PATRIARHI ŞI PROFEŢI

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

Ellen G. White Estate

PATRIARHI ȘI PROFEȚI

ELLEN G. WHITE

Clădirea era împărţită în două încăperi, printr-o perdea bogată şi frumos lucrată, prinsă de stâlpi îmbrăcaţi în aur; iar o perdea asemănătoare închidea intrarea în prima încăpere. Acestea, ca şi covorul acoperitor dinăuntru, care forma tavanul, erau din culorile cele mai strălucitoare, albastru, purpuriu şi cărămiziu, aranjate frumos, iar în ţesătură erau cusuţi cu fire de aur şi de argint heruvimi, reprezentând oastea îngerească ce este în legătură strânsă cu lucrarea din Sanctuarul ceresc; ei sunt duhuri slujitoare ce slujesc poporului lui Dumnezeu de pe pământ. …. Dincolo de perdeaua dinăuntru se afla Sfânta sfintelor, unde era concentrat serviciul simbolic al ispăşirii şi mijlocirii şi care alcătuia inelul de legătură dintre cer şi pământ. În această încăpere se afla chivotul, o ladă din lemn de salcâm, poleită pe dinăuntru şi pe dinafară cu aur şi având un chenar, ca o coroană, în partea de sus. El a fost făcut ca să păstreze tablele de piatră, pe care Dumnezeu personal scrisese Cele Zece Porunci. De aceea, era numit chivotul testamentului lui Dumnezeu, deoarece Cele Zece Porunci stăteau la baza legământului, sau chivotul legământului făcut între Dumnezeu şi Israel.

Capitolul 24

From Eternity Past

Ellen G. White

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Cuprins 2
Capitolul 1 — De ce a fost îngăduit păcatul? 6
Capitolul 2 — Creațiunea 15
Capitolul 3 — Ispitirea și căderea 21
Capitolul 4 — Planul de Mântuire 30
Capitolul 5 — Cain și Abel puși la încercare 36
Capitolul 6 — Set și Enoh 41
Capitolul 7 — Potopul 49
Capitolul 8 — După potop 59
Capitolul 9 — Săptămâna creațiunii, o săptămână literală 64
Capitolul 10 — Turnul Babel 69
Capitolul 11 — Chemarea lui Avraam 74
Capitolul 12 — Avraam în Canaan 79
Capitolul 13 — Încercarea credinței 89
Capitolul 14 — Distrugerea Sodomei 96
Capitolul 15 — Căsătoria lui Isaac 106
Capitolul 16 — Iacov și Esau 111
Capitolul 17 — Fuga și exilul lui Iacov 116
Capitolul 18 — Noaptea luptei 123
Capitolul 19 — Întoarcerea în Canaan 129
Capitolul 20 — Iosif în Egipt 136
Capitolul 21 — Iosif și frații săi 143
Capitolul 22 — Moise 157
Capitolul 23 — Plăgile asupra Egiptului 167
Capitolul 24 — Paștele 178
Capitolul 25 — Exod 182
Capitolul 26 — De la Marea Roșie la Sinai 190
Capitolul 27 — Legea dată lui Israel 199
Capitolul 28 — Idolatria de la Sinai 208
Capitolul 29 — Vrăjmășia lui Satana împotriva Legii 219

Capitolul 30 — Cortul și serviciile lui 228
Capitolul 31 — Păcatul lui Nadab și Abihu 238
Capitolul 32 — Legea și legămintele 241
Capitolul 33 — De la Sinai la Cadeș 249
Capitolul 34 — Cele douăsprezece iscoade 258
Capitolul 35 — Răzvrătirea lui Core 264
Capitolul 36 — În pustie 272
Capitolul 37 — Stânca lovită 276
Capitolul 38 — Călătoria în jurul Edomului 283
Capitolul 39 — Cucerirea Basanului 291
Capitolul 40 — Balaam 295
Capitolul 41 — Apostazia de la Iordan 305
Capitolul 42 — Repetarea Legii 312
Capitolul 43 — Moartea lui Moise 317
Capitolul 44 — Trecerea Iordanului 325
Capitolul 45 — Căderea Ierihonului 329
Capitolul 46 — Binecuvântările și blestemele 337
Capitolul 47 — Legământul cu gabaoniții 340
Capitolul 48 — Împărțirea Canaanului 344
Capitolul 49 — Cele din urmă cuvinte ale lui Iosua 353
Capitolul 50 — Zecimi și daruri 356
Capitolul 51 — Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci 360
Capitolul 52 — Sărbătorile anuale 365
Capitolul 53 — Cei dintâi judecători 371
Capitolul 54 — Samson 382
Capitolul 55 — Copilul Samuel 389
Capitolul 56 — Eli și fiii săi 394
Capitolul 57 — Chivotul legământului luat de filisteni 399
Capitolul 58 — Școlile profeților 407
Capitolul 59 — Primul împărat al lui Israel 414
Capitolul 60 — Încumetarea lui Saul 424

Capitolul 61 — Lepădarea lui Saul 431
Capitolul 62 — Ungerea lui David 439
Capitolul 63 — David și Goliat 442
Capitolul 64 — David ca fugar 446
Capitolul 65 — Mărinimia lui David 454
Capitolul 66 — Moartea lui Saul 464
Capitolul 67 — Vrăjitoria în vechime și în timpurile moderne 469
Capitolul 68 — David la Țiclag 474
Capitolul 69 — David chemat la tron 480
Capitolul 70 — Domnia lui David 484
Capitolul 71 — Păcatul și pocăința lui David 494
Capitolul 72 — Răscoala lui Absalom 503
Capitolul 73 — Ultimii ani ai lui David 516

Capitolul 1 — De ce a fost îngăduit păcatul?

„Dumnezeu este iubire.” (1 Ioan 4, 16.) Natura Sa, Legea Sa este iubire. El dintotdeauna a fost astfel și așa va fi pururea. „Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică” și ale cărui „cărări sunt veșnice”, nu Se schimbă. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”. (Isaia 57, 15; Habacuc 3, 6; Iacov 1, 17.) {PP 33.1}

Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create. Psalmistul spune: {PP 33.2}

„Brațul Tău este puternic,
Mâna Ta este tare,
Dreapta Ta va fi înălțată.
Dreptatea și judecata
Sunt temelia
Scaunului Tău de domnie;
Bunătatea și credincioșia
Sunt înaintea Feței Tale.
Ferice de poporul
Care cunoaște sunetul trâmbiței,
Care umblă
Înaintea Feței Tale, Doamne!
El se bucură neîncetat
De Numele Tău,
Și se făleşte cu dreptatea Ta.
Căci Tu ești fala puterii lui;
Și, în bunăvoința Ta,
Ne ridici puterea noastră.
Căci Domnul este scutul nostru,
Sfântul lui Israel
Este împăratul nostru.”
Psalmii 89, 13-18. {PP 33.3}

Istoria marelui conflict dintre bine și rău — de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului — constituie, de asemenea, o demonstrare a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. {PP 33.4}

Suveranul Universului nu a fost singur în lucrarea Sa de binefacere. El a avut un tovarăș, un conlucrător, care putea aprecia planurile Sale și putea fi părtaș bucuriei Sale de a da fericire ființelor create de El. „La început era Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu”. (Ioan 1, 1-2.) Hristos, Cuvântul, singurul Fiu al lui Dumnezeu era una cu veșnicul Tată — una în natură, în caracter și în scop — singura Ființă care putea intra în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu. „Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor,

Domn al păcii". (Isaia 9, 6.) Obârșia Lui „se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei". (Mica 5, 2.) Fiul lui Dumnezeu, El Însuși, declară despre Sine: „Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, ... când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui". (Proverbe 8, 22-30.) {PP 34.1}

Tatăl a înfăptuit prin Fiul Său aducerea la existență a tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile ... fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El". (Coloseni 1, 16.) Îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu, strălucind de lumina ce se revarsă continuu din prezența Sa, zburând cu toată repeziciunea ca să aducă la îndeplinire voința Sa. Dar Fiul, Unsul lui Dumnezeu, „care este întipărirea Ființei Lui", „oglindirea slavei Lui" și „care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui", are stăpânirea supremă peste tot și peste toate. (Evrei 1, 3.) Un „scaun de domnie plin de slavă" a fost „de la început" locul Sanctuarului Său (Ieremia 17, 12); „un toiag de dreptate" (neprihănire — tr. engl.), sceptrul Împărăției Sale. (Evrei 1, 8.) „Strălucirea și măreția sunt înaintea feței Lui, slava și podoaba sunt în locașul Lui cel sfânt". (Psalmii 96, 6.) „Bunătatea și credincioșia sunt înaintea Feței Lui." (Psalmii 89, 14.) {PP 34.2}

Legea iubirii fiind temelia stăpânirii lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depinde de acceptarea, în mod desăvârșit, de către acestea, a marilor ei principii de neprihănire. Dumnezeu dorește de la toate ființele create de El o slujire din dragoste, slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nici o plăcere într-o ascultare forțată; El acordă tuturor libertatea voinței, pentru ca astfel ei să-I poată aduce o slujire liber consimțită. {PP 34.3}

Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, o desăvârșită armonie a existat în tot universul lui Dumnezeu. Era bucuria oștilor cerești aceea de a aduce la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele își găseau plăcerea în reflectarea slavei Sale și în a-I aduce laudă. Iar în timp ce iubirea față de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia față de celălalt era plină de încredere și neegoistă. Nu exista nici o notă de discordie care să tulbure armonia cerească. Dar o schimbare s-a produs în această fericită atmosferă. A fost unul care a pervertit libertatea pe care Dumnezeu o acordase creaturilor Sale. Păcatul a început în acela care, după Hristos, fusese foarte mult onorat de către Dumnezeu și care era, printre locuitorii cerurilor, în poziția cea mai înaltă în ceea ce privește puterea și slava. Lucifer, „fiul zorilor", a fost întâiul între heruvimii ocrotitori, sfânt și fără prihană. El stătea în prezența marelui Creator și razele nesfârșite ale slavei ce înconjurau pe veșnicul Dumnezeu se odihneau asupra lui. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în grădina Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe.... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană ... până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine". (Ezechiel 28, 12-15.) {PP 35.1}

Puțin câte puțin, Lucifer a început să se hrănească cu dorința înălțării de sine. Scriptura ne spune: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea

ta”. (Ezechiel 28, 17.) „Tu ziceai în inima ta ... îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu ... voi fi ca Cel Prea Înalt”. (Isaia 14, 13-14.) Deși toată slava lui era de la Dumnezeu, acest înger puternic a ajuns s-o considere ca aparținându-i. Nemulțumit cu poziția sa, deși onorat mai presus de oștile cerești, el s-a aventurat să poftească închinarea cuvenită numai Creatorului. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor și ascultării tuturor ființelor create, strădania sa era aceea de a-și asigura pentru el slujirea și credincioșia lor. Și, poftind slava cu care Tatăl cel veșnic L-a învestit pe Fiul Său, acest prinț al îngerilor aspira la puterea ce constituia în exclusivitate una din prerogativele lui Hristos. {PP 35.2}

În acest fel s-a frânt armonia cerului. Predispoziția lui Lucifer de a-și sluji sieși, în loc de a sluji Creatorului Său, a dat loc la un simțământ de apăsare, atunci când a fost observat de către aceia care considerau că slava lui Dumnezeu trebuie să fie supremă. În sfatul cerului, îngerii au discutat cu Lucifer. Fiul lui Dumnezeu a prezentat înaintea lui măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului, cum și natura cea sfântă și neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu Însuși a stabilit ordinea cerului și, depărtându-se de ea, Lucifer avea să dezonoreze pe Făcătorul său și să aducă ruina asupra sa. Dar avertizarea izvorâtă din iubirea și mila nesfârșită a lui Dumnezeu n-a făcut decât să dea loc la un spirit de împotrivire. Lucifer a îngăduit ca gelozia sa față de Hristos să predomine și să-l facă și mai categoric. {PP 35.3}

Disputarea supremației Fiului lui Dumnezeu și, în acest fel, discreditarea înțelepciunii și iubirii Creatorului au devenit scopul acestui prinț al îngerilor. El era gata să dedice acestui plan energiile strălucitei sale minți, el, care — după Hristos — era primul între oștirile lui Dumnezeu. Dar Acela care a dorit ca toate ființele create să aibă o voință liberă n-a lăsat pe nimeni neavizat în fața înșelătoarelor sofisticării, prin care răzvrătirea avea să se justifice. Înainte ca marea confruntare să izbucnească, trebuia ca toți să aibă o clară înțelegere a voinței Sale, a cărui înțelepciune și bunătate erau izvorul tuturor bucuriilor lor. {PP 36.1}

Împăratul universului a adunat toate oștile cerești înaintea Sa, pentru ca în prezența lor să poată prezenta adevărata poziție a Fiului Său și să arate relația pe care El o promovează cu toate celelalte ființe create. Fiul lui Dumnezeu S-a așezat cu Tatăl pe tronul Acestuia și slava Celui veșnic, a Aceluia ce exista prin Sine Însuși, Îi cuprinse pe amândoi. În jurul tronului s-au strâns îngerii cei sfinți, o mare și nenumărată mulțime — „de zece mii de ori zece mii și mii de mii” (Apocalipsa 5, 11), îngeri ce ocupau cele mai înalte poziții, ca și îngerii slujitori și supuși, bucurându-se în lumina ce se revărsa asupra lor din prezența Dumnezeirii. Înaintea locuitorilor cerului strânși laolaltă, Împăratul cerurilor declară că nimeni în afară de Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, nu putea pătrunde în totul în planurile Sale și Lui I-a fost încredințată aducerea la îndeplinire a planurilor măreațe ale voinței Sale. Fiul lui Dumnezeu adusese la îndeplinire voința Tatălui în crearea tuturor oștilor cerești; și Lui, Celui deopotrivă cu Dumnezeu, I se cuvenea închinarea și ascultarea lor. Hristos avea încă să exercite puterea divină în aducerea la existență a pământului și a locuitorilor lui. Dar în toate acestea, El nu va căuta pentru Sine puterea

și înălțarea, contrar planului lui Dumnezeu, ci El va înălța slava Tatălui și va aduce la îndeplinire planurile Sale de binefacere și iubire. {PP 36.2}

Plini de bucurie, îngerii au recunoscut supremația lui Hristos și s-au plecat înaintea Lui, manifestându-și astfel iubirea și adorarea lor. Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar în inima sa se dădea o luptă stranie, teribilă. Adevărul, dreptatea și credincioșia se luptau împotriva urii și geloziei. Pentru un timp, se părea că influența îngerilor buni îl câștigase de partea lor. În timp ce cântecele de laudă se înălțau în tonuri melodioase, amplificate de miile de voci cu bucurie în glas, spiritul răului părea că a dispărut; o iubire cu neputință de descris a mișcat întreaga lui ființă; sufletul său, în armonie cu închinătorii lipsiți de păcat, s-a îndreptat plin de iubire spre Tatăl și Fiul. Dar, din cauza dorinței sale de mărire, mândria a pus iarăși stăpânire pe el. Dorința lui de supremație a reapărut și ura față de Hristos a fost iarăși nutrită. Înaltele onoruri ce i-au fost conferite lui Lucifer n-au fost apreciate ca fiind darul special al lui Dumnezeu și, în consecință, nu considera că este de datoria lui să mulțumească Creatorului său. El se glorifica în strălucirea și înălțarea sa, tinzând să fie egal cu Dumnezeu. El a fost iubit și respectat de către oștile cerești, iar îngerii se delectau în executarea poruncilor lui, el fiind îmbrăcat în înțelepciune și slavă mai presus de toți ceilalți. Și totuși, Fiul lui Dumnezeu era înălțat mai presus de el, ca Unul ce era deopotrivă cu Tatăl în putere și autoritate. El era în sfatul Tatălui, în timp ce Lucifer nu lua parte la planurile lui Dumnezeu. „De ce”, întreba acest înger puternic, „să aibă Hristos supremația? De ce să fie El onorat mai presus de Lucifer?” {PP 36.3}

Părăsindu-și locul din prezența nemijlocită a Tatălui, Lucifer a plecat să împrăștie spiritul nemulțumirii printre îngeri. El a lucrat înconjurat de o taină misterioasă și, pentru un timp, a reușit să ascundă scopul său real, sub un anumit respect față de Dumnezeu. El a început să semene îndoieli cu privire la legile ce guvernau ființele cerești, spunând că, în timp ce aceste legi puteau fi necesare pentru locuitorii lumilor, îngerii, fiind ființe cu o poziție mai înaltă, nu au nevoie de asemenea restricții, pentru că înțelepciunea lor constituie un suficient ghid pentru ei. Ei nu erau acele ființe care să poată aduce dezonoare lui Dumnezeu; toate gândurile lor erau sfinte; nu mai era nicidecum posibil pentru ei să greșească, după cum nu era posibil acest lucru nici pentru Dumnezeu. Înălțarea Fiului lui Dumnezeu, ca fiind egal cu Tatăl, era înfățișată ca fiind o nedreptate ce i se făcea lui Lucifer care, pretindea el, era de asemenea îndreptățit la respect și onoare. Dacă acest prinț al îngerilor ar putea să-și ocupe poziția de frunte ce i se cuvenea, atunci un mare bine avea să se reverse peste toate oștile cerului; căci scopul lui era acela de a obține libertate pentru toți. Dar acum, chiar și libertatea de care ei s-au bucurat până atunci a luat sfârșit; căci un stăpân absolut fusese numit peste ei și toți trebuia să se închine autorității Sale. Acestea erau înșelăciunile subtile care, prin viclenia lui Lucifer, au fost răspândite cu repeziciune în curțile cerești. {PP 37.1}

De fapt, nu avusese loc nici o schimbare în poziția și autoritatea lui Hristos. Ura și greșita prezentare a lucrurilor de către Lucifer, cum și pretențiile lui de a fi deopotrivă cu Hristos au făcut necesară declarația cu privire la adevărata poziție a Fiului lui Dumnezeu; dar ea fusese

aceeași chiar de la început. Cu toate acestea, mulți îngeri au fost orbiți de către înșelăciunile lui Lucifer. {PP 38.1}

Profitând de încrederea plină de iubire și loialitate pe care ființele sfinte de sub comanda sa o aveau față de el, cu atâta măiestrie le-a infiltrat în minte propria lui neîncredere și nemulțumire, încât acțiunea aceasta a lui n-a fost observată. Lucifer a prezentat planurile lui Dumnezeu într-o lumină falsă, interpretându-le greșit și răstălmăcindu-le, pentru a trezi nemulțumirea și răzvrătirea. În mod viclean, el i-a făcut pe ascultătorii săi să dea glas simțămintelor lor; apoi, aceste cuvinte ale lor aveau să fie repetate de el, atunci când ele serveau scopului său, ca mărturie a faptului că îngerii nu erau în totul de acord cu conducerea lui Dumnezeu. În timp ce pretindea că este în mod desăvârșit loial față de Dumnezeu, el susținea că sunt necesare totuși schimbări în ordinea și legile cerului, pentru stabilitatea guvernării divine. Astfel, în timp ce acționa pentru a stârni opoziție față de Legea lui Dumnezeu și pentru a imprima în mintea îngerilor de sub comanda sa propria lui nemulțumire, în mod ostentativ el căuta să înlăture nemulțumirea și să-i liniștească pe îngerii nemulțumiți cu ordinea lucrurilor din ceruri. În timp ce pe ascuns el instiga și încuraja discordia și răzvrătirea, cu o desăvârșită măiestrie el a lăsat să se înțeleagă că singurul lui scop era acela de a promova credincioșia față de Dumnezeu și de a păstra armonia și pacea. {PP 38.2}

Spiritul nemulțumirii astfel aprins își făcea lucrarea sa dezastruoasă. Deși nu era nici o izbucnire pe față, o înstrăinare a simțămintelor începea — în mod imperceptibil — să se dezvolte printre îngeri. Erau unii care priveau cu simpatie insinuările lui Lucifer împotriva conducerii lui Dumnezeu. Deși până aici ei au fost într-o perfectă armonie cu ordinea pe care Dumnezeu o stabilise, acum ei erau nemulțumiți și nefericiți, pentru că nu puteau pătrunde în planurile Sale de nepătruns; ei erau nemulțumiți cu planul Său de înălțare a lui Hristos. Ei erau gata să susțină cererea lui Lucifer, de egală autoritate cu Fiul lui Dumnezeu. Dar îngerii care erau loiali și sinceri au susținut înțelepciunea și dreptatea ordinii divine, străduindu-se să împace aceste ființe nemulțumite cu voința lui Dumnezeu. Hristos era Fiul lui Dumnezeu și El fusese una cu Tatăl mai înainte ca îngerii să fie aduși la existență. El totdeauna a stat la dreapta Tatălui. Poziția Sa supremă, atât de plină de binecuvântări pentru toți cei care erau sub conducerea Sa plină de bunătate, nu fusese niciodată întreruptă; de unde venea acum discordia? Îngerii loiali lui Dumnezeu nu puteau decât să vadă consecințele teribile ale acestei discordii și, cu apeluri stăruitoare, ei îi sfătuiau pe cei nemulțumiți să renunțe la planurile lor și să demonstreze loialitatea lor față de Dumnezeu, prin credincioșia față de conducerea Lui. {PP 38.3}

În marea Sa milă, în armonie cu caracterul Său divin, Dumnezeu l-a suportat mult timp pe Lucifer. Spiritul de nemulțumire și discordie n-a fost niciodată cunoscut în ceruri. El era un element nou, un element străin, misterios și inexplicabil. Nici chiar Lucifer — la început — n-a cunoscut natura reală a simțămintelor lui; căci pentru un timp el s-a temut să dea glas frământărilor și plăsmuirilor minții sale; totuși, nici nu le-a alungat. El n-a văzut încotro era tras de acest curent. Astfel de eforturi, cum numai iubirea infinită le putea concepe, au fost făcute pentru a-l convinge de rătăcirea sa. S-a demonstrat faptul că nemulțumirea lui nu avea nici un

temei și i s-a arătat care avea să fie rezultatul dacă persistă în răzvrătirea sa. Lucifer a fost convins că era greșit. El a crezut că „Domnul este drept în toate căile Lui și milostiv în toate faptele Lui” (Psalmii 145, 17); că rânduielile divine sunt drepte și că trebuie să le recunoască ca fiind astfel înaintea întregului cer. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, el s-ar fi salvat pe sine și pe îngerii săi. La data aceea, el nu lepădase în totul ascultarea, supunerea sa față de Dumnezeu. Deși își părăsise poziția de heruvim ocrotitor, totuși, dacă ar fi fost dispus să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând înțelepciunea Creatorului, și să fie mulțumit să ocupe poziția ce a fost hotărâtă pentru el în planul cel mare al lui Dumnezeu, atunci ar fi fost repus în slujba sa. Sosise timpul pentru o hotărâre finală; el trebuia să se supună în totul conducerii divine sau să se așeze într-o poziție de răzvrătire fățișă. El aproape că ajunsese la hotărârea de a se întoarce, dar mândria l-a împiedicat să facă acest pas. Era un sacrificiu prea mare pentru unul care a fost onorat atât de mult să mărturisească că a fost greșit, că tot ceea ce și-a imaginat nu erau decât falsuri și să se supună autorității pe care se străduise să o dovedească nedreaptă. {PP 39.1}

Un Creator milostiv, atunci când a manifestat iubire și har pentru Lucifer și cei ce l-au urmat, a căutat să-i întoarcă de pe marginea prăpastiei și ruinei în care erau gata să se arunce. Dar mila Sa a fost greșit înțeleasă. Lucifer a arătat spre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu ca fiind o dovadă a superiorității lui, o indicație că Împăratul Universului avea să accepte condițiile sale. Dacă îngerii vor sta hotărât alături de el, spunea Lucifer, atunci vor putea să obțină tot ceea ce doresc. El și-a apărat cu înverșunare poziția și s-a lansat cu totul în lupta cea mare împotriva Făcătorului său. Așa se face că Lucifer, „purtătorul de lumină”, cel care se împărtășea de slava lui Dumnezeu, care slujea la tronul Său, prin păcat a devenit Satana, „vrăjmașul” lui Dumnezeu și al ființelor sfinte, nimicitorul acelora pe care Cerul i-a încredințat călăuzirii și protecției sale. {PP 39.2}

Respingând în mod batjocoritor argumentele și apelurile îngerilor loiali lui Dumnezeu, el îi denunță ca fiind niște robi înșelați. Întâietatea și cinstea arătate față de Hristos, el le-a declarat ca fiind un act de nedreptate atât față de sine, cât și față de toate oștile cerului, declarând că nu se va supune niciodată acestei restrângeri a drepturilor lui și ale lor. El nu va mai recunoaște autoritatea supremă a lui Hristos. Era hotărât să ceară să i se dea onoarea ce i se cuvenea, luând conducerea tuturor acelora care aveau să-l urmeze; el a făgăduit o nouă guvernare celor care aveau să intre în rândurile grupei sale, o conducere mai bună, sub care toți aveau să se bucure de libertate. Un mare număr de îngeri și-au exprimat intenția de a-l accepta să fie conducătorul lor. Încurajat de modul favorabil în care au fost primite avansurile sale, spera să-i câștige de partea lui pe toți îngerii, să devină deopotrivă cu Dumnezeu și să fie ascultat de toată oastea cerului. {PP 40.1}

Din nou îngerii rămași credincioși lui Dumnezeu i-au cerut cu insistență, lui și simpatizanților lui, să se supună lui Dumnezeu; arătându-le care avea să fie rezultatul inevitabil dacă vor refuza. Cel care îi crease putea să înfrângă puterea lor și să pedepsească în mod exemplar aventuroasa lor răzvrătire. Nici un înger nu putea să se opună — cu sorț de izbândă — Legii lui Dumnezeu, care era tot așa de sfântă ca și El. Ei i-au avertizat pe toți să nu asculte la

argumentele înșelătoare ale lui Lucifer, somându-l, atât pe el, cât și pe cei ce l-au urmat, să caute fără întârziere prezența lui Dumnezeu, mărturisindu-și vina de a pune la îndoială înțelepciunea și autoritatea Lui. {PP 40.2}

Mulți erau gata să asculte acest sfat, să se pocăiască de neascultarea lor, căutând să fie primiți iarăși în grația lui Dumnezeu și a Fiului Său. Dar Lucifer avea pregătită o altă înșelăciune. Marele răzvrătit declară acum că îngerii care s-au unit cu el au mers prea departe ca să se mai poată întoarce; că el cunoștea bine Legea divină și știa că Dumnezeu nu-i va ierta. El a spus că toți aceia care se vor supune autorității Cerului vor fi deposedați de demnitatea lor și îndepărtați din poziția lor. În ceea ce-l privea, era hotărât să nu mai recunoască vreodată autoritatea lui Hristos. Singura cale ce mai rămânea pentru el și pentru cei ce l-au urmat, spunea el, era aceea de a-și păstra libertatea și a câștiga prin forță drepturile ce nu le-au fost acordate de bună voie. {PP 40.3}

În ceea ce-l privea pe Satana, era adevărat că mersese prea departe ca să se mai poată întoarce. Dar nu așa stăteau lucrurile cu aceia care au fost orbiți de înșelăciunile lui. Pentru ei, sfatul și apelurile îngerilor loiali au deschis ușa speranței; dacă ei ar fi dat ascultare avertizării, ar fi putut să se smulgă din înșelăciunile lui Satana. Dar mândria, iubirea față de conducătorul lor, cum și dorința după o libertate fără restricții i-au împiedicat să se rupă de el și astfel toate apelurile iubirii și milei divine au fost, până la urmă, respinse. {PP 41.1}

Dumnezeu i-a îngăduit lui Satana să-și continue lucrarea până când spiritul de nemulțumire s-a copt într-o revoltă deschisă. Era necesar ca planurile sale să se dezvolte pe deplin, pentru ca adevărata lor natură și tendință să poată fi văzute de toți. Lucifer, ca heruvim ocrotitor, fusese foarte mult înălțat; el era foarte mult iubit de oștile cerești; iar influența lui asupra lor era foarte puternică. Stăpânirea lui Dumnezeu nu îi cuprindea numai pe locuitorii cerului, ci și toate lumile pe care El le-a creat; și Lucifer a ajuns la concluzia că, dacă ar putea atrage pe îngerii cerului alături de el în răzvrătire, atunci va putea avea de partea sa toate lumile. El a prezentat cu multă măiestrie poziția sa în această problemă, folosind denaturarea și minciuna pentru a-și atinge ținta. Puterea sa de a înșela era foarte mare. Ascunzându-se sub mantia minciunii, el a reușit să obțină un avantaj. Toate acțiunile sale erau așa de mult învăluite în mister, încât a fost foarte dificil pentru îngeri să descifreze adevărata natură a lucrării sale. Până când nu s-a dezvoltat pe deplin, nu era posibil ca răul să apară în adevărata lui înfățișare; nemulțumirea lui nu putea fi văzută ca răzvrătire. Chiar și îngerii loiali lui Dumnezeu nu puteau discerne pe deplin caracterul său sau să vadă unde ducea lucrarea lui. {PP 41.2}

La început, Lucifer și-a dirijat în așa fel ispitele, încât el nu era cu nimic implicat. Pe îngerii pe care nu i-a putut corupe spre a fi cu totul de partea sa i-a acuzat de indiferență față de interesele ființelor cerești. Chiar lucrarea pe care el o făcea o punea pe seama îngerilor ce au rămas loiali față de Dumnezeu. Era metoda sa aceea de a produce confuzie prin întrebări subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. El învesmânta în mister tot ceea ce era simplu și, printr-o măiastră pervertire, arunca îndoiala asupra celor mai clare declarații ale lui Dumnezeu. Iar poziția sa

înaltă, legată așa de strâns de conducerea divină, a dat o greutate și mai mare celor spuse de el. {PP 41.3}

Dumnezeu putea folosi numai acele mijloace care erau în armonie cu adevărul și neprihănirea. Satana însă putea folosi ceea ce Dumnezeu nu putea — minciuna și lingușirea. El a căutat să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu și să prezinte greșit, tendențios, planul guvernării Sale, susținând că Dumnezeu nu a fost drept când a impus legi îngerilor; că, cerând supunere și ascultare din partea ființelor create de El, nu urmărea altceva decât înălțarea de Sine. Deci, era necesar să se demonstreze înaintea locuitorilor cerului și a tuturor lumilor din univers că guvernarea lui Dumnezeu este dreaptă, iar Legea Sa desăvârșită. Satana a făcut să se înțeleagă că nici el nu căuta altceva, decât să promoveze binele universului. Trebuia ca adevăratul caracter al uzurpatorului și scopul său real să fie înțelese de toți. Lui trebuia să i se dea timp să se manifeste prin lucrările lui rele, stricate. {PP 42.1}

Satana a pus în seama guvernării lui Dumnezeu discordia pe care propria lui comportare a semănat-o în ceruri. Tot răul, a declarat el, este rezultatul guvernării divine. El pretindea că scopul său era acela de a îmbunătăți legile lui Dumnezeu. De aceea, Iehova i-a îngăduit să demonstreze natura pretențiilor sale, să arate rezultatele schimbărilor propuse de el în Legea divină. Propria sa lucrare trebuia să-l condamne. La început, Satana pretindea că nu este un răzvrătit. Universul întreg trebuia să-l vadă pe înșelător demascat. {PP 42.2}

Chiar și atunci când a fost aruncat afară din ceruri, înțelepciunea cea veșnică nu l-a distrus. Deoarece numai slujirea din iubire putea fi primită de Dumnezeu, supunerea ființelor create de El trebuia să se bazeze pe convingerea dreptății și bunăvoinței Sale. Locuitorii cerului și ai celorlalte lumi, fiind nepregătiți să înțeleagă natura sau consecințele păcatului, nu puteau vedea atunci dreptatea lui Dumnezeu în nimicirea lui Satana. Dacă ar fi fost imediat șters din rândul celor vii, unii ar fi slujit lui Dumnezeu mai degrabă de frică decât din iubire. Influența înșelătorului nu avea să fie pe deplin nimicită și nici spiritul de răzvrătire nu ar fi fost în totul eradicat. De aceea, pentru binele întregului univers, de-a lungul veacurilor nesfârșite, el trebuia să-și dezvolte mai mult principiile, pentru ca acuzațiile aduse de el guvernării divine să poată fi văzute în adevărata lor lumină de către toate ființele create și pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu, cum și neschimbabilitatea Legii Sale să poată fi — pentru totdeauna — în afară de orice îndoială. {PP 42.3}

De-a lungul veacurilor viitoare, răzvrătirea lui Satana avea să fie o lecție pentru univers, o mărturie veșnică cu privire la natura păcatului și teribilele lui rezultate. Manifestarea acțiunii lui Satana, efectele ei atât asupra oamenilor, cât și asupra îngerilor aveau să arate care va fi rezultatul părăsirii autorității divine. Acest lucru avea să dea mărturie despre faptul că de guvernarea lui Dumnezeu se leagă binele tuturor ființelor create de El. Astfel, istoria acestui teribil experiment al răzvrătirii trebuia să fie un scut de apărare pentru toate ființele sfinte, ca să le împiedice să mai fie înșelate cu privire la natura păcatului, să le salveze de la păcătuire și de la suportarea consecințelor sale. {PP 42.4}

Cel care conduce totul în ceruri este Acela care vede sfârșitul ... chiar de la început, Acela în fața Căruia tainele trecutului și cele ale viitorului sunt deopotrivă descifrate și care, dincolo de jalea, întunericul și ruina aduse de păcat, vede realitatea planurilor Sale de iubire și binecuvântare. Deși „norii de negură îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie”. (Psalmii 97, 2.) Acești locuitori ai universului, atât cei loiali față de Dumnezeu, cât și cei care s-au răzvrătit împotriva Lui, vor înțelege într-o zi că toate „lucrările Lui sunt desăvârșite, toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate”. (Deuteronom 32, 4.) {PP 43.1}

Capitolul 2 — Creațiunea

Capitol bazat pe textele din Geneza 1 și 2.

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea prin suflarea gurii Lui”. „Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă”. (Psalmii 33, 6.9.) „El a așezat pământul pe temeliile lui, și niciodată nu se va clătina”. (Psalmii 104, 5.) {PP 44.1}

Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafața sa era variat dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari și lacuri încântătoare; dar dealurile și munții nu erau prăpăstioși și accidentați, plini de coborâșuri amețitoare și abisuri înspăimântătoare, așa cum sunt astăzi; vârfurile ascuțite și inegale ale munților pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutindeni să crească o vegetație luxuriantă. Nu existau mlaștini nesănătoase sau pământuri aride. Boschete pline de farmec și flori delicate se înfățișau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălțimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga priveliște întrecea în frumusețe chiar și grădina cea mai bogat ornamentată a celui mai de seamă palat. Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu. {PP 44.2}

După ce pământul, cu bogăția vieții animale și vegetale, a fost adus la existență, omul, coroana lucrării Creatorului, pentru care a fost făcut pământul în toată frumusețea lui, a fost adus și el în prim planul acțiunii divine. Lui i-a fost dată stăpânirea peste tot ceea ce ochii săi puteau cuprinde cu privirea; căci „Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească ... peste tot pământul...»”. Astfel, „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său ... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”. (Geneza 1, 26-27.) Aici este prezentată în mod clar originea neamului omenesc; iar raportul divin este așa de clar prezentat, încât nu lasă nici o posibilitate de a se trage concluzii greșite. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. Nu este nici o taină în aceasta. Nu există nici un temei pentru a presupune că omul a evoluat printr-un mod lent de dezvoltare, de la formele inferioare de viață animală sau vegetală.

O astfel de învățătură înjosește marea lucrare a Creatorului, coborând-o la nivelul îngust al concepțiilor omenești. Oamenii sunt atât de porniți să-L excludă pe Dumnezeu de la conducerea Universului, încât ei au înjosit omul, jefuindu-l de demnitatea originii sale. Dumnezeu, care a așezat lumile înstelate în înălțime și a colorat cu o măiestrită delicatețe florile de pe câmp, care a umplut cerul și pământul cu minunățiile puterii Sale, atunci când a sosit timpul să încoroneze glorioasa Sa lucrare, să așeze în mijlocul ei pe cineva care să stea ca un stăpân al acestui minunat pământ, n-a dat greș în a crea o ființă vrednică de mâinile care i-au dat viață. Genealogia neamului nostru omenesc, așa cum ne este dată prin inspirație, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de germeni, moluște și patrupede în dezvoltare, ci la Marele Creator. Deși format din țărână, Adam a fost „fiul lui Dumnezeu”. {PP 44.3}

El a fost așezat ca reprezentant al lui Dumnezeu, mai presus de ființele inferioare. Ele nu sunt capabile să înțeleagă sau să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu, totuși au fost făcute cu

capacitatea de a iubi și a sluji omului. Psalmistul spune: „I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui ... fiarele câmpului, păsările cerului ... și tot ce străbate cărările mărilor”. (Psalmii 8, 6-8.) {PP 45.1}

Omul trebuia să poarte chipul lui Dumnezeu atât în înfățișarea exterioară, cât și în caracter. Numai Hristos singur este „întipărirea Ființei” (Evrei 1, 3) Tatălui; omul însă a fost făcut „după chipul” lui Dumnezeu. Natura sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu. Mintea sa era capabilă să înțeleagă lucrurile dumnezeiești. Sentimentele sale erau curate; apetitul și pasiunile lui erau sub controlul rațiunii. El era sfânt și fericit, purtând chipul lui Dumnezeu și fiind în perfectă ascultare de voința Sa. {PP 45.2}

Când a ieșit din mâna Creatorului său, omul avea o statură impozantă și o simetrie perfectă. Înfățișarea lui purta amprenta sănătății și strălucea de viață și sănătate. Înălțimea staturii lui Adam era mult mai mare decât a oamenilor care locuiesc astăzi pe pământ. Eva era puțin mai mică în statură; totuși, înfățișarea ei era plină de frumusețe. Perechea lipsită de păcat nu purta nici un veșmânt artificial; ei erau îmbrăcați cu un acoperământ de lumină și slavă, așa cum poartă îngerii. Atâta vreme cât au trăit în ascultare de Dumnezeu, acest acoperământ de lumină a continuat să-i înveșmânteze. {PP 45.3}

După crearea lui Adam, fiecare ființă creată a fost adusă înaintea lui ca să-și primească numele; el a văzut că fiecăreia îi fusese dat un tovarăș, dar printre ele „nu și-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească”. (Geneza 2, 20.) Printre toate creaturile pe care Dumnezeu le-a făcut pe pământ, nu era nici una care să fie deopotrivă cu omul. Și Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”. (Geneza 2, 18.) Omul n-a fost făcut să trăiască în singurătate; el trebuia să fie o ființă sociabilă. Fără un tovarăș, frumusețea peisajului și desfătarea activității din Eden nu putea să ofere adevărata fericire. Chiar comuniunea cu îngerii nu putea satisface dorința, nevoia de simpatie și tovărășie. Nu era nimeni de aceeași natură cu el, care să iubească și să fie iubit. {PP 46.1}

Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut ajutorul „potrivit pentru el”, un ajutor care să-i corespundă, unul care era potrivit să fie tovarășul său și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare ca fiind inferioară, ci să stea lângă el ca fiind egali, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din om, oase din oasele lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând strânsa unire și atașamentul plin de afecțiune ce trebuie să existe în această legătură. „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește”. (Efeseni 5, 29.) „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup”. (Geneza 2, 24.) {PP 46.2}

Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție Îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13, 4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care le-a dat Dumnezeu omului și este una dintre cele două instituții pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când

principiile divine sunt recunoscute și urmate în această legătură, căsătoria este o binecuvântare; ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și îi înalță natura fizică, intelectuală și morală. {PP 46.3}

„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise". (Geneza 2, 8.) Tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost de o frumusețe desăvârșită și nimic nu lipsea care ar fi putut contribui la fericirea perechii sfinte; și totuși, Dumnezeu le-a mai dat încă un semn al iubirii Sale, pregătind în mod special o grădină care să fie căminul lor. În această grădină erau toate soiurile de pomi, mulți din ei plini de parfum și fructe delicioase. Erau vii plăcute, crescând înalte, înfățișându-se totuși în modul cel mai plăcut, cu mlădițele lor încovoindu-se gata să se rupă de greutatea rodului îmbietor al celor mai variate și bogate soiuri. Munca lui Adam și a Evei era aceea de a aranja ramurile viței ca să formeze bolți, făcând astfel pentru ei o locuință din copacii plini de viață și acoperiți de frunze și fructe. Se aflau acolo flori pline de un parfum suav, de o bogată paletă coloristică. În mijlocul grădinii se afla pomul vieții, întrecând în înfățișarea lui maiestuoasă toți ceilalți pomi. Fructele lui aveau înfățișarea unor mere de aur și argint și aveau puterea de a perpetua viața. {PP 46.4}

Creațiunea era acum completă. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor". „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune." (Geneza 1, 31.) Edenul înflorise pe pământ. Adam și Eva aveau cale liberă la pomul vieții. Nici o pată a păcatului și nici o umbră a morții nu întina minunata creațiune. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și ... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie". (Iov 38, 7.) {PP 47.1}

Iehova cel mare a pus temeliile pământului; El a îmbrăcat tot pământul în veșmântul frumuseții și l-a umplut cu tot felul de lucruri folositoare omului; El a creat toate minunățiile pământului și ale mării. În șase zile, lucrarea cea mare de creațiune a fost terminată. Și „Dumnezeu.... S-a odihnit în ziua a șaptea, de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse". (Geneza 2, 2-3.) Dumnezeu a privit cu satisfacție asupra lucrării mâinilor Sale. Totul era desăvârșit, vrednic de autorul divin, și El S-a odihnit, nu ca unul care era obosit, ci ca unul care era satisfăcut de roadele înțelepciunii și bunătății Sale și de manifestarea slavei Sale. {PP 47.2}

După ce S-a odihnit în ziua a șaptea, Dumnezeu a sfințit-o sau a pus-o deoparte, ca o zi de odihnă pentru om. Urmând exemplul Creatorului, omul trebuie să se odihnească în această zi sfântă, pentru ca, atunci când va privi cerurile și pământul, el să poată medita asupra marii lucrări de creațiune a lui Dumnezeu și pentru ca, văzând dovezile înțelepciunii și bunătății lui Dumnezeu, inima sa să poată fi plină de iubire și respect față de Făcătorul ei. {PP 47.3}

În Eden, Dumnezeu a instituit un monument de aducere aminte a lucrării Sale de creațiune, așezând binecuvântarea Sa asupra zilei a șaptea. Sabatul a fost dat lui Adam, părintele și reprezentantul întregii familii omenești. Observarea lui trebuia să fie un act de recunoaștere plină de mulțumire din partea tuturor celor ce aveau să locuiască pe suprafața pământului, că Dumnezeu a fost Creatorul lor și El este Suveranul lor legitim, că ei erau lucrarea mâinilor Lui

și supuși ai autorității Sale. În acest fel, instituția Sabatului era în totul comemorativă și dată întregii omeniri. Nu era nimic în el care să umbrească sau să restrângă cumva aplicarea lui la vreun om. {PP 48.1}

Dumnezeu a văzut că Sabatul era esențial pentru om, chiar și în Paradis. El avea nevoie să lase deoparte, în una din cele șapte zile, propriile sale interese și ocupații, pentru ca să poată contempla mai profund lucrările lui Dumnezeu și să mediteze asupra puterii și bunătății Sale. El avea nevoie de Sabat ca să-i reamintească mai viu de Dumnezeu și să-i trezească mulțumirea pentru toate cele de care se bucura, pe care le avea și care veneau din mâna binefăcătoare a Creatorului. {PP 48.2}

A fost planul lui Dumnezeu ca Sabatul să îndrepte mintea oamenilor la contemplarea lucrării creațiunii Sale. Natura vorbește rațiunii lor, declarând că există un Dumnezeu viu, un Dumnezeu Creator, Conducătorul suprem a toate. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el”. (Psalmii 19, 1.2.) Frumusețea ce îmbracă pământul este o dovadă a iubirii lui Dumnezeu. Noi o putem vedea în dealurile cele veșnice, în pomii cei falnici, în mugurii ce se deschid, cum și în florile cele suave. Toate vorbesc despre Dumnezeu. Sabatul, arătând totdeauna spre El, care le-a făcut pe toate, îi îndeamnă pe oameni să deschidă marea carte a naturii și să urmărească acolo dovezile înțelepciunii, puterii și iubirii Creatorului. {PP 48.3}

Primii noștri părinți, deși creați nevinovați și sfinți, nu erau în afara posibilității de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunătatea caracterului Său, cum și dreptatea cerințelor Sale, și, în deplină libertate și cunoștință de cauză, să asculte sau să nu asculte de El. Ei aveau să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri; dar mai înainte ca să li se acorde viața veșnică, credincioșia lor trebuia să fie pusă la probă. Chiar de la începutul existenței omului a fost pusă o interdicție asupra dorinței de satisfacere a poftei, această fatală pasiune care a stat la temelia căderii lui Satana. Pomul cunoștinței, care se afla alături de pomul vieții în mijlocul grădinii, avea să fie un mijloc de testare a ascultării, credinței și iubirii primilor noștri părinți. În timp ce li s-a permis să mănânce după plăcere din toți ceilalți pomi, din acest pom erau opriți să guste, sub amenințarea pedepsei cu moartea. De asemenea, ei aveau să fie supuși ispitirilor lui Satana; dar, dacă aveau să treacă cu bine proba, în final ei aveau să fie așezați în afara puterii lui, bucurându-se veșnic de harul lui Dumnezeu. {PP 48.4}

Dumnezeu l-a așezat pe om sub lege, ca o condiție indispensabilă a existenței sale. El era un supus al guvernării divine și nu poate exista guvernare fără lege. Dumnezeu putea să-l creeze pe om fără posibilitatea de a călca Legea Sa; El ar fi putut opri mâna lui Adam de a atinge fructul oprit; dar în cazul acesta omul n-ar mai fi fost un agent moral liber, ci un simplu automat. Fără libertatea de a alege, ascultarea sa nu avea să fie voluntară, ci forțată. În situația aceasta nu putea avea loc nici o dezvoltare a caracterului. O astfel de situație ar fi fost contrară planului lui Dumnezeu de a proceda cu locuitorii celorlalte lumi. Ar fi fost nedemn pentru om, ca ființă

inteligentă, și acest lucru ar fi întărit acuzația lui Satana, potrivit căreia conducerea lui Dumnezeu este arbitrară. {PP 49.1}

Dumnezeu l-a făcut pe om neprihănit; El i-a dat trăsături nobile de caracter, fără nici un fel de tendințe spre rău, spre păcat. El l-a înzestrat cu o deosebită putere intelectuală și i-a prezentat cele mai puternice apeluri posibile pentru a fi credincios legământului său de supunere. Ascultarea, desăvârșită și continuă, era condiția fericirii veșnice. În această condiție, el avea să aibă acces la pomul vieții. {PP 49.2}

Căminul primilor noștri părinți avea să fie un model pentru alte cămine, pe măsură ce copiii lor aveau să plece de lângă ei și să stăpânească pământul. Căminul acela, înfrumusețat chiar de mâna lui Dumnezeu, nu era un palat magnific. Oamenii, în mândria lor, își găsesc plăcerea în ridicarea de edificii strălucitoare și costisitoare, glorificându-se prin lucrarea mâinilor lor. Dumnezeu însă l-a așezat pe Adam într-o grădină. Acesta era căminul său. Cerul albastru era acoperământul lui, pământul, cu delicatele lui flori și cu covorul ierbii de un verde viu, era podeaua căminului, iar ramurile încărcate de frunze ale pomilor deosebit de frumoși formau baldachinul lui. Pereții lui erau plini cu cele mai strălucitoare podoabe — lucrarea mâinilor Marelui Artist. De jur împrejurul perechii sfinte se găsea o lecție valabilă pentru toate timpurile, și anume că adevărata fericire nu se găsește în satisfacerea mândriei și luxului, ci în comuniunea cu Dumnezeu prin lucrările create de El. Dacă oamenii ar da mai puțină atenție la ceea ce este artificial și ar cultiva o mai mare simplitate, ar fi mult mai aproape în a corespunde scopului urmărit de Dumnezeu în crearea lor. Mândria și ambiția nu vor fi niciodată satisfăcute, dar aceia care sunt într-adevăr înțelepți vor găsi suficiente și înălțătoare plăceri în izvoarele de bucurie pe care Dumnezeu le-a așezat și le așează la îndemâna tuturor. {PP 49.3}

Locuitorilor Edenului le-a fost încredințată grija grădinii, „ca s-o lucreze și s-o păzească”. (Geneza 2, 15.) Ocupația lor nu era obositoare, ci plăcută și reconfortantă. Munca a fost dată de Dumnezeu ca o binecuvântare pentru om, să-i ocupe mintea, să-i întărească corpul și să-i dezvolte capacitățile. În activitatea intelectuală și fizică, Adam a găsit una dintre cele mai înalte plăceri ale existenței sale sfinte. Și atunci când, ca urmare a neascultării sale, el a fost îndepărtat din frumosul său cămin și obligat să se lupte cu ariditatea pământului ca să-și câștige pâinea cea de toate zilele, chiar această muncă, deși cu totul diferită de ocupația plăcută din grădina Edenului, era un scut împotriva ispitei și un izvor de fericire. Cei care consideră munca un blestem, chiar dacă ea este însoțită de oboseală și durere, greșesc. Adesea, cei bogați privesc în jos cu dispreț la clasa muncitoare, dar faptul acesta este în totul în opoziție cu planul lui Dumnezeu în crearea omului. Ce sunt oare toate averile pe care cel mai avut om le are, în comparație cu moștenirea dată nobilului Adam? Și cu toate acestea, Adam nu trebuia să fie leneș. Creatorul nostru, care știe ce este spre binele și fericirea omului, i-a stabilit lui Adam lucrarea pe care o avea de făcut. Adevărata bucurie a vieții este aflată numai de bărbații și femeile care muncesc. Îngerii sunt lucrători sârguincioși; ei sunt slujitorii lui Dumnezeu în slujba fiilor oamenilor. Creatorul n-a pregătit nici un loc pentru indolenta practică a leneviei. {PP 50.1}

Dacă Îi rămâneau credincioși lui Dumnezeu, Adam și tovarășa lui aveau să poarte răspunderea conducerii pământului. Lor le-a fost dat un control nelimitat asupra oricărei ființe vii. Leul și mielul se jucau împreună în pace în jurul lor și se întindeau împreună la picioarele lor; păsărelele pline de bucurie zburau fără teamă în jurul lor; și, în timp ce cântecele lor pline de bucurie se înălțau spre lauda Creatorului lor, Adam și Eva se uneau cu ele în a aduce mulțumiri Tatălui și Fiului. {PP 50.2}

Cei doi care alcătuiau perechea cea sfântă nu erau numai copii sub grija părintească a lui Dumnezeu, ci și învățăcei, primind învățături din partea Atotînțeleptului Creator. Ei erau vizitați de îngeri și aveau posibilitatea comunicării cu Făcătorul lor fără nici o perdea despărțitoare între ei. Erau plini de vigoarea ce venea de la pomul vieții și puterea lor intelectuală nu era decât cu puțin mai prejos de aceea a îngerilor. Tainele universului vizibil, „minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită” (Iov 37, 16), le ofereau un izvor inepuizabil de învățătură și bucurie. Legile ce acționează în natură și care au constituit obiectul de studiu al oamenilor timp de șase mii de ani erau deschise înțelegerii minții lor de către Cel veșnic, Inițiatorul și Susținătorul a toate. Ei vorbeau cu frunzele, cu florile și cu pomii, culegând de la fiecare secretele vieții lor. Adam era un bun cunoscător al fiecărei creaturi, de la puternicul leviatan, ce se joacă în valurile mării, și până la insectele ce plutesc în razele de soare. Fiecăreia dintre ele Adam i-a dat un nume, el fiind cunoscător al naturii și obiceiurilor lor. Slava lui Dumnezeu din ceruri, lumile nenumărate în mișcarea lor ordonată, „plutirea norilor”, tainele luminii și ale sunetului, ale zilei și ale nopții — toate erau deschise studiului primilor noștri părinți. Pe fiecare frunză a pădurii sau pe fiecare piatră din munți, în fiecare stea strălucitoare, pe pământ, în aer și pe cer, era scris numele lui Dumnezeu. Ordinea și armonia creațiunii le vorbeau despre înțelepciunea și puterea Celui infinit. Ei descopereau totdeauna ceva atrăgător care le umplea inimile cu o mai profundă iubire, făcându-i să izbucnească în cuvinte de mulțumire și recunoștință. {PP 50.3}

Atâta timp cât ei au rămas loiali legii divine, capacitatea de a cunoaște, de a se bucura și de a iubi avea să crească continuu. Ei aveau să câștige mereu noi comori de cunoștință, descoperind noi izvoare de fericire și obținând concepții din ce în ce mai clare despre iubirea nemăsurată și de nesecat a lui Dumnezeu. {PP 51.1}

Capitolul 3 — Ispitirea și căderea

Capitol bazat pe textele din Geneza 3.

Nemaiavând posibilitatea să stârnească răscoală în ceruri, vrăjmășia lui Satana împotriva lui Dumnezeu a găsit un nou teren în a complota la ruina neamului omenesc. În fericirea și pacea perechii sfinte din Eden, el avea viziunea binecuvântării care, pentru el, era pentru totdeauna pierdută. Stăpânit de invidie, s-a hotărât să-i incite la neascultare și să aducă asupra lor vinovăția și pedeapsa păcatului. El avea să schimbe iubirea lor în neîncredere și cântecele lor de laudă în reproșuri împotriva Făcătorului lor. În felul acesta, nu numai că avea să arunce aceste ființe nevinovate în aceeași mizerie pe care el însuși o trăia, ci avea să arunce dezonoare asupra lui Dumnezeu și să producă durere în ceruri. {PP 52.1}

Primii noștri părinți au fost avertizați cu privire la primejdia ce-i amenința. Solii cerești le-au înfățișat istoria căderii lui Satana, cum și complotul lui pentru nimicirea lor, dezvăluindu-le pe deplin natura guvernării divine pe care prințul răului căuta s-o răstoarne. Satana și oștile sale au căzut datorită neascultării de poruncile cele drepte ale lui Dumnezeu. Cât de important era, deci, ca Adam și Eva să onoreze această Lege, singura în stare să mențină ordinea și dreptatea. {PP 52.2}

Legea lui Dumnezeu este tot atât de sfântă ca și Dumnezeu. Ea este o relevare a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, expresia iubirii și înțelepciunii divine. Armonia creațiunii depinde de o desăvârșită conformare a tuturor ființelor, a tot ce există, a ceea ce se mișcă sau nu, cu Legea Creatorului. Dumnezeu a dat legi după care să se conducă nu numai ființele existente, ci toate lucrările naturii. Totul se află sub legi fixe, legi ce nu pot fi ignorate. Dar, în timp ce în natură totul este guvernat de legi naturale, numai omul, dintre toate ființele ce populează pământul, numai el este răspunzător față de Legea morală. Omului, coroana creațiunii Sale, Dumnezeu îi dă puterea să înțeleagă cerințele Sale, să înțeleagă dreptatea și generozitatea Legii Sale, cum și pretențiile ei sfinte față de el; iar omului i se cere să răspundă prin ascultare. {PP 52.3}

Asemenea îngerilor, locuitorii Edenului fuseseră puși la probă; fericirea lor putea fi menținută numai cu condiția credincioșiei față de Legea Creatorului. Ei puteau să asculte și să trăiască sau să nu asculte și să piară. Dumnezeu îi făcuse beneficiarii unor bogate binecuvântări; dar dacă ei aveau să nesocotească voia Sa, El, care nu i-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, nu-i putea lăsa nici pe ei nepedepsiți; păcatul avea să ducă la pierderea darurilor Sale și să aducă asupra lor mizeria și ruina. {PP 53.1}

Îngerii i-au avertizat să se păzească de înșelăciunile lui Satana, întrucât eforturile lui de a-i prinde în mrejele sale aveau să fie neobosite. Atâta vreme cât ei erau ascultători de Dumnezeu, cel rău nu le putea face nici un rău; căci, dacă era nevoie, toți îngerii cerului aveau să fie trimiși în ajutorul lor. Dacă ei respingeau cu tărie primele lui insinuări, atunci aveau să fie tot așa de în siguranță ca și solii cerești. Dar, dacă o dată cedau ispitei, natura lor avea să ajungă atât de

stricată, încât să nu mai aibă nici o putere și nici voință în ei înșiși ca să reziste lui Satana. {PP 53.2}

Pomul cunoștinței a fost pentru ei un mijloc de testare a ascultării și iubirii lor față de Dumnezeu. Domnul a considerat că este bine să le pună înainte o singură restricție referitoare la folosirea a tot ceea ce se află în grădină; dar, dacă ei aveau să nesocotească voia Sa în legătură cu acest lucru deosebit, aveau să se facă vinovați de păcatul neascultării. Satana nu avea să-i urmărească totdeauna cu ispitele lui; el avea acces la ei numai la pomul din care le era interzis să mănânce. Dacă ei aveau să cerceteze natura lui, se expuneau înșelăciunilor lui. Erau sfătuiți să acorde o deosebită atenție avertizării pe care Dumnezeu le-a dat-o și să fie mulțumiți cu învățătura, cunoștința, pe care El a considerat de bine să le-o transmită. {PP 53.3}

Pentru a aduce la îndeplinire lucrarea sa fără să fie văzut, Satana a ales să folosească șarpele — ca medium — o travestire bine adaptată pentru scopul pe care-l urmărea, și anume înșelarea lor. Șarpele a fost una dintre cele mai înțelepte și mai frumoase creaturi de pe pământ. El avea aripi și, când zbura prin aer, oferea o priveliște de o strălucire scânteietoare, având culoarea și strălucirea aurului trecut prin foc. Odihnindu-se în ramurile bogat încărcate cu roade ale pomului oprit și ospătându-se cu delicioasele lui fructe, era un lucru ce atrăgea atenția și încânta ochiul celui ce-l privea. Astfel, în grădina păcii era ascuns nimicitorul, pândindu-și prada. {PP 53.4}

Îngerii o avertizaseră pe Eva să aibă grijă să nu se despartă de soțul ei în timp ce erau ocupați cu lucrul lor de fiecare zi din grădină; lângă el, ea avea să fie mai puțin în primejdia de a fi ispitită decât dacă ar fi fost singură. Dar, absorbită de îndeletnicirea ei plăcută, fără să-și dea seama, s-a îndepărtat de lângă el. Când și-a dat seama că era singură, a avut simțământul primejdiei, dar a dat la o parte teama, considerând că are suficientă înțelepciune și putere ca să discearnă răul și să i se opună. Nesocotind avertizarea îngerilor, ea s-a trezit deodată privind cu admirație și curiozitate la pomul oprit. Fructul era frumos și se întreba în sinea ei de ce oare Dumnezeu nu le-a îngăduit să aibă acces la el. Acum era ocazia ce se oferea ispititorului. Ca și când era în stare să priceapă cele ce se petreceau în mintea ei, el i s-a adresat: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3, 2.)

Eva a fost surprinsă și a tresărit, auzind parcă ecoul gândurilor ei. Dar șarpele a continuat cu o voce plină de muzicalitate să-i aducă laude subtile cu privire la neîntrecuta ei drăgălășenie, iar cuvintele lui nu-i displăceau. În loc să fugă din locul acela, ea a întârziat, minunându-se că aude un șarpe vorbind. Dacă i s-ar fi adresat o ființă asemenea îngerilor, temerile ei ar fi fost trezite, dar ea nu s-a gândit niciodată că șarpele cel fascinant putea deveni un medium al vrăjmașului căzut. {PP 53.5}

La întrebarea ademenitoare a ispititorului, ea a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți». Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul»”. (Geneza 3, 2-5.) {PP 54.1}

Înfruptându-se din acest pom, a declarat el, ei aveau să ajungă într-o sferă mult mai înaltă a existenței lor și să pătrundă într-un vast câmp al cunoștinței. Chiar el a mâncat din fructul oprit și, ca rezultat, a obținut puterea de a vorbi. El a insinuat faptul că din gelozie Dumnezeu voiește să-i împiedice să mănânce din el, ca nu cumva să ajungă și ei să fie deopotrivă cu El. Datorită proprietăților lui minunate de a da înțelepciune și putere, El le-a interzis să guste sau chiar să se atingă de el. Ispititorul lasă să se înțeleagă că, de fapt, avertizarea divină nu avea să fie realmente adusă la îndeplinire; ea era destinată numai să-i intimideze. Cum avea să fie posibil pentru ei să moară? N-au mâncat ei oare din pomul vieții? Dumnezeu nu urmărea altceva decât să-i împiedice să ajungă la o mai nobilă dezvoltare și la realizarea unei mai mari fericiri. {PP 54.2}

Aceasta a fost și este lucrarea lui Satana, din zilele lui Adam și până în prezent, și el a urmărit-o cu mare succes. El îi ispitește pe oameni să nu se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să se îndoiască de înțelepciunea Lui. El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine. În eforturile lor de a descoperi ceea ce Dumnezeu a binevoit să păstreze ascuns, mulți pierd din vedere adevărurile pe care el le-a descoperit și care sunt esențiale pentru mântuire. Satana îi ispitește pe oameni la neascultare, făcându-i să creadă că în acest fel ei pătrund într-un minunat câmp al cunoașterii. Dar toate acestea nu sunt decât o înșelăciune. Plini de ideile lor despre progres, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu, merg pe drumul ce duce la degradare și moarte. {PP 54.3}

Satana a spus sfintei perechi că va avea de câștigat prin călcarea Legii lui Dumnezeu. Nu vedem noi și astăzi asemenea raționamente? Mulți vorbesc despre îngustimea acelora care ascultă de poruncile lui Dumnezeu, în timp ce ei pretind a avea idei mai largi, bucurându-se de o mai mare libertate. Ce altceva este aceasta decât un ecou al vocii din Eden care spunea: „În ziua în care veți mânca din el” — călcând preceptele divine — „veți fi ca Dumnezeu”? Satana a susținut faptul că, mâncând din fructul oprit, a beneficiat de mult bine, dar n-a lăsat să se vadă că prin neascultare el a fost aruncat din ceruri. Deși el era conștient de faptul că păcatul are ca rezultat o pierdere infinită, a ascuns propria sa stare mizerabilă, cu scopul de a atrage și pe alții în situația sa. Tot la fel, călcătorul Legii lui Dumnezeu caută acum să ascundă adevăratul său caracter; el poate pretinde că este sfânt, dar declarația sa atât de pompoasă nu are alt efect decât acela că-l face mai de temut, ca înșelător. El este de partea lui Satana, călcând în picioare Legea lui Dumnezeu și determinându-i pe alții să facă la fel, spre ruina lor veșnică. {PP 55.1}

Eva, într-adevăr, a crezut cuvintele lui Satana, dar credința ei n-a scutit-o de pedeapsa păcatului. Ea a nesocotit cuvintele lui Dumnezeu și aceasta a fost ceea ce a dus la căderea ei. În ziua judecății, oamenii nu vor fi condamnați pentru faptul că în mod cinstit ei au crezut o minciună, ci pentru că n-au crezut adevărul, pentru că au neglijat ocazia de a învăța ce este adevărul. Dimpotrivă, cu toată sofisticăria lui Satana, este totdeauna un lucru dezastruos acela de a nu asculta de Dumnezeu. Noi trebuie să ne consacrăm inimile ca să cunoaștem ce este adevărul. Toate lecțiile pe care Dumnezeu le-a lăsat să fie cuprinse în Cuvântul Său sunt pentru avertizarea și învățătura noastră. Ele nu sunt date ca să ne scape de înșelăciune. Nesocotirea lor

va sfârși în ruină pentru noi. Putem fi siguri că ceea ce vine în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu vine de la Satana. {PP 55.2}

Șarpele a rupt fructul din pomul oprit și l-a așezat în mâinile pe jumătate împotrivitoare ale Evei. Apoi el i-a amintit propriile cuvinte, că Dumnezeu le interzisese să se atingă de pom ca să nu moară. Dar șarpele a spus că ea nu avea să sufere mai mult mâncând fructul oprit decât dacă l-ar atinge. Văzând că nimic rău nu se întâmplă ca o consecință a ceea ce a făcut, Eva a devenit mai îndrăzneață. Când a văzut că „pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea", a „luat deci din rodul lui și a mâncat". (Geneza 3, 6.) Fructul era delicios la gust și, pe când mânca din el, a avut senzația că simte o putere reînviorătoare și s-a văzut pășind într-o poziție mai înaltă a existenței sale. Fără teamă, a luat și a mâncat. Acum, păcătuind ea însăși, Eva a devenit un agent al lui Satana în lucrarea de ruinare a soțului ei. Într-o stare de stranie și nenaturală excitare, cu mâinile pline de fructele oprite, ea l-a căutat și i-a povestit toate cele ce au avut loc. {PP 55.3}

O expresie de întristare s-a întipărit pe fața lui Adam. El era uimit și alarmat. La cuvintele Evei, el a răspuns că acesta trebuie să fie vrăjmașul împotriva căruia fuseseră avertizați; și, prin hotărârea divină, ea trebuia să moară. Ca răspuns, ea l-a îmbiat să mănânce, repetând cuvintele șarpelui, că nu vor muri, cu siguranță. Ea a considerat că lucrul acesta trebuie să fie adevărat, pentru că nu simțea nici o dovadă a dizgrației lui Dumnezeu, ci din contră, trăia experiența unei plăcute și înălțătoare influențe, care umplea fiecare facultate cu un nou suflu de viață și care — gândea ea — era inspirat de soli cerești. {PP 56.1}

Adam a înțeles că tovarășa sa a călcat porunca lui Dumnezeu, nesocotind singura opreliște ce le-a fost pusă ca test al credincioșiei și iubirii lor. În mintea sa avut loc o luptă teribilă. El deplângea faptul că îngăduise Evei să rătăcească departe de el. Dar acum fapta fusese săvârșită; el trebuia să se despartă de aceea a cărei societate fusese bucuria sa. Cum avea să suporte el lucrul acesta? Adam se bucurase în compania lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri. El privise slava Creatorului. Adam înțelesese destinul măreț ce se deschidea înaintea neamului omenesc, dacă ei rămâneau credincioși lui Dumnezeu. Acum, toate aceste binecuvântări erau pierdute din vedere de teama de a nu pierde acel singur dar, care în ochii săi le întrecea pe toate celelalte. Iubirea, recunoștința și credincioșia față de Creator, toate erau subordonate iubirii lui pentru Eva. Ea era o parte din el și nu putea suporta gândul despărțirii. Nu putea pricepe că aceeași Putere Infinită, care din pulberea pământului i-a creat o ființă vie, frumoasă, și, din iubire pentru el, i-a dat un tovarăș, putea să-i dea altul în loc. De aceea, el s-a hotărât să împărtășească soarta ei; dacă ea trebuia să moară, și el avea să moară împreună cu ea. În definitiv, gândea el, nu cumva erau adevărate cuvintele șarpelui cel înțelept? Eva era în ochii lui tot așa de frumoasă și nevinovată ca și înainte de acest act de neascultare. Ea manifesta o mai mare iubire pentru el decât până atunci. Nici un semn al morții nu a apărut în ființa ei și el se hotărî repede să înfrunte consecințele. A luat fructul și l-a mâncat repede. {PP 56.2}

După păcătuirea sa, Adam se vedea — la început — pășind într-o altă sferă a existenței sale. Dar, nu după mult timp, gândul păcătuirii sale l-a umplut de groază. Aerul, care până atunci

fusese la o temperatură blândă și uniformă, acum părea că îngheață perechea vinovată. Iubirea și pacea care fuseseră partea lor s-au dus, iar în locul lor ei aveau simțământul păcatului, o teamă pentru viitor, o goliciune a sufletului. Veșmântul de lumină care-i acoperea acum a dispărut și, pentru a-l înlocui, ei au încercat să dea formă unui acoperământ pentru ei; căci goi, nu puteau să dea ochii cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri. {PP 57.1}

Acum ei începeau să vadă adevăratul caracter al păcatului lor. Adam i-a reproșat tovarășei sale actul său nebunesc de a pleca de lângă el și de a îngădui să fie înșelată de către șarpe; dar amândoi se mângâiau la gândul că Dumnezeu, care le dăduse atâtea dovezi ale iubirii Sale, avea să-i ierte pentru acest unic păcat sau că, totuși, nu aveau să fie supuși unei pedepse atât de teribile, cum se temeau că va fi. {PP 57.2}

Satana triumfa pentru succesul său. El a ispitit femeia, ca aceasta să nu se mai încreadă în iubirea lui Hristos, să se îndoiască de înțelepciunea Lui, să calce Legea Sa și, prin ea, el a făcut ca Adam să fie înfrânt. {PP 57.3}

Dar Marele Dătător al Legii era gata să facă cunoscut lui Adam și Evei consecințele păcatului lor. Prezența divină se manifestă în grădină. În nevinovăția și sfințenia lor, ei salutau cu bucurie apropierea Creatorului lor; dar acum ei au fugit plini de groază, căutând să se ascundă în cele mai retrase colțuri ale grădinii. Dar „Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: «Unde ești?» El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.» și Domnul a zis: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?»” (Geneza 3, 9.11.) {PP 57.4}

Adam nu putea nici să nege, nici să scuze păcatul său; dar, în loc să dea pe față pocăință, el a făcut tot posibilul să arunce vina asupra soției și, în acest fel, asupra lui Dumnezeu Însuși: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. (Geneza 3, 12.) El, care din iubire pentru Eva, în mod deliberat, a ales să piardă aprobarea lui Dumnezeu, căminul său din Paradis și o viață veșnică plină de bucurie, putea acum, după căderea sa, să se străduiască să-i facă răspunzători pentru păcat pe tovarășa sa și chiar pe Creatorul său. Atât de teribilă este puterea răului! {PP 57.5}

Când femeia a fost întrebată: „Ce ai făcut?”, ea a răspuns: „Șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom”. (Geneza 3, 13.) „De ce ai creat șarpele?” — acestea erau întrebările ce implicit se găseau în scuza ei pentru păcatul făptuit. Astfel, asemenea lui Adam, ea Îl făcea pe Dumnezeu răspunzător pentru căderea lor. Spiritul îndreptățirii de sine își are originea în tatăl minciunii; el a fost nutrit de către primii noștri părinți de îndată ce ei s-au supus influenței lui Satana și a fost manifestat de către toți fiii și fiicele lui Adam. În loc ca în umilință să-și mărturisească păcatele, ei caută să se apere aruncând vina asupra altora, asupra împrejurărilor sau asupra lui Dumnezeu, făcând chiar din binecuvântările Sale o ocazie de a murmura împotriva Lui. {PP 58.1}

Domnul a pronunțat atunci sentința împotriva șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pântece, și să mănânci țărână”. (Geneza 3, 14.) Deoarece a fost folosit de Satana ca

medium, șarpele avea să aibă partea sa în judecata divină. Din cea mai frumoasă și cea mai admirată dintre toate creaturile câmpului, el avea să devină cea mai respingătoare și cea mai detestată dintre toate, de temut și urâtă atât de oameni, cât și de animale. Cuvintele adresate mai departe șarpelui se aplică direct lui Satana, arătând înainte spre înfrângerea și distrugerea lui finală: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3, 15.) {PP 58.2}

Evei i s-a vorbit despre necazul și durerea care de atunci încolo trebuia să fie partea ei. Domnul spune: „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”. (Geneza 3, 16.) La creațiune, Dumnezeu a făcut-o să fie egală cu Adam. Dacă ei rămâneau ascultători de Dumnezeu — în armonie cu marea Sa lege a iubirii — aveau să fie totdeauna în armonie unul cu altul; păcatul însă a adus discordie, iar unirea lor putea fi acum menținută și armonia păstrată numai cu prețul supunerii din partea unuia sau altuia. Eva a fost prima care a păcătuit. Ea a căzut în ispită datorită faptului că s-a despărțit de tovarășul ei, contrar poruncii divine. Datorită cererii ei a păcătuit Adam și de aceea ea a fost pusă sub stăpânirea soțului ei. Dacă principiile cuprinse în Legea lui Dumnezeu ar fi fost urmate de către neamul omenesc căzut, această sentință, deși apărută ca un rezultat al păcatului, s-ar fi dovedit totuși o binecuvântare pentru ei; dar faptul că bărbatul a abuzat de supremația ce i-a fost dată a făcut adesea ca soarta femeii să fie foarte amară, făcându-i viața o povară. {PP 58.3}

Eva fusese în mod desăvârșit fericită lângă soțul ei, în grădina Edenului; dar, asemenea neliniștitelor Eve moderne, ei îi plăcea să creadă în speranța pătrunderii într-o sferă mai înaltă decât aceea pe care i-o hotărâse Dumnezeu. În încercarea de a se ridica mai presus de poziția sa inițială, ea a căzut cu mult mai jos decât aceasta. Un rezultat asemănător va fi partea tuturor acelora care nu sunt binevoitoare să-și împlinească cu bucurie îndatoririle vieții în armonie cu planul lui Dumnezeu. În eforturile lor de a ajunge la poziții pentru care El nu le-a rânduit, multe lasă vacante locurile în care puteau fi o binecuvântare. În dorința lor pentru o sferă mai înaltă, multe sacrifică adevărata demnitate feminină, cum și noblețea caracterului și lasă nefăcută chiar lucrarea pe care Cerul le-a dat s-o facă. {PP 59.1}

Lui Adam, Domnul i-a spus: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: «Să nu mănânci deloc din el», blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce”. (Geneza 3, 17-19.) {PP 59.2}

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca perechea fără păcat să cunoască ceva în ceea ce privește păcatul. El le-a dat cu îmbelșugare binele și a reținut de la ei răul. Dar, împotriva poruncii Sale, ei au mâncat din pomul oprit și acum ei vor continua să mănânce din el — vor cunoaște răul — în toate zilele vieții lor. Din acel moment, neamul omenesc avea să fie chinuit, hăituit de ispitele lui Satana. În loc de munca dătătoare de fericire, ce le fusese dată până atunci, îngrijorarea și

truda aveau să fie partea lor. Ei aveau să sufere dezamăgire, durere, suferință și, în cele din urmă, moartea. {PP 59.3}

Sub blestemul păcatului, întreaga natură avea să dea mărturie omului despre caracterul și consecințele răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a făcut pe om, El l-a făcut stăpân peste pământ și peste toate viețuitoarele de pe el. Atâta vreme cât Adam a rămas credincios Cerului, întreaga natură îi era supusă. Dar când s-a răzvrătit împotriva Legii divine, ființele inferioare s-au răzvrătit împotriva lui. Astfel, în marea Sa milă, Domnul avea să le arate oamenilor sfințenia Legii Sale și avea să-i facă să vadă, din propria lor experiență, primejdia înlăturării ei chiar și în măsura cea mai mică. {PP 59.4}

Și viața de trudă și griji care avea să fie de acum încolo partea omului a fost dată și ea cu iubire. Datorită păcatului său, era necesară o disciplină, trebuia să pună un control asupra apetitului și pasiunii și să dezvolte obiceiul stăpânirii de sine. Era o parte a marelui plan al lui Dumnezeu pentru recuperarea omului din ruina și degradarea păcatului. {PP 60.1}

Avertizarea adresată primilor noștri părinți: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2, 17) nu însemna că ei aveau să moară chiar în ziua în care s-au înfruptat din fructul oprit. Dar în acea zi avea să fie pronunțată irevocabila sentință. Nemurirea le-a fost făgăduită cu condiția ascultării; prin păcătuire ei aveau să piardă viața veșnică. Chiar în ziua aceea, ei aveau să fie condamnați la moarte. {PP 60.2}

Pentru a avea o existență veșnică, omul trebuia să continue să se împărtășească din pomul vieții. Ne mai având această posibilitate, vitalitatea lui avea să scadă în mod treptat, până când viața avea să se termine. A fost planul lui Satana acela ca Adam și Eva, prin neascultare, să atragă dizgrația lui Dumnezeu; și apoi, dacă dădeau greș în a obține iertare, el a sperat că ei aveau să mănânce mai departe din pomul vieții, perpetuând astfel existența păcatului și a mizeriei. Dar, după căderea omului, îngerii sfinți au fost imediat însărcinați să păzească pomul vieții. În jurul pomului vieții, acești îngeri făceau să strălucească raze de lumină, dând înfățișarea unei săbii strălucitoare. Nimeni din familia lui Adam n-a avut îngăduința să treacă peste această barieră și să se înfrupte din fructele dătătoare de viață — de aceea nu există nici un păcătos nemuritor. {PP 60.3}

Valul durerilor care au urmat după păcătuirea primilor noștri părinți este privit de mulți ca fiind o consecință prea severă pentru un păcat atât de mic și aceștia pun sub semnul întrebării înțelepciunea și dreptatea lui Dumnezeu, în comportamentul Său cu omul. Dar dacă aceștia ar privi mai profund această problemă, atunci ar putea discerne greșeala lor. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, fără păcat. Pământul trebuia să fie populat cu ființe ce aveau să fie numai cu puțin mai prejos decât îngerii; dar ascultarea lor trebuia să fie probată, căci Dumnezeu nu putea îngădui ca lumea să fie plină cu aceia care aveau să nesocotească Legea Sa. „Și totuși, în marea Sa milă, El nu l-a supus pe Adam la o încercare prea severă. Iar faptul că interdicția era foarte ușoară face ca păcatul să fie nemăsurat de mare. Dacă Adam nu putea să treacă cu bine prin cea mai mică dintre probe, cum avea el să suporte o încercare mult mai mare, dacă aveau să i se încredințeze responsabilități mai înalte? {PP 60.4}

Dacă Adam ar fi fost supus unor probe mult mai mari, atunci aceia a căror inimă înclină spre rău aveau să găsească scuze pentru ei, spunând: „Aceasta este o problemă neînsemnată, iar pe Dumnezeu nu Îl interesează lucrurile mici”. Și astfel, avea să fie o continuă păcătuire în lucruri considerate ca fiind fără importanță, care trec nemustrate între oameni. Dar Domnul a făcut clar faptul că păcatul, indiferent de mărimea lui, este o ofensă la adresa Lui. {PP 61.1}

Eva a considerat ca fiind un lucru mic acela de a nu asculta de Dumnezeu, mâncând din fructul oprit, ispitindu-l de asemenea și pe soțul ei ca să păcătuiască; dar păcatul lor a deschis larg porțile unui potop de vaiuri ce s-au abătut asupra lumii. Cine poate cunoaște, în momentul ispitei, urmările teribile ce vor rezulta dintr-un pas greșit? {PP 61.2}

Mulți dintre aceia care învață că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie pentru om susțin că este imposibil pentru el să asculte preceptele ei. Dar, dacă lucrul acesta ar fi adevărat, atunci de ce a suferit Adam pedeapsa neascultării? Păcatul primilor noștri părinți a adus vina și necazul asupra lumii și, dacă n-ar fi fost bunătatea și mila lui Dumnezeu, ar fi cufundat neamul omenesc într-o disperare lipsită de speranță. Nimeni să nu se înșele singur. „Plata păcatului este moartea”. (Romani 6, 23.) Legea lui Dumnezeu nu poate fi nicidecum călcată acum, fără ca cel în cauză să nu-și primească pedeapsa, după cum a fost și atunci când sentința s-a pronunțat asupra părintelui omenirii. {PP 61.3}

După păcatul lor, Adam și Eva nu mai puteau să locuiască în Eden. Ei au cerut cu stăruință să rămână în căminul nevinovăției și bucuriei lor. Ei au mărturisit că au pierdut orice drept la acel cămin fericit, pentru viitor angajându-se să dea pe față o strictă ascultare de Dumnezeu. Dar li s-a spus că, datorită păcatului, natura lor s-a stricat; ei și-au slăbit astfel puterea de a rezista răului și au deschis calea ca Satana să poată avea mai repede acces la ei. În nevinovăția lor, ei s-au supus ispitei; iar acum, într-o stare de conștientă vinovăție, vor avea mai puțină putere să-și mențină integritatea. {PP 61.4}

În umilință și cu o amărăciune ce nu se poate descrie, ei și-au luat rămas bun de la căminul lor frumos și au plecat să locuiască pe pământul care se afla acum sub blestemul păcatului. Atmosfera, cândva blândă și cu temperatură uniformă, era acum supusă unor schimbări vizibile și, în mila Sa, Domnul le-a făcut o îmbrăcăminte din piei, ca o protecție împotriva căldurii și frigului excesiv. {PP 61.5}

Când au văzut florile ofilindu-se și frunzele căzând, primele semne ale decăderii, Adam și tovarășa sa au plâns mult mai mult decât îi plâng oamenii pe morții lor. Moartea fragilelor și delicatelor flori era, într-adevăr, un motiv de durere; dar, când pomilor celor falnici le cădeau frunzele, scena aceasta le-a adus în mod viu în minte faptul dureros, că moartea este partea a tot ce are viață. {PP 62.1}

Grădina Edenului a rămas mult timp pe pământ, după ce omul a fost expatriat de pe plăcutele ei alei. Neamului omenesc căzut i-a fost îngăduit mult timp să privească la căminul nevinovăției, numai intrarea în grădină fiind oprită de către îngerii păzitori. La poarta Paradisului, păzită de heruvimi, se descoperea slava divină. Aici veneau Adam și fiii săi să se

închine lui Dumnezeu. Aici ei și-au reînnoit legământul de ascultare față de acea Lege pe care au călcat-o, fiind astfel îndepărtați din Eden. Când valul de nelegiuire s-a întins asupra pământului și stricăciunea oamenilor a determinat nimicirea lor prin apele potopului, mâna care sădise Edenul l-a luat de pe pământ. Dar, la reînnoirea finală, când vor fi „un cer nou și un pământ nou" (Apocalipsa 21, 1), el va fi readus pe pământ, mult mai glorios împodobit decât a fost la început. {PP 62.2}

Atunci cei ce au păzit poruncile lui Dumnezeu vor respira sub pomul vieții vitalitatea aceea dătătoare de nemurire; și, de-a lungul veacurilor nesfârșite, locuitorii lumilor necăzute vor vedea în acea grădină a bucuriei o dovadă a lucrării desăvârșite a creațiunii lui Dumnezeu, neatinsă de blestemul păcatului, un exemplu de ceea ce ar fi putut deveni pământul, dacă omul ar fi adus la îndeplinire planul glorios al Creatorului. {PP 62.3}

Capitolul 4 — Planul de Mântuire

Căderea omului în păcat a umplut cerul de durere. Lumea pe care Dumnezeu o făcuse a ajuns ruinată de blestemul păcatului și locuită de ființe omenești sortite mizeriei și morții. Se părea că nu există nici o scăpare pentru aceia care au călcat Legea. Îngerii și-au încetat cântecele lor de laudă. Peste tot, în curțile cerului, era plânset din cauza ruinei pe care o adusese păcatul. {PP 63.1}

Fiului lui Dumnezeu, Comandantul lui cel glorios al cerului, I s-a făcut milă de neamul omenesc căzut. Inima Sa a fost mișcată de o nețărmurită milă, atunci când vaietele lumii s-au înălțat până la El. Dar iubirea divină concepuse un plan prin care omul să poată fi răscumpărat. Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. În tot Universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece Legea divină este tot așa de sfântă ca și Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului — păcat ce este atât de dezgustător pentru un Dumnezeu sfânt, încât avea să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din ruina lui. {PP 63.2}

El a pledat înaintea Tatălui în favoarea păcătosului, în timp ce oștile cerești așteptau rezultatul cu un interes atât de puternic, încât nu poate fi exprimat prin cuvinte. Acea tainică convorbire — „sfatul păcii” (traducerea engleză a textului din Zaharia 6, 13 — n. tr.) pentru fiii cei căzuți ai oamenilor — a durat destul de mult. Planul de Mântuire fusese alcătuit mai înainte de aducerea la existență a pământului, căci Hristos este „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13, 8); totuși, a fost o luptă chiar pentru Împăratul Universului ca să dea pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc căzut. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) O, taină a mântuirii! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume ce nu L-a iubit! Cine poate pricepe adâncurile acestei iubiri care „întrece orice cunoștință”? De-a lungul veacurilor nesfârșite, minți nemuritoare, căutând să înțeleagă taina acelei iubiri de nepătruns, se vor uimi și-L vor adora. {PP 63.3}

Dumnezeu avea să fie manifestat în Hristos, „împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5, 19.) Datorită păcatului, omul a ajuns atât de decăzut, încât era imposibil ca prin el însuși să vină în armonie cu Cel a cărui natură este bunătate și curăție. Dar Hristos, după ce l-a răscumpărat pe om de sub condamnarea Legii, poate să dea putere divină, care să se unească cu eforturile omenești. Astfel, prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Hristos, copiii lui Adam, căzuți în păcat, pot iarăși deveni „copii ai lui Dumnezeu”. (1 Ioan 3, 2.) {PP 64.1}

Singurul plan prin care se putea realiza mântuirea omului angrena cerul întreg în sacrificiul său infinit. Îngerii nu se puteau bucura atunci când Hristos le-a înfățișat Planul de Mântuire, pentru că ei au înțeles că mântuirea omului trebuia să-L coste pe iubitul lor Comandant o durere

ce nu se poate exprima în cuvinte. Cu durere și uimire ei ascultau cuvintele Lui, pe când Acesta le povestea cum trebuie ca El să coboare din curăția, pacea, bucuria, slava și nemurirea cerului și să vină în contact cu decăderea de pe pământ, să îndure necazuri, rușine și moarte. El trebuia să stea între păcătos și pedeapsa păcatului; cu toate acestea, numai puțini aveau să-L primească ca Fiu al lui Dumnezeu. El avea să părăsească poziția Sa înaltă, ca Maiestate a cerului, să vină pe pământ, să Se umilească ca un om și, prin experiența Sa proprie, să cunoască durerea și ispitele pe care omul trebuie să le îndure. Toate acestea erau necesare pentru ca El să poată fi în stare să-i ajute pe cei ispitiți. (Evrei 2, 18.) Când misiunea Sa ca Învățător avea să se sfârșească, El avea să fie dat în mâinile celor fărădelege, să fie supus la tot felul de insulte și torturi pe care Satana îi va inspira să le aducă asupra Lui. El avea să moară de cea mai crudă dintre morți, să fie înălțat între cer și pământ asemenea unui păcătos vinovat. El avea să treacă prin lungi ore de agonie, așa de teribile, încât îngerii nu vor putea privi, ci își vor acoperi fața înaintea unei asemenea priveliști. El avea să suporte zbuciumul sufletului, ascunderea feței Tatălui Său, în timp ce vinovăția nelegiuirii — povara păcatelor lumii întregi — avea să apese asupra Lui. {PP 64.2}

Îngerii s-au aruncat la picioarele Comandantului lor și s-au oferit ca sacrificiu pentru om. Dar viața unui înger nu putea plăti datoria; pentru că numai El, care l-a creat pe om, avea putere să-l răscumpere. Totuși, îngerii aveau să aibă o parte de îndeplinit în cadrul Planului de Mântuire. Hristos avea să fie făcut „pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”. (Evrei 2, 9.) Deoarece El avea să îmbrace haina naturii omenești, puterea Sa nu avea să fie la fel cu a lor și de aceea ei trebuia să-I slujească, să-L întărească și să-L mângâie în suferințele Sale. De asemenea, ei trebuia să fie spirite slujitoare, trimise să slujească acelora care aveau să fie moștenitori ai mântuirii. (Evrei 1, 14.) Ei aveau să-i păzească pe beneficiarii harului de puterea îngerilor răi și de întunericul pe care Satana îl aruncă continuu în jurul lor. {PP 64.3}

Când vor fi martori ai agoniei și umilinței Domnului lor, îngerii vor fi atunci plini de amărăciune și indignare și vor dori să-L elibereze de ucigașii Săi; dar ei nu vor trebui să intervină pentru a împiedica ceva din ceea ce văd. A fost o parte a Planului de Mântuire ca Hristos să sufere batjocura și tratamentul abuziv al oamenilor răi, iar El a consimțit la toate acestea când a devenit Răscumpărător al omului. {PP 65.1}

Hristos i-a asigurat pe îngeri că, prin moartea Sa, El va răscumpăra pe mulți și va nimici pe acela care are puterea morții. El va recâștiga Împărăția pierdută prin păcătuire, iar cei răscumpărați o vor moșteni împreună cu El și vor locui pentru totdeauna acolo. Păcatul și păcătoșii nu vor mai fi, pentru ca să nu mai tulbure niciodată pacea cerului sau a pământului. El a cerut oștilor cerești să fie de acord cu acest plan, pe care Tatăl Său l-a acceptat, și să se bucure că, prin moartea Sa, omul căzut poate fi reîmpăcat cu Dumnezeu. {PP 65.2}

Atunci, o bucurie, o inexprimabilă bucurie a umplut cerul. Slava și binecuvântarea unei lumi răscumpărate au întrecut până și durerea și sacrificiul Prințului vieții. De-a lungul curților cerești, s-au auzit primele ecouri ale cântecului ce avea să răsune mai târziu pe câmpiile Betleemului — „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii

plăcuți Lui". (Luca 2, 14.) Cu o bucurie profundă, acum, ca și în zorii creațiunii, „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie". (Iov 38, 7.) {PP 65.3}

Prima făgăduință cu privire la răscumpărare i-a fost comunicată omului în sentința pronunțată asupra lui Satana în grădină. Domnul a declarat atunci: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul". (Geneza 3, 15.) Această sentință rostită în auzul primilor noștri părinți a fost pentru ei o făgăduință. În timp ce prevestea un război între om și Satana, declara, de asemenea, că puterea acestui mare adversar avea să fie zdrobită în cele din urmă. Adam și Eva stăteau ca niște nelegiuiți înaintea dreptului Judecător, așteptând sentința pe care o cerea călcarea poruncii divine, dar, mai înainte ca ei să audă de viața de muncă grea și de necazurile care aveau să fie partea lor sau sentința că ei trebuia să se întoarcă în țărână, ei au auzit cuvintele care le-au dat speranță. Deși aveau să sufere din cauza puterii vrăjmașului lor, ei puteau privi înainte, spre biruința finală. {PP 65.4}

Când a auzit că între el și femeie, între sămânța lui și sămânța ei va exista vrăjmășie, Satana a știut că lucrarea lui de stricare a naturii omenești avea să fie întreruptă, că prin unele mijloace omul avea să fie făcut în stare să reziste puterii lui. Dar, pe măsură ce Planul de Mântuire a fost mai bine făcut cunoscut, Satana și îngerii lui s-au bucurat pentru faptul că l-au făcut pe om să cadă în păcat și să-L aducă aici, jos, pe Fiul lui Dumnezeu, din înalta Lui poziție. El a afirmat că planurile sale fuseseră până aici pline de succes pe pământ și că, atunci când Hristos avea să ia asupra Sa natura omenească, El va fi de asemenea biruit, înfrânt, și în acest fel va putea fi anihilată răscumpărarea neamului omenesc. {PP 66.1}

Îngerii cerului au dezvăluit primilor noștri părinți planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru mântuirea lor. Adam și tovarășa lui au primit asigurarea că, în ciuda păcatului lor mare și grav, nu aveau să fie lăsați sub controlul lui Satana. Fiul lui Dumnezeu S-a oferit să facă ispășire, cu propria Sa viață, pentru păcatul lor. Un timp de probă avea să le fie dat și, prin pocăință și credință în Hristos, ei vor putea să devină iarăși copii ai lui Dumnezeu. {PP 66.2}

Sacrificiul cerut pentru nelegiuirea lor le-a descoperit lui Adam și Evei caracterul sacru al Legii lui Dumnezeu și ei au văzut, așa cum nu văzuseră niciodată până atunci, vinovăția păcatului și rezultatele lui. În remușcarea și durerea lor, ei au cerut ca pedeapsa să nu cadă asupra Lui, a Aceluia a cărui dragoste fusese izvorul întregii lor bucurii, ci mai degrabă să vină asupra lor și asupra urmașilor lor. {PP 66.3}

Li s-a spus însă că, deoarece Legea lui Iehova este temelia guvernării Sale în ceruri, ca și pe pământ, nici chiar viața unui înger nu putea fi primită ca jertfă pentru neascultarea lor. Nici unul dintre preceptele ei nu putea fi anulat sau schimbat pentru a putea veni în întâmpinarea omului, în starea sa căzută; doar Fiul lui Dumnezeu, care l-a creat pe om, numai El putea face ispășirea aceasta. După cum neascultarea și păcatul lui Adam au adus nenorocire și moarte, tot astfel, sacrificiul lui Hristos avea să aducă viață și nemurire. {PP 66.4}

Nu numai omul, ci și pământul — din cauza păcatului — a ajuns sub puterea celui rău și trebuia să fie restaurat prin Planul de Mântuire. La crearea sa, Adam a fost așezat ca stăpân peste pământ. Dar, prin cedarea în fața ispitei, el a fost adus sub stăpânirea lui Satana. „Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit". (2 Petru 2, 19.) Când omul a devenit robul lui Satana, stăpânirea pe care o avea a trecut la învingătorul său. În acest fel, Satana a devenit „dumnezeul veacului acestuia". (2 Corinteni 4, 4.) El a uzurpat stăpânirea asupra pământului, care la început i-a fost dată lui Adam. Dar Hristos, prin sacrificiul Său, a plătit pedeapsa păcatului și nu numai că îl va răscumpăra pe om, ci va recâștiga și stăpânirea pierdută. Tot ceea ce a fost pierdut de către primul Adam va fi recâștigat de către al doilea Adam. Profetul spune: „La tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului". (Mica 4, 8.) Iar apostolul Pavel arată spre „răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu". (Efeseni 1, 14.) Dumnezeu a creat pământul ca să fie căminul unor ființe sfinte și fericite. Domnul „a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit". (Isaia 45, 18.) Scopul acesta va fi împlinit, atunci când, reînnoit prin puterea lui Dumnezeu și eliberat de păcat și durere, el va deveni căminul celor răscumpărați. „Cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie". (Psalmii 37, 29.) „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji". (Apocalipsa 22, 3.) {PP 67.1}

În nevinovăția sa, Adam se bucurase de comuniunea deschisă cu Făcătorul său; dar păcatul a adus despărțirea între Dumnezeu și om și numai jertfa ispășitoare a lui Hristos, numai ea putea face punte peste abis, făcând posibilă comunicarea binecuvântării sau a mântuirii, din ceruri, pe pământ. Omul era încă lipsit de o legătură directă cu Creatorul său, dar Dumnezeu avea să comunice cu El prin Hristos și prin îngeri. {PP 67.2}

În acest fel i-au fost descoperite lui Adam evenimentele importante din istoria mântuirii, din momentul în care a fost pronunțată sentința divină în Eden și până la potop, și mai departe, la prima venire a Fiului lui Dumnezeu. Lui i-a fost arătat că, în timp ce sacrificiul lui Hristos avea să fie suficient de valoros pentru salvarea întregii omeniri, mulți aveau mai degrabă să aleagă o viață de păcat decât una de pocăință și ascultare. Crimele aveau să crească în succesiunea generațiilor și blestemul păcatului avea să apese din ce în ce mai greu asupra neamului omenesc, asupra animalelor și asupra pământului. Zilele omului aveau să fie scurtate, datorită blestemului păcatului; el avea să decadă în statura sa fizică, în ceea ce privește puterea de rezistență și în puterea morală și intelectuală, până când lumea va fi plină de tot felul de necazuri și mizerie. Prin satisfacerea apetitului și a pasiunilor, oamenii vor ajunge incapabili să mai aprecieze marile adevăruri ale Planului de Mântuire. Cu toate acestea, Hristos, credincios scopului pentru care a părăsit cerul, avea să continue să se intereseze de oameni, invitându-i să ascundă slăbiciunile și deficiențele lor în El; avea să Se îngrijească de nevoile tuturor acelora care prin credință aveau să vină la El. Și totdeauna vor exista unii, puțini la număr, care vor păstra cunoașterea de Dumnezeu și vor rămâne nemânjiți, nezdruncinați în mijlocul nelegiuirii ce abundă în jurul lor. {PP 67.3}

Jertfele și sacrificiile au fost poruncite de Dumnezeu spre a fi pentru om o continuă amintire și o recunoaștere plină de pocăință a păcatului său, cum și o mărturisire a credinței sale în Răscumpărătorul făgăduit. Ele aveau rolul de a imprima în neamul omenesc căzut adevărul solemn că păcatul a fost acela care a adus moartea. Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie dintre cele mai dureroase. Mâna sa a trebuit să se ridice spre a lua viața, pe care numai Dumnezeu o putea da. A fost pentru prima dată când el a fost martor al morții și a fost conștient de faptul că, dacă ar fi fost ascultător de Dumnezeu, nu ar fi existat moartea omului sau a animalelor. În timp ce junghia victima nevinovată, el tremura la gândul că păcatul său era cauza vărsării sângelui nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Scena aceasta i-a dat o mai profundă înțelegere și un sens mai viu al grozăviei păcatului său, pe care nu-l putea ispăși nimic altceva decât moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Și el s-a minunat de bunătatea infinită care a făcut posibilă o astfel de răscumpărare, pentru a-l salva pe cel vinovat. O stea a speranței a luminat întunericul și viitorul teribil, eliberându-L de completa părăsire. {PP 68.1}

Dar Planul Mântuirii are un mai larg și mai profund scop decât mântuirea omului, nu numai pentru acest lucru a venit Hristos pe pământ; El n-a venit numai ca locuitorii acestei mici lumi să poată considera Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui privită, ci lucrul acesta a fost făcut pentru apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea întregului Univers. La acest rezultat al marelui său sacrificiu — influența sa asupra inteligențelor altor lumi, ca și asupra omului — Mântuitorul a privit chiar înaintea crucificării Sale, când a spus: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. (Ioan 12, 31-32.) Jertfa lui Hristos pentru salvarea omului nu numai că va face cerul accesibil pentru oameni, dar, înaintea întregului Univers, va fi justificată atitudinea lui Dumnezeu și a Fiului față de răzvrătirea lui Satana. Ea va stabili perpetuitatea Legii lui Dumnezeu și va descoperi natura și rezultatele păcatului. {PP 68.2}

La început, marea luptă s-a dat în legătură cu Legea lui Dumnezeu. Satana a căutat să dovedească faptul că Dumnezeu era nedrept, că Legea Sa era greșită și că binele Universului cerea ca ea să fie schimbată. Atacând Legea, el ținea să răstoarne autoritatea Autorului ei. În această luptă, trebuia să se vadă dacă rânduielile divine erau necorespunzătoare, și deci era posibil să fie schimbate, sau sunt desăvârșite și de neschimbat. {PP 69.1}

Când Satana a fost aruncat din ceruri, el s-a hotărât să facă pământul împărăția sa. Când i-a ispitit și i-a înfrânt pe Adam și Eva, el a crezut că a câștigat stăpânirea asupra acestui pământ: „pentru că”, spunea el, „ei m-au ales în calitate de conducător al lor”. El pretindea că iertarea era imposibil de acordat păcătosului, și de aceea ființele ce compuneau neamul omenesc căzut erau de drept supușii lui, iar lumea era a lui. Dar Dumnezeu a dat pe singurul Său scump Fiu — Unul egal cu Sine — să poarte pedeapsa nelegiuirii și să ofere o cale prin care ei să poată fi readuși în grația Sa și în căminul lor din Eden. Hristos S-a angajat să-l răscumpere pe om și să salveze lumea din mâna lui Satana. Marea luptă a început în ceruri și avea să fie decisă în același loc, pe același teren pe care Satana îl pretindea ca fiind al lui. {PP 69.2}

A fost lucrul de care s-a mirat întregul Univers, și anume ca Hristos să Se umilească spre a salva neamul omenesc. Ca Acela care a mers din stea în stea și din planetă în planetă, supraveghind și conducând totul, satisfăcând, în providența Sa, nevoile tuturor ființelor din vasta Sa creațiune — ca El să consimtă să părăsească slava Sa și să ia asupra Sa natura omenească, aceasta a fost o taină pe care inteligențele necăzute în păcat din alte lumi doreau să o înțeleagă. Când Hristos a venit în lumea noastră în trup omenesc, toți erau nespus de interesați să-L urmeze în timp ce parcurgea, pas cu pas, calea însângerată de la iesle la Golgota. Cerul a reținut insultele și batjocurile pe care El le-a primit și a știut că ele au fost rostite la instigarea lui Satana. Ei au văzut lucrarea agenților împotrivirii mergând înainte, pe Satana, aducând mereu întuneric, necazuri și suferință asupra neamului omenesc, iar pe Hristos, lucrând împotriva acestora. Ei au urmărit lupta dintre lumină și întuneric, în timp ce aceasta creștea în intensitatea ei. Și când Hristos, în agonia Sa de pe cruce, a strigat: „S-a sfârșit” (Ioan 19, 30), un strigăt de triumf a răsunat prin toate lumile și chiar în cer. Finalul marii lupte ce se desfășura de atâta timp în această lume era acum hotărât, și Hristos era biruitor. Moartea Sa a dat răspuns la întrebarea dacă Tatăl și Fiul au suficientă dragoste pentru om, ca să dea pe față renunțare la sine și un spirit de sacrificiu. Satana și-a descoperit adevăratul său caracter, ca mincinos și ucigaș. S-a văzut că același spirit, cu care el i-a convins pe fiii oamenilor ce se aflau sub puterea sa, va fi manifestat dacă i se va permite să controleze ființele inteligente ale cerului. Într-un glas, ființele din Universul întreg, care au rămas credincioase lui Dumnezeu, s-au unit în a preamări conducerea divină. {PP 69.3}

Dacă Legea ar fi putut fi schimbată, atunci omul ar fi putut fi salvat și fără sacrificiul lui Hristos; dar faptul că a trebuit ca Hristos să-și dea viața pentru neamul omenesc căzut dovedește că Legea lui Dumnezeu nu îl va scuti pe păcătos de cerințele ei. S-a demonstrat astfel că plata păcatului este moartea. Când Hristos a murit, nimicirea lui Satana a devenit o certitudine. Dar dacă Legea ar fi fost desființată la cruce, așa cum pretind mulți, atunci agonia și moartea Fiului celui scump al lui Dumnezeu ar fi fost îndurate numai pentru a-i da lui Satana exact ceea ce el a pretins; atunci, prințul răului ar fi triumfat, iar acuzațiile lui împotriva conducerii divine ar fi fost dovedite. Chiar faptul că Hristos a luat asupra Sa vinovăția nelegiuirii omului este un argument puternic pentru toate ființele inteligente, că Legea este de neschimbat, că Dumnezeu este drept, milostiv, dând pe față renunțare la sine, și că dreptatea și mila infinite s-au unit în administrarea guvernării Sale. {PP 70.1}

Capitolul 5 — Cain și Abel puși la încercare

Capitol bazat pe textele din Geneza 4, 1-15.

Cain și Abel, fiii lui Adam, se deosebeau foarte mult în caracter. Abel avea un duh de credincioșie față de Dumnezeu; el vedea dreptate și milă în purtarea Creatorului față de neamul omenesc căzut în păcat și, plin de recunoștință, a primit nădejdea răscumpărării. Dar Cain nutrea sentimente de revoltă și a murmurat împotriva lui Dumnezeu pentru blestemul rostit asupra pământului și asupra neamului omenesc, din cauza păcatului lui Adam. El a îngăduit ca mintea lui să alerge pe aceleași căi care l-au dus pe Satana la cădere, cultivând dorința de înălțare de sine și punând la îndoială dreptatea și autoritatea divină. {PP 71.1}

Acești frați au fost puși la încercare, așa după cum și Adam fusese mai înaintea lor pus la încercare, pentru a se dovedi dacă ei vor crede și vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu. Ei cunoșteau măsurile luate pentru mântuirea omului și înțelegeau sistemul jertfelor pe care le rânduise Dumnezeu. Ei știau că prin aceste jertfe trebuia să-și exprime credința în Mântuitorul pe care Îl preînchipuiau și, în același timp, să recunoască totala lor dependență de El în ceea ce privește iertarea; ei știau că, printr-o ascultare de planul divin pentru mântuirea lor, dădeau dovadă de ascultare față de voința lui Dumnezeu. Fără vărsare de sânge nu putea fi iertare de păcat; iar ei trebuia să-și demonstreze credința în sângele lui Hristos ca fiind ispășirea făgăduită, aducând ca dar de jertfă pe întâii născuți ai turmelor lor. În afară de aceasta, mai trebuia să fie aduse înaintea Domnului, ca dar de mulțumire, primele roade ale pământului. {PP 71.2}

Cei doi frați au înălțat altarele lor la fel și fiecare a adus o jertfă. Abel a adus o jertfă din turmă, așa după cum cereau învățăturile Domnului. „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui”. (Geneza 4, 4.) Din cer a coborât foc și a mistuit jertfa. Dar Cain, nesocotind porunca directă și lămurită a Domnului, a adus un dar numai din roadele pământului. Din cer n-a venit nici un semn care să arate că ea a fost primită. Abel a stăruit pe lângă fratele său să se apropie de Dumnezeu pe căile rânduite de sus, dar stăruințele lui n-au izbutit decât să-l facă pe Cain să fie mai hotărât să-și urmeze propria sa cale. Fiind mai vârstnic, gândea că este mai presus de mustrările fratelui său și i-a disprețuit sfatul. {PP 71.3}

Cain se înfățișă înaintea lui Dumnezeu având în inima sa nemulțumire și necredință cu privire la jertfa făgăduită și la nevoia de a aduce jertfe ca daruri. Darul său nu dovedea pocăință față de păcat. El gândea, așa cum mulți gândesc astăzi, că ar fi o dovadă de slăbiciune a urma exact planul rânduit de Dumnezeu, de a se încrede în totul pentru mântuire în ispășirea Mântuitorului făgăduit. El a ales calea încrederii în sine. El avea să se înfățișeze în virtutea propriilor sale merite. El nu a adus mielul și nu a unit sângele mielului cu darul său, ci a adus roadele sale, produsele muncii sale. El a adus darul său ca o favoare pe care o făcea lui Dumnezeu, prin care nădăjduia să-și asigure binecuvântarea divină. Cain a ascultat prin faptul că a zidit un altar, a ascultat să aducă o jertfă; dar el a dat pe față numai o ascultare parțială. Partea esențială, recunoașterea nevoii unui Mântuitor, a fost trecută cu vederea. {PP 72.1}

În ce privește nașterea și învățătura religioasă, acești frați erau egali. Amândoi erau păcătoși și amândoi recunoșteau cerințele lui Dumnezeu de respect și închinare. Privită din punct de vedere al manifestării exterioare, religia lor era aceeași până la un anumit punct, dar, dincolo de acesta, deosebirea dintre cei doi era mare. {PP 72.2}

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain". (Evrei 11, 4.) Abel a înțeles marele principiu al mântuirii. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între sufletul său și comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, viața sacrificată, recunoscând astfel cerința Legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare, Hristos, murind pe crucea Golgotei, și, punându-și încrederea în ispășirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptățit, iar jertfa sa primită. {PP 72.3}

Cain a avut aceeași ocazie de a învăța și a primi aceste adevăruri, cum a avut și Abel. El nu era victima unui plan arbitrar. Nu a fost ales unul dintre frați ca să fie primit de Dumnezeu, iar celălalt să fie lepădat. Abel a ales credința și ascultarea; Cain, necredința și răzvrătirea. În aceasta constă întreaga problemă. {PP 72.4}

Cain și Abel reprezintă două clase de oameni, care vor exista întotdeauna în lume până la încheierea vremurilor. Una dintre clase se folosește de jertfa rânduită pentru păcat, în timp ce cealaltă clasă se aventurează să depindă de propriile ei merite; jertfa lor este o jertfă lipsită de puterea mijlocirii divine și, astfel, ea nu este în stare să-l facă pe om să aibă iarăși parte de favoarea lui Dumnezeu. Căci numai prin meritele Domnului Isus păcatele noastre pot fi iertate. Aceia care nu simt nevoia de sângele lui Hristos, care cred că prin propriile lor fapte, fără harul divin, pot să-și asigure aprobarea lui Dumnezeu, fac aceeași greșeală pe care a făcut-o și Cain. Dacă nu primesc sângele curățitor, ei sunt sub osândă. O altă cale prin care să poată scăpa de sub blestemul păcatului nu există. {PP 72.5}

Clasa închinătorilor care urmează pilda lui Cain cuprinde cea mai mare parte a lumii, deoarece aproape toate religiile false s-au bazat pe același principiu, și anume că omul se poate sprijini pe propriile sale eforturi spre a fi mântuit. Unii susțin că neamul omenesc nu are nevoie de mântuire, ci de progres, că omul poate să se înnobileze, să se înalțe și să se renască de la sine. După cum Cain a socotit că poate obține favoarea divină printr-un dar căruia îi lipsea sângele jertfei, tot astfel și aceștia așteaptă să înalțe neamul omenesc până la înălțimea standardului divin fără să aibă nevoie de ispășire. Istoria vieții lui Cain ne arată care sunt în mod sigur urmările. Ea ne arată ce poate ajunge omul despărțit de Hristos. Neamul omenesc nu are puterea să se renască singur. El nu tinde să meargă în sus, către cele dumnezeiești, ci în jos, către cele satanice. Unica noastră nădejde este Hristos. „Căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți. Căci în nimeni altul nu este mântuire". (Faptele Apostolilor 4, 12.) {PP 73.1}

Adevărata credință, care se întemeiază în totul pe Hristos, se va da pe față prin ascultare față de toate cerințele lui Dumnezeu. Din zilele lui Adam și până în prezent, marea luptă se dă cu privire la ascultarea de Legea lui Dumnezeu. În toate veacurile au fost oameni care au pretins că au drept la binecuvântările lui Dumnezeu, chiar în timp ce nesocoteau unele dintre poruncile

Sale. Dar Sfintele Scripturi ne spun că prin fapte „este făcută desăvârșită credința” și că, fără faptele ascultării, credința „este moartă”. (Iacov 2, 22.17.) Acela care mărturisește că Îl cunoaște pe Dumnezeu „și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. (1 Ioan 2, 4.) {PP 73.2}

Când Cain a văzut că jertfa lui a fost respinsă, s-a mâniat pe Domnul și pe Abel; el s-a mâniat pentru că Dumnezeu n-a primit ceea ce omul pusese în locul jertfei rânduite de Dumnezeu și s-a mâniat pe fratele său pentru că alesese să asculte de Dumnezeu, în loc să se unească cu el în revolta împotriva Lui. Cu toată nesocotirea de către Cain a poruncii divine, Dumnezeu nu l-a părăsit; ci S-a plecat să stea de vorbă cu omul care se arătase așa de irațional. Și Domnul i-a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat, și pentru ce ți s-a posomorât fața?” (Geneza 4, 6.7.) Printr-un sol îngeresc, i-a fost transmisă avertizarea divină: „Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă”. (Geneza 4, 7.) Alegerea depindea de Cain. Dacă se încredea în meritele Mântuitorului făgăduit și avea să asculte de cerințele lui Dumnezeu, el urma să se bucure de favoarea Lui. Dar dacă avea să stăruie în necredință și fărădelege, el nu avea nici un motiv să se plângă de faptul că Dumnezeu l-a lepădat. {PP 73.3}

Dar în loc să-și recunoască păcatul, Cain a continuat să se plângă de nedreptatea lui Dumnezeu și să nutrească gelozie și ură față de Abel. Plin de mânie, el i-a adus reproșuri fratelui său și a căutat să-l atragă într-o ceartă cu privire la felul în care Se poartă Dumnezeu cu ei. Cu umilință, dar fără teamă și hotărât, Abel a apărat dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu. El i-a arătat lui Cain greșeala și a căutat să-l convingă de faptul că răul era în el. El l-a îndreptat spre mila lui Dumnezeu, manifestată în cruțarea vieții părinților lor, când ar fi putut să-i pedepsească cu o moarte instantanee, și a mai adăugat că Dumnezeu îi iubea, căci altfel n-ar fi dat pe Fiul Său, sfânt și nevinovat, ca să sufere pedeapsa pe care ei și-o atrăseseră. Toate acestea n-au făcut decât să aprindă și mai tare mânia lui Cain. Rațiunea și conștiința îi spuneau că Abel avea dreptate; dar era furios pentru faptul că acela care ar fi trebuit să asculte de sfatul lui își putea îngădui să fie de altă părere și că nu putea câștiga nici o simpatie în răzvrătirea lui. În furia mâniei lui, îl omorî pe fratele său. {PP 74.1}

Cain l-a urât și l-a ucis pe fratele său nu pentru că Abel săvârșise vreo faptă rea, ci „pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite”. (1 Ioan 3, 12.) La fel, în toate veacurile, cei răi i-au urât pe cei care erau mai buni ca ei. Viața de ascultare și de credință neșovăielnică a lui Abel era o continuă mustrare pentru Cain. „Oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele”. (Ioan 3, 20.) Cu cât este mai strălucitoare lumina cerească, reflectată de caracterul servilor credincioși ai lui Dumnezeu, cu atât mai clar se văd păcatele celor netemători de Dumnezeu și cu atât mai hotărâte vor fi străduințele lor de a-i nimici pe aceia care le tulbură pacea. {PP 74.2}

Uciderea lui Abel a fost primul exemplu de vrăjmășia despre care Dumnezeu spusese că va exista între șarpe și sămânța femeii — între Satana și supușii săi și Hristos și urmașii Lui. Prin păcatul omului, Satana a câștigat stăpânirea asupra neamului omenesc, dar Hristos avea să-l facă în stare să lepede jugul lui. Ori de câte ori, prin credința în Mielul lui Dumnezeu, un suflet

renunță să mai slujească păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viața cea sfântă a lui Abel era o mărturie împotriva susținerilor lui Satana că este cu neputință ca omul să țină Legea lui Dumnezeu. Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat așa de tare, încât i-a luat viața. Și, ori de câte ori se va afla cineva care va sta pentru apărarea dreptății Legii lui Dumnezeu, același spirit se va da pe față împotriva lui. Este același spirit care în decursul tuturor veacurilor a înălțat rugurile și a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămădite asupra urmașilor lui Isus sunt insuflate de Satana și de oastea lui, deoarece aceștia nu-i pot constrânge să li se supună. Aceasta este furia unui vrăjmaș înfrânt. Fiecare martir al lui Isus a murit ca biruitor. Profetul spune: „Ei l-au biruit (pe «balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana»), prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”. (Apocalipsa 12, 11.9.) {PP 77.1}

Cain, ucigașul, a fost curând chemat să răspundă de crima lui. „Domnul a zis lui Cain: «Unde este fratele tău Abel?» El a răspuns: «Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?»” (Geneza 4, 9.) Cain mersese atât de departe în păcat, încât pierduse simțul prezenței continue a lui Dumnezeu, cum și al măreției și al atotcunoștinței Sale. De aceea, el se folosi de neadevăr pentru a-și ascunde vina. {PP 77.2}

Din nou Domnul i-a vorbit lui Cain: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine”. (Versetul 10.) Dumnezeu i-a dat lui Cain prilejul să-și mărturisească păcatul. El avusese timp să se gândească. Cunoștea grozăvia faptei pe care o săvârșise și a minciunii pe care o rostise pentru a o ascunde; dar el era tot revoltat și sentința nu a mai fost amânată. Glasul divin care fusese auzit chemând și mustrând rosti cuvintele îngrozitoare: „Acum blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ”. (Geneza 4, 11-12.) {PP 77.3}

Cu toate că, datorită crimei sale, Cain merita condamnarea la moarte, Creatorul milostiv i-a cruțat viața și i-a mai dat ocazia să se pocăiască. Dar Cain a trăit numai pentru a-și împietri inima, pentru a încuraja răzvrătirea împotriva autorității divine și pentru a ajunge căpetenia unui șir de păcătoși îndrăzneți și decăzuți. Acest singur apostat, stăpânit și condus de Satana, a ajuns un ispititor al altora; iar pilda și influența lui și-au exercitat influența lor demoralizatoare, până când pământul a devenit atât de corupt și plin de violență, încât se impunea nimicirea lui. {PP 78.1}

Cruțând viața primului ucigaș, Dumnezeu a dat întregului univers o lecție în legătură cu marea luptă. Istoria întunecată a vieții lui Cain și a urmașilor săi a fost o ilustrare a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă i s-ar fi îngăduit păcătosului să trăiască veșnic și să aducă la îndeplinire revolta lui împotriva lui Dumnezeu. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu nu a avut alt rezultat decât acela că păcătoșii au devenit mai îndrăzneți și mai sfidători în nelegiuirea lor. Cincisprezece veacuri după ce s-a rostit sentința asupra lui Cain, universul a fost martor al roadelor pe care le-au adus influența și exemplul lui, în crimele și stricăciunea care au inundat pământul. S-a făcut vizibil faptul că sentința de moarte rostită asupra neamului omenesc decăzut,

din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, era atât dreaptă, cât și plină de îndurare. Cu cât oamenii trăiau mai mult în păcat, cu atât se ticăloșeau mai rău. Sentința divină, care a pus capăt unei vieți de nelegiuire fără frâu și a scăpat lumea de influența acelora care se împietreau în răzvrătirea lor, era mai mult o binecuvântare decât un blestem. {PP 78.2}

Satana este fără încetare la lucru, cu energie neobosită și sub o mie de măști, ca să înfățișeze rău caracterul și cârmuirea lui Dumnezeu. Cu planuri bine întocmite și larg cuprinzătoare, cu puteri miraculoase, el a luptat ca să-i țină pe locuitorii lumii sub înșelăciunile sale. Dumnezeu, Cel Nemărginit și Atotînțelept, vede sfârșitul de la început, iar în tratarea răului, planurile Sale sunt întinse și mult cuprinzătoare. Scopul Său a fost nu numai acela de a înfrânge revolta, ci și de a demonstra înaintea întregului univers natura răzvrătirii. În desfășurarea sa, planul lui Dumnezeu arăta atât dreptatea, cât și mila Sa, îndreptățind pe deplin înțelepciunea și neprihănirea Sa în felul în care El tratează răul. {PP 78.3}

Locuitorii sfinți ai celorlalte lumi urmăreau cu cel mai profund interes evenimentele ce se petreceau pe pământ. În condițiile existente în lume înainte de potop, ei au văzut ilustrate urmările conducerii pe care Lucifer se străduia să o întroneze în cer, înlăturând autoritatea lui Hristos și dând la o parte Legea lui Dumnezeu. În păcătoșii încăpățânați ai lumii de dinainte de potop, ei au văzut supușii asupra cărora domnea Satana. Gândurile inimii oamenilor erau în fiecare zi îndreptate spre rău. (Geneza 6, 5.) Fiecare emoție, fiecare impuls al inimii și fiecare închipuire a minții erau în luptă cu principiile dumnezeiești de curăție, pace și iubire. Toate acestea erau un exemplu al stricăciunii îngrozitoare, rezultat al acțiunii lui Satana de a înlătura de la făpturile lui Dumnezeu restricțiile sfintei Sale Legi. {PP 78.4}

Prin faptele ce vor fi aduse la iveală în desfășurarea marii lupte, Dumnezeu va demonstra principiile, rânduielile guvernării Sale, care au fost falsificate de Satana și de către toți aceia pe care el i-a înșelat. Dreptatea Lui va fi în cele din urmă recunoscută de întreaga lume, deși această recunoaștere va veni prea târziu pentru a-i mai putea salva pe rebeli. Dumnezeu are simpatia și aprobarea întregului Univers când, pas cu pas, marele Său plan înaintează către împlinirea lui deplină. El va păstra acestea și mai departe, până la nimicirea definitivă a rebeliunii. Se va vedea deci că toți aceia care au părăsit preceptele divine s-au așezat de partea lui Satana în lupta împotriva lui Hristos. Când prințul lumii acesteia va fi judecat și când toți aceia care s-au unit cu el vor împărtăși soarta lui, întregul Univers, ca martor la rostirea sentinței, va declara: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor”. (Apocalipsa 15, 3.) {PP 79.1}

Capitolul 6 — Set și Enoh

Capitol bazat pe textele din Geneza 4, 25 până la 6, 2.

Lui Adam i-a fost dat un alt fiu, care să fie moștenitorul făgăduinței divine, moștenitor al dreptului spiritual de întâi născut. Numele Set, dat fiului său, înseamnă „rânduit" sau „în locul", „căci", zicea mama, „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain". (Geneza 4, 25.) Set avea o înfățișare mult mai nobilă decât aceea a lui Cain și Abel și semăna mai mult cu Adam decât cu ceilalți frați ai săi. Avea un caracter valoros, pășind pe urmele lui Abel. Cu toate acestea, el nu moștenise o mai mare bunătate naturală decât avea Cain. Cu privire la crearea lui Adam se spune că „l-a făcut după chipul lui Dumnezeu" (Geneza 1, 27); dar după cădere, omul „a născut un fiu după chipul și asemănarea lui". (Geneza 5, 3.) În timp ce Adam a fost creat fără păcat, după chipul lui Dumnezeu, Set, ca și Cain, a moștenit natura căzută a părinților săi. Dar el a mai primit și cunoștințe cu privire la Răscumpărătorul, cum și învățătura îndreptățirii. Prin harul divin el L-a servit și L-a onorat pe Dumnezeu; el a lucrat așa cum ar fi făcut și Abel, dacă ar fi trăit, ca să întoarcă mintea celor păcătoși la respectarea și ascultarea de Creatorul lor. {PP 80.1}

„Lui Set i s-a născut și lui un fiu, și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului". (Geneza 4, 26.) Cei credincioși s-au închinat lui Dumnezeu și mai înainte, dar, pe măsură ce oamenii se înmulțeau, deosebirea dintre cele două clase a devenit mai vizibilă. Exista o mărturisire deschisă de ascultare de Dumnezeu, din partea unora, după cum, din partea altora, se da pe față dispreț și neascultare. {PP 80.2}

Primii noștri părinți, mai înainte de căderea lor în păcat, au păstrat Sabatul care a fost instituit în Eden; și după alungarea lor din Paradis, ei au continuat să-l păzească. Ei gustaseră din fructele amare ale neascultării și au învățat — ceea ce mai curând sau mai târziu vor învăța toți aceia care calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu — că preceptele divine sunt sfinte și de neschimbat și că pedeapsa pentru călcarea lor va fi cu siguranță aplicată. Sabatul a fost onorat de către toți copiii lui Adam care au rămas credincioși lui Dumnezeu. Dar Cain și urmașii săi n-au respectat ziua în care Se odihnise Dumnezeu. Ei și-au ales timpul lor în care să lucreze și în care să se odihnească, fără să țină seama de porunca expresă a lui Dumnezeu. {PP 80.3}

După ce blestemul lui Dumnezeu a fost rostit asupra lui, Cain s-a retras din căminul tatălui său. La început, el și-a ales ca ocupație lucrarea pământului, iar acum a întemeiat un oraș, numindu-l după numele celui mai vârstnic fiu al său. El părăsi prezența lui Dumnezeu, lepădă făgăduința restaurării Edenului, spre a-și căuta stăpânirea și plăcerea pe pământul ce se afla sub blestemul păcatului, așezându-se astfel în fruntea acelei mari clase de oameni care se închinau dumnezeului acestei lumi. Urmașii săi s-au distins în ceea ce aparține progresului material și pământesc. Dar ei nu țineau seama de Dumnezeu și erau în opoziție cu planurile Sale pentru om. La crima uciderii, al cărei drum îl deschisese Cain, Lameh, al cincilea descendent, a adăugat poligamia și, fiind un batjocoritor trufaș, el L-a recunoscut pe Dumnezeu, dar numai pentru ca din răzbunarea lui Cain să obțină asigurarea propriei sale siguranțe. Abel dusese o viață de păstor,

locuind în corturi sau colibe, iar descendenții lui Set au urmat același drum, socotindu-se „străini și călători pe pământ”, căutând „o patrie mai bună, adică o patrie cerească”. (Evrei 11, 13.16.) {PP 81.1}

Pentru un timp, cele două clase au rămas separate. Neamul lui Cain, răspândindu-se din locul primei sale așezări, s-a întins peste câmpiile și văile unde locuiseră fiii lui Set, dar aceștia, pentru a scăpa de influența lor molipsitoare, s-au retras spre munți și acolo și-au făcut sălașurile. Cât timp a ținut această despărțire, ei au păstrat închinarea la Dumnezeu în toată curăția ei. Dar cu trecerea timpului ei s-au încumetat, puțin câte puțin, să se amestece cu locuitorii văilor. Această asociere a avut drept urmare rezultatele cele mai rele. „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase”. (Geneza 6, 2.) Fiii lui Set, atrași de frumusețea fiicelor urmașilor lui Cain, s-au făcut urâți Domnului, căsătorindu-se cu ele. Mulți dintre închinătorii lui Dumnezeu au fost târâți în păcat de către ispitele ce erau acum mereu înaintea lor și și-au pierdut caracterul lor deosebit, sfânt. Amestecându-se cu cei depravați, ei au ajuns asemenea lor în spirit și fapte; restricțiile poruncii a șaptea au fost nesocotite și ei „și-au luat neveste pe acelea pe care și le-au ales”. (Geneza 6, 2.) Copiii lui Set au urmat „calea lui Cain” (Iuda 11); ei și-au fixat gândul la belșugul și petrecerile lumești și au neglijat poruncile lui Dumnezeu. Oamenii „n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor”; „ei s-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat”. (Romani 1, 21.) De aceea, „Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate”. (Versetul 28.) Păcatul s-a întins pe fața pământului asemenea unei lepre ucigătoare. {PP 81.2}

Timp de aproape o mie de ani Adam a trăit printre oameni, ca martor al urmărilor păcatului. Cu credincioșie, el a căutat să oprească valul păcatului. Lui i se poruncise să-i învețe pe urmașii săi calea Domnului; el a păstrat cu grijă tot ceea ce îi descoperise Dumnezeu și le-a repetat generațiilor următoare. Copiilor săi și copiilor copiilor săi, până la a noua generație, el le-a descris starea de sfințenie și fericire în care se afla omul în Paradis și le-a repetat istoria căderii sale, povestindu-le despre suferințele prin care Dumnezeu l-a învățat necesitatea unei stricte aderări la Legea Sa, explicându-le planurile milostive făcute pentru mântuirea lor. Cu toate acestea, numai puțini au fost cei care au luat seama la cuvintele lui. Adesea, el era întâmpinat cu reproșuri aspre pentru păcatul care adusese durere asupra urmașilor săi. {PP 82.1}

Viața lui Adam a fost o viață plină de durere, de umilință și mustrare de sine. Când a părăsit Edenul, gândul că trebuie să moară l-a zguduit cu groază. Pentru prima dată el a făcut cunoștință cu realitatea morții în familia omenească, atunci când Cain, fiul său întâi născut, a devenit ucigașul fratelui său. Plin de cele mai grozave remușcări pentru propriul său păcat și de două ori îndurerat de moartea lui Abel și lepădarea lui Cain, Adam a fost copleșit de durere. El a ajuns să fie martor al stricăciunii ce se întindea tot mai mult și care, în cele din urmă, a fost cauza distrugerii lumii prin potop; și, deși sentința morții pronunțată asupra sa de către Făcătorul său i s-a părut teribilă la început, totuși, după ce timp de aproape o mie de ani a văzut rezultatele păcatului, și-a dat seama că a fost o dovadă de milă din partea lui Dumnezeu că a pus capăt unei vieți de suferință și întristare. {PP 82.2}

Cu toată nelegiuirea lumii antediluviene, epoca aceea n-a fost, așa cum s-a presupus adesea, o eră a ignoranței și sălbăticiei. Oamenilor li s-a dat ocazia să atingă o înaltă treaptă de realizări morale și intelectuale. Ei aveau o mare putere fizică și intelectuală și posibilitatea lor de a obține atât cunoștințe religioase, cât și științifice era de neîntrecut. Este greșit a crede că, datorită faptului că ei trăiau până la o vârstă înaintată, mintea lor ajungea târziu la maturitate; puterile lor mintale se dezvoltau de timpuriu, iar cei care se temeau de Dumnezeu și trăiau în armonie cu voința Sa continuau să crească în cunoștință și înțelepciune în decursul întregii lor vieți. Dacă iluștrii savanți ai timpurilor noastre ar fi puși alături cu bărbații de aceeași vârstă care au trăit înainte de potop, ei s-ar dovedi cu mult inferiori atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic. Pe măsură ce, o dată cu trecerea timpului, vârsta oamenilor a scăzut, așa cum a scăzut și puterea lor fizică, tot astfel au slăbit și capacitățile lor intelectuale. Sunt în prezent bărbați care se dedică studiului și cercetărilor pe perioade lungi de timp, între douăzeci și cincizeci de ani, și lumea este plină de admirație pentru realizările lor. Dar cât de limitate sunt aceste realizări ale lor, în comparație cu acelea ale bărbaților ale căror puteri fizice și intelectuale s-au dezvoltat în decurs de secole! {PP 82.3}

Este adevărat faptul că oamenii din timpurile moderne au beneficiat de realizările înaintașilor lor. Oamenii cu capacități intelectuale foarte pătrunzătoare, care au gândit, au studiat și au scris, au lăsat operele lor celor ce au venit după ei. Dar chiar și în cazul acesta și dacă ne limităm numai la cunoștințele omenești, cu cât mai mari au fost avantajele pe care le-au avut oamenii din vechime! Ei au avut printre ei — timp de sute de ani — pe acela care a fost modelat după chipul lui Dumnezeu și în dreptul căruia chiar Creatorul personal s-a pronunțat că este „bun” — omul pe care Dumnezeu l-a instruit în toată înțelepciunea lumii materiale. Adam a învățat de la Dumnezeu istoria creațiunii; el personal a fost martorul evenimentelor petrecute pe parcursul a nouă secole; și el a transmis mai departe — urmașilor săi — cunoștința sa. Oamenii dinainte de potop nu aveau cărți, nu aveau reținute în scris rapoartele celor întâmplate; dar, cu marea lor vigoare fizică și intelectuală, ei aveau o memorie puternică și au fost în stare să priceapă și să rețină cele ce le-au fost transmise și, la rândul lor, să le transmită nemodificate urmașilor lor. Și timp de sute de ani, șapte generații de oameni au ajuns să trăiască concomitent, având astfel ocazia să se sfătuiască laolaltă și să se folosească fiecare de cunoștințele și experiența celorlalți. {PP 83.1}

Ocaziile de care s-au bucurat oamenii acelor timpuri, de a obține cunoașterea de Dumnezeu prin lucrările Sale, n-au mai fost niciodată egalate de atunci. Și, departe de a fi un timp de întunecime religioasă, timpul acela a fost un timp de mare lumină. Lumea întreagă a avut ocazia să primească învățături și cunoștință de la Adam, iar cei care s-au temut de Dumnezeu au avut de asemenea pe Hristos și pe îngerii Săi ca profesori. Și grădina lui Dumnezeu a fost pentru ei un martor mut al adevărului, care timp de multe veacuri a rămas în mijlocul oamenilor. La poarta Paradisului păzită de un heruvim, se descoperea slava lui Dumnezeu și aici veneau primii închinători. Aici și-au ridicat și primele altare și aici au fost aduse primele jertfe. Aici și-au adus Cain și Abel jertfele lor și aici a binevoit Dumnezeu să comunice cu ei. {PP 83.2}

Scepticii acelor timpuri nu puteau nega existența Edenului deoarece el era acolo, înaintea ochilor lor, intrarea în grădină fiind închisă de către îngerii păzitori. Lucrarea și ordinea creațiunii, grădina Edenului, istoria celor doi pomi ai ei, atât de strâns legați de destinul omului, erau fapte ce nu puteau fi negate. Iar existența și suprema autoritate a lui Dumnezeu, obligativitatea Legii Sale erau adevăruri pe care oamenii nu se grăbeau să le pună sub semnul întrebării, atâta vreme cât Adam era printre ei. {PP 84.1}

Cu toată dezvoltarea nelegiuirii, a existat totuși un șir de bărbați sfinți care, înălțați și înnobilați prin comuniunea lor cu Dumnezeu, au trăit ca în compania cerului. Ei au fost oameni de o impresionantă putere intelectuală și ai unor minunate realizări. Ei au avut o misiune mare și sfântă — aceea de a dezvolta un caracter neprihănit, de a-i învăța pe ceilalți lecția sfințeniei, și aceasta nu numai pe cei din timpul lor, dar și din generațiile ce aveau să vină după ei. Dintre aceștia, numai puțini dintre cei mai proeminenți sunt menționați în Sfintele Scripturi; dar, în decursul tuturor veacurilor, Dumnezeu a avut martori credincioși și închinători cu inima curată. {PP 84.2}

Despre Enoh este scris că a trăit șaizeci și cinci de ani și a avut un fiu. După aceea el a umblat cu Dumnezeu încă trei sute de ani. În timpul acestor primi ani, Enoh Îl iubise pe Dumnezeu și avusese temere de El, păzind poruncile Lui. El a fost unul din șirul de bărbați sfinți, păstrători ai adevăratei credințe, strămoși ai seminței promise. De pe buzele lui Adam el a învățat istoria cea întunecată a căderii și bucuria harului lui Dumnezeu, așa cum era văzută în făgăduința făcută, și el s-a încrezut în Răscumpărătorul ce avea să vină. Dar, după nașterea primului său fiu, Enoh a ajuns la o experiență mai înaltă; el a fost atras într-o mai strânsă legătură cu Dumnezeu. El și-a dat seama mult mai bine de obligațiile și răspunderea sa ca fiu al lui Dumnezeu. Iar când a văzut iubirea copilului pentru tatăl său, încrederea sa simplă în grija și ocrotirea sa, când a simțit profunda afecțiune a inimii sale pentru fiul său întâi născut, el a învățat atunci lecția prețioasă a iubirii minunate a lui Dumnezeu față de oameni, manifestată în dăruirea Fiului Său, cum și încrederea pe care copiii lui Dumnezeu pot s-o aibă în cerescul lor Tată. Dragostea infinită și insondabilă a lui Dumnezeu prin Hristos a devenit zi și noapte subiectul meditației sale; și, cu toată căldura sufletului său, el a căutat să descopere această dragoste acelora în mijlocul cărora el trăia. {PP 84.3}

Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu n-a fost în transă sau în viziune, ci în toate îndatoririle zilnice ale vieții sale. El n-a devenit un pustnic, izolându-se complet de lume, căci el avea o lucrare de făcut pentru Dumnezeu în această lume. În familie și în legăturile sale cu oamenii, ca soț și tată, ca prieten și ca cetățean, el a fost slujitorul dârz și de neclintit al lui Dumnezeu. {PP 85.1}

Inima sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu; căci „merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” (Amos 3, 3.) Și această umblare sfântă cu Dumnezeu a fost o umblare continuă timp de trei sute de ani. Puțini ar fi creștinii aceia care n-ar fi mai zeloși și mai devotați dacă ar ști că mai au numai puțin timp de trăit sau că venirea lui Hristos este gata să aibă loc.

Dar credința lui Enoh devenea mai puternică și dragostea sa mai vie, pe măsură ce veacurile se scurgeau. {PP 85.2}

Enoh a fost un om al unei minți puternice și foarte cultivate, cum și al unor vaste cunoștințe; el a fost onorat cu descoperiri speciale din partea lui Dumnezeu; și totuși, aflându-se într-o continuă comuniune cu cerul, având totdeauna înaintea sa simțământul măreției și desăvârșirii divine, el a fost unul dintre cei mai umili oameni. Cu cât era mai strânsă legătura lui cu Dumnezeu, cu atât mai profund era simțământul slăbiciunii și nedesăvârșirii sale. Chinuit de creșterea stricăciunii celor nelegiuiți și temându-se ca nu cumva necredința lor să slăbească respectul lui față de Dumnezeu, Enoh a evitat continua legătură cu ei și a petrecut mai mult timp în singurătate, consacrându-se meditației și rugăciunii. Astfel, el zăbovea înaintea lui Dumnezeu, căutând o mai clară cunoaștere a voii Sale, pentru ca s-o poată împlini. Pentru el, rugăciunea era respirația sufletului; el trăia chiar în atmosfera cerului. {PP 85.3}

Prin îngerii Săi cei sfinți, Dumnezeu i-a descoperit lui Enoh planul Său de a nimici lumea printr-un potop și El i-a descoperit mai pe deplin Planul de Mântuire. Prin spiritul profeției, El l-a transportat prin toate generațiile ce aveau să trăiască după potop și i-a arătat marile evenimente legate de a doua venire a lui Hristos și sfârșitul lumii. {PP 85.4}

Enoh fusese tulburat cu privire la cei morți. I se păruse că cei neprihăniți și cei nelegiuiți vor merge împreună în țărână și că acesta avea să fie sfârșitul lor. El nu putea să vadă viața de dincolo de mormânt. Într-o viziune profetică, el a fost învățat în legătură cu moartea lui Hristos și i-a fost arătată revenirea Lui în slavă, însoțit de toți sfinții îngeri, ca să elibereze pe poporul Său din mormânt. El a văzut, de asemenea, starea decăzută a lumii, când Hristos va apărea pentru a doua oară, și anume că va fi o generație încăpățânată, trufașă, lăudăroasă, fără temere de Dumnezeu și preocupată numai de ea, care va nega existența singurului Dumnezeu și a lui Isus Hristos, care va călca în picioare Legea și va nesocoti lucrarea ispășirii. El i-a văzut pe cei neprihăniți încoronați cu slavă și cu cinste și pe cei nelegiuiți îndepărtați din prezența lui Dumnezeu și nimiciți prin foc. {PP 85.5}

Enoh a devenit un predicator al neprihănirii, făcând cunoscut oamenilor ceea ce-i descoperise Dumnezeu. Aceia care s-au temut de Dumnezeu l-au căutat pe acest om sfânt, pentru a se împărtăși de sfaturile și rugăciunile sale. El a lucrat de asemenea în mod public, ducând solia lui Dumnezeu tuturor acelora care doreau să audă cuvintele sale de avertizare. Lucrarea lui nu se limita la urmașii lui Set. În locul în care Cain a căutat să fugă de prezența divină, profetul lui Dumnezeu a făcut cunoscute scenele cele minunate ce i-au fost trecute pe dinainte în viziune. „Iată”, a declarat el, „că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele lor nelegiuite”. (Iuda 14, 15.) {PP 86.1}

El a fost un neînfricat mustrător al păcatului. În timp ce vorbea despre iubirea lui Dumnezeu în Hristos față de oamenii din timpul său și insista pe lângă ei să-și părăsească căile lor rele, în același timp, mustra nelegiuirea mereu crescândă și îi avertiza pe oamenii generației sale despre judecata ce cu siguranță avea să vină asupra călcătorilor Legii. Duhul lui Hristos era acela care

vorbea prin Enoh; căci Duhul Lui nu se manifestă numai prin cuvinte de iubire, compasiune și chemare la pocăință; oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu nu rostesc numai lucruri liniștitoare. Ci Dumnezeu pune în inima și pe buzele solilor Săi adevăruri pe care aceștia trebuie să le rostească și care sunt pătrunzătoare și tăioase ca o sabie cu două tăișuri. {PP 86.2}

Puterea lui Dumnezeu, care a fost la lucru împreună cu slujitorul Său, a fost simțită și de aceia care au auzit. Unii și-au plecat urechea, ascultând și trăind avertizarea, părăsindu-și păcatele; dar marea mulțime și-a bătut joc de această solemnă solie și a mers mai departe, cu mai multă îndrăzneală în căile sale rele. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să ducă lumii din zilele din urmă o solie asemănătoare și ei vor fi primiți tot la fel, cu necredință și batjocură. Oamenii dinainte de potop au respins cuvintele de avertizare ale celui ce umbla cu Dumnezeu. Tot așa va proceda și ultima generație care va lua cu ușurință avertizările solilor lui Dumnezeu. {PP 86.3}

În mijlocul unei vieți de muncă activă, Ehoh a menținut cu stăruință comuniunea sa cu Dumnezeu. Cu cât era mai mare și mai presantă lucrarea, cu atât mai continue și mai fierbinți erau rugăciunile. La anumite intervale de timp, el continua să se retragă din societate. După ce rămânea un timp între oameni, în mijlocul societății, lucrând în favoarea lor prin sfat și exemplu, el se retrăgea, pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind și însetând după cunoștința divină pe care numai singur Dumnezeu o poate da. Având o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Fața sa strălucea de o lumină sfântă, chiar de lumina ce strălucea pe fața lui Isus. Venind în mijlocul oamenilor de la aceste comuniuni sfinte, chiar cei nelegiuiți priveau cu teamă manifestarea cerului pe chipul său. {PP 86.4}

Nelegiuirea oamenilor ajunsese așa de mare, încât nimicirea a fost rostită împotriva lor. Pe măsură ce anii treceau unul după altul, mai mare și tot mai adânc creștea curentul vinovăției umane și întunecați și tot mai negri se strângeau norii judecății divine. Cu toate acestea, Enoh, martorul credinței, își urma drumul și lucrarea sa, avertizând, pledând pentru Dumnezeu înaintea oamenilor, chemându-i, străduindu-se să dea înapoi curentul vinovăției și să oprească fulgerele răzbunării. Deși avertizările sale au fost nesocotite de către cei păcătoși și iubitori de plăceri, el a avut mărturia faptului că Dumnezeu i-a aprobat lucrarea și astfel a continuat să se lupte cu credincioșie împotriva răului ce lua proporții, până când Dumnezeu l-a luat dintr-o lume a păcatului, în bucuria cea curată a cerului. {PP 87.1}

Oamenii acelei generații și-au bătut joc de el, batjocorind pe acela care n-a căutat să strângă aur sau argint sau să-și agonisească aici averi. Inima lui Enoh însă era la comorile cerești. El a privit la orașul de sus, din cer. El L-a văzut pe Împărat în slava Sa, în mijlocul Sionului. Inima, mintea și conversația sa se aflau în ceruri. Cu cât nelegiuirea se întindea mai mult, cu atât mai fierbinte era dorința sa după căminul lui Dumnezeu; în timp ce se afla încă pe pământ, prin credință, el locuia în împărăția luminii. {PP 87.2}

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. (Matei 5, 8.) Timp de trei sute de ani, Enoh a căutat curăția sufletului pentru ca să poată fi în armonie cu Cerul. Timp de trei veacuri el a umblat cu Dumnezeu. Zi de zi el a tânjit după o mai strânsă legătură cu El; mai aproape și tot mai strânsă a devenit comuniunea cu El, până când Dumnezeu l-a luat la Sine. El

a stat pe pragul lumii veșnice și între el și țara celor fericiți nu mai era decât un singur pas; acum porțile s-au deschis și umblarea lui cu Dumnezeu, atât de mult practicată pe pământ, a continuat și el a trecut prin porți în cetatea cea sfântă — primul dintre oameni care a intrat aici. {PP 87.3}

Lipsa lui a fost simțită pe pământ. Vocea ce fusese auzită zi de zi, avertizând și învățând, lipsea. Au fost unii, atât dintre cei neprihăniți, cât și dintre cei nelegiuiți, care au fost martori ai luării sale la cer, dar, sperând că fusese dus la unul din locurile în care el se retrăgea, cei care l-au iubit l-au căutat cu sârguință, așa după cum mai târziu fiii profeților l-au căutat pe Ilie; dar fără nici un rezultat. Ei au raportat că nu l-au găsit, pentru că Dumnezeu îl luase la El. {PP 88.1}

Prin luarea lui Enoh la cer, Dumnezeu dorea să-i învețe pe oameni o lecție importantă. Era primejdia ca oamenii să cadă pradă descurajării, datorită rezultatelor dezastruoase ale păcatului lui Adam. Mulți erau gata să spună: „Ce câștigăm dacă ne temem de Dumnezeu și păzim poruncile Lui, atâta vreme cât un blestem greu zace asupra neamului omenesc și moartea este partea noastră a tuturor?” Dar instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat lui Adam, care au fost repetate lui Set și exemplificate de către Enoh, au măturat amărăciunea și întunericul și au dat speranță omului, astfel încât, dacă prin Adam a venit moartea, tot astfel prin Răscumpărătorul făgăduit avea să vină viața și nemurirea. Satana prezenta cu insistență oamenilor credința că nu există nici o răsplată pentru cei neprihăniți și nici o pedeapsă pentru cei nelegiuiți și, de asemenea, că este imposibil pentru oameni să păzească rânduielile divine. Dar în cazul lui Enoh, Dumnezeu declară că „El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. (Evrei 11, 6.) Arată ce va face El pentru aceia care păzesc poruncile Lui. Oamenii au fost învățați că este posibil să păzească Legea lui Dumnezeu și că, în timp ce trăiesc în mijlocul celor păcătoși și corupți, prin harul lui Dumnezeu ei pot să reziste ispitei și să devină curați și sfinți. În exemplul său ei au văzut binecuvântarea unei astfel de vieți; iar luarea sa la cer a fost o dovadă a adevărului profeției sale cu privire la cele ce aveau să aibă loc mai târziu, cu răsplata bucuriei, a slavei și a vieții veșnice dată celui ascultător și a condamnării, a durerii și morții celui nelegiuit. {PP 88.2}

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu”. (Evrei 11, 5.) În mijlocul unei lumi care prin nelegiuirea ei a fost condamnată la nimicire, Enoh a trăit o viață de o așa strânsă comuniune cu Dumnezeu, încât n-a fost îngăduit ca el să cadă sub puterea morții. Caracterul sfânt al acestui profet reprezintă starea de sfințenie ce trebuie să fie atinsă de cei care vor fi „răscumpărați de pe pământ” (Apocalipsa 14, 3) la revenirea lui Isus Hristos. Atunci, așa cum a fost și în lumea dinainte de potop, nelegiuirea va crește. Dând frâu liber pornirilor inimilor lor stricate, cum și învățăturilor unei filozofii înșelătoare, oamenii se vor răscula împotriva autorității cerului. Dar, asemenea lui Enoh, poporul lui Dumnezeu va căuta curățirea inimii și conformarea față de voia Sa, până când ei vor reflecta chipul lui Hristos. Asemenea lui Hristos, ei vor avertiza lumea despre revenirea lui Hristos și despre judecata ce va veni asupra celor nelegiuiți și, prin purtarea, vorbirea și exemplul lor sfânt, ei vor condamna păcatele celor nelegiuiți. După cum Enoh a fost luat la cer mai înainte de nimicirea pământului prin apă, tot astfel cei neprihăniți ce vor fi în viață vor fi luați la cer de pe pământ, mai înainte de distrugerea lui prin foc. Apostolul spune: „Nu

vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță". „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va coborî din cer Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul". (1 Corinteni 15, 51-52; 1 Tesaloniceni 4, 16-18.) {PP 88.3}

Capitolul 7 — Potopul

Capitol bazat pe textele din Geneza 6 și 7.

În zilele lui Noe, pământul se afla sub un îndoit blestem, ca urmare a păcatului neascultării lui Adam și a crimei comise de Cain. Totuși, acest fapt n-a schimbat prea mult fața naturii. Existau semne evidente ale stricăciunii, dar pământul era încă bogat și frumos din pricina darurilor providenței divine. Dealurile erau încoronate cu pomi maiestuoși, pe care se sprijineau coardele încărcate cu rod ale viței de vie. Câmpiile întinse, asemenea unor grădini, erau înveșmântate cu verdeață și plăcut îmbălsămate de parfumul miilor de flori. De toate felurile și aproape fără limită erau roadele pământului. Copacii întreceau cu mult în mărime, frumusețe și într-o perfectă simetrie orice copac de astăzi; lemnul lor era dintr-un țesut fin de fibre, dar foarte tare, foarte asemănător pietrei și aproape la fel de rezistent. Aurul, argintul și pietrele prețioase se aflau din belșug. {PP 90.1}

Neamul omenesc mai păstra încă mult din vigoarea lui de la început. Numai câteva generații trecuseră de când Adam avusese acces la pomul vieții, care era făcut să prelungească viața; iar existența omului încă se măsura cu secolele. Dacă acești oameni, cu viață lungă, cu puterile lor rare de a chibzui și realiza, s-ar fi devotat slujirii lui Dumnezeu, atunci ei ar fi făcut ca numele Creatorului lor să fie proslăvit pe pământ și ar fi răspuns scopului pentru care El le-a dat viață. Dar ei au dat greș în a face lucrul acesta. Erau pe atunci mulți uriași, bărbați de o statură și putere mare, renumiți pentru înțelepciunea lor, pricepuți în născocirea celor mai iscusite și mai minunate lucruri; dar vinovăția lor — că lăsau frâu liber nelegiuirii — era într-un raport direct proporțional cu iscusința și înțelepciunea lor. {PP 90.2}

Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe și bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că și-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care le-a dat. Ei au folosit aurul și argintul, pietrele prețioase și lemnul cel mai ales la construirea de case pentru ei, întrecându-se unul pe celălalt în înfrumusețarea locuințelor lor, împodobindu-le cu lucrările cele mai iscusite. Ei căutau să-și satisfacă numai poftele inimii lor mândre și se desfătau în orgii și ticăloșii. Pentru că nu doreau să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au ajuns în curând să nege existența Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite. {PP 90.3}

Pe câmpii verzi și la umbra unor copaci frumoși, ei și-au așezat altarele idolilor lor. Dumbrăvi întinse, al căror frunziș rămânea verde în tot cursul anului, erau dedicate închinării la zeii lor falși. De aceste dumbrăvi erau legate grădini frumoase, cu alei lungi și șerpuitoare, peste care se întindeau ramurile încărcate de fructe ale diferitelor soiuri de pomi, grădini împodobite cu statui și tot felul de lucruri care puteau să încânte simțurile sau să slujească dorințelor voluptoase ale oamenilor, atrăgându-i astfel să ia parte la închinarea idolatră. {PP 91.1}

Oamenii L-au scos pe Dumnezeu din cunoașterea lor și s-au închinat făpturilor propriei lor imaginații și, ca urmare, au decăzut din ce în ce mai mult. Psalmistul descrie efectul produs de închinarea la idoli asupra adoratorilor lor. El spune: „Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei". (Psalmii 115, 8.) Este o lege a sufletului omenesc, și anume că privind suntem schimbați. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât concepția lui despre adevăr, curăție și sfințenie. Dacă mintea, ființa lui, nu se înalță mai presus de nivelul firii pământești, dacă nu se ridică prin credință să contemple înțelepciunea și iubirea infinită a lui Dumnezeu, atunci omul se va cufunda mereu mai jos și tot mai jos. Închinătorii falșilor dumnezei au înveșmântat zeitățile lor cu atribute și pasiuni omenești și astfel standardul caracterului lor a fost coborât la asemănarea cu firea pământească păcătoasă. Ca urmare a acestui fapt, ei s-au stricat. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.... Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie". (Geneza 6, 5.11.) Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de viețuire, dar Legea Sa a fost călcată, și urmarea a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui. Nelegiuirea oamenilor era fățișă și sfidătoare, dreptatea era călcată în picioare și strigătele celor oprimați au ajuns până la cer. {PP 91.2}

Poligamia fusese de timpuriu introdusă, și aceasta contrar rânduielilor divine de la început. Dumnezeu i-a dat lui Adam o singură nevastă, arătând astfel care este rânduiala Sa în această privință. Dar, după cădere, oamenii au ales să-și satisfacă dorințele lor păcătoase; iar ca rezultat, crima și ticăloșia au crescut cu o mare rapiditate. Nu erau respectate nici legăturile de căsătorie și nici drepturile de proprietate. Oricine poftea nevasta sau averea aproapelui său le lua prin forță și oamenii se făleau cu faptele lor de violență. Se complăceau în nimicirea vieții animalelor, și folosirea ca hrană a cărnii îi făcea mai cruzi și mai setoși de sânge, până când au ajuns să privească viața omului cu o înspăimântătoare indiferență. {PP 91.3}

Lumea era în copilăria ei și, cu toate acestea, nelegiuirea a ajuns așa de adâncă și atât de întinsă, încât Dumnezeu nu o mai putea nicidecum suporta. El a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut". (Geneza 6, 7.) El a declarat că Duhul Său nu se va lupta totdeauna cu neamul omenesc vinovat. Dacă oamenii nu încetau să polueze cu păcatele lor lumea și bogățiile ei cele mari, atunci El avea să-i șteargă din lumea creată de El și să distrugă lucrurile cu care El Își găsea plăcerea să-i binecuvânteze; El avea să șteargă de pe fața pământului fiarele de pe câmp și vegetația care dădea o așa abundență de hrană și avea să transforme pământul cel frumos într-o vastă pustietate și ruină. {PP 92.1}

În mijlocul decăderii ce se întindea tot mai mult, Metusala, Noe și mulți alții s-au străduit să păstreze vie cunoașterea adevăratului Dumnezeu și să pună stavilă puhoiului de decădere morală. Cu o sută douăzeci de ani înainte de potop, Domnul i-a făcut cunoscut lui Noe, printr-un înger, planul Său și l-a îndrumat să construiască o corabie. În timp ce lucra la corabie, el trebuia să vestească faptul că Dumnezeu avea să aducă un potop de ape pe pământ, spre a nimici pe cei nelegiuiți. Aceia, însă, care aveau să primească, să creadă această solie și care aveau să se pregătească pentru acest eveniment, prin pocăință și schimbarea vieții lor, vor găsi iertare și vor

fi salvați. Enoh le-a repetat copiilor săi cele ce Dumnezeu i-a arătat în legătură cu potopul, iar Metusala și fiii săi, care au trăit să audă propovăduirea lui Noe, au dat ajutor la construirea corăbiei. {PP 92.2}

Dumnezeu i-a dat lui Noe dimensiunile exacte ale corăbiei, cum și îndrumări amănunțite cu privire la construirea ei. Inteligența omenească n-ar fi putut proiecta o construcție atât de rezistentă și de durabilă. Dumnezeu a fost proiectantul, iar Noe, constructorul. Vasul a fost construit — asemenea corpului unei corăbii — ca să poată pluti pe apă, dar în unele privințe semăna mai mult cu o casă. El avea înălțimea unei case cu trei etaje, dar cu o singură ușă, care era așezată pe una din laturi. Lumina venea de sus și diferitele încăperi erau dispuse în așa fel, încât toate erau luminate. Materialul folosit la construcția corăbiei era lemnul de chiparos sau gofer, care rezista sute de ani fără să putrezească. Clădirea acestei imense construcții era o lucrare înceată și migăloasă. Datorită mărimii considerabile a copacilor și naturii lemnului, se cerea mai multă muncă atunci pentru pregătirea scândurilor decât este necesară astăzi, în ciuda puterii mari pe care o aveau atunci oamenii. Tot ceea ce putea face omul s-a făcut, pentru ca lucrarea să fie desăvârșită. Dar, cu toate acestea, corabia nu putea în propria ei putere să reziste furtunii ce avea să se abată asupra pământului. Numai singur Dumnezeu putea să-i apere pe slujitorii Săi pe apele înfuriate. {PP 92.3}

„Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și plin de o teamă sfântă a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. (Evrei 11, 7.) În timp ce Noe adresa lumii soliile sale de avertizare, faptele sale mărturiseau despre sinceritatea lui. Așa se face că credința lui a fost adusă la desăvârșire și pusă în evidență. El a dat lumii un exemplu, crezând exact ceea ce spune Dumnezeu. El a investit în corabie tot ce avea. În timp ce a început să construiască acea corabie imensă pe uscat, mulțimile au venit din toate părțile să vadă priveliștea aceea curioasă și să asculte cuvintele călduroase și stăruitoare ale neobișnuitului predicator. Fiecare lovitură dată pentru construcția corăbiei era o mărturie pentru popor. {PP 95.1}

La început se părea că mulți primesc avertizarea; și totuși ei nu s-au întors la Dumnezeu cu o adevărată pocăință. Nu erau dispuși să renunțe la păcatele lor. În decursul timpului ce a trecut până la venirea potopului, credința lor a fost pusă la probă și ei au dat greș în a suporta încercarea. Copleșiți de necredința ce se întindea tot mai mult, în cele din urmă s-au alăturat vechilor lor prieteni în respingerea solemnei avertizări. Unii erau pe deplin convinși și ar fi dat ascultare cuvintelor de avertizare; dar au fost atât de mulți aceia care luau lucrurile în râs și în bătaie de joc, încât ei s-au molipsit de același spirit, rezistând invitațiilor milei și, în curând, au fost printre cei mai îndrăzneți și cei mai obraznici batjocoritori; căci nimeni nu este atât de dârz și nu se afundă mai adânc în păcat, ca aceia care au avut odată lumina, dar care au rezistat convingerilor date de Duhul lui Dumnezeu. {PP 95.2}

Nu toți oamenii din generația aceea au fost idolatri, în deplinul înțeles al cuvântului. Mulți mărturiseau a fi închinători ai lui Dumnezeu. Ei pretindeau că idolii lor erau reprezentări ale Divinității și că prin ei poporul putea ajunge la o mai clară înțelegere a Ființei divine. Această

clasă de oameni era în fruntea celor care respingeau propovăduirea lui Noe. În străduința de a-L înfățișa pe Dumnezeu prin lucruri materiale, mintea lor a ajuns oarbă față de maiestatea și puterea Lui; ei au încetat să-și mai dea seama de sfințenia caracterului Său sau de natura sfântă și neschimbătoare a cerințelor Lui. Cum păcatul s-a generalizat, el a ajuns să li se pară din ce în ce mai puțin păcătos, iar în cele din urmă au declarat că Legea divină nu mai era în vigoare nicidecum; că era contrar caracterului lui Dumnezeu să pedepsească fărădelegea; ei au negat faptul că judecățile Lui aveau să cadă asupra pământului. Dacă oamenii din generația aceea ar fi ascultat de Legea divină, ei ar fi recunoscut vocea lui Dumnezeu în avertizările slujitorului Său; dar mintea lor a fost așa de orbită de respingerea luminii, încât au ajuns să creadă că în adevăr solia lui Noe era o înșelăciune. {PP 95.3}

De partea adevărului nu se găsea mulțimea sau majoritatea. Lumea se aliase contra dreptății și Legii lui Dumnezeu, iar Noe era privit ca fanatic. Când a ispitit-o pe Eva ca să nu asculte de Dumnezeu, Satana i-a zis: „Hotărât, că nu veți muri”. (Geneza 3, 4.) Bărbați de seamă, oameni onorați și înțelepți ai lumii au repetat același lucru. „Amenințările lui Dumnezeu”, au spus ei, „au ca scop numai să vă intimideze și nu se vor împlini niciodată. Nu trebuie să vă speriați. Un asemenea eveniment, cum este nimicirea lumii de către Dumnezeu, care a făcut-o, și pedepsirea ființelor pe care El le-a creat, nu se va întâmpla niciodată. Fiți liniștiți și nu vă temeți. Noe este un mare fanatic.” Lumea petrecea pe seama nebuniei bătrânului fără minte. În loc să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu, ei au stăruit în neascultarea și nelegiuirea lor, ca și când Dumnezeu nu le-ar fi vorbit prin servul Său. {PP 96.1}

Dar Noe a stat ca o stâncă în mijlocul furtunii. Înconjurat de batjocura și râsul poporului, el s-a distins prin integritatea lui sfântă și prin credincioșia lui nezdruncinată. Cuvintele sale erau însoțite de putere, căci vocea lui Dumnezeu era cea care se adresa omului prin servul Său. Legătura cu Dumnezeu l-a făcut puternic în tăria puterii infinite, în timp ce, pentru o sută douăzeci de ani, glasul lui solemn a sunat la urechile acelei generații, vorbindu-le despre evenimente care, atât cât putea judeca înțelepciunea omenească, erau imposibile. {PP 96.2}

Lumea dinainte de potop gândea că, timp de secole, legile naturii fuseseră stabile. Ciclul anotimpurilor se desfășura după rânduiala lor. Până la data aceea nu căzuse niciodată ploaie pe pământ; acesta era udat de către o ceață sau de rouă. Râurile nu ieșiseră niciodată din matca lor, ci își purtau în siguranță apele spre mare. Legi fixe țineau apele ca să nu se reverse peste malurile lor. Dar acești gânditori nu recunoșteau mâna Lui, care a oprit apele zicând: „Până aici să vii, să nu treci mai departe”. (Iov 38, 11.) {PP 96.3}

Pe măsură ce timpul trecea, fără ca în natură să se vadă vreo schimbare, oamenii, a căror inimă a tremurat cândva de frică, au început să se liniștească. Ei au început să argumenteze, așa cum mulți susțin astăzi, că natura este mai presus de Dumnezeul naturii și că legile ei sunt așa de trainic stabilite, încât nici chiar Dumnezeu în persoană nu le poate schimba. Considerând că, dacă solia lui Noe este corectă, atunci natura și-ar fi ieșit din făgașul ei, aceștia au făcut ca solia aceea să fie socotită — de mințile lumii — o înșelătorie, o mare înșelătorie. Ei și-au manifestat disprețul față de avertizările lui Dumnezeu, făcând exact ce făcuseră și mai înainte ca solia de

avertizare să fie transmisă. Au continuat petrecerile și mesele lor pline de îmbuibare; au mâncat și au băut, au sădit și au construit, făcând planuri cu privire la câștigurile pe care nădăjduiau să le aibă în viitor. S-au dedat la nelegiuiri și mai mari, fiind mai disprețuitori în neascultarea lor față de cerințele lui Dumnezeu, pentru a demonstra că nu au nici o teamă de Cel veșnic. Ei ziceau că, dacă era ceva adevărat în cele spuse de Noe, atunci bărbații de seamă, înțelepții, pricepuții, oamenii mari ar fi înțeles lucrul acesta. {PP 97.1}

Dacă oamenii dinainte de potop ar fi dat crezare avertizării și s-ar fi pocăit de faptele lor rele, atunci Dumnezeu S-ar fi întors din mânia Sa, așa cum avea să facă mai târziu cu Ninive. Dar datorită împotrivirii încăpățânate față de mustrările de conștiință și avertizările profetului lui Dumnezeu, generația aceea a umplut măsura nelegiuirii și s-a copt pentru nimicire. {PP 97.2}

Timpul pentru punerea lor la probă era aproape să se încheie. Noe a urmat cu credincioșie instrucțiunile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Corabia a fost terminată din toate punctele de vedere, așa după cum dăduse Domnul îndrumările, și era încărcată cu hrană pentru oameni și animale. Acum solul lui Dumnezeu adresă ultimul său apel solemn oamenilor. Cu o dorință până la agonie, pe care cuvintele nu o pot exprima, el i-a chemat să caute un adăpost cât timp acesta se mai putea găsi. Ei au respins din nou cuvintele lui și și-au ridicat vocea rostind cuvinte de ocară și de batjocură. Deodată, o tăcere cuprinse mulțimea batjocoritoare. Fiare de tot soiul, de la cele mai fioroase și până la cele mai blânde, au fost văzute venind din munți și păduri, croindu-și liniștit drumul spre corabie. S-a auzit un zgomot ca vântul ce suflă și iată că din toate părțile păsările au venit în zbor,

întunecând cerul cu mulțimea lor, și într-o ordine perfectă au intrat în corabie. Animalele au ascultat de porunca lui Dumnezeu, în timp ce oamenii s-au dovedit a fi neascultători. Conduse de îngerii cei sfinți, ele „au intrat două câte două la Noe în corabie”, iar dintre animalele curate, câte șapte perechi. Unii priveau cu uimire, alții cu teamă. Au fost chemați filozofi să dea explicații cu privire la întâmplarea aceasta unică, dar zadarnic. Era o taină pe care ei n-o puteau descifra. Dar oamenii se împietriseră așa de mult, datorită lepădării luminii, încât și această scenă n-a produs decât o impresie de moment. Când neamul omenesc sortit pieirii a văzut soarele strălucind în toată splendoarea lui și pământul înveșmântat într-o frumusețe aproape edenică, atunci ei au alungat temerile, tot ce se furișase în suflet, dedându-se la petreceri zgomotoase, iar prin faptele lor de silnicie ei păreau că invită asupra lor mânia, și așa trezită, a lui Dumnezeu. {PP 98.3}

Dumnezeu i-a poruncit lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni”. (Geneza 7, 1.) Avertizările lui Noe fuseseră lepădate de lume, dar influența și exemplul său au fost o binecuvântare pentru familia sa. Ca răsplată a credincioșiei și integrității sale, Dumnezeu i-a salvat pe toți membrii familiei împreună cu el. Ce îmbărbătare pentru părinți ca să fie credincioși! {PP 98.1}

Mila încetase să mai mijlocească pentru neamul omenesc vinovat. Fiarele câmpului și păsările cerului intraseră în locul refugiului lor. Noe și familia sa se aflau în corabie și „Domnul a închis ușa după el” (Geneza 7, 16. u. p.) A fost văzută licărirea unei lumini orbitoare și un nor

de lumină mult mai puternică decât fulgerul a coborât din ceruri și s-a așezat înaintea intrării în corabie. Ușa masivă, pe care cei dinăuntru nu ar fi fost în stare s-o închidă, a fost împinsă încet la locul ei de către mâini nevăzute. Noe a fost închis înăuntru, iar cei care lepădaseră mila lui Dumnezeu au fost lăsați afară. Sigiliul Cerului era pe ușa aceea: Dumnezeu a închis-o și numai Dumnezeu o putea deschide. Tot astfel, când Hristos va termina lucrarea mijlocirii Sale în favoarea omenirii vinovate, mai înainte de venirea Sa pe norii cerului, ușa milei va fi închisă. După aceea, harul divin nu îi va mai ține în frâu pe cei nelegiuiți, iar Satana va avea stăpânire deplină asupra acelora care resping mila lui Dumnezeu. Ei se vor strădui să nimicească pe poporul lui Dumnezeu; dar, așa cum Noe a fost închis în corabie, tot astfel cei neprihăniți vor fi ocrotiți prin puterea divină. {PP 98.2}

Timp de șapte zile după ce Noe și familia sa au intrat în corabie, nu s-a ivit nici un semn al furtunii ce trebuia să vină. În decursul acestui timp, credința lor a fost încercată. A fost un timp de triumf pentru cei din afara corăbiei. Întârzierea aparentă a întărit în ei credința că solia lui Noe era o înșelăciune și că potopul nu va veni niciodată. În ciuda scenelor solemne la care fuseseră martori — fiarele și păsările intrând în corabie, îngerul Domnului închizând ușa — ei continuau încă batjocurile și petrecerile lor, luând chiar în râs aceste semne vădite ale puterii lui Dumnezeu. S-au adunat grămadă în jurul corăbiei, batjocorind pe cei dinăuntru cu o violentă îndrăzneală, cum nu mai făcuseră niciodată până atunci. {PP 98.3}

Dar în a opta zi, nori întunecoși au acoperit cerul. Apoi, bubuiturile tunetelor și fulgerelor sfâșiară cerul. Nu peste mult timp, stropi mari de ploaie au început să cadă. Lumea nu mai văzuse niciodată așa ceva și inimile oamenilor s-au umplut de groază. Toți se întrebau pe ascuns: „Nu cumva Noe a avut dreptate, iar lumea este sortită pieirii?” Cerul devenea mai întunecat și tot mai întunecat, iar ploaia cădea din ce în ce mai repede. Animalele, cuprinse de o groază sălbatică, mugeau alergând în toate părțile, iar strigătele lor fioroase păreau că prevestesc destinul lor și soarta oamenilor. Apoi „s-au rupt toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor”. (Geneza 7, 11.) Apa părea că se revarsă din nori, în puternice cataracte. Râurile au ieșit din matca lor, revărsându-se în văi. Coloane de apă izbucneau din pământ cu o forță ce nu se poate descrie, aruncând stânci uriașe la zeci de metri înălțime, iar acestea, căzând, se îngropau adânc în pământ. {PP 99.1}

Oamenii au văzut mai întâi nimicirea lucrărilor mâinilor lor. Clădirile splendide, grădinile și dumbrăvile lor frumoase, în care ei și-au înălțat altare pentru idolii lor, au fost distruse de fulgerele cerului, iar ruinele lor au fost împrăștiate în toate părțile. Altarele pe care se aduseseră până atunci sacrificii umane au fost distruse, iar închinătorii, făcuți să tremure în fața puterii viului Dumnezeu și să știe că stricăciunea și idolatria lor au fost acelea care i-au dus la nimicire. {PP 99.2}

Cum furtuna se dezlănțuia din ce în ce mai sălbatic, copacii, clădirile, stâncile și pământul erau azvârlite în toate părțile. Groaza oamenilor și a animalelor nu putea fi descrisă. Mai presus de mugetul furtunii dezlănțuite, se auzeau vaietele oamenilor care disprețuiseră autoritatea lui Dumnezeu. Satana însuși, care a fost obligat să rămână în mijlocul elementelor naturii

dezlănțuite, se temea că va pieri. Se simțise foarte fericit că are sub stăpânirea sa un neam de oameni așa de puternici și dorea ca ei să trăiască și să săvârșească mai departe urâciunea lor și să continue răzvrătirea împotriva Conducătorului cerului. Acum, el rostea cuvinte de hulă la adresa lui Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate și cruzime. O mare parte dintre oameni, asemenea lui Satana, Îl blestemau pe Dumnezeu și, dacă ar fi fost în stare, L-ar fi dat jos de pe tronul puterii. Alții, îndemnați de groază, își întindeau mâinile spre corabie, stăruind să fie primiți. Dar rugămințile lor erau zadarnice. În sfârșit, li se trezise conștiința, ca să știe că există un Dumnezeu care domnește în ceruri. Ei Îl implorau cu stăruință, dar urechea Lui nu mai era deschisă la strigătele lor. În clipele acelea teribile, ei au înțeles că ceea ce a adus nenorocirea lor a fost călcarea Legii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, deși de frica pedepsei ei și-au recunoscut păcatul, totuși nu simțeau nici o reală mustrare de cuget, nici scârbă față de rău. Dacă judecata s-ar fi abătut de la ei, atunci s-ar fi întors la disprețul lor față de Cer. Tot astfel, când judecățile lui Dumnezeu vor cădea pe pământ, mai înainte ca să fie potopit cu foc, cei nelegiuiți vor cunoaște exact unde și în ce au păcătuit — și anume disprețuind Legea Sa cea sfântă. Și totuși ei nu vor da pe față o pocăință mai reală decât au manifestat păcătoșii de pe vremuri. {PP 99.3}

Unii, în disperarea lor, au încercat să spargă corabia și să intre înăuntru, dar construcția solidă a rezistat eforturilor lor. Unii s-au agățat de corabie și au rămas astfel până când au fost măturați de apele învolburate sau până când, loviți de stânci și copaci, au fost luați de ape. Corabia cea masivă trosnea din toate încheieturile sub tăria nemiloasă a vântului, săltând de pe creasta unui val pe alta. Răgetele animalelor dinăuntru erau expresia groazei și durerilor lor. Dar, în mijlocul elementelor naturii dezlănțuite, ea continua să plutească mai departe în siguranță. Îngeri puternici au fost însărcinați s-o păzească. {PP 100.1}

Pradă furtunii, animalele alergau spre oameni, ca și când ar fi așteptat ajutor de la ei. Unii s-au legat pe ei și copiii lor de animale puternice, știind că acestea erau rezistente în ceea ce privește viața și se vor cățăra până pe cele mai mari înălțimi ca să scape de apele ce creșteau. Alții se legau de copacii cei mai înalți de pe vârfurile dealurilor sau munților; dar copacii au fost scoși din rădăcini și împreună cu povara lor de ființe vii au fost prăvăliți în apele spumegânde din văi. Unul după altul, au fost părăsite locurile ce promiteau siguranță. Cum apele se urcau mai sus și tot mai sus, oamenii căutau scăpare la munții cei mai înalți. Adesea, oameni și fiare se luptau pentru un locșor unde să pună piciorul, până când și unii, și ceilalți erau înghițiți de ape. {PP 100.2}

De pe vârfurile cele mai înalte, oamenii vedeau în jurul lor un ocean fără margine. Avertizările solemne ale slujitorului lui Dumnezeu nu mai erau subiect de batjocură și luare în râs. Cum mai tânjeau acum acești păcătoși sortiți pierzării, după ocaziile pe care le pierduseră! Cum se mai rugau ei acum pentru a mai avea o oră de probă, încă o ocazie a cerului, o chemare de pe buzele lui Noe! Dar glasul cel dulce al milei nu mai avea să fie auzit de ei. Iubirea, nu mai puțin decât dreptatea, cerea ca judecățile lui Dumnezeu să pună capăt păcatului. Apele răzbunătoare s-au revărsat peste ultimele locuri de scăpare, măturând totul, și batjocoritorii lui Dumnezeu au pierit în hăurile întunecoase. {PP 100.3}

„Prin Cuvântul lui Dumnezeu ... lumea de atunci a pierit înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți”. (2 Petru 3, 5-7.) O altă furtună stă să vină. Pământul va fi din nou nimicit de mânia pustiitoare a lui Dumnezeu, iar păcatul și păcătoșii vor fi nimiciți. {PP 101.1}

Păcatele care au adus pedeapsa asupra lumii dinainte de potop se făptuiesc și astăzi; temerea de Dumnezeu este alungată din inimile oamenilor, iar Legea Sa este tratată cu nepăsare și dispreț. Stricăciunea morală ce nu cunoștea opreliști a acelei generații de oameni este egalată de aceea a neamului de oameni ce trăiesc astăzi. Hristos spune: „Cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”. (Matei 24, 38-39.) Dumnezeu nu i-a condamnat pe oamenii dinainte de potop pentru că mâncau și beau; El le dăduse în mod îmbelșugat roadele pământului pentru a le împlini nevoile fizice. Păcatul lor consta însă în faptul că se înfruptau din aceste daruri fără să fie mulțumitori Dătătorului și, în ticăloșia lor, se lăsau în voia unui apetit fără frâu. Era normal, legal, ca ei să se căsătorească. Căsătoria făcea parte din legile stabilite de Dumnezeu; a fost una dintre primele instituții pe care El le-a stabilit. El a dat îndrumări speciale în legătură cu această orânduire și a îmbrăcat-o cu sfințenie și frumusețe; dar aceste îndrumări au fost date uitării, și căsătoria a fost pervertită și făcută să slujească la satisfacerea pasiunilor. {PP 101.2}

O stare de lucruri asemănătoare există și astăzi. Ceea ce în sine este drept, îngăduit, este dus la exces. Apetitul este satisfăcut fără nici un fel de reținere. Așa-zișii urmași de astăzi ai lui Hristos mănâncă și beau împreună cu bețivii, în timp ce numele lor stau în mare cinste în registrele bisericii. Necumpătarea slăbește puterile morale și spirituale și pregătește calea pentru pasiunile josnice. Mulțimile nu se mai simt sub obligația morală de a pune frâu dorințelor lor senzuale și devin robii poftelor. Oamenii trăiesc pentru satisfacerea plăcerilor senzuale; ei trăiesc numai pentru lumea și viața aceasta. Extravaganța a pus stăpânire pe toate clasele sociale. Integritatea este sacrificată pentru lux și manifestări de paradă. Cei care sunt nerăbdători să ajungă bogați pervertesc dreptatea și oprimă pe cel sărac și „sclavii și sufletele oamenilor” încă se mai vând și cumpără. Înșelăciunea, mita și jaful se lăfăiesc necondamnate atât în locurile de sus, cât și în cele de jos. Ziarele abundă de relatări ale crimelor — crime săvârșite cu atâta sânge rece și pentru motive atât de neînsemnate, încât se pare că s-a stins orice simțământ umanitar. Iar aceste atrocități au devenit atât de obișnuite, încât abia dacă mai dau loc la un comentariu sau dacă mai surprind pe cineva. Spiritul anarhiei pătrunde la toate popoarele și izbucniri care din timp în timp constituie groaza lumii nu sunt decât indicii ale faptului că dedesubt arde focul pasiunilor și nelegiuirilor care, o dată scăpat de sub control, va umple pământul cu vaiet și mizerie. Tabloul pe care inspirația ni l-a înfățișat cu privire la lumea dinainte de potop reprezintă prea fidel starea de lucruri către care societatea modernă aleargă foarte repede. Chiar acum, în veacul acesta, și în țările pretins creștine, se săvârșesc zilnic crime tot așa de negre și de înfiorătoare ca acelea din pricina cărora au fost nimiciți păcătoșii lumii de atunci. {PP 101.3}

Mai înainte de potop, Dumnezeu l-a trimis pe Noe să avertizeze lumea, ca oamenii să fie aduși la pocăință și să scape astfel de amenințarea distrugerii. Pe măsură ce timpul revenirii lui Hristos se apropie, Domnul îi trimite pe slujitorii Săi spre a avertiza lumea cum să se pregătească pentru evenimentul cel mare. Mulțimea a fost într-o fățișă neascultare față de Legea lui Dumnezeu, iar acum, în mila Sa, El îi cheamă la ascultare de preceptele ei sfinte. Tuturor acelora care vor îndepărta păcatele din viața lor prin pocăință față de Dumnezeu și credința în Hristos li se va oferi iertare. Dar multora li se pare că li se cere un sacrificiu prea mare, atunci când li se cere să-și părăsească păcatele. Pentru că viața lor nu se armonizează cu principiile curate ale cârmuirii morale a lui Dumnezeu, ei resping avertizările și tăgăduiesc autoritatea Legii Sale. {PP 102.1}

Din marea mulțime a oamenilor de pe pământ, dinainte de potop, numai opt suflete au crezut și au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu transmis prin Noe. Timp de o sută douăzeci de ani, predicatorul dreptății a avertizat lumea de nimicirea ce avea să vină, dar solia lui a fost lepădată și disprețuită. Tot astfel este și astăzi. Mai înainte ca Dătătorul Legii să vină ca să-i pedepsească pe cei neascultători, călcătorii de lege sunt avertizați să se pocăiască și să se întoarcă la ascultare; dar pentru cei mai mulți, aceste avertizări vor fi zadarnice. Apostolul Petru spune: „Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau la începutul zidirii!»”. (2 Petru 3, 3-4.) Nu auzim noi oare chiar aceste cuvinte repetate astăzi, nu numai de către cei temători de Dumnezeu, ci de către mulți dintre cei care ocupă amvoanele bisericilor? „Nu avem nici un motiv să ne alarmăm”, strigă aceștia. „Mai înainte ca Hristos să vină, toată lumea va trebui să se convertească, iar neprihăniții să domnească timp de o mie de ani. Pace, pace! Căci toate lucrurile continuă așa cum au fost ele de la început. Nimeni să nu se neliniștească din cauza veștilor transmise de acești alarmiști”. Dar doctrina aceasta a mileniului nu se armonizează cu învățăturile lui Hristos și ale apostolilor Săi. Isus a pus următoarea întrebare plină de însemnătate: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18, 8.) Și, așa după cum am văzut, El declară că starea omenirii va fi ca în zilele lui Noe. Pavel ne avertizează că ne putem aștepta ca nelegiuirea să crească pe măsură ce sfârșitul se apropie: „Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhurile înșelătoare și de învățăturile dracilor”. (1 Timotei 4, 1.) Apostolul spune, de asemenea, „că în zilele din urmă vor fi vremuri grele”. (2 Timotei 3, 1.) Și el prezintă o uluitoare listă a păcatelor ce se vor afla printre aceia care au o formă de evlavie. {PP 102.2}

Pe măsură ce timpul cercării lor se apropia de încheiere, oamenii dinainte de potop se dedau mai mult la distracții și petreceri triviale. Cei ce aveau influență și putere se străduiau să țină mintea oamenilor preocupată de jocuri și plăceri, ca nimeni și nimic să nu fie cumva mișcat de ultima avertizare solemnă. Nu vedem noi oare repetându-se aceleași lucruri și astăzi? În timp ce slujitorii lui Dumnezeu vestesc solia care face cunoscut că „sfârșitul lucrurilor este aproape”, lumea este absorbită în distracții și căutarea de plăceri. Există un șir nesfârșit de petreceri ce au

ca rezultat nepăsare față de Dumnezeu și îi împiedică pe oameni să fie impresionați de adevărul care este singurul ce-i poate salva de la nimicirea ce vine. {PP 103.1}

În timpul lui Noe, filozofii declarau că este imposibil ca lumea să fie nimicită de apă; tot astfel se găsesc și astăzi oameni de știință care se străduiesc să demonstreze că lumea nu poate fi nimicită prin foc — că acest lucru este în dezacord cu legile naturii. Dar Dumnezeul naturii, Făcătorul și Diriguitorul legilor ei, poate folosi lucrarea mâinilor Lui ca aceasta să slujească împlinirii planurilor Sale. {PP 103.2}

Când oamenii cei mari și înțelepți au dovedit, spre satisfacția lor, că era imposibil ca lumea să fie nimicită prin apă, când temerile oamenilor au fost potolite, când toți considerau profeția lui Noe ca o înșelăciune — iar el era privit ca un fanatic — atunci a fost timpul ca Dumnezeu să intervină. „Izvoarele Adâncului celui mare s-au rupt și s-au deschis stăvilarele cerului” (Geneza 7, 11), iar batjocoritorii au fost aduși la tăcere de apele potopului. Cu toată filozofia lor cu care se mândreau, oamenii și-au dat prea târziu seama că înțelepciunea lor a fost o nebunie, că Dătătorul Legii este mai mare decât legile naturii și că Cel Atotputernic nu este lipsit de mijloace pentru a-și îndeplini planurile. „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe tot așa va fi și în ziua în care se va arăta Fiul omului”. (Luca 17, 26.30.) „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul cu tot ce este pe el, va arde”. (2 Petru 3, 10.) Când raționamentul filozofiei a îndepărtat teama de judecățile lui Dumnezeu, când învățătorii religioși îndreaptă atenția spre lungi veacuri de prosperitate și pace, iar lumea este absorbită într-un șir nesfârșit de afaceri și plăceri, sădind și clădind, petrecând și veselindu-se, lepădând avertizările lui Dumnezeu și bătându-și joc de slujitorii Lui — „atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, și nu vor scăpa”. (1 Tesaloniceni 5, 3.) {PP 103.3}

Capitulul 8 — După potop

Apele s-au înălțat cu cincisprezece coți deasupra celor mai înalți munți. Adesea, familiei dinăuntrul corăbiei i se păruse că are să piară, întrucât timp de cinci luni de zile corabia lor a fost aruncată încoace și încolo, lăsată — aparent — în voia vânturilor și a valurilor. A fost o grea încercare; dar credința lui Noe nu s-a clintit, pentru că avea asigurarea că mâna divină era la cârmă. {PP 105.1}

Când apele au început să scadă, Domnul a făcut ca arca să se îndrepte spre un loc protejat de un grup de munți care fuseseră păstrați prin puterea Sa. Aceștia erau la mică distanță unii de ceilalți și corabia putea să se miște în voie în acest port liniștit și n-a mai fost dusă pe întinsul fără margini al oceanului. Faptul acesta a fost o mare ușurare pentru călătorii biciuiți de furtună și obosiți. {PP 105.2}

Noe și familia sa așteptau nerăbdători scăderea apelor, căci doreau nespus de mult să pășească din nou pe pământ. La patruzeci de zile după ce crestele munților au fost vizibile, ei au trimis afară un corb, pasăre cu un accentuat simț al mirosului, să descopere dacă pământul s-a uscat sau nu. Pasărea, negăsind altceva decât apă, a continuat să zboare în jurul corăbiei. Șapte zile mai târziu, s-a dat drumul unui porumbel care, negăsind unde să-și pună piciorul, s-a întors la corabie. Noe a mai așteptat alte șapte zile și a dat din nou drumul porumbelului. Când, spre seară, acesta s-a întors cu o frunză de măslin în cioc, a fost o mare bucurie. Mai târziu, „Noe a ridicat învelitoarea corăbiei, s-a uitat, și iată că fața pământului se uscase”. (Geneza 8, 13.) Totuși, el a mai așteptat, cu răbdare, în corabie. După cum a intrat în corabie la porunca lui Dumnezeu, el a așteptat îndrumări ca să iasă din ea. {PP 105.3}

În sfârșit, un înger a coborât din ceruri, a deschis ușa cea grea și i-a invitat pe patriarh și casa lui să iasă și să meargă pe suprafața pământului, luând cu ei toate viețuitoarele. În bucuria eliberării lor, Noe nu L-a uitat pe Acela prin a cărui grijă milostivă au fost salvați. Primul lucru pe care l-a făcut după ce a părăsit corabia a fost acela de a ridica un altar și a aduce jertfă din toate animalele și păsările curate, manifestându-și astfel recunoștința față de Dumnezeu pentru salvarea lor și credința lui în Hristos, Jertfa cea mare. Jertfa aceasta a fost bineplăcută lui Dumnezeu; și, ca urmare, a venit o binecuvântare nu numai asupra patriarhului și a familiei lui, ci asupra tuturor acelora care vor trăi pe pământ. „Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: «Nu voi mai blestema pământul din pricina omului.... Cât va fi pământul nu vor înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea»”. (Geneza 8, 21-22.) Aceasta era o lecție pentru toate generațiile de oameni ce aveau să vină. Noe ieșise din corabie pe un pământ pustiu, dar, mai înainte de a-și ridica o casă pentru sine, el I-a înălțat lui Dumnezeu un altar. Cireada lui de vite era mică la număr și fusese păstrată în viață cu mult efort; cu toate acestea, el a dat cu bucurie o parte Domnului, ca o recunoaștere a faptului că toate erau ale Lui. Tot aceasta trebuie să fie și cea dintâi grijă a noastră, și anume să-I aducem lui Dumnezeu darurile noastre de bunăvoie. Orice manifestare a milei și dragostei Sale față de noi trebuie să fie recunoscută cu mulțumire, atât prin fapte de închinare, cât și prin daruri pentru lucrarea Sa. {PP 105.4}

Pentru ca nu cumva strângerea norilor și căderea ploii să-i umple pe oameni de o groază continuă, Domnul a încurajat familia lui Noe printr-o făgăduință: „Fac un legământ cu voi că ... nu va mai veni potop ca să pustiească pământul.... Curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup; și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură. Curcubeul va fi în nor; și Eu Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ”. (Geneza 9, 11.13-16.) {PP 106.1}

Cât de mari sunt mila și îndurarea lui Dumnezeu față de făpturile Sale greșite, atunci când așează curcubeul cel frumos în nori, ca un semn al legământului Său cu oamenii! Domnul declară că, atunci când va privi curcubeul, Își va aminti de legământul Său. Aceasta nu vrea să spună că El uită vreodată, dar El ne vorbește în limbajul nostru, ca să-L putem înțelege mai bine. A fost planul lui Dumnezeu acela ca, atunci când copiii generațiilor ce urmau să vină aveau să întrebe ce înseamnă arcul acela frumos care îmbrățișează cerul, părinții lor să le povestească istoria potopului, spunându-le că Cel Prea Înalt a făcut arcul curcubeului și l-a așezat în nori, ca o asigurare a faptului că apele nu vor mai acoperi niciodată pământul. Astfel, din generație în generație el va da mărturie despre iubirea divină față de om și îi va întări încrederea în Dumnezeu. {PP 106.2}

În cer, ceva asemănător curcubeului înconjoară tronul și împodobește capul lui Hristos. Profetul spune: „Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-L înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului.” (Ezechiel 1, 28.) Vizionarul Ioan declară: „Iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva ... și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere.” (Apocalipsa 4, 2.3.) Când omul, prin marea lui nelegiuire, cheamă asupra sa judecata divină, Mântuitorul, mijlocind la Tatăl în favoarea lui, arată spre curcubeul din nori și la curcubeul din jurul tronului și la cel de deasupra capului Său, ca un semn al milei lui Dumnezeu față de păcătosul pocăit. {PP 107.1}

De asigurarea dată lui Noe cu privire la potop Dumnezeu Însuși a legat una dintre cele mai prețioase făgăduințe ale harului Său: „După cum am jurat că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai mustra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. (Isaia 54, 9-10.) {PP 107.2}

Noe, privind la puternicele animale de pradă care au ieșit împreună cu el din corabie, s-a temut ca nu cumva familia sa, ce număra numai opt persoane, să fie distrusă de ele. Dar Domnul a trimis un înger până la slujitorul Său cu următoarea solie de asigurare: „S-apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării; vi le-am dat în mâinile voastre. Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană; toate acestea vi le dau ca și iarba verde.” (Geneza 9, 2.3.) Până atunci, Dumnezeu nu i-a

permis omului să folosească drept hrană carnea animalelor. El intenționa ca neamul omenesc să trăiască numai din roadele pământului; dar acum, când toată iarba verde pierise, El le-a dat permisiunea să mănânce carnea animalelor curate care fuseseră păstrate în corabie. {PP 107.3}

Întreaga suprafață a pământului a fost schimbată de apele potopului. Al treilea blestem se abătuse asupra lui din cauza păcatului. Când apele au început să scadă, dealurile și munții erau înconjurați de o apă tulbure fără sfârșit. Pretutindeni zăceau cadavrele oamenilor și ale animalelor. Domnul n-a îngăduit ca acestea să rămână ca să se descompună și să infecteze aerul; de aceea, El a făcut pământul un vast cimitir. Un vânt violent, care a fost pus să sufle cu scopul de a zvânta apele, le-a pus în mișcare cu o mare forță, în unele cazuri dislocând și purtând cu el vârfurile munților, îngrămădind copaci, stânci și pământ peste cadavrele celor morți. Prin aceleași mijloace, argintul și aurul, lemnul scump și pietrele prețioase, care îmbogățeau și înfrumusețau lumea dinainte de potop și pe care aceasta le idolatrizase, au fost ascunse de vederea și posibilitatea oamenilor de a le găsi, căci acțiunea violentă a apelor a îngrămădit asupra acestor comori pământ și stânci, iar în unele cazuri a format munți deasupra lor. Dumnezeu a văzut că, cu cât a îmbogățit și a îmbelșugat mai mult pe păcătoși, cu atât mai mult ei și-au ticăloșit umblarea înaintea Lui. Comorile care ar fi trebuit să-i facă să-L preamărească pe milostivul Dătător au fost făcute obiecte de închinare, în timp ce Dumnezeu a fost dezonorat și disprețuit. {PP 107.4}

Pământul avea acum aspectul unui haos și unei pustiiri cu neputință de descris. Munții, cândva atât de frumoși în desăvârșita lor simetrie, erau acum accidentați și neregulat dispuși. Pietre, colțuri de stâncă și creste sălbatice erau presărate pe întreaga față a pământului. În multe locuri dealurile și munții au dispărut, fără să lase vreo urmă a locului în care au fost cândva; iar câmpiile au cedat locul lanțurilor de munți. În unele părți, aceste schimbări erau mult mai evidente decât în altele. Acolo unde cândva fuseseră cele mai bogate comori de pe pământ, comori de aur, argint și pietre prețioase, se puteau vedea semnele cele mai teribile ale judecății divine. Dar în ținuturile ce nu fuseseră locuite și în acelea în care nelegiuirea fusese mai mică, urmările judecății divine erau mai ușoare. {PP 108.1}

În timpul potopului, păduri imense au fost îngropate sub pământ. Acestea s-au transformat de atunci în cărbuni, formând straturi uriașe ce există în zilele noastre, dând de asemenea naștere la marile zăcăminte de petrol. Cărbunele și petrolul se aprind adesea și ard sub scoarța pământului. În felul acesta stâncile se înfierbântă, piatra de var arde și fierul se topește. Acțiunea apei asupra pietrei de var sporește furia căldurii teribile, fapt ce dă loc la cutremure, vulcani și alte fenomene groaznice. Când focul și apa vin în contact cu straturile de stânci și minereu, atunci se declanșează explozii în interior, explozii asemenea unor tunete înfundate. Aerul este fierbinte și sufocant. Se declanșează apoi erupții vulcanice; și, întrucât adesea acestea nu izbutesc să deschidă suficient loc pentru elementele înfierbântate, pământul însuși se convulsionează, fața lui se înalță și se coboară asemenea valurilor mării și la suprafață apar mari crăpături și uneori sunt înghițite orașe, sate și munți în flăcări. Aceste manifestări extraordinare vor fi din ce în ce

mai dese și mai teribile chiar înainte de evenimentul revenirii lui Isus Hristos și de sfârșitul Planului de Mântuire, ca semne ale nimicirii grabnice a pământului. {PP 108.2}

Adâncurile pământului sunt arsenalul lui Dumnezeu, din care s-au scos arme folosite la nimicirea lumii de demult. Apele care izbucnesc din adâncuri s-au unit cu apele ce cădeau din ceruri, pentru a desăvârși lucrarea de nimicire. De la potop, focul și apa au fost instrumente în mâna lui Dumnezeu pentru nimicirea celor mai nelegiuite cetăți. Aceste judecăți sunt lăsate să cadă, pentru ca aceia care privesc cu ușurință Legea lui Dumnezeu și calcă în picioare autoritatea Sa să fie făcuți să tremure în fața puterii Lui și să-I recunoască autoritatea legitimă. Când oamenii au văzut munții arzând, care revărsau flăcări de foc și torente de minereu topit, secând râuri, acoperind orașe înfloritoare, împrăștiind pretutindeni în jur ruina și prăpădul, atunci inima cea mai dârză a fost apucată de groază și cei necredincioși și hulitori au fost constrânși să recunoască puterea fără margini a lui Dumnezeu. {PP 109.1}

Profeții de pe timpuri, referindu-se la astfel de scene, spuneau: „O! de ai despica cerurile, și Te-ai pogorî, s-ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele și ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai pogorât, și munții s-au zguduit înaintea Ta." (Isaia 64, 1-3.) „Domnul umblă în furtună și în vârtej și norii sunt praful picioarelor Lui. El mustră marea și o usucă, face să sece toate râurile." (Naum 1, 3-4.) {PP 109.2}

Manifestări și mai îngrozitoare decât acelea pe care le-a văzut lumea vreodată se vor vedea la a doua venire a Domnului. „Se clatină munții înaintea Lui și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei! Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mâniei Lui aprinse?" (Naum 1, 5-6.) „Pleacă cerurile, Doamne, și pogoară-Te! Atinge munții, ca să fumege! Fulgeră și risipește pe vrăjmașii mei! Aruncă-ți săgețile și pune-i pe fugă". (Psalmii 144, 5-6.) {PP 109.3}

„Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum". (Faptele Apostolilor 2, 19.) „Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur așa de mare.... Toate ostroavele au fugit și munții nu s-au mai găsit ... O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare". (Apocalipsa 16, 18.20.21.) {PP 110.1}

Când fulgerele cerului se vor uni cu focul din pământ, atunci munții vor arde ca un furnal și vor arunca afară râuri îngrozitoare de lavă incandescentă, acoperind grădini și câmpii, sate și orașe. Masa aceasta de elemente topite până la incandescență, revărsându-se în râuri, va face ca apa să fiarbă, aruncând în aer stânci masive cu o violență indescriptibilă și împrăștiind pretutindeni pe pământ fragmente din aceste stânci. Râurile vor seca. Pământul se va cutremura, pretutindeni vor fi cutremure nimicitoare și erupții îngrozitoare. {PP 110.2}

În felul acesta Dumnezeu îi va nimici de pe pământ pe cei răi. Dar cei neprihăniți vor fi ocrotiți și scăpați din mijlocul acestor frământări, așa cum Noe a fost ocrotit în corabia lui. Dumnezeu va fi scăparea lor și sub aripile Lui vor găsi adăpost. Psalmistul spune: „Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost» și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge și nici o urgie nu se va apropia de cortul tău”. (Psalmii 91, 9-10.) {PP 110.3}

„Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă”. (Psalmii 27, 5.) Făgăduința lui Dumnezeu sună astfel: „Fiindcă Mă iubește — zice Domnul — de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu”. (Psalmii 91, 14.) {PP 110.4}

Capitolul 9 — Săptămâna creațiunii, o săptămână literală

Ca și Sabatul, săptămâna își are originea la creațiune și a fost păstrată ajungând până la noi de-a lungul întregii istorii biblice. Dumnezeu Însuși a stabilit prima săptămână ca un etalon pentru săptămânile ce aveau să se succeadă până la sfârșitul timpului. La fel ca toate celelalte, ea a fost formată din șapte zile literale. Șase zile au fost folosite pentru lucrarea creațiunii; în ziua a șaptea, Dumnezeu S-a odihnit și a binecuvântat atunci această zi, punând-o deoparte ca zi de odihnă pentru om. {PP 111.1}

În Legea dată pe Sinai, Dumnezeu a recunoscut această săptămână, cum și motivele pe care se bazează ea. După ce a dat porunca: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești", arătând ce anume trebuie făcut în cele șase zile și ce nu trebuie făcut în cea de-a șaptea zi, El arată motivul pentru care trebuie să privim astfel săptămâna, arătând înapoi spre propriul Său exemplu: „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o". (Exod 20, 8-11.) Acest motiv este frumos și puternic, atunci când înțelegem zilele creațiunii ca fiind zile literale. Primele șase zile ale fiecărei săptămâni sunt date omului pentru muncă, pentru că Dumnezeu a folosit aceeași perioadă de timp din prima săptămână în lucrarea creațiunii. În ziua a șaptea omul trebuie să se rețină de la lucru, în amintirea faptului că în ziua a șaptea Creatorul S-a odihnit. {PP 111.2}

Dar presupunerea că evenimentele primei săptămâni au cerut mii și mii de ani lovește direct la temelia poruncii a patra. Ea reprezintă pe Creator ca poruncind oamenilor să păstreze o săptămână de șapte zile literale, ca să comemoreze perioade vaste, nedefinite de timp. Acest lucru este contrar metodei Sale de a Se comporta cu creaturile Sale. Această presupunere face nedefinit și obscur ceea ce El a arătat ca fiind foarte clar. Acest lucru constituie necredincioși în forma ei cea mai subtilă și deci cea mai periculoasă; adevăratul său caracter este așa de ascuns, încât este acceptat și învățat de mulți care mărturisesc a crede în Biblie. {PP 111.3}

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.... Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă." (Psalmii 33, 6.9.) Biblia nu recunoaște lungi perioade de timp în care pământul să fi evoluat încet din haos. Cu privire la fiecare zi a creațiunii, raportul Sfintelor Scripturi declară că ea consta dintr-o seară și o dimineață, la fel ca celelalte zile care au urmat. La terminarea fiecărei zile este dat rezultatul lucrării Creatorului. Declarația făcută la sfârșitul primei săptămâni de lucru a Creatorului sună astfel: „Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute". (Geneza 2, 4.) Iar faptul acesta nu exprimă ideea că zilele creațiunii au fost altfel decât zilele literale. Fiecare zi a generat ceva, pentru că în ea Dumnezeu a adus la existență, a generat sau a produs o nouă parte din lucrarea Sa. {PP 112.1}

Geologii susțin că au găsit în pământ dovada faptului că el este mai vechi decât spune raportul mozaic. Oase de oameni și de animale, ca și instrumente de război, copaci pietrificați mult mai mari decât tot ceea ce există astăzi sau decât a existat cu mii de ani în urmă s-au

descoperit și se descoperă, și de aici se deduce că pământul a fost populat, cu mult înaintea timpului prezentat în raportul creațiunii, de către o rasă de oameni cu mult superioară în statură oricărui om ce trăiește astăzi pe suprafața pământului. Un astfel de raționament i-a determinat pe mulți care mărturisesc a crede în Sfânta Scriptură să îmbrățișeze punctul de vedere că zilele creațiunii au fost perioade de timp nedefinite. {PP 112.2}

Dar în afară de istoria Bibliei, geologia nu poate dovedi nimic. Cei de azi nu cunosc dimensiunile oamenilor, animalelor și ale copacilor de dinainte de potop sau extraordinarele schimbări ce au avut loc atunci. Relicvele găsite în pământ sunt — într-adevăr — o dovadă a condițiilor cu totul diferite din multe puncte de vedere — față de cele de astăzi, dar timpul când existau aceste condiții este prezentat în raportul inspirat al Bibliei. În istoria potopului, Inspirația a explicat ceea ce geologia singură n-ar fi putut niciodată să pătrundă, să înțeleagă. În zilele lui Noe, oamenii, animalele și copacii, de multe ori mai mari decât cei care există astăzi, au fost îngropați în pământ și păstrați astfel ca o dovadă pentru generațiile viitoare că antediluvienii au pierit printr-un potop. A fost în planul lui Dumnezeu ca descoperirea acestor lucruri să întărească credința în istoria inspirată; dar oamenii, cu raționamentul lor deșert, cad și ei în aceeași greșeală în care au căzut cei dinainte de potop, și anume că ei transformă în blestem lucrurile pe care Dumnezeu li le-a dat ca o binecuvântare, printr-o greșită folosire a lor. {PP 112.3}

Este unul dintre mijloacele de înșelare ale lui Satana, acela de a-i face pe credincioși să accepte o idee greșită; căci el poate să umbrească atât de mult Legea lui Dumnezeu, care în sine este foarte simplă, încât să-i facă pe oameni să se războiască împotriva poruncii a patra, pentru că ea arată atât de clar spre viul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. {PP 113.1}

Se depune un efort continuu pentru a explica lucrarea creațiunii ca un rezultat al unor cauze naturale; iar raționamentul omenesc este acceptat chiar de către cei ce mărturisesc a fi creștini, raționament ce este în flagrantă opoziție cu faptele cele simple ale Scripturii. Sunt mulți aceia care se opun cercetării profețiilor biblice, în mod deosebit acelea din Daniel și Apocalips, declarând despre ele că sunt obscure și deci nu le putem înțelege; cu toate acestea, chiar aceste persoane acceptă unele teorii care sunt în contradicție cu raportul mozaic. Dacă însă ceea ce a descoperit Dumnezeu este așa de greu de înțeles, cât de neprincipial este de a accepta simple presupuneri cu privire la ceea ce El n-a descoperit! {PP 113.2}

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie”. (Deuteronom 29, 29.) El n-a descoperit niciodată oamenilor modul exact în care a adus la îndeplinire lucrarea creațiunii. Înțelepciunea omenească nu poate pătrunde tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este tot atât de nepătrunsă ca și existența Sa. {PP 113.3}

Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să se reverse asupra lumii atât în domeniul științei, cât și în cel al artei; dar atunci când unii din așa numiții oameni de știință se ocupă de aceste subiecte numai din punct de vedere omenesc, cu siguranță că vor ajunge la concluzii greșite. Poate fi nevinovat faptul de a face speculații dincolo de ceea ce ne-a descoperit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă teoriile noastre, însă, nu contrazic faptele ce sunt prezentate în Sfânta

Scriptură; dar aceia care lasă la o parte Cuvântul lui Dumnezeu și caută să explice lucrările creațiunii Sale, bazați numai pe principii științifice, sunt purtați de curent pe un ocean necunoscut, fără hartă și fără busolă. Cele mai mari capacități intelectuale, dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu în cercetările lor, ajung în încurcătură în încercările lor de a trasa relațiile dintre știință și revelație. Deoarece Creatorul și lucrările Lui sunt atât de mult peste posibilitatea lor de înțelegere și pentru că nu pot să le explice prin legile naturale, aceștia consideră raportul biblic ca nefiind vrednic de încredere. Aceia care se îndoiesc de temeinicia raportului Vechiului și Noului Testament vor face un pas mai departe și vor ajunge să se îndoiască de existența lui Dumnezeu și atunci, pierzându-și ancora, vor fi lăsați să se izbească de stâncile necredinței. {PP 113.4}

Aceste persoane au pierdut simplitatea credinței. Trebuie să existe o neclintită credință în autoritatea divină a Cuvântului celui sfânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie să fie testată prin ideile științifice ale oamenilor. Cunoștința omenească nu este un ghid vrednic de încredere. Scepticii care citesc Biblia cu scopul de a căuta greșeli, printr-o imperfectă înțelegere a revelației pot pretinde că au găsit contradicții în ea; dar dacă este bine înțeleasă, ea este într-o perfectă armonie. Moise a scris sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu și o corectă teorie a geologiei nu va pretinde niciodată că a descoperit ceea ce nu se poate armoniza cu declarația Lui. Tot adevărul, fie el în natură sau revelație, este consecvent cu sine în toate manifestările lui. {PP 114.1}

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt unele probleme la care cei mai profunzi învățați nu vor putea da răspuns. Atenția este atrasă la aceste subiecte pentru a ni se arăta cât de multe probleme sunt chiar în lucrurile obișnuite ale vieții de fiecare zi, pe care mințile mărginite, cu toată înțelepciunea cu care se fălesc, nu le vor putea înțelege niciodată pe deplin. {PP 114.2}

Cu toate acestea, oamenii de știință cred că pot înțelege înțelepciunea lui Dumnezeu, ceea ce El a făcut sau ceea ce El poate face. Ideea foarte mult răspândită este aceea că El este limitat de propriile Lui legi. Oamenii neagă sau ignoră existența Lui ori caută să explice totul, chiar și lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii omenești; și nu mai au nici un fel de respect pentru Numele Său sau teamă de puterea Sa. Ei nu cred în supranatural și nu înțeleg legile lui Dumnezeu sau puterea Lui infinită de a aduce la îndeplinire — prin ele — voința Lui. Așa cum se folosește de obicei, termenul „legile naturii” cuprinde ceea ce au fost în stare oamenii să descopere cu privire la legile ce guvernează lumea fizică; dar cât de limitată este cunoștința lor și cât de vast este câmpul în care Creatorul poate lucra în armonie cu propriile Sale legi — și încă peste posibilitatea de înțelegere a ființei mărginite! {PP 114.3}

Mulți învață că materia posedă energie vitală, că materiei îi sunt date anumite proprietăți și apoi ea este lăsată să acționeze prin propria sa energie; că lucrurile din natură sunt conduse în armonie cu niște legi fixe, în care nici chiar Dumnezeu nu poate interveni. Aceasta este o falsă știință și nu este susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura lor este la dispoziția Creatorului ei. Dumnezeu nu anulează legile Sale și nici nu lucrează împotriva lor, ci El le folosește continuu ca instrumente ale Sale. Natura mărturisește despre o inteligență, o prezență, o energie activă,

care lucrează în și prin legile ei. În natură se vădește continua lucrare a Tatălui și a Fiului. Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez”. (Ioan 5, 17.) {PP 114.4}

Leviții, în imnul lor ce ne este redat de Neemia, cântă: „Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el.... Tu dai viață tuturor”. (Neemia 9, 6.) Cu privire la lumea aceasta a noastră, lucrarea creațiunii lui Dumnezeu este completă. Căci „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii”. (Evrei 4, 3.) Dar puterea, energia Sa, este încă exercitată în menținerea lucrărilor creațiunii Sale. Inima bate și respirația își urmează cursul nu pentru că mecanismul ce a fost pus odată în mișcare continuă să acționeze prin propria sa energie, ci fiecare respirație și fiecare pulsație a inimii sunt o dovadă a grijii Aceluia în care „avem viața, mișcarea și ființa”. (Faptele Apostolilor 17, 28.) Faptul că an de an pământul produce bunătățile lui și își continuă mișcarea în jurul soarelui nu se datorează unei puteri proprii. Mâna lui Dumnezeu este aceea care conduce planetele și le păstrează în poziția lor, în mersul lor ordonat prin spațiile siderale. El „a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor. El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare este puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”. (Isaia 40, 26.) Prin puterea Lui vegetația se dezvoltă, frunzele apar și florile înfloresc. El „face să răsară iarba pe munți” (Psalmii 147, 8) și prin El văile sunt făcute să rodească. „Toate fiarele pădurilor ... își cer hrana de la Dumnezeu” și fiecare creatură vie, de la insecta cea mai mică și până la om, toate sunt zilnic dependente de grija Sa providențială. În cuvinte deosebit de frumoase, psalmistul spune: „Toate.... Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale”. (Psalmii 104, 20.21.27.28.) Cuvântul Său controlează elementele naturii; El acoperă cerurile cu nori și pregătește ploaia pentru pământ. „El dă zăpada ca lâna. El presară bruma albă ca cenușa”. (Psalmii 147, 16.) „La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere fulgerelor și ploii, și scoate vântul din cămările Lui”. (Ieremia 10, 13.) {PP 115.1}

Dumnezeu este temelia tuturor lucrurilor. Întreaga adevărată educație este în armonie cu lucrările Sale; toată educația creștină duce la ascultarea de conducerea Sa. Știința deschide noi perspective orizontului nostru; ea se înalță sus și explorează noi profunzimi; dar, ca rezultat al cercetărilor ei, ea nu aduce nimic care să fie în conflict cu revelația divină. Ignoranța poate căuta să susțină păreri greșite cu privire la Dumnezeu, apelând la știință; dar cartea naturii și Cuvântul scris aruncă una asupra alteia lumină. Noi suntem astfel conduși să adorăm pe Creator și să avem o încredere inteligentă în Cuvântul Său. {PP 115.2}

Nici o minte mărginită nu poate înțelege pe deplin existența, puterea, înțelepciunea sau lucrările Celui infinit. Scriitorul inspirat spune: „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât locuința morților: ce poți ști? Întinderea ei este mai lungă decât pământul, și mai lată decât marea”. (Iov 11, 7-9.) Munții cele mai mari ale pământului nu pot cuprinde pe Dumnezeu. Oamenii pot cerceta continuu, pot învăța continuu și dincolo de aceasta încă este un infinit. {PP 116.1}

Cu toate acestea, lucrările creațiunii mărturisesc despre puterea și măreția lui Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”. (Psalmii 19, 1.) Aceia care iau Cuvântul scris ca sfătuitor al lor vor găsi în el un ajutor prețios în a-L înțelege pe Dumnezeu. „Însușirile nevăzute ale Lui se văd lămurit, de la facerea lumii când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El, și anume puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui”. (Romani 1, 20.) {PP 116.2}

Capitolul 10 — Turnul Babel

Pentru a repopula pământul pustiit pe care, cu puțin timp înainte, potopul îl curățise de stricăciunea lui morală, Dumnezeu nu a păstrat decât o singură familie, aceea a lui Noe, căruia El îi declarase: „Te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni”. (Geneza 7, 1.) Și totuși, în cei trei fii ai lui Noe s-a dezvoltat foarte repede aceeași mare deosebire văzută în lumea dinainte de potop. În Sem, Ham și Iafet, care trebuia să fie întemeietorii neamului omenesc, se contura caracterul urmașilor lor. {PP 117.1}

Noe, privind prin inspirație divină, a prezis istoria celor trei mari rase ce aveau să răsară din acești părinți ai omenirii. Descriind pe urmașii lui Ham mai degrabă prin fiul decât prin tatăl, el declară: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui”. (Geneza 9, 25.) Păcatul nefiresc săvârșit de Ham arată că respectul filial fusese de multă vreme alungat din sufletul său și dădea pe față toată nelegiuirea și josnicia din caracterul lui. Aceste caracteristici rele s-au transmis mai departe în Canaan și în urmașii lui, a căror neîntreruptă vinovăție a atras asupra lor judecățile lui Dumnezeu. {PP 117.2}

Pe de altă parte, respectul manifestat de către Sem și Iafet față de tatăl lor și, în felul acesta, față de poruncile divine, a făgăduit un viitor mai strălucit pentru urmașii lor. Cu privire la acești fii s-a spus: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lor”. (Geneza 9, 26-27.) Urmașii lui Sem aveau să fie poporul ales al legământului lui Dumnezeu, al Mântuitorului făgăduit. Iehova avea să fie Dumnezeul lui Sem. Din el avea să coboare Avraam și poporul lui Israel, prin care avea să vină Hristos: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul”. (Psalmii 144, 15.) Și Iafet „să locuiască în corturile lui Sem”. Urmașii lui Iafet aveau să aibă în mod deosebit parte de binecuvântările Evangheliei. {PP 117.3}

Urmașii lui Canaan au decăzut până la cele mai degradante forme de păgânism. Deși blestemul profetic i-a condamnat la sclavie, aplicarea pedepsei a fost timp de veacuri amânată. Dumnezeu a suportat nelegiuirea și stricăciunea lor, până când ei au trecut limitele răbdării divine. Atunci au fost lepădați și au devenit robi ai urmașilor lui Sem și Iafet. {PP 118.1}

Profeția lui Noe nu a fost o amenințare arbitrară a mâniei și nici o declarație de favoritism. Ea n-a determinat caracterul și destinul fiilor lui. Dar a arătat care avea să fie rezultatul felului de viață pe care ei în repetate rânduri și l-au ales, cum și caracterul pe care și l-au dezvoltat. Ea era expresia a ceea ce era în planul lui Dumnezeu pentru ei și urmașii lor din cauza propriului lor caracter și propriei lor purtări. De regulă, copiii moștenesc pornirile și înclinațiile părinților și imită pilda lor; astfel că păcatele părinților sunt practicate de către copii, din generație în generație. În acest fel josnicia și lipsa de respect a lui Ham s-au reprodus în urmașii săi, aducând asupra lor blestemul timp de multe generații. „Un singur păcătos nimicește mult bine”. (Eclesiastul 9, 18.) {PP 118.2}

Pe de altă parte, cât de bogat a fost răsplătit respectul lui Sem pentru tatăl său și ce șir strălucit de oameni sfinți s-a ridicat din urmașii săi! „Domnul cunoaște zilele oamenilor cinstiți ... și urmașii lui sunt binecuvântați”. (Psalmii 37, 18.26.) „Să știi că Domnul, Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui”. (Deuteronom 7, 9.) {PP 118.3}

Pentru un timp, urmașii lui Noe au continuat să locuiască prin munții unde s-a oprit corabia. Pe măsură însă ce numărul lor a crescut, apostazia a dus degrabă la despărțire. Aceia care au dorit să uite pe Creatorul lor și să lepede restrângerea adusă de Legea Sa simțeau o continuă plictiseală și supărare datorită învățăturii și exemplului semenilor lor temători de Dumnezeu și, după un timp, au hotărât să se separe de cei care se închinau lui Dumnezeu. Ca urmare au pornit spre câmpia Șinear, pe malurile fluviului Eufrat. Ei au fost atrași de frumusețea locului și fertilitatea solului și pe această câmpie s-au hotărât să-și facă sălașul. {PP 118.4}

Aici au hotărât să zidească o cetate și în ea să înalțe un turn uluitor de înalt, așa încât să devină o minune a lumii. Această lucrare era menită să împiedice împrăștierea oamenilor în colonii. Dumnezeu i-a îndrumat pe oameni să se întindă pe întreaga suprafață a pământului pentru a-l popula și a-l supune; dar acești constructori ai Babelului erau hotărâți să-i țină pe toți ai lor uniți într-o societate și să întemeieze o monarhie, care în cele din urmă să stăpânească întregul pământ. Astfel, cetatea lor avea să devină metropola unui imperiu universal; gloria ei avea să stârnească admirația și omagiul lumii și să-i facă vestiți pe întemeietorii ei. Turnul acesta magnific, ajungând până la cer, trebuia în adevăr să stea ca un monument al puterii și înțelepciunii constructorilor lui, perpetuând faima lor până la cele din urmă generații. {PP 118.5}

Locuitorii din câmpia Șinear nu credeau în legământul lui Dumnezeu, că El nu va mai aduce alt potop pe pământ. Mulți dintre ei tăgăduiau existența lui Dumnezeu și puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alții credeau într-o Ființă supremă și credeau, de asemenea, că ea a fost aceea care a nimicit lumea dinainte de potop; și inima lor, ca și aceea a lui Cain, s-a răsculat împotriva Lui. Unul dintre scopurile pe care le urmăreau prin construirea turnului era și acela de a avea un loc de scăpare în eventualitatea unui alt potop. Construcția urma să aibă o înălțime mult mai mare decât s-au ridicat apele potopului, iar ei credeau că, în felul acesta, vor fi în afara oricărui pericol. Iar prin faptul că aveau să fie în stare să se înalțe până la nori, ei sperau că vor putea descoperi cauzele potopului. Întreaga lucrarea avea ca scop să înalțe și mai sus mândria celor ce l-au proiectat, să depărteze de la Dumnezeu mințile generațiilor viitoare și să le ducă la idolatrie. {PP 119.1}

Când a fost parțial terminat, o parte din turn a fost ocupat și folosit ca locuință pentru ziditori; alte încăperi, splendid mobilate și împodobite, au fost închinate idolilor lor. Oamenii se bucurau de succesul lor și slăveau pe dumnezeii de argint și aur, ridicându-se împotriva Cârmuitorului cerului și al pământului. Deodată însă, lucrarea, care înainta atât de bine, a fost oprită. Au fost trimiși îngeri ca să strice planurile constructorilor. Turnul ajunsese la o foarte mare înălțime și era imposibil acum pentru cei ce lucrau sus, în vârf, să comunice în mod direct

cu aceia care se aflau jos, la baza turnului; de aceea, au fost așezați oameni din loc în loc, fiecare dintre aceștia să primească și să transmită celui de mai jos ordinele cu privire la materiale sau alte directive în legătură cu lucrarea. În timp ce veștile erau astfel duse de la unul la altul, limbajul li s-a încurcat, astfel că se cereau materiale de care nu era nevoie și se dădeau îndrumări care erau adesea în contradicție cu cele ce fuseseră date. A urmat confuzie și spaimă. Întreaga lucrare s-a oprit. Nu mai putea fi vorba — mai departe — de nici un fel de armonie și conlucrare. Constructorii erau cu totul neînstare să-și explice aceste ciudate neînțelegeri dintre ei și, în mânia și deznădejdea lor, se acuzau unii pe alții. Alianța lor a luat sfârșit în luptă și vărsare de sânge. Fulgere din ceruri, ca o dovadă a neplăcerii lui Dumnezeu, au sfărâmat partea de sus a turnului, aruncând-o la pământ. Astfel, oamenii au fost făcuți să simtă că există un Dumnezeu care domnește în ceruri. Până la data aceea toți oamenii au vorbit aceeași limbă; acum însă, aceia care puteau să-și înțeleagă între ei vorbirea s-au unit în două grupe; unii au pornit într-o parte, alții în alta. „Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului”. (Geneza 11, 8.) Împrăștierea aceasta a fost mijlocul de populare a pământului și în acest fel s-a realizat planul lui Dumnezeu, chiar și prin mijloacele folosite de oameni spre a-l împiedica. {PP 119.2}

Dar ce pierdere au suferit aceia care se ridicaseră împotriva lui Dumnezeu! A fost scopul lui Dumnezeu acela ca, atunci când oamenii ar fi pornit să întemeieze națiuni în diferite părți ale pământului, să ducă cu ei cunoașterea voii Lui, astfel ca lumina adevărului să strălucească cu putere înaintea generațiilor care aveau să vină. Noe, predicatorul credincios al neprihănirii, a trăit cincizeci de ani după potop. Sem a mai trăit cinci sute de ani, și urmașii lor au avut astfel ocazia să facă cunoștință cu cerințele lui Dumnezeu și cu istoria felului în care El S-a purtat cu părinții lor. Dar ei n-au fost binevoitori să dea ascultare acestor adevăruri care nu le plăceau; ei nu doreau să știe ceva despre Dumnezeu; și prin amestecarea limbajului ei au fost, în mare măsură, izolați de legăturile cu aceia care puteau să le dea lumină. {PP 120.1}

Ziditorii Babelului se lăsaseră în voia spiritului de nemulțumire împotriva lui Dumnezeu. În loc să-și aducă aminte cu recunoștință de mila Sa față de Adam și de legământul îndurării Sale față de Noe, ei se plângeau de asprimea Lui în alungarea primei perechi din Eden și distrugerea lumii prin potop. Dar, în timp ce murmurau împotriva lui Dumnezeu, ca fiind arbitrar și sever, acceptau conducerea celui mai crud dintre tirani. Satana căuta să aducă dispreț asupra jertfelor care preînchipuiau moartea lui Hristos; și, cum mințile oamenilor erau întunecate de idolatrie, el îi mâna să contrafacă aceste jertfe și să-i sacrifice pe propriii lor fii pe altarele zeilor lor. Deoarece oamenii se depărtau de Dumnezeu, atributele divine — dreptatea, curăția și iubirea — au fost înlocuite cu apăsarea, violența și brutalitatea. {PP 120.2}

Locuitorii Babelului erau hotărâți să stabilească o conducere care să fie independentă de Dumnezeu. Erau totuși printre ei unii care se temeau de Dumnezeu, dar care fuseseră amăgiți de declarațiile celor necredincioși și atrași în planurile lor. Din pricina acestor credincioși, Dumnezeu a amânat judecățile Sale și le-a dat oamenilor timp în care aceștia să dea pe față adevăratul lor caracter. În timp ce avea loc acest lucru, fiii lui Dumnezeu se străduiau să-i întoarcă de la planurile lor; dar oamenii erau strâns legați în acțiunea aceasta dârză împotriva

Cerului. Dacă ar fi mers mai departe nestingheriți, ei ar fi ticăloșit lumea chiar din copilăria ei. Alianța lor a fost întemeiată pe răzvrătire, o împărăție întemeiată pe înălțare de sine și în care Dumnezeu nu avea să aibă nici stăpânire, nici onoare. Dacă această alianță ar fi fost îngăduită, o putere teribilă avea să se ridice pentru a izgoni de pe pământ neprihănirea — și cu ea pacea, fericirea și siguranța. În locul legilor divine, care sunt „sfinte, drepte și bune” (Romani 7, 12), oamenii se străduiau să pună legi care să corespundă cu scopurile inimilor lor egoiste și crude. {PP 123.1}

Cei care se temeau de Dumnezeu strigau către El ca să intervină. Și „Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor”. (Geneza 11, 5.) În îndurarea Lui față de omenire, El a nimicit planul ziditorilor turnului și a prăbușit monumentul cutezanței lor. În mila Sa le-a încurcat limbile, punând astfel o stavilă pornirii lor spre răscoală. Dumnezeu suportă îndelung stricăciunea oamenilor, dându-le din plin prilej pentru pocăință; dar El reține toate uneltirile lor de a se împotrivi autorității Legii Sale drepte și sfinte. Din timp în timp, mâna nevăzută ce ține sceptrul guvernării este întinsă pentru a pune frâu nelegiuirii. Sunt date dovezi de netăgăduit că Creatorul Universului, Cel nemărginit în înțelepciune, iubire și adevăr, este Cârmuitorul Suprem al cerului și al pământului și că nimeni nu poate să sfideze puterea Sa fără să fie pedepsit pentru aceasta. {PP 123.2}

Uneltirile ziditorilor Babelului au sfârșit în rușine și înfrângere. Monumentul mândriei lor a devenit un semn de aducere aminte a nebuniei lor. Cu toate acestea, oamenii continuă să meargă pe același drum, încrezându-se în ei înșiși și respingând Legea lui Dumnezeu. Este același principiu pe care Satana a căutat să-l înfăptuiască în ceruri; același principiu care l-a stăpânit pe Cain atunci când și-a adus jertfa. {PP 123.3}

Există ziditori de turnuri și în zilele noastre. Cei necredincioși își construiesc teoriile lor pe deducțiile așa-zisei științe și resping revelația Cuvântului lui Dumnezeu. Ei își permit să condamne autoritatea morală a lui Dumnezeu, să disprețuiască Legea Sa și să se mândrească cu capacitatea rațiunii umane. Și, „pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor lor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău”. (Eclesiastul 8, 11.) {PP 123.4}

În așa-zisa lume creștină, mulți se depărtează de învățăturile clare ale Bibliei și construiesc un crez format din speculații omenești și mituri plăcute, arătând spre turnul lor ca fiind un mijloc de a urca la cer. Oamenii se agață cu admirație de vorbirile elocvente, care-i învață că cel care păcătuiește nu va muri, că mântuirea poate fi obținută fără să fie nevoie de ascultare față de Legea lui Dumnezeu. Dacă cei ce mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos ar accepta standardul pe care-l prezintă Dumnezeu, acest lucru i-ar duce la unitate; dar atâta vreme cât înțelepciunea omenească este înălțată mai presus de Cuvântul Său cel sfânt, va fi numai ceartă și dezbinare. Confuzia existentă în crezurile și sectele ce sunt în conflict unele cu altele este foarte bine reprezentată prin expresia „Babilon”, pe care profeția (Apocalipsa 14, 8; 18, 2) o aplică la bisericile iubitoare de lume din zilele sfârșitului. {PP 124.1}

Mulți caută să facă un cer al lor prin acumularea de avuție și putere. Ei „râd și vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus” (Psalmii 73, 8), călcând în picioare drepturile omului și disprețuind autoritatea divină. Cei mândri pot, pentru un timp, să fie în mare putere și pot să aibă succes în tot ceea ce întreprind; dar până la urmă nu vor avea decât dezamăgire și nenorocire. {PP 124.2}

Timpul cercetării lui Dumnezeu este aproape. Cel Prea Înalt va coborî să vadă ce au zidit fiii oamenilor. Puterea Lui suverană se va manifesta, iar lucrările îngâmfării omenești se vor da pe față. „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului”. (Psalmii 33, 13.14.) {PP 124.3}

Capitolul 11 — Chemarea lui Avraam

După împrăștierea de la Babel, idolatria a devenit aproape universală și, în cele din urmă, Dumnezeu i-a lăsat pe păcătoșii împietriți să meargă mai departe pe căile lor rele, în timp ce l-a ales pe Avraam, din seminția lui Sem, și l-a făcut păzitorul Legii Sale pentru generațiile viitoare. Avraam crescuse în mijlocul superstițiilor și al păgânismului. Chiar cei din casa tatălui său, prin care fusese păstrată cunoștința de Dumnezeu, au cedat în mod treptat influențelor seducătoare din jurul lor; ei „slujeau altor dumnezei" (Iosua 24, 2), în loc să-I slujească lui Iehova. Dar adevărata credință nu avea să piară. Dumnezeu totdeauna a păstrat o rămășiță care să-L slujească. Adam, Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem, într-o linie neîntreruptă, au păstrat din veac în veac descoperirile prețioase ale voinței Sale. Fiul lui Terah a devenit moștenitor al acestei comori sfinte. Idolatria îl chema din toate părțile, dar în zadar. Credincios printre cei lipsiți de credință, neatins de corupție în mijlocul apostaziei ce predomina, el s-a ținut neclintit de adorarea singurului și adevăratului Dumnezeu. „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima". (Psalmii 145, 18.) El i-a făcut cunoscut lui Avraam voința Lui și i-a dat o lămurită cunoaștere a cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin Hristos. {PP 125.1}

Lui Avraam i-a fost dată făgăduința, foarte prețioasă oamenilor din vremea aceea, și anume că va avea nenumărați urmași și că va ajunge un neam mare. „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare". (Geneza 12, 2.) La aceasta a mai fost adăugată asigurarea mai prețioasă decât orice altceva pentru moștenitorul credinței, și anume că din urmașii săi avea să vină Răscumpărătorul lumii. „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". (Versetul 3.) Și totuși, ca o primă condiție a împlinirii, trebuia să fie o punere la probă a credinței; se cerea un sacrificiu. {PP 125.2}

Solia lui Dumnezeu a ajuns la Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta". (Geneza 12, 1.) Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfintelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei cu care fusese asociat la începutul vieții sale. Influența neamurilor și a prietenilor avea să fie o piedică în calea educației pe care Dumnezeu Își propusese să o dea slujitorului Său. Acum, când într-un mod special Avraam era legat de cer, el trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de celelalte caractere din lume. El nici n-ar fi putut explica felul comportării sale, astfel încât să fie înțeles de prietenii săi. Lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual, iar motivele și acțiunile sale nu erau înțelese de către rudeniile lui idolatre. {PP 126.1}

„Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece dintr-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat, fără să știe unde se duce". (Evrei 11, 8.) Ascultarea necondiționată a lui Avraam este una dintre cele mai izbitoare dovezi ale credinței ce poate fi aflată în întreaga Scriptură. Pentru el, credința era „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd". (Evrei 11, 1.) Sprijinindu-se pe făgăduința divină, fără cea mai slabă asigurare exterioară a împlinirii ei, el și-a părăsit casa și

rudeniile, cum și țara lui de naștere, și a plecat fără să știe încotro, pentru a merge acolo unde îl conducea Dumnezeu. „Prin credință, a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe”. (Evrei 11, 9.) {PP 126.2}

N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avraam și sacrificiul ce se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Erau legături puternice care îl legau de țara sa, de rudeniile și familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nici o întrebare de pus în legătură cu țara făgăduinței, dacă solul era fertil și clima sănătoasă, dacă țara avea locuri plăcute și dacă îi oferea posibilitatea să strângă avere. Dumnezeu a vorbit, și slujitorul Său trebuia să asculte; locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie. {PP 126.3}

Sunt mulți aceia care, asemenea lui Avraam, sunt puși la probă. Ei nu aud vocea lui Dumnezeu vorbindu-le în mod direct, din ceruri, ci El îi cheamă prin învățăturile Cuvântului Său și prin evenimentele providenței Sale. Acestora poate că li se cere să părăsească legăturile apropiate și aducătoare de folos, să se despartă de rude și să pornească pe o cale ce pare a fi numai o cale a lepădării de sine, a greutăților și sacrificiului. Dumnezeu le-a rânduit o lucrare pe care s-o facă; dar o viață lipsită de griji, cum și influența prietenilor și rudelor, i-a împiedicat în dezvoltarea trăsăturilor de caracter esențiale pentru împlinirea ei. El i-a chemat undeva departe de influența și ajutorul omenesc și-i conduce să simtă nevoia după ajutorul Său și să depindă numai de El, pentru ca El să li se poată descoperi. Cine este oare gata ca la chemarea Providenței să renunțe la planurile la care ținea cu drag și să se despartă de legăturile familiale? Cine este gata să accepte noi răspunderi și să pășească în câmpuri necunoscute de activitate, aducând la îndeplinire lucrarea lui Dumnezeu cu hotărâre și inimă binevoitoare, socotind — de dragul lui Hristos — pagubele ca un câștig? Cel care va face astfel are credința lui Avraam și va împărtăși cu el acea „greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4, 17), cu care „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături”. (Romani 8, 18.) {PP 126.4}

Chemarea cerului i s-a adresat de prima dată lui Avraam, în vreme ce el locuia în „Ur din Haldea” (Geneza 11, 31) și de unde, ascultând de ea, a plecat în Haran. Până aici l-a însoțit familia sa, căci, pe lângă închinarea la idoli, ei se mai închinau și adevăratului Dumnezeu. Avraam a rămas aici până la moartea lui Terah. Dar, de la mormântul tatălui său, glasul divin îl cheamă să meargă mai departe. Fratele său, Nahor, și familia lui s-au lipit de casa și idolii lor și au rămas acolo. Pe lângă Sara, nevasta lui Avraam, numai Lot, fiul lui Haran care murise de multă vreme, a ales să împărtășească viața de peregrin a patriarhului. Cu toate acestea, grupul celor care au plecat din Mesopotamia a fost mare. Avraam avea deja mari turme și cirezi nenumărate, bogățiile Orientului, și era înconjurat de un număr mare de servi și ajutoare. El a plecat din țara părinților săi, ca să nu se mai întoarcă niciodată, luând cu el tot ceea ce avea, „toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile (sufletele, KJV) pe care le câștigaseră în Haran”. (Geneza 12, 5.) Printre aceștia erau mulți care erau mânați de considerații mai înalte decât acelea de câștig și interese personale. În timpul șederii lor în Haran, atât Avraam, cât și

Sara au adus și pe alții la închinarea și slujirea adevăratului Dumnezeu. Aceștia s-au alăturat de casa patriarhului și l-au însoțit în țara făgăduinței. „Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan”. (Geneza 12, 5.) {PP 127.1}

Locul în care au poposit pentru prima dată a fost Sihem. La umbra stejarilor lui More, într-o vale largă și ierboasă, cu grădinile ei de măslini și izvoare de apă, între muntele Ebal pe de o parte și muntele Garizim pe de altă parte, Avraam și-a așezat tabăra. Țara în care a intrat patriarhul era o țară plăcută și bună, „țară cu pâraie de apă, cu izvoare și cu lacuri, care țâșnesc din văi și munți; țară cu grâu, cu orz, cu vii, cu smochini și cu rodii, țară cu măslini și cu miere”. (Deuteronom 8, 7-8.) Dar pentru închinătorii lui Iehova, o umbră grea zăcea asupra dealurilor împădurite și a câmpiei roditoare. „Canaaniții erau atunci în țară.” Avraam ajunsese la împlinirea nădejdilor sale, dar găsise țara ocupată de un neam străin și plin de idolatrie. Prin dumbrăvi erau ridicate altare ale zeilor falși și pe înălțimile din jur erau aduse jertfe omenești. În timp ce el se prindea de făgăduința divină, nu fără prevestiri îngrozitoare și-a întins el cortul. Apoi „Domnul S-a arătat lui Avraam și i-a zis: «Toată țara aceasta o voi da seminței tale»”. (Geneza 12, 7.) Credința lui a fost întărită de această asigurare, că prezența divină era cu el și că n-a fost lăsat pe mâna celor nelegiuiți. „Și Avraam a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.” (Geneza 12, 7.) Deși era încă un peregrin, el s-a mutat în curând într-un loc lângă Betel și a înălțat iarăși un altar și a chemat acolo Numele Domnului. {PP 127.2}

Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, ne dă un valoros exemplu. Viața lui a fost o viață de rugăciune. Oriunde își ridica el cortul, ridica alături și altarul său, strângând pe toți cei din tabăra sa la jertfele de dimineață și seară. Când își muta cortul, altarul rămânea acolo. În anii următori, unii dintre canaaniții nomazi au primit învățături de la Avraam; și ori de câte ori unul dintre aceștia ajungea la altarul acela, știa cine fusese acolo înaintea lui; când își așeza cortul, el repara altarul și se închina acolo viului Dumnezeu. {PP 128.1}

Avraam a călătorit mai departe, spre miazăzi, și din nou credința sa a fost încercată. Cerul n-a mai dat ploaie, pâraiele încetaseră să mai curgă prin văi și iarba se uscase pe câmpii. Turmele și cirezile nu mai găseau pășune și foametea amenința întreaga tabără. Nu cumva patriarhul punea acum la îndoială conducerea Providenței? Nu privea el oare înapoi cu dor la belșugul câmpiilor Haldeii? Toți priveau cu îngrijorare să vadă ce va face Avraam, când necazuri după necazuri se abăteau asupra lui. Atâta vreme cât încrederea lui părea nezdruncinată, ei simțeau că mai era nădejde; erau siguri că Dumnezeu era Prietenul său și că El încă îi călăuzea. {PP 128.2}

Avraam nu putea să explice căile Providenței; el nu ajunsese la împlinirea speranțelor lui; dar se ținea tare de făgăduința: „Te voi binecuvânta, îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare”. Cu rugăciuni stăruitoare, el chibzuia să vadă cum să păstreze viața celor ai săi și a turmelor sale, dar nu îngăduia ca împrejurările să zdruncine credința sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de foamete, el coborî în Egipt. El n-a uitat Canaanul și, în strâmtorarea sa, nu s-a întors în Haldea, de unde venise și unde era belșug de pâine; ci a căutat un refugiu temporar, cât mai aproape posibil de țara făgăduinței, intenționând să se întoarcă în curând acolo unde l-a așezat Dumnezeu. {PP 129.1}

În providența Sa, Dumnezeu a adus această încercare asupra lui Avraam, ca să-l învețe lecția supunerii, a răbdării și a credinței, lecții ce aveau să fie așezate în scris pentru binele tuturor acelora care aveau să fie chemați mai târziu să sufere necazuri. Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi pe o cale pe care ei nu o cunosc, dar nu-i uită și nici nu-i leapădă pe aceia care își pun încrederea în El. El a îngăduit să vină suferința asupra lui Iov, dar nu l-a uitat. El a îngăduit ca Ioan cel iubit să fie exilat pe insula pustie Patmos, dar Fiul lui Dumnezeu l-a întâlnit acolo și viziunea Sa a fost plină de scene de o slavă nepieritoare. Dumnezeu îngăduie ca încercările să vină asupra poporului Său pentru ca, prin statornicia și ascultarea lor, ei să fie îmbogățiți spiritual, iar prin exemplul lor să fie o sursă de putere pentru alții. „Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace și nu de nenorocire". (Ieremia 29, 11.) Chiar acele încercări, care pun cel mai sever la probă credința noastră și ne fac adesea să credem că Dumnezeu ne-a uitat, au menirea să ne apropie mai mult de Hristos, ca să lăsăm toate poverile noastre la picioarele Lui și să ajungem să avem parte de pacea pe care El ne-o dă în schimb. {PP 129.2}

Dumnezeu încearcă totdeauna pe poporul Său în cuptorul suferinței. În dogoarea focului din cuptor se separă zgura de aurul adevărat al caracterului creștin. Isus este Acela care supraveghează atent încercarea; El știe ce este necesar pentru curățirea metalului prețios pentru ca el să reflecte strălucirea iubirii Sale. Dumnezeu Își învață servii prin încercări grele și apăsătoare. El vede că unii au puteri ce pot fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale și pe aceste persoane le pune la încercare; în providența Sa, El îi aduce în poziții care pun la probă caracterul lor și scot în evidență defectele și slăbiciunile care sunt ascunse propriei lor cunoașteri. El le oferă ocazia să corecteze aceste defecte și să se facă vrednici de slujba Lui. El le arată slăbiciunile și îi învață să se sprijine pe El; căci El este singurul lor ajutor și singura lor apărare. În felul acesta, obiectivul Lui este atins. Ei sunt educați, pregătiți și disciplinați, gata să aducă la îndeplinire marile rosturi pentru care le-au fost date puteri îndestulătoare. Când Dumnezeu îi cheamă la lucru, ei sunt gata, iar îngerii cerului li se alătură în lucrarea pe care o au de îndeplinit pe pământ. {PP 129.3}

În timpul rămânerii sale în Egipt, Avraam a dat dovadă de faptul că nu se eliberase de slăbiciunile și imperfecțiunile omenești. Ascunzând faptul că Sara era soția sa, el a dat pe față neîncredere în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei alese credințe și a curajului, de atâtea ori și în mod nobil exemplificate în viața lui. Sara era foarte frumoasă și el nu se îndoia de faptul că egiptenii aceia negricioși o vor pofti pe frumoasa străină și, pentru a fi a lor, nu se vor da înapoi de a-l ucide pe soțul ei. El a considerat că nu se făcea vinovat de minciună, prezentând-o pe Sara ca fiind sora sa, pentru că ea era fiica tatălui său, dar nu era și fiica mamei sale. Dar ascunderea legăturilor reale dintre ei a fost o minciună. Dumnezeu nu poate aproba nici o deviere de la o strictă integritate. Datorită lipsei de credință a lui Avraam, Sara a fost pusă într-o mare primejdie. Împăratul Egiptului, fiind informat de frumusețea ei, a adus-o în palatul său, având de gând s-o ia de soție. Dar Dumnezeu, în mila Sa, a ocrotit-o pe Sara, trimițând judecățile Lui asupra casei imperiale. În acest fel, monarhul a aflat adevărul în această problemă și, mâniat că fusese înșelat, l-a mustrat pe Avraam și i-a înapoiat soția, spunând: „Ce mi-ai făcut?.. De ce ai zis: «Este sora

mea» și am luat-o astfel de nevastă? Acum, iată-ți nevasta, ia-o și pleacă”. (Geneza 12, 18.19.) {PP 130.1}

Avraam a fost umplut cu multe daruri de către împărat; chiar și acum faraon nu a îngăduit să i se facă vreun rău lui sau celor ce erau cu el, ci a poruncit ca o gardă să-l petreacă în siguranță în afara granițelor împărăției sale. În vremea aceea, s-au făcut legi care interziceau egiptenilor să aibă legături cu păstorii străini, relații așa de familiare, cum ar fi a mânca și a bea cu ei. Îndepărtarea lui Avraam de către faraon a fost amabilă și generoasă; dar el i-a cerut să părăsească Egiptul, căci nu și-a putut permite să-i îngăduie să rămână. Din neștiință, el fusese aproape să-i facă o mare pagubă, dar Dumnezeu a intervenit și l-a scăpat pe monarh de a comite un așa mare păcat. Faraon a văzut în acest străin un om pe care Dumnezeul cerului l-a onorat și s-a temut să aibă în împărăția sa pe cineva care era atât de vădit în grația divină. Dacă Avraam ar fi rămas în Egipt, averea și onoarea sa în continuă creștere ar fi putut trezi invidia și lăcomia egiptenilor și i s-ar fi putut face vreun rău, pentru care ar fi fost făcut răspunzător monarhul, ceea ce putea aduce din nou judecățile asupra casei împărătești. {PP 130.2}

Avertizarea care îi fusese dată lui faraon s-a dovedit a fi o apărare pentru Avraam în legăturile lui de mai târziu cu popoarele păgâne, deoarece lucrurile nu puteau fi ținute în taină. S-a văzut că Dumnezeul căruia Avraam I se închina avea să-l apere pe servul Său și că orice vătămare ce i s-ar aduce lui avea să fie pedepsită. Este un lucru primejdios, acela de a face rău unuia dintre copiii Împăratului cerului. Psalmistul se referă la acest capitol din experiența lui Avraam, când spune, vorbind poporului ales, că Dumnezeu „a pedepsit împărați din pricina lor, spunând: «Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți rău proorocilor Mei»”. (Psalmii 105, 14.15.) Este o interesantă asemănare între experiența lui Avraam în Egipt și cele petrecute cu urmașii săi, cu sute de ani mai târziu. Și unii, și alții au mers în Egipt din pricina foametei, și unii, și ceilalți au locuit acolo. Prin manifestarea judecăților divine în apărarea lor, teama de ei i-a cuprins pe egipteni; și, îmbogățiți de darurile păgânilor, au ieșit de acolo cu mari bogății. {PP 131.1}

Capitolul 12 — Avraam în Canaan

Capitol bazat pe textele din Geneza 13; până la 15; 17, 1-16; 18

Avraam s-a întors în Canaan „foarte bogat în vite, în argint și în aur”. (Geneza 13, 2.) Lot era încă cu el și ei au venit din nou la Betel și și-au ridicat corturile lângă altarul pe care îl înălțaseră mai înainte. Ei au considerat în curând, însă, că înmulțirea bogățiilor a adus cu sine înmulțirea necazurilor. În mijlocul greutăților și al încercărilor au locuit împreună în deplină armonie, dar, o dată cu creșterea avutului lor, exista primejdia izbucnirii certei între ei. Pășunea nu era suficientă pentru turmele și cirezile lor și, de aceea, între păzitorii turmelor și cirezilor lor izbucneau în mod frecvent certuri, care erau aduse înaintea stăpânilor lor pentru a fi aplanate. Era evident faptul că ei trebuia să se separe. Avraam era mai mare decât Lot în ceea ce privește vârsta și era, de asemenea, mai mare ca el în relațiile, averea și poziția lui; și, cu toate acestea, el a fost primul care a propus o soluție pentru menținerea păcii între ei. Deși țara întreagă îi fusese dată de către Însuși Dumnezeu, plin de bunăvoință, el a renunțat la dreptul său. {PP 132.1}

„Să nu fie ceartă între mine și tine”, a spus el, „între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine; dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga”. (Geneza 13, 8-9.) {PP 132.2}

Aici s-a dat pe față spiritul neegoist al lui Avraam. Cât de mulți sunt aceia care, în condiții asemănătoare, fără să țină seama de urmări, s-ar agăța de drepturile și preferințele lor personale! Câte familii nu s-au distrus din pricina aceasta! Câte biserici n-au fost dezbinate, făcând ca lucrarea, cauza adevărului, să ajungă de ocară și batjocură printre cei nelegiuiți! „Să nu fie ceartă între mine și tine”, a spus Avraam, „căci suntem frați”, nu numai prin legături naturale de rudenie, ci și ca închinători ai viului Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu de pe întreaga față a pământului sunt o singură familie și același duh al iubirii și al împăcării ar trebui să-i stăpânească. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Romani 12, 10), aceasta este învățătura Mântuitorului. Cultivarea unui comportament totdeauna la fel de plin de curtenie, cultivarea bunăvoinței de a face altora ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă, ar reduce la jumătate suferințele vieții. Spiritul de înălțare de sine este spiritul lui Satana; dar inima în care este cultivată iubirea lui Hristos va avea acea dragoste care nu caută la ale sale. În acest fel se va da ascultare îndemnului divin: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. (Filipeni 2,4.) {PP 132.3}

Deși Lot datora prosperitatea sa legăturii pe care o avea cu Avraam, el n-a dat pe față nici un fel de recunoștință față de binefăcătorul său. Buna-cuviință ar fi cerut ca el să-l lase pe Avraam să aleagă, dar, în loc să facă astfel, în mod egoist el s-a străduit să tragă toate foloasele de partea sa. El „și-a ridicat ochii și a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime ... până la Țoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului”. (Geneza 13, 10.) Regiunea cea mai fertilă din toată Palestina era valea Iordanului, amintind celor ce o stăpâneau de Paradisul pierdut, egalând frumusețea și rodnicia câmpiilor bogate ale Nilului, pe care ei nu de mult le

părăsiseră. Erau acolo, de asemenea, cetăți bogate și frumoase, promițând un negoț rentabil în târgurile lor aglomerate. Amăgit de perspectiva unui câștig lumesc, Lot a trecut cu vederea relele morale și spirituale ce aveau să-l întâmpine acolo. Locuitorii câmpiilor erau „afară din cale de păcătoși împotriva Domnului"; dar el sau nu cunoștea lucrul acesta, sau, știindu-l, îi dădea puțină importanță. El „și-a ales toată câmpia Iordanului" și „și-a întins corturile până la Sodoma". (Geneza 13, 11-12.) Cât de puțin a prevăzut el urmările groaznice ale alegerii lui egoiste! {PP 133.1}

După despărțirea sa de Lot, Avraam a primit din nou, din partea Domnului o făgăduință privitoare la întreaga țară. Nu mult după aceasta, el s-a mutat la Hebron, ridicându-și cortul sub stejarii lui Mamre, înălțând lângă el un altar Domnului. În libertatea acestor ținuturi de la poalele munților, cu livezile lor de măslini și cu viile lor, cu câmpurile lor cu lanuri unduitoare de grâu și pășuni întinse, înconjurate de dealuri, el a trăit mulțumit cu viața lui simplă, patriarhală, lăsându-i lui Lot luxul periculos al văii Sodomei. {PP 133.2}

Avraam a fost onorat de către națiunile înconjurătoare ca un prinț puternic și un conducător înțelept și priceput. El nu și-a ținut influența departe de vecinii săi. Viața și caracterul său, în contrast vădit cu acelea ale închinătorilor idolatri, au exercitat o influență puternică în favoarea adevăratei credințe. Supunerea sa față de Dumnezeu era neclintită, în timp ce bunătatea și gingășia inspirau încredere și prietenie, iar măreția lui impunea respect și onoare. {PP 133.3}

Religia sa nu era păstrată ca o comoară prețioasă ce trebuia păzită cu gelozie, de care să se bucure numai cel ce o avea. Adevărata religie nu poate fi ținută în acest fel, căci un astfel de spirit este contrar principiilor Evangheliei. Dacă Hristos locuiește în inimă, atunci este imposibil să ascunzi lumina prezenței Sale sau ca lumina aceea să piardă din strălucire. Din contră, ea va ajunge mai strălucitoare și tot mai strălucitoare, pe măsură ce, zi de zi, ceața egoismului și a păcatului ce învăluie sufletul este împrăștiată de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. {PP 134.1}

Copiii lui Dumnezeu sunt reprezentanții Săi pe pământ și El dorește ca ei să fie lumini în întunericul moral al acestei lumi. Împrăștiați prin toată țara, prin târguri, orașe și sate, ei sunt martori ai lui Dumnezeu, canale prin care El va comunica unei lumi necredincioase cunoașterea voii Sale și minunile harului Său. Planul Său este acela ca toți aceia care sunt părtași ai mântuirii celei mari să fie misionari pentru El. Evlavia creștinului constituie standardul după care cei lumești judecă Evanghelia. Încercările suportate cu răbdare, binecuvântările primite cu recunoștință, blândețea, bunătatea, mila și dragostea, manifestate în viața de fiecare zi, sunt lumini ce strălucesc în caracter înaintea lumii, înfățișând deosebirea față de întunericul ce vine din egoismul inimii firești. {PP 134.2}

Bogat în credință, nobil în generozitate, neșovăitor în ascultare și umil în simplitatea vieții lui de peregrin, Avraam a fost, de asemenea, înțelept în diplomație și viteaz și îndemânatic în război. Cu toate că era cunoscut ca învățător al unei noi religii, trei frați de neam împărătesc, conducători ai câmpiilor amoriților în care el locuia, și-au manifestat prietenia lor, invitându-l să

intre în alianță cu ei pentru o mai mare siguranță; căci țara era plină de violență și opresiune. Curând se ivi prilejul ca el să se folosească de această alianță. {PP 134.3}

Cu paisprezece ani mai înainte, Chedorlaomer, împăratul Elamului, invadase Canaanul și-l făcuse tributar față de el. Mai mulți prinți s-au revoltat acum și împăratul Elamului, cu patru aliați, a năvălit din nou în țară pentru a o supune. Cinci dintre domnitorii Canaanului și-au alăturat oștirile și i-au întâmpinat pe invadatori în valea Sidim, dar numai pentru a fi complet înfrânți. O mare parte a armatei a fost măcelărită, și aceia care au scăpat au fugit în munți ca să-și scape viața. Biruitorii au jefuit cetățile câmpiei și au plecat cu pradă bogată și mulți robi, printre care se afla și Lot cu familia lui. {PP 134.4}

Avraam, locuind în pace în dumbrăvile de stejari din Mamre, a aflat de la unul din fugari istoria celor petrecute în bătălie, cum și nenorocirea ce căzuse asupra nepotului său. El nu păstrase amintiri neplăcute despre lipsa de recunoștință a lui Lot. Toată afecțiunea sa pentru el a fost trezită și se hotărî să-l scape. Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război. Din însăși tabăra sa, el a chemat trei sute optsprezece slujitori pregătiți, crescuți în temere de Dumnezeu, deprinși în serviciul stăpânului lor și în mânuirea armelor. Aliații săi, Mamre, Eșcol și Aner, s-au unit cu cetele lor și împreună au început să-i urmărească pe invadatori. Elamiții și aliații lor tăbărâseră la Dan, la hotarul de miazănoapte al Canaanului. Amețiți de victorie și netemându-se că vor fi atacați de vrăjmașii lor înfrânți, ei s-au dedat la mâncare și băutură. Patriarhul și-a împărțit forțele, așa încât ele să se apropie din mai multe părți, și noaptea a atacat tabăra. Atacul său, atât de puternic și neașteptat, a avut ca rezultat o victorie rapidă. Împăratul Elamului a fost ucis și armata sa, lovită de panică, a fost cu desăvârșire nimicită. Lot și familia sa, împreună cu toți prizonierii și bunurile lor au fost eliberați și o bogată pradă de război a căzut în mâinile biruitorilor. Biruința se datora în primul rând lui Dumnezeu și apoi lui Avraam. Adoratorul lui Iehova nu numai că adusese un mare serviciu țării, dar se dovedise a fi un om curajos. Se dovedise că viața de neprihănire nu este lașitate și că religia lui Avraam l-a făcut curajos în susținerea a ceea ce este drept și gata să apere pe cel oprimat. Actul său eroic a adus o influență largă printre triburile înconjurătoare. La întoarcere, împăratul Sodomei i-a ieșit înainte cu suita sa pentru a-l onora pe biruitor. L-a invitat să ia bunurile, cerând numai ca prizonierii să fie eliberați. În conformitate cu uzanța războiului, prada de război aparținea biruitorilor; dar Avraam se angajase în această expediție fără vreun gând de câștig și refuză să profite de pe urma celor căzuți în nenorocire, cerând însă ca aliații săi să-și primească partea ce li se cuvenea. {PP 135.1}

Dacă ar fi supuși la o astfel de încercare, puțini ar fi aceia care s-ar arăta tot așa de nobili ca Avraam. Puțini ar fi rezistat ispitei de a pune mâna pe o astfel de bogăție. Exemplul său este o mustrare pentru cei iubitori de sine și puși pe câștig. Avraam ținea seama de cerințele dreptății și ale omeniei. Purtarea sa ilustrează cuvântul inspirat: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. (Leviticul 19, 18.) „Ridic mâna mea spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului”, spuse el, „și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: «Am îmbogățit pe Avraam»”. (Geneza

14, 22.23.) El nu dorea să le dea ocazia să creadă că el s-a angajat în luptă de dragul câștigului sau să se spună mai târziu că prosperitatea lui se datorează darurilor sau bunăvoinței lor. Dumnezeu făgăduise că îl va binecuvânta pe Avraam și numai Lui trebuia să-I fie adusă slava. {PP 135.2}

Un altul care a ieșit să-l întâmpine pe patriarhul victorios a fost Melhisedec, împăratul Salemului, care a adus pâine și vin pentru înviorarea oastei lui. Ca „preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt", el a rostit o binecuvântare asupra lui Avraam și a adus mulțumiri lui Dumnezeu, care săvârșise o eliberare așa de mare prin servul Său. Și Avraam „i-a dat zeciuială din toate". (Geneza 14, 17-20.) {PP 136.1}

Avraam s-a întors voios la corturile și turmele sale, dar mintea sa era frământată de gânduri chinuitoare. El fusese un om al păcii și, cât a fost cu putință, s-a ferit de vrăjmășie și ceartă; acum el retrăia scenele de măcel la care fusese martor. Fără îndoială că națiunile ale căror forțe au fost înfrânte urmau să invadeze din nou Canaanul și aveau să facă din el ținta deosebită a răzbunării lor. Ajungând astfel să fie amestecat în certurile naționale, viața lui pașnică și liniștită avea să fie nimicită. Mai mult chiar, el nu intrase încă în posesia Canaanului și nici nu putea nădăjdui acum să aibă un moștenitor, față de care să se împlinească făgăduința făcută. {PP 136.2}

Într-o viziune de noapte, a fost auzit din nou glasul divin: „Avraame, nu te teme" au fost cuvintele Prințului prinților; „Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare". Dar mintea sa era așa de copleșită de gânduri negre, încât nu putea să prindă acum făgăduința cu o încredere neîndoielnică, așa ca până atunci. El s-a rugat să i se dea o dovadă palpabilă că aceasta se va împlini. Și cum avea oare să se împlinească făgăduința legământului, atâta vreme cât nu i se dădea un fiu? „Ce-mi vei da", spuse el, „căci mor fără copii?... Și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu". El a propus ca Eliezer, slujitorul său credincios, să fie — prin adopțiune — fiul său și, deci, moștenitor al averilor sale. Dar i s-a dat asigurarea că propriul său copil avea să fie moștenitorul său. Apoi a fost dus afară din cortul său și i s-a spus să privească stelele nenumărate ce sclipesc pe bolta cerului; în timp ce el făcea acest lucru, s-au rostit cuvintele: „Așa va fi sămânța ta". (Geneza 15, 2-5.) „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire". (Romani 4, 3.) {PP 136.3}

Patriarhul a cerut totuși un semn vizibil, ca o confirmare a credinței sale și o dovadă pentru generațiile viitoare de oameni, că planurile milostive ale lui Dumnezeu față de ei se vor împlini. Domnul a consimțit să intre într-un legământ cu slujitorul Său, folosind asemenea forme obișnuite între oameni pentru ratificarea unui angajament atât de solemn. Prin inspirație divină, Avraam a adus ca jertfă o juncană de trei ani, o capră de trei ani și un berbec de trei ani, despicându-le trupul în două și așezând bucățile la o mică depărtare unele de altele. La acestea el a mai adăugat o turturea și un pui de porumbel, pe care, însă, nu le-a mai despicat în două. Acestea fiind făcute, el a trecut cu mult respect printre bucățile jertfei, făcând în mod solemn un legământ de ascultare veșnică de Dumnezeu. Veghind și stăruind, el a rămas lângă animale până la apusul soarelui, ca să le păzească, spre a nu fi întinate sau mâncate de păsările de pradă. Pe la apusul soarelui, el a căzut într-un somn adânc; și „iată că l-a apucat o groază și un mare

întuneric”. (Geneza 15, 7-18.) Și glasul lui Dumnezeu s-a auzit cerându-i să nu se aștepte să ia imediat în stăpânire țara făgăduinței, arătând înainte spre suferințele urmașilor săi, mai înainte ca aceștia să se așeze în Canaan. I-a fost dezvăluit acum Planul de Mântuire în moartea lui Hristos, Jertfa cea mare, și venirea Sa în glorie. Avraam a văzut de asemenea pământul, readus la frumusețea lui edenică, ce avea să-i fie dat ca o veșnică stăpânire, ca o împlinire finală și deplină a făgăduinței. {PP 137.1}

Ca o garanție a acestui legământ al lui Dumnezeu cu oamenii, „un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări”, simboluri ale prezenței divine, au trecut printre „dobitoacele despicate”, aduse ca jertfă, mistuindu-le în întregime. Și din nou Avraam a auzit un glas, confirmând făgăduința că va da țara Canaanului urmașilor săi, „de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat”. (Geneza 15, 17-18.) {PP 137.2}

După ce Avraam locuise aproape douăzeci și cinci de ani în Canaan, Domnul i Se arătă și-i zise: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană”. (Geneza 17, 1.) Plin de venerație, patriarhul s-a aruncat cu fața la pământ și solia a continuat: „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine; vei fi tatăl multor neamuri”. Ca semn al împlinirii acestui legământ, numele lui, care până atunci fusese Avram, a fost schimbat în Avraam, care înseamnă „tată al multor neamuri”, iar numele Sarai avea să fie Sara, „prințesă”, căci glasul dumnezeiesc a spus că „ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea”. {PP 137.3}

Cu ocazia aceasta i-a fost dat lui Avraam ritualul circumciziunii, „ca o pecete a acelei îndreptățiri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur”. (Romani 4, 11.) Ea trebuia să fie observată de către patriarh și de către urmașii săi, ca un semn că erau devotați slujirii lui Dumnezeu și, în acest fel, despărțiți de idolatri, cum și al faptului că Dumnezeu i-a primit ca o comoară deosebită a Sa. Prin ritualul acesta, pe de o parte, ei erau legați să îndeplinească condițiile legământului făcut cu Avraam. Ei nu trebuia să încheie legături de căsătorie cu păgânii; căci, făcând astfel, ei urmau să piardă respectul față de Dumnezeu și față de Legea Sa cea sfântă. De asemenea, ei aveau să fie ispitiți să se dedea la practicile păcătoase ale celorlalte națiuni și atrași la idolatrie. {PP 138.1}

Dumnezeu i-a dat o mare onoare lui Avraam. Îngerii cerului au umblat și au vorbit cu el, așa cum vorbesc doi prieteni. Când judecățile cerului erau gata să se abată asupra Sodomei, acest lucru n-a fost ascuns de el și Avraam a devenit mijlocitor la Dumnezeu pentru cei păcătoși. Întâlnirea sa cu îngerii ne prezintă, de asemenea, un frumos exemplu de ospitalitate. {PP 138.2}

În dogoarea căldurii de la miezul zilei de vară, patriarhul stătea la ușa cortului său, privind la peisajul liniștit din fața lui, când a văzut în depărtare trei călători apropiindu-se. Înainte ca să ajungă la cortul lui, străinii s-au oprit, ca și cum s-ar fi sfătuit cu privire la drumul pe care să-l urmeze. Fără să mai aștepte ca ei să-l roage ceva, Avraam s-a sculat repede și, pe când ei păreau că vor să se întoarcă și să meargă într-o altă direcție, el s-a grăbit să-i ajungă și, cu o deosebită amabilitate, i-a rugat să-l onoreze, rămânând puțin la el pentru a se răcori și întări. Cu mâinile sale a adus apă, ca ei să se poată spăla de praful care se așezase pe picioarele lor în timpul

călătoriei. El însuși a ales hrana pe care să le-o servească și, în timp ce aceștia se odihneau la umbra răcoritoare, li s-a pregătit masa, și el a rămas în picioare, plin de respect, lângă ei, în timp ce se ospătau din cele date de el. Dumnezeu a privit acest act de generozitate ca fiind de o importanță îndestulătoare spre a fi consemnat în Cuvântul Său; iar cu mii de ani mai târziu, apostolul inspirat s-a referit la el spunând: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit fără să știe, pe îngeri". (Evrei 13, 2.) {PP 138.3}

Avraam a văzut în oaspeții săi numai trei călători obosiți, fără să se gândească că printre ei era Unul căruia putea să I se închine fără a păcătui. Dar adevăratul caracter al solilor îngerești se dădu acum pe față. Deși ei se aflau în drumul și lucrarea lor ca slujitori ai mâniei, totuși, lui Avraam, omul credinței, ei îi aduseseră mai întâi binecuvântări. Deși Dumnezeu este categoric în a spune pe nume nelegiuirii și a pedepsi fărădelegea, El nu Se complace în răzbunare. Lucrarea de distrugere este o „lucrare străină" Lui, care este „nemărginit în iubire". {PP 138.4}

„Prietenia (tainele — ed. engleză) Domnului este pentru cei ce se tem de El". (Psalmii 25, 14.) Avraam Îl onorase pe Dumnezeu și Dumnezeu l-a onorat atunci pe el, invitându-l la consfătuirea Sa și descoperindu-i planurile Sale. „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?" spuse Domnul. „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu. De aceea, Mă voi pogorî acum să văd dacă într-adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; și dacă nu va fi așa, voi ști". (Geneza 18, 17-22.) Dumnezeu cunoștea bine gradul de vinovăție al Sodomei, dar a vorbit în felul oamenilor, pentru ca justețea purtării Sale să poată fi înțeleasă. Înainte de a aduce pedeapsa asupra celor vinovați, El va merge personal ca să facă o cercetare a umblării lor; dacă ei nu trecuseră de limitele îndurării divine, El avea să le mai dea timp de pocăință. {PP 139.1}

Doi dintre solii cerului au plecat, lăsându-l pe Avraam singur cu Cel pe care Îl cunoștea acum ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Și omul credinței mijloci în favoarea locuitorilor Sodomei. Odată el îi salvase cu sabia sa, acum el s-a străduit să-i salveze prin rugăciune. Lot și familia lui locuiau încă acolo; iar iubirea neegoistă care îl mânase pe Avraam să-i scape de elamiți căuta acum să-i salveze, dacă era voia lui Dumnezeu, de furtuna judecății divine. {PP 139.2}

Cu profund respect și umilință, el și-a început mijlocirea: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât praf și cenușă". (Geneza 18, 27.) Nu era nici o încredere în sine, nici o mândrie a propriei sale neprihăniri. El n-a cerut vreo favoare pe temeiul ascultării sale sau al sacrificiilor pe care el le-a făcut, supunându-se voii lui Dumnezeu. Fiind el însuși păcătos, el a mijlocit totuși în favoarea păcătoșilor. Un astfel de spirit vor da pe față cei ce se vor apropia de Dumnezeu. Totuși, Avraam a dat pe față o încredere ca a unui copil care se roagă unui tată iubitor. El s-a apropiat de solul ceresc și cu căldură I-a prezentat cererea sa. Deși Lot ajunsese un locuitor al Sodomei, el nu se făcuse părtaș la nelegiuirile locuitorilor ei. Avraam gândea că în acel oraș, atât de populat, mai puteau fi și alți închinători ai adevăratului Dumnezeu. Și, având în vedere aceasta, el a spus: „Să omori pe cel bun împreună cu cel rău ... departe de Tine așa ceva ... departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" (Geneza 18, 25.) Avraam n-a intervenit numai o singură dată, ci de mai multe ori. Prinzând curaj pe

măsură ce cererile lui erau împlinite, el a continuat până când a primit asigurarea că, dacă numai zece oameni drepți s-ar fi aflat în ea, cetatea avea să fie cruțată. {PP 139.3}

Iubirea față de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam. Cu toate că îi era scârbă de păcatele acelei cetăți corupte, el dorea ca păcătoșii să poată fi salvați. Profundul său interes pentru Sodoma ne înfățișează neliniștea pe care ar trebui s-o simțim pentru cei nepocăiți. Noi ar trebui să cultivăm ură față de păcat, dar milă și iubire față de cei păcătoși. De jur împrejurul nostru, sunt suflete ce se cufundă într-o ruină la fel de groaznică și lipsită de speranță ca și aceea care s-a abătut asupra Sodomei. În fiecare zi timpul de probă al unora se sfârșește. În fiecare ceas unii trec dincolo de hotarul îndurării. Și unde sunt oare glasurile de avertizare și de îndemnare care să-l determine pe păcătos să fugă de această îngrozitoare nenorocire? Unde sunt oare mâinile acelea întinse care să-l tragă înapoi de la moarte? Unde sunt oare aceia care, în umilință și cu o credință stăruitoare, să mijlocească la Dumnezeu pentru el? {PP 140.1}

Spiritul lui Avraam era spiritul lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu este El Însuși un mare Mijlocitor în favoarea păcătosului. El, care a plătit prețul pentru răscumpărarea lor, cunoaște valoarea sufletului omenesc. Cu o aversiune față de rău care poate exista numai într-o natură lipsită de orice mânjitură a păcatului, Hristos a manifestat față de păcătos o iubire pe care numai bunătatea infinită o putea concepe. În agonia răstignirii, fiind El Însuși apăsat de povara îngrozitoare a păcatelor lumii întregi, El S-a rugat pentru cei ce-L batjocoreau și pentru ucigașii Săi: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac”. (Luca 23, 34.) {PP 140.2}

Despre Avraam este scris că „a fost numit prietenul lui Dumnezeu”, „tatăl tuturor celor ce cred”. (Iacov 2, 23; Romani 4, 11.) Mărturia lui Dumnezeu cu privire la acest patriarh credincios este: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele”. Și: „Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”. (Geneza 26, 5; 18, 19.) Mare a fost onoarea la care a fost chemat Avraam, aceea de a fi părintele poporului care timp de veacuri avea să fie păzitorul și păstrătorul adevărului lui Dumnezeu pentru lume, al acelui popor prin care toate națiunile pământului aveau să fie binecuvântate prin venirea lui Mesia cel făgăduit. Dar Acela care l-a chemat pe patriarh l-a socotit vrednic. Dumnezeu este Acela care vorbește. El, care înțelege de departe gândurile și care îi prețuiește pe oameni după adevărata lor valoare, spune: „Îl cunosc”. Nu va fi din partea lui Avraam nici o trădare a adevărului, pentru scopuri egoiste. El va ține Legea și se va purta drept și bine. Nu numai că se va teme el însuși de Dumnezeu, ci va cultiva religia în familia sa. El va învăța casa sa în cele ale neprihănirii. Legea lui Dumnezeu avea să fie norma de conduită în familia sa. {PP 140.3}

Casa lui Avraam cuprindea mai bine de o mie de persoane. Aceia care erau conduși de învățăturile sale, spre a se închina singurului Dumnezeu, au găsit un cămin în tabăra sa; și aici, ca într-o școală, ei au primit o astfel de învățătură, care îi pregătea să devină reprezentanți ai adevăratei credințe. În acest fel, asupra sa zăcea o mare răspundere. El forma conducători de

familii și metodele sale de conducere aveau să fie aplicate în casele peste care aceștia aveau să fie conducători. {PP 141.1}

În acele vremuri de demult, tatăl era conducătorul și preotul familiei sale și exercita autoritatea asupra copiilor săi, chiar și după ce aceștia își aveau propriile lor familii. Urmașii săi erau învățați să privească la el ca la conducătorul lor, atât în problemele religioase, cât și în cele pământești. Avraam s-a străduit să perpetueze acest sistem patriarhal de conducere, deoarece el tindea să păstreze cunoașterea de Dumnezeu. Era necesar ca membrii familiei să fie legați laolaltă, pentru a ridica o barieră împotriva idolatriei ce ajunsese așa de răspândită și atât de înrădăcinată. Avraam a căutat, prin toate mijloacele ce-i stăteau la dispoziție, să-i păzească pe locuitorii taberei sale de a avea legături cu păgânii și de a fi martori ai practicilor lor idolatre, căci el știa că familiarizarea cu răul avea să strice pe nesimțite principiile. Se avea cea mai mare grijă ca orice formă a falsei religii să fie ținută cât mai departe de ei și ca mintea să fie impresionată de maiestatea și slava viului Dumnezeu, ca fiind singurul vrednic de adorare. {PP 141.2}

Era o măsură înțeleaptă, pe care Dumnezeu personal o luase, aceea de a despărți pe poporul Său, atât cât era cu putință acest lucru, de legătura cu păgânii, făcând din ei un popor ce trăia separat și care nu se număra printre celelalte națiuni. El l-a despărțit pe Avraam de rudeniile lui idolatre, pentru ca patriarhul să-și poată forma și educa familia departe de influențele seducătoare ce i-ar fi înconjurat în Mesopotamia și pentru ca adevărata credință să fie păstrată de către urmașii săi din generație în generație, în toată curăția ei. {PP 141.3}

Afecțiunea lui Avraam pentru copiii săi și pentru casa sa l-a făcut să le apere credința lor religioasă, să le dea o cunoaștere a legilor divine, ca fiind moștenirea cea mai prețioasă pe care le-o putea transmite, și prin ei — lumii. Toți erau învățați că se aflau sub conducerea Dumnezeului cerului. De aceea, nu trebuia să existe nici un fel de apăsare din partea părinților, iar din partea copiilor, nici un fel de neascultare. Legea lui Dumnezeu trasase fiecăruia în parte îndatoririle lui și numai prin ascultare de ea putea cineva să-și asigure fericirea sau prosperitatea. {PP 142.1}

Exemplul său personal, influența tăcută a vieții lui zilnice erau o lecție permanentă. Cinstea sa neșovăielnică, bunătatea și politețea lui neegoistă, care câștigaseră admirația împăraților, erau manifestate în familie. Viața lui radia în jur un parfum, o noblețe și o frumusețe a caracterului, care spuneau tuturor că el era în legătură cu Cerul. El nu trecea cu vederea sufletul celui mai umil slujitor. În casa sa nu era o lege pentru stăpân și alta pentru slujitor; un drum împărătesc pentru cel bogat și altul pentru cel sărac. Toți erau tratați cu dreptate și milă, ca împreună moștenitori cu el ai harului vieții. {PP 142.2}

El „va porunci casei sale”. Nu se va da pe față nici o neglijare condamnabilă în a înfrâna tendințele spre rău ale copiilor săi, nici un favoritism slab, neînțelept și îngăduitor; nici o cedare în ceea ce privește convingerile sale cu privire la datoria față de cerințele unei iubiri greșit înțelese. Avraam nu numai că avea să dea învățături drepte, dar avea să mențină autoritatea unor legi drepte și bune. {PP 142.3}

Cât de puțini sunt aceia din zilele noastre care sunt gata să urmeze pilda sa! Din partea prea multor părinți se dă pe față un sentimentalism orb și egoist, în mod greșit numit iubire, care se manifestă prin a-i lăsa pe copii — cu judecata lor neformată și pasiunile lor nestăpânite — să întreprindă acțiuni negândite. Aceasta este o adevărată cruzime față de copii și un mare rău pentru lume. Îngăduința părintească, atunci când copiii greșesc, dă loc la dezordine în familie și societate și întărește în tineri dorința de a urma pornirilor lor, în loc de a se supune cerințelor divine. Astfel, ei cresc, având o inimă împotrivitoare față de împlinirea voii lui Dumnezeu și transmit spiritul lor nereligios și nesupus copiilor și copiilor copiilor lor. Asemenea lui Avraam, părinții ar trebui să poruncească copiilor lor după ei. Ascultarea de autoritatea părintească să fie învățată și impusă ca fiind primul pas al ascultării de autoritatea lui Dumnezeu. {PP 142.4}

Slaba considerație care se acordă Legii lui Dumnezeu chiar de către conducătorii religioși a provocat mult rău. Învățătura care s-a răspândit atât de mult, că legile lui Dumnezeu nu mai sunt deloc obligatorii pentru oameni, este asemenea idolatriei în efectele ei asupra moralității oamenilor. Aceia care caută să slăbească cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu lovesc direct la temelia guvernării familiilor și națiunilor. Părinții religioși care dau greș în a umbla pe calea rânduielilor Lui nu pot porunci casei lor să țină calea Domnului. Legea lui Dumnezeu nu este pentru aceștia o regulă a vieții. Copiii, când își alcătuiesc căminurile lor, nu se simt obligați să-i învețe pe copiii lor ceea ce ei înșiși n-au învățat niciodată. Aceasta este cauza pentru care sunt așa de multe familii netemătoare de Dumnezeu; de aceea stricăciunea s-a întins așa de mult și este atât de adânc înrădăcinată. {PP 143.1}

Numai după ce părinții vor umbla ei înșiși din toată inima în calea Legii lui Dumnezeu, numai atunci vor fi pregătiți să poruncească copiilor lor după ei. În privința aceasta, o reformă este necesară — o reformă care să fie profundă și cuprinzătoare. Părinții trebuie să se schimbe; slujitorii Domnului au nevoie să se schimbe; ei au nevoie de Dumnezeu în familiile lor. Dacă doresc să vadă o altă stare de lucruri, atunci să aducă Cuvântul Său în familiile lor și să facă din el sfătuitorul lor. Ei trebuie să-i învețe pe copiii lor că el este glasul lui Dumnezeu, care li se adresează, și că trebuie să fie astfel ascultat în totul. Ei ar trebui să-i învețe cu răbdare pe copiii lor, arătându-le cu blândețe și în mod stăruitor cum să trăiască pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu. Copiii unor astfel de familii sunt pregătiți să facă față sofistăriilor necredinței. Ei au primit Biblia ca bază a credinței lor și au o temelie care nu poate fi dărâmată de valul de îndoială ce se abate asupra lor. {PP 143.2}

În prea multe case se neglijează rugăciunea. Părinții consideră că n-au timp pentru rugăciunea de dimineață și seară. Ei nu pot să-și ia câteva minute pe care să le folosească în a aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru bogatele Lui îndurări, pentru binecuvântata lumină a soarelui și pentru ploaia care face plantele să crească, cum și pentru ocrotirea sfinților Săi îngeri. Ei nu au timp să înalțe o rugăciune pentru ajutor și călăuzire divină, cum și pentru prezența și rămânerea lui Isus în familia lor. Ei merg la muncă la fel cum ar merge boul sau calul, fără să se gândească câtuși de puțin la Dumnezeu sau la cer. Sufletele lor sunt așa de prețioase, încât, în loc de a-i lăsa să fie pierduți fără nici o nădejde, Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața ca preț de

răscumpărare pentru ei; dar ei nu prețuiesc mai mult marea Sa bunătate decât o fac dobitoacele pieritoare. {PP 143.3}

Ca și patriarhii din vechime, aceia care mărturisesc că-L iubesc pe Dumnezeu ar trebui să ridice un altar Domnului oriunde își înalță cortul. Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, atunci timpul acela este acum. Tații și mamele ar trebui să-și înalțe adesea inimile la Dumnezeu în cereri umile pentru ei și pentru copiii lor. Fie ca tatăl, ca preot al familiei, să așeze pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și seară, în timp ce soția și copiii se unesc cu el în rugăciune și laudă. Într-un astfel de cămin, Isus va zăbovi cu plăcere. {PP 144.1}

Din fiecare cămin creștin ar trebui să strălucească o lumină sfântă. Iubirea ar trebui să se dea pe față în activitate. Ea trebuie să se reverse în toate câte au loc în familie, arătându-se într-o bunătate profundă și o comportare duioasă și neegoistă. Sunt familii unde acest principiu este trăit, căminuri în care Dumnezeu este adorat și unde domnește cea mai curată iubire. Din aceste cămine, rugăciunea de dimineață și seară se înalță la Dumnezeu ca un parfum plăcut mirositor, iar mila și binecuvântările Lui se revarsă ca roua dimineții asupra celor plecați în rugăciune. Un cămin creștin bine ordonat este un puternic argument în favoarea adevărului religiei creștine — un argument pe care cel necredincios nu-l poate tăgădui. Toți pot vedea că este la lucru o influență în familie, care se manifestă asupra copiilor, și că Dumnezeul lui Avraam este cu ei. Dacă familiile celor ce mărturisesc a fi creștini ar avea un adevărat caracter creștin, atunci ei ar exercita o puternică influență pentru veșnicie. Ei vor fi în adevăr „lumina lumii”. În cuvintele adresate lui Avraam, Dumnezeul cerurilor vorbește fiecărui părinte credincios: „Îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și plăcut, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”. {PP 144.2}

Capitolul 13 — Încercarea credinței

Capitol bazat pe textele din Geneza 16; 17, 18-20; 21, 1-14; 22, 1-19

Avraam primise, fără să mai pună la îndoială, făgăduința unui fiu, dar el n-a așteptat ca Dumnezeu să împlinească cuvântul Său, la timpul și în modul cuvenit. A fost îngăduită o amânare, pentru a pune la probă credința sa în puterea lui Dumnezeu; el însă n-a reușit să treacă cu bine încercarea. Gândind că este imposibil pentru ea să aibă un copil la vârsta ei înaintată, Sara a dat ideea — ca un plan prin care scopul divin putea fi realizat — ca una dintre roabele ei să fie luată de Avraam ca a doua soție a sa. Poligamia devenise așa de răspândită, încât încetase a mai fi privită ca păcat, deși aceasta nu însemna că ea nu mai era o violare a Legii lui Dumnezeu, ci că era fatală sfințeniei și păcii în relațiile familiale. Urmarea căsătoriei lui Avraam cu Agar a fost nefericită atât pentru propria sa familie, cât și pentru generațiile următoare. {PP 145.1}

Măgulită de onoarea noii sale poziții, ca soție a lui Avraam, și nădăjduind să fie mama unei mari națiuni care să coboare din ea, Agar a devenit mândră și îndrăzneață, tratând-o cu dispreț pe stăpâna ei. O gelozie mută a tulburat pacea unui cămin fericit cândva. Obligat să asculte plângerile fiecăreia, Avraam s-a străduit zadarnic să restabilească armonia. Deși Avraam s-a căsătorit cu Agar la cererea insistentă a Sarei, acum aceasta îi reproșa ca unuia care era vinovat. Ea dorea să o izgonească pe rivala ei. Dar Avraam a refuzat să fie de acord cu dorința ei; Agar urma să fie mama fiului său, pe care îl dorea atât de mult, fiul făgăduinței. Ea era totuși roaba Sarei și el o lăsă mai departe sub porunca stăpânei ei. Spiritul irascibil al lui Agar nu putea să se mai supună asprimii pe care obrăznicia ei a provocat-o — când „Sarai s-a purtat rău cu ea, Agar a fugit de ea”. (Geneza 16, 6.) {PP 145.2}

Ea a fugit în pustie și, pe când se odihnea lângă un izvor de apă, singură și fără prieteni, a întâmpinat-o un înger al Domnului, în chip omenesc, adresându-i-se: „Agar, roaba Sarei”; pentru a-i aminti de poziția și de datoria ei, el îi spuse: „Întoarce-te la stăpâna ta, și supune-te sub mâna ei”. (Versetul 8.) Și totuși, o dată cu mustrarea, erau amestecate și cuvinte de mângâiere: „Domnul a auzit mâhnirea ta”, „Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și ea va fi atât de multă la număr, că nu va putea fi numărată”. (Versetul 10.) Și ca o veșnică aducere aminte a milei Sale, i s-a spus să-l numească pe fiul ei Ismael — „Domnul aude”. {PP 145.3}

Când Avraam a ajuns la vârsta de aproape o sută de ani, i-a fost repetată făgăduința unui fiu, cu asigurarea că viitorul moștenitor va fi fiul Sarei. Avraam însă n-a înțeles încă făgăduința și mintea lui s-a îndreptat imediat spre Ismael, agățându-se de credința că prin el planul cel milostiv al lui Dumnezeu avea să fie realizat. În iubirea sa față de fiul său el exclamă: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”. (Geneza 17, 18.) Din nou făgăduința i-a fost dată în cuvinte ce nu puteau fi înțelese greșit: „Cu adevărat nevastă-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el”. Totuși, Dumnezeu n-a fost neatent față de rugăciunea tatălui. „Dar cu privire la Ismael”, spuse El, „te-am ascultat: Iată, îl voi binecuvânta ... voi face din el un neam mare”. (Geneza 17, 18-20.) {PP 146.1}

Nașterea lui Isaac, aducând după o viață întreagă de așteptare împlinirea celor mai scumpe dorințe ale lor, a umplut corturile lui Avraam și Sarei de bucurie. Pentru Agar însă, acest eveniment a însemnat prăbușirea celor mai plăcute ambiții pe care ea le-a cultivat. Ismael, acum un tânăr, fusese considerat de toți cei din tabără ca moștenitorul averii lui Avraam și moștenitor al făgăduințelor făcute urmașilor săi. Acum, dintr-o dată el a fost dat la o parte; și, în dezamăgirea lor, mama și fiul îl urau pe copilul Sarei. Bucuria generală n-a făcut decât să mărească gelozia lor până într-atât, încât Ismael a îndrăznit să-și bată joc în mod deschis de moștenitorul făgăduinței lui Dumnezeu. Sara a văzut în pornirea răzvrătită a lui Ismael un izvor continuu de discordie și a apelat la Avraam, insistând ca Agar și Ismael să fie alungați din tabără. Patriarhul se afla într-o mare încurcătură. Cum să-l izgonească pe Ismael, fiul său, pe care încă îl iubea foarte mult? În frământarea sa, el a apelat la sfatul divin. Domnul, printr-un înger sfânt, îl sfătui să împlinească dorința Sarei; iubirea sa pentru Ismael sau Agar nu trebuia să constituie o piedică, căci numai astfel putea restabili armonia și fericirea familiei sale. Îngerul i-a dat făgăduința consolatoare că, deși despărțit de casa tatălui său, Ismael nu avea să fie uitat de Dumnezeu; viața lui avea să fie ocrotită și avea să devină tatăl unei mari națiuni. Avraam a ascultat de cuvintele îngerului, dar nu fără o mare suferință a făcut el acest lucru. Inima tatălui a fost cuprinsă de o durere nespusă când izgoni pe Agar și pe fiul său. {PP 146.2}

Învățătura dată lui Avraam cu privire la sfințenia legăturilor de căsătorie avea să fie o lecție pentru toate veacurile. Ea spune că drepturile și fericirea acestei legături trebuie să fie păstrate cu multă grijă, chiar cu prețul unor mari sacrificii. Sara era singura soție legitimă a lui Avraam. Drepturile ei de soție și mamă nu puteau fi împărțite cu nici o altă persoană. Ea l-a respectat pe soțul ei și, din acest punct de vedere, ea este înfățișată în Noul Testament ca un exemplu vrednic de urmat. Dar ea nu era de acord ca iubirea lui Avraam să fie împărțită cu o alta și Dumnezeu n-a mustrat-o pentru faptul că a cerut alungarea rivalei sale. Atât Avraam, cât și Sara nu s-au încrezut în puterea lui Dumnezeu, și greșeala aceasta a fost aceea care a dus la căsătoria lui cu Agar. {PP 147.1}

Dumnezeu îl chemase pe Avraam să fie tatăl celor credincioși și viața sa trebuia să stea ca un exemplu de credință pentru generațiile care aveau să vină. Dar credința sa n-a fost desăvârșită. El a dat pe față neîncredere în Dumnezeu atunci când a ascuns faptul că Sara este soția lui și, de asemenea, atunci când a luat-o pe Agar de soție. Pentru ca el să poată atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a supus la o altă încercare, cea mai grea pe care omul a fost chemat cândva s-o suporte. Într-o vedenie de noapte, el a fost înștiințat să meargă în ținutul Moria și acolo să-l aducă pe fiul său ca jertfă — ardere de tot — pe un munte care urma să-i fie arătat. {PP 147.2}

La data când a primit această poruncă, Avraam atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani. El era privit ca om bătrân chiar de către cei din generația sa. În tinerețea sa, el fusese destul de puternic ca să poată îndura greutăți și să înfrunte primejdii, dar acum înflăcărarea tinereții sale trecuse. Cineva care este în puterea bărbăției poate înfrunta cu curaj încercările și durerile ce ar face ca inima să cadă înfrântă la o vârstă mai înaintată, când picioarele înaintează tremurând spre mormânt. Dar Dumnezeu a păstrat ultima și cea mai grea încercare a Sa pentru Avraam, până

când povara anilor apăsa greu asupra sa și el dorea foarte mult să se odihnească de griji și necazuri. {PP 147.3}

Patriarhul locuia la Beer-Șeba, înconjurat de belșug și cinste. El era foarte bogat și onorat nespus, ca un prinț puternic, de către conducătorii țării. Mii de oi și vite acopereau câmpiile ce se întindeau în jurul taberei sale. De jur împrejur erau corturile păstorilor lui, căminul sutelor de slujitori credincioși. Fiul făgăduinței crescuse, ajungând la maturitate lângă el. Cerul părea că încoronase cu binecuvântările lui o viață de sacrificiu și așteptare răbdătoare a nădejdii mereu amânate. {PP 147.4}

În ascultarea credinței, Avraam părăsise țara sa natală — se depărtase de mormintele părinților săi și de casa rudelor sale. El peregrinase ca un străin în țara moștenirii sale. El așteptase mult nașterea moștenitorului făgăduit. La porunca lui Dumnezeu, îl alungase pe fiul său Ismael. și acum, când copilul așa de mult dorit ajunsese la vârsta de bărbat și patriarhul părea că ajunsese să întrezărească roadele nădejdii sale, îi stătea înainte o încercare mai mare decât toate celelalte de mai înainte. {PP 148.1}

Porunca a fost rostită în cuvinte care trebuie să fi chinuit îngrozitor inima tatălui: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac ... și adu-l ardere de tot". (Geneza 22, 2.) Isaac era lumina căminului său, mângâierea bătrâneților sale și, mai presus de toate, moștenitor al binecuvântărilor promise. Pierderea unui astfel de fiu, din cauza vreunui accident sau a unei boli, i-ar fi sfâșiat inima acestui tată iubitor, ar fi încovoiat de durere capul său albit; dar lui i se dăduse porunca să verse sângele fiului său cu propriile mâini. Lucrul acesta i se părea îngrozitor și imposibil de îndeplinit. {PP 148.2}

Satana era alături, gata să-i sugereze ideea că el trebuie să se fi înșelat, căci Legea divină poruncește „Să nu ucizi", iar Dumnezeu nu poate cere ceea ce El a interzis cândva. Ieșind din cortul său, Avraam privi în sus la strălucirea liniștită a cerului fără nori și își reaminti făgăduința făcută lui cu aproape cincizeci de ani înainte, și anume că sămânța sa va fi ca stelele de numeroasă. Dacă această făgăduință avea să fie îndeplinită prin Isaac, cum putea el să fie dat morții? Avraam era ispitit să creadă că este victima unei înșelăciuni. În îndoiala și chinul său sufletesc, se plecă la pământ și se rugă așa cum nu se mai rugase niciodată pentru o confirmare a poruncii că, într-adevăr, el trebuie să aducă la îndeplinire datoria aceasta teribilă. El și-a adus aminte de îngerii trimiși pentru a-i descoperi planul lui Dumnezeu de a nimici Sodoma și care-i aduseseră făgăduința că i se va naște acest fiu, Isaac, și s-a dus la locul unde de atâtea ori îi întâmpinase pe solii cerești, nădăjduind să-i întâlnească din nou și să primească noi îndrumări; dar nimeni nu veni în ajutorul său. Întunericul părea că-l copleșise; dar porunca lui Dumnezeu suna în urechile sale: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac". Porunca trebuia să fie ascultată, și el nu îndrăzni să zăbovească. Ziua se apropia și el trebuia să pornească la drum. {PP 148.3}

Întorcându-se la cortul său, el merse la locul în care Isaac dormea somnul adânc și netulburat al tinereții și nevinovăției. Pentru un moment, tatăl privi chipul cel scump al fiului său și apoi se îndepărtă cutremurându-se. El merse apoi până la Sara, care de asemenea dormea și ea. Să o

trezească oare, pentru ca să-și mai îmbrățișeze o dată fiul? Să-i spună oare care era cerința lui Dumnezeu? El dorea să-și despovăreze inima față de ea și să împărtășească cu ea această teribilă responsabilitate; dar s-a reținut de teamă ca nu cumva ea să-i pună piedici. Isaac era bucuria și mândria ei. Viața ei era strâns legată de viața lui, și iubirea mamei putea să refuze sacrificiul. {PP 148.4}

În cele din urmă, Avraam îl trezi pe fiul său, spunându-i despre porunca primită de a aduce jertfă pe un munte depărtat. Isaac mersese adesea cu tatăl său să se roage la vreunul din diferitele altare care marcaseră pelerinajul său și această chemare nu trezi nici o surpriză. Pregătirile pentru călătorie au fost foarte repede făcute. Lemnele au fost pregătite și așezate pe măgar și, împreună cu doi slujitori, au pornit la drum. {PP 151.1}

Alături unul de altul, tatăl și fiul au călătorit în tăcere. Patriarhul, cugetând la marea sa taină, nu mai avea inimă să vorbească. Gândurile lui erau la mama cea mândră și iubitoare și la ziua când se va întoarce singur la ea. El știa bine că cuțitul va străpunge și inima ei atunci când acesta va lua viața fiului ei. {PP 151.2}

Ziua aceea — cea mai lungă zi din câte trăise Avraam — se târa încet spre sfârșit. În timp ce fiul său și cei doi tineri au adormit, el a petrecut noaptea în rugăciune, tot mai nădăjduind că un sol ceresc putea veni să-i spună că încercarea fusese îndestulătoare și că tânărul se putea întoarce nevătămat la mama sa. Dar nici o izbăvire n-a venit pentru sufletul său chinuit. A urmat o altă zi lungă și încă o noapte de umilință și rugăciune, în timp ce porunca aceea care avea să-l lase fără copil stăruia mereu în urechile sale. Satana era acolo ca să șoptească îndoieli și necredință, dar Avraam rezistă șoptirilor lui. Pe când se pregăteau de călătoria celei de a treia zile, patriarhul, privind spre nord, a văzut semnul făgăduit, un nor de slavă plutind deasupra muntelui Moria, și el își dădu seama că glasul care i-a vorbit era din cer. {PP 151.3}

Nici chiar acum el nu murmură împotriva lui Dumnezeu, ci își îmbărbătă sufletul, cugetând la dovezile bunătății și credincioșiei lui Dumnezeu. Acest fiu îi fusese dat pe neașteptate; și oare Acela care îi dăduse acest dar prețios nu avea dreptul de a cere înapoi ceea ce era al Lui? Apoi credința repetă iarăși făgăduința: „Numai din Isaac va ieși o sămânță” (Geneza 21, 12), o sămânță tot așa de numeroasă ca și boabele de nisip de pe țărmul mării. Isaac era fiul unei minuni și nu putea oare puterea care i-a dat viață să i-o redea? Privind dincolo de ceea ce se vedea, Avraam se agață de cuvântul lui Dumnezeu, „căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți”. (Evrei 11, 19.) {PP 151.4}

Cu toate acestea, numai singur Dumnezeu putea înțelege cât de mare a fost sacrificiul tatălui, ce trebuia să dea morții pe fiul său; Avraam dorea ca nimeni, în afară de Dumnezeu, să nu fie martor la scena despărțirii. El porunci slujitorilor săi să rămână pe loc, spunând: „Eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi”. (Geneza 22, 5-8.) Lemnele au fost puse pe spinarea lui Isaac, cel care avea să fie adus jertfă, tatăl luă cuțitul și focul și împreună urcară astfel pe vârful muntelui, tânărul întrebându-se în tăcere de unde se va lua jertfa în locul acesta atât de depărtat de turme și staule. În cele din urmă el zise: „Tată, iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” Vai, ce încercare era aceasta! Cum

străpunsese inima lui Avraam cuvântul plin de gingășie: „Tată!” Nu, încă nu-i putea spune acum. „Fiul meu”, spuse el, „Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot”. {PP 152.1}

La locul rânduit, ei au zidit un altar și au pus lemnele pe el. Apoi, cu glasul tremurând, Avraam îi descoperi fiului său solia divină. Cu groază și uimire află Isaac ce soartă îl aștepta, dar nu se împotrivi. El ar fi putut să scape de ceea ce-l aștepta, dacă ar fi ales să facă așa; bătrânul, paralizat de durere, istovit de lupta celor trei zile îngrozitoare, nu s-ar fi putut împotrivi voinței tânărului plin de vigoare. Dar Isaac fusese educat din copilărie să asculte de îndată și cu încredere, și când planul lui Dumnezeu i-a fost descoperit, el a dat pe față o supunere plină de bunăvoință. El era părtaș al credinței lui Avraam și își dădu seama că era onorat prin faptul că era chemat să-și dea viața ca jertfă lui Dumnezeu. Cu duioșie el căută să ușureze durerea tatălui și să încurajeze mâinile lui înțepenite să lege frânghiile ce-l fixau de altar. {PP 152.2}

Apoi, au fost rostite ultimele cuvinte pline de iubire, s-au vărsat ultimele lacrimi și avu loc ultima îmbrățișare. Tatăl ridică cuțitul pentru a-l junghia pe fiul său, când, deodată, brațul său fu oprit. Un înger al Domnului îl chemă pe patriarh, vorbindu-i din ceruri: „Avraame! Avraame!” El răspunse îndată: „Iată-mă!” Și din nou se auzi glasul rostind: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”. (Geneza 22, 11-12.) {PP 152.3}

Avraam a văzut atunci „un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș” și, luând imediat noua victimă, a adus-o ca „ardere de tot în locul fiului său”. În bucuria și recunoștința sa, Avraam a dat un nume nou acelui loc sfânt „Iehova-iire”, „la muntele unde Domnul va purta de grijă”. (Geneza 22, 13-14.) {PP 153.1}

Pe muntele Moria, Dumnezeu și-a reînnoit legământul Său, întărind printr-un jurământ solemn binecuvântarea făgăduită lui Avraam și seminței sale de-a lungul tuturor generațiilor viitoare: „Pe Mine Însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat porunca Mea”. (Versetele 16-18.) {PP 153.2}

Marele act al credinței lui Avraam stă asemenea unui stâlp de lumină, iluminând calea slujitorilor lui Dumnezeu din toate veacurile. Avraam n-a căutat o scuză pentru a se sustrage aducerii la îndeplinire a voii lui Dumnezeu. În timpul celor trei zile cât a ținut călătoria, al a avut suficient timp să se gândească și să se îndoiască de Dumnezeu, dacă el ar fi dorit să se îndoiască. El ar fi putut gândi că prin sacrificarea fiului său avea să fie privit ca un ucigaș, un al doilea Cain, că acest fapt ar fi făcut ca învățătura lui să fie lepădată și disprețuită și să-i nimicească astfel puterea de a face bine semenilor săi. El ar fi putut argumenta că vârsta sa îl scutea de ascultare. Dar patriarhul n-a căutat refugiu în nici una din aceste scuze. Avraam era și el om; sentimentele și atașamentele lui erau ca și ale noastre; dar el nu s-a oprit ca să întrebe cum avea să se împlinească făgăduința făcută, dacă Isaac avea să fie sacrificat. El n-a stat să discute cu

inima lui chinuită. El știa că Dumnezeu este drept și neprihănit în toate cerințele Lui și împlini porunca primită, până la litera ei. {PP 153.3}

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire; și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu". (Iacov 2, 23.) Iar Pavel spune: „Fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință". (Galateni 3, 7.) Credința lui Avraam însă s-a manifestat prin faptele sale. „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită". (Iacov 2, 21-22.) Mulți nu izbutesc să înțeleagă legătura dintre credință și fapte. Ei spun: „Credeți numai în Hristos și n-aveți de ce să vă temeți. Nu trebuie să vă faceți griji pentru că nu țineți Legea". Dar adevărata credință se va manifesta prin ascultare. Isus spunea iudeilor necredincioși: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam". (Ioan 8, 39.) Iar cu privire la părintele credincioșilor Domnul declară: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduielile Mele". (Geneza 26, 5.) Apostolul Iacov zice: „Credința, dacă n-are fapte, este moartă". (Iacov 2, 17.) Iar Ioan, care stăruie atât de mult asupra iubirii, ne spune: „Dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui". (1 Ioan 5, 3.) {PP 153.4}

Prin simboluri și făgăduințe Dumnezeu „a propovăduit lui Avraam înainte de Evanghelie". (Galateni 3, 8 KJV.) Iar credința patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină. Isus spunea iudeilor: „Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat ". (Ioan 8, 56.) Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac Îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat în locul nostru. Când omul a fost dat morții din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind asupra Fiului Său, spuse păcătosului: „Trăiește, am găsit un preț de răscumpărare". {PP 154.1}

Pentru ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei, cum și pentru a-i pune la probă credința, Dumnezeu îi poruncise să aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care el a trecut în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit pentru ca el să poată înțelege, din propria sa experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeul cel veșnic pentru mântuirea omului. Nici o altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc, cum a fost aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare și pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost nici un glas care să strige: „Destul". Pentru a salva neamul omenesc căzut, Împăratul slavei și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi dată cu privire la mila și iubirea fără de margini a lui Dumnezeu? „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Romani 8, 32.) {PP 154.2}

Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost numai pentru binele său și nici chiar numai spre folosul generațiilor viitoare; ci a fost de asemenea pentru învățătura ființelor lipsite de păcat din cer și din celelalte lumi. Câmpul luptei dintre Hristos și Satana — câmp în care se aduce la îndeplinire Planul de Mântuire — este Manualul întregului Univers. Pentru că Avraam dăduse pe față o lipsă de credință în făgăduințele lui Dumnezeu, Satana îl acuzase înaintea îngerilor și

înaintea lui Dumnezeu de faptul că a dat greș în a îndeplini condițiile legământului, dovedindu-se astfel nedemn de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu dorea să dovedească înaintea întregului cer credincioșia slujitorului Său, pentru a demonstra că nu poate fi primită decât numai o ascultare desăvârșită cum și pentru a face mai clar Planul de Mântuire înaintea lor. {PP 154.3}

Ființe cerești au fost martore la scena punerii la probă a credinței lui Avraam și a supunerii lui Isaac. Încercarea aceasta a fost mult mai grea decât aceea prin care trecuse Adam. Ascultarea de interdicția pusă înaintea primilor noștri părinți nu aducea cu sine nici o durere, dar porunca dată lui Avraam cerea sacrificiul cel mai chinuitor. Întregul cer privi cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a prețuit credincioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false. Dumnezeu declară slujitorului Său: „Știu acum că te temi de Dumnezeu (cu toate învinuirile lui Satana) întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”. (Versetul 12.) Legământul lui Dumnezeu, întărit lui Avraam printr-un jurământ înaintea ființelor din celelalte lumi, dovedește faptul că ascultarea va fi răsplătită. {PP 155.1}

Fusese greu chiar și pentru îngeri să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii — să înțeleagă faptul că Comandantul cerului, Fiul lui Dumnezeu, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când lui Avraam i-a fost dată porunca de a aduce ca jertfă pe fiul său, aceasta a trezit interesul ființelor cerești. Cu un viu interes, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea de tot?”, Avraam a răspuns: „Domnul Însuși va purta de grijă de miel” și când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să înjunghie pe fiul său, și berbecul de care Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac — s-a revărsat atunci lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului. (1 Petru 1, 12.) {PP 155.2}

Capitolul 14 — Distrugerea Sodomei

Capitol bazat pe textele din Geneza 19.

Sodoma era cea mai mândră dintre cetățile din valea Iordanului, așezată într-o câmpie care era „ca o grădină a Domnului” (Geneza 13, 10) în ceea ce privește rodnicia și frumusețea ei. Vegetația luxuriantă a tropicelor era înfloritoare aici. În acest loc era patria palmierului, a măslinului și a viței de vie, iar florile își răspândeau parfumul lor în tot cursul anului. Holde bogate acopereau câmpiile, iar dealurile înconjurătoare erau pline de turme de oi și cirezi de vite. Arta și comerțul contribuiau la îmbogățirea îngâmfatei cetăți din câmpie. Comorile Orientului împodobeau palatele ei și caravanele deșertului aduceau tezaurele lor de lucruri prețioase, aprovizionând astfel piețele de negoț. Cu puțină gândire sau osteneală puteau fi satisfăcute toate nevoile vieții și tot anul părea un șir de sărbători. {PP 156.1}

Belșugul ce domnea în tot locul a dat naștere la lux și mândrie. Lenevia și bogăția împietriseră inimile care n-au fost niciodată apăsate de lipsă sau împovărate de întristare. Iubirea de plăceri era favorizată de bogăție și trândăveală, iar oamenii se lăsau în voia plăcerilor senzuale. „Iată”, spunea profetul, „care a fost nelegiuirea sorei tale, Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijineau mâna celui lipsit. Ele s-au semețit și au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, când am văzut lucrul acesta”. (Ezechiel 16,49-50.) Nimic nu este mai de dorit între oameni decât bogăția și o viață fără muncă și tocmai acestea au dat naștere la păcatele ce au dus la nimicirea cetăților din câmpie. Viața lor nefolositoare și trăită în lenevie i-a făcut o pradă ușoară ispitelor lui Satana și au schimonosit chipul lui Dumnezeu. În loc să dea pe față caracterul divin, ei au ajuns satanici. Lenevia este cel mai mare blestem ce poate cădea peste oameni, căci viciul și crima vin pe urma ei. Ea slăbește mintea, pervertește înțelegerea și înjosește sufletul. Satana stă la pândă, gata să-i nimicească pe aceia care n-au luat măsuri de apărare și a căror viață de lenevie îi dă prilejul să se strecoare sub o înfățișare atrăgătoare. Niciodată nu are el mai mult succes decât atunci când vine la oameni în orele lor de lenevie. {PP 156.2}

Sodoma era plină de veselie și petreceri, de banchete și beție. Pasiunile cele mai josnice și cele mai brutale erau fără frâu. Oamenii nesocoteau fățiș pe Dumnezeu și Legea Sa și se complăceau în fapte de violență. Deși aveau înaintea lor exemplul oamenilor dinainte de potop și cunoșteau felul în care mânia lui Dumnezeu s-a manifestat în nimicirea lor, cu toate acestea ei au mers pe aceeași cale a nelegiuirii. {PP 157.1}

La data când Lot s-a mutat în Sodoma, corupția nu ajunsese generală și, în mila Sa, Dumnezeu a îngăduit ca raze de lumină să strălucească în mijlocul întunericului moral. Când Avraam i-a scăpat pe captivi din mâna elamiților, atenția poporului a fost îndreptată asupra credinței adevărate. Pentru locuitorii Sodomei, Avraam nu era un străin, și faptul că se închina unui Dumnezeu nevăzut fusese un subiect de batjocură printre ei; dar biruința sa asupra unor forțe mult superioare, cum și comportarea sa mărinimoasă față de prizonieri și în legătură cu prada de război, a trezit uimirea și admirația. În timp ce erau lăudate îndemânarea și vitejia sa,

nimeni nu putea scăpa de convingerea că o putere divină îl făcuse biruitor. Iar spiritul său nobil și neegoist, atât de străin locuitorilor Sodomei, a fost o altă dovadă a superiorității religiei pe care el o onorase prin curajul și credincioșia sa. {PP 157.2}

Melhisedec, rostind binecuvântarea asupra lui Avraam, a recunoscut că Iehova este izvorul puterii lui și autorul biruinței: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale”. (Geneza 14, 19-20.) Dumnezeu vorbea oamenilor acelora prin providența Sa, dar ultima rază de lumină a fost respinsă, așa cum fuseseră respinse toate celelalte de mai înainte. {PP 157.3}

Se apropia acum ultima noapte a Sodomei. Norii răzbunării își aruncaseră deja umbrele lor asupra cetății blestemate. Dar oamenii nu-și dădeau seama de faptul acesta. În timp ce îngerii se apropiau pentru îndeplinirea misiunii lor de nimicire, oamenii visau încă belșug și plăcere. Ultima zi a fost aidoma oricărei alte zile ce a venit și a trecut. Seara se lăsa asupra unei scene plăcute și în afară de orice pericol. Priveliștea, de o frumusețe neîntrecută, era scăldată de razele soarelui ce cobora spre apus. Răcoarea serii îi atrăsese afară pe locuitorii cetății, iar mulțimile căutătoare de plăceri umblau într-o parte și alta, dedate distracțiilor acelui ceas. {PP 157.4}

În amurg, doi străini se apropiară de poarta cetății. După înfățișare, păreau că sunt călători care veneau să poposească peste noapte acolo. Nimeni nu întrezărea în călătorii aceștia umili pe puternicii vestitori ai judecății divine și puțin se gândea mulțimea nepăsătoare și veselă că, prin felul în care ei îi vor trata pe acești soli cerești, chiar în noaptea aceea, vor atinge apogeul vinovăției lor, care atrăgea nenorocirea asupra îngâmfatei lor cetăți. Dar s-a găsit acolo un om care a dat pe față o atenție plină de bunăvoință față de străini și care i-a invitat acasă la el. Lot nu cunoștea adevărata lor origine, dar politețea și ospitalitatea erau ceva obișnuit la el; ele erau o parte a religiei lui, învățături pe care le-a luat din exemplul lui Avraam. Dacă n-ar fi cultivat un spirit de curtoazie, ar fi fost lăsat să piară împreună cu restul Sodomei. Multe familii, închizând ușile în fața unui străin, au ținut afară pe solul lui Dumnezeu, care ar fi adus binecuvântare, nădejde și pace. {PP 158.1}

Fiecare act al vieții, cât de mărunt ar fi el, are influența lui spre bine sau spre rău. Credincioșia sau neglijența în ceea ce se pare că sunt cele mai mărunte datorii pot deschide ușa spre cele mai bogate binecuvântări ale vieții sau spre cele mai mari nenorociri ale ei. Lucrurile mici sunt acelea care pun caracterul la probă. Dumnezeu Se bucură de faptele nepretențioase ale unei vieți de lepădare de sine, săvârșite cu o inimă voioasă și binevoitoare. Noi nu trebuie să trăim pentru noi înșine, ci pentru alții. Și numai prin uitare de sine și prin cultivarea unui spirit iubitor și gata de a da ajutor putem face din viața noastră o binecuvântare. Micile atenții, neînsemnatele fapte simple de curtoazie ajută mult la realizarea fericirii vieții, pe când neglijarea acestora constituie — și nu în mică măsură — nenorocirea vieții omenești. {PP 158.2}

Văzând abuzurile la care erau expuși străinii în Sodoma, Lot își făcuse ca o datorie a sa de a-i apăra la intrarea lor în cetate, oferindu-le ospitalitate în casa sa. El stătea la poarta cetății când călătorii s-au apropiat și, văzându-i, el s-a ridicat de la locul său ca să-i întâmpine și, plecându-

se în mod curtenitor, le spuse: „Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea”. (Geneza 19, 2.) Părea că ei nu voiau să primească ospitalitatea sa, căci au zis: „Nu, ci vom petrece noaptea în uliță”. Răspunzând astfel, ei urmăreau două lucruri: să pună la probă sinceritatea lui Lot și să arate faptul că nu cunosc caracterul oamenilor din Sodoma, atunci când au considerat că nu este nici o primejdie să petreacă noaptea în stradă. Răspunsul lor l-a făcut însă pe Lot să fie și mai hotărât în a nu-i lăsa pe mâna gloatei ticăloase. El stărui în a-i invita, până când ei s-au declarat de acord și-l însoțiră la casa sa. {PP 158.3}

El sperase să-și ascundă intențiile față de cei ce trândăveau la poarta cetății, aducându-i pe străini la casa sa, pe un drum ocolit; dar ezitările și întârzierile lor, cum și insistența lui stăruitoare au făcut să fie observați și, mai înainte ca să se culce, o gloată de oameni nelegiuiți s-au adunat roată în jurul casei. Era o mare mulțime: tineri și oameni în vârstă, aprinși de cele mai josnice patimi. Străinii se interesară cu privire la caracterul oamenilor din cetate, și Lot i-a avertizat să nu cumva să se aventureze să iasă afară din casă în noaptea aceea, când chiotele și vorbele de ocară ale gloatei erau auzite, cerând ca bărbații să fie aduși afară la ei. {PP 159.1}

Știind că, dacă ar fi fost provocați la violență, atunci ei ar fi putut cu multă ușurință să intre cu forța în casă, Lot a ieșit afară la ei, încercând să-i convingă: „Fraților, vă rog”, spuse el, „nu faceți o asemenea răutate”, folosind expresia de „frați” în sensul de vecini și nădăjduind să-i liniștească și să-i facă să se rușineze de intențiile lor murdare. Dar cuvintele lui erau ca uleiul în foc. Furia lor ajunsese ca mugetul furtunii. Ei și-au bătut joc de Lot, pentru că voia să se facă judecător peste ei și l-au amenințat că se vor purta mai rău cu el decât aveau de gând să se poarte cu oaspeții lui. S-au aruncat asupra lui și l-ar fi rupt bucăți dacă n-ar fi fost salvat de către îngerii lui Dumnezeu. Solii cerești au „întins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă și au încuiat ușa”. (Geneza 19, 10.) Evenimentele ce au urmat au scos la iveală caracterul oaspeților pe care el îi primise în casă. „Pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa”. (Versetul 11.) Dacă n-ar fi fost loviți cu o îndoită orbire, fiind lăsați în voia inimii lor împietrite, pedeapsa cu care-i lovise Dumnezeu i-ar fi făcut să se teamă și să se oprească de la lucrarea lor cea rea. Acea ultimă noapte n-a fost marcată de păcate mai mari decât se făptuiseră în alte nopți mai înainte; dar îndurarea luată în râs atâta vreme încetase să mai mijlocească. Locuitorii Sodomei trecuseră de limitele răbdării dumnezeiești — „tainicul hotar dintre răbdarea lui Dumnezeu și mânia Sa”. Focul răzbunării Sale era gata să se aprindă în valea Sidim. {PP 159.2}

Îngerii i-au făcut cunoscut lui Lot rostul misiunii lor: „Avem să nimicim acest loc, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului, împotriva locuitorilor lui. De aceea, ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim”. (Versetul 13.) Străinii pe care Lot se străduise să-i ocrotească au făgăduit acum să-l apere pe el, să-i salveze pe toți membrii familiei lui care vor fugi împreună cu el din cetatea nelegiuită. Gloata obosise și plecase, iar Lot merse să-și avertizeze copiii. El le repetă cuvintele îngerilor: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea”. (Versetul 14.) Dar lor li se părea că el glumește. Fiicele lui erau influențate de soții lor. Ele erau destul de bine acolo unde se găseau. Nu puteau vedea nici o dovadă de primejdie. Totul

era așa cum fusese mai înainte. Aveau averi mari și nu credeau că este posibil ca frumoasa Sodomă să fie nimicită. {PP 159.3}

Lot se înapoie plin de tristețe acasă și relată vestea nereușitei sale. Atunci îngerii i-au poruncit să se scoale, să-și ia nevasta și cele două fiice care încă locuiau în casa sa și să părăsească cetatea. Dar Lot zăbovea. Deși era zilnic întristat văzând faptele de violență, el nu avea o înțelegere clară a nelegiuirii degradante și respingătoare ce se practica în cetatea aceea ticăloasă. El nu-și dădea seama de categorica necesitate ca judecățile lui Dumnezeu să pună capăt păcatului. Unii dintre copiii săi se alipiseră de Sodoma, iar soția sa refuza să plece fără ei. Gândul de a-i părăsi pe aceia pe care-i prețuia cel mai mult pe acest pământ i se părea peste putință de suportat. Era greu să-și lase casa luxoasă și toată averea pe care o adunase din munca sa de o viață întreagă și să plece ca un pribeag sărac. Nemaiștiind ce să zică de durere, el zăbovea, venindu-i greu să plece. Dacă n-ar fi fost îngerii lui Dumnezeu, toți ar fi pierit în ruinele Sodomei. Solii cerești l-au luat pe el, pe soția și pe fiicele lui de mână și i-au scos afară din cetate. {PP 160.1}

Îngerii i-au lăsat aici și s-au întors în Sodoma, pentru a aduce la îndeplinire lucrarea lor nimicitoare. Un altul — acela de care se rugase Avraam — Se apropie de Lot. În toate cetățile câmpiei nu s-au aflat nici chiar zece oameni neprihăniți; dar, ca răspuns la rugăciunea patriarhului, singurul om care se temea de Dumnezeu a fost smuls de la pieire. Cu o vehementă putere s-a dat porunca: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie; scapă la munte ca să nu pieri”. (Versetul 17.) Acum ezitarea sau întârzierea ar fi fost fatală. A arunca încă o privire asupra cetății blestemate, a zăbovi chiar și pentru un singur moment din cauza regretului de a părăsi un cămin așa de frumos i-ar fi costat viața. Furtuna judecății divine aștepta numai ca acești sărmani fugari să poată scăpa. {PP 160.2}

Zăpăcit și îngrozit, Lot susținu că nu putea face așa cum i s-a cerut, ca nu cumva să i se întâmple ceva rău și să moară. Trăind în cetatea aceea stricată, în mijlocul necredinței, credința sa scăzuse mult. Prințul cerului Se afla lângă el și, cu toate acestea, el se îngrijora de viața sa ca și când Dumnezeu, care dăduse pe față atâta purtare de grijă și iubire față de el, nu l-ar mai fi apărat. El ar fi trebuit să se încreadă pe deplin în Trimisul ceresc, predând viața și voința sa în mâinile Domnului, fără pic de îndoială și nepunând vreo întrebare. Dar, asemenea multora, el căuta să facă planuri pentru sine: „Iată cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea, și este mică. O! de aș putea să fug acolo ... este așa de mică.... și să scap cu viață!” (Versetul 20.) Cetatea amintită aici era Bela, numită mai târziu Țoar. Se afla la numai câțiva kilometri de Sodoma și, asemenea acesteia, era stricată și dată pieirii. Dar Lot s-a rugat ca să fie cruțată, susținând că cererea sa era mică; dorința i-a fost îndeplinită. Domnul l-a asigurat spunându-i: „Iată, că-ți fac și hatârul acesta și nu voi nimici cetatea de care vorbești”. O, cât de mare este mila lui Dumnezeu față de creaturile Sale pline de greșeli! {PP 161.1}

Din nou s-a dat porunca solemnă de a se grăbi, căci furtuna teribilă nu mai putea fi amânată decât foarte puțină vreme. Dar unul dintre fugari a îndrăznit să arunce o privire înapoi la cetatea blestemată și a devenit un monument al judecății dumnezeiești. Dacă Lot n-ar fi dat pe față

ezitare în a asculta de avertizarea îngerilor, ci ar fi fugit cu toată hotărârea spre munți, fără să mai facă vreo rugăminte sau să rostească vreun cuvânt de împotrivire, atunci și soția sa ar fi reușit să scape. Influența exemplului său ar fi salvat-o de la păcatul ce i-a pecetluit soarta. Dar tărăgănarea și amânarea lui au făcut ca ea să nu ia în serios avertizarea divină. În timp ce trupul ei se afla pe câmpie, inima îi era agățată de Sodoma și a pierit împreună cu ea. Ea s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu pentru faptul că judecățile Lui au cuprins și averea și pe copiii ei, nimicindu-i. Cu toate că fusese așa de mult favorizată, încât a fost chemată să părăsească cetatea nelegiuită, i s-a părut că a fost prea aspru tratată, deoarece averea, pentru care avusese nevoie de ani de zile ca s-o strângă, avea să fie lăsată pradă nimicirii. În loc să primească cu recunoștință eliberarea, ea privi sfidător înapoi, ca o manifestare a dorinței după viața acelora care au respins avertizarea divină. Păcatul ei a dovedit că nu era vrednică de viața pentru a cărei păstrare ea avea atât de puțină recunoștință. {PP 161.2}

Ar trebui să ne ferim de a trata cu ușurătate măsurile pline de har ale lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Sunt creștini care spun: „Nu am plăcere de mântuire dacă nu sunt mântuiți împreună cu mine soțul și copiii mei”. Ei consideră că cerul n-ar fi cer pentru ei, fără prezența acelora care le sunt așa de scumpi. Dar oare au aceștia, care cultivă astfel de simțăminte, o concepție clară a legăturii lor cu Dumnezeu, având în vedere marea Sa bunătate și milă față de ei? Au uitat ei oare că sunt legați, prin cele mai puternice legături ale iubirii, ale onoarei și ale credincioșiei, să slujească Creatorului și Răscumpărătorului lor? Chemarea harului se adresează tuturor; și, pentru că prietenii noștri resping iubirea stăruitoare a Mântuitorului, să o lepădăm oare și noi? Mântuirea sufletului este prețioasă. Hristos a plătit un preț nespus de mare pentru mântuirea noastră și nici unul dintre cei ce apreciază valoarea acestui mare sacrificiu sau valoarea sufletului nu va disprețui harul pe care Dumnezeu îl oferă, numai pentru faptul că alții aleg să facă așa. Tocmai faptul că alții nu iau în seamă cerințele Lui drepte ar trebui să ne trezească la o mai mare stăruință, ca noi înșine să-L onorăm pe Dumnezeu și să-i conducem pe toți aceia pe care îi putem determina ca să primească iubirea Lui. {PP 162.1}

„Răsărea soarele pe pământ, când a intrat Lot în Țoar”. (Versetul 23.) Razele strălucitoare ale dimineții păreau că vestesc numai prosperitate și pace pentru cetățile din câmpie. Forfota unei vieți active începu pe străzi; oamenii mergeau pe diferitele lor căi, preocupați de treburile sau plăcerile zilei. Ginerii lui Lot făceau haz de temerile și avertizările bătrânului slab de minte. Deodată și în mod neașteptat, ca și când un trăsnet ar bubui dintr-un cer fără nori, izbucni furtuna. Domnul a început să plouă foc și pucioasă din cer asupra cetăților și asupra câmpiei roditoare; palatele și templele ei, locuințele ei costisitoare, grădinile și viile, cum și mulțimile vesele și căutătoare de plăceri, care numai cu o noapte înainte insultaseră pe trimișii cerului — totul a fost mistuit. Fumul vâlvătăii se înălța asemenea fumului unui cuptor uriaș. Și minunata vale a Sidimului a ajuns un pustiu, un loc ce nu mai avea să fie vreodată rezidit sau locuit — o mărturie pentru toate generațiile cu privire la certitudinea judecăților lui Dumnezeu asupra nelegiuirii. {PP 162.2}

Flăcările care au consumat cetățile din câmpie își trimit lumina ca o avertizare până în zilele noastre. Ni se dă astfel teribila și solemna lecție că și atunci când mila lui Dumnezeu îl suportă mult timp pe păcătos, există totuși o limită în a păcătui, dincolo de care oamenii nu pot trece. Când s-a ajuns la această limită, îmbierile harului se retrag și începe aplicarea pedepselor. {PP 162.3}

Răscumpărătorul omenirii declară că sunt păcate și mai mari decât acelea pentru care au fost nimicite Sodoma și Gomora. Aceia care aud invitația Evangheliei ce cheamă pe păcătoși la pocăință și nu iau seama la ea sunt mult mai vinovați înaintea lui Dumnezeu decât au fost locuitorii din valea Sidim. Și mult mai mare este păcatul acelora care mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui și care totuși tăgăduiesc pe Hristos în caracterul și viața lor zilnică. În lumina avertizărilor Mântuitorului, soarta Sodomei este o mustrare solemnă nu numai pentru aceia care sunt vinovați de păcate fățișe, ci și pentru aceia care iau în mod ușuratic lumina și privilegiile date de Cer. {PP 165.1}

Martorul Credincios spune bisericii din Efes: „Ce am împotriva ta este că ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. (Apocalipsa 2, 4-5.) Mântuitorul așteaptă un răspuns la chemările iubirii și iertării Sale, cu o bunătate mult mai gingașă decât aceea care mișcă inima unui părinte pământesc, pentru a ierta un fiu rătăcit și suferind. El strigă după cei rătăciți: „Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi”. (Maleahi 3, 7.) Dar, dacă cel greșit refuză cu încăpățânare să asculte de glasul ce-l cheamă cu iubire milostivă și duioasă, el va fi lăsat în cele din urmă în întuneric. Inima care a disprețuit atât de mult timp mila lui Dumnezeu se împietrește în păcat și nu mai este deloc sensibilă la influența harului lui Dumnezeu. Teribilă va fi soarta acelui suflet despre care Mântuitorul, care îl îndemnase atâta vreme, va spune în cele din urmă: „S-a lipit de idoli; lăsați-l în pace”. (Osea 4, 17.) Va fi mult mai ușor în ziua judecății pentru cetățile din câmpie decât pentru aceia care au cunoscut iubirea lui Hristos și care totuși s-au depărtat spre a alege plăcerile unei lumi păcătoase. {PP 165.2}

Voi, cei care disprețuiți chemările harului, gândiți-vă la lungul șir al socotelilor ce s-a strâns împotriva voastră în cărțile din ceruri; căci acolo se ține un raport al nelegiuirilor națiunilor, familiilor și fiecărui individ în parte. Dumnezeu poate avea îndelungă răbdare, totuși o evidență continuă să se țină. El continuă să cheme la pocăință și să ofere iertare; și totuși va veni un timp când se va umple măsura, când sufletul va lua hotărârea, când prin propria sa alegere își va pecetlui soarta. Atunci se va da semnalul ca judecata să fie adusă la îndeplinire. {PP 165.3}

Este motiv de îngrijorare în starea lumii religioase de astăzi. Harul lui Dumnezeu este tratat cu ușurătate. Mulțimea înlătură Legea lui Iehova, „învățând ca învățături niște porunci omenești”. (Matei 15, 9.) Necredința predomină în multe din bisericile de astăzi, nu necredința în sensul ei cel mai larg, o negare deschisă a Bibliei, ci o necredință ce este îmbrăcată în haina creștinismului, în timp ce subminează credința în Biblie, ca o descoperire de la Dumnezeu. Consacrarea profundă a fost înlocuită cu un formalism sec. Ca rezultat, apostazia și senzualitatea

predomină. Hristos declară: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Lot ... tot așa se va întâmpla și în ziua când Se va arăta Fiul omului”. (Luca 17, 28.30.) Raportul zilnic al evenimentelor care au loc dă mărturie despre împlinirea cuvintelor Sale. Lumea păcatului se îndreaptă cu pași repezi spre nimicire. În curând judecățile lui Dumnezeu urmează a fi revărsate, iar păcatul și păcătoșii să fie nimiciți. {PP 166.1}

Mântuitorul nostru spune: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un hoț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului” — asupra tuturor acelora ale căror interese sunt legate de lumea aceasta. „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului”. (Luca 21, 34-36.) {PP 166.2}

Înainte de nimicirea Sodomei, Dumnezeu a trimis lui Lot solia: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri”. Aceeași voce de avertizare a fost auzită de ucenicii lui Hristos înainte de distrugerea Ierusalimului: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el”. (Geneza 19, 17; Luca 21, 20-21.) Ei nu trebuia să zăbovească pentru ca să ia ceva din bunurile lor, ci trebuia să folosească cât mai bine acel prilej pentru a scăpa. {PP 166.3}

Avea loc o ieșire, o categorică despărțire de cei nelegiuiți, o fugă pentru a scăpa cu viață. Așa a fost în zilele lui Noe; așa s-au petrecut lucrurile cu Lot; așa a fost cu ucenicii înainte de distrugerea Ierusalimului și așa va fi în zilele din urmă. Din nou vocea lui Dumnezeu se aude într-o solie de avertizare, îndemnând pe poporul Său să se despartă de nelegiuirea ce predomină. {PP 166.4}

Starea de decădere și apostazie ce va exista în zilele din urmă în lumea religioasă a fost înfățișată profetului Ioan în viziunea cu privire la Babilon, „cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului”. (Apocalipsa 17, 18.) Înainte de nimicirea ei urmează să se adreseze din cer chemarea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei”. (Apocalipsa 18, 4.) Ca și în zilele lui Noe și ale lui Lot, trebuie să existe o vizibilă despărțire de păcat și păcătoși. Nu trebuie să fie nici un compromis între Dumnezeu și lume, nici o întoarcere pentru a pune la adăpost comorile pământești. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. (Matei 6, 24.) {PP 167.1}

Asemenea locuitorilor din valea Sidimului, oamenii visează belșug și pace. „Scăpați-vă viața” este avertizarea din partea îngerilor lui Dumnezeu; dar alte glasuri se aud spunând: „Nu vă neliniștiți; nu este nici un motiv de îngrijorare”. Mulțimile strigă: „Pace și siguranță”, în timp ce Cerul spune că o nimicire grabnică este gata să se abată peste călcătorul de Lege. În noaptea dinaintea nimicirii lor, cetățile din câmpie se desfătau în plăceri și își băteau joc de temerile și avertizările solului lui Dumnezeu, dar batjocoritorii aceia au pierit în flăcări; chiar în noaptea aceea, ușa milei s-a închis pentru totdeauna pentru locuitorii cei nelegiuiți și nepăsători ai Sodomei. Dumnezeu nu poate fi batjocorit la infinit. El nu Se lasă a fi mult desconsiderat. „Iată,

vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el". (Isaia 13, 9.) Cea mai mare parte a locuitorilor lumii va lepăda mila lui Dumnezeu și va fi copleșită de o pieire grabnică și fără scăpare. Dar aceia care iau seama la avertizare vor locui „sub ocrotirea Celui Prea Înalt" și se vor odihni „la umbra Celui Atotputernic". Adevărul Lui va fi scutul și pavăza lor. Pentru ei făgăduința sună: „Îl voi sătura cu viață lungă". (Psalmii 91, 1.4.16.) {PP 167.2}

Lot a locuit pentru scurtă vreme în Țoar. Aici predomina nelegiuirea ca și în Sodoma și el s-a temut să rămână acolo, ca nu cumva cetatea să fie și ea nimicită. Nu mult după aceea, Țoar a fost și ea nimicită, așa cum a intenționat Dumnezeu. Lot s-a îndreptat spre munți și a locuit într-o peșteră, lipsit de toate lucrurile acelea de dragul cărora el a îndrăznit să-și supună familia influențelor unei cetăți stricate. Dar blestemul Sodomei l-a urmărit chiar și aici. Purtarea păcătoasă a fiicelor sale a fost o urmare a întovărășirilor rele din locul acela stricat. Corupția morală din acel loc se întrețesuse atât de mult cu caracterul lor, încât n-au putut face deosebire între bine și rău. Singurii urmași ai lui Lot, moabiții și amoniții, au fost triburi stricate, idolatre, răzvrătite împotriva lui Dumnezeu și vrăjmași înverșunați ai poporului Său. {PP 167.3}

Ce mare deosebire a fost între viața lui Avraam și aceea a lui Lot! Cândva ei fuseseră tovarăși, închinându-se la același altar, locuind unul lângă altul în corturile lor de peregrini; dar cât de departe erau acum unul față de celălalt! Lot își alesese Sodoma pentru plăcerile ei și pentru câștig. Părăsind altarul lui Avraam și jertfele zilnice aduse viului Dumnezeu, el le îngăduise copiilor săi să se amestece cu niște oameni stricați și idolatri; cu toate acestea, el păstrase în inima sa temerea de Dumnezeu, deoarece Sfânta Scriptură îl declară ca fiind un om „neprihănit"; sufletul său drept era întristat de vorbirea nelegiuită ce-i supăra zilnic auzul, cum și de violența și crimele pe care era neputincios să le împiedice. În cele din urmă el a fost mântuit ca „un tăciune scos din foc" (Zaharia 3, 2), dar lipsit de averile lui, de soția și copiii săi, locuind în peșteri asemenea animalelor sălbatice, acoperit de rușine tocmai la bătrânețe; și a dat lumii nu un neam de oameni neprihăniți, ci două națiuni idolatre, în vrăjmășie cu Dumnezeu și războindu-se cu poporul Său, până când, cupa nelegiuirilor lor fiind umplută, au fost date nimicirii. Cât de teribile au fost rezultatele ce au urmat unui pas neînțelept! {PP 168.1}

Înțeleptul spune: „Nu te chinui ca să te îmbogățești, nu-ți pune priceperea în aceasta". „Cel lacom de câștig își tulbură casa, dar cel ce urăște mita va trăi". Iar apostolul Pavel declară: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe om în prăpăd și pierzare". (Proverbe 23, 4; 15, 27; 1 Timotei 6, 9.) {PP 168.2}

Când Lot a intrat în Sodoma, a intenționat în mod categoric să se păstreze departe de nelegiuire și să poruncească familiei sale după el. Dar el a dat în totul greș. Influențele corupătoare din jurul său au avut efect chiar asupra credinței sale, iar legăturile copiilor săi cu locuitorii Sodomei au făcut ca într-o măsură oarecare interesele sale să fie ca ale lor. Urmările ne stau în față. {PP 168.3}

Mulți fac și astăzi aceeași greșeală. În alegerea unui loc de locuit, ei privesc mai mult la avantajele trecătoare pe care le pot avea decât la influența morală și socială care îi va înconjura pe ei și familiile lor. Ei aleg un ținut frumos și roditor sau se mută într-un oraș înfloritor, în speranța strângerii unei averi mai mari; dar copiii lor sunt înconjurați de ispite și prea adesea își fac prietenii ce sunt nefavorabile creșterii evlaviei și formării unui caracter drept. Atmosfera unei moralități decăzute, a necredinței, a indiferenței față de cele religioase are tendința de a lucra împotriva influenței părinților. Exemple de răzvrătire împotriva autorității părintești și divine stau totdeauna înaintea tineretului; mulți ajung să facă legături cu cei necredincioși și netemători de Dumnezeu și aleg să împărtășească soarta vrăjmașilor lui Dumnezeu. {PP 168.4}

În alegerea unei locuințe, Dumnezeu dorește ca mai întâi să luăm seama la influențele morale și religioase care ne vor înconjura pe noi și familiile noastre. S-ar putea să fim aduși în situații dificile, căci mulți nu pot avea în jurul lor ceea ce ar dori să aibă; și oriunde ne cheamă datoria, Dumnezeu ne va ajuta să rămânem neatinși de stricăciune, dacă veghem și ne rugăm, încrezându-ne în harul lui Hristos. Noi însă nu ar trebui să ne expunem — fără să fie nevoie — influențelor nefavorabile formării unui caracter creștin. Dacă ne așezăm de bunăvoie într-o atmosferă lumească și de necredință, ajungem neplăcuți lui Dumnezeu și alungăm îngerii cei sfinți din căminul nostru. Aceia care strâng pentru copiii lor bogăție și onoare lumească cu prețul vieții veșnice vor descoperi în final că aceste avantaje sunt o pierdere îngrozitoare. Asemenea lui Lot, mulți văd pe copiii lor pierduți și abia dacă ajung să se salveze pe ei înșiși. Osteneala întregii lor vieți este spulberată, iar viața lor — un trist eșec. Dacă ar fi dat pe față adevărata înțelepciune, atunci copiii lor poate că ar fi avut mai puține bunuri pământești, dar și-ar fi asigurat o moștenire nepieritoare. {PP 169.1}

Moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Său nu este din lumea aceasta. Avraam n-a avut nici o stăpânire pe pământul acesta, „nici măcar o palmă de loc”. (Faptele Apostolilor 7, 5.) El a avut o mare avere și a folosit-o spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor săi; dar el n-a considerat lumea aceasta ca fiind căminul său. Dumnezeu l-a chemat să-i părăsească pe concetățenii săi idolatri, dându-i făgăduința țării Canaanului ca o stăpânire veșnică; și totuși, nici el, nici fiul său, nici fiul fiului său nu l-au primit. Când Avraam a avut nevoie de un loc de îngropăciune pentru soția sa moartă, el a trebuit să-l cumpere de la canaaniți. Unica sa stăpânire în țara făgăduinței a fost acel mormânt săpat în stâncă din peștera Macpela. {PP 169.2}

Dar Cuvântul lui Dumnezeu n-a dat greș; nici nu s-a împlinit în totul prin ocuparea Canaanului de către poporul iudeu. „Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui.” (Galateni 3, 16.) Avraam însuși trebuia să fie părtaș la moștenire. Poate părea că împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu întârzie mult, căci „pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3, 8); s-ar putea să pară că întârzie; dar, la timpul hotărât, „va veni și se va împlini negreșit”. (Habacuc 2, 3.) Darul făcut lui Avraam și seminței lui nu cuprinde numai țara Canaanului, ci tot pământul. Așa spune apostolul, că făgăduința ca să fie el moștenitor al lumii n-a fost făcută lui Avraam, nici seminței lui prin lege, ci prin îndreptățirea prin credință.

(Romani 4, 13.) În Biblie ni se vorbește în mod clar că făgăduințele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. Toți cei ce sunt ai lui Hristos sunt „sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” — moștenitori „la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate vesteji” (Galateni 3, 29; 1 Petru 1, 4), un pământ eliberat de blestemul păcatului. Căci „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt”; „cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace”. (Daniel 7, 27; Psalmii 37, 11.) {PP 169.3}

Dumnezeu i-a dat lui Avraam prilejul să vadă această moștenire nepieritoare și, cu nădejdea aceasta, el a fost mulțumit. „Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. (Evrei 11, 9.10.) {PP 170.1}

Cu privire la urmașii lui Avraam este scris: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ”. (Evrei 11, 13.) Noi trebuie să locuim aici ca străini și călători, dacă vrem să câștigăm „o patrie mai bună, adică o patrie cerească”. (Versetul 16.) Aceia care sunt copii ai lui Avraam vor umbla după cetatea pe care o aștepta și el, „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. {PP 170.2}

Capitolul 15 — Căsătoria lui Isaac

Capitol bazat pe textele din Geneza 24.

Avraam ajunsese acum înaintat în vârstă și se aștepta să moară curând; mai rămăsese totuși să facă ceva pentru a asigura împlinirea făgăduinței făcute urmașilor săi. Isaac era cel rânduit în mod providențial să-i urmeze ca păstrător al Legii lui Dumnezeu și părinte al poporului ales, dar el era încă necăsătorit. Locuitorii Canaanului erau dedați la idolatrie, iar Dumnezeu interzisese legăturile de căsătorie dintre poporul Său și ei, bine știind că astfel de căsătorii vor duce la apostazie. Patriarhul se temea de efectele stricăcioase ce îl înconjurau pe fiul său. Credința puternică a lui Avraam în Dumnezeu și supunerea față de voința Sa se reflectau în caracterul lui Isaac; dar sentimentele tânărului erau puternice, fiind înclinat spre duioșie și îngăduință. Dacă s-ar fi unit cu cineva care nu se temea de Dumnezeu, atunci ar fi fost în primejdie de a sacrifica principiul de dragul armoniei, al păcii. În mintea lui Avraam, alegerea unei soții pentru fiul său era o problemă de mare însemnătate; el era nerăbdător să-l vadă căsătorit cu cineva care să nu-l înstrăineze de Dumnezeu. {PP 171.1}

În vremurile vechi, înțelegerile de căsătorie erau, în mod general, făcute de către părinți și acesta era obiceiul și printre aceia care se închinau lui Dumnezeu. Nimănui nu i se cerea să se căsătorească cu cineva pe care nu-l putea iubi; dar în dăruirea sentimentelor lor, tinerii erau călăuziți de judecata și experiența părinților lor temători de Dumnezeu. S-ar fi considerat o dezonoare pentru părinți, și chiar o crimă, dacă s-ar fi urmat o cale contrară acesteia. {PP 171.2}

Isaac, încrezându-se în înțelepciunea și iubirea tatălui său, era mulțumit să lase în seama lui această problemă, crezând, de asemenea, că Dumnezeu Însuși îl va călăuzi în alegerea făcută. Gândurile patriarhului s-au îndreptat către rudele tatălui său din țara Mesopotamiei. Deși nu erau lipsiți de idolatrie, ei păstrau totuși cunoașterea și închinarea față de viul Dumnezeu. Isaac nu trebuia să plece din Canaan pentru a merge la ei, dar s-ar fi putut ca printre ei să se găsească o tânără gata să lase căminul său și să se unească cu el pentru a păstra curată închinarea la viul Dumnezeu. Avraam a încredințat această importantă problemă „celui mai bătrân rob”, un om evlavios, cu experiență și judecată sănătoasă, care-l slujise mult timp cu credincioșie. El i-a cerut acestui slujitor să facă un jurământ solemn înaintea Domnului, că nu îi va lua fiului său Isaac o soție dintre canaaniți, ci îi va alege o fată din familia lui Nahor din Mesopotamia. El i-a cerut să nu-l ia pe Isaac cu el acolo. Dacă nu s-ar fi găsit o tânără care să fie gata să-și părăsească rudeniile, atunci trimisul avea să fie dezlegat de jurământul său. Patriarhul l-a încurajat în lucrarea lui dificilă și delicată cu asigurarea că Dumnezeu avea să încoroneze cu izbândă misiunea sa. „Domnul, Dumnezeul cerului”, zicea el, „care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea ... va trimite pe îngerul Său înaintea ta”. {PP 171.3}

Solul trimis a plecat fără întârziere la drum. Luând cu el zece cămile, care aveau să folosească atât celor ce-l însoțeau, cât și alaiului ce avea să însoțească mireasa ce avea să se întoarcă cu el, încărcate, de asemenea, cu daruri pentru viitoarea soție și prietenele ei, el a făcut călătoria cea lungă dincolo de Damasc și, de acolo mai departe, până la mănoasele câmpii ce

ajung până la marele râu al Răsăritului. Sosit în Haran, „cetatea lui Nahor”, el a poposit în afara zidurilor, în apropierea fântânii la care femeile din partea locului veneau seara să scoată apă. Pentru el a fost un timp de chinuitoare grijă. De alegerea pe care o făcea el depindeau rezultate importante nu numai pentru casa stăpânului său, ci și pentru generațiile viitoare; și cum putea el oare să facă o alegere înțeleaptă printre oameni ce-i erau cu totul străini? Aducându-și aminte de cuvintele lui Avraam, că Dumnezeu va trimite pe Îngerul Său cu el, se rugă cu stăruință pentru o călăuzire încununată de succes. În familia stăpânului său fusese deprins cu manifestarea continuă a bunătății și ospitalității și acum el se ruga ca semnul care să arate pe tânăra aleasă de Dumnezeu să fie un act de bunăvoință. {PP 172.1}

Nici nu terminase bine de rostit rugăciunea, că răspunsul a și venit. Printre femeile care erau strânse la fântână, purtarea plăcută a uneia dintre ele îi atrase atenția. Pe când aceasta se întorcea de la fântână, străinul îi ieși în întâmpinare, cerându-i apă din vadra pe care o purta pe umăr. Cererea a fost împlinită cu bunăvoință, la care s-a adăugat oferta de a scoate, de asemenea, apă și pentru cămile, o lucrare ce era un lucru obișnuit chiar și pentru fiicele de prinți, când trebuia să fie adăpate turmele și cirezile tatălui lor. În felul acesta a fost dat și semnul dorit. Fata „era foarte frumoasă”, și bunăvoința ei neîntârziată dădea mărturie despre o inimă bună și o fire activă și energică. Până aici mâna Providenței fusese cu el. După ce a recunoscut bunătatea ei prin daruri bogate, trimisul a întrebat despre familia ei; luând cunoștință despre faptul că ea era fiica lui Betuel, nepotul lui Avraam, el „a plecat capul și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului”. {PP 172.2}

Omul s-a rugat să fie găzduit în casa tatălui ei și, în cuvintele lui de mulțumire, a dat pe față legătura lui cu Avraam. Întorcându-se acasă, tânăra povesti ce se întâmplase, și Laban, fratele ei, alergă îndată să-l aducă pe străin și pe cei ce-l însoțeau, ca să se bucure de ospitalitatea lor. {PP 173.1}

Eliezer n-a vrut să mănânce până când n-a povestit despre însărcinarea pe care o primise, despre rugăciunea sa de la fântână, cu toate amănuntele legate de acestea. Apoi spuse: „Acum, dacă voiți să arătați bunăvoință și credincioșie față de stăpânul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăși, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga”. Răspunsul a fost: „De la Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta stăpânului tău, cum a spus Domnul”. (Geneza 24, 33-51.) {PP 173.2}

După ce a fost obținut consimțământul familiei, Rebeca însăși a fost întrebată dacă vrea să meargă la o depărtare așa de mare față de casa tatălui său și să se căsătorească cu fiul lui Avraam. Ea a crezut, din cele ce s-au petrecut, că Dumnezeu a ales-o ca să fie soția lui Isaac și a răspuns: „Da, vreau”. {PP 173.3}

Slujitorul, anticipând bucuria stăpânului său pentru faptul că misiunea lui a izbutit, era nerăbdător să plece; și a doua zi dis de dimineață au și pornit la drum spre casă. Avraam locuia la Beer-Șeba, iar Isaac, care avea grijă de turme în ținutul învecinat, se întorsese la cortul tatălui său ca să aștepte sosirea solului trimis în Haran. „Într-o seară, când Isaac ieșise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii și s-a uitat, și iată că veneau niște cămile. Rebeca a ridicat și ea ochii, a

văzut pe Isaac și s-a dat jos de pe cămilă. Și a zis robului: «Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp?» Robul a răspuns: «Este stăpânul meu!» Atunci ea și-a luat mahrama și s-a acoperit. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara, a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale". (Geneza 24, 63-67.) {PP 173.4}

Avraam observase urmările căsătoriilor între cei ce se temeau de Dumnezeu și cei ce nu se temeau de El, din zilele lui Cain și până în zilele sale. Consecințele propriei sale căsătorii cu Agar, cum și legăturile de căsătorie ale lui Ismael și Lot îi stăteau înainte. Lipsa credinței din partea lui Avraam și a Sarei a avut ca rezultat nașterea lui Ismael, amestecul seminței celor neprihăniți cu cei netemători de Dumnezeu. Influența tatălui asupra fiului a fost zădărnicită de către rudeniile idolatre ale mamei, cum și prin legăturile lui Ismael cu nevestele lui păgâne. Gelozia lui Agar și a nevestelor pe care ea le-a ales pentru Ismael a înconjurat familia sa cu o barieră pe care în zadar s-a străduit Avraam s-o înfrângă. {PP 173.5}

Învățăturile pe care Avraam i le-a dat din copilărie n-au rămas fără efect asupra lui Ismael, dar influența nevestelor lui a avut ca rezultat înscăunarea idolatriei în familia sa. Despărțit de tatăl său și amărât de certurile și nemulțumirile unui cămin lipsit de iubire și temere de Dumnezeu, Ismael a fost împins să aleagă viața sălbatică și prădalnică de șef de trib în pustie, „mâna lui fiind împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor fiind împotriva lui". (Geneza 16, 12.) Spre sfârșitul vieții sale el s-a pocăit de căile lui rele și s-a întors la Dumnezeul tatălui său, dar amprenta pe care a pus-o asupra caracterului urmașilor săi a rămas. Neamul puternic care a coborât din el a fost un popor turbulent, păgân, care a constituit întotdeauna o îngrijorare și o durere pentru urmașii lui Isaac. {PP 174.1}

Soția lui Lot a fost o femeie egoistă și nereligioasă, iar influența ei a dus la despărțirea soțului ei de Avraam. Dacă n-ar fi fost ea, Lot n-ar fi rămas în Sodoma, lipsit de sfatul înțelept al patriarhului temător de Dumnezeu. Influența soției sale și legăturile cu cetatea cea nelegiuită l-ar fi dus la înstrăinare de Dumnezeu, dacă n-ar fi fost învățătura credincioasă primită în tinerețe de la Avraam. Căsătoria lui Lot și alegerea de a locui în Sodoma au fost primele verigi într-un lanț de evenimente care au chinuit lumea timp de multe generații. {PP 174.2}

Nimeni dintre cei ce se tem de Dumnezeu nu se poate uni cu cineva care nu se teme de El, fără să fie în primejdie. „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?" (Amos 3, 3.) Fericirea și binele în căsătorie depind de unitatea celor doi; dar între cel credincios și cel necredincios există o radicală deosebire în ceea ce privește gustul, înclinațiile și scopurile. Ei slujesc la doi stăpâni, între care nu poate fi nici o înțelegere. Oricât de curate și corecte ar fi principiile cuiva, influența tovarășului necredincios va avea tendința de a-l îndepărta pe credincios de Dumnezeu. {PP 174.3}

Acela care a pășit în legământul căsătoriei pe când era neconvertit, prin pocăința sa se așează sub obligații mai puternice pentru a fi credincios soțului său, oricât de mult s-ar deosebi cu privire la credința religioasă; cu toate acestea, cerințele lui Dumnezeu trebuie să fie așezate mai presus de orice legături pământești, chiar dacă urmarea ar fi încercările și persecuțiile. Împreună cu un

spirit de dragoste și blândețe, această credincioșie poate influența câștigarea celui necredincios. Dar căsătoria unui creștin cu un necredincios este interzisă de Sfânta Scriptură. Îndrumarea dată de Dumnezeu este: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”. (2 Corinteni 6, 14.17-18.) {PP 175.1}

Isaac a fost foarte mult onorat de Dumnezeu atunci când a fost făcut moștenitor al făgăduințelor prin care lumea avea să fie binecuvântată; și cu toate acestea, când el avea patruzeci de ani, s-a supus judecății tatălui său, când a rânduit pe slujitorul său cu experiență și temător de Dumnezeu ca să-i aleagă o soție. Și rezultatul acestei căsătorii, așa cum este el prezentat în Sfintele Scripturi, este un tablou duios și plin de frumusețea fericirii casnice: „Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara, a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale”. {PP 175.2}

Ce contrast între purtarea lui Isaac și aceea dată pe față de tinerii din zilele noastre, chiar și printre cei ce mărturisesc că sunt creștini! Prea adesea tinerii consideră că dăruirea sentimentelor lor este o problemă asupra căreia numai eul lor trebuie consultat, o problemă în care nici Dumnezeu și nici părinții lor n-ar trebui să se amestece. Cu mult înainte ca tinerii și tinerele să fi ajuns la maturitate, ei își închipuie că sunt capabili să facă singuri alegerea, fără ajutorul părinților lor. Câțiva ani de căsătorie sunt de obicei suficienți pentru a le arăta greșeala, dar adesea este prea târziu pentru a preveni urmările ei dezastruoase. Căci aceeași lipsă de înțelepciune și stăpânire de sine, care i-a impus să facă o alegere grăbită, le-a permis să facă răul și mai mare, până când legătura căsătoriei ajunge un jug chinuitor. Mulți și-au distrus astfel fericirea în această viață și nădejdea lor pentru viața viitoare. {PP 175.3}

Dacă există un subiect care ar trebui să fie cercetat cu grijă, și în care sfatul persoanelor mai în vârstă și cu mai multă experiență ar trebui căutat, atunci acesta este subiectul căsătoriei; dacă a fost vreodată un timp când Biblia a fost necesară ca un îndrumător, dacă a fost vreodată un timp când călăuzirea divină ar trebui căutată în rugăciune, atunci acesta este înainte de a face pasul acela care leagă oamenii laolaltă pentru toată viața. {PP 175.4}

Părinții n-ar trebui niciodată să piardă din vedere propria lor răspundere pentru fericirea viitoare a copiilor lor. Respectul lui Isaac pentru judecata tatălui său a fost rezultatul educației care îl învățase să iubească o viață de ascultare. În timp ce Avraam le cerea copiilor săi să respecte autoritatea părintească, viața sa zilnică dădea mărturie că acea autoritate nu însemna o stăpânire egoistă sau arbitrară, ci era întemeiată pe dragoste și avea în vedere binele și fericirea lor. {PP 175.5}

Tații și mamele ar trebui să socotească ca o datorie a lor să îndrume sentimentele tineretului, pentru ca ele să fie legate de persoane care le pot fi soți corespunzători. Ei trebuie să-și dea seama că au datoria ca, prin învățătura și exemplul lor, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, să modeleze într-atât caracterul copiilor lor, chiar din cea mai fragedă vârstă, încât ei să fie curați și nobili și să fie atrași de ceea ce este bun și adevărat. Cei ce se aseamănă se adună; cei ce se aseamănă se prețuiesc între ei. Fie deci ca dragostea pentru adevăr, curăție și bunătate să fie sădită de timpuriu în suflet și tineretul să caute societatea acelora care posedă aceste caracteristici. {PP 176.1}

Părinții să caute, în propriul lor caracter și în viața căminului lor, să exemplifice iubirea și bunăvoința Tatălui ceresc. Căminul să fie plin de lumina soarelui. Aceasta va fi de o mai mare valoare pentru copiii noștri decât pământul sau banii. Iubirea pentru cămin să fie păstrată vie în inimile lor, ca ei să privească înapoi la căminul copilăriei lor ca la un loc al păcii și fericirii, vecin cu cerul. Membrii familiei nu au toți aceleași trăsături de caracter și vor fi ocazii frecvente pentru exercitarea răbdării și îngăduinței, dar, prin iubire și stăpânire de sine, toți pot fi legați laolaltă într-o strânsă unire. {PP 176.2}

Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, cu totul deosebit în caracter de acea iubire care se naște prin impuls, dar care moare de îndată ce este greu încercată. Prin credincioșia față de datorie în casa părintească se pregătesc tinerii pentru propriile lor cămine. Aici trebuie să se practice renunțarea de sine și să se dea pe față bunătatea, curtoazia și simpatia creștină. În acest fel, iubirea va fi păstrată caldă în inimă și acela care iese dintr-un astfel de cămin ca să stea în fruntea unei familii proprii va ști cum să sporească fericirea aceleia pe care o va alege ca tovarășă a sa de viață. Căsătoria, în loc de a fi sfârșitul iubirii, va fi numai începutul ei. {PP 176.3}

Capitolul 16 — Iacov și Esau

Capitol bazat pe textele din Geneza 25, 19-24; 27.

Iacov și Esau, fiii gemeni ai lui Isaac, prezintă un izbitor contrast, atât în caracter, cât și în viața lor. Această deosebire a fost profetizată de îngerul lui Dumnezeu înainte de nașterea lor. Când, ca răspuns la rugăciunea îngrijorată a Rebecăi, el a declarat că îi vor fi dați doi fii, el i-a înfățișat istoria lor viitoare, și anume că fiecare va deveni capul unei puternice națiuni, dar că unul va fi mai mare decât celălalt și că cel mai tânăr va avea întâietate. {PP 177.1}

Esau a crescut iubind satisfacerea eului, concentrându-și tot interesul în prezent. Impulsiv în fața restricțiilor, se complăcea în libertatea sălbatică a vânătorii și, de timpuriu, a ales viața de vânător. Și, cu toate acestea, el era slăbiciunea tatălui. Păstorul liniștit și iubitor de pace a fost atras de către vigurosul și îndrăznețul său fiu mai mare, care fără teamă străbătea munții și pustiul, întorcându-se acasă cu vânat pentru tatăl său și cu povestiri uimitoare din viața sa aventuroasă. Iacov, grijuliu, inteligent și prevăzător, gândindu-se totdeauna mai mult la viitor decât la prezent, a fost mulțumit să stea acasă, ocupându-se cu îngrijirea turmelor și cultivarea pământului. Perseverența sa răbdătoare, cumpătarea și prevederea erau apreciate de către mama sa. Sentimentele sale erau profunde și puternice, iar noblețea sa, continua sa atenție adăugau cu mult mai mult la fericirea ei decât o făceau rarele și zgomotoasele dovezi de iubire ale lui Esau. Pentru Rebeca, Iacov era fiul cel mai scump. {PP 177.2}

Făgăduințele făcute lui Avraam și întărite fiului său au fost păstrate de către Isaac și Rebeca, ele fiind marele țel al dorințelor și speranțelor lor. Esau și Iacov erau familiarizați cu aceste făgăduințe. Ei au fost învățați să privească dreptul de întâi născut ca o problemă de mare importanță, căci el cuprindea nu numai o moștenire a unor bunuri pământești, ci și o superioritate spirituală. Cel care îl primea avea să fie preot al familiei sale și din urmașii săi direcți avea să se ridice Răscumpărătorul lumii. Pe de altă parte, erau și obligații ce îi reveneau celui ce avea dreptul de întâi născut. Cel care avea să moștenească binecuvântările lui trebuia să-și consacre întreaga viață în slujba lui Dumnezeu. Asemenea lui Avraam, el trebuia să fie ascultător de cerințele divine. În căsătorie, în relațiile sale familiale, în viața publică, el trebuia să ceară sfat de la Dumnezeu. {PP 177.3}

Isaac a făcut cunoscut fiilor săi privilegiile și condițiile acestea și a arătat în mod lămurit că Esau, fiind cel mai mare, era îndreptățit la dreptul de întâi născut. Esau însă nu avea nici o plăcere de consacrare, nici o înclinație spre o viață religioasă. Cerințele care însoțeau dreptul spiritual de întâi născut erau pentru el nedorite, ba chiar o restricție urâtă de el. Legea lui Dumnezeu, care era condiția legământului divin cu Avraam, era privită de către Esau ca un jug al robiei. Hotărât să-și împlinească poftele, nimic nu dorea el așa de mult ca libertatea de a face ce-i place. Pentru el, puterea și bogăția, petrecerile și dezmățul constituiau fericirea. El se făleа cu libertatea neîngrădită a vieții sale sălbatice și hoinare. Rebeca își amintea cuvintele îngerului și citea cu o mai clară înțelegere caracterul fiilor săi decât o făcea soțul ei. Ea era convinsă că moștenirea făgăduinței divine era rânduită lui Iacov. Ea îi repetă lui Isaac cuvintele îngerului, dar

sentimentele tatălui erau îndreptate asupra fiului său mai mare și el rămase neclintit în planurile lui. {PP 178.1}

Iacov aflase de la mama sa descoperirea divină, și anume că dreptul de întâi născut avea să-i revină, și a fost umplut de o negrăită dorință după privilegiile pe care acesta i le-ar fi conferit. Nu averile tatălui erau acelea după care umbla el; obiectul dorinței lui înfocate era dreptul spiritual de întâi născut. Comuniunea cu Dumnezeu, așa cum făcuse neprihănitul Avraam, să aducă jertfa de ispășire pentru familia sa, să fie părintele poporului ales și al lui Mesia cel făgăduit și să moștenească bunurile nepieritoare cuprinse în binecuvântările legământului — acestea erau privilegiile și onorurile ce insuflau cele mai aprinse dorințe ale sale. Mintea sa alerga tot mereu înainte, în viitor, căutând să prindă binecuvântările lui nevăzute. {PP 178.2}

Cu tainic dor, el asculta tot ceea ce tatăl său povestea cu privire la dreptul spiritual de întâi născut; el păstra cu grijă ceea ce aflase de la mama sa. Zi și noapte subiectul acesta ocupa mintea sa, până când a devenit interesul care a absorbit întreaga sa viață. Dar, în timp ce prețuia binecuvântările veșnice mai mult decât cele trecătoare, Iacov nu avea o cunoaștere experimentală a lui Dumnezeu, pe care-L adora. Inima sa nu fusese reînnoită prin harul divin. El credea că făgăduința cu privire la el nu putea fi îndeplinită atâta timp cât Esau păstra dreptul de întâi născut și făcea mereu planuri cum ar putea ajunge să-și asigure binecuvântarea pe care fratele său o prețuia atât de puțin, dar care era atât de prețioasă pentru el. {PP 178.3}

Când Esau, venind într-o zi acasă istovit și rupt de oboseală de la vânătoare, i-a cerut lui Iacov din hrana pe care o pregătea, acesta, pe care un singur gând îl stăpânea cel mai mult, a prins ocazia și s-a oferit să satisfacă foamea fratelui său cu prețul dreptului de întâi născut. „Iată-mă, sunt pe moarte”, strigă vânătorul nepăsător, gata totdeauna să-și împlinească poftele, „la ce-mi folosește dreptul acesta de întâi născut?” (Geneza 25, 32.) Și, pentru un blid de linte, el se despărți de dreptul său de întâi născut și întări tranzacția aceasta printr-un jurământ. Dacă ar fi răbdat puțin, el ar fi putut găsi hrană în corturile tatălui său, dar pentru a-și satisface pe moment dorința, el și-a vândut moștenirea plină de slavă pe care Dumnezeu Însuși o făgăduise părinților săi. Tot interesul său era pentru prezent. El era gata să sacrifice cerul pentru cele pământești, să schimbe un viitor bun pentru împlinirea unor pofte trecătoare. {PP 179.1}

„Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut”. (Geneza 25, 34.) După ce a scăpat de el, Esau a avut un simțământ de ușurare. Acum, nimeni nu-i mai putea sta în cale; acum el putea să facă ceea ce dorea. Pentru această sălbatică plăcere, această libertate greșit înțeleasă, cât de mulți își vând dreptul lor la o moștenire curată, nepătată și veșnică în ceruri! Fiind și mai departe supus atracțiilor lumești, care izbesc privirile, Esau și-a luat două neveste dintre fiicele lui Het. Ele se închinau la zei falși, și idolatria lor era o pricină amară de durere pentru Isaac și Rebeca. Esau călcase una dintre condițiile legământului, care interzicea căsătoria între poporul ales și păgâni; cu toate acestea, Isaac era totuși neclintit în hotărârea sa de a-i da binecuvântarea de întâi născut. Argumentele susținute de Rebeca, dorința puternică a lui Iacov pentru binecuvântare și indiferența lui Esau față de îndatoririle pe care le cuprindea acest drept nu au avut nici un efect în a schimba planul tatălui. {PP 179.2}

Anii au trecut, până când Isaac, bătrân și orb, așteptându-și moartea curând, hotărî să nu mai amâne acordarea binecuvântării fiului său mai mare. Dar, cunoscând opoziția Rebecăi și a lui Iacov, el se hotărî să aducă în taină la îndeplinire această solemnă ceremonie. Ținând seama de obiceiul ca la un asemenea prilej să se dea o masă, patriarhul îi ceru lui Esau: „Du-te la câmp și adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare cum îmi place mie ... ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri". (Geneza 27, 3-4.) {PP 179.3}

Rebeca a înțeles ceea ce el avea de gând să facă. Ea era convinsă că faptul acesta era împotriva a ceea ce Dumnezeu descoperise ca fiind voia Sa. Isaac era în primejdia de a-și atrage neplăcerea divină și de a lipsi pe fiul său cel mai mic de poziția la care îl chemase Dumnezeu. Ea a încercat să-l facă pe Isaac să înțeleagă acest lucru și se hotărî să se folosească de o stratagemă. {PP 180.1}

De-abia plecase Esau să aducă la îndeplinire lucrarea sa, că Rebeca se și apucă să aducă la îndeplinire planul ei. Ea îi spuse lui Iacov ce avusese loc, stăruind asupra necesității de a acționa imediat spre a împiedica darea binecuvântării, pentru totdeauna și fără putință de schimbare, lui Esau. Ea l-a asigurat pe fiul său că, dacă îi va urma sfatul, o va putea obține așa cum făgăduise Dumnezeu. Iacov n-a consimțit imediat la planul propus de ea. Gândul de a-l înșela pe tatăl său îl întrista foarte mult. El simțea că un asemenea păcat ar aduce mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Dar aceste scrupule ale sale au fost învinse și el porni să ducă la îndeplinire sugestiile mamei sale. Nu era intenția sa să spună în mod direct o minciună, dar, o dată ajuns în prezența tatălui său, i s-a părut că a mers prea departe ca să mai poată da înapoi și obținu prin înșelăciune binecuvântarea dorită. {PP 180.2}

Iacov și Rebeca izbutiră în planurile lor, dar au cules numai necazuri și întristare prin înșelăciunea lor. Dumnezeu declarase că Iacov avea să primească dreptul de întâi născut, și cuvântul Său s-ar fi împlinit la timpul potrivit, dacă ei ar fi așteptat în credință ca El să lucreze pentru ei. Dar, ca mulți care zic că sunt copii ai lui Dumnezeu, ei n-au fost binevoitori să lase problema în mâinile Sale. Rebeca s-a căit amar de sfatul cel rău pe care i l-a dat fiului său; sfatul acesta a fost pricina despărțirii lui de ea și Rebeca nu i-a mai văzut niciodată fața. Din clipa în care a primit dreptul de întâi născut, Iacov a fost apăsat de propria sa condamnare. El păcătuise împotriva tatălui său, a fratelui său, împotriva propriului său suflet și împotriva lui Dumnezeu. În câteva minute el săvârșise o lucrare de care trebuia să se pocăiască o viață întreagă. Întâmplarea aceasta era vie înaintea lui în anii de mai târziu, când purtarea nelegiuită a fiilor săi îi apăsa sufletul. {PP 180.3}

De abia părăsise Iacov cortul tatălui său, că a intrat Esau. Deși își vânduse dreptul de întâi născut și întărise transferul acesta printr-un jurământ solemn, era acum hotărât să pună mâna pe binecuvântările lui, fără să mai țină seama de cerințele fratelui său. De dreptul spiritual erau legate și drepturile temporare ale titlului de întâi născut, care îi dădeau conducerea familiei, cum și moștenirea unei părți duble din averea tatălui său. Acestea erau binecuvântările pe care el le putea prețui: „Tată, scoală-te", a zis el, „și mănâncă din vânatul fiului tău, pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău". {PP 180.4}

Tremurând de uimire și suferință, bătrânul părinte orb află de înșelăciunea căreia îi căzuse victimă. Nădejdile cultivate cu drag vreme îndelungată fuseseră nimicite și simțea până în adâncul sufletului deznădejdea ce trebuie să se fi abătut asupra fiului cel mai mare. Cu toate acestea, i-a străfulgerat în minte convingerea că mâna providenței a fost aceea care nimicise planul său și împlinise chiar lucrul acela pe care el era hotărât să-l împiedice. El și-a adus aminte de cuvintele îngerului adresate Rebecăi și, în ciuda păcatului de care Iacov se făcea acum vinovat, a văzut în el pe acela care era cel mai bine pregătit să aducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu. În timp ce cuvintele binecuvântării erau pe buzele sale, el simțise spiritul inspirației asupra sa; și acum, cunoscând toate împrejurările, el ratifică binecuvântarea rostită fără voie asupra lui Iacov: „L-am binecuvântat. De aceea va rămâne binecuvântat”. (Geneza 27, 33.) {PP 181.1}

Esau a desconsiderat cu ușurință valoarea binecuvântării câtă vreme aceasta fusese la îndemâna sa, dar el dorea s-o aibă când o pierduse pentru totdeauna. Întreaga putere a naturii lui impulsive, nestăpânite, se trezi, iar durerea și mânia lui au fost teribile. El strigă plângând amar: „Binecuvântează-mă și pe mine tată!” „N-ai păstrat nici o binecuvântare pentru mine?” Dar făgăduința dată nu putea fi retrasă. Dreptul de întâi născut, pe care-l schimbase cu atâta nepăsare pe o mâncare, nu-l mai putea recâștiga acum. „Pentru o mâncare”, pentru satisfacerea de moment a apetitului ce nu fusese niciodată înfrânat, Esau și-a vândut moștenirea, dar când și-a văzut nebunia, a fost prea târziu ca să capete binecuvântarea. „Măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe”. (Evrei 12, 16-17.) Esau n-a fost lipsit de privilegiul de a căuta favoarea lui Dumnezeu prin pocăință, dar el n-a mai putut găsi nici un mijloc de a recâștiga dreptul de întâi născut. Durerea sa nu izvora din convingerea că a păcătuit; el nu dorea să se împace cu Dumnezeu. Lui îi părea rău de consecințele păcatului său, și nu de păcat în sine. {PP 181.2}

Din cauza indiferenței sale față de binecuvântările și cerințele divine, Esau este numit în Sfintele Scripturi „lumesc”. (Evrei 12, 16-17.) El îi reprezintă pe aceia care disprețuiesc valoarea mântuirii realizate pentru ei de către Hristos și sunt gata să sacrifice moștenirea lor cerească pentru lucrurile pieritoare de pe pământ. Mulți trăiesc pentru prezent, fără să se gândească sau să se îngrijească de viitor. Asemenea lui Esau ei strigă: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”. (1 Corinteni 15, 32.) Ei sunt stăpâniți de pornirile lor firești și, în loc să practice tăgăduirea de sine, ei trec cu vederea cele mai de preț lucruri. Dacă trebuie să se renunțe la ceva, la satisfacerea unui apetit stricat sau la binecuvântările cerului, făgăduite numai celui ce se tăgăduiește pe sine și se teme de Dumnezeu, cerințele apetitului biruiesc, iar Dumnezeu și cerul sunt în totul disprețuiți. Cât de mulți, chiar dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, se agață de pofte ce sunt dăunătoare sănătății și care tocesc sensibilitățile sufletului. Când li se arată datoria de a se curăți de toate întinăciunile cărnii și ale spiritului, desăvârșind sfințenia în temere de Dumnezeu, ei se simt ofensați. Ei își dau seama că nu pot împlini astfel de pofte dăunătoare și totuși să câștige cerul, și atunci ajung la concluzia că, deoarece calea spre viața veșnică este așa de îngustă, nicidecum nu vor merge pe ea. {PP 181.3}

Mulți sunt aceia care își vând dreptul de întâi născut pentru pofte trupești. Este sacrificată sănătatea, facultățile mintale se slăbesc, iar cerul este pierdut; și toate acestea, numai pentru o plăcere de o clipă — o patimă, care este în același timp și dăunătoare, și înjositoare în caracterul ei. După cum Esau s-a trezit, pentru a-și da seama de nebunia schimbului făcut de el cu grabă, când era prea târziu pentru a mai recupera pierderea suferită, tot așa va fi și în ziua Domnului cu aceia care au schimbat dreptul lor de moștenitori ai cerului cu poftele lor egoiste. {PP 182.1}

Capitolul 17 — Fuga și exilul lui Iacov

Geneza 28, până la 31.

Amenințat cu moartea de mânia lui Esau, Iacov plecă din casa tatălui său ca fugar; dar ducea cu el binecuvântarea tatălui; Isaac înnoise față de el făgăduința legământului și îl îndemnase, ca moștenitor al acestui legământ, să-și caute o nevastă din familia mamei sale din Mesopotamia. Cu toate acestea, Iacov porni la drumul său singuratic cu inima adânc îngrijorată. Numai cu un toiag în mâinile sale, el trebuia să călătorească sute de kilometri printr-o țară locuită de triburi sălbatice, nomade. Cuprins de remușcare și teamă, el căută să-i evite pe oameni, ca nu cumva fratele său mânios să-i afle urma. El se temea de faptul că pierduse pentru totdeauna binecuvântarea pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea; și Satana era acolo, prezent, ca să-l copleșească cu ispite. Seara celei de a doua zile îl găsi departe de corturile tatălui său. El avea simțământul că era un alungat dintre oameni și era conștient de faptul că tot necazul acela fusese adus asupra sa numai de către comportarea sa greșită. Întunericul disperării apăsa greu asupra sufletului său și aproape că nici nu îndrăznea să se roage. Dar el era atât de singur, încât simțea nevoia unei protecții din partea lui Dumnezeu, așa cum nu simțise niciodată până atunci. Cu lacrimi și profundă umilință, el își mărturisi păcatul și ceru stăruitor o dovadă a faptului că nu era cu totul părăsit. Cu toate acestea, nu simți nici o ușurare de povara inimii sale. El pierduse orice încredere în sine și se temea că Dumnezeul părinților săi îl lepădase. {PP 183.1}

Dar Dumnezeu nu îl părăsise pe Iacov. Harul său era încă întins asupra servului său greșit și lipsit de încredere. Plin de milă, Domnul i-a descoperit exact lucrul de care Iacov avea nevoie — UN MÂNTUITOR. El păcătuise, dar inima sa era plină de recunoștință, când văzu descoperindu-i-se o cale prin care el putea fi readus în grația lui Dumnezeu. {PP 183.2}

Obosit de drum, fugarul se culcă pe pământul gol, având drept căpătâi o piatră. În timp ce dormea, a văzut o scară strălucitoare și luminoasă, al cărei capăt se sprijinea pe pământ, în timp ce vârful ei atingea cerul. Pe această scară urcau și coborau îngeri; deasupra ei era Domnul slavei, și din ceruri s-a auzit glasul Său zicând: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac”. Pământul pe care era culcat ca un exilat și fugar i-a fost făgăduit lui și urmașilor săi, cu asigurarea: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta”. Această făgăduință fusese dată lui Avraam și lui Isaac, iar acum era reînnoită lui Iacov. Apoi, în mod special, au fost rostite cuvinte de mângâiere și încurajare față de singurătatea și durerea în care se găsea: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun”. (Geneza 28, 15.) {PP 183.3}

Dumnezeu cunoștea influențele rele care aveau să-l înconjoare pe Iacov, cum și primejdiile la care avea să se expună. În mila Sa, El descoperi viitorul înaintea fugarului pocăit, pentru ca el să poată înțelege planul divin cu privire la el și să fie pregătit să reziste ispitelor ce, cu siguranță, aveau să vină asupra lui atunci când se va afla singur printre oameni idolatri și porniți spre rele. El trebuia să aibă totdeauna înaintea sa înaltul ideal la care să țintească; iar cunoașterea faptului

că prin el planurile lui Dumnezeu ajungeau să se împlinească trebuia să-l îndemne mereu să fie credincios. {PP 184.1}

În această viziune, lui Iacov i-a fost prezentat Planul de Mântuire, dar nu pe deplin, ci acele părți ale lui care erau esențiale pentru el, pentru vremea aceea. Scara tainică ce i-a fost descoperită în vis era aceeași la care S-a referit Hristos în convorbirea cu Natanael. El a zis: „Veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului". (Ioan 1, 51.) Până la data răzvrătirii omului împotriva guvernării lui Dumnezeu, fusese o legătură deschisă între Dumnezeu și om. Dar păcatul lui Adam și al Evei a despărțit pământul de cer, astfel încât omul nu a mai avut legătură cu Făcătorul său. Cu toate acestea, lumea n-a fost lăsată într-o singurătate deznădăjduită. Scara Îl reprezintă pe Isus, mijlocul de legătură rânduit. Dacă n-ar fi făcut din meritele Sale un pod peste prăpastia pe care o făcuse păcatul, îngerii slujitori n-ar fi putut avea vreo legătură cu omul căzut. Hristos îl leagă pe om, în slăbiciunea și neajutorarea sa, de izvorul puterii nemărginite. {PP 184.2}

Toate acestea i s-au descoperit lui Iacov în visul său. Deși mintea lui a înțeles imediat o parte a descoperirii, adevărurile ei mari și tainice au constituit studiul vieții sale și s-au deschis din ce în ce mai mult înțelegerii sale. {PP 184.3}

Iacov s-a trezit din somnul său în tăcerea adâncă a nopții. Înfățișările strălucitoare din viziunea sa au dispărut. Numai contururile neclare ale dealurilor singuratice și, deasupra lor, cerul înstelat, strălucitor, întâmpinau acum privirea lui. Dar avea sentimentul solemn că Dumnezeu era cu el. O prezență nevăzută umplea singurătatea. „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta", zise el, „și eu n-am știut.... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului". (Geneza 28, 16-22.) {PP 187.1}

„Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineață, a luat o piatră pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei". În armonie cu obiceiul privind comemorarea unor evenimente importante, Iacov a ridicat un monument al îndurării lui Dumnezeu, pentru ca ori de câte ori el avea să treacă pe acolo, să se oprească în acel loc sfânt spre a se închina lui Dumnezeu. El a numit locul acela Betel, sau „Casa lui Dumnezeu". Cu profundă recunoștință, el a repetat făgăduința că, „dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce cu bine în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da". (Geneza 28, 20-22.) {PP 187.2}

În acest caz, Iacov nu căuta să Îi pună condiții lui Dumnezeu. Domnul făgăduise deja prosperitate, și acest vot a fost revărsarea unei inimi pline de recunoștință pentru asigurarea iubirii și îndurării lui Dumnezeu. Iacov înțelegea că Dumnezeu are asupra lui drepturi pe care trebuie să le recunoască și că dovezile speciale ale bunătății divine acordate lui cer un răspuns. Tot astfel, orice binecuvântare revărsată asupra noastră cere un răspuns pe care trebuie să-l dăm Autorului tuturor îndurărilor. Creștinul trebuie să-și cerceteze adesea trecutul vieții sale și să-și amintească cu recunoștință prețioasele izbăviri pe care Dumnezeu le-a lucrat și le lucrează pentru

el, susținându-l în încercări, deschizând căi înaintea lui atunci când totul părea întunecos și potrivnic, înviorându-l atunci când totul părea să se prăbușească. El ar trebui să recunoască toate aceste dovezi ale grijii ocrotitoare a îngerilor cerești. Având în vedere aceste nenumărate binecuvântări, el ar trebui să întrebe adesea cu o inimă supusă și recunoscătoare: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116, 12.) {PP 187.3}

Timpul nostru, talentele noastre, avutul nostru, toate trebuie să fie consacrate cu sfințenie Lui, Aceluia care ne-a încredințat spre administrare aceste binecuvântări. Ori de câte ori se săvârșește o lucrare de salvare pentru noi sau când ni se acordă favoruri noi și nesperate, trebuie să recunoaștem bunătatea lui Dumnezeu, nu numai exprimându-ne recunoștința prin cuvinte, ci, asemenea lui Iacov, prin daruri și jertfe aduse cauzei Sale. Așa după cum primim continuu binecuvântările lui Dumnezeu, tot astfel trebuie să și dăm fără încetare. {PP 187.4}

„Îți voi da a zecea parte”, zise Iacov, „din tot ce-mi vei da”. (Geneza 28, 22.) Oare noi, care ne bucurăm de deplină lumină și de privilegiile Evangheliei, să fim mulțumiți a da lui Dumnezeu mai puțin decât au dat aceia care au trăit în vechea și mai puțin favorizata dispensațiune? Nu, ci întrucât binecuvântările de care ne bucurăm sunt mai mari, nu avem și noi obligații tot așa de mari? Dar cât de mică este prețuirea, cât de zadarnică strădania de a măsura, cu reguli matematice, timpul, banii și iubirea, în schimbul unei iubiri atât de cu neputință de măsurat și unui dar de o valoare atât de inimaginabilă! Zecime pentru Hristos! O, neînsemnată ofrandă, ce recompensă vrednică de ocară pentru ceea ce a costat atât de mult! De pe crucea Golgotei, Hristos cheamă la o consacrare fără rezerve. Tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem trebuie să fie devotat lui Dumnezeu. {PP 188.1}

Cu o credință nouă și statornică în făgăduințele divine și asigurat de prezența și ocrotirea îngerilor cerești, Iacov și-a continuat călătoria spre „țara celor ce locuiesc în răsărit”. (Geneza 29, 1.) Dar cât de deosebită a fost sosirea lui față de aceea a trimisului lui Avraam cu aproape o sută de ani mai înainte! Slujitorul venise cu o suită de slugi călare pe cămile, cu daruri bogate de aur și argint; fiul, însă, era un călător singuratic, cu picioarele rănite de drum, neavând altă bogăție decât toiagul său. Asemenea slujitorului lui Avraam, Iacov s-a oprit lângă o fântână și aici a întâlnit-o pe Rahela, fiica cea mai mică a lui Laban. De data aceasta, Iacov a fost acela care a făcut un serviciu, dând la o parte piatra de la gura fântânii și adăpând turmele. Făcându-și cunoscută legătura sa de rudenie, el a fost bine primit în casa lui Laban. Cu toate că venise fără avere și neînsoțit, în timp de câteva săptămâni el a dovedit valoarea hărniciei și priceperii sale și a fost rugat să rămână acolo mai departe. S-a făcut înțelegerea ca el să-i slujească șapte ani lui Laban pentru mâna Rahelei. {PP 188.2}

În vremurile de demult, obiceiul cerea ca mirele, înainte de definitivarea unei înțelegeri de căsătorie, să plătească tatălui soției sale o sumă de bani sau echivalentul ei în bunuri, după cum era starea lui. Aceasta era considerată ca o garanție a căsătoriei. Părinții nu socoteau că este bine să încredințeze fericirea fiicelor lor unor bărbați care nu s-ar fi îngrijit de cele necesare întreținerii familiei lor. Dacă nu aveau destul spirit de economie și energia necesară ca să conducă bine treburile vieții, să aibă vite sau pământ, era temerea că viața lor se va dovedi lipsită de orice

valoare. Dar erau și măsuri ca aceia care nu aveau cu ce plăti pentru o soție să poată fi puși la probă. Lor li se îngăduia să muncească pentru tatăl a cărui fiică o iubeau, durata timpului fiind hotărâtă după valoarea zestrei cerute. Dacă pretendentul era credincios în slujirea sa și se dovedea vrednic și în alte privințe, el primea fata ca să-i fie soție; și, de obicei, zestrea pe care o primise tatăl era dată fetei la căsătorie. În cazul Rahelei și al Leii, Laban, în mod egoist, a oprit totuși zestrea ce trebuia să li se dea; ele s-au referit la acest lucru chiar înainte de a pleca din Mesopotamia, când au spus: „Ne-a vândut și ne-a mâncat banii”. (Geneza 31, 15.) {PP 188.3}

Obiceiul acesta vechi, deși uneori era folosit în mod abuziv, ca și în cazul lui Laban, avea urmări bune. Atunci când i se cerea pretendentului să slujească pentru obținerea miresei sale, se punea stavilă înaintea unei căsătorii pripite și era ocazia de a se vedea cât de profunde erau sentimentele sale, cum și iscusința sa de a se îngriji de familie. În vremea noastră, multe rele rezultă din folosirea unei căi opuse acesteia. Se întâmplă adesea că, înainte de căsătorie, unele persoane au puține ocazii să cunoască obiceiurile și felul de a fi al celuilalt, iar în ceea ce privește viața de fiecare zi, ei sunt cu totul străini atunci când își unesc viața și interesele la altar. Mulți descoperă, prea târziu însă, că nu sunt potriviți unul pentru altul, iar rezultatul unirii lor este o viață întreagă de mizerie. Adesea, soția și copiii suferă din cauza indolenței și nepriceperii sau obiceiurilor vicioase ale soțului și tatălui. Dacă s-ar fi cercetat mai înainte de căsătorie caracterul pretendentului, după vechiul obicei, s-ar fi evitat multă nefericire. {PP 189.1}

Șapte ani a slujit cu credincioșie Iacov pentru Rahela și anii pe care i-a slujit „i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea”. (Geneza 29, 20.) Dar zgârcitul și apucătorul Laban, dorind să păstreze un ajutor așa de valoros, a săvârșit o crudă înșelăciune, schimbând-o pe Rahela cu Lea. Faptul că Lea însăși s-a învoit la această înșelăciune l-a făcut pe Iacov să simtă că nu o poate iubi. La mustrarea sa plină de indignare adresată lui Laban, acesta i-a oferit-o pe Rahela pentru alți șapte ani de slujire. Dar tatăl insistă ca Lea să nu fie alungată, căci acest lucru ar aduce ocară asupra familiei. Astfel, Iacov a fost pus în cea mai dureroasă și cea mai grea situație; în cele din urmă, el s-a hotărât să o păstreze pe Lea și să se căsătorească și cu Rahela. Rahela a fost întotdeauna cea mai iubită; dar preferința sa pentru ea a dat naștere la invidie și gelozie, și viața sa a fost amărâtă de rivalitatea dintre cele două surori, soții ale sale. {PP 189.2}

Timp de douăzeci de ani, Iacov a rămas în Mesopotamia, lucrând în slujba lui Laban, care, neținând seama de legăturile de rudenie, căuta să strângă pentru sine toate binefacerile de pe urma acestor legături. Pentru cele două fiice ale sale, el a pretins paisprezece ani de muncă grea; iar în restul timpului care a mai rămas, simbria lui Iacov a fost schimbată de zece ori. Cu toate acestea, slujba lui Iacov a fost îndeplinită cu hărnicie și credincioșie. Cuvintele sale adresate lui Laban la ultima lor întâlnire descriu în mod viu grija neobosită pe care o acordase intereselor pretențiosului său stăpân: „Am stat la tine douăzeci de ani; oile și caprele nu ți s-au stârpit și n-am mâncat berbeci din turma ta. Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare; eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea. Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi”. (Geneza 31, 38-40.) {PP 190.1}

Era nevoie ca păstorul să vegheze asupra turmelor sale zi și noapte. Ele erau în primejdie din partea tâlharilor, cum și din partea fiarelor sălbatice, care erau foarte numeroase și îndrăznețe, pricinuind adesea mare prăpăd în turmele care nu erau bine păzite. Iacov avea multe ajutoare în îngrijirea întinselor turme pe care le avea Laban, dar el era răspunzător pentru toate. În unele părți ale anului, era necesar ca el personal să fie permanent cu turmele, să le ferească în sezonul secetos ca nu cumva să piară de sete, iar în timpul lunilor mai reci, să nu înghețe din cauza frigului mare din timpul nopții. Iacov era păstorul principal; slujitorii ce erau în slujba lui erau sub-păstori. Dacă lipsea cumva vreo oaie, paguba o suporta păstorul principal; de aceea el cerea celor cărora le-a încredințat grija turmei o strictă socoteală dacă turma nu era găsită într-o stare înfloritoare. {PP 190.2}

Viața de muncă sârguincioasă și de purtare de grijă a păstorului, cum și mila sa duioasă pentru creaturile neajutorate date în seama sa au fost folosite de către scriitorii inspirați ca să ilustreze unele dintre cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei. Hristos, în legătura Sa cu poporul Său, este asemănat cu un păstor. După cădere, El a văzut oile Sale condamnate la pieire pe căile întunecoase ale păcatului. Pentru a-i mântui pe acești rătăciți, El a părăsit onorurile și slava din casa Tatălui Său. {PP 190.3}

El spune: „Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slabă". „Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf" nu „le vor mai mânca fiarele din țară". (Ezechiel 34,16.22.28.) Glasul său este auzit chemându-le la staulul Său, „umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii". (Isaia 4, 6.) Grija Sa pentru turmă este neobosită. El întărește pe cea slabă, alină suferințele, strânge mieii în brațele Sale și-i poartă la sânul Său. Oile Sale Îl iubesc. „Nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor". (Ioan 10, 5.) {PP 191.1}

Hristos spune: „Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine". (Ioan 10, 11-14.) {PP 191.2}

Hristos, Marele Păstor, a încredințat slujitorilor Săi, ca sub-păstori, grija turmei Sale. El le poruncește să aibă același interes pe care l-a dat El pe față și să simtă răspunderea cea sfântă a însărcinării pe care le-a dat-o. El le-a poruncit solemn să fie credincioși, să hrănească turma, să întărească pe cea slabă, să învioreze pe aceea care este gata să cadă și să o ocrotească de lupii răpitori. Pentru a salva oile Sale, Hristos și-a dat propria Sa viață. El atrage atenția slujitorilor Săi la o astfel de manifestare a dragostei, care să fie un exemplu pentru ei. Dar „cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui", nu are un interes adevărat pentru turmă. El lucrează numai pentru câștig și nu se îngrijește decât de sine. El urmărește numai interesul său, în loc de a îngriji de ceea ce i-a fost încredințat; iar în timp de primejdie el va fugi, părăsind turma. {PP 191.3}

Apostolul Petru îi îndeamnă astfel pe sub-păstori: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav,

ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pildă turmei". (1 Petru 5, 2-3.) Pavel spune: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt priveghetori, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma". (Faptele Apostolilor 20, 28-29.) {PP 191.4}

Toți aceia care consideră ca o sarcină nebinevenită grija și povara ce revin păstorului credincios sunt mustrați astfel de către apostol: „Nu de silă, ci de bunăvoie; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine". (1 Petru 5, 2.) Pe toți acești servi necredincioși marele Păstor îi desărcinează fără multă vorbă. Biserica lui Hristos a fost răscumpărată cu sângele Său și fiecare păstor ar trebui să-și dea seama că oile ce se află în grija sa costă un sacrificiu nemărginit. El ar trebui să le socotească pe fiecare în parte ca fiind de o valoare neprețuită și ar trebui să fie neobosit în eforturile lui de a le păstra într-o stare sănătoasă și înfloritoare. Păstorul care este pătruns de duhul lui Hristos va imita pilda Sa de lepădare de sine, lucrând neîncetat pentru binele celor dați în grija sa; iar turma va propăși ca urmare a grijii sale. {PP 192.1}

Toți vor fi chemați să dea socoteală amănunțită lui Dumnezeu pentru lucrarea lor. Stăpânul va întreba pe fiecare păstor: „Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru?" (Ieremia 13, 20.) Cel care va fi găsit credincios va primi o bogată răsplătire. „Și când se va arăta Păstorul cel mare", zice apostolul, „veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei". (1 Petru 5, 4.) {PP 192.2}

Când Iacov, obosit să-i mai slujească lui Laban, a făcut planul să se reîntoarcă în Canaan, i-a spus socrului său: „Lasă-mă să plec, ca să mă duc acasă, în țara mea. Dă-mi nevestele și copiii, pentru care ți-am slujit, și voi pleca; fiindcă știi ce slujbă ți-am făcut". Dar Laban stărui de el să rămână, spunând: „Văd bine că Domnul m-a binecuvântat din pricina ta". (Geneza 30, 25-27.) El a văzut că avutul lui a crescut sub purtarea de grijă a ginerelui său. {PP 192.3}

Iacov spuse: „Puținul pe care-l aveai înainte de venirea mea a crescut mult, și Domnul te-a binecuvântat ori încotro am mers eu". Dar, cu trecerea timpului, Laban a devenit invidios din cauza prosperității lui Iacov, ce creștea tot mai mult: „s-a îmbogățit din ce în ce mai mult; a avut multe turme, robi și roabe, cămile și măgari". (Geneza 30, 30.43.) Fiii lui Laban au împărtășit gelozia tatălui lor, și cuvintele lor răutăcioase au ajuns la urechile lui Iacov: el „a luat tot ce era al tatălui nostru, și cu averea tatălui nostru și-a agonisit el toată bogăția aceasta. Iacov s-a uitat și la fața lui Laban; și iată că ea nu mai era ca înainte". (Geneza 31, 1.2.) {PP 192.4}

Iacov și-ar fi părăsit rudeniile cele viclene cu mult mai înainte, dacă nu s-ar fi temut să se întâlnească cu Esau. Acum își dădea seama că era în primejdie din partea fiilor lui Laban, care, socotind că averea lui era a lor, ar fi putut să încerce să o ia cu forța. El se afla într-o mare încurcătură, într-un mare necaz, neștiind încotro s-o ia. Dar, amintindu-și de făgăduința plină de har de la Betel, el a înfățișat cazul său lui Dumnezeu, căutând îndrumare de la El. Într-un vis, El a răspuns la rugăciunea sa: „Întoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere, și Eu voi fi cu tine". {PP 193.1}

Lipsa lui Laban de acasă a oferit ocazia de plecare. Turmele și cirezile au fost adunate în grabă și trimise înainte, iar el cu soțiile sale, cu copiii, cu slujitorii au trecut Eufratul, grăbindu-se spre Galaad, la hotarele Canaanului. După trei zile, Laban a aflat de fuga lor și a pornit să-i urmărească, ajungând grupul în a șaptea zi a călătoriei lor. Era aprins de mânie și hotărât să-i forțeze să se reîntoarcă, lucru de care nu se îndoia că-l putea face, deoarece ceata lui era cu mult mai puternică. În adevăr, fugarii erau într-o mare primejdie. {PP 193.2}

Faptul că nu și-a adus la îndeplinire planurile sale vrăjmașe s-a datorat lui Dumnezeu Însuși, care a intervenit pentru apărarea slujitorului Său. „Mâna mea este destul de tare, ca să vă fac rău", spuse Laban, „dar Dumnezeul tatălui vostru mi-a zis în noaptea trecută: «Ferește-te să spui o vorbă rea lui Iacov»" (Geneza 31, 29), adică să nu-l constrângă să se reîntoarcă și nici să nu-l determine prin făgăduințe amăgitoare. {PP 193.3}

Laban reținuse zestrea cuvenită fiicelor la căsătorie și se comportase totdeauna față de Iacov cu viclenie și asprime; dar, cu obișnuita lui fățărnicie, îi reproșa acum plecarea lui pe ascuns, care nu-i oferise tatălui ocazia să dea o masă de despărțire și nici măcar să-și ia rămas bun de la fiicele sale și de la copiii acestora. {PP 193.4}

Ca răspuns, Iacov i-a arătat clar lui Laban purtarea lui egoistă și acaparatoare și i-a cerut să fie chiar el martor pentru credincioșia și cinstea sa. „Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeul tatălui meu, pe Dumnezeul lui Avraam, pe Acela de care se temea Isaac", spuse Iacov, „mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și osteneala mâinilor mele, și ieri noapte a rostit judecata". (Geneza 31, 42.) {PP 193.5}

Laban nu putea nega faptele arătate și acum veni cu propunerea ca să se încheie un legământ de pace între ei. Iacov a fost de acord cu propunerea și au ridicat o movilă de pietre ca un semn al încheierii legământului. Acestei movile Laban i-a dat numele de Mițpa, „veghere", spunând: „Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta, când ne vom pierde din vedere unul pe altul". (Geneza 31, 49.) {PP 193.6}

„Laban a zis lui Iacov: «Iată movila aceasta, și iată stâlpul acesta, pe care l-am ridicat între mine și tine. Movila aceasta să fie martoră și stâlpul acesta să fie martor că nici eu nu voi trece la tine peste movila aceasta, și nici tu nu vei trece la mine peste movila aceasta și peste stâlpul acesta, ca să ne facem rău. Dumnezeul lui Avraam și al lui Nahor, Dumnezeul tatălui lor să judece între noi». Iacov a jurat pe Acela de care se temea Isaac". (Geneza 31, 51-53.) Pentru întărirea tratatului, părțile contractante au dat o masă. Noaptea a fost petrecută într-o comuniune prietenească; iar în zorii zilei, Laban și cei ce-l însoțeau au plecat. O dată cu această despărțire a încetat orice urmă de legătură între copiii lui Avraam și locuitorii Mesopotamiei. {PP 194.1}

Capitolul 18 — Noaptea luptei

Capitol bazat pe textele din Geneza 32 și 33.

Cu toate că Iacov părăsise Padan-Aramul în deplină ascultare de sfatul divin, totuși nu fără teamă se întorcea el pe același drum pe care, cu douăzeci de ani în urmă, îl făcuse ca un fugar. Păcatul lui, comis prin înșelarea tatălui său, stătea mereu înaintea sa. Era conștient de faptul că exilul său cel lung era rezultatul direct al acelui păcat și el se gândea zi și noapte la aceste lucruri, iar reproșurile unei conștiințe ce-l acuza făceau foarte tristă călătoria lui. Când dealurile din țara sa natală au apărut în depărtare înaintea lui, inima patriarhului a fost profund mișcată. Tot trecutul i-a apărut în mod viu înainte. O dată cu amintirea păcatului său era prezent și gândul la favoarea acordată lui de Dumnezeu, cum și gândul la făgăduințele divine de ajutor și călăuzire. {PP 195.1}

Pe măsură ce se apropia de sfârșitul călătoriei sale, gândul la Esau i-a adus multe prevestiri îngrijorătoare. După fuga lui Iacov, Esau s-a considerat ca singurul moștenitor al averii tatălui său. Vestea reîntoarcerii lui Iacov putea să trezească temerea că el venea ca să ceară partea sa de moștenire. Acum, Esau era în stare să facă fratelui său un mare rău, dacă ar fi dorit, și putea să se manifeste în mod violent față de el, nu numai din dorința de răzbunare, ci pentru a-și asigura în mod netulburat stăpânirea averii pe care de atâta timp o considera ca fiind numai a sa. {PP 195.2}

Din nou Domnul i-a dat lui Iacov o dovadă a ocrotirii divine. În timp ce mergea spre sud de muntele Galaad, două oștiri de îngeri îl însoțeau mergând în fața și în spatele său, înaintând o dată cu ai lui, pentru protejarea lor. Iacov își reaminti de visul avut cu mult timp în urmă la Betel, și inima sa împovărată se simți mai ușurată de faptul că solii cerești, care îi aduseseră nădejde și curaj la fuga sa din Canaan, aveau să fie acum păzitorii întoarcerii sale. și el a zis: „«Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!» De aceea a pus locului aceluia numele «Mahanaim». (Tabără îndoită.)” (Geneza 32, 2.) {PP 195.3}

Totuși, Iacov avea simțământul că și el avea ceva de făcut pentru a fi în siguranță. De aceea, el a trimis fratelui său soli, cu un cuvânt de împăcare. El i-a învățat cu privire la cuvintele exacte cu care trebuia să i se adreseze lui Esau. Mai înainte de nașterea celor doi frați, fusese profetizat că cel mai mare avea să slujească celui mai tânăr; și, ca nu cumva amintirea acestui lucru să-l înverșuneze, Iacov a spus slujitorilor că erau trimiși la „domnul meu Esau”, iar când aveau să ajungă înaintea lui, ei trebuia să vorbească despre stăpânul lor ca fiind „servul tău Iacov”; iar ca să împrăștie teama că el se întorcea ca un hoinar, fără nimic, doar să ceară moștenirea părintească, Iacov a fost foarte atent să spună în solia sa: „Am boi, măgari, oi, robi și roabe, și trimit să dea de știre lucrul acesta domnului meu, ca să capăt trecere înaintea ta”. (Versetul 5.) {PP 195.4}

Dar slujitorii s-au întors cu știrea că Esau se apropia cu patru sute de oameni, fără să răspundă cumva la mesajul prietenesc ce îi fusese trimis. Era sigur că el venea ca să se răzbune. Tabăra fu cuprinsă de groază. „Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza”. El nu

putea să se mai întoarcă și îi era teamă să mai meargă înainte. Tabăra sa, neînarmată și lipsită de apărare, era cu totul nepregătită pentru o confruntare războinică. De aceea, i-a împărțit pe ai săi în două tabere, astfel încât, dacă una dintre ele avea să fie atacată, cealaltă să poată avea posibilitatea să scape. Din numeroasa sa turmă, el a trimis, în mod generos, daruri lui Esau, însoțite de o solie prietenească. El a făcut tot ceea ce sta în puterea sa ca să ispășească răul pe care i-l făcuse fratelui său și să abată primejdia ce-l amenința și apoi, în umilință și pocăință, el a cerut ocrotirea divină: „Tu mi-ai zis: «Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere, și voi îngriji ca să-ți meargă bine!» Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia, pe care ai arătat-o față de robul Tău, căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere. Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau, căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească pe mine, pe mame și pe copii”. (Geneza 32, 9-11.) {PP 196.1}

Ajungând la râul Iaboc, întrucât noaptea se lăsase, Iacov și-a trimis familia dincolo de râu, în timp ce el a rămas singur dincoace de râu. Se hotărâse să petreacă noaptea în rugăciune și dorea să fie singur cu Dumnezeu. Dumnezeu putea să înmoaie inima lui Esau. În El era toată nădejdea patriarhului. {PP 196.2}

Era o regiune muntoasă, izolată, refugiul animalelor sălbatice și ascunzișul tâlharilor și ucigașilor. Singur și fără apărare, Iacov s-a plecat în disperarea sa până la pământ. Era miezul nopții. Tot ceea ce făcuse ca viața sa să fie scumpă pentru el era acum departe, expus primejdiei și morții. Dar cel mai amar dintre toate era gândul că păcatul său a fost acela care a adus această primejdie asupra celor nevinovați. Cu strigăt de disperare și lacrimi, el și-a înălțat rugăciunea înaintea lui Dumnezeu. Deodată, o mână puternică s-a lăsat asupra sa. El a crezut că un vrăjmaș căuta să-i ia viața și a făcut eforturi ca să scape din strânsoarea celui care l-a atacat. În întunericul nopții cei doi se luptau pentru biruință. Nu s-a rostit nici un cuvânt, dar Iacov și-a pus toată puterea și n-a slăbit eforturile sale nici chiar pentru un singur moment. În timp ce se lupta astfel pe viață și pe moarte, sentimentul vinovăției apăsa asupra sufletului său; păcatele sale s-au ridicat în fața sa, despărțindu-l de Dumnezeu. Dar în teribila sa disperare și-a amintit de făgăduințele lui Dumnezeu și inima sa întreagă s-a îndreptat către El, cerând mila Sa. Lupta a continuat până aproape de ziuă, când străinul și-a pus degetul pe coapsa lui Iacov și imediat acesta a început să șchiopăteze. Patriarhul și-a dat seama cine era Cel cu care se luptase. El a văzut că fusese în luptă cu un sol ceresc și, din cauza aceasta, cu tot efortul său aproape supraomenesc, nu putuse câștiga biruința. Era Hristos, „Îngerul legământului”, care Se descoperise pe Sine lui Iacov. Patriarhul era acum neputincios, având dureri puternice, dar cu toate acestea nu slăbea din strânsoare pe cel prins. Pocăit cu totul și zdrobit, el se agață de înger: „a plâns și s-a rugat de el” (Osea 12, 4), cerând să fie binecuvântat. El trebuia să aibă asigurarea că păcatul său a fost iertat. Durerea fizică nu era suficientă ca să abată mintea sa de la acest țel. Hotărârea sa devenea tot mai puternică, credința tot mai vie și mai stăruitoare, până la capăt. Îngerul a încercat să Se elibereze; El a zis: „Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile”. Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. (Geneza 32, 26.) Dacă atitudinea aceasta ar fi fost o încredere îngâmfată și obraznică, Iacov ar fi fost nimicit pe loc; dar din partea lui se dădu pe față încrederea unuia

care își mărturisise nevrednicia și care totuși se sprijinea pe credincioșia unui Dumnezeu care Își păstra legământul. {PP 196.3}

Iacov „s-a luptat cu îngerul, și a fost biruitor”. (Osea 12, 4.) Cu umilință, pocăință și predare de sine, acest om păcătos și supus greșelii a biruit în lupta cu Maiestatea cerului. El și-a întărit încrederea sa tremurândă în făgăduințele lui Dumnezeu, iar mâna Iubirii infinite nu putea să întoarcă spatele cerinței celui păcătos. {PP 197.1}

Greșeala care îl făcuse pe Iacov să păcătuiască, obținând prin înșelăciune dreptul de întâi născut, sta acum în mod clar înaintea sa. El nu avusese încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, ci căutase ca prin eforturile sale proprii să realizeze ceea ce Dumnezeu ar fi împlinit la timpul său și pe căile Sale. Ca o dovadă că fusese iertat, numele său a fost schimbat din unul care îi reamintea de păcatul său, în altul care comemora biruința sa. „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii, și ai fost biruitor”. (Geneza 32, 28.) {PP 197.2}

Iacov a primit binecuvântarea după care tânjea sufletul său. Păcatul său, ca intrigant și înșelător, fusese iertat. Criza vieții sale trecuse. Îndoiala, deznădejdea și remușcarea îi amărâseră existența, dar acum totul era schimbat; și ce dulce era pacea împăcării cu Dumnezeu. Iacov nu se mai temea nicidecum să se întâlnească cu fratele său. Dumnezeu, care îi iertase păcatul, putea de asemenea să miște inima fratelui său Esau și să primească umilința și pocăința sa. {PP 198.1}

În timp ce Iacov se lupta cu îngerul, un alt sol ceresc a fost trimis la Esau. Într-un vis, Esau l-a văzut pe fratele său, care timp de douăzeci de ani a fost departe de casa tatălui său; el a înțeles durerea lui Iacov, aflând că mama sa murise; a văzut tabăra sa înconjurată de oștile lui Dumnezeu. Visul acesta a fost povestit de către Esau ostașilor săi, cu porunca să nu-i facă nici un rău lui Iacov, căci Dumnezeul tatălui său era cu el. {PP 198.2}

În cele din urmă, cele două cete s-au apropiat una de cealaltă — stăpânul deșertului în fruntea războinicilor săi și Iacov cu nevestele și copiii, însoțit de păstori și slujnice, urmați de șiruri lungi de turme de oi și cirezi de vite. Sprijinindu-se de toiagul său, patriarhul păși înainte, să întâlnească ceata de ostași. Era palid și slăbit din pricina luptei ce avusese loc numai cu puțin timp înainte și mergea încet și cu eforturi dureroase, oprindu-se după fiecare pas; dar fața sa strălucea de bucurie și pace. {PP 198.3}

La vederea acelui suferind schilod, „Esau a alergat înaintea lui; s-au îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat, și au plâns”. (Geneza 33, 4.) Privind asupra acestei scene, chiar și inimile acelor soldați brutali au fost mișcate. Deși el le povestise visul său, totuși ei nu puteau înțelege schimbarea bruscă ce avusese loc cu căpitanul lor. Deși priveau infirmitatea patriarhului, puțin se gândeau ei că această slăbiciune a sa era de fapt chiar tăria lui. {PP 198.4}

În noaptea sa de chin de lângă Iaboc, când nimicirea părea că este chiar înaintea sa, Iacov primise lecția cu privire la zădărnicia ajutorului omului, cât de fără temei este orice încredere în puterea omenească. El a văzut că singurul său ajutor trebuia să vină de la Acela, împotriva căruia el a păcătuit așa de grozav. Neajutorat și nevrednic, el a făcut apel la făgăduința lui Dumnezeu

de a avea milă de păcătosul pocăit. Făgăduința aceea era asigurarea că Dumnezeu îl va ierta și îl va primi. Mai degrabă vor trece cerurile și pământul decât să nu se împlinească acel cuvânt; aceasta a fost ceea ce l-a susținut în timpul acelei lupte înfricoșate. {PP 198.5}

Experiența lui Iacov în timpul acelei nopți de luptă și chin reprezintă încercarea prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă chiar înaintea revenirii lui Hristos. Profetul Ieremia, într-o viziune sfântă, privind către acest timp, spunea: „Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace ... Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea". (Ieremia 30, 5-7.) {PP 201.1}

Când Hristos va înceta lucrarea Sa de Mijlocitor în favoarea omului, atunci va începe acest timp de strâmtorare. Atunci cazul fiecărui suflet va fi hotărât și nu va mai fi nici un sânge ispășitor care să curețe de păcat. Când Isus părăsește poziția Sa de Mijlocitor al omului înaintea lui Dumnezeu, atunci se face solemna declarație: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe". (Apocalipsa 22, 11.) Apoi Duhul lui Dumnezeu, care ținea lucrurile în frâu, este retras de pe pământ. După cum Iacov era amenințat cu moartea de către fratele său mânios, tot astfel poporul lui Dumnezeu va fi în primejdie din partea celor răi care caută să-l distrugă. Și, după cum patriarhul s-a luptat toată noaptea pentru eliberarea sa din mâna lui Esau, tot astfel cei drepți vor striga la Dumnezeu zi și noapte pentru scăpare de vrăjmașii care-i înconjoară. {PP 201.2}

Satana îl învinuise pe Iacov înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pretinzând dreptul de a-l distruge din cauza păcatului său; el l-a influențat pe Esau să pornească împotriva lui; și, în timpul lungii nopți de luptă a patriarhului, Satana s-a străduit să abată asupra lui un simțământ de vinovăție, pentru a-l descuraja și a-l face să nu se mai încreadă în Dumnezeu. Când, în deznădejdea lui, Iacov s-a prins puternic de Înger și s-a rugat cu lacrimi, Solul ceresc, pentru a-i pune la probă credința, i-a reamintit de asemenea de păcatul său și S-a străduit să scape de el. Dar Iacov nu putea fi făcut să abandoneze lupta. El învățase faptul că Dumnezeu este milostiv și s-a încrezut cu totul în mila Sa. El a arătat înapoi, la pocăința de păcatul său, și a cerut eliberarea de vina sa. Revizuindu-și viața, el ajunsese aproape la disperare; dar se ținea puternic de Înger și, cu plânset fierbinte până la agonie, și-a susținut cererea până când a biruit. {PP 201.3}

Aceasta va fi experiența poporului lui Dumnezeu în lupta lor finală cu puterile răului. Dumnezeu va pune la probă credința, statornicia, încrederea lor în puterea Sa de a-i scăpa. Satana se va strădui să-i înfricoșeze la gândul că ei sunt niște cazuri fără nici o speranță; că păcatele lor sunt prea grave ca să poată fi iertate. Ei vor avea un simțământ profund al nedesăvârșirii lor și, revizuindu-și viața, nădejdea lor se va prăbuși. Dar, aducându-și aminte de măreția milei lui Dumnezeu, cum și de pocăința lor sinceră, ei vor face apel la făgăduințele Sale, făcute prin Hristos păcătoșilor fără de ajutor, dar care se pocăiesc. Credința lor nu se va stinge pentru că nu primesc imediat răspuns la rugăciunile lor. Ei se vor bizui temeinic pe tăria lui Dumnezeu, așa

cum Iacov s-a prins puternic de Înger, iar limbajul sufletului lor va fi: „Nu Te voi lăsa, până nu mă vei binecuvânta”. {PP 202.1}

Dacă Iacov nu s-ar fi pocăit mai înainte de păcatul său de a obține, prin înșelăciune, dreptul de întâi născut, Dumnezeu nu i-ar fi ascultat rugăciunea și în mila Sa nu i-ar fi păstrat viața. Tot astfel, în timpul strâmtorării, dacă poporul lui Dumnezeu va avea păcate nemărturisite care să le vină în minte în timp ce sunt torturați de teamă și chin, ei vor fi atunci înfrânți, disperarea va zdrobi credința și nu vor mai avea încredere să stăruie înaintea lui Dumnezeu pentru eliberarea de vinovăția lor. Dar, deși au un simțământ profund al nevredniciei lor, nu vor mai avea nici un păcat ascuns pe care să-l aducă la lumină. Păcatele lor au fost șterse prin sângele ispășitor al lui Hristos și deci nu și le mai pot aminti. {PP 202.2}

Satana îi face pe mulți să creadă că Dumnezeu va trece cu vederea necredincioșia lor în problemele mărunte ale vieții; dar, în felul în care s-a comportat cu Iacov, Domnul ne arată că nicidecum El nu poate îngădui sau tolera păcatul. Toți aceia care vor căuta să scuze sau să ascundă păcatele lor și să îngăduie astfel ca ele să rămână în cărțile din ceruri nemărturisite și neiertate, toți aceștia vor fi înfrânți de către Satana. Cu cât este mai aprinsă mărturisirea lor și cu cât este mai onorată poziția pe care o dețin, cu atât mai urâtă este purtarea lor înaintea lui Dumnezeu și cu atât mai sigur triumful marelui vrăjmaș asupra lor. {PP 202.3}

Și totuși, istoria vieții lui Iacov este o asigurare a faptului că Dumnezeu nu îi va lepăda pe aceia care au fost duși în păcat, dar care s-au întors la El cu o adevărată pocăință Prin lepădare de sine și credință puternică a câștigat Iacov ceea ce n-a putut câștiga prin luptă, bizuindu-se pe propria sa putere. În acest fel, Dumnezeu l-a învățat pe slujitorul Său că numai puterea și harul divin puteau să-i facă parte de binecuvântarea pe care o dorea nespus. Tot așa va fi cu aceia care vor trăi în zilele de pe urmă. Când primejdiile îi înconjoară și disperarea pune stăpânire pe suflet, ei trebuie să depindă numai de meritele sângelui ispășitor! Prin noi înșine nu putem face nimic. În toată nevrednicia și neajutorarea noastră, noi trebuie să ne încredem în meritele Mântuitorului crucificat și înălțat. Nimeni nu va pieri dacă va face astfel. Lista cea lungă și neagră a nelegiuirilor noastre stă înaintea ochiului Celui Infinit. Consemnarea lor este completă; nici unul dintre păcatele noastre nu este uitat. Dar Acela care a ascultat strigătele slujitorului Său din vechime va auzi și rugăciunea credinței și va ierta păcatele noastre. El a făgăduit lucrul acesta și El Își va împlini cuvântul Său. {PP 202.4}

Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Experiența vieții sale dă mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învățăm această lecție a rugăciunii biruitoare, a credinței ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului nu sunt acelea care se obțin prin talent și educație, prin avere sau prin favoarea oamenilor. Ci sunt acele biruințe care sunt câștigate în camera de audiență cu Dumnezeu, când credința stăruitoare până la agonie se prinde strâns de brațul cel tare al puterii. {PP 203.1}

Aceia care însă nu sunt dispuși să părăsească orice păcat și să caute cu stăruință binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toți aceia care se vor prinde de binecuvântările lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iacov, și care sunt dispuși să fie tot așa de sinceri și stăruitori

cum a fost el vor birui așa cum a biruit el. „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând”. (Luca 18, 7.8.) {PP 203.2}

Capitolul 19 — Întoarcerea în Canaan

Capitol bazat pe textele din Geneza 34; 35; 37.

Trecând Iordanul, „Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan”. (Geneza 33, 18.) Astfel, rugăciunea înălțată de patriarh la Betel, ca Dumnezeu să-l aducă iarăși în pace în țara sa, a fost ascultată. Pentru un timp, el a locuit în valea Sihem. Acolo, cu o sută de ani înainte, Avraam și-a înălțat pentru prima dată tabăra și a ridicat acolo primul său altar în țara Făgăduinței. Aici, Iacov a cumpărat „partea de ogor pe care-și întinsese cortul de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita. Și acolo a ridicat un altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel” (Domnul este Dumnezeul lui Israel. — Geneza 33, 19-20.) Ca și Avraam, Iacov a înălțat lângă cortul său un altar Domnului, chemând pe membrii familiei sale la jertfa de dimineață și seară. Aici a săpat el fântâna la care, șaptesprezece veacuri mai târziu, a venit Fiul lui Iacov, Mântuitorul, și lângă care, odihnindu-se de căldura de la amiază, El a vorbit ascultătorilor Săi mirați despre acea apă „care va țâșni în viața veșnică”. (Ioan 4, 14.) {PP 204.1}

Rămânerea lui Iacov și a fiilor săi la Sihem s-a sfârșit cu violență și vărsare de sânge. Unica fiică din casa sa a fost dezonorată, aducându-se rușine asupra ei, doi dintre frații ei au fost vinovați de omor, o întreagă cetate a fost dată ruinei și uciderii ca răzbunare pentru fărădelegea săvârșită de un tânăr desfrânat. Începutul care a dus la un rezultat așa de teribil a fost fapta fiicei lui Iacov, care „a ieșit să vadă pe fetele țării”, avântându-se astfel într-o legătură cu cei netemători de Dumnezeu. Cel care caută plăcerea între cei ce nu se tem de Dumnezeu se așează singur pe terenul lui Satana și îi invită ispitele. {PP 204.2}

Cruzimea vicleană a lui Simeon și Levi nu a fost neprovocată; și totuși, în comportarea lor față de locuitorii din Sihem, ei au făptuit un păcat foarte mare. Ei au ascuns cu grijă intențiile lor față de Iacov, iar vestea despre răzbunarea lor l-a umplut de groază. Cu inima îndurerată în fața înșelăciunii și violenței fiilor săi, el a spus numai: „Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării.... N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni; ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimicit, eu și casa mea”. (Geneza 34, 30.) Dar durerea și neplăcerea cu care el a privit fapta lor sângeroasă se desprinde din cuvintele în care, cu aproape cincizeci de ani mai târziu, se referă la acel eveniment, atunci când se găsea pe patul său de moarte, în Egipt. „Simeon și Levi sunt frați; săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor.... Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, și furia lor, căci a fost prea sălbatică”. (Geneza 49, 5-7.) {PP 204.3}

Iacov considera că situația cerea o profundă umilință. Cruzimea și înșelăciunea se manifestau în caracterul fiilor săi. În tabăra lor se aflau dumnezei falși și, într-o măsură oarecare, idolatria câștigase teren chiar în casa lui. Se va purta oare Dumnezeu cu ei după cum meritau, nu-i va lăsa El oare pradă răzbunării națiunilor înconjurătoare? {PP 205.1}

În timp ce Iacov era astfel apăsat de necaz, Domnul i-a poruncit să meargă spre miazăzi, la Betel. Gândul la locul acesta i-a amintit patriarhului nu numai de visul său cu îngerii și făgăduința

milei lui Dumnezeu, dar și de votul pe care el l-a făcut acolo, dacă Domnul avea să fie Dumnezeul său. De aceea, el a hotărât că, mai înainte de a merge la acel loc sfânt, casa sa trebuia să fie eliberată de întinarea idolatriei. De aceea, el a poruncit tuturor din tabăra sa: „Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Domnului, care m-a ascultat în ziua necazului meu, și care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o”. (Geneza 35, 2-3.) {PP 205.2}

Cu profundă emoție, Iacov a repetat istoria primei sale vizite la Betel, atunci când a părăsit cortul tatălui său ca un fugar singuratic, fugind să-și scape viața, și cum Domnul i S-a descoperit noaptea, într-o viziune. În timp ce revedea modul minunat în care S-a purtat Dumnezeu cu el, inima sa a fost înmuiată, copiii săi au fost de asemenea atinși de o putere ce i-a luat în stăpânire; el a ales calea cea mai eficientă spre a-i pregăti să i se alăture în adorarea lui Dumnezeu atunci când aveau să sosească la Betel. „Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini, care erau în mâinile lor, și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem”. (Versetul 4.) {PP 205.3}

Dumnezeu a făcut ca o groază să pună stăpânire pe locuitorii țării, astfel încât ei n-au încercat să răzbune măcelul de la Sihem. Călătorii au sosit la Betel nevătămați. Aici Dumnezeu i S-a arătat din nou lui Iacov și s-a reînnoit legământul făgăduit. „Și Iacov a ridicat un stâlp de aducere aminte în locul unde îi vorbise Dumnezeu, un stâlp de piatră”. (Versetul 14.) {PP 206.1}

La Betel, Iacov a plâns pierderea uneia care a fost timp îndelungat un membru de cinste al familiei tatălui său, și anume doica Rebecăi, Debora, care o însoțise pe stăpâna ei din Mesopotamia în țara Canaanului. Prezența acestei femei în vârstă fusese pentru Iacov o legătură prețioasă ce-l lega de viața din tinerețea sa și în mod deosebit de mama sa, a cărei dragoste pentru el fusese atât de puternică și bună. Debora a fost îngropată cu o așa de mare jale, încât stejarul sub care i-a fost făcut mormântul a fost numit „Stejarul jalei”. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că amintirea vieții ei de credincioasă slujire și jalea la moartea acestui prieten al familiei au fost socotite vrednice să fie păstrate în Cuvântul lui Dumnezeu. {PP 206.2}

De la Betel era o călătorie de numai două zile până la Hebron, dar ea i-a adus lui Iacov o mare durere, prin moartea Rahelei. El slujise de două ori câte șapte ani de dragul ei și dragostea lui a făcut ca munca să fie ușoară. Cât de profundă și statornică a fost acea iubire s-a văzut atunci când, după mult timp, când Iacov se afla aproape de moarte în Egipt, Iosif a venit să-și viziteze tatăl, iar bătrânul patriarh, privind înapoi la propria sa viață, a spus: „La întoarcerea mea din Padan, Rahela a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata; și am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem”. (Geneza 48, 7.) Din istoria familiei, a vieții sale lungi și pline de necazuri, numai pierderea Rahelei a fost amintită. {PP 206.3}

Mai înainte de moartea ei, Rahela a dat naștere celui de-al doilea fiu al său. Cu ultima sa răsuflare de viață, ea a numit copilul Ben-Oni, „fiul durerii mele”. Dar tatăl său l-a numit Beniamin, „fiul dreptei”, sau „tăria mea”. Rahela a fost îngropată acolo unde a murit și un stâlp a fost ridicat pe locul acela pentru a-i păstra amintirea. {PP 206.4}

Pe drumul spre Efrata, o altă nelegiuire întunecată a mânjit familia lui Iacov, care a făcut ca lui Ruben, fiul său întâi născut, să i se refuze privilegiile și cinstea dreptului de întâi născut. {PP 206.5}

În cele din urmă, Iacov a ajuns la capătul călătoriei sale, la „tatăl său Isaac, la Mamre ... care este totuna cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam și Isaac". (Versetul 27.) Aici el a rămas până la sfârșitul anilor vieții tatălui său. Pentru Isaac, infirm și orb, atenția plină de bunătate a acestui fiu plecat de atâta timp de lângă el a fost o mângâiere în timpul anilor de singurătate și pierderi ireparabile. {PP 207.1}

Iacov și Esau s-au întâlnit la patul de moarte al tatălui lor. Cândva, fratele mai mare aștepta acest eveniment ca o ocazie de răzbunare, dar de atunci simțămintele lui se schimbaseră mult. Și Iacov, pe deplin mulțumit cu binecuvântările spirituale ale dreptului de întâi născut, a renunțat în favoarea fratelui său la moștenirea averii tatălui lor, de fapt singura moștenire pe care Esau o căuta, care avea valoare pentru el. Ei n-au mai fost deloc înstrăinați de gelozie sau ură, și totuși s-au despărțit, Esau îndreptându-se spre muntele Seir. Dumnezeu, care este bogat în binecuvântări, i-a dat lui Iacov avere pământească, pe lângă bunurile mai înalte pe care el le-a căutat. Averea celor doi frați „era prea mare ca să poată locui împreună, și ținutul în care locuiau ca străini nu le mai putea ajunge din pricina turmelor lor". (Geneza 36, 7.) Această despărțire era în armonie cu planurile divine cu privire la Iacov. Deoarece frații se deosebeau atât de mult în ceea ce privește credința lor religioasă, era mai bine pentru ei să locuiască separat. {PP 207.2}

Esau și Iacov au fost instruiți la fel în cunoașterea lui Dumnezeu și amândoi erau liberi să umble în calea poruncilor Sale și să se bucure de favoarea Sa; dar ei n-au ales să facă amândoi acest lucru. Cei doi frați au umblat pe căi diferite și căile lor aveau să continue să se deosebească din ce în ce mai mult. {PP 207.3}

N-a fost o alegere arbitrară din partea lui Dumnezeu, prin care Esau a fost lăsat în afara binecuvântărilor mântuirii. Darurile harului Său prin Hristos sunt oferite în mod liber tuturor. Nu există predestinație, ci omul poate pieri numai prin hotărâre proprie. În Cuvântul Său, Dumnezeu a prezentat condițiile prin care fiecare suflet poate fi ales pentru viața veșnică, și anume ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, prin credința în Hristos. Dumnezeu alege un caracter în armonie cu Legea Sa, și toți aceia care vor atinge standardul cerut de El vor avea intrare în Împărăția slavei. Hristos Însuși a zis: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața". (Ioan 3, 36.) „Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri". (Matei 7, 21.) Iar în Apocalips El declară: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate". (Apocalipsa 22, 14.) Cu privire la mântuirea finală a omului, aceasta este singura alegere prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu. {PP 207.4}

Orice suflet care va lucra propria sa mântuire cu frică și cutremur va fi ales. Va fi ales acela care va lua asupra-și armura și va lupta lupta cea bună a credinței. Va fi ales acela care va veghea și se va ruga, care va cerceta Scriptura și care va fugi de ispite. Va fi ales acela care va avea mereu credință și va asculta de orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Mijloacele

mântuirii sunt oferite în mod liber tuturor; dar de rezultatele mântuirii se vor bucura numai aceia care au îndeplinit condițiile. {PP 208.1}

Esau a disprețuit binecuvântările legământului. El a acordat bunurilor trecătoare o valoare mai mare decât celor spirituale și a primit ceea ce a dorit. Propriei sale alegeri s-a datorat faptul că el a fost despărțit de poporul lui Dumnezeu. Iacov a ales moștenirea credinței. El s-a străduit s-o obțină prin iscusință, înșelăciune și fals; dar Dumnezeu a îngăduit ca păcatul său să lucreze îndreptarea lui. Deși în ultimii ani trecuse prin tot felul de experiențe amare, totuși Iacov nu se abătuse niciodată de la ținta sa și nu renunțase la alegerea sa. El a învățat faptul că, bizuindu-se pe iscusința și înțelepciunea omenească pentru a obține binecuvântarea, el se luptase de fapt împotriva lui Dumnezeu. Din noaptea aceea a luptei de lângă pârâul Iaboc, Iacov a ieșit un alt om. Încrederea în sine a fost scoasă din rădăcină. Din acel moment înainte nu s-a mai văzut la el șiretenie. În locul uneltirii și al înșelăciunii, viața sa a fost marcată de simplitate și adevăr. El a învățat lecția sprijinirii în mod simplu pe brațul Celui Atotputernic și, în mijlocul încercărilor și suferințelor, el s-a plecat într-o umilă supunere înaintea voinței lui Dumnezeu. Elementele josnice ale caracterului său au fost arse în cuptorul de foc, iar aurul adevărat a fost curățat, până când credința lui Avraam și a lui Isaac a apărut în toată limpezimea ei, în Iacov. {PP 208.2}

Păcatul lui Iacov și lanțul evenimentelor ce au urmat datorită lui n-au încetat să exercite o influență spre rău — o influență ce și-a dat pe față roadele ei amare în caracterul și viața fiilor săi. Când acești fii au ajuns la maturitate, în ei s-au dezvoltat scăderi serioase. Rezultatele poligamiei s-au manifestat în cămin. Acest rău teribil tinde să sece izvoarele iubirii, iar influența lui slăbește legăturile cele mai sfinte. Gelozia dintre mame a amărât relațiile familiale, copiii crescuseră având un duh de ceartă și fără stăpânire de sine, iar viața tatălui a fost întunecată de griji și durere. {PP 208.3}

Se afla totuși unul cu un caracter cu totul diferit, fiul cel mare al Rahelei, Iosif, a cărui rară frumusețe personală părea că nu este decât o reflectare a frumuseții lăuntrice a minții și inimii. Curat, activ și plin de bucurie, tânărul dădea de asemenea dovadă de tărie morală și seriozitate. El asculta de sfaturile tatălui său și îi plăcea să asculte de Dumnezeu. Calitățile care l-au făcut mai târziu cunoscut în Egipt — bunătatea, credincioșia și faptul că era vrednic de încredere — se manifestau deja în viața sa zilnică. Murindu-i mama, afecțiunea lui s-a prins tot mai mult de tatăl său, și inima lui Iacov s-a legat de acest copil al bătrâneților sale. El îl „iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi”. (Geneza 37, 3.) {PP 209.1}

Dar tocmai această afecțiune a sa avea să devină un motiv de tulburare și întristare. Iacov, în mod neînțelept, a manifestat preferința sa pentru Iosif, și lucrul acesta a trezit gelozia celorlalți fii ai săi. Iosif era martor al comportamentului rău al fraților săi și a fost tare întristat; el și-a permis ca în mod delicat să-i mustre, fapt care n-a făcut altceva decât să le trezească și mai tare ura și resentimentele. El nu putea îndura să-i vadă păcătuind împotriva lui Dumnezeu și de aceea el a făcut cunoscut lucrul acesta tatălui său, nădăjduind ca autoritatea sa să-i poată determina să se îndrepte. {PP 209.2}

Cu grijă, Iacov a evitat să le aţâţe mânia prin severitate sau iuţeală. Cu profundă emoţie, el şi-a exprimat grija pentru copiii săi şi i-a implorat să dea dovadă de respect faţă de perii săi albi şi să nu aducă ruşine asupra numelui său şi, mai presus de toate, să nu aducă dezonoare lui Dumnezeu printr-o astfel de nesocotire a învăţăturilor Sale. Ruşinaţi de faptul că purtarea lor rea fusese dată pe faţă, tinerii s-au prefăcut că s-au pocăit, când de fapt ei n-au făcut decât să ascundă adevăratele lor simţăminte, care au devenit şi mai înverşunate prin această dare a lor în vileag. {PP 209.3}

Darul neînţelept pe care tatăl i l-a făcut lui Iosif, o haină sau o tunică scumpă, care de obicei era purtată de persoane distinse, a fost pentru ei o altă dovadă a atitudinii lui părtinitoare şi a dat loc la bănuiala că el intenţionează să treacă peste copiii săi mai mari şi să-i atribuie fiului Rahelei dreptul de întâi născut. Răutatea lor a crescut şi mai mult când, într-o zi, băiatul le-a povestit un vis pe care l-a avut. „Iată", spuse el, „noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului; şi iată că snopul meu s-a ridicat şi a stat în picioare; iar snopii voştri l-au înconjurat, şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui". {PP 209.4}

„Doar n-ai să împărăţeşti tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuieşti tu pe noi?" au spus fraţii săi, cu vădită mânie. {PP 210.1}

Nu peste mult timp el a avut un alt vis, la fel de important, pe care de asemenea l-a relatat: „Soarele, luna şi unsprezece stele se aruncau cu faţa la pământ înaintea mea". (Geneza 37, 7-9.) Acest vis a fost tot atât de repede interpretat ca şi primul. Tatăl său, care era prezent, i-a spus mustrător: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni eu, mama ta şi fraţii tăi să ne aruncăm cu faţa la pământ înaintea ta?" (Versetul 10.) În ciuda severităţii aparente a cuvintelor sale, Iacov credea că Dumnezeu îi descoperea lui Iosif viitorul. {PP 210.2}

Pe când tânărul stătea înaintea fraţilor săi, înfăţişarea sa frumoasă strălucea de spiritul inspiraţiei, şi ei nu-şi puteau reţine admiraţia; dar ei n-au ales să renunţe la căile lor rele şi au urât curăţia ce mustra păcatele lor. Acelaşi spirit care-l stăpânise pe Cain se aprinsese şi în inimile lor. {PP 210.3}

Fraţii erau obligaţi să se mute din loc în loc pentru a-şi asigura păşune pentru turmele lor şi adesea erau absenţi cu toţii luni întregi de acasă. După întâmplările relatate mai sus, ei au mers la locul pe care l-a cumpărat tatăl lor, la Sihem. A trecut un timp în care nu s-a primit nici o veste de la ei şi tatăl a început să se îngrijoreze de viaţa lor, din cauza comportării lor crude din trecut faţă de cei din Sihem. De aceea, el l-a trimis pe Iosif să-i găsească şi să-i aducă ştiri despre starea lor. Dacă Iacov ar fi cunoscut adevăratele sentimente ale fiilor săi faţă de Iosif, atunci nu l-ar fi lăsat singur cu ei; dar ei au ascuns cu grijă faptul acesta de el. {PP 210.4}

Cu o inimă plină de bucurie, Iosif s-a despărţit de tatăl său, fără ca bătrânul om şi nici tânărul său fiu să viseze la cele ce aveau să se întâmple până când ei aveau să se mai revadă. Când, după călătoria sa lungă şi singuratică, Iosif a sosit la Sihem, fraţii săi şi turmele lor nu mai erau de găsit. Întrebând de ei, el a fost îndreptat spre Dotan. Făcuse deja mai mult de optzeci de kilometri şi acum o altă distanţă de douăzeci şi cinci de kilometri îi stătea înainte, dar el a pornit în grabă,

uitând de oboseală, la gândul de a alina neliniștea tatălui său și de a-și întâlni frații, pe care, în ciuda răutății lor, el încă îi iubea. {PP 210.5}

Frații săi l-au văzut venind; dar nici gândul la călătoria cea lungă pe care el a făcut-o ca să-i întâlnească, la oboseala și faptul că era flămând, nici apelurile lui la ospitalitatea și iubirea lor frățească, nimic nu a înmuiat asprimea urii lor. Vederea hainei, dovadă a iubirii tatălui său, i-a făcut să turbeze. „Iată că vine făuritorul de vise", au strigat ei în batjocură. Mânia și răzbunarea, nutrite de mult timp în ascuns, au pus acum stăpânire pe ei. „Veniți acum să-l omorâm", au spus ei, „și să-l aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică, și vom vedea ce se va alege de visurile lui". (Versetul 19-20.) {PP 210.6}

Ei ar fi adus la îndeplinire planul lor, dacă nu era acolo Ruben. El n-a vrut să ia parte la uciderea fratelui său și a propus ca Iosif să fie aruncat de viu într-o groapă și să fie lăsat să moară acolo, intenționând totuși, în taină, să-l salveze și să-l redea tatălui său. Convingându-i pe toți să fie de acord cu acest plan, Ruben a părăsit grupul fraților săi, temându-se ca nu cumva să nu-și poată controla simțămintele și, astfel, adevăratele lui intenții să fie date pe față. {PP 211.1}

Fără să bănuiască primejdia, Iosif venea bucuros că ținta lungii sale căutări a fost atinsă; dar, în loc de salutul la care se aștepta, el s-a îngrozit de privirile mânioase și răzbunătoare care l-au întâmpinat. Fu înșfăcat și haina i-a fost smulsă de pe el. Amenințările și batjocurile au dat pe față un plan ucigaș. Rugămințile lui au rămas neauzite. El se afla cu totul în puterea acelor oameni ieșiți din minți. Trăgându-l în mod barbar spre o groapă adâncă, l-au aruncat în ea și, după ce s-au asigurat de faptul că nu exista nici o posibilitate de scăpare, l-au lăsat acolo, să piară de foame, în timp ce ei „s-au așezat să mănânce". {PP 211.2}

Dar unii dintre ei nu se simțeau bine; ei nu simțeau satisfacția pe care se așteptau să le-o aducă răzbunarea. În curând, o ceată de călători se văzu apropiindu-se. Era o caravană de ismaeliți de dincolo de Iordan, în drumul lor spre Egipt, cu mirodenii și alte mărfuri. Iuda le-a propus acum ca, în loc să-l lase să moară, să-l vândă pe fratele lor acestor negustori păgâni. Și astfel, în timp ce el era înlăturat din drumul lor, ei aveau să rămână curați de sângele lui; „căci", spunea el, „este fratele nostru, carne din carnea noastră". Toți au fost de acord cu această propunere și Iosif a fost repede scos afară din groapă. {PP 211.3}

Când i-a văzut pe negustori, adevărul cel groaznic l-a străfulgerat. A deveni sclav era o soartă cu mult mai de temut decât moartea. În agonia groazei, el a apelat la unul și la altul din frații săi, dar în zadar. Unii au fost mișcați de milă, dar, temându-se să nu se facă de râs, au tăcut; toți aveau simțământul că au mers prea departe ca să mai dea înapoi. Dacă Iosif ar fi fost cruțat, fără îndoială că el i-ar fi spus tatălui lor, care nu avea să treacă cu vederea cruzimea lor față de fiul său favorit. Făcându-și inimile cremene față de rugămințile lui, ei l-au vândut în mâinile negustorilor păgâni. Caravana s-a pus în mișcare și în curând s-a pierdut din vedere. {PP 211.4}

Ruben s-a întors la groapă, dar Iosif nu mai era acolo. Alarmat de faptul acesta și făcându-și reproșuri, el și-a smuls hainele și i-a căutat pe frații săi, spunând: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?" (Versetul 30.) Luând cunoștință de soarta lui Iosif, cum și de faptul că era acum

imposibil să-l mai recapete, Ruben a fost convins să se unească cu ceilalți în încercarea de a acoperi vina lor. Junghiind un țap, ei au înmuiat haina lui Iosif în sângele lui și au dus-o tatălui lor, spunându-i că au găsit-o pe câmp și că se temeau că este a fratelui lor. „Vezi”, au spus ei, „dacă este haina fiului tău sau nu”. Ei priviseră înainte la scena aceasta cu groază, dar nu erau pregătiți pentru durerea sfâșietoare de inimă, pentru jalea de nedescris, pe care erau obligați să o vadă acum. „Este haina fiului meu”, a spus Iacov; „o fiară sălbatică l-a mâncat. Da, Iosif a fost făcut bucăți”. (Versetul 33.) Zadarnic încercau fiii și fiicele sale să-l mângâie. El „și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jelit multă vreme pe fiul său”. (Versetul 34.) Timpul părea că nu aduce nici o alinare durerii sale. „Plângând mă voi coborî la fiul meu în locuința morților”, era plânsul său disperat. Tinerii, îngroziți de ceea ce au făcut și totuși temându-se de reproșurile tatălui lor, au ascuns în inimă conștiența vinovăției lor, care acum le părea chiar și lor, ca fiind foarte mare. {PP 212.1}

Capitolul 20 — Iosif în Egipt

Capitol bazat pe textele din Geneza 39 până la 41.

Între timp, Iosif și cei ce l-au cumpărat se aflau pe drumul spre Egipt. Pe când caravana călătorea spre miazăzi, către hotarele Canaanului, băiatul a putut zări în depărtare colinele printre care se aflau și corturile tatălui său. El a plâns amar, gândindu-se la tatăl său iubitor, în singurătatea și durerea lui. Din nou i-a venit în minte scena de la Dotan. El i-a văzut pe frații săi plini de mânie și a simțit privirile lor furioase ațintite asupra lui. Cuvintele înțepătoare și insultătoare, cu care ei au răspuns rugăminților lui disperate, răsunau în urechile lui. Cu inima tremurândă privi înainte, spre viitor. Ce schimbare avusese loc în situația lui — de la poziția sa de fiu prea iubit, la aceea de sclav disprețuit și neajutorat. Singur și fără prieteni, care avea să fie soarta sa în țara străină în care era dus? Pentru un timp, Iosif căzu pradă unei dureri și unei groaze nestăpânite. {PP 213.1}

Dar, în providența lui Dumnezeu, chiar această experiență avea să fie o binecuvântare pentru el. În câteva ore, el a învățat ceea ce ani de zile n-ar fi putut să învețe. Tatăl său, puternic și duios, cum fusese și iubirea lui, îi făcuse rău prin comportarea lui părtinitoare și indulgentă. Această neînțeleaptă preferință i-a mâniat pe frații lui și i-a provocat la fapta lor cea crudă, care l-a despărțit de căminul său. Efectele ei s-au manifestat de asemenea în propriul său caracter. Au fost încurajate greșeli care acum trebuia să fie corectate. El devenise încrezător în sine și pretențios. Obișnuit să fie slăbiciunea grijii tatălui său, și-a dat seama că este nepregătit să facă față greutăților din fața sa, vieții aspre și lipsite de ocrotire a unui străin și a unui sclav. {PP 213.2}

În situația aceasta, gândul i s-a îndreptat spre Dumnezeul tatălui său. În copilărie, el fusese învățat să-L iubească și să se teamă de El. Adesea, în cortul tatălui său, el ascultase istorisirea visului pe care Iacov l-a avut pe când fugise în exil. I se povestise despre făgăduințele lui Dumnezeu făcute lui Iacov și cum fuseseră ele împlinite — cum, atunci când a fost nevoie, îngerii lui Dumnezeu au venit să-l învețe, să-l mângâie și să-l ocrotească. El fusese învățat despre iubirea lui Dumnezeu manifestată în faptul că a dat oamenilor un Răscumpărător. Toate aceste lecții prețioase îi veneau acum cu putere în minte. Iosif credea că Dumnezeul părinților săi va fi și Dumnezeul lui. Atunci și acolo el s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu și s-a rugat ca Păzitorul lui Israel să fie cu el în țara exilului său. {PP 213.3}

Sufletul său a tresăltat când a luat hotărârea supremă de a se dovedi credincios față de Dumnezeu — în toate împrejurările să se comporte așa cum se cuvine unui supus al Împăratului cerului. El avea să-I slujească lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită; el avea să dea piept cu încercările și să îndeplinească cu credincioșie orice îndatorire. Experiența unei singure zile fusese punctul de cotitură în viața lui Iosif. Nenorocirea ei îngrozitoare l-a schimbat dintr-un copil răsfățat, într-un bărbat stăpân pe sine, curajos și serios. {PP 214.1}

Sosind în Egipt, Iosif a fost vândut lui Potifar, mai marele gărzilor împăratului, în a cărui slujbă a rămas zece ani. Aici el a fost expus unor ispite de un caracter cu totul ieșit din comun.

Se afla aici în mijlocul idolatriei. Închinarea la zei era însoțită de întreaga pompă împărătească, susținută de bogăția și cultura celei mai civilizate națiuni din vremea aceea. Cu toate acestea, Iosif și-a păstrat simplitatea și credincioșia sa față de Dumnezeu. Pretutindeni în jurul său erau priveliștile și chemările viciului, dar el era ca unul care nu auzea și nu vedea nimic. El nu îngăduia ca gândurile lui să zăbovească asupra subiectelor interzise. Dorința de a câștiga bunăvoința egiptenilor nu l-a putut determina să renunțe la principiile lui. Dacă ar fi încercat să facă acest lucru, atunci el ar fi fost biruit de ispite; dar el nu se rușina de religia părinților săi și n-a făcut nici un efort pentru a ascunde faptul că era un adorator al lui Iehova. {PP 214.2}

„Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine.... Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca". (Geneza 39, 2-3.) Încrederea lui Potifar în Iosif creștea zi după zi și, în cele din urmă, l-a ridicat la rangul de administrator, dându-i controlul deplin asupra tuturor averilor sale. „Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea, și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea". (Versetul 6.) {PP 214.3}

Prosperitatea însemnată, care se vedea în tot ceea ce se afla în grija sa, nu era rezultatul direct al unei minuni; dar hărnicia, grija și energia sa erau încununate cu binecuvântarea divină. Iosif atribuia succesul său bunăvoinței lui Dumnezeu și chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta, ca fiind secretul prosperității sale fără precedent. Totuși, această prosperitate n-ar fi putut să fie obținută fără eforturi statornice și bine chibzuite. Dumnezeu a fost proslăvit prin credincioșia slujitorului Său. A fost scopul Său acela ca, în curăție și cinste, cel ce credea în Dumnezeu să fie într-un contrast izbitor cu închinătorii la idoli — pentru ca astfel lumina harului ceresc să poată străluci în mijlocul întunericului păgânismului. {PP 214.4}

Purtarea cuviincioasă și credincioșia lui Iosif au câștigat inima dregătorului lui faraon, care ajunsese să-l privească mai degrabă ca pe un fiu decât ca pe un sclav. Tânărul a fost adus în legătură cu oameni de vază, învățați, și astfel a ajuns să aibă o cunoaștere a științei, a limbilor și afacerilor, o educație necesară viitorului prim-ministru al Egiptului. {PP 217.1}

Dar credința și integritatea lui Iosif aveau să fie puse la probă prin încercări teribile. Soția stăpânului său căuta să-l ademenească pe tânăr să calce Legea lui Dumnezeu. Până aici, el rămăsese neatins de stricăciunea care domnea în țara aceea păgână; dar aceste ispite erau atât de neașteptate, atât de puternice și seducătoare — cum avea oare să facă față? Iosif știa foarte bine care aveau să fie consecințele împotrivirii sale. Pe de o parte erau tăinuirea, favorurile și răsplătirile; pe de altă parte, dizgrația, închisoarea și poate — moartea. Întreaga sa viață viitoare depindea de hotărârea unui moment. Va triumfa oare principiul? Va rămâne Iosif totuși credincios lui Dumnezeu? Cu o îngrijorare ce nu se poate exprima în cuvinte, îngerii priveau la scena aceasta. Răspunsul lui Iosif a dat pe față puterea principiului religios. El nu va trăda încrederea stăpânului său de pe pământ și, indiferent de consecințe, el va fi credincios Stăpânului său din ceruri. Sub privirile cercetătoare ale lui Dumnezeu și ale sfinților îngeri, mulți își iau libertatea de a face fapte de care n-ar vrea să se facă vinovați în prezența semenilor lor, dar primul gând al lui Iosif a fost la Dumnezeu: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" (Versetul 9), zise el. {PP 217.2}

Dacă am avea mereu simțământul că Dumnezeu vede și aude tot ceea ce facem și spunem și că înregistrează cu credincioșie cuvintele și faptele noastre, cum și faptul că va trebui să stăm față în față cu toate acestea, atunci ne-ar fi teamă să păcătuim. Tinerii să-și amintească întotdeauna că, oriunde sunt și în tot ceea ce fac, ei se află în prezența lui Dumnezeu. Nici un amănunt din comportamentul nostru nu scapă neobservat. Nu ne putem ascunde căile de Cel Prea Înalt. Legile omenești, uneori destul de severe, sunt adesea călcate fără ca acest lucru să se descopere și deci fără să se pedepsească. Dar nu așa stau lucrurile cu Legea lui Dumnezeu. Întunericul cel mai adânc din miez de noapte nu poate fi acoperământ pentru cel vinovat. Acesta poate gândi că este singur; dar pentru orice faptă există un martor nevăzut. Chiar și motivele inimii sale sunt deschise cercetării divine. Orice faptă, orice cuvânt și orice gând sunt așa de clar înregistrate, ca și când în întreaga lume n-ar exista decât o singură persoană și atenția cerului ar fi îndreptată numai asupra acesteia. {PP 217.3}

Iosif a suferit pentru integritatea sa, căci ispititoarea lui s-a răzbunat, acuzându-l de o faptă murdară și făcând ca el să fie aruncat în închisoare. Dacă Potifar ar fi crezut învinuirile soției sale aduse împotriva lui Iosif, atunci tânărul evreu și-ar fi pierdut viața; dar modestia și cinstea care au caracterizat întotdeauna comportamentul său au fost dovada nevinovăției sale; și totuși, pentru a salva reputația familiei stăpânului său, el a fost lăsat pradă ocării și robiei. {PP 218.1}

La început, Iosif a fost tratat cu mare severitate de către temnicerii săi. Psalmistul spune: „I-au strâns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, și până când l-a încercat Cuvântul Domnului”. (Psalmii 105, 18-19.) Dar adevăratul caracter al lui Iosif a strălucit chiar și în întunericul închisorii. El și-a păstrat cu străşnicie credința și răbdarea; anii săi de slujire credincioasă au fost răsplătiți cât nu se poate mai crud, și totuși aceasta nu l-a amărât și nu l-a descurajat. El avea pacea care venea dintr-o conștiință curată și și-a încredințat situația în mâna lui Dumnezeu. El nu s-a mai gândit la nedreptățile ce i se făcuseră, ci a uitat durerea sa, căutând să ușureze necazurile altora. Chiar în închisoare el a găsit ceva de făcut. Dumnezeu îl pregătea în școala durerilor pentru a fi mai mult de folos, iar el nu s-a dat înapoi de la disciplina ce-i era necesară. În închisoare, văzând roadele opresiunii și ale tiraniei, cum și efectele crimei, el a învățat lecția dreptății, a împreunei simțiri și a îndurării, care l-a pregătit să folosească puterea cu înțelepciune și milă. {PP 218.2}

Încetul cu încetul, Iosif a câștigat încrederea mai marelui temniței și în cele din urmă i s-au dat în grijă toți deținuții. Comportarea sa în închisoare, și anume cinstea în viața sa de fiecare zi și simpatia manifestată față de aceia care se aflau în necaz și deznădejde — acestea i-au deschis calea pentru prosperitatea și onoarea sa viitoare. Fiecare rază de lumină pe care o revărsăm asupra altora se întoarce asupra noastră. Fiecare cuvânt bun și plin de amabilitate adresat celor întristați, fiecare faptă pe care o facem ca să-i ușurăm pe cei apăsați și fiecare dar pe care-l facem celor în nevoi, dacă motivele ce le generează sunt sfinte, vor avea ca rezultat binecuvântări pentru dătător. {PP 218.3}

Mai marele pitarilor și mai marele paharnicilor împăratului fuseseră aruncați în închisoare pentru o vină oarecare și au ajuns sub mâna lui Iosif. Într-o dimineață, observând că aceștia sunt

foarte triști, cu bunătate s-a interesat de motivele întristării lor și i s-a spus că fiecare dintre ei avuseseră câte un vis deosebit, a cărui semnificație erau foarte doritori s-o cunoască. Nu aparțin oare „tălmăcirile lui Dumnezeu?", spuse Iosif. „Istorisiți-mi dar visele voastre". (Geneza 40, 8.) După ce fiecare și-a povestit visul, Iosif le-a făcut cunoscut tâlcuirea lor. După trei zile, paharnicul avea să fie așezat din nou în slujba sa și să pună paharul în mâna lui Faraon, ca și mai înainte, dar mai marele pitarilor avea să fie dat morții din porunca împăratului. În amândouă cazurile, lucrurile s-au petrecut așa cum au fost prezise. {PP 219.1}

Purtătorul paharului împărătesc i-a făgăduit lui Iosif o profundă recunoștință, atât pentru tălmăcirea fericită a visului său, cât și pentru multele fapte de bunăvoință de care se bucurase; acesta, amintindu-i în modul cel mai mișcător că era ținut în închisoare pe nedrept, l-a rugat să intervină, ca să fie adus înaintea împăratului cazul său. „Adu-ți aminte și de mine", a spus el, „când vei fi fericit, și arată, rogu-te, bunătate față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon și scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din țara evreilor, și chiar aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță". (Versetul 14-15.) Mai marele paharnicilor a trăit să vadă împlinirea visului în toate amănuntele lui; dar atunci când a ajuns să se bucure iarăși de bunăvoința împăratului, nu s-a mai gândit deloc la binefăcătorul lui. Iosif a mai rămas încă doi ani în închisoare. Nădejdea ce se aprinsese în inima sa se stinse cu timpul și, la toate celelalte încercări, s-a adăugat și mușcătura amarnică a nerecunoștinței. {PP 219.2}

Dar o mână dumnezeiască se pregătea să deschidă porțile temniței. Împăratul Egiptului a avut într-o noapte două vise, care păreau că se referă la același eveniment și că prevestesc o mare nenorocire. El nu putea să stabilească însemnătatea lor, dar ele continuau să-i chinuiască mintea. Magii și înțelepții împărăției sale n-au fost în stare să i le tălmăcească. Tulburarea și neliniștea împăratului creșteau mereu și groaza a pus stăpânire pe tot palatul. Agitația aceasta generală i-a reamintit mai marelui paharnicilor de împrejurările propriului său vis; o dată cu aceasta și-a adus aminte de Iosif și a fost străpuns de remușcări pentru uitarea și nerecunoștința sa. De îndată, el i-a făcut cunoscut împăratului cum visul său și al mai marelui pitarilor fuseseră tălmăcite de un deținut evreu și cum s-au împlinit cele prezise. {PP 219.3}

A fost umilitor pentru faraon să se întoarcă de la magii și înțelepții împărăției sale și să ceară sfat de la un străin, și acesta un sclav, dar era gata să facă lucrul cel mai umilitor, dacă prin aceasta ființa sa tulburată putea găsi odihnă. S-a trimis imediat după Iosif; el s-a dezbrăcat de hainele sale de închisoare, s-a ras deoarece părul îi crescuse mult în timpul cât a fost în dizgrație, ținut în temniță. Apoi a fost dus înaintea împăratului. {PP 220.1}

„Faraon a zis lui Iosif: «Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci; și am aflat că tu tălmăcești un vis, îndată ce l-ai auzit». Iosif a răspuns lui Faraon: «Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns lui Faraon»." (Geneza 41, 15-16.) Răspunsul pe care Iosif l-a dat împăratului dă pe față umilința și credința sa în Dumnezeu. Cu modestie a respins onoarea — că ar avea în el însuși o înțelepciune deosebită. „Nu eu", numai Dumnezeu poate explica tainele acestea. {PP 220.2}

Faraon a început apoi să-și povestească visele: „Se făcea că stăteam pe malul râului. și deodată, șapte vaci grase la trup și frumoase la chip s-au suit din râu, și au început să pască prin mlaștini. După ele s-au suit alte șapte vaci, slabe, foarte urâte la chip și sfrijite. N-am mai văzut altele așa de urâte în toată țara Egiptului. Vacile cele sfrijite și slabe au mâncat pe cele șapte vaci dintâi, care erau grase. Le-au înghițit, fără să se poată cunoaște că intraseră în pântecele lor; ba încă înfățișarea lor era tot așa de urâtă ca mai înainte. Și m-am deșteptat. Am mai văzut în vis încă șapte spice pline și frumoase, care creșteau pe același pai. Și după ele au răsărit șapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut tălmăci”. {PP 220.3}

„Ce a visat Faraon”, a spus Iosif, „înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă”. Aveau să vină șapte ani de mare belșug. Ogoarele și livezile aveau să rodească mai mult ca oricând. Iar această perioadă avea să fie urmată de șapte ani de foamete. „Foametea aceasta care va urma va fi așa de mare că nu se va mai cunoaște belșugul din țară”. Repetarea visului era o dovadă atât a faptului că lucrul acesta era hotărât, cât și a faptului că avea să se împlinească foarte curând. „Acum”, continuă el, „Faraon să aleagă un om priceput și înțelept, și să-l pună în fruntea țării Egiptului. Faraon să pună prefecți în țară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor șapte ani de belșug. Să se strângă toate bucatele din acești ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăți, și să le păzească. Bucatele acestea vor fi provizia țării, pentru cei șapte ani de foamete care vor veni în țara Egiptului, pentru ca țara să nu fie prăpădită de foamete”. (Geneza 41, 17-36.) {PP 220.4}

Tălmăcirea era așa de rezonabilă și așa de bine închegată, iar planul pe care el l-a recomandat era așa de bun și iscusit, încât corectitudinea lui nu mai putea fi pusă la îndoială. Dar cui i se putea încredința executarea unui asemenea plan? De înțeleapta alegere depindea chiar scăparea națiunii de pieire. Împăratul era tulburat. Pentru un timp, problema numirii a fost încă în studiu. Prin mijlocirea mai marelui paharnicilor, monarhul aflase despre înțelepciunea și iscusința date pe față de Iosif în administrarea închisorii; era evident faptul că el poseda talente administrative într-un grad foarte mare. Paharnicul, cuprins acum de remușcări, se străduia să ispășească vechea lui nerecunoștință, lăudându-l cu cea mai mare căldură pe binefăcătorul său; iar cercetările pe care împăratul le-a făcut în continuare au dovedit corectitudinea raportului său. În toată împărăția, Iosif era singurul om dăruit cu înțelepciune care să arate primejdia ce amenința împărăția, cum și cu pregătirea necesară pentru a-i face față; iar împăratul era convins că el era cel mai bine calificat să execute planurile pe care le propusese. Era clar faptul că o putere divină era cu el și că nu era nimeni printre slujbașii de stat ai împărăției așa de bine calificat ca să conducă problemele națiunii în acest timp de criză. Faptul că era evreu și sclav era de mică importanță, când în cumpănă era pusă înțelepciunea evidentă și judecata lui sănătoasă. „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?” (Versetul 38), le spuse împăratul sfetnicilor săi. {PP 221.1}

S-a hotărât atunci numirea și lui Iosif i s-a adus la cunoștință vestea uimitoare: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai pe sus de tine”. (Versetul 39-40.) Împăratul a procedat apoi la învestirea lui Iosif cu însemnele înaltei sale slujbe. „Faraon și-a scos inelul din deget, și l-a pus în degetul lui Iosif, l-a îmbrăcat cu haine de in subțire, și i-a pus un lanț de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui și strigau înaintea lui: «În genunchi».” (Versetul 42-43.) {PP 221.2}

„L-a pus domn peste casa lui, și dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea”. (Psalmii 105, 21-22.) Din închisoare, Iosif a fost înălțat ca domn peste toată țara Egiptului. Era o poziție de cea mai înaltă cinste și totuși înconjurată de greutăți și primejdii. Nimeni nu poate să stea pe înălțime și să nu se afle în primejdie. După cum furtuna lasă neatinsă floarea umilă din vale, în timp ce dezrădăcinează copacul falnic din vârful muntelui, tot astfel aceia care și-au păstrat integritatea în vreme ce au trăit o viață umilă pot fi târâți până în adâncul prăpastiei de către ispitele ce însoțesc succesul și onorurile lumești. Dar caracterul lui Iosif a trecut cu bine încercarea, atât în vreme de necazuri, cât și în timp de prosperitate. Aceeași credincioșie față de Dumnezeu a manifestat-o atunci când a stat în palatul lui faraon, ca și atunci când se afla ca deținut în celula temniței. El era și acum un străin într-o țară păgână, despărțit de rudeniile sale, de închinătorii viului Dumnezeu; dar el credea din toată inima că mâna divină îi călăuzise pașii. Sprijinindu-se mereu pe Dumnezeu, el își îndeplinea cu credincioșie răspunderile slujbei sale. Prin Iosif atenția împăratului și a marilor bărbați ai Egiptului era îndreptată spre adevăratul Dumnezeu și, cu toate că rămâneau mai departe legați de idolatria lor, au învățat totuși să respecte principiile descoperite în viața și caracterul adoratorului lui Iehova. {PP 222.1}

Cum a putut fi Iosif în stare să aibă un asemenea raport de tărie de caracter, cinste și înțelepciune? În anii tinereții sale el se lăsa condus de datorie, mai degrabă decât de înclinații; integritatea, încrederea simplă, firea sa aleasă, nobilă, au adus roade în faptele maturității sale. O viață curată și simplă înlesnise dezvoltarea puternică atât a puterilor fizice, cât și a celor intelectuale. Legătura cu Dumnezeu prin lucrările Lui și contemplarea marilor adevăruri încredințate moștenitorilor credinței au înălțat și au înnobilat natura lor spirituală, lărgind și întărindu-i mintea cum n-ar fi putut-o face nici un alt studiu. Atenția plină de credincioșie acordată datoriei în orice împrejurare, de la poziția cea mai umilă și până la cea mai onorată, îi educase toate puterile în vederea celor mai înalte funcții. Acela care trăiește în armonie cu voința Creatorului își asigură dezvoltarea de caracter cea mai reală și cea mai nobilă. „Frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea, depărtarea de rău, este pricepere”. (Iov 28, 28.) {PP 222.2}

Puțini sunt aceia care își dau seama de influența lucrurilor mici ale vieții asupra dezvoltării caracterului. De fapt, nimic din cele cu care noi avem de-a face nu este într-adevăr mic. Diferitele împrejurări pe care le întâmpinăm zi de zi sunt destinate să ne pună la încercare credința și să ne califice pentru răspunderi mai mari. Prin rămânerea la principii în acțiunile obișnuite ale vieții,

mintea se deprinde să considere cerințele datoriei mai presus de acelea ale plăcerilor și înclinațiilor firii. Astfel disciplinate, mințile nu vor mai oscila între bine și rău, asemenea unei trestii bătute de vânt; astfel de oameni sunt credincioși față de datorie pentru că și-au format deprinderea credincioșiei și adevărului. Prin credincioșie în cele mărunte, ei își adună puteri spre a fi credincioși în cele mari. {PP 222.3}

Un caracter drept este de o mai mare valoare decât aurul din Ofir. Fără el, nimeni nu va putea ajunge pe culmile onoarei. Caracterul însă nu se moștenește. El nu poate fi cumpărat. O înaltă viață morală și calitățile deosebite ale minții nu sunt rezultatele întâmplării. Cele mai prețioase daruri sunt fără valoare dacă nu sunt cultivate. Formarea unui caracter nobil este lucrarea unei vieți întregi și trebuie să fie rezultatul unei neobosite sârguințe. Dumnezeu ne dă ocaziile; succesul însă depinde de felul cum ne-am folosit de ele. {PP 223.1}

Capitolul 21 — Iosif și frații săi

Capitol bazat pe textele din Geneza 41, 54-56; 42 până la 50.

Chiar de la începutul anilor de belșug, au început pregătirile pentru foametea ce se apropia. Sub supravegherea lui Iosif, au fost înălțate depozite imense, în principalele locuri din toată țara Egiptului, și au fost făcute ample aranjamente pentru punerea la adăpost a surplusului de cereale din recoltele așteptate. Aceleași măsuri s-au aplicat în tot timpul celor șapte ani de belșug, până când cantitatea de grâu depozitată nu mai putea fi socotită. {PP 224.1}

Acum, au început să vină cei șapte ani de secetă, după cum prevestise Iosif. „În toate țările era foamete; dar în toată țara Egiptului era pâine. Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor egiptenilor: «Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el». Foametea bântuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii și a vândut grâu egiptenilor”. (Geneza 41, 54-56.) {PP 224.2}

Foametea s-a extins și în țara Canaanului și a fost simțită în mod deosebit în acea parte a țării unde locuia Iacov. Auzind de rezervele abundente făcute de împăratul Egiptului, zece dintre fiii lui Iacov au plecat într-acolo ca să cumpere grâu. La sosirea lor, au fost îndreptați spre reprezentantul împăratului și, împreună cu alte persoane care voiau să cumpere grâu, au venit să se prezinte înaintea cârmuitorului țării. și ei „s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui”. (Geneza 42, 6.) „Iosif a cunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au cunoscut”. (Geneza 42, 8.) Numele său evreiesc fusese schimbat cu unul ce i-a fost dat de către împărat și nu mai era nici o asemănare între primul ministru al Egiptului și tânărul pe care îl vânduseră ismaeliților. Când Iosif i-a văzut pe frații săi plecându-se și închinându-se înaintea lui, și-a adus aminte de visurile sale și scenele din trecut i-au apărut înainte. Cercetând grupul, ochiul său ager a descoperit că Beniamin nu era cu ei. Să fi căzut oare și el victimă cruzimii acestor oameni sălbatici? El s-a hotărât să afle adevărul. „Voi sunteți iscoade”, le-a spus el aspru, „ați venit numai ca să cercetați locurile slabe ale țării”. (Versetul 9.) {PP 224.3}

„Nu, domnul meu”, au răspuns ei, „robii tăi au venit să cumpere hrană. Noi toți suntem fiii aceluiași om; suntem oameni de treabă, robii tăI nu sunt iscoade”. (Versetul 10-11.) El dorea să afle dacă ei mai au același spirit îngâmfat ca pe vremuri, când era cu ei; și, de asemenea, să obțină de la ei informații cu privire la căminul lor; el mai știa însă cât de neadevărate ar fi putut fi declarațiile lor. El a repetat acuzația și ei au răspuns: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați, fii ai aceluiași om, din țara Canaan; și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață”. (Versetul13.) {PP 225.1}

Făcându-se că se îndoiește de faptul că cele ce spun ei sunt vrednice de încredere și că îi consideră încă niște iscoade, guvernatorul declară că-i va pune la încercare, cerându-le să rămână în Egipt, până când unul dintre ei se va duce să-l aducă pe fratele lor mai tânăr. Dacă nu erau de acord cu acest lucru, atunci aveau să fie tratați ca iscoade. Dar fiii lui Iacov nu puteau consimți la un astfel de aranjament, deoarece timpul necesar pentru a-l aduce la îndeplinire ar fi făcut ca familiile lor să sufere din lipsă de hrană; și care dintre ei ar fi pornit singur la drum, lăsându-i pe

frații săi în închisoare? Cum ar fi putut acesta să dea ochi cu tatăl său, în astfel de împrejurări? Se părea că ei aveau ori să fie dați morții, ori să fie făcuți sclavi; iar dacă Beniamin avea să fie adus, era adus numai ca să împărtășească soarta lor. De aceea, ei au hotărât să rămână și să sufere mai degrabă împreună decât să aducă un necaz în plus tatălui lor, prin pierderea și a singurului fiu ce îi mai rămăsese. Astfel, ei au fost aruncați în temniță, unde au rămas trei zile. {PP 225.2}

În timpul anilor care au trecut de la data când Iosif a fost despărțit de frații săi, caracterul acestor fii ai lui Iacov se schimbase. Ei fuseseră invidioși, turbulenți, înșelători, cruzi și răzbunători; dar acum, când au dat de necaz, s-au dovedit a fi neegoiști, strâns uniți laolaltă și devotați față de tatăl lor și, deși erau și ei bărbați în puterea vârstei, erau supuși autorității lui. {PP 225.3}

Cele trei zile petrecute în temnița egipteană au fost zile de amărăciune și necaz, când frații au meditat îndelung asupra păcatelor lor din trecut. Dacă Beniamin nu putea fi adus, atunci devenea o certitudine faptul că erau iscoade, dar ei nu aveau nădejde că vor putea câștiga consimțământul tatălui lor ca Beniamin să plece de lângă el. În cea de-a treia zi, Iosif a poruncit ca frații să fie aduși înaintea lui. El n-a vrut să-i țină mai mult. Tatăl său și familiile ce erau împreună cu el poate că deja sufereau de foame. „Faceți lucrul acesta și veți trăi”, a spus el: „eu mă tem de Dumnezeu! Dacă sunteți oameni de treabă, să rămână unul din frații voștri închis în temnița noastră; iar ceilalți plecați, luați grâu ca să vă hrăniți familiile și aduceți-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare și să scăpați de moarte”. (Versetul 18-20.) Ei s-au învoit să accepte această propunere, deși aveau puțină speranță că tatăl lor avea să-l lase pe Beniamin să vină împreună cu ei. Iosif comunica cu ei prin intermediul unui translator, iar ei nu bănuiau că mai marele țării îi înțelegea, de aceea vorbeau deschis unul cu altul în prezența sa. Ei se condamnau pe ei înșiși în legătură cu modul în care s-au purtat cu Iosif: „Da; am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat. Pentru aceea vine peste noi necazul acesta”. (Versetul 21-22.) Ruben, care făcuse planul să-l elibereze la Dotan, adăugă: „Nu vă spuneam eu să nu faceți o astfel de nelegiuire față de băiatul acesta? Dar n-ați ascultat. Acum iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui”. Ascultând, Iosif nu și-a mai putut controla emoțiile, de aceea a ieșit afară și a plâns. Întorcându-se, a poruncit ca Simeon să fie legat în lanțuri în fața lor și să fie dus din nou în temniță. În comportamentul lor crud față de fratele lor, Simeon fusese instigatorul, jucând rolul principal, și din cauza aceasta alegerea a căzut asupra lui. {PP 225.4}

Înainte însă de a îngădui ca frații săi să plece, Iosif a dat porunci ca să li se dea grâu și ca banii fiecăruia dintre ei să fie puși în secret la gura sacului său. Li s-a dat, de asemenea, nutreț pentru animale, ca să aibă pe drumul întoarcerii spre casă. Pe drum, unul dintre ei, deschizându-și sacul, a fost surprins că a găsit punga cu arginți acolo. Făcând cunoscut și celorlalți acest lucru, aceștia s-au alarmat și, plini de spaimă, au zis unul altuia: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?” Să fie oare faptul acesta ca un semn bun din partea lui Dumnezeu sau El a îngăduit să se întâmple astfel spre a-i pedepsi pentru păcatele lor și a-i afunda mai mult în necazuri? Ei au recunoscut faptul că Dumnezeu a văzut păcatele lor și acum îi pedepsea pentru ele. {PP 226.1}

Iacov aștepta cu nerăbdare întoarcerea fiilor săi și, la sosirea lor, toată tabăra s-a adunat în jurul lor, când îi povesteau tatălui toate cele întâmplate. Neliniștea și teama au umplut fiecare inimă. Purtarea mai marelui Egiptului părea a cuprinde în sine unele planuri rele, iar temerile lor s-au confirmat atunci când, deschizându-și sacii, au găsit argintul fiecăruia în sacul lui. În disperarea sa, bătrânul exclamă: „Voi mă lipsiți de copii; Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, și voiți să-l luați și pe Beniamin. Toate acestea pe mine mă lovesc". La aceasta, Ruben a răspuns: „Să-mi omori pe amândoi fiii mei, dacă nu-ți voi aduce înapoi pe Beniamin; dă-l în mâna mea și ți-l voi aduce înapoi". Această vorbire aspră n-a avut darul să-l liniștească pe Iacov. Răspunsul său a fost: „Fiul meu nu se poate pogorî împreună cu voi; căci fratele lui a murit, și el a rămas singur; dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceți, cu durere îmi veți pogorî perii mei cei albi în locuința morților". {PP 226.2}

Dar seceta continua și, cu trecerea timpului, provizia de grâu ce fusese adusă din Egipt aproape că se isprăvise. Fiii lui Iacov știau foarte bine că ar fi zadarnic să se întoarcă în Egipt fără Beniamin. Ei aveau puțină speranță în schimbarea hotărârii tatălui lor și așteptau în tăcere deznodământul acestei situații. Umbra foamei ce se apropia devenea din ce în ce mai întunecată; pe fețele îngrijorate ale tuturor celor din tabără bătrânul citi nevoia lor și, în cele din urmă, spuse: „Duceți-vă iarăși și cumpărați-ne ceva merinde". {PP 227.1}

Iuda a răspuns: „Omul acela ne-a spus curat: «Să nu-mi mai vedeți fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi». Dacă vrei deci să trimiți pe fratele nostru cu noi, ne vom pogorî și-ți vom cumpăra merinde. Dar dacă nu vrei să-l trimiți, nu ne vom pogorî, căci omul acela ne-a spus: «Să nu-mi mai vedeți fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi»". Văzând că hotărârea tatălui său începe să se clatine, el mai adăugă: „Trimite copilul cu mine, ca să ne sculăm și să plecăm, și vom trăi și nu vom muri, noi, tu și copiii noștri" și s-a oferit ca zălog pentru fratele său, fiind pentru totdeauna vinovat dacă nu va izbuti să-l redea pe Beniamin tatălui său. {PP 227.2}

Iacov nu a mai putut să nu-și dea consimțământul și a poruncit fiilor săi să se pregătească de călătorie. El le-a poruncit, de asemenea, să ia niște daruri pentru cârmuitor, din acele lucruri pe care le mai putea da pământul acela lovit de secetă, și anume „puțin leac alinător și puțină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale", precum și o dublă cantitate de argint. „Luați și pe fratele vostru", spuse el, „sculați-vă și întoarceți-vă la omul acela". Când fiii săi erau gata de plecare în călătoria lor nesigură, bătrânul tată se sculă și, ridicându-și mâinile spre ceruri, rosti rugăciunea: „Dumnezeul Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului aceluia, și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru și pe Beniamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!" {PP 227.3}

Și ei au călătorit din nou până în Egipt și s-au prezentat înaintea lui Iosif. Când privirea lui a căzut asupra lui Beniamin, fiul propriei sale mame, el a fost profund mișcat. El și-a ascuns totuși emoția și a poruncit ca să fie duși în casa sa și să se facă pregătiri ca să ia masa împreună cu el. Când erau conduși la palatul guvernatorului, frații s-au îngrijorat foarte mult, temându-se de faptul că erau chemați să dea socoteală pentru argintul aflat în sacii lor. Ei gândeau că anume fusese pus acolo pentru a se da prilejul să-i facă sclavi. În îngrijorarea lor s-au sfătuit cu

administratorul casei, istorisind împrejurările vizitei lor în Egipt; și, ca dovadă a nevinovăției lor, l-au informat că au adus înapoi argintul găsit în sacii lor, de asemenea i-au spus că au adus alți arginți pentru a cumpăra hrană; și au adăugat: „Nu știm cine a pus argintul în sacii noștri”. (Geneza 43, 22.) Omul a răspuns: „Fiți pe pace! Nu vă temeți de nimic. Dumnezeul vostru, Dumnezeul tatălui vostru, v-a pus pe ascuns o comoară în saci. Argintul vostru a trecut prin mâinile mele”. (Versetul 23.) Neliniștea lor pieri și, când Simeon, care fusese eliberat din temniță, li se alătură, ei și-au dat seama că Dumnezeu era în adevăr milostiv față de ei. {PP 227.4}

Când guvernatorul se întâlni iarăși cu ei, aceștia i-au prezentat darurile și cu umilință „s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui”. (Versetul 26.) Din nou i-au venit în memorie visurile lui și, după ce și-a salutat oaspeții, se grăbi să-i întrebe: „Bătrânul vostru tată, de care ați vorbit, este sănătos? Mai trăiește?” (Versetul 27.) „Robul tău, tatăl nostru, este sănătos; trăiește încă” (Versetul 28), a fost răspunsul, însoțit de plecăciuni până la pământ. Apoi privirea i se opri asupra lui Beniamin și spuse: „Acesta este fratele vostru cel tânăr despre care mi-ați vorbit? Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!” (Versetul 29), dar, copleșit de sentimente de gingășie, n-a mai putut spune nimic. „A intrat degrabă într-o odaie și a plâns acolo”. (Versetul 30.) {PP 228.1}

Recăpătându-și stăpânirea de sine, el s-a întors și toți au luat parte la ospăț. După legile castei lor, egiptenilor le era interzis să stea la masă și să mănânce cu oameni de o altă națiie. De aceea, fiii lui Iacov aveau o masă a lor la o parte, în timp ce guvernatorul, datorită rangului său înalt, mânca singur, iar egiptenii aveau și ei mesele lor separate. După ce toți s-au așezat, frații au fost surprinși să constate că erau așezați într-o ordine desăvârșită, după vârsta lor. Iosif a spus să le dea din bucatele care erau înaintea lui; dar Beniamin „a căpătat de cinci ori mai mult decât ceilalți”. (Versetul 34.) Prin acest semn de favoare manifestat față de Beniamin, el nădăjduia să se convingă dacă fratele mai mic era cumva privit cu invidia și ura care fuseseră manifestate față de el. Închipuindu-și încă faptul că Iosif nu le înțelegea limba, frații vorbeau între ei fără sfială; astfel, el a avut un bun prilej să le cunoască adevăratele sentimente. El dorea să-i pună încă la probă și, înainte de plecarea lor, a poruncit ca paharul său de argint din care bea să fie ascuns în sacul celui mai tânăr. {PP 228.2}

Plini de bucurie, ei au pornit pe drumul întoarcerii spre casă. Simeon și Beniamin erau cu ei, animalele erau încărcate cu grâu și toți aveau simțământul că au scăpat cu bine din primejdiile ce păreau că îi înconjoară. Dar de-abia ajunseseră la periferia orașului, când au fost opriți de către administratorul guvernatorului, care le-a pus mustrătoarea întrebare: „Pentru ce ați răsplătit binele cu rău? De ce ați furat paharul din care bea domnul meu și de care se slujește pentru ghicit? Rău ați făcut că v-ați purtat astfel”. (Geneza 44, 4-5.) Se presupunea că acest pahar avea puterea de a descoperi orice substanță otrăvitoare care ar fi fost pusă în el. Pe vremea aceea, astfel de pahare aveau o foarte mare valoare, fiind considerate ca o apărare împotriva uciderii prin otrăvire. {PP 229.1}

La acuzația administratorului, călătorii au răspuns: „Domnule, pentru ce vorbești astfel? Să ferească Dumnezeu pe robii tăi să fi săvârșit o asemenea faptă! Iată, noi ți-am adus din țara

Canaanului argintul pe care l-am găsit la gura sacilor noștri; cum am fi putut să furăm argint sau aur din casa domnului tău? Să moară acela dintre robii tăi la care se va găsi paharul, și noi înșine să fim robi ai domnului nostru". (Versetul 7-9.) {PP 229.2}

„Fie după cuvintele voastre", a spus administratorul: „acela la care se va găsi paharul să fie robul meu; iar voi veți fi nevinovați". (Versetul 10.) {PP 229.3}

Cercetarea a început imediat. „Îndată și-a pogorât fiecare sacul la pământ. Fiecare și-a deschis sacul" (Versetul 11) și administratorul a cercetat fiecare sac, începând cu cel al lui Ruben și luându-i pe fiecare la rând, până la cel mai tânăr. Paharul a fost găsit în sacul lui Beniamin. {PP 229.4}

Frații și-au sfâșiat hainele în semn de mare nenorocire și s-au întors cu pas încet în oraș. După jurământul lor, Beniamin era sortit unei vieți de rob. Ei l-au urmat pe administrator la palat și, găsindu-l pe guvernator încă acolo, „s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui". „Ce faptă ați făcut?" zise el. „Nu știți că un om ca mine are putere să ghicească?" Iosif urmărea să scoată de la ei o recunoaștere a păcatului lor. El nu pretinsese niciodată că are putere să ghicească, dar voia să-i facă să creadă că el putea citi tainele vieții lor. {PP 229.5}

Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptățim? Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru, noi și acela la care s-a găsit paharul". (Versetul 16.) {PP 229.6}

„Să mă ferească Dumnezeu să fac așa ceva", a fost răspunsul; „omul la care s-a găsit paharul va fi robul meu; dar voi, suiți-vă înapoi în pace la tatăl vostru". (Versetul 17.) {PP 230.1}

În marea lui disperare, Iuda s-a apropiat de guvernator și a spus: „Te rog, domnul meu, dă voie robului tău să spună o vorbă domnului meu, și să nu te mânii pe robul tău! Căci tu ești ca Faraon". (Versetul 18.) În cuvinte de o elocvență mișcătoare, el a descris durerea tatălui său din pricina pierderii lui Iosif, cum și ezitarea lui atunci când a fost să-l lase pe Beniamin să vină cu ei în Egipt, întrucât el era singurul fiu ce i-a mai rămas de la mama lui, Rahela, pe care Iacov a iubit-o atât de mult. „Acum", spuse el, „dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi băiatul de sufletul căruia este nedezlipit sufletul lui, el are să moară, când va vedea că băiatul nu este; și robii tăi vor coborî cu durere în locuința morților bătrânețile robului tău, tatăl nostru. Căci robul tău s-a pus chezaș pentru copil și a zis tatălui meu: «Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu pentru totdeauna față de tatăl meu». Îngăduie dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah, să nu văd mâhnirea tatălui meu". (Versetul 18-34.) {PP 230.2}

Iosif era mulțumit. El a văzut în frații săi roadele unei adevărate pocăințe. Auzind nobila hotărâre a lui Iuda, a poruncit ca toți ceilalți, în afară de oamenii aceștia, să iasă afară; apoi, plângând tare, el a strigat: „Eu sunt Iosif! Mai trăiește tatăl meu?" (Geneza 45, 3.) {PP 230.3}

Frații săi au rămas încremeniți, muți de spaimă și uimire. Cârmuitorul Egiptului era fratele lor, Iosif, pe care ei îl invidiaseră și au vrut să-l ucidă și pe care, în cele din urmă, l-au vândut ca rob! Tot comportamentul lor rău față de el a trecut pe dinaintea lor. Ei și-au amintit cum au disprețuit ei visele lui și cum s-au străduit ca acestea să nu se împlinească. Și, cu toate acestea, ei și-au jucat rolul în împlinirea acestor vise; iar acum, pentru că se aflau cu totul în puterea lui, fără îndoială că el avea să răzbune tot răul pe care îl suferise. {PP 230.4}

Văzându-le tulburarea, el le spuse cu duioșie: „Apropiați-vă de mine”, și, în timp ce ei se apropiau, el a continuat: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră”. (Versetul 4-5.) Dându-și seama că au suferit destul pentru cruzimea cu care s-au purtat față de el, plin de noblețe, el a căutat să le alunge temerile și să ușureze amărăciunea mustrărilor de conștiință pe care și le făceau. {PP 230.5}

„Iată”, continuă el, „sunt doi ani de când bântuie foametea în țară; și încă cinci ani nu va fi nici arătură, nici seceriș. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui, și cârmuitorul întregii țări a Egiptului. Grăbiți-vă de vă suiți la tatăl meu, și spuneți-i: «Așa vorbește fiul tău Iosif: Dumnezeu m-a pus domn peste tot Egiptul; pogoară-te la mine și nu zăbovi! Vei locui în ținutul Gosen, și vei fi lângă mine, tu, fiii tăi, și fiii fiilor tăi, oile tale și boii tăi, și tot ce este al tău. Acolo te voi hrăni căci vor mai fi încă cinci ani de foamete; și astfel nu vei pieri, tu, casa ta, și tot ce este al tău.» Voi vedeți cu ochii voștri, și fratele meu Beniamin vede cu ochii lui că eu însumi vă vorbesc.” „El s-a aruncat de gâtul fratelui său Beniamin și a plâns; și Beniamin a plâns și el pe gâtul lui. A îmbrățișat, de asemenea, pe toți frații lui, plângând. După aceea, frații lui au stat de vorbă cu el”. (Versetul 6-15.) Plini de umilință, ei și-au mărturisit păcatul și i-au cerut iertare. De multă vreme ei se chinuiau de grijă și remușcări, iar acum se bucurau că el era încă în viață. {PP 231.1}

Vestea despre cele ce avuseseră loc a fost dusă în grabă la împărat, care, doritor să-și manifeste recunoștința față de Iosif, a confirmat invitația făcută de guvernator familiei sale, zicând: „Tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi”. (Versetul 20.) Frații au fost apoi lăsați să plece, după ce au fost din abundență încărcați cu merinde și care, precum și cu tot ceea ce le era de trebuință pentru mutarea tuturor familiilor lor și a slujitorilor lor în Egipt. Iosif i-a dat lui Beniamin daruri mult mai valoroase decât le-a dat celorlalți. Apoi, temându-se că se va isca vreo ceartă între ei pe drumul spre casă, în clipa în care erau gata să plece, le-a dat porunca: „Să nu vă certați pe drum”. (Versetul 24.) {PP 231.2}

Fiii lui Iacov s-au întors la tatăl lor cu vestea aducătoare de bucurie: „Iosif tot mai trăiește și chiar el cârmuiește toată țara Egiptului”. (Versetul 26.) La început, bătrânul a fost copleșit de vestea aceasta; nu putea să creadă ceea ce auzise; dar, când a văzut șirul cel lung de care și animale încărcate și că Beniamin era din nou cu el, a fost convins și, în plinătatea bucuriei sale,

exclamă: „Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte”. (Versetul 28.) {PP 231.3}

Mai rămânea de făcut încă un act de umilință din partea celor zece frați. Ei i-au mărturisit acum tatălui lor înșelăciunea și fapta lor crudă, care atâția ani amărâse viața lui și a lor. Iacov nu-i bănuise de un păcat atât de josnic, dar văzând că totul a fost întors în bine, i-a iertat și i-a binecuvântat pe greșiții săi copii. {PP 232.1}

Tatăl și fiii săi, cu familiile lor, cu turmele și cirezile lor, împreună cu numeroșii lor slujitori, au pornit curând spre Egipt. Cu inima plină de bucurie, ei și-au continuat călătoria și, când au ajuns la Beer-Șeba, patriarhul a adus jertfe de mulțumire și L-a rugat pe Dumnezeu să le dea asigurarea că va merge cu ei. Într-o viziune de noapte, Cuvântul divin i-a vorbit: „Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu Însumi Mă voi pogorî cu tine în Egipt și Eu Însumi te voi scoate iarăși de acolo”. (Geneza 46, 3-4.) {PP 232.2}

Asigurarea: „Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare”, era plină de însemnătate; lui Avraam îi fusese dată făgăduința că va avea urmași tot atât de numeroși ca și stelele cerului, dar până atunci poporul ales crescuse foarte încet. Iar țara Canaanului nu oferea acum condițiile pentru dezvoltarea unei astfel de națiuni, după cum fusese profetizat. țara se afla în stăpânirea unor puternice triburi păgâne, care nu aveau să fie deposedate și nimicite decât după „al patrulea neam”. Dacă urmașii lui Israel aveau să ajungă aici un popor numeros, atunci ei ar fi trebuit fie să-i alunge pe locuitorii țării, fie să se împrăștie printre ei. Lucrul dintâi, după planul divin, nu-l puteau face; iar dacă s-ar fi amestecat cu canaaniții, ar fi fost în primejdie de a fi amăgiți și a cădea în idolatrie. Egiptul, însă, oferea condițiile necesare împlinirii scopului divin. O parte a țării, bine udată și fertilă, le era pusă la dispoziție, oferindu-le toate posibilitățile pentru creșterea lor rapidă. Iar antipatia pe care aveau să o întâlnească în Egipt datorită ocupației lor, deoarece toți păstorii erau „o urâciune pentru egipteni”, avea să-i facă în stare să rămână un popor deosebit, aparte, ajutându-i astfel să rămână departe de participarea la idolatria Egiptului. {PP 232.3}

Ajungând în Egipt, grupul s-a dus direct în ținutul Gosen. Acolo a venit Iosif în carul său oficial, însoțit de o suită princiară. Strălucirea din jurul său și demnitatea poziției sale au fost uitate; un singur gând îi umplea mintea, o singură dorință îi mișca inima. Privind la călătorii care se apropiau, iubirea, ale cărei daruri fuseseră reprimate atât de mulți și îndelungați ani, nu a mai putut fi nicidecum controlată. El a sărit din carul său și a alergat înainte pentru a-i ura tatălui său bun venit. „Cum l-a văzut, s-a aruncat pe gâtul lui și a plâns multă vreme pe gâtul lui. Israel a zis lui Iosif: «Acum pot să mor, fiindcă ți-am văzut fața, și tu tot mai trăiești»”. (Versetul 29-30.) {PP 233.1}

Iosif i-a luat pe cinci dintre frații săi ca să-i prezinte lui faraon și să primească de la el în dar pământul unde să-și așeze viitoarea lor locuință. Recunoștința față de primul său ministru l-ar fi putut face pe monarh să-i onoreze, dându-le slujbe de stat, dar Iosif, credincios adorării lui Iehova, a căutat să-i salveze pe frații lui de ispitele la care ar fi fost supuși la curtea păgână; de aceea i-a sfătuit ca, atunci când vor fi întrebați de împărat, să-i spună în mod deschis adevărata

lor ocupație. Fiii lui Iacov au urmat acest sfat, având grijă, de asemenea, să spună că ei au venit să locuiască o vreme în țară, nu ca să rămână acolo, rezervându-și astfel dreptul să plece atunci când hotărau să facă lucrul acesta. Împăratul le-a hotărât un loc de locuit, așa cum le-a făgăduit, în „cea mai bună parte a țării", în ținutul Gosen. {PP 233.2}

Nu mult după sosirea lor, Iosif l-a dus pe tatăl său ca să fie, de asemenea, prezentat împăratului. Patriarhul era străin în ceea ce privește comportarea la curțile împărătești; dar, în mijlocul scenelor mărețe ale naturii, el comunicase cu un Monarh mult mai puternic; iar acum, conștient de superioritatea lui, ridică mâinile și îl binecuvântă pe faraon. {PP 233.3}

În cele dintâi cuvinte adresate lui Iosif, Iacov vorbise așa ca și cum, o dată cu sfârșitul acesta fericit al îndelungatei lui îngrijorări și amărăciuni, el era gata să moară. Dar încă șaptesprezece ani aveau să-i mai fie dăruiți în locul acela pașnic din Gosen. Acești ani au fost într-un contrast fericit cu aceia dinaintea lor. În fiii săi, el a văzut dovada unei adevărate pocăințe; el și-a văzut familia înconjurată de toate condițiile necesare pentru dezvoltarea unei mari națiuni; și credința sa a înțeles făgăduința cea sigură a așezării lor viitoare în Canaan. El însuși era înconjurat de toate semnele iubirii și favorii pe care primul ministru al Egiptului le putea oferi și, fericit fiind în compania fiului său pierdut de atâta vreme, se îndrepta încetișor, liniștit și împăcat, către mormânt. Simțind că se apropie moartea, el a trimis după Iosif. Fiind neclintit întemeiat pe făgăduința lui Dumnezeu cu privire la luarea în stăpânire a Canaanului, el zise: „Să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinții mei, să mă scoți afară din Egipt și să mă îngropi în mormântul lor". (Geneza 47, 29-30.) Iosif a făgăduit că va face astfel, dar Iacov nu s-a mulțumit numai cu atât; el a cerut de la Iosif cu jurământ solemn că îl va așeza alături de părinții săi, în peștera de la Macpela. {PP 233.4}

O altă problemă importantă se impunea atenției; fiii lui Iosif trebuia să fie așezați în mod oficial printre copiii lui Israel. Iosif, venind pentru o ultimă întâlnire cu tatăl său, i-a adus cu sine pe Efraim și Manase. Prin mama lor, acești copii erau legați de cea mai înaltă ierarhie preoțească a Egiptului, iar poziția tatălui le deschidea căile bogăției și ale locurilor înalte, dacă ei ar fi ales să se unească cu egiptenii. Cu toate acestea, a fost dorința lui Iosif ca ei să se unească cu poporul lor. El și-a manifestat credința în făgăduința legământului, renunțând în numele fiilor săi la toate onorurile pe care le oferea curtea Egiptului, pentru un loc printre desconsideratele semințiii de păstori cărora le fuseseră încredințate cuvintele lui Dumnezeu. {PP 234.1}

Iacov a spus: „Cei doi fii, care ți s-au născut în țara Egiptului, înainte de venirea mea la tine în Egipt, vor fi ai mei; Efraim și Manase vor fi ai mei, ca și Ruben și Simeon". (Geneza 48, 5.) Ei trebuia să fie adoptați ca fii ai săi și să devină căpetenii ale unor semințiii separate. Astfel, unul dintre privilegiile dreptului de întâi născut, pe care Ruben le nesocotise și le pierduse, avea să îi revină lui Iosif, ca o îndoită măsură în Israel. {PP 234.2}

Ochii lui Iacov se întunecaseră din cauza vârstei și el nu-și dăduse seama de prezența tinerilor; dar acum, deslușind formele lor, el a spus: „Cine sunt aceștia?" După ce i s-a răspuns, el adăugă: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvântez". Când aceștia s-au apropiat, patriarhul i-a îmbrățișat și i-a sărutat, punând în mod solemn mâinile asupra capetelor lor, spre

binecuvântare. Apoi a rostit rugăciunea: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut, până în ziua aceasta, Îngerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia”. (Versetul 15-16.) Nu mai era acum nici un spirit de încredere în sine, nici o sprijinire pe puterea sau iscusința omenească. Dumnezeu fusese păstrătorul și sprijinul său. Nu mai era nici o plângere cu privire la zilele grele din trecut. Încercările și necazurile acelor zile nu mai erau considerate ca lucruri care erau „împotriva” lui. Memoria nu readucea în amintire decât mila și bunătatea Sa plină de iubire, care fuseseră cu el în tot timpul peregrinajului său. {PP 234.3}

O dată lucrarea binecuvântării încheiată, Iacov i-a dat fiului său o asigurare — lăsând generațiilor ce aveau să vină, prin lungi ani de robie și necazuri, această mărturie a credinței sale: „Iată că în curând am să mor! Dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri”. (Versetul 21.) {PP 235.1}

În cele din urmă, toți fiii lui Iacov s-au strâns în jurul patului său de moarte. Iacov i-a chemat pe fiii săi și le-a zis: „Strângeți-vă și ascultați, fii ai lui Iacov. Ascultați pe tatăl vostru Israel și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni”. (Geneza 49, 1-2.) Adesea, foarte îngrijorat, el se gândise la viitorul lor și se străduise să-și zugrăvească sieși istoria diferitelor seminții. Acum, când copiii săi așteptau să primească ultima sa binecuvântare, Spiritul Inspirației a venit asupra sa și înaintea lui se desfășura, într-o viziune profetică, viitorul urmașilor săi. Unul după altul au fost amintite numele fiilor săi, a fost descris caracterul fiecăruia dintre ei, iar istoria viitoare a seminției a fost înfățișată pe scurt: {PP 235.2}

„Ruben, tu, întâiul meu născut,

Puterea mea și pârga tăriei mele,

Întâiul în vrednicie, și întâiul în putere”

(Versetul 3.) {PP 235.3}

Astfel a zugrăvit tatăl ceea ce ar fi trebuit să fie poziția lui Ruben, fiul său întâi născut; dar păcatul său dureros de neplăcut de la Migdal-Eder l-a făcut nevrednic de binecuvântarea dreptului de întâi născut. și Iacov continuă: {PP 235.4}

„Năvalnic ca apele,

Tu nu vei mai avea întâietate”

(Versetul 4.) {PP 235.5}

Preoția a fost partea ce a fost dată lui Levi, împărăția și făgăduința mesianică, lui Iuda și o dublă parte din moștenire, lui Iosif. Semința lui Ruben nu s-a ridicat niciodată la o poziție mai înaltă în Israel, ea nu a fost așa de numeroasă ca aceea a lui Iuda sau Dan și a fost cea dintâi care a fost dusă în captivitate. {PP 235.6}

Imediat după Ruben, ca vârstă, veneau Simeon și Levi. Ei fuseseră uniți în cruzimea lor față de sihemiți și ei fuseseră, de asemenea, cei mai vinovați în vinderea lui Iosif. Cu privire la ei, Iacov a declarat: {PP 235.7}

„Îi voi împărți în Iacov,

și-i voi risipi în Israel”

(Versetul 7.) {PP 235.8}

Cu prilejul numărătorii din Israel, chiar înainte de intrarea în Canaan, Simeon era semința cea mai puțin numeroasă. Moise, în binecuvântarea lui de pe urmă, nu a făcut nici o referire la Simeon. În planul așezării în Canaan, această semințe a primit numai o mică parte din ceea ce i-a revenit lui Iuda, iar familiile acelea care au devenit mai târziu puternice au format diferite colonii și s-au așezat în locuri ce se aflau în afara hotarelor țării sfinte. De asemenea, Levi n-a primit nici o moștenire, cu excepția a patruzeci și opt de cetăți, împrăștiate în diferite părți ale țării. În cazul acestei semințe, totuși, credincioșia față de Iehova, atunci când celelalte semințe au apostaziat, i-a asigurat numirea în serviciile cele sfinte de la sanctuar și, în acest fel, blestemul a fost schimbat în binecuvântare. {PP 235.9}

Binecuvântările cele mai de seamă ale dreptului de întâi născut au fost transferate asupra lui Iuda. Semnificația numelui — care înseamnă laudă — este înfățișată în istoria profetică a acestei semințe: {PP 236.1}

„Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi;

Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi.

Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta,

Iuda este un pui de leu.

Tu te-ai întors de la măcel, fiule!

Iuda își pleacă genunchii, Se culcă întocmai ca un leu,

Ca o leoaică: cine-l va scula?

Toiagul de domnie Nu se va depărta din Iuda,

Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui,

Până va veni Silo,

și de El vor asculta popoarele”. (Versetul 8-10.) {PP 236.2}

Leul, regele pădurii, este un simbol potrivit al acestei semințe din care au ieșit David și Fiul lui David, Silo, adevăratul „Leu al seminției lui Iuda”, Căruia I se vor închina, în cele din urmă, toate puterile și Îi vor aduce închinare toate popoarele. {PP 236.3}

Pentru cea mai mare parte dintre fiii săi, Iacov a profetizat un viitor prosper. În cele din urmă a ajuns la Iosif, și inima tatălui s-a revărsat cerând binecuvântări peste „capul domnului fraților săi”: {PP 236.4}

„Iosif este vlăstarul unui pom roditor,

Vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor;

Ramurile lui se înalță deasupra zidului.

Arcașii l-au atâțat, au aruncat săgeți,

Și l-au urmărit cu ura lor.

Dar arcul lui a rămas tare,

Și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov.

Și a ajuns astfel păstorul, stânca lui Israel.

Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău,

Care te va ajuta;

Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic,

Care te va binecuvânta

Cu binecuvântările cerurilor de sus,

Cu binecuvântările apelor de jos,

Cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei.

Binecuvântările tatălui tău Întrec binecuvântările părinților mei;

Și se înalță Până în creștetul dealurilor veșnice;

Ele să vină peste capul lui Iosif,

Peste creștetul capului domnului fraților săi”.

(Versetul 22-26.) {PP 236.5}

Iacov a fost întotdeauna un om al unei profunde și înflăcărate afecțiuni; iubirea sa pentru fiii săi era puternică și gingașă, iar mărturia sa de pe patul de moarte, pentru ei, nu a fost expresia părtinirii sau a resentimentelor. El îi iertase pe toți și i-a iubit până la sfârșit. Gingășia sa părintească n-a putut găsi expresie decât în cuvinte de încurajare și speranță; dar puterea lui Dumnezeu se odihnea asupra lui și, sub influența Inspirației, el a fost constrâns să declare adevărul, oricât de dureros ar fi fost lucrul acesta. {PP 237.1}

O dată pronunțată ultima binecuvântare, Iacov a repetat însărcinarea cu privire la locul îngropării sale: „Eu am să fiu adăugat la poporul meu; deci să mă îngropați împreună cu părinții

mei ... în peștera din ogorul Macpela". „Acolo au îngropat pe Avraam și pe Sara, nevasta lui; acolo au îngropat pe Isaac și Rebeca, nevasta lui; și acolo am îngropat eu pe Lea". (Versetul 29-31.) Astfel, ultimul act al vieții sale a fost acela de a mărturisi credința sa în făgăduința lui Dumnezeu. {PP 237.2}

Cei din urmă ani ai lui Iacov au venit ca un amurg de liniște și odihnă după o zi de zbucium și oboseală. Norii se adunaseră întunecoși deasupra cărării sale și totuși soarele lui a apus în seninătate și strălucirea cerului i-a iluminat ceasul despărțirii. Scriptura spune: „Spre seară se va arăta lumina". (Zaharia 14, 7.) „Uită-te bine la cel fără prihană și privește pe cel fără vicleșug; căci sfârșitul omului acestuia este pacea". (Psalmii 37, 37.) {PP 237.3}

Iacov păcătuise și a suferit mult. Mulți ani de trudă, de griji și necazuri fuseseră partea lui, din ziua când marele lui păcat l-a obligat să fugă din corturile tatălui său. Un fugar fără casă, despărțit de mama sa, pe care nu avea s-o mai vadă niciodată; muncind din greu șapte ani pentru aceea pe care o iubea, numai pentru a fi înșelat în mod josnic; trudind douăzeci de ani în slujba unei rude lacome și apucătoare; văzând cum îi sporește averea și îi cresc copiii în jurul său, dar aflând puțină bucurie în familia sa, mereu în ceartă și dezbinată; amărât din cauza ocării suferite de fiica sa și a răzbunării fraților ei, de moartea Rahelei, de nelegiuirea împotriva firii săvârșită de Ruben, de păcatul lui Iuda, de cruda înșelăciune și răutatea date pe față în dreptul lui Iosif. Cât de lungă și întunecată este lista relelor date la iveală. Astfel, el a cules unul după altul roadele acelei dintâi fapte rele. Mereu și mereu a văzut repetându-se printre fiii săi păcatele de care el însuși se făcuse vinovat. Dar, oricât de amară fusese lecția, ea și-a îndeplinit menirea. Mustrarea, deși dureroasă, adusese totuși „roada dătătoare de pace a neprihănirii". (Evrei 12, 11. u.p.) {PP 237.4}

Inspirația a înregistrat cu credincioșie greșelile oamenilor buni, ale acelora care au fost distinși prin favoarea făcută lor de Dumnezeu; în adevăr, greșelile lor sunt prezentate mai amănunțit decât virtuțile lor. Acesta a fost și a rămas un subiect de uimire pentru mulți și a dat și mai dă încă celor necredincioși ocazia de a lua Biblia în derâdere. Dar lucrul acesta este una dintre dovezile cele mai puternice în favoarea adevărului prezentat în Scripturi, și anume că faptele nu sunt acoperite și păcatele personajelor de seamă ale ei nu sunt trecute cu vederea. Mintea oamenilor este atât de mult stăpânită de prejudecăți, încât nu este cu putință ca istoria scrisă de oameni să fie cu totul imparțială. Dacă Biblia ar fi fost scrisă de persoane neinspirate, atunci fără îndoială că ea ar fi înfățișat caracterul persoanelor onorate de ea într-o lumină mult mai elogioasă. Dar așa cum este, noi avem în ea un raport corect al experiențelor lor. {PP 238.1}

Oamenii care au fost onorați de Dumnezeu și cărora El le-a încredințat mari răspunderi au fost adesea biruiți de ispite și au păcătuit, la fel cum și noi astăzi ne luptăm, ne clătinăm și adesea cădem în greșeli. Viața lor, cu toate greșelile și faptele lor nevrednice, este descoperită înaintea noastră, atât pentru încurajarea noastră, cât și pentru avertizarea noastră. Dacă ei ar fi fost înfățișați fără nici o greșeală, noi, cu natura noastră păcătoasă, am fi ajuns la disperare cu greșelile și abaterile noastre. Dar, văzând cum alții s-au luptat trecând prin descurajări la fel ca ale noastre, cum au fost înfrânți de ispite ca și noi, și totuși s-au îmbărbătat iarăși și au biruit prin

harul lui Dumnezeu, și noi suntem încurajați în alergarea noastră după neprihănire. După cum și ei, deși uneori erau dați înapoi, au recâștigat locul unde fuseseră mai înainte și au fost binecuvântați de Dumnezeu, tot astfel și noi putem fi biruitori în puterea lui Hristos. Pe de altă parte, raportul vieții lor poate sluji ca o avertizare pentru noi. El arată că Dumnezeu nu va socoti nevinovat pe cel vinovat. El vede păcatul chiar și în oamenii cei mai privilegiați și se poartă cu ei chiar mai sever decât cu aceia care au mai puțină lumină și răspundere. {PP 238.2}

După înmormântarea lui Iacov, teama a pus din nou stăpânire pe inimile fraților lui Iosif. Cu toată bunătatea pe care el a manifestat-o față de ei, conștiența vinovăției i-a făcut neîncrezători și bănuitori. Poate că el nu făcuse altceva decât să-și amâne răzbunarea, din considerație pentru tatăl lor și acum avea să le aplice pedeapsa mult amânată pentru fărădelegea lor. Ei n-au îndrăznit să vină personal înaintea lui, dar i-au trimis un mesaj: „Tatăl tău a dat porunca aceasta înainte de moarte: «Așa să vorbiți lui Iosif: Oh! iartă nelegiuirea fraților tăi și păcatul lor, căci ți-au făcut rău!» Iartă acum păcatul robilor Dumnezeului tatălui tău". (Geneza 50, 16-17.) Acest mesaj l-a mișcat până la lacrimi pe Iosif și, încurajați de lucrul acesta, frații săi au venit și s-au aruncat la pământ înaintea lui și au zis: „Suntem robii tăi". Iubirea lui Iosif față de frații săi era profundă și neegoistă și a fost îndurerat la gândul că ei îl considerau capabil să nutrească un spirit de răzbunare. „Fiți fără teamă", a spus el, „căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău; dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede astăzi, și anume să scape viața unui popor în mare număr. Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri". (Versetul 19-21.) {PP 239.1}

Viața lui Iosif este o ilustrare a vieții lui Hristos. Invidia a fost aceea care i-a determinat pe frații lui Iosif să-l vândă ca sclav; ei nădăjduiau să-l împiedice astfel să ajungă mai mare decât ei. Și când a fost dus în Egipt, lor le plăcea să creadă că nu aveau să mai fie necăjiți cu visele lui și că au înlăturat toate posibilitățile ca ele să se împlinească. Dar acțiunile lor au fost anihilate de Dumnezeu, făcând să aibă loc chiar lucrul pe care ei doreau să-l împiedice. Tot astfel și preoții și mai marii iudeilor erau invidioși pe Hristos, temându-se de faptul că El va îndepărta atenția poporului de la ei. L-au omorât, pentru a-L împiedica să devină împărat, dar în felul acesta ei au făcut să aibă loc tocmai ceea ce nu doreau. {PP 239.2}

Iosif, prin rămânerea lui ca rob în Egipt, a devenit un salvator pentru familia tatălui său, și totuși faptul acesta n-a scăzut vinovăția fraților săi. La fel, crucificarea lui Hristos de către vrăjmașii Săi L-a făcut Răscumpărătorul omenirii, Mântuitorul neamului omenesc căzut, Cârmuitorul întregii lumi; dar crima ucigașilor Săi a fost tot așa de urâtă ca și atunci când mâna providenței lui Dumnezeu nu ar fi avut sub control evenimentele, ca ele să fie spre slava Sa și binele omului. {PP 239.3}

După cum Iosif a fost vândut păgânilor de către propriii săi frați, la fel și Hristos a fot vândut în mâinile celor mai înverșunați vrăjmași ai Săi de către unul dintre ucenicii Săi. Lui Iosif i-au fost aduse acuzații neadevărate și a fost aruncat în temniță datorită virtuții sale; tot așa și Hristos a fost disprețuit și respins pentru că viața Lui neprihănită și plină de lepădare de sine a fost o mustrare pentru păcat. Cu toate că nu se făcea vinovat de nici un rău, el a fost condamnat pe

temeiul unor mărturii mincinoase. Iar răbdarea și blândețea lui Iosif, date pe față în timp de nedreptate și opresiune, bucuria lui de a ierta și nobila bunăvoință față de comportarea nenaturală a fraților săi reprezintă răbdarea Mântuitorului, care nu S-a plâns în fața răutății și necuviinței oamenilor răi, și iertarea Sa, acordată nu numai ucigașilor Săi, ci tuturor acelora care vin la El, mărturisindu-și păcatele și căutând iertare. {PP 239.4}

Iosif a mai trăit cincizeci și cinci de ani după moartea tatălui său. El a trăit să-i vadă „pe fiii lui Efraim până la al treilea neam; și fiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui". (Versetul 22-23.) El a fost martor la creșterea și prosperitatea poporului său și în toți acești ani credința sa în faptul că Dumnezeu va readuce pe Israel în țara făgăduinței a fost nezdruncinată. {PP 240.1}

Când a simțit că i se apropie sfârșitul, el și-a chemat rudele în jurul său. Oricât de onorat fusese în țara lui faraon, Egiptul nu era pentru el decât locul exilului său; ultimul act al vieții sale urma să arate că el și-a legat soarta de Israel. Ultimele lui cuvinte au fost: „Dumnezeu vă va cerceta și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov". (Versetul 24.) Și el luă un jurământ solemn din partea copiilor lui Israel că îi vor duce oasele cu ei, în țara Canaanului. „Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu în Egipt". (Versetul 26.) Iar în decursul veacurilor de trudă care au urmat, acel sicriu, un aducător aminte al cuvintelor rostite de Iosif pe patul de moarte, a mărturisit pentru Israel că ei erau numai călători în Egipt și i-a îndemnat să-și păstreze nădejdea ațintită asupra țării Făgăduinței, pentru că timpul eliberării avea să vină cu siguranță. {PP 240.2}

Capitolul 22 — Moise

Capitol bazat pe textele din Exod 1 până la Exod 4.

Pentru a-și procura hrana necesară în timpul foametei, populația Egiptului a vândut împăratului vitele și pământurile sale, iar în cele din urmă s-au dat pe ei înșiși ca robi pentru totdeauna. Iosif a luat în mod înțelept măsuri, pentru a-i scăpa din situația aceasta. El le-a îngăduit să devină arendași ai împăratului, păstrând ogoarele care erau acum ale împăratului și plătind o dijmă anuală de o cincime din roadele muncii lor. {PP 241.1}

Dar copiii lui Iacov nu erau obligați să împlinească astfel de condiții. Datorită serviciului pe care Iosif îl făcuse națiunii egiptene, nu numai că li s-a pus la dispoziție o parte a țării ca locuință a lor, dar au fost scutiți de impozite; li s-a dat din belșug hrană în tot timpul cât a durat foametea. Împăratul a recunoscut în mod public faptul că numai prin intervenția milostivă a Dumnezeului lui Iosif se bucura Egiptul de belșug, în timp ce națiunile celelalte piereau de foame. El a văzut, de asemenea, că modul de administrare al lui Iosif îmbogățise foarte mult țara și recunoștința sa copleșea familia lui Iacov cu favoruri împărătești. {PP 241.2}

Dar, cu trecerea timpului, marele bărbat, căruia Egiptul îi datora atât de mult, și generația care a fost binecuvântată de ostenelile lui au coborât în mormânt. și „peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif”. (Exod 1, 8.) Nu în sensul că el n-ar fi cunoscut serviciile pe care Iosif le adusese națiunii, dar nu voia să le recunoască și astfel, atât cât era cu putință, voia să le dea uitării. „El a zis poporului: «Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară»”. (Versetul 9-10.) {PP 241.3}

La data aceea, izraeliții ajunseseră deja foarte numeroși; ei „s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici, și s-a umplut țara de ei”. (Exod 1, 7.) Sub grija ocrotitoare a lui Iosif și bunăvoința împăratului care conducea atunci țara, ei se întinseseră repede în toată țara. Dar se păstraseră ca un neam aparte, deosebit, neavând nimic comun cu obiceiurile și religia egiptenilor; iar acum, numărul lor mereu crescând trezise temerile împăratului și ale poporului său, ca nu cumva, în caz de război, ei să se unească cu vrăjmașii Egiptului. Cu toate acestea, legile interziceau izgonirea lor din țară. {PP 241.4}

Împăratul și sfetnicii lui nădăjduiseră să îi supună pe izraeliți prin munci grele și în acest fel să facă să li se micșoreze numărul și să zdrobească spiritul lor independent. Neizbutind să-și ajungă scopul, ei au recurs la măsuri și mai crude. Au fost date porunci femeilor a căror ocupație le dădea posibilitatea să aducă la îndeplinire aceste porunci, și anume să ucidă la naștere pruncii evrei de parte bărbătească. Satana era inspiratorul acestui plan. El știa că din mijlocul poporului Israel se va ridica un eliberator; și, inspirându-l pe împărat să poruncească nimicirea copiilor lor, el spera să facă fără efect planul divin. Dar femeile s-au temut de Dumnezeu și n-au îndrăznit să execute porunca aceea crudă. Domnul a privit cu plăcere la purtarea lor și a făcut ca ele să prospere. {PP 242.1}

Împăratul, mâniat pentru că planul său nu izbutise, a făcut ca porunca să fie mai aspră și mai cuprinzătoare. Întreaga națiune a fost chemată să vâneze și să ucidă victimele neajutorate. „Atunci Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul: «Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște și să lăsați pe toate fetele să trăiască»”. (Exod 1, 22.) {PP 242.2}

În timp ce acest decret era în plină putere, lui Amram și Iochebed, izraeliți pioși din seminția lui Levi, li s-a născut un fiu. Copilul era „frumos” și părinții, crezând că timpul eliberării lui Israel se apropia și că Dumnezeu va ridica un eliberator pentru poporul Său, s-au hotărât să nu îngăduie uciderea pruncului. Credința în Dumnezeu le-a întărit inimile și „nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului”. (Evrei 11, 23.) {PP 242.3}

Mama a izbutit să țină copilul ascuns timp de trei luni. Apoi, văzând că nu mai era posibil să-l păstreze în siguranță, a pregătit un coșuleț de papură, izolându-l cu lut și smoală, ca să nu intre apă în el; apoi, după ce a așezat pruncul înăuntru, l-a pus în păpurișul de la malul râului. N-a îndrăznit să rămână pentru a-l păzi, ca nu cumva viața copilului, ca și viața ei să fie primejduite; dar sora lui, Maria, a zăbovit prin apropiere, în aparență cu totul indiferentă, dar de fapt urmărind cu înfrigurare să vadă ce se va întâmpla cu frățiorul ei. Dar mai erau și alți veghetori. Rugăciunile fierbinți ale mamei îl predaseră pe copilul ei în grija lui Dumnezeu; și îngeri nevăzuți pluteau pe deasupra singuraticului său loc de odihnă. Îngerii au îndrumat-o spre acel loc pe fiica lui faraon. Curiozitatea ei a fost trezită de coșulețul acela și, privind la copilașul frumos din el, ea înțelese dintr-o privire toată întâmplarea. Lacrimile pruncului i-au trezit compătimirea și simpatia ei s-a îndreptat spre mama aceea necunoscută care a recurs la acest mijloc pentru a păstra viața odorului ei. Ea se hotărî să-l scape; îl va adopta, ca fiind propriul ei fiu. {PP 243.1}

Maria urmărise pe ascuns orice mișcare; dându-și seama că pruncul este privit cu duioșie, îndrăzni să se apropie și, în cele din urmă, spuse: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?” Și i s-a dat voie. Sora se grăbi să se ducă la mama ei cu vestea fericită și, fără întârziere, s-a întors cu ea înaintea fiicei lui faraon: „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti”, spuse prințesa. {PP 243.2}

Dumnezeu ascultase rugăciunile mamei; credința ei fusese răsplătită. Cu profundă recunoștință, ea a început să-și îndeplinească sarcina fericită și de-acum lipsită de griji. Cu credincioșie a folosit ocazia pe care o avea de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu. Ea avea încredere că acesta fusese păstrat cu viață în vederea unei mari lucrări și mai știa că, în curând, el trebuia să fie predat mamei sale imperiale, unde avea să fie înconjurat de influențe care vor tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu. Toate acestea au făcut-o să fie mai plină de râvnă și mai grijulie în învățătura pe care i-o dădea decât în aceea pe care o dăduse celorlalți copii ai ei. S-a străduit să-i umple mintea cu simțământul temerii de Dumnezeu și al iubirii pentru adevăr și dreptate, rugându-se cu stăruință să fie ferit de orice influență stricăcioasă. Ea i-a arătat nebunia și păcătoșenia idolatriei și l-a învățat de mic să se plece și să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi și ajuta în orice situații grele. Ea l-a ținut pe băiat cât a putut mai mult, dar a fost nevoită să-l predea pe la vârsta de doisprezece ani. {PP 243.3}

Din umila sa căsuță, el a fost luat și dus în palatul regal, la fiica lui faraon, „și el i-a fost fiu”. Dar chiar și aici, el n-a uitat învățăturile pe care le-a primit în copilărie. Lecțiile învățate lângă mama sa nu puteau fi uitate. Ele erau ca un scut împotriva mândriei, necredinței și a viciului ce înfloreau în mijlocul strălucirii de la curte. {PP 244.1}

Cât de larg cuprinzătoare în urmările ei a fost influența acelei singure femei evreice, și aceea o exilată și o sclavă! Întregul viitor al vieții lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel dau mărturie despre importanța lucrării unei mame creștine. Nu există o altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ține în mâinile sale destinul copiilor ei. Ea se ocupă cu dezvoltarea minții și a caracterului, lucrând nu numai pentru prezent, ci și pentru veșnicie. Ea seamănă semințe ce vor răsări și vor aduce roade fie spre bine, fie spre rău. Lucrarea ei nu este aceea de a picta pe pânză un chip frumos sau a-l dălțui în marmură, ci de a imprima într-un suflet omenesc chipul divin. În mod deosebit în timpul primilor ani, stă asupra ei răspunderea de a forma caracterul copiilor ei. Impresiile făcute acum asupra minții lor în dezvoltare vor rămâne de-a lungul întregii lor vieți. Părinții trebuie să îndrume învățătura și educația copiilor lor în timpul când aceștia sunt destul de mici, cu scopul ca ei să poată fi creștini. Ei sunt în grija noastră ca să fie instruiți nu ca moștenitori ai unui tron imperial de pe acest pământ, ci ca împărați pentru Dumnezeu, pentru ca să domnească de-a lungul veacurilor nesfârșite. {PP 244.2}

Fiecare mamă să-și dea seama că clipele ei sunt prețioase; lucrarea ei va fi probată în ziua solemnă a socotelilor. Atunci se va vedea că multe din greșelile și nelegiuirile bărbaților și femeilor s-au datorat neștiinței și neglijenței acelora a căror datorie a fost să călăuzească picioarele lor de copil pe calea cea bună. Atunci se va afla că mulți dintre aceia care au fost o binecuvântare pentru lume cu lumina geniului, adevărului și sfințeniei își datorează principiile, care au fost izvorul principal al influenței și succesului lor, unei mame creștine, care se ruga. {PP 244.3}

La curtea lui faraon, Moise a primit cea mai înaltă educație civilă și militară. Monarhul luase hotărârea de a face din nepotul adoptiv urmașul său la tron, iar tânărul era educat pentru această poziție înaltă. „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte”. (Faptele Apostolilor 7, 22.) Iscusința lui de conducător militar i-a câștigat favoarea oștirii Egiptului și, în general, era privit ca un om cu un caracter cu totul deosebit. Satana fusese înfrânt în planurile sale. Chiar decretul prin care copiii evrei fuseseră dați morții a fost folosit de Dumnezeu pentru pregătirea și educarea viitorului conducător al poporului Său. {PP 245.1}

Bătrânii lui Israel au fost învățați de către îngeri că timpul pentru eliberarea lor era aproape și că Moise era omul pe care Dumnezeu avea să-l folosească pentru a aduce la îndeplinire această lucrare. Tot îngerii au fost aceia care i-au făcut cunoscut lui Moise că Iehova l-a ales ca să rupă lanțurile robiei poporului său. Închipuindu-și că ei aveau să-și obțină libertatea prin forța armelor, el se aștepta să conducă armata poporului Israel împotriva armatelor Egiptului. Având lucrul acesta în vedere, Moise și-a păzit inima, ca nu cumva atașamentul său față de mama adoptivă sau de faraon să-l împiedice să facă voia lui Dumnezeu. {PP 245.2}

După legile Egiptului, toți aceia care se suiau pe tronul faraonilor trebuia să devină membri ai castei preoțești; iar Moise, ca moștenitor sigur, trebuia să fie inițiat în tainele religiei naționale. Această sarcină a fost încredințată preoților. Dar, cu toate că era un student neobosit și zelos, el n-a putut fi făcut să ia parte la adorarea zeilor. A fost amenințat cu pierderea coroanei și avertizat că va fi dezmoștenit de prințesă dacă va stărui în devotamentul său față de credința evreilor. Dar el a rămas nezdruncinat în hotărârea sa, de a nu aduce închinare decât singurului Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului. El discuta cu preoții și cu adoratorii zeilor, arătându-le nebunia închinării lor superstițioase la obiecte neînsuflețite. Nimeni nu era în stare să răstoarne argumentele sale sau să-i schimbe hotărârea. Cu toate acestea, pentru un timp, neînduplecarea sa a fost trecută cu vederea datorită înaltei poziții, cum și datorită favorii de care se bucura atât din partea împăratului, cât și din partea poporului. {PP 245.3}

„Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire". (Evrei 11, 24-26.) Moise era pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curțile celei mai glorioase împărății și să înalțe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filosof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, măririi și faimei, alegând mai degrabă „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului". {PP 246.4}

Moise fusese învățat cu privire la răsplata de pe urmă, ce avea să fie dată slujitorilor umili și ascultători ai lui Dumnezeu, și, prin comparație, pentru el câștigul lumesc nu avea nici o valoare. Palatul magnific al lui faraon și tronul monarhului erau ademenitoare pentru Moise; dar el știa că plăceri păcătoase, care-i făceau pe oameni să uite de Dumnezeu, se aflau la curțile domnești. El privea dincolo de palatul luxos, dincolo de coroana împăratului, la onorurile cele mari ce vor fi date sfinților Celui Prea Înalt, într-o împărăție nemânjită de păcat. Prin credință, el a văzut o coroană nepieritoare pe care Împăratul cerurilor o va așeza pe fruntea biruitorului. Această credință l-a făcut în stare să se depărteze de domnii acestei lumi și să se unească cu poporul cel umil, sărac și disprețuit, care a ales să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât să slujească păcatului. {PP 246.1}

Moise a rămas la curtea lui faraon până la vârsta de patruzeci de ani. Gândurile lui se îndreptau adesea către starea nenorocită în care se afla poporul său și i-a cercetat pe frații săi în robia lor, încurajându-i cu asigurarea că Dumnezeu va lucra pentru eliberarea lor. Adesea, cuprins de indignare la vederea nedreptății și apăsării, ardea de dorința de a răzbuna nedreptățile. Într-o zi, pe când se afla la câmp, văzând un egiptean cum bate un israelit, a alergat și l-a ucis pe egiptean. În afara israelitului, nu mai văzuse nimeni cele întâmplate și Moise a îngropat imediat trupul în nisip. De acum, el s-a arătat gata să apere cauza poporului și nădăjduia să-i vadă

ridicându-se pentru a-și redobândi libertatea. El „credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le va da izbăvirea; dar n-au priceput”. (Faptele Apostolilor 7, 25.) Ei nu erau încă pregătiți pentru libertate. În ziua următoare, Moise a văzut doi evrei certându-se, dintre care unul, în mod evident, era vinovat. Moise l-a mustrat pe cel care începuse cearta, dar imediat el s-a răzbunat pe cel care-l mustra, tăgăduindu-i dreptul de a se amesteca, acuzându-l în mod josnic de crimă: „Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi?” spuse el. „Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât pe egipteanul acela?” (Exod 2, 14.) {PP 246.2}

Întreaga problemă a ajuns repede la cunoștința egiptenilor și, foarte mult exagerată, a ajuns curând la urechile lui faraon. Împăratului i-a fost prezentată fapta aceasta ca însemnând foarte mult — Moise urmărea să-și ridice poporul împotriva egiptenilor, spre a răsturna stăpânirea și pentru a se așeza pe tron; astfel, atâta vreme cât el era în viață, împărăția nu avea să fie în siguranță. Monarhul a hotărât de îndată ca el să fie omorât; dar, dându-și seama de primejdia ce-l amenința, Moise a încercat să scape, fugind spre Arabia. {PP 247.1}

Domnul l-a călăuzit în drumul său și el a găsit adăpost la Ietro, preot și prinț din Madian, care era, de asemenea, un adorator al lui Dumnezeu. După un timp, Moise s-a căsătorit cu una dintre fiicele lui Ietro; și acolo, în slujba socrului său, ca păzitor al turmelor sale, Moise a rămas patruzeci de ani. {PP 247.2}

Omorându-l pe egiptean, Moise a căzut și el în aceeași greșeală pe care au săvârșit-o adesea și părinții neamului său, și anume de a lua în propriile mâini lucrarea pe care Dumnezeu făgăduise că o va îndeplini. Nu era voia lui Dumnezeu să-l elibereze pe poporul Său prin război, așa cum gândea Moise, ci prin tăria cea mare a puterii Sale, pentru ca gloria să fie a Lui, și numai a Lui. Cu toate acestea, chiar acest act pripit a fost folosit de către Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare. El mai avea de învățat aceeași lecție a credinței, pe care Avraam și Iacov o învățaseră, și anume să nu se sprijine pe tăria și înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduințelor Sale. Și mai erau și alte lecții pe care, în mijlocul singurătății munților, Moise trebuia să le învețe. În școala lepădării de sine și a greutăților, el trebuia să învețe răbdarea și stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înțelepciune, el trebuia să învețe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învețe pe Israel cunoașterea voii Sale. Prin propria sa experiență, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească față de toți aceia care aveau nevoie de ajutorul său. {PP 247.3}

Omul s-ar fi dispensat de acea lungă perioadă de muncă și rămânere în obscuritate, socotind-o ca o mare pierdere de timp. Dar Înțelepciunea Infinită l-a chemat pe cel care avea să devină cârmuitorul poporului Său să petreacă patruzeci de ani, îndeplinind lucrarea umilă a unui păstor. Deprinderile astfel dezvoltate, și anume de a purta de grijă, de a se lepăda de sine și de a se îngriji cu blândețe de turma sa, aveau să-l pregătească să devină păstorul plin de milă și îndelung răbdător al lui Israel. Nici un avantaj, pe care educația sau cultura omenească îl putea da, nu putea înlocui această experiență. {PP 247.4}

Moise învățase multe lucruri de care trebuia să se dezvețe. Influențele care-l înconjuraseră în Egipt — iubirea mamei sale adoptive, poziția sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privințele, rafinamentul, subtilitățile și misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măreția solemnă a arhitecturii și sculpturii — toate acestea lăsaseră urme adânci asupra minții sale în dezvoltare și, într-o măsură oarecare, modelaseră obiceiurile și caracterul său. Timpul, schimbarea condițiilor și a locului și comuniunea cu Dumnezeu puteau să îndepărteze aceste influențe. Din partea lui Moise însuși se cerea o luptă ca, pentru propria sa viață, să lepede ce era greșit și să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea grea pentru puterea omenească. {PP 248.1}

În toți aceia care sunt aleși să aducă la îndeplinire o lucrare pentru Dumnezeu se vede elementul omenesc. Cu toate acestea, ei nu sunt oameni care să aibă un caracter și obiceiuri stereotipe și care să fie mulțumiți să rămână în starea aceea. Ei doresc cu înfocare să primească înțelepciune de la Dumnezeu și să învețe să lucreze pentru El. Apostolul spune: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. (Iacov 1, 5.) Dar Dumnezeu nu va da oamenilor lumina dumnezeiască atâta vreme cât ei sunt mulțumiți să rămână în întuneric. Pentru ca să primească ajutorul lui Dumnezeu, omul trebuie să-și pună propria sa minte la lucru, spre a putea realiza marea schimbare ce trebuie săvârșită în el. El trebuie să fie trezit la o viață de rugăciune zeloasă și stăruitoare și plină de eforturi. Deprinderile și obiceiurile rele trebuie să fie lepădate și biruința poate fi câștigată numai printr-o străduință hotărâtă de a corecta aceste greșeli și a trăi conform cu principiile cele drepte. Mulți nu ajung niciodată la înălțimea pe care ar putea s-o atingă, pentru că așteaptă ca Dumnezeu să facă în locul lor lucrul pentru care El le-a dat putere să-l facă singuri. Toți aceia care sunt capabili să fie de folos trebuie să fie educați printr-o severă disciplină morală și intelectuală, și Dumnezeu îi va sprijini, unind puterea divină cu eforturile omenești. {PP 248.2}

Ascuns în fortăreața munților, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele mărețe ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu superstițiile și falsitatea lor. În măreția solemnă a dealurilor veșnice, el contempla maiestatea Celui prea Înalt și, prin contrast, își dădea seama cât de lipsiți de putere și însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea simțământul că se află în prezența Sa și că este copleșit de puterea Lui. Aici, mândria și mulțumirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vieții din pustie, urmările vieții sale de lux și lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos și umil, „mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12, 3), dar, în același timp, puternic în credința în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov. {PP 248.3}

În timp ce anii, în scurgerea vremii, se derulau în veșnicie, iar el umbla din loc în loc cu turmele sale prin locuri singuratice, meditând la starea de oprimare a poporului său, și-a reamintit de felul în care Dumnezeu S-a purtat cu părinții săi, cum și de făgăduințele ce erau moștenirea poporului ales, iar rugăciunile sale pentru Israel se înălțau zi și noapte. Îngeri din cer revărsau lumina lor în jurul lui. Aici, sub inspirația Duhului Sfânt, el a scris cartea Genezei. Anii lungi

petrecuți în mijlocul singurătății pustiei au fost bogați în binecuvântări, nu numai pentru Moise și poporul său, ci pentru lumea întreagă, în decursul tuturor veacurilor ce aveau să vină. {PP 251.1}

„După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit strigătele lor și și-a adus aminte de legământul făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei". (Exod 2, 23-25.) Sosise timpul pentru eliberarea lui Israel. Dar planul lui Dumnezeu urma să fie adus la îndeplinire într-un mod în care mândria omenească să fie copleșită de dispreț. Eliberatorul trebuia ca, la început, să fie un simplu păstor, având în mână numai un toiag; dar Dumnezeu avea să facă din acel toiag simbolul puterii Sale. Mânându-și într-o zi turmele lângă Horeb, „muntele lui Dumnezeu", Moise a văzut un rug în flăcări; ramurile, frunzele și tulpina, toate erau în flăcări, și totuși părea că nu se consumă deloc. El s-a apropiat să vadă mai bine minunea aceea, când o voce îl strigă pe nume din mijlocul flăcărilor. Cu buze tremurătoare, el răspunse: „Iată-mă!" El a fost avertizat să nu se apropie nerespectuos de acel loc. „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.... Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov". El era Acela care, ca Înger al legământului, Se descoperise părinților săi în veacurile trecute. Și „Moise și-a ascuns fața căci se temea să privească pe Dumnezeu". {PP 251.2}

Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor acelora care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează marelui, atotputernicului și sfântului Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, ca și când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audiență a unui conducător pământesc. Aceștia să-și aducă aminte că se află în fața Aceluia pe care Îl adoră serafimii și în prezența căruia îngerii își acoperă fețele. Dumnezeu trebuie să fie foarte mult onorat; toți aceia care își dau într-adevăr seama de prezența Lui se vor pleca în umilință înaintea Lui și, asemenea lui Iacov, când a privit descoperirea lui Dumnezeu, vor striga: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!". (Geneza 28, 17.) {PP 252.1}

În timp ce Moise aștepta înaintea lui Dumnezeu într-o teamă plină de respect, cuvintele ce i se adresau continuară: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere.... Acum vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel". (Exod 3, 7-10.) {PP 252.2}

Uimit și înspăimântat din cauza poruncii, Moise s-a dat înapoi zicând: „Cine sunt eu ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?" Răspunsul a fost: „Eu voi fi negreșit

cu tine; și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta". (Exod 3, 11-12.) {PP 252.3}

Moise se gândea la greutățile pe care avea să le întâmpine, la orbirea, ignoranța și necredința poporului său, dintre care mulți erau cu totul lipsiți de orice cunoaștere a lui Dumnezeu. „Iată", a zis el, „când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: «Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi», și mă vor întreba: «Care este numele Lui?» ce le voi răspunde?" (Versetul 13.) Răspunsul a fost: {PP 252.4}

„EU SUNT CEL CE SUNT". „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce Se numește EU SUNT m-a trimis la voi»". (Versetul 14.) {PP 253.1}

Lui Moise i s-a poruncit să-i adune mai întâi pe bătrânii lui Israel, pe cei mai de seamă și cei mai drepți dintre ei, care au suferit mult din cauza robiei, și să le facă cunoscut un cuvânt din partea lui Dumnezeu, cu o făgăduință a eliberării. Apoi, el trebuia să meargă împreună cu bătrânii înaintea împăratului și să-i spună: {PP 253.2}

„Domnul, Dumnezeul evreilor, S-a întâlnit cu noi. Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru". (Versetul 18.) {PP 253.3}

Moise a fost mai dinainte avertizat că faraon se va împotrivi apelului de a-l lăsa pe Israel să plece. Cu toate acestea, curajul slujitorului lui Dumnezeu nu trebuia să se piardă, deoarece Domnul avea să facă din situația aceasta un prilej de a-și manifesta puterea înaintea egiptenilor și înaintea poporului Său. „Eu Îmi voi întinde mâna, și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni, pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, are să vă lase să plecați". (Versetul 20.) {PP 253.4}

S-au dat, de asemenea, îndrumări cu privire la măsurile pe care aveau să le ia pentru călătorie. Domnul a zis: „Și când veți pleca, nu veți pleca cu mâinile goale. Fiecare femeie va cere de la vecina ei și de la cea care locuiește în casa ei vase de argint, vase de aur, și haine". (Versetul 22.) Egiptenii se îmbogățiseră din munca stoarsă prin silnicie de la izraeliți și, cum aceștia din urmă trebuia să pornească în călătorie spre noul lor cămin, era numai drept ca ei să ceară plata pentru anii lor de muncă grea. Ei trebuia să ceară obiecte de preț, care puteau fi duse ușor, și Dumnezeu avea să-i facă să capete trecere înaintea egiptenilor. Minunile mari care aveau să fie săvârșite pentru eliberarea lor aveau să-i umple de groază pe opresori, astfel încât cererile robilor aveau să fie împlinite. {PP 253.5}

Moise a văzut înaintea sa greutăți ce păreau de netrecut. Ce dovadă îi putea da el poporului că într-adevăr Dumnezeu l-a trimis? „Iată", a zis el, „că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: «Nu ți s-a arătat Domnul»". (Exod 4, 1.) I s-au dat acum dovezi care apelau la simțurile lui. I s-a spus să arunce toiagul la pământ. Când a făcut acest lucru, „toiagul s-a prefăcut într-un șarpe; și Moise fugea de el". (Versetul 3.) I s-a poruncit să-l prindă și acesta s-a făcut din nou toiag, în mâna sa. A fost îndemnat să-și vâre mâna în sân. El a ascultat și când „a scos-o, mâna i se acoperise de lepră și se făcuse albă ca zăpada". Spunându-i-se să o pună din nou în sân, el a văzut, după ce a scos-o, că se făcuse la fel ca cealaltă. Prin aceste semne, Domnul

l-a asigurat pe Moise că atât propriul Său popor, cât și faraon aveau să fie convinși că Cineva mai puternic decât împăratul Egiptului Se descoperea în mijlocul lor. {PP 253.6}

Dar slujitorul lui Dumnezeu era încă copleșit la gândul lucrării minunate și neobișnuite ce-i stătea înainte. În îngrijorarea și teama sa, el a încercat să prezinte ca o scuză neîndemânarea sa de a vorbi curgător: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba îmi sunt încurcate". (Versetul 10.) El fusese plecat de atâta timp din Egipt, încât nu mai cunoștea bine și nici nu mai putea folosi curgător limba aceasta, ca atunci când se afla în mijlocul lor. {PP 254.1}

Domnul i-a zis: „Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?" (Versetul 11.) La aceasta a mai fost adăugată și o altă asigurare a ajutorului divin: „Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus". (Versetul 12.) Dar Moise încă mai insista să fie aleasă o altă persoană mai competentă. La început, aceste scuze izvorau din umilința și din simțământul nevredniciei; dar, după ce Domnul făgăduise că va îndepărta toate dificultățile și că în cele din urmă îi va da biruință deplină, atunci orice ezitare și orice plângere cu privire la nevrednicia sa dovedeau neîncredere în Dumnezeu. Acest lucru cuprindea temerea că Dumnezeu nu este în stare să-l califice pentru marea lucrare la care El îl chemase sau că a făcut o greșeală în ceea ce privește alegerea omului. {PP 254.2}

Acum, Moise a fost îndreptat spre Aaron, fratele său mai mare, care, folosind zilnic limba egipteană, era în stare s-o vorbească în mod perfect. I s-a spus că Aaron venea în întâmpinarea sa. Următoarele cuvinte rostite de Domnul erau o categorică poruncă: {PP 254.3}

„Tu îi vei vorbi și vei pune cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta, cu care vei face semnele". (Exod 4, 15-17.) Acum, el nu mai avea motive să mai opună vreo rezistență, căci orice pricină de scuză fusese dată la o parte. {PP 254.4}

Porunca divină dată lui Moise l-a găsit pe acesta lipsit de încredere în sine, greoi la vorbire și timid. El era copleșit de simțământul nevredniciei sale de a fi port-vocea lui Dumnezeu pentru Israel. Dar, o dată ce a acceptat această lucrare, el a pășit în ea cu toată inima, punându-și toată încrederea în Domnul. Măreția acestei misiunii a chemat la lucru cele mai bune puteri ale minții sale. Dumnezeu a binecuvântat această dispoziție a sa de a asculta imediat și el a devenit elocvent în vorbire, plin de nădejde, stăpân pe sine și în totul pregătit pentru a săvârși cele mai mari lucrări ce au fost date vreodată omului să le săvârșească. Acesta este un exemplu de ceea ce face Dumnezeu pentru întărirea caracterului acelora care se încred în totul în El și se predau fără rezervă poruncii Sale. {PP 255.1}

Un om care acceptă răspunderile pe care Dumnezeu le așează asupra lui și, cu tot sufletul său, caută să se califice pentru a purta cum se cuvine aceste responsabilități va crește în putere și îndemânare. Oricât de umilă ar fi poziția sa și oricât de mărginită ar fi iscusința sa, acel om

care, încrezându-se în puterea divină, va căuta să-și împlinească lucrarea cu credincioșie va atinge adevărata mărire. Dacă Moise s-ar fi sprijinit numai pe puterea și înțelepciunea sa și ar fi acceptat în mod pripit această mare însărcinare, ar fi dat pe față completa lui nepregătire pentru o astfel de lucrare. Însă faptul că un om își dă seama de slăbiciunea lui este cel puțin o oarecare dovadă că este conștient de măreția lucrării la care a fost chemat, cum și de faptul că va face din Dumnezeu sfătuitorul și tăria sa. {PP 255.2}

Moise s-a întors la socrul său și și-a exprimat dorința de a-și vizita frații din Egipt. Ietro și-a dat consimțământul, împreună cu binecuvântarea sa: „Du-te în pace”. Luându-și soția și copiii, Moise a plecat la drum. El nu îndrăznise să destăinuiască scopul misiunii sale, ca nu cumva să nu li se îngăduie să-l însoțească. Dar, mai înainte de a ajunge în Egipt, el însuși a socotit că este mai bine, pentru siguranța lor, să-i trimită înapoi la căminul din Madian. {PP 255.3}

O teamă ascunsă de faraon și egipteni, a căror mânie fusese aprinsă împotriva lui cu patruzeci de ani înainte, îl făcuse pe Moise să fie încă și mai șovăitor de a se întoarce în Egipt; dar, după ce s-a hotărât să asculte porunca divină, Domnul i-a descoperit faptul că vrăjmașii săi muriseră. {PP 255.4}

Pe când se afla pe drum, din Madian spre Egipt, Moise a primit o surprinzătoare și teribilă avertizare cu privire la o situație neplăcută Domnului. Un înger i s-a înfățișat într-un mod amenințător, ca și când ar fi vrut să-l nimicească de îndată. Nu i s-a dat nici o lămurire; dar Moise și-a adus aminte că nesocotise una dintre poruncile Domnului. Cedând insistențelor soției sale, el neglijase să supună ceremonialului circumciziunii pe fiul lor mai mic. El nu îndeplinise condiția pe temeiul căreia copilul său putea fi îndreptățit să aibă parte de binecuvântările legământului lui Dumnezeu cu Israel; iar o astfel de neglijență din partea unui conducător ales n-ar fi făcut altceva decât să slăbească puterea preceptelor dumnezeiești asupra poporului. Sefora, temându-se ca soțul ei să nu fie omorât, a îndeplinit ea însăși acest ceremonial, după care îngerul i-a îngăduit lui Moise să-și continue călătoria. În misiunea sa pe lângă faraon, Moise avea să se afle într-o situație foarte primejdioasă; viața sa putea fi cruțată numai datorită protecției îngerilor sfinți. Dar, atâta vreme cât trăia într-o vădită neglijare a unei datorii cunoscute, el nu avea să fie în siguranță, căci nu putea fi ocrotit de îngerii lui Dumnezeu. În timpul strâmtorării ce va fi chiar înainte de venirea lui Isus Hristos, cei neprihăniți vor fi apărați prin lucrarea îngerilor cerești; dar nu va fi nici o siguranță pentru cei ce calcă Legea lui Dumnezeu. Atunci, îngerii nu îi vor putea ocroti pe aceia care nesocotesc vreuna din poruncile divine. {PP 255.5}

Capitolul 23 — Plăgile asupra Egiptului

Capitol bazat pe textele din Exod, 5-10.

Fiind încunoștințat de către îngeri, Aaron a plecat să-și întâmpine fratele, de care fusese despărțit atât de mult timp; și ei s-au întâlnit în mijlocul singurătății deșertului, în apropiere de Horeb. Aici, ei au discutat împreună și Moise „a făcut cunoscut lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimisese, și toate semnele, pe care-i poruncise să le facă". (Exod 4, 28.) Apoi au călătorit împreună spre Egipt; și, după ce au sosit în ținutul Gosen, i-au adunat pe bătrânii lui Israel. Aaron le-a povestit toate cuvintele pe care Dumnezeu le-a spus lui Moise și apoi au fost arătate toate semnele pe care Dumnezeu le-a dat lui Moise, toate au fost făcute înaintea poporului. „Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferința; și s-au plecat și s-au închinat cu fața la pământ". (Versetul 31.) {PP 257.1}

Moise fusese însărcinat, de asemenea, cu o solie pentru împărat. Cei doi frați au intrat în palatul faraonilor ca ambasadori ai Împăratului împăraților și i-au vorbit în numele Lui: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea»". (Exod 5, 1.) {PP 257.2}

„Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece?" întrebă monarhul; „Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece". (Versetul 2.) {PP 257.3}

Răspunsul lor a fost: „Ni S-a arătat Dumnezeul evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie". (Versetul 3.) {PP 257.4}

Vestea despre ei și despre interesul pe care îl trezeau în popor ajunsese deja la împărat și mânia sa era aprinsă. „Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui?" spuse el. „Plecați la lucrările voastre". (Versetul 4.) Împărăția deja suferise pagube din cauza amestecului acestor străini. Gândindu-se la acest lucru, el mai adăugă: „Iată că poporul acesta s-a înmulțit acum în țară, și voi mai voiți să-l faceți să-și înceteze lucrările?" (Versetul 5.) {PP 257.5}

În robia lor, izraeliții dăduseră uitării — într-o măsură oarecare — cunoașterea Legii lui Dumnezeu și se îndepărtaseră de preceptele ei. Sabatul fusese îndeobște desconsiderat și asprimea supraveghetorilor lor făcea ca ținerea lui să fie aparent imposibilă. Dar Moise a arătat poporului său că ascultarea de Dumnezeu era prima condiție a eliberării, iar eforturile făcute pentru restatornicirea păzirii Sabatului au ajuns la cunoștința asupritorilor lor. [Vezi Apendice, nota nr. 1.] {PP 258.1}

Împăratul, fiind foarte neliniștit, îi suspecta pe izraeliți că plănuiseră o revoltă pentru a nu-l mai sluji. Nemulțumirea, zicea el, era rezultatul trândăviei; el va avea grijă să nu le mai lase timp pentru uneltiri primejdioase. De îndată a luat măsuri pentru a le face povara și mai grea și pentru a zdrobi spiritul independent. În aceeași zi, au fost date ordine care au făcut munca lor tot mai crudă și mai apăsătoare. Materialul de construcție cel mai obișnuit din acea țară era cărămida uscată la soare; zidurile celor mai de seamă clădiri erau făcute din aceste cărămizi și apoi erau

îmbrăcate pe dinafară cu piatră, iar fabricarea cărămizilor cerea folosirea unui mare număr de sclavi. Paiele tăiate erau amestecate cu lutul, pentru a le ține laolaltă și se cerea o mare cantitate de paie pentru această lucrare; împăratul porunci acum să nu li se mai dea paie; cei ce lucrau cărămizile trebuia să-și găsească singuri paie, în timp ce numărul de cărămizi ce trebuia făcute era același. {PP 258.2}

Porunca aceasta a produs un mare necaz izraeliților din întreaga țară. Supraveghetorii egipteni așezaseră logofeți evrei care să supravegheze lucrarea poporului, iar acești logofeți erau răspunzători de lucrul săvârșit de către cei ce erau sub mâna lor. Când ordinul împăratului s-a aplicat, poporul s-a împrăștiat prin toată țara, ca să adune miriște în loc de paie; dar le-a fost cu neputință să împlinească obișnuita cantitate de lucru. Din pricina acestei nerealizări, logofeții evrei au fost crunt bătuți. Acești logofeți considerau că necazul lor vine de la ispravnici, și nu de la împăratul însuși; de aceea s-au dus la el cu plângerile lor. Plângerile lor au fost întâmpinate de faraon cu batjocuri: „Sunteți niște leneși și niște trântori! De aceea ziceți: «Haidem să aducem jertfe Domnului»". (Versetul 17.) Li s-a poruncit să se întoarcă la lucru, spunându-li-se că povara nu le va fi nicidecum ușurată. Întorcându-se, ei i-au întâlnit pe Moise și pe Aaron și le-au strigat: „Să vă vadă Domnul și să judece! Voi ne-ați făcut urâți lui Faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare". (Versetul 21.) {PP 258.3}

Auzind aceste reproșuri, Moise s-a întristat foarte mult. Suferințele poporului fuseseră sporite foarte mult. În toată țara, un strigăt de disperare se înălța de la tânăr și bătrân și toți s-au unit în a-l face răspunzător de schimbarea dezastruoasă a stării lor. În amărăciunea sufletului său, el s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu cu strigătul: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis? De când m-am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia; și n-ai izbăvit pe poporul Tău". (Versetul 22-23.) Răspunsul a fost: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui". (Exod 6, 1.) Din nou i s-a amintit de legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții lor și i s-a dat asigurarea că avea să fie împlinit. {PP 259.1}

În timpul tuturor anilor de robie în Egipt, printre izraeliți au fost unii care rămăseseră credincioși închinători ai lui Iehova. Aceștia erau foarte amărâți atunci când îi vedeau pe copiii lor cum zilnic erau martori ai urâciunilor săvârșite de păgâni și chiar se închinau înaintea zeilor lor falși. În amărăciunea lor, ei au strigat către Domnul pentru eliberarea de sub jugul egiptean, pentru ca să fie eliberați de influența stricăcioasă a idolatriei. Ei nu și-au ascuns credința, ci au făcut cunoscut egiptenilor că obiectul închinării lor era Creatorul cerului și al pământului, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Ei le-au prezentat dovezile existenței și puterii Sale, de la creațiune și până în zilele lui Iacov. Egiptenii au avut astfel prilejul să cunoască religia evreilor; dar, deoarece considerau ca ceva înjositor să fie învățați de către sclavii lor, ei au încercat să-i ademenească pe adoratorii lui Dumnezeu, făgăduindu-le răsplătiri sau, când nu izbuteau aceasta, încercau cu amenințări și un comportament plin de cruzime. {PP 259.2}

Bătrânii lui Israel s-au străduit să susțină credința în scădere a fraților lor, repetându-le făgăduințele făcute părinților lor, cum și cuvintele profetice ale lui Iosif înainte de moartea sa,

care prevesteau eliberarea lor din Egipt. Unii ascultau și credeau. Alții, privind la stările de lucruri din jurul lor, refuzau să mai nădăjduiască. Egiptenii, fiind informați de cele ce se vorbeau printre sclavi, își băteau joc de speranțele lor și tăgăduiau în mod batjocoritor puterea Dumnezeului lor. Ei arătau spre situația lor, de popor de sclavi, și ziceau în mod disprețuitor: „Dacă Dumnezeul vostru este drept și milostiv și are o putere mai mare decât zeii Egiptului, atunci de ce nu face din voi un popor liber?" Ei le atrăgeau atenția asupra situației lor. Ei se închinau la zeități numite de izraeliți zei falși și, cu toate acestea, erau un popor bogat și puternic. Ei declarau că zeii lor i-au binecuvântat cu prosperitate, dându-le ca robi pe izraeliți, și se făleau cu puterea lor de a-i chinui și nimici pe cei ce se închinau Domnului. Faraon însuși se fălea, spunând că Dumnezeul evreilor nu-i poate elibera din mâna lui. {PP 259.3}

Cuvinte de felul acesta au nimicit speranțele multor izraeliți. Li se părea că situația era în mare măsură așa cum o înfățișau egiptenii. Era adevărat că ei erau sclavi și că trebuia să îndure tot ce le impuneau să facă ispravnicii lor cei cruzi. Copiii lor fuseseră hăituiți și uciși, și propria lor viață ajunsese o povară. Și, cu toate acestea, ei se închinau Dumnezeului cerului. Dacă Domnul era într-adevăr mai presus de toți zeii, atunci cu siguranță El nu-i va lăsa robi la cei idolatri. Dar aceia care erau credincioși adevăratului Dumnezeu au înțeles că numai datorită faptului că Israel s-a depărtat de El și datorită tendinței lor de a se încuscri cu neamurile păgâne, fiind târâți astfel în idolatrie, Domnul îngăduise ca ei să ajungă sclavi; și, plini de încredere, i-au asigurat pe frații lor că El va frânge în curând jugul asupritorilor. {PP 260.1}

Evreii se așteptaseră să obțină eliberarea fără să le fie pusă credința la vreo încercare deosebită și fără suferință și greutăți adevărate. Dar ei nu erau încă pregătiți pentru eliberare. Credința lor în Dumnezeu era mică și nu erau dispuși să sufere încercările cu răbdare, până când El va găsi că este timpul potrivit să lucreze pentru ei. Mulți erau mulțumiți să rămână mai degrabă în sclavie decât să înfrunte greutățile inerente mutării într-o țară străină; iar obiceiurile unora deveniseră atât de asemănătoare cu cele ale egiptenilor, încât preferau să rămână în Egipt. De aceea, Domnul nu i-a eliberat la prima manifestare a puterii Sale înaintea lui faraon. El a îndrumat lucrurile în așa fel, încât spiritul tiran al împăratului Egiptului să crească mai mult, iar El să Se descopere mai bine poporului Său. Văzând dreptatea, puterea și iubirea Sa, ei aveau să aleagă singuri să părăsească Egiptul și să se predea pe ei înșiși în serviciul Său. Sarcina lui Moise ar fi fost mult mai ușoară, dacă nu ar fi fost atât de mulți izraeliți așa de corupți, încât să nu mai vrea să părăsească Egiptul. {PP 260.2}

Domnul i-a spus lui Moise să meargă din nou înaintea poporului și să repete făgăduința eliberării, cu o nouă asigurare a bunăvoinței divine. El a mers așa cum i s-a spus; dar ei n-au vrut să-l asculte. Scriptura zice: „Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise". (Versetul 9.) Din nou solia divină i s-a adresat lui Moise: „Du-te de vorbește lui Faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui". (Versetul 11.) Descurajat, el a răspuns: „Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat; cum să mă asculte Faraon pe mine?" (Versetul 12.) I s-a spus atunci să-l ia pe Aaron cu el și să meargă înaintea lui

faraon și să ceară din nou „ca să scoată din țara Egiptului pe copiii lui Israel”. (Versetul 13.) {PP 260.3}

El a fost încunoștințat de faptul că monarhul nu va ceda până când Dumnezeu nu Își va trimite judecățile asupra Egiptului și va scoate afară pe Israel prin manifestarea puterii Sale. Însă, înainte de revărsarea fiecărei plăgi, Moise trebuia să descrie natura și urmările ei, pentru ca împăratul să poată să scape de ea, dacă alegea lucrul acesta. Fiecare pedeapsă respinsă avea să fie urmată de alta și mai severă, până când inima lui îngâmfată avea să fie umilită și până când el avea să-L recunoască pe Creatorul cerului și al pământului ca viul și adevăratul Dumnezeu. Domnul avea să le dea egiptenilor prilejul de a vedea cât de zadarnică era înțelepciunea celor mai de seamă oameni ai lor, cât de slabă era puterea zeilor lor, atunci când se împotriveau poruncilor Domnului. El avea să-i pedepsească pe locuitorii Egiptului pentru idolatria lor și să aducă la tăcere lăudăroșenia lor cu privire la binecuvântările primite din partea idolilor lor fără viață. Dumnezeu urma să-și glorifice Numele, pentru ca celelalte națiuni să poată auzi despre puterea Lui și să tremure în fața faptelor Lui mărețe și pentru ca poporul Său să poată fi condus să se întoarcă de la idolatrie și să-I aducă o închinare curată. {PP 263.1}

Din nou Moise și Aaron au intrat în sălile somptuoase ale împăratului Egiptului. Acolo, înconjurați de coloane înalte și de podoabe strălucitoare, de multe picturi și imagini sculptate ale zeilor păgâni, înaintea monarhului celui mai puternic imperiu al acelui timp, stăteau cei doi reprezentanți ai unui popor înrobit, spre a face din nou cunoscută porunca lui Dumnezeu pentru eliberarea lui Israel. Împăratul a cerut un semn, ca dovadă a însărcinării lor divine. Moise și Aaron fuseseră sfătuiți cum să procedeze în cazul că li se va adresa o asemenea cerere și Aaron și-a luat toiagul și l-a aruncat jos înaintea lui faraon. Toiagul s-a prefăcut în șarpe. Monarhul i-a chemat pe „înțelepți și pe vrăjitori”, care „toți și-au aruncat toiegele, și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor”. (Versetul 12.) Atunci împăratul, mai hotărât decât înainte, a spus că vrăjitorii lui erau egali în putere cu Moise și Aaron; el i-a denunțat pe slujitorii lui Dumnezeu ca fiind impostori și i s-a părut că n-are de ce să-i fie teamă, împotrivindu-se cererii lor. Și totuși, deși disprețuia solia lor, el era împiedicat de puterea divină să le facă rău. {PP 263.2}

Mâna lui Dumnezeu, și nu influența sau puterea omenească pe care ar fi avut-o Moise sau Aaron, a fost aceea care a făcut minunile pe care ei le-au săvârșit înaintea lui faraon. Aceste semne și minuni erau menite să-l convingă pe faraon că marele „EU SUNT” îl trimisese pe Moise și că era datoria împăratului să lase pe Israel să plece, ca să-I poată sluji viului Dumnezeu. Vrăjitorii au săvârșit și ei semne și minuni, întrucât ei nu lucrau prin propria lor iscusință, ci prin puterea zeului lor, Satana, care i-a sprijinit în imitarea lucrării Domnului. {PP 264.1}

De fapt, vrăjitorii n-au prefăcut într-adevăr toiegele lor în șerpi; dar, prin vrăjitorii, ajutați de marele înșelător, ei au fost în stare să producă această înșelăciune. Era mai presus de puterea lui Satana să schimbe toiegele în șerpi vii. Prințul răului, deși posedă toată înțelepciunea și puterea unui înger căzut, nu are puterea de a crea sau de a da viață; această prerogativă o are numai Dumnezeu. Dar tot ceea ce era în puterea lui Satana să facă, a făcut; el a săvârșit o

înșelăciune. Pentru ochii omului, toiegele s-au prefăcut în șerpi. Așa credea faraon și așa credea curtea lui. În înfățișarea lor nu era nimic care să-i deosebească de șarpele produs de Moise. Deși Domnul a făcut ca șarpele adevărat să-i înghită pe așa-zișii șerpi, chiar și lucrul acela era socotit de faraon nu ca o manifestare a puterii lui Dumnezeu, ci ca un rezultat al unui fel de vrăjitorie superioară față de cea a slujitorilor săi. {PP 264.2}

Faraon dorea să-și justifice încăpățânarea dată pe față în a se opune poruncii divine și de aceea căuta un pretext pentru a nesocoti minunile pe care Dumnezeu le săvârșea prin Moise. Satana i-a dat exact ce-i trebuia. Prin lucrarea săvârșită de el prin vrăjitori, el a făcut să li se pară egiptenilor că Moise și Aaron nu erau decât niște magi și vrăjitori și că solia pe care o aduceau nu putea să aibă pretenție la respect, ca venind de la o Ființă superioară. În felul acesta contrafacerea realizată de Satana și-a ajuns scopul, și anume să-i facă pe egipteni mai îndrăzneți în răzvrătirea lor și pe faraon să-și împietrească inima nelăsându-se convins. Satana spera astfel să zdruncine credința lui Moise și a lui Aaron în originea divină a misiunii lor, pentru ca uneltele lui să poată birui. El nu dorea ca Israel să fie eliberat din sclavie pentru a-I sluji viului Dumnezeu. {PP 264.3}

Dar prințul răului urmărea un scop și mai profund prin manifestarea minunilor sale prin vrăjitori. El știa bine că Moise, în sfărâmarea jugului robiei de pe grumazul copiilor lui Israel, Îl prefigura pe Hristos, care trebuia să sfărâme domnia păcatului asupra familiei omenești. El știa că, atunci când Hristos avea să vină, aveau să fie săvârșite minuni puternice ca o dovadă pentru lume că Dumnezeu L-a trimis. Satana se temea că-și pierde puterea. Prin imitarea înșelătoare a lucrării lui Dumnezeu prin Moise, el spera nu numai să împiedice eliberarea lui Israel, ci să și exercite o influență care, în decursul veacurilor viitoare, să nimicească credința în minunile lui Hristos. Satana caută fără încetare să contrafacă lucrarea lui Hristos și să stabilească propria sa putere și propriile sale pretenții. El îi determină pe oameni să pună la îndoială minunile lui Hristos, înfățișându-le ca fiind rezultatul iscusinței și puterii omenești. El distruge astfel în mintea multora credința în Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, și-i face să respingă milostivele îmbieri ale harului prin planul de mântuire. {PP 264.4}

Moise și Aaron au primit porunca să meargă a doua zi dimineața la râu, în locul unde împăratul avea obiceiul să vină. Întrucât revărsarea Nilului era izvorul hranei și al bogăției întregului Egipt, râul era venerat ca un zeu, iar monarhul venea în fiecare zi să i se închine. În locul acesta, cei doi frați i-au repetat monarhului solia lor și apoi au întins toiagul și au lovit apa. Fluviul cel sacru s-a prefăcut în sânge, peștii au murit și râul a ajuns să aibă un miros ce nu putea fi suportat. Apa care fusese luată din apa râului ca rezervă în vase și păstrată a fost de asemenea prefăcută în sânge. Dar „vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor” și „inima lui Faraon s-a împietrit și s-a întors de la râu și s-a dus acasă; dar nu și-a pus la inimă aceste lucruri”. (Versetul 22-23.) Timp de șapte zile a bântuit plaga aceasta, dar a fost în zadar. {PP 265.1}

Din nou a fost întins toiagul peste ape și din râu au ieșit broaște, care s-au răspândit prin toată țara. Ele au intrat prin case, au pus stăpânire pe odăile de dormit și au năpădit chiar și cuptoarele și postăvile de frământat pâinea. Broasca era considerată de egipteni ca ceva sfânt și

ei nu voiau să le omoare; dar vietățile acestea neplăcute deveniseră acum de nesuferit. Ele mișunau chiar și în palatul faraonilor și împăratul era nerăbdător să scape de ele. Se părea că vrăjitorii au reușit să producă broaște, dar s-au dovedit neputincioși în a le îndepărta. Văzând aceasta, faraon a fost într-o măsură oarecare umilit. El i-a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Rugați-vă Domnului să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu; și am să las pe popor să plece să aducă jertfă Domnului". (Exod 8, 8.) După ce i-a amintit împăratului de îngâmfarea lui de mai înainte, ei i-au cerut să stabilească un timp când să se roage pentru îndepărtarea plăgii. El hotărî ca aceasta să fie a doua zi, nădăjduind în taină că în acest interval de timp broaștele vor dispărea de la sine, și în felul acesta să fie scăpat de amara umilire de a se supune Dumnezeului lui Israel. Însă plaga a continuat până la timpul stabilit, când broaștele au murit în toată țara Egiptului, dar corpurile lor, intrate în putrefacție, au rămas pe loc și au otrăvit atmosfera. {PP 265.2}

Domnul ar fi putut face ca într-o clipă ele să se prefacă în țărână; dar El n-a făcut lucrul acesta, ca nu cumva, după îndepărtarea lor, împăratul și poporul său să spună că acesta fusese un rezultat al vrăjitoriei sau al amăgirii, ca și lucrarea vrăjitorilor. Broaștele au murit și au fost adunate apoi în grămezi. Acum, împăratul și întregul Egipt au avut dovada faptului pe care zadarnica lor filozofie nu îl putea tăgădui, și anume că această lucrare nu fusese săvârșită prin vrăjitorie, ci era o pedeapsă venită de la Dumnezeul cerului. „Faraon, văzând că are răgaz să răsufle în voie, și-a împietrit inima". (Versetul 15.) La porunca lui Dumnezeu, Aaron a întins mâna și țărâna pământului s-a prefăcut în păduchi în toată țara Egiptului. Faraon le-a cerut vrăjitorilor să facă și ei la fel, dar n-au putut. Lucrarea lui Dumnezeu s-a dovedit acum a fi superioară aceleia a lui Satana. Vrăjitorii înșiși au recunoscut: „Aici este degetul lui Dumnezeu". (Versetul 19.) Dar împăratul a rămas mai departe neclintit. {PP 266.1}

Apelurile și avertizările erau fără rezultat și s-a administrat o nouă pedeapsă. Timpul în care aceasta avea să aibă loc a fost făcut cunoscut mai dinainte, ca să nu se poată spune că ea a avut loc așa, la întâmplare. Muștele au umplut casele și mișunau pe pământ, astfel încât „toată țara Egiptului a fost pustiită de muște câinești". (Versetul 24.) Muștele acestea erau mari și veninoase, iar mușcătura lor era extrem de dureroasă atât pentru om, cât și pentru animale. Așa cum fusese spus mai dinainte, această nenorocire nu s-a întins în ținutul Gosen. {PP 266.2}

Faraon le-a dat acum izraeliților permisiunea de a aduce jertfe în Egipt, dar ei au refuzat să accepte condiții de felul acesta. „Nu este deloc potrivit", a spus Moise, „să facem așa; căci dacă am aduce, sub ochii lor, jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre?" (Versetul 28.) Animalele pe care li se cerea evreilor să le aducă jertfă erau dintre acelea pe care egiptenii le socoteau sacre; și respectul în care erau ținute aceste creaturi era atât de mare, încât a ucide vreuna, chiar și în mod accidental, era o crimă ce se pedepsea cu moartea. Ar fi fost cu neputință pentru evrei să se închine lui Dumnezeu în Egipt, fără să-i jignească pe stăpânii lor. Din nou Moise a propus să li se îngăduie să meargă cale de trei zile în pustie. Monarhul s-a învoit și i-a rugat pe slujitorii lui Dumnezeu să se roage ca plaga să fie îndepărtată. Ei au făgăduit că așa vor face, dar l-au avertizat iarăși ca nu cumva să se poarte cu înșelăciune față de ei. Plaga a

fost oprită, dar inima împăratului s-a împietrit din pricina stăruirii în răzvrătire și el a refuzat și de data aceasta să se supună. {PP 266.3}

A urmat însă o lovitură și mai teribilă: ciuma, care a lovit toate animalele egiptenilor aflate pe câmp. Atât animalele considerate sacre, cât și cele de povară — vacile, boii și oile, caii, cămilele și măgarii — toate au fost nimicite. Se spusese în mod clar că evreii aveau să fie scutiți; și faraon, trimițând soli în ținutul unde locuiau izraeliții, a trebuit să constate să cele spuse de Moise erau adevărate. „Iată că nici o vită din turmele lui Israel nu pierise". (Exod 9, 7.) Și totuși împăratul s-a încăpățânat mai departe. {PP 267.1}

Lui Moise i s-a spus apoi să ia cenușă din cuptor și „s-o arunce spre cer, sub ochii lui Faraon". Acest act avea o profundă semnificație. Cu patru sute de ani înainte, Dumnezeu îi arătase lui Avraam viitoarea apăsare a poporului Său, sub înfățișarea unui cuptor care fumega și a unor flăcări de foc. El spusese atunci că va trimite pedeapsa asupra asupritorilor lor și-i va scoate pe robi încărcați cu mari bogății. În Egipt, Israel se chinuise multă vreme în cuptorul necazurilor. Actul acesta al lui Moise era pentru ei o asigurare că Dumnezeu Își amintea de legământul Său, cum și că timpul eliberării lor sosise. {PP 267.2}

Cenușa aruncată spre cer s-a împrăștiat în particule fine peste toată țara Egiptului și, oriunde cădea, dădea naștere „pe oameni și pe dobitoace la niște bube pricinuite de niște băsici fierbinți". Preoții și vrăjitorii îl încurajaseră până acum pe faraon în încăpățânarea sa, dar de astă dată a venit o pedeapsă care i-a atins și pe ei. Loviți de o boală dezgustătoare și dureroasă, puterea cu care se făliseră până aici nu-i făcea decât să fie demni de dispreț și ei nu au mai fost în stare să se lupte împotriva Dumnezeului lui Israel. Întreaga națiune a trebuit să vadă nebunia încrederii în vrăjitori, atunci când aceștia n-au fost în stare să-și apere propria lor persoană. {PP 267.3}

Cu toate acestea, inima lui faraon s-a împietrit și mai mult. Dumnezeu i-a trimis acum o solie, declarând: „De data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului tău, ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul.... Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul". (Exod 9, 14-16.) Nu trebuie să înțelegem că Dumnezeu i-a dat viață pentru scopul acesta, dar providența Sa a îndrumat astfel evenimentele, încât el să fie adus la tron chiar în timpul rânduit pentru eliberarea lui Israel. Deși acest tiran îngâmfat nu mai era vrednic de mila lui Dumnezeu din cauza nelegiuirilor sale, cu toate acestea, viața sa fusese păstrată pentru ca, prin încăpățânarea sa, Domnul să-și poată manifesta minunile Sale în țara Egiptului. Îndrumarea evenimentelor aparține providenței lui Dumnezeu. El ar fi putut să așeze pe tron un împărat mult mai milostiv, care n-ar fi îndrăznit să se opună manifestărilor puternice ale puterii divine. Dar, în cazul acesta, nu s-ar fi realizat planul Domnului. Poporului Său i s-a îngăduit să guste din cruzimea nimicitoare a egiptenilor, pentru ca să nu mai poată fi înșelat cu privire la influența degradantă a idolatriei. În felul cum S-a purtat cu faraon, Domnul și-a manifestat ura față de idolatrie și hotărârea de a pedepsi cruzimea și apăsarea. {PP 267.4}

Cu privire la faraon, Dumnezeu a declarat: „Eu îi voi împietri inima, și nu va lăsa pe popor să plece". (Exod 4, 21.) Nu a fost folosită nici o putere supranaturală pentru a împietri inima lui

faraon. Dumnezeu i-a dat lui faraon dovada cea mai izbitoare a puterii divine, dar monarhul a refuzat cu încăpățânare să dea ascultare luminii. Fiecare desfășurare a puterii infinite pe care o respingea de el îl făcea și mai hotărât în răzvrătirea lui. Sămânța revoltei, pe care a semănat-o atunci când a respins cea dintâi minune, și-a adus roadele. Stăruind să meargă pe propria sa cale, trecând de la o treaptă a încăpățânării la alta, inima i s-a împietrit tot mai mult, până când a trebuit să vadă chipurile reci, moarte, ale primilor născuți. {PP 268.1}

Dumnezeu le vorbește oamenilor prin slujitorii Săi, dându-le sfaturi și avertizări și mustrând păcatul. El le dă fiecăruia ocazia să-și îndrepte greșelile înainte ca acestea să se fixeze în caracter; dar dacă cineva refuză să fie îndreptat, puterea divină nu se opune spre a zădărnici pornirile acțiunilor proprii. Omul constată că este mai ușor să repete ce a mai făcut. El își împietrește inima împotriva influenței Duhului Sfânt. O nouă lepădare a luminii îl așează într-o astfel de situație, încât nici o influență, chiar mult mai puternică, nu va fi în stare să lase asupra lui impresii dăinuitoare. {PP 268.2}

Acela care a cedat o dată ispitei va ceda mult mai ușor a doua oară. Orice repetare a păcatului slăbește puterea de rezistență, orbește ochii și înăbușă convingerile. Fiecare sământă a satisfacerii poftelor, care este semănată, va aduce roade. Dumnezeu nu face nici o minune pentru a împiedica un astfel de seceriș. „Ce seamănă omul, aceea va și secera”. (Galateni 6, 7.) Acela care dă pe față împietrire în necredință, indiferență încăpățânată față de adevărul divin, nu face altceva

decât să culeagă roadele a ceea ce el însuși a semănat. Așa se face că mulțimi de oameni ascultă cu o stoică nepăsare adevărurile ce cândva le zguduiau sufletul. Ei au semănat delăsare și împotrivire față de adevăr și acum culeg roadele a ceea ce au semănat. {PP 268.3}

Aceia care-și adorm o conștiință vinovată cu gândul că, atunci când vor vrea, vor putea să schimbe cursul răului, care gândesc că pot lua în râs chemările harului și, cu toate acestea, inima să le fie din nou și din nou mișcată, fac lucrul acesta spre propria lor pierzare. Ei gândesc că, după ce și-au pus toată influența lor de partea marelui răzvrătit, atunci când vin împrejurări grele de tot, când primejdia îi încolțește din toate părțile, își vor schimba direcția. Dar lucrul acesta nu se face așa ușor. Experiența, educația și disciplina unei vieți lăsate pradă poftelor păcătoase le-au modelat într-atât caracterul, încât ei nu mai pot atunci să își însușească chipul lui Isus. Dacă n-ar fi strălucit nici o lumină pe cărarea lor, atunci situația lor ar fi fost cu totul diferită. Mila ar fi putut mijloci, dându-le ocazia să primească invitația ei; dar după ce lumina este mereu lepădată și disprețuită, în cele din urmă ea le va fi retrasă. {PP 269.1}

Faraon a fost amenințat apoi cu pedeapsa unei furtuni cu piatră, dându-i-se avertizarea: „Pune-ți dar la adăpost turmele și tot ce ai pe câmp. Piatra are să bată pe toți oamenii și toate vitele de pe câmp, care nu vor fi intrat în case; și vor pieri”. (Versetul 19.) Ploaia sau furtuna era ceva neobișnuit în Egipt, și o astfel de furtună, cum a fost prevestită, nu se mai văzuse niciodată. Știrea s-a răspândit repede și toți aceia care au crezut cuvântul Domnului și-au strâns vitele, în vreme ce aceia care au disprețuit avertizarea le-au lăsat pe câmp. Astfel, chiar în mijlocul revărsării judecății s-a dat pe față harul lui Dumnezeu, oamenii au fost puși la probă și s-a arătat

astfel cât de mulți au fost determinați să se teamă de Dumnezeu, datorită manifestării puterii Sale. {PP 269.2}

Furtuna a venit așa cum a fost prezis — a tunat, „a bătut piatra și focul se amesteca cu piatra; piatra era așa de mare, încât nu mai bătuse piatră ca aceea în toată țara Egiptului de când este el locuit de oameni. Piatra a nimicit, în toată țara Egiptului, tot ce era pe câmp, de la oameni până la dobitoace; piatra a nimicit și toată iarba de pe câmp și a frânt toți copacii de pe câmp”. (Versetul 24-25.) Ruină și pustiire au marcat calea îngerului distrugător. Numai ținutul Gosen a fost cruțat. S-a arătat astfel egiptenilor că pământul este sub controlul viului Dumnezeu, că elementele naturii ascultă de vocea Sa și că unica siguranță stă în ascultarea de El. {PP 269.3}

Tot Egiptul tremura în fața îngrozitoarei revărsări a judecății dumnezeiești. Faraon a trimis în grabă după cei doi frați și a strigat: „De data aceasta, am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul meu suntem vinovați. Rugați-vă Domnului, ca să nu mai fie tunete și piatră și vă voi lăsa să plecați și nu veți mai fi opriți”. (Versetul 27-28.) Răspunsul a fost: „Când voi ieși din cetate, voi ridica mâinile spre Domnul, tunetele vor înceta și nu va mai bate piatra, ca să știți că al Domnului este pământul. Dar știu că tu și slujitorii tăi tot nu vă veți teme de Domnul Dumnezeu”. (Versetul 29-30.) {PP 270.1}

Moise știa că lupta nu se terminase. Mărturisirea și făgăduințele lui faraon nu erau rezultatul unei schimbări radicale petrecute în minte sau inimă, ci ele au fost smulse de la el sub imperiul groazei și al chinului. Moise a promis totuși să-i împlinească cererea, pentru că nu voia să-i mai dea prilej pentru a continua în încăpățânarea lui. Profetul a ieșit fără a ține seama de furia furtunii și faraon și toată curtea lui au fost martori ai puterii lui Dumnezeu de a-l apăra pe solul Său. Ieșind afară din cetate, Moise „și-a ridicat mâinile spre Domnul, tunetele și piatra au încetat și n-a mai căzut ploaie pe pământ”. (Versetul 33.) Dar de-abia și-a revenit împăratul din spaimă și inima lui s-a întors la stricăciunea sa de mai înainte. {PP 270.2}

Atunci Domnul i-a spus lui Moise: „Du-te la Faraon, căci i-am împietrit inima lui și a slujitorilor lui, ca să fac semnele Mele în mijlocul lor, și ca să istorisești fiului tău și fiului fiului tău cum M-am purtat cu egiptenii și ce semne am făcut în mijlocul lor. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul”. (Exod 10, 1-2.) Dumnezeu Își manifesta puterea, pentru a întări credința lui Israel în El, ca singurul Dumnezeu viu și adevărat. El avea să dea o dovadă de netăgăduit cu privire la deosebirea pe care El o făcea între ei și egipteni și toată națiunea avea să știe că evreii, pe care ei i-au disprețuit și prigonit, erau sub protecția Dumnezeului cerurilor. {PP 270.3}

Moise l-a avertizat pe monarh că, dacă va rămâne mai departe în încăpățânarea sa, avea să fie trimisă o plagă a lăcustelor, lăcuste care vor acoperi fața pământului și vor devora toată verdeața ce mai rămăsese; ele vor umple casele, chiar și palatul; va fi o asemenea urgie cum „părinții tăi și părinții părinților tăi n-au văzut așa ceva de când sunt ei pe pământ, până în ziua de azi”. (Versetul 6.) {PP 270.4}

Sfetnicii lui faraon au rămas înspăimântați. Națiunea suferise o mare pierdere prin moartea animalelor lor. Mulți oameni fuseseră uciși de grindină. Pădurile erau distruse, iar recolta

nimicită. Ei pierdeau repede tot ce câștigaseră prin munca evreilor. Țara întreagă era amenințată de foamete. Prinții și curtenii făceau presiuni asupra împăratului și au întrebat mânioși: „Până când are să fie omul acesta o pacoste pentru noi? Lasă pe oamenii aceștia să plece, și să slujească Domnului, Dumnezeului lor. Tot nu vezi că piere Egiptul?” (Versetul 7.) {PP 271.1}

Moise și Aaron au fost din nou chemați și monarhul le-a spus: „Duceți-vă și slujiți Domnului, Dumnezeului vostru. Care și cine sunt cei ce vor merge?” (Versetul 8.) {PP 271.2}

Răspunsul a fost: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului”. (Versetul 9.) {PP 271.3}

Împăratul s-a umplut de mânie. „«Așa să fie Domnul cu voi», strigă el, «cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gând să faceți. Nu, nu; ci duceți-vă voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut». Și i-au izgonit dinaintea lui Faraon”. (Versetul 10-11.) Faraon se străduise să-i nimicească pe izraeliți printr-o muncă grea, dar acum el pretindea că este foarte interesat de buna lor stare și că i se rupe inima după pruncii lor. Adevăratul lui scop era acela de a ține ca ostatici femeile și copiii, până la întoarcerea bărbaților. {PP 271.4}

Moise și-a întins acum toiagul peste țara Egiptului și a făcut să sufle un vânt dinspre răsărit, care a adus lăcuste. „Erau în număr atât de mare, cum nu mai fusese și nu va mai fi un astfel de roi de lăcuste”. (Versetul 14.) Ele au umplut cerul, până când țara s-a întunecat, și au mâncat toată iarba care mai rămăsese. Faraon a trimis în grabă după profeți și le-a zis: „Am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului vostru și împotriva voastră. Dar iartă-mi păcatul numai de data aceasta; și rugați pe Domnul, Dumnezeul vostru, să depărteze de la mine urgia aceasta de moarte”. (Versetul 16-17.) Ei au făcut așa și un vânt puternic de la apus a luat lăcustele și le-a dus în Marea Roșie. Dar împăratul a stăruit mai departe în hotărârea lui încăpățânată. {PP 271.5}

Locuitorii Egiptului ajunseseră la disperare. Nenorocirile care se abătuseră asupra lor păreau a fi peste puterile lor de a mai suporta și erau plini de groază pentru cele ce urmau să vină. Națiunea se închinase la faraon ca la un reprezentant al zeului lor, dar mulți erau acum convinși că el se împotrivește Unuia care făcea din toate forțele naturii slujitori ai voii Sale. Sclavii evrei, apărați într-un mod miraculos, deveneau încrezători în eliberare. Stăpânii lor nu îndrăzneau să-i mai chinuiască ca înainte. În toată țara Egiptului era o teamă ascunsă că neamul ținut până atunci în sclavie se va ridica și va răzbuna nedreptățile făcute. Pretutindeni oamenii se întrebau: ce va urma? {PP 271.6}

Deodată un întuneric s-a lăsat asupra țării, un întuneric atât de des și de negru, încât părea că „se poate pipăi”. Nu numai că oamenii erau lipsiți de lumină, dar atmosfera era foarte apăsătoare, așa încât era greu de respirat. „Nici nu se vedeau unii pe alții, și nimeni nu s-a sculat de la locul lui timp de trei zile. Dar în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel era lumină”. (Versetul 23.) La egipteni, soarele și luna erau obiecte ale închinării; în acest întuneric misterios, atât poporul, cât și zeii lui erau loviți deopotrivă de puterea care luase în apărare cauza sclavilor. [Vezi Apendice, nota nr. 2.] Cu toate acestea, oricât de groaznică a fost, această judecată era o

dovadă a înțelegerii lui Dumnezeu, arătând faptul că El nu Se complăcea în a nimici. El voia să-i dea poporului timp pentru gândire și pocăință, mai înainte de a aduce asupra lui ultima și cea mai teribilă dintre plăgi. {PP 272.1}

Frica smulsese de la faraon o nouă concesie. La sfârșitul celei de a treia zile de întuneric, el l-a chemat pe Moise și a consimțit ca poporul să plece, dar turmele și cirezile să rămână. „Nici o unghie din ele să nu rămână", a răspuns hotărâtul evreu. „Căci din ele vom lua ca să slujim Domnului, Dumnezeului nostru; iar până vom ajunge acolo, nu știm ce vom alege ca să aducem Domnului". (Versetul 26.) Furia împăratului izbucni fără a mai putea fi stăpânită: „Ieșiți de la mine!" strigă el. „Să nu care cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri". (Versetul 28.) {PP 272.2}

Răspunsul a fost: „Da, nu mă voi mai arăta înaintea ta". (Versetul 29.) {PP 272.3}

„Moise era foarte bine văzut în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon și înaintea poporului". (Exod 11, 3.) Moise era privit de egipteni cu frică. Împăratul nu îndrăznea să se atingă de el și să-i facă vreun rău, căci poporul socotea că numai el singur avea puterea să îndepărteze plăgile. Ei doreau ca izraeliților să li se îngăduie să părăsească Egiptul. Împăratul și preoții erau aceia care se împotriveau cu toată puterea cererilor lui Moise. {PP 272.4}

Capitolul 24 — Paștele

Capitol bazat pe textele din Exod 11; 12, 1-32.

Când cererea pentru eliberarea lui Israel a fost prezentată pentru prima dată împăratului Egiptului, s-a dat avertizarea celei mai teribile plăgi. Moise primise porunca să-i spună lui faraon: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut». Îți spun: «Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut»”. (Exod 4, 22.23.) Deși disprețuiți de egipteni, izraeliții fuseseră onorați de Dumnezeu prin faptul că fuseseră puși deoparte ca să fie păstrătorii Legii Sale. Datorită binecuvântărilor și privilegiilor speciale care le erau acordate, ei aveau întâietate între națiuni, așa cum avea primul născut între frații săi. {PP 273.1}

Pedeapsa despre care Egiptul fusese avertizat de la început avea să fie cea din urmă. Dumnezeu este îndelung răbdător și bogat în milă. El are o grijă duioasă față de ființele făcute după chipul Său. Dacă pierderea recoltelor și a turmelor și cirezilor ar fi adus Egiptul la pocăință, atunci copiii n-ar mai fi fost loviți; dar națiunea s-a împotrivit cu încăpățânare poruncii divine și, de aceea, lovitura finală era gata să cadă. {PP 273.2}

Moise fusese oprit, sub pedeapsa cu moartea, să se mai arate în fața lui faraon; dar o ultimă solie din partea lui Dumnezeu trebuia să-i fie dusă monarhului răzvrătit și Moise a venit din nou înaintea lui, cu înștiințarea înspăimântătoare: „Așa vorbește Domnul: «Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt, și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șede pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei care stă la râșniță și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor, în toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi. Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între egipteni și Israel.» Atunci, toți acești slujitori ai tăi se vor pogorî la mine și se vor închina până la pământ înaintea mea zicând: «Ieși, tu și tot poporul care te urmează!» După aceea voi ieși”. (Exod 11, 4-8.) {PP 273.3}

Înainte de aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri prin Moise, Domnul a dat îndrumări copiilor lui Israel cu privire la plecarea lor din Egipt și, în mod deosebit, cu privire la ocrotirea lor de pedeapsa care avea să vină. Fiecare familie, singură sau împreună cu altele, trebuia să „junghie” un miel sau un ied „fără cusur” și, cu un mănunchi de isop, să stropească sângele lui pe „pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii” casei, pentru ca îngerul nimicitor, venind la miezul nopții, să nu intre în acea locuință. Ei trebuia să mănânce carnea „friptă la foc” cu „azimi și verdețuri amare”, noaptea, după cum spusese Moise: „Să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului”. (Exod 12, 11.) {PP 274.1}

Domnul a zis: „În noaptea aceea Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului.... Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi

trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului". (Exod 12, 12-13.) {PP 274.2}

În amintirea acestei mari eliberări trebuia ca poporul Israel să țină o sărbătoare în fiecare an, în toate generațiile viitoare. „Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri". (Exod 12, 14.) Când ei aveau să prăznuiască această sărbătoare în anii ce aveau să vină, trebuia să le povestească copiilor lor istoria acestei mari eliberări, așa după cum le spusese Moise: „Să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre»". (Exod 12, 26-27.) {PP 274.3}

Pe lângă acestea, întâii născuți, atât dintre oameni, cât și dintre animale, trebuia să fie ai Domnului, putând fi luați înapoi numai printr-o răscumpărare, ca recunoaștere a faptului că, atunci când întâii născuți ai Egiptului au pierit, ai lui Israel, deși au fost izbăviți în mod minunat, ar fi fost și ei părtași aceleiași sorți, dacă nu s-ar fi adus jertfa ispășitoare. „Căci orice întâi născut este al Meu", a spus Domnul; „în ziua când am lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, Mi-am închinat Mie pe toți întâii născuți din Israel, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace; ei vor fi ai Mei". (Numeri 3, 13.) După instituirea slujbei la sanctuar, Domnul a pus deoparte pentru Sine semința lui Levi pentru lucrarea la sanctuar, în locul întâilor născuți ai întregului popor. „Căci ei Îmi sunt dați cu totul din mijlocul copiilor lui Israel", a zis El. „Eu i-am luat pentru Mine în locul întâilor născuți din toți întâii născuți ai copiilor lui Israel". (Numeri 8, 16.) Tot poporul avea totuși datoria, ca o recunoaștere a îndurării lui Dumnezeu, să plătească un preț de răscumpărare pentru orice întâi născut. (Numeri 18, 15-16.) {PP 274.4}

Paștele trebuia să fie atât un act comemorativ, cât și un act preînchipuitor, care să arate nu numai înapoi, la eliberarea din Egipt, ci și înainte, la marea eliberare pe care Isus Hristos avea s-o aducă la îndeplinire în eliberarea poporului Său din sclavia păcatului. Mielul de jertfă Îl reprezintă pe „Mielul lui Dumnezeu", în care este unica noastră nădejde de mântuire. Apostolul spune: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit". (1 Corinteni 5, 7.) Nu a fost de ajuns ca mielul pascal să fie junghiat; ci sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii; tot astfel este nevoie ca meritele sângelui lui Hristos să fie aplicate sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru fiecare dintre noi, în mod individual. Noi trebuie să ne însușim meritele jertfei ispășitoare. {PP 277.1}

Isopul folosit pentru stropirea sângelui era un simbol al curățirii, fiind astfel folosit la curățirea leprei și a acelora care se întinau prin atingerea cu cei morți. În rugăciunea psalmistului se poate vedea, de asemenea, însemnătatea lui: „Curăță-mă cu isop, și voi fi curat. Spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada". (Psalmii 51, 7.) {PP 277.2}

Mielul trebuia pregătit în întregime și nici un os nu trebuia să-i fie zdrobit. Tot astfel, nici un os al Mielului lui Dumnezeu, care urma să moară pentru noi, nu trebuia să fie zdrobit. (Ioan 19, 36.) În felul acesta a fost reprezentată plinătatea desăvârșită a jertfei lui Hristos. {PP 277.3}

Carnea trebuia mâncată. Nu este de ajuns să credem în Hristos pentru iertarea păcatelor; prin credință noi trebuie să primim fără încetare putere și hrană spirituală de la El, prin Cuvântul Său. Hristos spune: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în el”. (Ioan 6, 53-54.) Iar pentru a lămuri însemnătatea celor spuse, El a zis: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”. (Versetul 63.) Isus a primit Legea Tatălui Său, a trăit în viața Sa de fiecare zi principiile ei, a dat pe față spiritul ei și a arătat puterea ei binefăcătoare asupra inimii. Ioan spune: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. (Ioan 1, 14.) Urmașii lui Hristos trebuie să fie părtași ai experienței Lui. Ei trebuie să primească și să asimileze Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât el să ajungă forța motrice a vieții și acțiunilor lor. Prin puterea lui Hristos ei trebuie să fie schimbați spre a ajunge asemenea Lui și a reflecta însușirile dumnezeiești. Ei trebuie să mănânce carnea și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu sau, dacă nu, n-au viață în ei înșiși. Spiritul și lucrarea lui Hristos trebuie să devină spiritul și lucrarea ucenicilor Săi. {PP 277.4}

Mielul trebuia mâncat cu ierburi amare, ca o amintire a trecutului, a amărăciunii robiei în Egipt. La fel, când ne hrănim din Hristos, trebuie să facem lucrul acesta cu inima zdrobită, din cauza păcatelor noastre. Folosirea azimilor avea, de asemenea, o însemnătate. Această însemnătate este cuprinsă în mod expres în legea serbării Paștelui, păzită cu strictețe de către evrei în practicile lor, astfel încât nici un fel de aluat să nu se găsească în casele lor în timpul acestei sărbători. Tot astfel aluatul păcatului trebuie să fie îndepărtat de la toți aceia care vor să primească viața și hrana de la Hristos. De aceea Pavel scrie bisericii din Corint: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul acesta nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. (1 Corinteni 5, 7-8.) {PP 278.1}

Înainte de a obține libertatea, robii trebuia să-și dovedească credința în marea eliberare care era gata să se înfăptuiască. Semnul sângelui trebuia pus pe casele lor și trebuia ca ei să se separe, ei și familiile lor, de egipteni și să se strângă înăuntrul caselor lor. Dacă izraeliții ar fi nesocotit în vreo privință oarecare vreuna din îndrumările primite, dacă ar fi neglijat să-și separe copiii de egipteni, dacă ar fi junghiat mielul, dar n-ar fi uns stâlpii ușii cu sânge, sau dacă vreunul dintre ei ar fi ieșit din casă, n-ar mai fi fost în siguranță. S-ar fi putut ca în sinceritatea inimii lor să fi crezut că au făcut tot ce era necesar, dar sinceritatea lor nu i-ar fi izbăvit. Toți aceia care nu aveau să ia seama la îndrumările Domnului aveau să-l piardă pe întâiul lor născut, lovit de mâna îngerului pierzător. {PP 278.2}

Prin ascultare, poporul trebuia să dea dovadă de credință. Tot astfel, toți aceia care nădăjduiesc să fie salvați prin meritele sângelui lui Hristos își vor da seama că și ei înșiși au de făcut ceva, pentru a-și asigura mântuirea. În timp ce numai Hristos, numai El singur, ne poate răscumpăra de sub pedeapsa neascultării, noi trebuie să ne întoarcem de la păcat, la ascultare. Omul trebuie să fie mântuit prin credință, și nu prin fapte; cu toate acestea, credința sa trebuie să

fie dovedită prin faptele sale. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară ca ispășire pentru păcat. El a făcut cunoscut lumina adevărului, calea vieții, El a dat mijloacele ajutătoare, rânduieli și privilegii; acum, omul trebuie să coopereze cu aceste instrumente salvatoare; el trebuie să aprecieze și să folosească ajutoarele pe care Dumnezeu i le-a pus la dispoziție — să creadă și să asculte de toate cerințele dumnezeiești. {PP 279.1}

După ce Moise i-a făcut cunoscut lui Israel măsurile luate de Dumnezeu pentru eliberarea lui, „poporul s-a plecat și s-a închinat până la pământ”. (Exod 12, 27.) Fericita nădejde a eliberării, înspăimântătoarea cunoaștere a faptului că persecutorii lor aveau să fie fără întârziere pedepsiți, grijile și ostenelile datorate plecării lor precipitate — toate au fost acoperite pentru un timp de recunoștința față de bunul lor Salvator. Mulți dintre egipteni fuseseră conduși la recunoașterea Dumnezeului evreilor și aceștia făceau acum rugămintea de a li se permite să găsească adăpost în casele izraeliților, când îngerul pierzător avea să treacă prin țară. Ei au fost primiți cu bucurie. Aceștia au făgăduit ca de aici înainte să slujească Dumnezeului lui Iacov și să plece din Egipt o dată cu poporul Său. {PP 279.2}

Izraeliții au ascultat de îndrumările pe care Dumnezeu le dăduse. Grabnic și în taină, ei au făcut pregătirile pentru plecare. Familiile lor s-au adunat laolaltă, mielul pascal a fost junghiat, carnea friptă la foc, azimile și ierburile amare pregătite. Tatăl, ca preot al familiei, a stropit sângele pe stâlpii casei și apoi s-a alăturat familiei, înăuntrul casei. În grabă și în tăcere mielul pascal a fost mâncat. Cuprins de o teamă sfântă, poporul s-a rugat și a vegheat; inima întâilor născuți, de la bărbatul cel puternic și până la copilul cel mic, bătea cu o teamă ce nu se poate exprima în cuvinte. Tați și mame îl strângeau în brațe pe iubitul lor întâi născut, gândindu-se la lovitura îngrozitoare ce avea să cadă în noaptea aceea. Dar nici una dintre locuințele lui Israel n-a fost vizitată de îngerul aducător de moarte. Semnul sângelui — semnul protecției Mântuitorului — era pe ușile lor și nimicitorul n-a intrat. {PP 279.3}

La miezul nopții „au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort”. (Exod 12, 30.) Toți întâii născuți din țară, „de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță, până la toți întâii născuți ai dobitoacelor” (Versetul 29), fuseseră loviți de nimicitor. Pe tot întinsul vastului imperiu egiptean, mândria fiecărei case fusese doborâtă. Strigătele și vaietele celor ce jeleau umpleau văzduhul. Împăratul și curtenii, cu fețele palide și picioarele tremurânde, stăteau îngroziți în fața acestei orori copleșitoare. Faraon strigase pe vremuri: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece”. (Exod 5, 2.) Acum, mândria lui, care se înălța până la cer, s-a umilit până în țărână și „a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: «Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă»”. (Exod 12, 31-32.) Sfetnicii împărătești, și ei la rândul lor, împreună cu poporul stăruiau de izraeliți să plece „din țară, căci ziceau: «Altfel, toți vom pieri»”. (Versetul 33.) {PP 279.4}

Capitolul 25 — Exod

Capitol bazat pe textele din Exod 12, 34-51; 13-15.

Cu mijlocul încins, cu picioarele încălțate și cu toiagul în mână, poporul Israel stătea gata, în picioare, fără glas, înmărmurit și totuși nădăjduind, în așteptarea ordinului imperial, care să le spună să plece. Înainte de ivirea zorilor, ei au pornit la drum. În timpul plăgilor, pe când manifestarea puterii lui Dumnezeu aprinsese credința în inimile robilor și aruncase groaza în asupritorii lor, izraeliții se adunaseră în mod treptat în Gosen; cu toată graba plecării lor, se luaseră deja unele măsuri necesare organizării și controlului mulțimii în mișcare, prin împărțirea lor în cete, sub îndrumarea unor conducători numiți în scopul acesta. {PP 281.1}

Și au plecat „în număr de aproape șase sute de mii de oameni, care mergeau pe jos, afară de copii. O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei”. (Exod 12, 37-38.) În această mulțime se aflau nu numai aceia care erau mânați de credința în Dumnezeul lui Israel, ci se afla, de asemenea, un foarte mare număr de oameni care doreau numai să scape de plăgi sau porniseră după mulțimea în mișcare numai din sentimentalism și curiozitate. Această clasă de oameni a fost totdeauna o piedică și o cursă pentru Israel. {PP 281.2}

De asemenea, poporul a luat cu el „turme însemnate de oi și boi”. Acestea erau proprietatea izraeliților, care nu-și vânduseră niciodată bunurile lor împăratului, așa cum făcuseră egiptenii. Iacov și fiii săi și-au adus turmele și cirezile cu ei în Egipt, unde se înmulțiseră foarte mult. Înainte de a părăsi Egiptul, poporul, sub îndrumarea lui Moise, a cerut o recompensă pentru munca lui neplătită, iar egiptenii erau prea nerăbdători să scape de prezența lor, spre a le refuza cererea. Robii au plecat încărcați cu prada luată de la asupritorii lor. {PP 281.3}

Ziua aceea a însemnat încheierea istoriei descoperite lui Avraam în viziune profetică, dată cu veacuri înainte: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății”. (Geneza 15, 13-14.) [Vezi Apendice, nota 3.] Cei patru sute de ani se împliniseră. „Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului”. (Exod 12, 41.) La plecarea lor din Egipt, izraeliții duceau cu ei o moștenire prețioasă, oasele lui Iosif, care așteptaseră atât de mult timp împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu și care, în timpul anilor întunecoși de robie, fuseseră o aducere aminte a izbăvirii lui Israel. {PP 281.4}

În loc de a urma calea directă spre Canaan, care trecea prin țara filistenilor, Domnul le-a îndreptat mersul spre miazăzi, spre țărmurile Mării Roșii. „Căci a zis Dumnezeu: «S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul și să se întoarcă în Egipt»”. (Exod 13, 17.) Dacă ar fi încercat să treacă prin țara filistenilor, înaintarea lor ar fi fost stânjenită, căci filistenii îi considerau sclavi fugiți de la stăpânii lor și n-ar fi ezitat să se războiască cu ei. Izraeliții erau slab pregătiți pentru a se lupta cu poporul acela puternic și războinic. De asemenea, ei Îl cunoșteau prea puțin pe Dumnezeu și aveau puțină credință în El și s-ar fi înspăimântat și descurajat. Erau neînarmați și nedeprinși cu lupta, iar starea lor de spirit era deprimată datorită îndelungatei lor

robii; erau stânjeniți de femei și copii, de turme și cirezi. Conducându-i pe drumul spre Marea Roșie, Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu al milei și al înțelepciunii. {PP 282.1}

„Au plecat din Sucot, și au tăbărât la Etam, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții". (Exod 13, 20-22.) Psalmistul spune: „A întins un nor, ca să-i acopere, și focul, ca să lumineze noaptea" (Psalmii 105, 39; a se vedea, de asemenea, 1 Corinteni 10, 1-2.) Stindardul Conducătorului lor nevăzut era totdeauna cu ei. Ziua, norul le arăta calea sau se întindea ca un acoperământ deasupra mulțimii. El servea ca apărare împotriva căldurii arzătoare, iar prin răcoarea și umezeala lui aducea o înviorare milostivă în deșertul ars de soare și însetat. Noaptea, el devenea un stâlp de foc, luminându-le tabăra și asigurându-i fără încetare de prezența divină. {PP 282.2}

În unul dintre cele mai frumoase și mai încurajatoare pasaje din cartea profetului Isaia, se face referire la stâlpul de nor și de foc, spre a reprezenta grija lui Dumnezeu față de poporul Său, în marea luptă finală cu puterile răului. „Domnul va așeza peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare un nor de fum ziua, și un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii". (Isaia 4, 5-6.) {PP 283.1}

Ei călătoreau prin întinderea tristă și pustie. În inima lor începuseră deja să se întrebe încotro îi va duce drumul pe care au apucat; începeau să obosească de calea cea grea și, în unele inimi, a început să încolțească teama că vor fi urmăriți de egipteni. Dar norul mergea înainte și ei îl urmau. Și iată că Domnul l-a îndrumat pe Moise să o ia într-o parte, într-un defileu muntos, și să tabere lângă mare. I-a fost descoperit faptul că faraon avea să-i urmărească, dar că Dumnezeu avea să fie onorat prin izbăvirea lor. {PP 283.2}

În Egipt se răspândise vestea că copiii lui Israel, în loc să se oprească în deșert pentru a se închina, înaintau grăbiți către Marea Roșie. Sfetnicii i-au făcut cunoscut lui faraon că robii lor fugiseră spre a nu se mai întoarce. Poporul își deplângea nebunia de a fi considerat că moartea primilor născuți s-a datorat puterii lui Dumnezeu. Oamenii lor cei mari, revenindu-și din teamă, au pus plăgile pe seama unor cauze naturale. „Ce am făcut, de am lăsat pe Israel să plece și să nu ne mai slujească?" — a fost strigătul lor amar. (Exod 14, 5. u.p.) {PP 283.3}

Faraon își strânse forțele, „șase sute de care de luptă și toate carele Egiptului", călăreți, comandanți și pedestrași. Împăratul însuși, însoțit de oamenii de frunte ai împărăției sale, conducea armata atacatoare. Pentru a se asigura de ajutorul zeilor și pentru ca în felul acesta să-și asigure izbânda în această acțiune a lor, erau însoțiți de preoți. Împăratul era hotărât să-l intimideze pe Israel printr-o mare desfășurare a puterii sale. Egiptenii se temeau ca nu cumva supunerea lor silită față de Dumnezeul lui Israel să-i facă să ajungă de râsul celorlalte națiuni; dar, dacă aveau să pornească acum cu o mare desfășurare a forței lor și să-i aducă înapoi pe fugari, atunci aveau să-și recapete gloria și să-și recâștige serviciile robilor lor. {PP 283.4}

Evreii tăbărâseră lângă mare, ale cărei ape ridicau înaintea lor o barieră ce părea de netrecut, în timp ce la miazăzi un munte stâncos le oprea înaintarea. Deodată, ei au văzut în depărtare armuri strălucitoare și care în mișcare, ce trădau avangarda unei mari oștiri. Pe măsură ce forța aceasta se apropia, oștile Egiptului au fost văzute în acțiunea lor de urmărire. Groaza a umplut inimile izraeliților. Unii strigau către Domnul, dar cea mai mare parte alergau la Moise cu plângerile lor: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Nu-ți spuneam noi în Egipt: «Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor, decât să murim în pustie»?” (Exod 14, 11-12.) {PP 283.5}

Moise s-a tulburat foarte mult văzând că poporul său dă pe față atât de puțină credință în Dumnezeu, în ciuda faptului că în repetate rânduri fusese martor la manifestarea puterii Sale spre binele lor. Cum puteau ei să-l învinuiască de primejdiile și greutățile situației lor, când el nu făcuse altceva decât să urmeze porunca expresă a lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu exista nici o posibilitate de scăpare, decât dacă Dumnezeu Însuși avea să intervină pentru izbăvire; dar pentru că au fost aduși în această situație datorită faptului că au ascultat de îndrumările divine, Moise nu se temea de urmări. Răspunsul său liniștit și plin de încredințare adresat poporului a fost: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți.” (Exod 14, 13-14.) {PP 284.1}

Nu era un lucru ușor să faci ca oștile lui Israel să rămână în așteptare înaintea Domnului. Lipsiți de disciplină și de stăpânire de sine, oamenii au ajuns violenți și neraționali. Ei se așteptau să cadă repede în mâinile opresorilor, iar vaietele și plângerile lor erau zgomotoase și puternice. Stâlpul cel minunat de nor fusese urmat ca un semn de la Dumnezeu de a merge înainte; dar acum se întrebau între ei dacă acesta nu prevestea cumva o mare nenorocire: căci nu-i dusese el oare de partea rea a muntelui, într-un loc unde nu exista trecere? În felul acesta, îngerul lui Dumnezeu era pentru mintea lor rătăcită ca un purtător de nenorocire. {PP 284.2}

Dar deodată, în timp ce oștile egiptene se apropiau, așteptându-se să facă din ei o pradă ușoară, stâlpul de nor s-a ridicat în mod maiestuos spre cer, a trecut peste izraeliți și a coborât între ei și oștile Egiptului. Un zid întunecos s-a așezat între urmăriți și urmăritori. Egiptenii nu mai puteau vedea nicidecum tabăra evreilor, fiind astfel constrânși să se oprească. Dar, pe când întunericul nopții devenea tot mai adânc, zidul de nor a devenit o mare lumină pentru evrei, inundând întreaga tabără cu o strălucire ca în timpul zilei. {PP 284.3}

Atunci, nădejdea a revenit în inimile poporului Israel. Iar Moise a strigat către Domnul. „Domnul a zis lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare, și despic-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării, ca pe uscat»”. (Exod 14, 15-16.) {PP 287.1}

Psalmistul, descriind trecerea mării de către Israel, cânta: „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu ți s-au cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron”. (Psalmii 77, 19-20.) Când Moise și-a întins toiagul, apele

s-au despărțit și Israel a mers prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid de o parte și de alta. Lumina din stâlpul de foc al lui Dumnezeu strălucea pe vârfurile înspumate ale valurilor și lumina calea ce era tăiată ca o brazdă adâncă prin apele mării și se pierdea în obscuritatea celuilalt țărm îndepărtat. {PP 287.2}

„Egiptenii i-au urmărit: și toții caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învălmășeală în tabăra egiptenilor". (Exod 14, 23-24.) Norul misterios se transforma într-un stâlp de foc înaintea ochilor lor uimiți. Tunetele au început să bubuie și fulgerele să lumineze. „Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat din nori și săgețile Tale au zburat în toate părțile. Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerele au luminat lumea; pământul s-a mișcat și s-a cutremurat". (Psalmii 77, 17-18.) {PP 287.3}

Egiptenii au fost cuprinși de confuzie și spaimă. În mijlocul mâniei elementelor naturii, în care au auzit vocea unui Dumnezeu mâniat, ei au încercat să se retragă și să fugă înspre țărmul pe care-l părăsiseră. Dar Moise își întinse toiagul și apele care erau îngrămădite, șuierând și mugind, grăbite să-și apuce prada, se aruncară împreună înghițind armata egipteană în adâncurile lor întunecoase. {PP 287.4}

Când se iviră zorile, acestea îi descoperiră mulțimii lui Israel tot ce mai rămăsese din puternicii săi vrăjmași — grămezi de cadavre, îmbrăcate în zale, aruncate pe țărm. Din primejdia cea mai îngrozitoare, o singură noapte a adus o deplină izbăvire. Mulțimea cea mare și neajutorată — robi nedeprinși cu luptele, femei, copii și vite, având marea înaintea lor și oștirea cea puternică a Egiptului amenințându-i din spate — a văzut cum i se deschide calea prin apă, iar pe vrăjmași zdrobiți chiar în clipa în care așteptau biruința. Numai singur Dumnezeu le-a adus eliberarea și către El s-au îndreptat și inimile lor recunoscătoare și pline de credință. Simțămintele lor și-au găsit exprimarea în cântece de laudă. Duhul lui Dumnezeu era asupra lui Moise și el a condus poporul într-un cântec sfânt, triumfător, de mulțumire, cel dintâi și unul dintre cele mai sublime din câte sunt cunoscute omului: {PP 287.5}

„Voi cânta Domnului, căci și-a arătat slava:

A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.

Domnul este tăria mea

Și temeiul cântărilor mele de laudă.

El m-a scăpat.

El este Dumnezeul meu,

Pe El Îl voi lăuda:

El este Dumnezeul tatălui meu;

Pe El Îl voi preamări.

Domnul este un războinic viteaz:
Numele Lui este Domnul.
El a aruncat în mare
Carele lui Faraon și oastea lui;
Luptătorii lui aleși
Au fost înghițiți în Marea Roșie.
I-au acoperit valurile,
Și s-au pogorât
În fundul apelor, ca o piatră.
Dreapta Ta, Doamne,
Și-a făcut vestită tăria;
Mâna Ta cea dreaptă, Doamne,
A zdrobit pe vrăjmași.
Prin mărimea măreției Tale,
Tu trântești la pământ pe vrăjmașii Tăi;
Îți dezlănțuiești mânia,
Și ea-i mistuie ca pe o trestie.
La suflarea nărilor Tale,
S-au îngrămădit apele,
S-au ridicat talazurile ca un zid,
Și s-au închegat valurile în mijlocul mării.
Vrăjmașul zicea:
«Îi voi urmări, îi voi ajunge,
Vom împărți prada de război;
Îmi voi scoate sabia,
Și-i voi nimici cu mâna mea».
Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta:
Și marea i-a acoperit,
Ca plumbul s-au afundat

În adâncul apelor,
Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne?
Cine este ca Tine minunat în sfințenie,
Bogat în fapte de laudă,
Și făcător de minuni?
Tu ți-ai întins mâna dreaptă;
Și i-a înghițit pământul.
Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit,
Și ai izbăvit pe poporul acesta;
Iar prin puterea Ta îl îndrepți
Spre locașul sfințeniei Tale.
Popoarele vor afla lucrul acesta,
Și se vor cutremura;
Apucă groaza pe Filisteni,
Se înspăimântă căpeteniile Edomului,
Și un tremur apucă pe războinicii lui Moab;
Toți locuitorii Canaanului
Leșină de la inimă.
Îi va apuca teama și spaima;
Iar văzând măreția brațului Tău,
Vor sta muți ca o piatră,
Până va trece poporul Tău, Doamne!
Până va trece
Poporul, pe care Tu l-ai răscumpărat
Tu îi vei aduce și-i vei așeza
Pe muntele moștenirii Tale,
În locașul pe care ți l-ai pregătit
Ca locaș, Doamne,
La Templul pe care mâinile Tale

L-au întemeiat, Doamne!”

(Exod 15, 1-17.) {PP 288.1}

Asemenea unui glas din adâncuri s-a înălțat din pieptul marii mulțimi a lui Israel acea sublimă laudă. Ea a fost preluată de femeile lui Israel, Maria, sora lui Moise, fiind în frunte, când au pornit cu timpane și jucând. Departe, peste deșert și mare răsuna refrenul fericit, iar munții reverberau cuvintele lor de laudă. „Cântați Domnului, căci și-a arătat slava”. {PP 288.2}

Acest cântec și marea eliberare pe care el o sărbătorește au făcut o impresie de neșters în memoria poporului evreu. Din veac în veac, el a fost făcut să răsune de către profeții și cântăreții lui Israel, mărturisind că Domnul este tăria și izbăvirea acelora care se încred în El. Acest cântec nu aparține numai poporului iudeu. El arată înainte la nimicirea tuturor vrăjmașilor neprihănirii și la biruința finală a Israelului lui Dumnezeu. Profetul de pe Patmos a privit mulțimea îmbrăcată în haine albe, pe cei care „stăteau biruitori” pe marea de sticlă amestecată cu foc, având „alăutele lui Dumnezeu în mână. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului”. (Apocalipsa 15, 2-3.) {PP 289.1}

„Nu nouă, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!”. (Psalmii 115, 1.) Acesta era spiritul de care era pătruns cântecul de eliberare al lui Israel și este spiritul care ar trebui să sălășluiască în inima tuturor acelora care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El. Eliberând sufletele noastre de sclavia păcatului, Dumnezeu a lucrat pentru noi o eliberare mai mare decât aceea a evreilor la Marea Roșie. Ca și mulțimea evreilor, noi ar trebui să-L lăudăm pe Domnul cu inima, cu sufletul și cu vocea pentru „lucrările Sale minunate, făcute pentru fiii oamenilor”. Cei care cugetă la îndurările cele mari ale lui Dumnezeu și care nu trec cu vederea darurile Sale mai mici se vor încinge cu bucurie și vor cânta Domnului în inimile lor. Binecuvântările zilnice pe care le primim din mâna lui Dumnezeu și, mai presus de toate, moartea ispășitoare a lui Isus, ca să aducă fericirea și cerul la îndemâna noastră, ar trebui să constituie tema unei continue recunoștințe. Ce milă, ce iubire nemărginită ne-a arătat Dumnezeu nouă, unor păcătoși pierduți, legându-ne de El, spre a fi pentru El o comoară deosebită! Ce sacrificiu a făcut Răscumpărătorul nostru, pentru ca noi să putem fi numiți copii ai lui Dumnezeu! Să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru fericita nădejde ce ne-a fost pusă înainte, cuprinsă în marele plan de mântuire, să-L lăudăm pentru moștenirea cerească, cum și pentru bogatele Sale făgăduințe, să-L lăudăm pentru că Isus trăiește ca să mijlocească pentru noi. {PP 289.2}

„Cine aduce mulțumiri”, spune Creatorul, „acela Mă proslăvește”. (Psalmii 50, 23.) Toți locuitorii cerului se unesc pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Să învățăm acum cântecul îngerilor, ca să-l putem cânta atunci când ne vom alătura rândurilor lor strălucitoare. Să spunem împreună cu psalmistul: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi”. (Psalmii 146, 2.) „Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă”. (Psalmii 67, 5.) {PP 289.3}

Dumnezeu, în providența Sa, i-a dus pe evrei în fortăreața munților înaintea mării, pentru ca El să-și poată manifesta puterea în eliberarea lor și să umilească în mod vădit mândria

opresorilor lor. El ar fi putut să-i salveze și pe o altă cale, dar a ales această metodă pentru a le pune la probă credința și a le întări încrederea în El. Poporul era obosit și înspăimântat și totuși, dacă ar fi dat înapoi atunci când Moise i-a spus să înainteze, Dumnezeu nu i-ar fi deschis niciodată calea. „Prin credință au trecut ei Marea Roșie, ca pe uscat”. (Evrei 11, 29.) Coborând până la apă, ei au dovedit că au crezut Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum era rostit de către Moise. Ei au făcut tot ce stătea în puterea lor să facă și numai după aceea, Cel care este tăria lui Israel a despărțit marea pentru a face o cale pentru picioarele lor. {PP 290.1}

Marea lecție dată aici este pentru toate timpurile. Adesea, viața creștină este înconjurată de primejdii, iar împlinirea datoriei pare greu de adus la îndeplinire. Imaginația întrezărește o iminentă ruină în față și sclavie sau moarte în urmă. Și totuși, vocea lui Dumnezeu rostește în mod clar: „Mergeți înainte”. Noi trebuie să ascultăm de porunca aceasta, chiar dacă ochii noștri nu pot pătrunde prin întuneric și chiar dacă simțim la picioarele noastre valurile reci ale mării. Obstacolele care stau în calea înaintării noastre nu vor dispărea niciodată înaintea unui spirit zăbavnic și îndoielnic. Cel care amână ascultarea, până când fiecare umbră de nesiguranță va dispărea și până când nu va mai fi nici un risc de a da greș sau de a fi înfrânt, nu va asculta niciodată. Necredința șoptește: „Să așteptăm până când sunt date la o parte toate piedicile și până când vom putea vedea în mod clar drumul nostru”; dar credința plină de curaj îndeamnă la înaintare, nădăjduind și crezând totul. {PP 290.2}

Norul care pentru egipteni a fost un zid de întuneric, pentru evrei a fost un potop de lumină, luminând întreaga tabără și revărsând strălucire pe cărarea din fața lor. Astfel, lucrările Providenței aduc întuneric și disperare celui necredincios, în timp ce pentru sufletul plin de încredere, ele sunt pline de lumină și pace. Cărarea pe care te conduce Dumnezeu poate trece prin pustie sau prin mare, dar este o cărare sigură. {PP 290.3}

Capitolul 26 — De la Marea Roșie la Sinai

Capitol bazat pe textele din Exod 15:22-27; 16 până la 18.

De la Marea Roșie, oștile lui Israel au pornit din nou în călătoria lor sub călăuzirea stâlpului de nor. Priveliștea din jurul lor era foarte dezolantă — munți pleșuvi, pustii, pământuri sterpe și marea care se întindea până departe, cu țărmurile ei presărate cu cadavrele vrăjmașilor lor; și totuși ei erau plini de bucurie, conștienți că sunt liberi, și orice gând de nemulțumire a fost adus la tăcere. {PP 291.1}

Dar timp de trei zile, în călătoria lor n-au găsit apă. Rezerva pe care o luaseră cu ei se terminase. Nu era nimic care să le potolească setea arzătoare, în timp ce se târau obosiți peste întinderile arse de soare. Moise, care cunoștea această regiune, știa ceva ce nu știau ceilalți, și anume că la Mara, cel mai apropiat loc de poposire, unde se găseau izvoare, apa nu era bună de băut. Cu mare îngrijorare el urmărea norul călăuzitor. Cu strângere de inimă el a auzit strigătul plin de bucurie — „apă, apă” — al cărui ecou se făcea auzit pretutindeni. Bărbați, femei și copii, în graba lor, plini de bucurie, s-au îngrămădit la izvoare, când, deodată, un strigăt plin de durere a izbucnit din mulțime — apa era amară. {PP 291.2}

În groaza și disperarea lor, i-au reproșat lui Moise că i-a condus pe un astfel de drum, neținând seama de faptul că prezența divină din acel nor misterios îl condusese și pe el, la fel cum i-a condus pe ei. În durerea sa față de disperarea lor, Moise a făcut ce ei au uitat să facă: el a strigat fierbinte către Dumnezeu după ajutor. „Și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce”. (Exod 15, 25.) Cu această ocazie, aici, lui Israel i s-a dat prin Moise făgăduința: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă”. (Exod 15, 26.) {PP 291.3}

De la Mara, poporul a mers la Elim, unde a găsit „douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici”. Aici a rămas mai multe zile, mai înainte de a intra în pustia Sinai. După o lună de zile de la părăsirea Egiptului, izraeliții și-au întins — pentru prima dată — tabăra, în pustie. Proviziile lor au început acum să se termine. În pustie era puțină iarbă și turmele li se împuținaseră. Cum avea să se găsească hrană pentru această vastă mulțime de oameni? Îndoiala le-a umplut inimile și au început din nou să murmure. Chiar mai marii și bătrânii norodului s-au alăturat poporului în a se plânge împotriva conducătorilor lor, numiți de Dumnezeu: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta”. (Exod 16, 3.) {PP 292.1}

Până acum ei nu suferiseră de foame; nevoile lor zilnice erau satisfăcute, dar ei se temeau pentru viitor. Ei nu puteau înțelege cum avea să se hrănească această mare mulțime în călătoriile sale prin pustie și, în imaginație, ei și-au văzut copiii murind de foame. Dumnezeu a îngăduit ca greutățile să-i înconjoare, iar rezervele de hrană să se împuțineze, pentru ca inimile lor să se

poată întoarce spre El, care până aici fusese Eliberatorul lor. Dacă în strâmtorarea lor aveau să-L cheme, El avea încă să dea pe față dovezile iubirii și grijii Sale față de ei. El le făgăduise că, dacă vor asculta de poruncile Sale, nici o boală nu avea să vină asupra lor și numai necredința lor păcătoasă a fost aceea care i-a făcut să-și imagineze că ei sau copiii lor puteau să moară de foame. {PP 292.2}

Dumnezeu făgăduise să fie Dumnezeul lor, să-i ia la Sine ca popor și să-i conducă într-o țară mare și bună; numai că ei erau gata să abandoneze în fața oricărui obstacol întâlnit în drumul lor spre acea țară. Într-un mod minunat, El i-a scos din robia Egiptului ca să-i înalțe și să-i înnobileze, să facă din ei o pricină de laudă pe pământ. Dar era necesar ca ei să dea piept cu necazurile și să sufere lipsuri. Dumnezeu Îi aducea de la starea de degradare, la situația de a-i pregăti, a-i face în stare, să ocupe un loc de cinste printre națiuni și să primească răspunderi importante și sfinte. Dacă ei ar fi avut credință în El, văzând toate câte a făcut El pentru ei, atunci ar fi suportat cu bucurie orice neajunsuri, lipsuri și chiar suferințe; dar ei nu erau dispuși să se încreadă mai departe în Dumnezeu, decât dacă vor fi martori ai dovezilor continue ale puterii Sale. Ei au uitat amara lor experiență din Egipt. Ei au uitat bunătatea și puterea lui Dumnezeu desfășurate în favoarea lor, eliberându-i din sclavie. Ei au uitat cum le-au fost salvați copiii atunci când îngerul nimicitor i-a lovit pe întâii născuți ai Egiptului. Ei au uitat marea manifestare a puterii divine la Marea Roșie. Ei au uitat faptul că, în timp ce au trecut cu bine pe drumul ce fusese deschis pentru ei, armatele vrăjmașilor lor, care au încercat să-i urmărească, au fost acoperite de apele mării. Au văzut însă numai prezentele lor neajunsuri și încercări; și în loc să spună: „Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi; deși am fost sclavi, El face din noi o mare națiune”, ei vorbeau numai de greutățile drumului, întrebându-se când oare se va sfârși peregrinajul lor obositor. {PP 292.3}

Istoria vieții din pustie a poporului Israel a fost consemnată pentru a fi de folos Israelului lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Raportul modului în care S-a purtat Dumnezeu cu cei ce pribegeau în pustie în toate călătoriile lor într-o parte și-n alta, îngăduind să fie expuși foamei, setei și oboselii, dar manifestându-și în mod izbitor puterea pentru a-i ajuta, este bogat în avertizări și sfaturi pentru poporul Său din toate veacurile. Experiența variată a poporului evreu a fost o școală a pregătirii pentru căminul făgăduit din Canaan. Dumnezeu dorește ca poporul Său din aceste zile să revadă, cu o inimă plină de umilință și cu un spirit dispus să învețe, încercările prin care a trecut vechiul Israel, pentru ca să poată fi educat în pregătirea sa pentru Canaanul ceresc. {PP 293.1}

Mulți privesc înapoi la izraeliți și se miră de necredința și murmurarea lor, considerând că ei n-ar fi fost așa de nerecunoscători; dar atunci când credința le este pusă la probă, chiar și în încercări mici, ei nu dau pe față o credință sau o răbdare mai mare decât a manifestat vechiul Israel. Când ajung în strâmtoare, ei murmură în fața mijloacelor prin care Dumnezeu a ales să-i curețe. Deși nevoile lor prezente sunt satisfăcute, mulți nu vor să se încreadă în Dumnezeu pentru viitor și unii ca aceștia se tem tot timpul ca nu cumva sărăcia să vină asupra lor, iar copiii lor să fie lăsați să sufere. Unii văd întotdeauna răul înainte sau exagerează dificultăți care realmente

există, astfel încât ochii lor sunt orbi față de multele binecuvântări care ar cere recunoștință din partea lor. Obstacolele pe care le întâmpină, în loc să-i facă să caute ajutorul lui Dumnezeu, unica sursă de putere, îi despart de El, pentru că trezesc în ei neliniștea și nemulțumirea. {PP 293.2}

Facem noi bine când suntem necredincioși în felul acesta? De ce am fi oare nerecunoscători și lipsiți de încredere? Isus este prietenul nostru: întregul cer este interesat de binele nostru; iar neliniștea și temerea noastră nu fac decât să-L întristeze pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. N-ar trebui să ne complăcem în griji ce nu fac decât să ne roadă și să ne uzeze, dar nu ne ajută să putem trece cu bine încercările. N-ar trebui să se acorde nici un loc acelei neîncrederi în Dumnezeu care ne conduce să facem din pregătirea pentru nevoile viitoare scopul principal al vieții, ca și când fericirea noastră ar consta în aceste lucruri pământești. Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de griji. Dar Dumnezeu nu ne spune că nu vor fi primejdii în drumul nostru. El nu-și propune să-l ia pe poporul Său din lumea păcatului și a răului, ci El ne arată un refugiu care nu dă greș niciodată. Pe cei obosiți și îngrijorați, El îi invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11, 28-29.) Noi putem găsi odihnă și pace la Dumnezeu, aruncând toate grijile noastre asupra Lui; căci El Se îngrijește de noi. (Vezi 1 Petru 5, 7.) {PP 294.1}

Apostolul Pavel spune: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul Cel viu”. (Evrei 3, 12.) Având în vedere tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi, credința noastră ar trebui să fie puternică, activă și statornică. În loc de a murmura și a ne plânge, limbajul inimilor noastre ar trebui să fie: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează suflete pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!”. (Psalmii 103, 1.2.) {PP 294.2}

Dumnezeu nu era nepăsător față de nevoile lui Israel. El le-a spus conducătorilor: „Voi face să ploaie pâine din cer pentru voi”. Și au fost date instrucțiuni ca poporul să strângă zilnic cât le trebuie, strângând o măsură dublă în cea de-a șasea zi, pentru ca păzirea sfântă a Sabatului să fie menținută. {PP 294.3}

Moise i-a asigurat pe copiii lui Israel că nevoile lor aveau să fie împlinite. „Domnul vă va da astă seară carne de mâncat, și mâine dimineață vă va da pâine să vă săturați”. Și apoi a adăugat: „Căci ce suntem noi? Cârtirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului”. Apoi i-a poruncit lui Aaron să le spună: „Apropiați-vă înaintea Domnului; căci v-a auzit cârtirile. În timp ce Aaron vorbea, ei s-au uitat înspre pustie, și iată că slava Domnului s-a arătat în nor”. O astfel de splendoare, pe care ei nu o mai văzuseră niciodată, simboliza prezența divină. Prin manifestări adresate simțurilor lor, ei aveau să obțină o cunoaștere a lui Dumnezeu. Ei trebuia să învețe că Cel Prea Înalt era conducătorul lor, și nicidecum omul Moise, și ei trebuia să se teamă de Numele Lui și să asculte de glasul Său. {PP 294.4}

O dată cu căderea nopții, tabăra a fost acoperită de o mare mulțime de prepelițe, destule ca să satisfacă nevoia întregii mulțimi. Dimineața, pe fața pământului era „ceva mărunt, ca niște

grăunțe, mărunt ca bobițele de gheață albă". Semăna cu grăunțele de coriandru. Poporul a numit-o „mană". Moise a spus: Aceasta „este pâinea, pe care v-o dă Domnul ca hrană". Poporul a strâns mană și a văzut că este din abundență pentru toți. Ei „o măcinau la râșniță, sau o pisau într-o piuă; o fierbeau în oală, și făceau turte din ea". (Numeri 11, 8.) Mana avea gustul unei turte făcute cu miere. Au fost sfătuiți ca pentru fiecare persoană să strângă zilnic un omer și nu trebuia să rămână nimic din ea până a doua zi. Unii au încercat să păstreze ceva pentru ziua următoare, dar a doua zi nu mai era bună de mâncat. Provizia pentru ziua respectivă trebuia strânsă dimineața; căci tot ceea ce mai rămânea pe pământ se topea de razele soarelui. {PP 295.1}

În timp ce strângeau mana, s-a observat că unii aveau mai mult, iar alții mai puțin decât cantitatea pe care li se spusese s-o strângă. Dar când „o măsurau cu omerul, cine strânsese mai mult n-avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin, nu ducea lipsă deloc". O explicație a acestei relatări a Scripturii, ca și o lecție practică luată din această experiență, ne este dată de apostolul Pavel în cea de-a doua sa epistolă către Corinteni. El spune: „Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire; în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire; după cum este scris: «Cel ce strânsese mult, n-avea nimic de prisos, și cel ce strânsese puțin, nu ducea lipsă»". (2 Corinteni 8, 13-15.) {PP 295.2}

În ziua a șasea, poporul a adunat câte doi omeri de fiecare persoană. Căpeteniile s-au grăbit să-i aducă la cunoștință lui Moise cele ce avuseseră loc. Răspunsul său a fost: „Domnul a poruncit așa: Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămânea!" Ei au făcut așa și au constatat că mana a rămas neschimbată. „Moise a zis: «Mâncați-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile: dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi»". (Exod 16, 25-26.) {PP 295.3}

Dumnezeu cere ca ziua Sa cea sfântă să fie păzită cu sfințenie astăzi, așa cum era în timpul poporului Israel. Porunca dată poporului evreu ar trebui să fie privită de către toți creștinii ca o poruncă a lui Iehova adresată lor. Ziua dinaintea Sabatului ar trebui să fie o zi de pregătire, în care totul trebuie să fie gata pentru orele ei sfinte. În nici un caz n-ar trebui să se îngăduie ca treburile noastre să fie puse mai presus de acest timp sfânt. Dumnezeu a poruncit ca cei bolnavi și suferinzi să fie îngrijiți; munca cerută pentru a-i face să se simtă mai bine este o lucrare a milei, și aceasta nu constituie o violare a Sabatului; dar orice lucrare nenecesară trebuie să fie evitată. Mulți lasă până la începutul Sabatului lucruri mici care trebuie făcute în ziua de pregătire. Aceasta n-ar trebui să se întâmple. Lucrarea ce este neglijată până la începutul Sabatului ar trebui să rămână nefăcută până ce acesta a trecut. Acest mod de a lucra poate să ajute memoria celor neglijenți și să-i facă atenți să-și facă lucrările în cele șase zile de lucru. {PP 296.1}

În fiecare săptămână, în timpul lungii lor călătorii în pustie, izraeliții au fost martorii unei întreite minuni, menite a impresiona mințile lor cu privire la sfințenia Sabatului: o dublă cantitate de mană ce cădea în ziua a șasea, dar mana nu cădea în cea de-a șaptea zi, iar porția necesară

pentru ziua Sabatului se păstra dulce și curată, pe când dacă ar fi fost păstrată altă dată, de pe o zi pe alta, n-ar mai fi fost bună de mâncat. {PP 296.2}

În împrejurările legate de căderea manei, avem dovada concludentă că Sabatul nu a fost instituit, așa cum pretind unii, atunci când a fost dată Legea pe Sinai. Mai înainte ca izraeliții să vină la Sinai, ei au înțeles că păzirea Sabatului este obligatorie pentru ei. Fiind obligați să adune în fiecare zi de vineri o porție dublă de mană în pregătirea lor pentru Sabat, zi în care nu cădea mană deloc, natura sacră a zilei de odihnă era mereu întipărită asupra lor. Iar când unii din popor au ieșit în ziua Sabatului să strângă mană, Domnul a întrebat: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?" (Exod 16, 28.) {PP 296.3}

„Copiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până la sosirea lor într-o țară locuită; au mâncat mană până la sosirea lor la hotarele țării Canaanului". (Exod 16, 35.) Timp de patruzeci de ani, li se reamintea zilnic, prin această miraculoasă aprovizionare, de grija neobosită a lui Dumnezeu și de iubirea Lui gingașă. În cuvintele psalmistului, Dumnezeu le-a dat „grâu din cer, au mâncat cu toții pâinea celor mari" („pâinea îngerilor" tr. engl. Psalmii 78, 24-25, adică hrana ce le-a fost dată de către îngeri.) Hrăniți fiind cu „grâu din cer", ei trebuia să se gândească zilnic la faptul că, având făgăduința lui Dumnezeu, ei erau tot așa de siguri în ceea ce privește hrana lor, ca și atunci când ar fi fost înconjurați de unduitoare lanuri de grâu în câmpiile fertile ale Canaanului. {PP 297.1}

Mana căzută din cer pentru hrănirea poporului Israel a fost un tip al Aceluia care a venit de la Dumnezeu ca să-și dea viața pentru lume. Isus spunea: „Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii". (Ioan 6, 48-51.) Și printre făgăduințele binecuvântării făcute poporului lui Dumnezeu în viața veșnică este și aceasta: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă". (Apocalipsa 2, 17.) {PP 297.2}

După părăsirea pustiei Sin, izraeliții au tăbărât la Refidim. Aici nu exista apă și din nou au dat pe față neîncredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. În orbirea și cutezanța sa, poporul a venit la Moise cu cererea: „Dă-ne apă să bem!" Dar răbdarea lui n-a cedat. „Pentru ce căutați ceartă cu mine?" a spus el, „Pentru ce ispitiți pe Domnul?" Atunci ei au strigat plini de mânie: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?" Atunci când fuseseră aprovizionați din abundență cu hrană, își aminteau cu rușine de necredința și murmurările lor și făgăduiau să se încreadă pentru viitor în Dumnezeu; dar își uitau curând făgăduința lor și, la prima încercare a credinței, cădeau. Stâlpul de nor care-i conducea părea că ascunde o taină teribilă. „Și Moise", se întrebau ei, „cine era el oare și care putea fi planul lui, scoțându-i din Egipt?" Bănuiala și neîncrederea le-au umplut inimile și l-au acuzat cu îndrăzneală de intenția de a-i omorî pe ei și pe copiii lor prin lipsuri și greutăți, pentru ca el să se îmbogățească luându-le averile. În revărsarea mâniei și revoltei lor, erau gata să-l omoare cu pietre. {PP 297.3}

În durerea sa, Moise a strigat către Domnul: „Ce să fac cu poporul acesta?” El a fost îndrumat să-i ia pe bătrânii lui Israel și toiagul cu care săvârșise minunile în Egipt și să meargă înaintea poporului. Și Domnul i-a zis: „Iată, Eu voi sta înaintea ta, pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea”. El a ascultat și apa a țâșnit într-un izvor puternic care a satisfăcut din abundență nevoile taberei. În loc de a-i porunci lui Moise să-și ridice toiagul și să aducă niște plăgi teribile asemenea acelora din Egipt, asupra căpeteniilor din această mulțime rea și nemulțumită, Dumnezeu, în marea Sa milă, a făcut din toiag instrumentul Său pentru a-i izbăvi. {PP 298.1}

„A despicat stânci în pustie, și le-a dat să bea ca din niște valuri cu ape multe. A făcut să țâșnească izvoare din stânci, și să curgă ape ca niște râuri”. (Psalmii 78, 15-16.) Moise a lovit stânca, dar Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care, ascuns privirii lor în stâlpul de nor, a stat alături de Moise și a făcut să curgă apa dătătoare de viață. Nu numai Moise și bătrânii, ci întreaga adunare a poporului Israel, care stătea la distanță, au văzut slava Domnului; dacă norul ar fi fost îndepărtat, ei ar fi fost nimiciți de strălucirea Sa care era prezentă acolo. În setea lor, poporul L-a ispitit pe Dumnezeu spunând: „Este oare Dumnezeu cu noi sau nu? Dacă Dumnezeu ne-a adus aici, de ce nu ne dă apă și pâine?” Necredința astfel manifestată era nelegiuită și Moise se temea ca nu cumva judecățile lui Dumnezeu să se abată asupra lor. Și el a pus numele locului aceluia Masa (ispitire) și Meriba (ceartă), în amintirea păcatului lor. {PP 298.2}

Acum, o nouă primejdie îi amenința. Din cauza murmurării lor împotriva lui Dumnezeu, El a îngăduit ca să fie atacați de către vrăjmașii lor. Amaleciții, un trib crud și războinic care locuia în acea regiune, au ieșit la luptă împotriva lor și i-au lovit pe cei care, obosiți și slăbiți, rămăseseră în urmă. Moise, conștient de faptul că masa poporului nu era pregătită pentru luptă, i-a poruncit lui Iosua să aleagă din diferite seminții un corp de soldați și să-i conducă dimineața următoare împotriva vrăjmașului, în timp ce el avea să stea pe vârful unui deal din apropiere cu toiagul lui Dumnezeu în mână. Astfel, a doua zi, Iosua și ostașii săi l-au atacat pe vrăjmaș, în timp ce Moise, Aaron și Hur stăteau pe un deal privind câmpul de bătaie. Cu mâinile înălțate spre cer și având toiagul lui Dumnezeu în mâna dreaptă, Moise s-a rugat pentru izbânda armatelor lui Israel. Cum bătălia continua, s-a observat că atâta timp cât mâinile sale erau ridicate, biruia Israel, iar atunci când erau coborâte, inamicul ieșea învingător. {PP 298.3}

Când Moise a obosit, Aaron și Hur i-au ținut mâinile în sus până la apusul soarelui, iar inamicul a fost pus pe fugă. Susținând mâinile lui Moise, Aaron și Hur i-au arătat poporului datoria sa de a-l susține în lucrarea lui cea grea, în timp ce el avea să primească din partea lui Dumnezeu cuvântul pe care să li-l transmită. Și actul lui Moise era de asemenea semnificativ, arătând că Dumnezeu ține în mâinile Sale destinul lor. Cât timp ei își pun încrederea în El, El va lupta pentru ei și îi va supune pe vrăjmașii lor; dar când nu vor mai avea încredere în El și se vor încrede în propria lor putere, atunci ei vor fi mai slabi decât aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu, iar vrăjmașii lor îi vor birui. {PP 299.1}

După cum evreii biruiau atunci când Moise înălța mâinile spre ceruri, mijlocind în favoarea lor, tot astfel Israelul lui Dumnezeu va izbândi atunci când, prin credință, se va prinde puternic

de tăria marelui său Sprijinitor. Cu toate acestea, puterea divină trebuie să fie combinată cu eforturi omenești. Moise nu credea că Dumnezeu avea să-i înfrângă pe vrăjmașii lor în timp ce Israel rămânea inactiv. În timp ce marele conducător mijlocea înaintea Domnului, Iosua și vitejii săi ostași depuneau cele mai mari eforturi pentru a-i respinge pe vrăjmașii lui Israel și ai lui Dumnezeu. {PP 299.2}

După înfrângerea amaleciților, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise: „Scrie lucrurile acestea în carte, ca să se păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri". (Exod 17, 14.) Chiar înaintea morții sale, marele conducător a așezat asupra poporului său solemna însărcinare: „Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea voastră din Egipt: cum te-a întâlnit pe drum, și fără nici o teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri ... să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri; să nu uiți lucrul acesta". (Deuteronom 25, 17-19.) Cu privire la acest popor rău, Domnul a declarat: „Mâna lui Amalec este împotriva scaunului de domnie al Domnului". (Exod 17, 16.) {PP 299.3}

Amaleciții nu erau neștiutori în ceea ce privește caracterul lui Dumnezeu sau suveranitatea Lui, dar, în loc de a sta cu temere înaintea Sa, ei s-au apucat să-I nesocotească puterea. Minunile făcute de Moise înaintea egiptenilor erau subiect de batjocură pentru poporul lui Amalec, iar teama națiunilor înconjurătoare era pricină de râs. Ei au jurat pe zeii lor că îi vor nimici pe evrei, așa ca nici unul să nu scape, fălindu-se că Dumnezeul lui Israel va fi neputincios ca să le reziste. Ei nu fuseseră vătămați sau amenințați în vreun fel de izraeliți. Atacul lor a fost cu totul neprovocat. El trebuia să demonstreze ura și sfidarea lor față de Dumnezeu, prin faptul că ei căutau să-l nimicească pe poporul Său. Amaleciții erau de mult niște păcătoși trufași și crimele lor strigau la Dumnezeu pentru răzbunare și totuși mila Sa îi chema încă la pocăință; dar, când i-au atacat pe cei sleiți de puteri și fără apărare din rândurile lui Israel, oamenii lui Amalec au pecetluit soarta națiunii lor. Grija lui Dumnezeu este îndreptată spre cei mai slabi dintre copiii Săi. Nici un act de cruzime sau opresiune făcut față de ei nu rămâne neobservat de Cer. Mâna Lui se întinde ca un scut peste toți aceia care-L iubesc și se tem de El; oamenii să fie atenți ca nu cumva să lovească această mână; pentru că ea ține sabia dreptății. {PP 300.1}

Nu departe de locul unde erau acum tăbărâți izraeliții, se afla casa lui Ietro, socrul lui Moise. Ietro auzise de eliberarea evreilor și acum a pornit să-i viziteze, ca să-i dea lui Moise nevasta și pe cei doi fii ai săi. Marele conducător a fost informat, prin soli, de sosirea lor și a ieșit cu bucurie ca să-i întâmpine și, după ce a terminat de salutat, i-a condus la cortul său. El își trimisese înapoi familia, când se afla pe drumul periculos al scoaterii lui Israel din Egipt, dar acum se putea bucura din nou de mângâierea și sprijinul prezenței lor. El i-a povestit lui Ietro modul minunat în care S-a purtat Dumnezeu cu Israel și patriarhul s-a bucurat și a binecuvântat pe Dumnezeu și, împreună cu Moise și cu bătrânii poporului, el s-a unit în a aduce jertfe și a luat parte la o masă solemnă pentru comemorarea milei lui Dumnezeu. {PP 300.2}

Rămânând în tabără, Ietro a observat repede cât de grele erau poverile ce apăsau asupra lui Moise. Menținerea ordinii și disciplinei în mijlocul acestei mari mulțimi neștiutoare și needucate

era într-adevăr o sarcină extraordinară. Moise era recunoscut drept conducătorul și judecătorul lor și la el erau aduse nu numai nevoile și interesele generale ale poporului, dar și neînțelegerile ce se iscau între ei. El a îngăduit acest lucru pentru că avea astfel ocazia să-i învețe; căci el spunea: „Eu judec între ei, și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui". (Exod 18, 16.) Dar Ietro nu a fost de acord cu aceste practici, spunând: „Ce faci tu nu este bine căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur". „Te istovești singur", și l-a sfătuit pe Moise să numească niște persoane destoinice drept căpetenii peste mii, pe alții, căpetenii peste sute, iar alții, peste zeci. Ei trebuia să fie oameni „destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere și vrăjmași ai lăcomiei". Aceștia aveau să judece în toate problemele de mică importanță, în timp ce cazurile cele mai grele și mai importante urmau să fie aduse totuși înaintea lui Moise, care trebuia să fie pentru popor, spunea Ietro, „tălmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu" și să ducă „pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă". Acest sfat a fost ascultat și el nu numai că a ușurat sarcina lui Moise, dar a avut ca rezultat stabilirea unei ordini mult mai bune în mijlocul poporului. {PP 300.3}

Domnul l-a onorat mult pe Moise și prin mâna sa a săvârșit multe minuni; dar faptul că el fusese ales ca să-i învețe pe alții nu l-a făcut să tragă concluzia că el personal nu mai are nevoie să fie învățat. Conducătorul ales al lui Israel a ascultat cu bucurie sugestiile pe care i le dăduse preotul din Madian, temător de Dumnezeu, și a adoptat planul său ca fiind un aranjament înțelept. {PP 301.1}

De la Refidim, poporul și-a continuat călătoria, urmând călăuzirea stâlpului de nor. Drumul i-a condus peste câmpii sterpe, peste povârnișuri adânci și prin defileuri muntoase. Adesea, pe când traversau pustiuri nisipoase, au văzut înaintea lor munții pietroși, asemenea unor fortărețe uriașe, îngrămădiți chiar de-a curmezișul drumului lor, părând să le oprească orice înaintare. Dar, pe măsură ce se apropiau, în zidul munților apăreau ici și colo deschizături și dincolo de el se deschidea o nouă câmpie. Prin una dintre aceste trecători adânci și stâncoase, erau conduși să treacă acum. Era o scenă măreață și impresionantă. Printre crestele stâncoase ce se înălțau la sute de metri de o parte și alta, se revărsau ca un val viu, cât se putea vedea cu ochiul, oștile lui Israel cu turmele și cirezile lor. Și acum, înaintea lor se înălța, într-o solemnă măreție, muntele Sinai. Stâlpul de nor s-a oprit pe vârful lui, iar poporul și-a întins corturile pe câmpia de sub el. Aici avea să fie locul șederii lor timp de aproape un an. Noaptea, stâlpul de foc le asigura protecția divină și, în timp ce ei erau adânciți în somn, pâinea din cer cobora liniștit peste tabără. {PP 301.2}

Zorile scăldau în aur șirurile întunecoase ale munților și razele strălucitoare ale soarelui străpungeau defileurile adânci, apărând pentru acești călători obosiți ca raze ale îndurării de la tronul lui Dumnezeu. Pretutindeni, înălțimi mari și stâncoase, în singuratica lor măreție, păreau că vorbesc despre statornicie și măreție. Aici, mintea era copleșită de solemnitate și teamă plină de respect. Omul ajungea să-și simtă neștiința și slăbiciunea, în prezența Aceluia care „a cântărit munții cu cântarul și dealurile cu cumpăna". (Isaia 40, 12.) Aici avea să primească Israel cea mai

minunată descoperire din câte a dat vreodată Dumnezeu oamenilor. Aici și-a adunat Dumnezeu poporul, ca să poată imprima în ființa lui sfințenia cerințelor Sale, vestindu-le cu Însuși glasul Său Legea Sa cea sfântă. Schimbări mari și radicale urma să se facă în ei, căci influența îngrozitoare a robiei și a îndelungatei legături cu cei idolatri și-a lăsat amprenta asupra obiceiurilor și caracterului lor. Dumnezeu lucra la ridicarea lor pe o treaptă morală mai înaltă, dându-le posibilitatea să-L cunoască. {PP 302.1}

Capitolul 27 — Legea dată lui Israel

Capitol bazat pe textele din Exod 19 până la 24.

Curând după așezarea taberei la Sinai, Moise a fost chemat sus, pe munte, ca să se întâlnească cu Dumnezeu. El urcă singur cărarea cea prăpăstioasă și accidentată și se apropie de norul care arăta locul prezenței lui Iehova. Israel era acum luat într-o strânsă și deosebită legătură cu Cel Prea Înalt, ca să fie trecut, ca biserică și națiune, sub cârmuirea lui Dumnezeu. Solia către Moise, pentru popor era: {PP 303.1}

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt". (Exod 19, 4-6.) {PP 303.2}

Moise s-a întors în tabără și, adunându-i pe bătrânii lui Israel, le-a repetat solia divină. Răspunsul lor a fost: „Vom face tot ce a zis Domnul". Astfel, ei au făcut un legământ solemn cu Dumnezeu, legându-se să-L primească drept conducător al lor, fapt prin care au devenit, într-un sens special, supuși ai autorității Sale. {PP 303.3}

Din nou conducătorul lor s-a suit pe munte și Domnul i-a spus: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi". (Exod 19, 9.) Când ei au întâmpinat greutăți pe drum, erau porniți să cârtească împotriva lui Moise și a lui Aaron, acuzându-i că duc oștile lui Israel departe de Egipt pentru a le nimici. Domnul voia să-l onoreze pe Moise înaintea lor, pentru ca ei să aibă încredere în îndrumările lui. {PP 303.4}

Dumnezeu dorea să facă din ocazia aceasta a rostirii Legii Sale o scenă de o măreție înspăimântătoare, pe măsura caracterului Său înalt. Poporul trebuia să fie impresionat de faptul că tot ceea ce era în legătură cu slujirea lui Dumnezeu trebuia să fie privit cu cel mai mare respect. Domnul îi spuse lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va pogorî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai". (Exod 19, 10-11.) În timpul zilelor de așteptare, toți trebuia să folosească timpul într-o solemnă pregătire pentru a se arăta înaintea lui Dumnezeu. Atât persoana, cât și hainele trebuia să fie perfect curate. În timp ce Moise avea să le arate păcatele, ei trebuia să se dedice în umilință postului și rugăciunii, pentru ca inimile lor să poată fi curățite de orice nelegiuire. {PP 303.5}

Pregătirile s-au făcut în conformitate cu porunca primită; și, ascultând de un nou sfat, Moise a dat dispoziția ca o barieră să fie așezată în jurul muntelui, pentru ca nici omul și nici animalele să nu pătrundă pe locul sfânt. Dacă vreunul s-ar fi încumetat atât de mult încât să atingă acele bariere, trebuia să fie îndată pedepsit cu moartea. {PP 304.1}

În dimineața celei de a treia zile, pe când ochii întregului popor erau îndreptați spre munte, vârful acestuia era acoperit cu un nor gros, care devenea din ce în ce mai negru și mai adânc, coborând spre baza lui, până când tot muntele a fost învăluit în întuneric și într-o

înspăimântătoare taină. Apoi s-a auzit sunetul unei trâmbițe, chemând poporul să se întâlnească cu Dumnezeu; și Moise i-a condus până la poalele muntelui. Din întunericul acela dens izbucneau fulgere strălucitoare, în timp ce bubuiturile de tunet își făceau auzite ecourile și ecoul ecourilor printre înălțimile înconjurătoare. „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse peste el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere". (Exod 19, 18.) „Înfățișarea slavei Domnului era asemenea unui foc mistuitor pe vârful muntelui", înaintea mulțimii adunate. Și „trâmbița răsuna tot mai puternic". Atât de înspăimântătoare erau semnele prezenței lui Dumnezeu, încât mulțimile lui Israel tremurau de frică, căzând cu fețele la pământ înaintea Domnului. Până și Moise a strigat: „Sunt îngrozit și tremur". (Evrei 12, 21.) {PP 304.2}

Dar bubuiturile tunetelor încetară; sunetul trâmbiței nu se mai auzea; pământul se liniști. A urmat un timp de liniște solemnă și apoi a fost auzită vocea lui Dumnezeu. Vorbind din întunericul dens care-L învăluia, stând pe munte, înconjurat de un cortegiu de îngeri, Domnul a făcut cunoscută Legea Sa. Descriind această scenă, Moise zicea: „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir. A strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, Având în dreapta Lui focul Legii. Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, Au primit cuvintele Tale." (Deuteronom 33, 2.3.) {PP 304.3}

Domnul S-a descoperit nu numai în măreția înspăimântătoare de judecător și legiuitor, ci și ca un păzitor milos al poporului Său: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei". (Exod 20, 2.) El, pe care ei Îl cunoscuseră până acum ca Eliberatorul și Călăuzitorul lor, care îi scosese din țara Egiptului, deschizând pentru ei o cale prin mare, care a nimicit pe faraon și oștirea lui, care Se dovedise a fi mai presus de toți zeii Egiptului — El era Acela care rostea acum Legea. {PP 305.1}

Legea nu era rostită acum numai pentru folosul exclusiv al evreilor. Dumnezeu i-a onorat făcându-i apărători și păstrători ai Legii Sale, dar ea trebuia să fie considerată ca un tezaur sfânt pentru lumea întreagă. Preceptele Decalogului sunt adaptate pentru întreaga omenire și au fost date pentru instruirea tuturor. Zece precepte scurte, dar cuprinzătoare și pline de autoritate cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi; și toate, bazate pe marele și fundamentalul principiu al iubirii. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți". (Luca 10, 27; vezi, de asemenea, Deuteronom 6, 4-5; Leviticul 19, 18.) În Cele Zece Porunci, aceste principii sunt arătate în mod amănunțit și făcute aplicabile la condițiile și împrejurările în care se află omul. {PP 305.2}

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine". (Exod 20, 3.) {PP 305.3}

Dumnezeu, Cel veșnic, având viață în Sine Însuși, Cel necreat, El Însuși fiind Izvorul și Susținătorul a toate, este singurul îndreptățit la suprema închinare și adorare. Omului îi este interzis să dea oricui altcuiva locul cel dintâi în simțămintele sale sau în slujirea sa. Tot ce cultivăm și tinde să slăbească iubirea noastră față de Dumnezeu sau să ia locul slujirii ce-I datorăm devine pentru noi un zeu. {PP 305.4}

„Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”. (Exod 20, 4-5.) {PP 305.5}

Porunca a doua oprește închinarea la adevăratul Dumnezeu prin chipuri sau asemănări. Multe națiuni păgâne susțineau că chipurile lor erau numai preînchipuiri sau simboluri prin care era adorată zeitatea, dar Dumnezeu a declarat o astfel de închinare ca fiind păcat. Încercarea de a-L reprezenta pe Cel Veșnic prin obiecte materiale coboară concepția omului cu privire la Dumnezeu. Mintea fiind îndepărtată de la perfecțiunea cea fără margini a lui Dumnezeu ar fi atrasă mai degrabă spre creatură decât spre Creator. Și, în măsura în care concepția lui cu privire la Dumnezeu s-ar coborî, omul ar decădea. {PP 306.1}

„Eu, Domnul, Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu gelos”. Legătura cea strânsă și sfântă a lui Dumnezeu cu poporul Său este prezentată prin asemănarea cu legătura căsătoriei. Idolatria fiind un adulter spiritual, neplăcerea lui Dumnezeu față de ea este pe drept numită gelozie. {PP 306.2}

„Pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce mă urăsc”. Este inevitabil ca și copiii să sufere urmările faptelor rele ale părinților lor, dar ei nu sunt pedepsiți pentru vinovăția părinților, în afara cazului că și ei au luat parte la păcatele lor. Cu toate acestea, copiii calcă, de obicei, pe urmele părinților lor. Prin moștenire sau exemplu, fiii devin părtași ai păcatelor tatălui lor. Tendințele spre rău, apetitul pervertit și moralitatea josnică, împreună cu bolile și degenerarea fizică se transmit ca o moștenire din tată în fiu, până la a treia și a patra generație. Acest adevăr înspăimântător ar trebui să aibă o putere solemnă care să-i rețină pe oameni de a merge pe calea păcatului. {PP 306.3}

„Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. Prin oprirea închinării la dumnezei falși, porunca a doua, în mod implicit, îndeamnă la adorarea adevăratului Dumnezeu. Iar acelora care sunt credincioși în slujba Sa le este făgăduită îndurarea Sa, nu numai până la a treia și a patra generație, cum este cazul mâniei ce-i amenință pe cei ce-L urăsc, ci până la mii de generații. „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui”. (Exod 20, 7.) {PP 306.4}

Această poruncă nu numai că oprește jurămintele false și blestemele obișnuite, dar ea ne oprește de a folosi Numele lui Dumnezeu într-un mod ușuratic sau neglijent, fără respect față de înspăimântătoarea lui însemnătate. Prin folosirea necugetată a Numelui lui Dumnezeu în vorbirea de rând, prin invocarea Lui în probleme neînsemnate și prin deasa și necugetata repetare a Numelui Său, noi Îl dezonorăm. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat”. (Psalmii 111, 9.) Toți trebuie să cugete asupra maiestății Sale, a curăției și sfințeniei Sale, pentru ca inima să fie mișcată de simțământul caracterului Său proslăvit; iar Numele Său sfânt să fie rostit cu respect și solemnitate. {PP 306.5}

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă, închinată Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nici o

lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o". (Exod 20, 8-11.) {PP 307.1}

Sabatul nu este introdus ca o instituție nouă, ci ca una care a fost întemeiată la creațiune. Trebuie să ne aducem aminte de el și să-l păzim ca un mijloc de aducere aminte a lucrării Creatorului. Arătând spre Dumnezeu ca Făcător al cerurilor și al pământului, el Îl deosebește pe adevăratul Dumnezeu de toți ceilalți dumnezei falși. Toți cei care țin ziua a șaptea arată prin acest act că sunt adoratori ai lui Dumnezeu. În acest fel, Sabatul este semnul ascultării de Dumnezeu atâta vreme cât va exista cineva pe pământ, care să-I slujească. Porunca a patra este singura dintre toate cele zece, în care se găsesc atât Numele, cât și titlul Legiuitorului. Este singura care arată prin a cui autoritate a fost dată Legea. În acest fel, ea conține sigiliul lui Dumnezeu, pus pe Legea Sa, ca o dovadă a autenticității și puterii obligativității ei. {PP 307.2}

Dumnezeu i-a dat omului șase zile în care să lucreze și cere ca lucrările sale să fie făcute în șase zile lucrătoare. Actele de milă și absolută necesitate sunt îngăduite în ziua Sabatului, bolnavii și cei în suferință trebuie să fie întotdeauna îngrijiți; dar lucrul care nu este necesar trebuie să fie cu strictețe evitat. „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale și neîndeletnicindu-te cu treburile tale....". (Isaia 58, 13.) Dar opreliștea nu se sfârșește aici. „Nededându-te la flecării", spune profetul. Cei care discută probleme de afaceri sau fac planuri în ziua Sabatului sunt priviți de Dumnezeu ca și când s-ar fi angajat realmente în afacerile respective. Pentru a păstra cu sfințenie Sabatul, trebuie să nu îngăduim nici chiar minții noastre să se ocupe de lucrurile cu caracter vremelnic. Porunca cuprinde tot ceea ce se află înăuntrul porților casei noastre. Cei ce locuiesc în familie trebuie să lase la o parte preocupările lor vremelnice în timpul orelor sacre. Toți trebuie să se unească în a-L onora pe Dumnezeu printr-o slujire de bună voie în ziua Sa cea sfântă. {PP 307.3}

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău". (Exod 20, 12.) {PP 308.1}

Părinții sunt îndreptățiți astfel la o dragoste și un respect cum nu este dat nimănui altcuiva să aibă. Dumnezeu Însuși, care a așezat asupra lor o responsabilitate pentru sufletele încredințate grijii lor, a poruncit ca, în anii de la început ai vieții, părinții să țină locul lui Dumnezeu pentru copiii lor. Iar acela care respinge autoritatea îndreptățită a părinților săi respinge autoritatea lui Dumnezeu. Porunca a cincea cere din partea copiilor nu numai să dea respect, supunere și ascultare părinților lor, ci de asemenea să le dea dragostea și amabilitatea lor, să le ușureze poverile, să le apere prestigiul, să-i ajute și să-i mângâie la bătrânețe. Ea încurajează respectul față de slujitorii lui Dumnezeu și față de conducători și de toți aceia cărora Dumnezeu le-a dat să aibă autoritate. {PP 308.2}

„Aceasta", spune apostolul, „este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință". (Efeseni 6, 2.) Pentru Israel, care aștepta să intre în curând în Canaan, celui ascultător îi era dată făgăduința

că va avea o viață lungă în țara aceea bună; dar ea avea o însemnătate mult mai largă, cuprinzând tot Israelul lui Dumnezeu, făgăduind viața veșnică pe pământ, atunci când acesta va fi eliberat de blestemul păcatului. {PP 308.3}

„Să nu ucizi”. (Exod 20, 13.) {PP 308.4}

Toate actele de nedreptate care tind să scurteze viața; spiritul de ură și răzbunare sau cultivarea unei pasiuni care duce la acțiuni vătămătoare pentru alții sau care ne face să le vrem răul („căci cine urăște pe fratele său este un ucigaș”); o egoistă neglijare de a îngriji de cei în nevoie sau în suferință; orice satisfacere egoistă a poftelor, orice lipsire fără rost de cele necesare sau munca peste măsură ce tinde să vatăme sănătatea — toate acestea, într-o măsură mai mare sau mai mică, sunt călcări ale poruncii a șasea. {PP 308.5}

„Să nu preacurvești”. (Exod 20, 14.) {PP 308.6}

Această poruncă interzice nu numai faptele murdare, ci chiar și gândurile și dorințele senzuale, precum orice practică ce tinde să le ațâțe. Curăția este cerută nu numai în viața exterioară, ci și în intențiile și simțămintele tainice ale inimii. Hristos, care a învățat obligațiile larg cuprinzătoare ale Legii lui Dumnezeu, a declarat că un gând sau o privire rea sunt realmente păcate, tot așa cum este fapta de călcare a Legii. {PP 308.7}

„Să nu furi”. (Exod 20, 15.) {PP 308.8}

În această opreliște sunt cuprinse atât păcatele publice, cât și cele particulare. Porunca a opta condamnă răpirea de oameni și comerțul cu sclavi și interzice războaiele de cucerire. Ea condamnă furtul și tâlhăria. Ea cere o cinste deplină în cele mai mici amănunte ale problemelor vieții. Ea osândește îmbogățirea peste măsură și necinstită în afaceri și cere plata dreaptă a datoriilor și a salariilor. Ea declară că orice încercare de a obține foloase personale de pe urma neștiinței, slăbiciunii sau nenorocirii altora este trecută ca înșelăciune în cărțile din cer. {PP 309.1}

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”. (Exod 20, 16.) {PP 309.2}

Vorbirea neadevărată în orice problemă, orice încercare sau intenție de a-l înșela pe aproapele nostru sunt cuprinse aici. Intenția de a înșela constituie o minciună. Printr-o privire a ochiului, o mișcare cu mâna, o expresie a feței pot spune tot atât de bine o minciună, ca și prin cuvinte. Orice adăugire intenționată în vorbire, orice aluzie sau orice insinuare făcută în mod calculat, cu gândul de a face o impresie greșită sau exagerată, chiar povestirea unor fapte în așa fel încât să ducă în rătăcire pe cineva constituie o minciună. Acest precept interzice orice încercare de a vătăma bunul nume al semenului nostru prin relatări inexacte sau bănuieli rele, prin vorbiri de rău sau bârfeli. Chiar și ascunderea intenționată a adevărului, de pe urma căreia alții pot fi păgubiți, este o violare a poruncii a noua. {PP 309.3}

„Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău”. (Exod 20, 17.) {PP 309.4}

Porunca a zecea lovește la rădăcina tuturor păcatelor, oprind dorințele egoiste, de unde izvorăsc faptele păcătoase. Și cel care, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, se reține chiar și de la o dorință păcătoasă care vizează ceea ce aparține altuia nu se va face vinovat de vreo faptă rea față de semenii săi. {PP 309.5}

Acestea au fost preceptele sfinte ale Decalogului, rostite în mijlocul tunetului și flăcărilor de foc și cu o minunată desfășurare a puterii și maiestății Marelui Dătător al Legii. Dumnezeu a însoțit proclamarea Legii Sale cu manifestarea puterii și slavei Sale, pentru ca poporul Său să nu uite niciodată scena aceasta și pentru ca să li se poată înscrie în inimă o profundă venerație față de Autorul Legii, Creatorul cerului și al pământului. El a dorit, de asemenea, să arate tuturor oamenilor sfințenia, importanța și permanența Legii Sale. {PP 309.6}

Poporul Israel era copleșit de groază. Puterea înspăimântătoare a vorbirii lui Dumnezeu părea că întrece măsura pe care inimile tremurânde o puteau suporta. Căci, în timp ce li se prezenta marea Lege a dreptății lui Dumnezeu, ei și-au dat seama, mai bine ca niciodată până atunci, cât de ofensator este caracterul păcatului și propria lor vinovăție înaintea unui Dumnezeu sfânt. Ei s-au îndepărtat de munte plini de groază și de respect. Mulțimea i-a strigat lui Moise: „Vorbește-ne tu însuți, și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. (Exod 20, 19.) Conducătorul a răspuns: „Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți”. (Versetul 20.) Cu toate acestea, poporul a rămas la distanță, privind cu groază scena, în timp ce „Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu”. {PP 309.7}

Mintea poporului, orbită și înjosită de sclavie și păgânism, nu era pregătită să prețuiască pe deplin principiile larg cuprinzătoare ale Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu. Pentru ca obligațiile Decalogului să poată fi înțelese și aplicate în mod deplin, au fost date și alte învățături, ilustrând și aplicând principiile Celor Zece Porunci. Legile acestea au fost numite judecăți, atât pentru faptul că ele au fost ancorate în înțelepciunea și dreptatea infinită, cum și pentru că cei care aplicau Legea trebuia să judece după ele. Spre deosebire de Cele Zece Porunci, ele i-au fost date lui Moise în mod personal și el trebuia să le facă cunoscute poporului. {PP 310.1}

Prima dintre aceste legi se referea la robi. Pe vremuri, infractorii erau uneori vânduți ca sclavi de către judecători; în unele cazuri, datornicii erau vânduți de creditorii lor; iar sărăcia făcea ca unele persoane să se vândă pe ele însele ca sclavi sau să-și vândă copiii. Dar un evreu nu putea fi vândut ca sclav pentru toată viața. Timpul lui de slujbă era de șase ani; în cel de-al șaptelea an, el trebuia să fie eliberat. Răpirea de oameni, uciderea cu premeditare și răzvrătirea împotriva autorității părintești erau pedepsite cu moartea. Era îngăduit să ai sclavi care nu erau israeliți prin naștere, dar viața și ființa lor erau apărate cu grijă. Uciderea unui sclav trebuia pedepsită; rănirea unui sclav de către stăpânul său, chiar dacă n-ar fi fost decât pierderea unui dinte, îl îndreptățea să fie eliberat. {PP 310.2}

Izraeliții fuseseră ei înșiși sclavi, și acum, când urma să aibă robi care să fie ai lor, trebuia să se ferească de a se lăsa pradă unui spirit de cruzime și de apăsare, de pe urma căruia ei suferiseră de la supraveghetorii lor egipteni. Amintirea amarei lor robii trebuia să-i facă în stare

să se așeze în locul robului, făcându-i să fie buni și miloși, să se poarte cu alții așa cum ar fi dorit ca alții să se poarte cu ei. {PP 310.3}

Dreptul văduvelor și al orfanilor era în mod deosebit apărat, avându-se o grijă duioasă cu privire la starea lor neajutorată. „Dacă-i asupreşti", a spus Domnul, „și ei strigă la Mine după ajutor, Eu le voi auzi strigătele; mânia Mea se va aprinde și vă voi nimici cu sabia; nevestele voastre vor rămâne văduve, și copiii voștri vor rămâne orfani". (Exod 22, 23-24.) Străinii care aveau să se unească cu Israel trebuia să fie apărați de nedreptate sau apăsare. „Să nu asupreşti pe străin; știți ce simte străinul, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului". (Exod 23, 9.) {PP 310.4}

Luarea de dobândă de la săraci era oprită. Haina unui om sărac sau învelitoarea luată zălog trebuia să fie înapoiată la căderea serii. Cel care se făcea vinovat de furt trebuia să dea înapoi îndoit. Respectul față de judecător și conducător era obligatoriu, iar judecătorii erau avertizați împotriva pervertirii judecății, sprijinirii unei cauze nedrepte și a luării de mită. Calomnia și bârfa erau interzise și se așteptau fapte de bunătate chiar și față de vrăjmașii personali. {PP 311.1}

Din nou i se amintea poporului despre obligația cea sfântă a Sabatului. Au fost rânduite sărbătorile anuale, la care toți bărbații națiunii trebuia să se înfățișeze înaintea Domnului, aducându-I darurile lor de mulțumire și primele roade ale belșugului dat de El. Scopul tuturor acestor rânduieli a fost arătat: ele nu erau date pentru că așa voia o arbitrară putere suverană; toate au fost date pentru binele lui Israel. Domnul a spus: „Să-Mi fiți niște oameni sfinți" (Exod 22, 31), vrednici a fi recunoscuți de către un Dumnezeu sfânt. {PP 311.2}

Legile acestea trebuia să fie scrise de Moise și păstrate cu grijă, ca temelie a legii naționale și, împreună cu Cele Zece Porunci, pentru luminarea cărora fuseseră date, să alcătuiască condiția împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu față de Israel. {PP 311.3}

Iată solia care le-a fost adresată din partea Domnului: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; nu te împotrivi Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi". (Exod 23, 20-22.) În tot timpul pribegiei lui Israel, Hristos, în stâlpul de nor și de foc, a fost conducătorul lor. Chiar dacă au avut în fața lor simboluri care Îl preînchipuiau pe Mântuitorul ce avea să vină, El a fost totuși prezent și i-a dat lui Moise poruncile pentru popor, care erau așezate înaintea lor, ca fiind singurul mijloc al binecuvântării. {PP 311.4}

Coborându-se de pe munte, „Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: «Vom face tot ce a zis Domnul»". (Exod 24, 3.) Angajamentul acesta, împreună cu cuvintele Domnului, pe care ei s-au legat să le asculte, au fost scrise de Moise într-o carte. Apoi a urmat ratificarea legământului. La poalele muntelui a fost ridicat un altar, iar lângă el au fost ridicate „douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece

seminții ale lui Israel” (Versetul 4), ca o mărturie a primirii de către ei a legământului. Apoi au fost aduse jertfe, de către tineri aleși pentru serviciul acesta. {PP 311.5}

După ce a stropit altarul cu sângele jertfelor, Moise „a luat cartea legământului și a citit-o în fața norodului”. În felul acesta, condițiile legământului au fost în mod solemn repetate și toți erau liberi să aleagă fie să asculte, fie să nu asculte de ele. Ei făgăduiseră de la început să asculte de vocea lui Dumnezeu, dar de atunci ei au auzit Legea Sa vestită, iar principiile ei au fost deslușite cu amănunțime, pentru ca să poată înțelege cât de mult cuprinde acest legământ. Din nou poporul a răspuns într-un glas: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul”. (Exod 24, 7.) „După ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, Moise a luat sânge ... a stropit cartea și tot norodul și a zis: «Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi»”. (Evrei 9, 19-20.) {PP 312.1}

Acum trebuia să fie luate măsuri pentru deplina așezare a națiunii alese sub cârmuirea lui Dumnezeu ca Împărat al lor. Moise a primit porunca: „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu, și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel, și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul”. (Exod 24, 1-2.) În timp ce poporul se închina la poalele muntelui, acești bărbați aleși au fost chemați sus pe munte. Cei șaptezeci de bătrâni trebuia să-l ajute pe Moise la conducerea lui Israel și Dumnezeu a pus asupra lor Duhul Său și i-a onorat, arătându-le puterea și măreția Lui. „Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui”. (Versetul 10.) Ei n-au văzut Divinitatea, dar au văzut slava prezenței Sale. Mai înainte, ei nu puteau suporta o scenă ca aceasta; dar manifestarea puterii lui Dumnezeu i-a umplut de respect și i-a determinat la pocăință; ei au contemplat slava Lui, curăția și îndurarea Lui, până când au putut să se apropie mai mult de Acela care era subiectul meditației lor. {PP 312.2}

Moise și „Iosua, care slujea”, au fost acum chemați să se întâlnească cu Dumnezeu. Și, pentru că ei aveau să lipsească un timp, conducătorul i-a numit pe Aaron și Hur ca, împreună cu bătrânii, să lucreze în locul lui. „Moise s-a suit pe munte, și norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai”. Timp de șase zile norul a acoperit muntele ca un semn special al prezenței lui Dumnezeu; cu toate acestea, n-a fost nici o descoperire a Sa și nici vreo comunicare a voii Sale. În tot acest timp, Moise a rămas în așteptare, spre a fi chemat în sala de audiență a Celui Prea Înalt. El fusese chemat, spunându-i-se: „Suie-te la Mine pe munte și rămâi acolo” și, cu toate că răbdarea și ascultarea sa au fost puse la probă, el n-a obosit așteptând și nici nu și-a părăsit postul. Acest timp de așteptare a fost pentru el un timp de pregătire, un timp de amănunțită cercetare de sine. Nici chiar acest favorizat slujitor al lui Dumnezeu nu putea să apară dintr-o dată în fața Sa și să suporte manifestarea slavei Sale. Cele șase zile trebuia să fie folosite pentru a se consacra pe sine lui Dumnezeu printr-o cercetare a inimii, meditație și rugăciune, înainte de a putea fi pregătit pentru o directă legătură cu Făcătorul Său. {PP 313.1}

În ziua a șaptea, care a fost o zi de Sabat, Moise a fost chemat să intre în nor. Norul cel des s-a deschis în fața întregului Israel și slava lui Dumnezeu a țâșnit ca un foc mistuitor. „Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și

patruzeci de nopți". (Versetul 18.) Cele patruzeci de zile petrecute pe munte nu cuprindeau și cele șase zile de pregătire. În timpul acestor șase zile, Iosua a fost cu Moise și împreună au mâncat mană și au băut din „pârâul care cobora din munte". Dar Iosua n-a intrat cu Moise în nor. El a rămas afară și a mâncat și a băut mai departe, în timp ce aștepta întoarcerea lui Moise; dar Moise a postit în tot timpul acestor patruzeci de zile. {PP 313.2}

În timpul rămânerii sale pe munte, Moise a primit instrucțiuni pentru construirea sanctuarului, în care avea să se manifeste în mod deosebit prezența divină. „Să-mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor" (Exod 25, 8), a fost porunca lui Dumnezeu. Pentru a treia oară s-a amintit de păzirea Sabatului. „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic", a declarat Domnul, „căci acesta va fi un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt ... cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului său". (Exod 31, 17.13.14.) {PP 313.3}

Se dăduseră îndrumări pentru ca de îndată să se ridice un cort, pentru a fi pus în slujba lui Dumnezeu; și acum poporul putea trage concluzia că, întrucât scopul avut în vedere era slava lui Dumnezeu și întrucât marea lor nevoie era aceea a unui loc de închinare, ar fi fost îndreptățiți să lucreze la construcția aceasta în ziua Sabatului. Pentru a-i feri de o asemenea greșeală, le-a fost dată avertizarea. Nici chiar sfințenia și urgența acelei lucrări speciale pentru Dumnezeu nu trebuia să-i facă să calce ziua Lui cea sfântă de odihnă. {PP 314.1}

De aici înainte, poporul avea să fie onorat cu prezența Împăratului lor. „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor" și „locul acela va fi sfințit de slava Mea" (Exod 29, 45.43), a fost asigurarea dată lui Moise. Ca simbol al autorității lui Dumnezeu și ca întrupare a voinței Sale, lui Moise i-a fost dat un exemplar al Decalogului, scris cu degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră (Deuteronom 9, 10; Exod 32, 15.16) pentru a fi păstrat cu sfințenie în sanctuar, care, după ce avea să fie făcut, trebuia să fie centrul vizibil de închinare al națiunii. {PP 314.2}

Dintr-un neam de robi, izraeliții fuseseră înălțați mai presus de toate popoarele pentru a fi comoara deosebită a Împăratului împăraților. Dumnezeu i-a despărțit de lume, pentru ca să le poată încredința comoara cea sfântă. El îi făcuse păstrătorii Legii Sale, și planul Său era ca prin ei să păstreze printre oameni cunoașterea de Sine. Astfel, lumina cerului avea să strălucească într-o lume cuprinsă de întuneric și o voce trebuia să fie auzită chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor și să-I slujească viului Dumnezeu. Dacă izraeliții erau credincioși însărcinării lor, ei aveau să devină o putere în lume. Dumnezeu avea să fie scutul lor de apărare și avea să-i înalțe mai presus de toate celelalte națiuni. Lumina și adevărul Său aveau să fie descoperite prin ei, iar ei aveau să iasă în evidență sub călăuzirea Lui înțeleaptă și sfântă, ca un exemplu al superiorității slujirii lui Iehova față de orice formă de idolatrie. {PP 314.3}

Capitolul 28 — Idolatria de la Sinai

Capitol bazat pe textele din Exod 32 până la 34.

În timp ce Moise era absent, pentru poporul Israel a fost un timp de așteptare și de îndoială. Poporul știa că el se urcase pe munte cu Iosua, că intrase în norul de o deasă întunecime care putea fi văzut de jos, de pe câmpie, odihnindu-se pe vârful muntelui, luminat din când în când de fulgerele prezenței divine. Ei așteptau cu nerăbdare întoarcerea lui. Obișnuiți, așa cum fuseseră în Egipt, cu reprezentări materiale ale zeilor, fusese greu pentru ei să-și pună încrederea într-o Ființă nevăzută și, de aceea, ajunseră să se sprijine pe Moise pentru susținerea credinței lor. Dar acum el le era luat. Zi după zi și săptămână după săptămână au trecut, iar el tot nu s-a înapoiat. Cu toate că norul se vedea încă, multora din tabără li se părea că fuseseră părăsiți de conducătorul lor sau că acesta fusese ars de focul mistuitor. {PP 315.1}

În decursul acestei perioade de așteptare, pentru ei a fost un timp în care să cugete la Legea lui Dumnezeu pe care o auziseră și să-și pregătească inimile spre a primi și alte descoperiri pe care El ar fi putut să li le dea. Dar ei nu aveau prea mult timp pentru această lucrare. Dacă ar fi căutat în felul acesta o mai clară înțelegere a cerințelor lui Dumnezeu și dacă și-ar fi umilit inimile înaintea Lui, ar fi fost apărați de ispită. Dar ei n-au făcut lucrul acesta și, în scurt timp, au devenit nepăsători, neatenți și călcători ai legii. În mod deosebit, acesta a fost cazul cu gloata cea pestriță. Ei erau nerăbdători să pornească spre țara Făgăduinței — țara unde curge lapte și miere. Pământul acela bun le-a fost făgăduit numai cu condiția ascultării, dar ei pierduseră din vedere acest lucru. Au fost unii care au dat ideea să se înapoieze în Egipt, dar, fie că mergeau înainte spre Canaan, fie înapoi în Egipt, masa poporului era hotărâtă să nu-l mai aștepte pe Moise. {PP 315.2}

Simțindu-și neputința în lipsa conducătorului lor, s-au întors la vechile lor superstiții. „Gloata cea pestriță” era cea dintâi care s-a dedat la cârtire și nerăbdare și a fost conducătoarea apostaziei care a urmat. Printre obiectele considerate de către egipteni ca simboluri ale zeilor erau boul și vițelul; și, la sugestia acelora care practicaseră această formă de idolatrie în Egipt, s-a făcut acum un vițel și i s-a adus închinare. Poporul dorea o imagine, un chip care să-L reprezinte pe Dumnezeu și care să meargă înaintea lor în locul lui Moise. Dumnezeu nu dăduse nici un fel de asemănare a persoanei Sale și interzisese orice reprezentare materială pentru un asemenea scop. Minunile cele mari din Egipt și de la Marea Roșie erau destinate să întărească credința în El ca Ajutor nevăzut, dar Atotputernic al lui Israel, singurul Dumnezeu adevărat. Iar dorința pentru o manifestare vizibilă a prezenței Sale fusese împlinită prin stâlpul de nor și de foc care păzea tabăra, cum și în manifestarea slavei Sale pe muntele Sinai. Dar, având norul prezenței Sale încă înaintea lor, ei s-au reîntors, în inimile lor, la idolatria din Egipt și au înfățișat slava nevăzutului Dumnezeu printr-un chip de vițel. {PP 315.3}

În lipsa lui Moise, autoritatea judecătorească îi fusese încredințată lui Aaron și o mare mulțime se strânse în jurul cortului său cu cererea: „Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut”. (Exod

32, 1.8.) Norul, spuneau ei, care până aici îi călăuzise, stătea acum nemișcat pe munte; el nu le va mai călăuzi nicidecum călătoriile. În locul lui, ei trebuia să aibă un chip; iar dacă, așa cum se dăduse ideea, vor hotărî să se întoarcă în Egipt, atunci vor găsi îndurare la egipteni, purtând chipul acesta înaintea lor și recunoscându-l ca zeu al lor. {PP 316.1}

O criză de felul acesta cerea un bărbat plin de tărie, hotărât și de un curaj neclintit; unul care să țină la onoarea lui Dumnezeu mai mult decât la favoarea poporului, la siguranța personală și chiar la viață. Dar actualul conducător al lui Israel nu era de felul acesta. Aaron se împotrivi în mod slab poporului, iar timiditatea și șovăiala lui la momentul critic nu au făcut decât să-i facă și mai hotărâți. Tumultul creștea. O nebunie oarbă, nerațională, părea că pune stăpânire pe mulțime. Au fost unii care au rămas credincioși legământului lor cu Dumnezeu, dar cea mai mare parte a poporului s-a unit în apostazie. Câțiva, care au îndrăznit să spună că a face un chip, așa cum se propunea, era idolatrie, au fost prinși și tratați în mod brutal, iar în confuzia și agitația aceea, în cele din urmă, și-au pierdut viața. {PP 316.2}

Aaron se temea pentru propria lui viață. În loc să ia în mod nobil poziție în apărarea onoarei lui Dumnezeu, el a cedat cerințelor mulțimii. Primul său act a fost acela de a porunci să se adune cerceii de aur de la tot norodul și să fie aduși la el, în speranța că mândria îi va face să refuze un astfel de sacrificiu. Dar ei și-au dat bucuros podoabele și din acestea el a făcut un vițel turnat, imitând astfel zeii Egiptului. Poporul a strigat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului”. (Versetul 4.) Și Aaron, în mod rușinos, a îngăduit această insultă la adresa lui Iehova. A făcut chiar mai mult. Văzând cu câtă satisfacție a fost primit vițelul de aur, a ridicat un altar înaintea lui și a anunțat: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului”. (Versetul 5.) Această veste a fost anunțată cu sunet de trâmbiță de la ceată la ceată, în toată tabăra. „A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace”. (Versetul 6.) Sub pretext că țin o „sărbătoare în cinstea Domnului”, ei s-au dedat la îmbuibare și petreceri desfrânate. {PP 317.1}

De câte ori, în zilele noastre, iubirea de plăceri nu se ascunde sub o „formă de evlavie”! O religie care îngăduie oamenilor ca, în timp ce iau parte la ritualul serviciului de închinare, să se dedea la satisfacerea poftelor egoiste și senzuale este tot așa de plăcută mulțimilor de astăzi, cum a fost și în zilele poporului Israel. Și mai sunt încă și Aaroni docili care, în timp ce dețin poziții de autoritate în biserică, se vor supune dorințelor celor neconsacrați, încurajându-i astfel la păcat. {PP 317.2}

Trecuseră numai câteva zile de când evreii făcuseră un legământ solemn cu Dumnezeu, că vor asculta de vocea Sa. Ei stătuseră tremurând și plini de groază înaintea muntelui, ascultând cuvintele Domnului: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. (Exod 20, 3.) Slava lui Dumnezeu plana încă deasupra Sinaiului, în fața întregii adunări; dar ei I-au întors spatele și au cerut alți dumnezei. „Au făcut un vițel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat și au schimbat slava lor pe chipul unui bou care mănâncă iarbă”. (Psalmii 106, 19-20.) Cum s-ar fi putut da pe față o mai mare lipsă de recunoștință sau o mai îndrăzneață insultă față de Acela care Se descoperise față de ei ca un Tată duios și ca un Împărat atotputernic! {PP 317.3}

Moise a fost înștiințat pe munte de apostazia din tabără și i s-a spus să se înapoieze fără întârziere. „Scoală și pogoară-te”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. „Căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui”. (Exod 32, 7.8.) Dumnezeu ar fi putut împiedica mișcarea de la început; dar El a îngăduit să ajungă la culmea ei, pentru ca să poată da tuturor o lecție, prin pedepsirea trădării și apostaziei. {PP 317.4}

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său fusese abrogat și El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; Mânia Mea are să se aprindă împotriva lor; și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare”. (Versetul 10.) Poporul Israel, în mod deosebit mulțimea pestriță, avea să fie totdeauna pornit să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Ei aveau să cârtească de asemenea împotriva conducătorului lor și aveau să-l necăjească prin necredința și încăpățânarea lor, iar lucrarea de a-i conduce până în țara Făgăduinței avea să fie grea și chinuitoare pentru suflet. Păcatele îi făcuseră deja să piardă favoarea cerului, iar dreptatea cerea nimicirea lor. De aceea, Domnul a propus nimicirea lor, iar pe Moise să-l facă un neam mare. {PP 318.1}

„Lasă-Mă ... și-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu și-a propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe păcătoși să-și urmeze soarta lor, cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi schimbat cu bucurie munca cea grea, povara și sacrificiul, răsplătite cu nerecunoștință și cârtire, pentru o poziție de viață ușoară și de cinste, când Însuși Dumnezeu era Acela care oferea aceasta! {PP 318.2}

Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci că o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu și-ar fi cruțat poporul. El „s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?»” (Versetul 11.) {PP 318.3}

Dumnezeu făcuse să se înțeleagă că l-a lepădat pe poporul Său. El îi vorbise lui Moise despre ei ca fiind „poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului”. Dar Moise, plin de umilință, nu recunoaște poziția de conducere a poporului Israel. „Poporul Tău, pe care l-ai scos cu mare putere și cu mână tare. {PP 318.4}

Pentru ce”, insistă el, „să zică egiptenii: «Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și să-i șteargă de pe fața pământului?»” (Versetul 12.) {PP 319.1}

În cursul celor câteva luni de când Israel părăsise Egiptul, vestea minunatei lor eliberări se răspândise la toate națiunile înconjurătoare. Teama și presimțirile înspăimântătoare puseseră stăpânire pe păgâni. Toți urmăreau să vadă ce va face Dumnezeul lui Israel pentru poporul Său. Dacă ei ar fi fost nimiciți acum, vrăjmașii lor ar fi triumfat și Dumnezeu ar fi fost dezonorat. Egiptenii ar fi pretins că acuzațiile lor erau adevărate — că în loc să-l conducă pe poporul Său în pustie ca să aducă jertfe, El a făcut ca ei să fie sacrificați. Ei nu s-ar fi uitat la păcatele lui

Israel; nimicirea poporului pe care El îl onorase atât de evident ar fi adus ocară asupra Numelui Său. Ce mare răspundere zace asupra acelora pe care Dumnezeu îi onorează atât de mult, punându-i să facă Numele Său o laudă pe pământ! Cu câtă grijă ar trebui să se păzească ei de a săvârși vreun păcat, care să atragă judecățile Lui și să facă Numele Lui de ocară între cei netemători de Dumnezeu! {PP 319.2}

În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea sa dispăru, spre a face loc unui interes profund și iubirii pentru aceia pentru care, în mâinile lui Dumnezeu, fusese unealta prin care făcuse atât de mult. Domnul a ascultat cererile lui și a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său; pusese la probă credincioșia și iubirea lui pentru acest popor plin de greșeli și nerecunoștință, iar Moise a trecut în mod nobil această încercare. Interesul său pentru poporul Israel nu izvora dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei națiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credincioșia lui, smerenia inimii sale și integritatea sa și i-a încredințat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a duce poporul Israel în țara Făgăduinței. {PP 319.3}

Când Moise și Iosua au coborât de pe munte, cel dintâi purtând „tablele mărturiei”, au auzit strigătele și chiotele mulțimii agitate care, în mod evident, se afla într-un vacarm sălbatic. Pentru Iosua, ca soldat, primul gând a fost acela al unui atac din partea vrăjmașilor lor. „În tabără este un strigăt de război”, a zis el. Dar Moise a judecat mai bine natura agitației. Strigătul nu era un strigăt de luptă, ci de petrecere. „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu este glasul unor oameni care cântă”. (Versetul 18.) {PP 319.4}

Pe când se apropiau de tabără, au văzut poporul strigând și dansând în jurul idolului lor. Era o scenă a unei petreceri păgânești, o imitare a sărbătorilor idolatre din Egipt; dar cât de diferită de închinarea solemnă și plină de respect înaintea lui Dumnezeu! Moise era copleșit. El tocmai venise din prezența slavei lui Dumnezeu și, deși fusese avertizat cu privire la cele ce avuseseră loc, nu era pregătit pentru acea înspăimântătoare priveliște a degradării lui Israel. Mânia lui s-a aprins. Pentru a-și arăta scârba față de crima lor, aruncă tablele de piatră care s-au sfărâmat în fața întregului popor, arătând în felul acesta că, după cum ei au rupt legământul lor cu Dumnezeu, tot astfel Dumnezeu a rupt legământul Său cu ei. {PP 320.1}

Intrând în tabără, Moise trecu prin mulțimea de petrecăreți și, apucând idolul, îl aruncă în foc. Apoi îl sfărâmă până când acesta ajunse o pulbere și, după ce presără această pulbere în izvorul ce cobora din munte, a pus poporul să bea din el. În acest fel, s-a arătat totala lipsă de valoare a idolului la care se închinaseră. {PP 320.2}

Marele conducător îl chemă pe vinovatul său frate și, plin de asprime, îl întrebă: „Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?” Aaron a căutat să se apere, relatând manifestarea zgomotoasă a poporului și spunând că, dacă n-ar fi răspuns dorințelor lor, ar fi fost ucis. „Să nu se aprindă de mânie domnul meu”, spuse el; „tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău. Ei mi-au zis: «Fă-ne un dumnezeu, care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut». Eu le-am zis: «Cine

are aur, să-l scoată!» Și mi l-au dat, l-am aruncat în foc și din el a ieșit vițelul acesta". (Exod 32, 21-24.) El dorea să-l facă pe Moise să creadă că avusese loc o minune — că aurul fusese aruncat în foc și, printr-o putere supranaturală, s-a prefăcut într-un vițel. Dar scuzele sale și ocolirea adevărului n-au fost de nici un folos. El a fost tratat așa cum merita, și anume ca principalul vinovat. {PP 320.3}

Faptul că Aaron fusese binecuvântat și onorat atât de mult, mai presus de întregul norod, a făcut ca păcatul său să fie atât de hidos. Aaron era „sfântul Domnului" (Psalmii 106, 16) și el a făcut idolul și a anunțat sărbătoarea. El era acela care fusese numit port-vocea lui Moise și cu privire la care chiar Dumnezeu în persoană a mărturisit: „Știu că el vorbește ușor". (Exod 4, 14.) El a dat greș în a-i împiedica pe idolatri în sfidarea pe care aceștia au aruncat-o cerului. Acela prin care a lucrat Dumnezeu în aducerea judecăților, atât asupra egiptenilor, cât și asupra zeilor acestora, a ascultat fără să schițeze vreun gest proclamația rostită înaintea chipului turnat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului". (Exod 32, 4.) El era acela care fusese cu Moise pe munte și acolo privise slava lui Dumnezeu și văzuse că în manifestarea slavei aceleia nu era nimic din care putea să fie făcut un chip. El a fost acela care a schimbat slava aceasta cu înfățișarea unui vițel. El, căruia Dumnezeu îi încredințase conducerea poporului în lipsa lui Moise, a fost găsit că aprobă răzvrătirea lor. „Domnul de asemenea era foarte mâniat și pe Aaron, așa încât voia să-l piardă". (Deuteronom 9, 20.) Dar, ca răspuns la mijlocirea arzătoare a lui Moise, viața i-a fost cruțată; și, în pocăință și umilință pentru marele său păcat, el a fost readus în grația lui Dumnezeu. {PP 320.4}

Dacă Aaron ar fi avut curaj să stea pentru ceea ce era drept, indiferent de consecințe, el ar fi putut preveni acea apostazie. Dacă și-ar fi menținut în mod neabătut atașamentul față de Dumnezeu, dacă i-ar fi reamintit poporului primejdiile de la Sinai, cum și legământul lor solemn cu Dumnezeu de a asculta de Legea Sa, răul ar fi fost oprit. Dar înduplecarea sa față de cerințele norodului și asigurarea calmă cu care el a pornit la îndeplinirea planurilor lor i-au făcut să aibă curaj pentru a merge mai departe în păcat, mai mult decât plănuiseră înainte în mintea lor. {PP 323.1}

Când Moise, reîntorcându-se în tabără, s-a confruntat cu răzvrătiții, mustrarea lui severă și indignarea manifestată prin spargerea tablelor sfinte ale Legii au fost puse de popor în contrast cu vorbirea și comportarea plăcută a fratelui său, astfel simpatia lor era de partea lui Aaron. Pentru a se justifica, Aaron s-a străduit să-l facă pe popor răspunzător pentru slăbiciunea sa de a ceda cererii lor; cu toate acestea, ei erau plini de admirație față de blândețea și răbdarea lui. Dar Dumnezeu nu vede așa cum văd oamenii. Spiritul de cedare al lui Aaron și dorința sa de a se face plăcut le-au orbit ochii față de enormitatea crimei pe care el a aprobat-o. Atitudinea sa, de a lăsa ca influența sa să-l ducă în păcat pe Israel, a costat viața a mii de oameni. În ce contrast față de aceasta a fost atitudinea lui Moise! În timp ce aducea la îndeplinire cu credincioșie judecățile lui Dumnezeu, el a demonstrat că bunăstarea poporului Israel îi era mai scumpă decât prosperitatea, onoarea sau viața sa proprie. {PP 323.2}

Dintre toate păcatele pe care Dumnezeu le va pedepsi, nu este nici unul mai deplorabil în fața Sa decât păcatul acelora care îi încurajează pe alții să facă rău. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să-și dovedească credincioșia, mustrând cu fidelitate nelegiuirea, oricât de dureros ar fi acest act. Aceia care sunt onorați cu o însărcinare divină nu trebuie să fie niște slujitori slabi, docili și oportuniști. Ei nu trebuie să urmărească înălțarea de sine sau să ocolească datoriile neplăcute, ci să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu cu credincioșie neabătută. {PP 323.3}

Deși Dumnezeu ascultase rugăciunea lui Moise, cruțându-l pe Israel de la nimicire, apostazia trebuia să fie pedepsită în mod exemplar. Nelegiuirea și neascultarea în care Aaron i-a făcut să cadă, dacă n-ar fi fost imediat zdrobite, aveau să ducă de la răscoală la fărădelege și aveau să ducă națiunea într-o iremediabilă ruină. Printr-o severitate teribilă, răul trebuia înlăturat. Stând la ușa taberei, Moise a spus poporului: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine!” Cei care nu se alăturaseră apostaziei trebuia să se așeze la dreapta lui Moise; cei care erau vinovați, dar pocăiți, la stânga lui. Porunca a fost ascultată. S-a aflat astfel că seminția lui Levi nu luase parte la acea închinare idolatră. Și în celelalte seminții erau mulți care, deși păcătuiseră, acum își manifestau pocăința. Dar o mare mulțime, în marea ei majoritate dintre cei ce formau gloata pestriță, care a instigat la facerea vițelului, stăruia cu încăpățânare în răzvrătire. În Numele Domnului lui Israel, Moise a poruncit celor ce se aflau la dreapta lui și care se păstraseră curați de idolatrie să-și încingă săbiile și să-i ucidă pe toți aceia care stăruiau în răzvrătire. „Și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor”. (Exod 32, 28.) Fără nici o deosebire de poziție, rudenie sau prietenie, instigatorii la nelegiuire au fost nimiciți; dar toți aceia care s-au pocăit și s-au umilit au fost cruțați. {PP 324.1}

Aceia care au adus la îndeplinire această lucrare teribilă a judecății au acționat în baza unei autorități divine, executând sentința Împăratului cerului. Oamenii trebuie să fie atenți când, în orbirea lor firească, îi judecă și condamnă pe semenii lor; dar când Dumnezeu le poruncește să aducă la îndeplinire sentința Sa asupra nelegiuirii, El trebuie să fie ascultat. Aceia care au adus la îndeplinire acest act dureros și-au manifestat în felul acesta scârba și disprețul față de răzvrătire și idolatrie și s-au consacrat pe deplin slujirii adevăratului Dumnezeu. Domnul a onorat credincioșia lor, acordând o distincție deosebită seminției lui Levi. Izraeliții se făcuseră vinovați de trădare, și anume împotriva unui Împărat care îi încărcase de binefaceri și a cărui autoritate se legaseră, de bună voie, să o asculte. Pentru ca autoritatea divină să se poată menține, judecata trebuia să vină asupra trădătorilor. Dar chiar și în acest caz s-a manifestat mila lui Dumnezeu. În timp ce menținea valabilitatea Legii, El le-a acordat tuturor libertatea de a alege și ocazia pocăinței. Au fost nimiciți doar aceia care au persistat în răzvrătirea lor. {PP 324.2}

Era necesar ca acest păcat să fie pedepsit, ca o mărturie pentru națiunile înconjurătoare cu privire la nemulțumirea și supărarea lui Dumnezeu împotriva idolatriei. Aducând la îndeplinire judecata asupra celor vinovați, Moise, ca instrument al lui Dumnezeu, trebuia să lase scris un protest solemn și public împotriva crimei lor. Deoarece izraeliții trebuia mai târziu să condamne idolatria triburilor din jurul lor, vrăjmașii lor i-ar fi acuzat că poporul care pretinde că Iehova este Dumnezeul lor a făcut la Horeb un vițel și s-a închinat înaintea lui. Acum, deși obligat să

recunoască acest adevăr neplăcut, Israel putea să arate spre soarta teribilă a celor ce au comis această nelegiuire, ca dovadă că păcatul lor n-a fost aprobat sau scuzat. {PP 325.1}

Iubirea, nu mai puțin decât dreptatea, cerea ca judecata să fie aplicată pentru acest păcat. Dumnezeu este atât Păzitorul, cât și Suveranul poporului Său. El îi nimicește pe cei ce sunt neclintiți în răzvrătirea lor, pentru ca să nu-i ducă și pe alții la ruină. Cruțând viața lui Cain, Dumnezeu a demonstrat Universului care avea să fie rezultatul îngăduirii ca păcatul să rămână nepedepsit. Influența exercitată asupra urmașilor săi, datorită vieții și învățăturii sale, a dus la o așa stare de corupție care cerea nimicirea întregii lumi printr-un potop. Istoria antediluvienilor dă mărturie de faptul că, pentru păcătos, o viață lungă nu este o binecuvântare; mila și îndurarea cea mare a lui Dumnezeu n-au înăbușit nelegiuirea lor. Cu cât trăiau mai mult, cu atât oamenii deveneau mai corupți. {PP 325.2}

Tot așa era cazul și cu apostazia de la Sinai. Dacă pedeapsa nu ar fi fost aplicată imediat celor vinovați, aceleași rezultate s-ar fi văzut din nou. Pământul ar fi devenit tot așa de stricat ca și în zilele lui Noe. Dacă acești nelegiuiți ar fi fost cruțați, relele care ar fi urmat ar fi fost mai mari decât cele rezultate din cruțarea vieții lui Cain. Îndurarea lui Dumnezeu a arătat că trebuie ca mii să sufere, pentru a preveni necesitatea aplicării judecăților divine asupra a milioane de oameni. Pentru a-i salva pe mulți, El trebuie să-i pedepsească pe cei puțini. Mai mult decât atât, deoarece a nesocotit legământul de supunere față de Dumnezeu, poporul a rămas fără protecție divină și lipsit de apărare, întreaga națiune fiind expusă puterii vrăjmașilor ei. Dacă răul n-ar fi fost imediat înlăturat, ei ar fi căzut imediat pradă numeroșilor și puternicilor lor vrăjmași. Era necesar, spre binele poporului Israel și de asemenea ca o lecție pentru toate generațiile viitoare, ca această abatere să fie imediat pedepsită. Și nu era mai puțin manifestarea milei față de păcătoși faptul că s-a pus imediat capăt căii lor rele. Dacă li s-ar fi cruțat viața, același spirit care i-a făcut să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu avea să fie manifestat în ură și lupte între ei și, în cele din urmă, aveau să se nimicească unul pe celălalt. Datorită iubirii față de lume, iubirii față de Israel și chiar față de călcătorii Legii, crima aceea a fost pedepsită imediat și cu o severitate teribilă. {PP 325.3}

Pe măsură ce poporul ajungea să-și vadă enormitatea vinei, groaza punea stăpânire pe întreaga tabără. Era temerea că fiecare vinovat trebuia să fie nimicit. Făcându-i-se milă de starea lor nenorocită, Moise le-a promis că va mai mijloci o dată înaintea lui Dumnezeu pentru ei. {PP 326.1}

„Ați făcut un păcat foarte mare”, a spus el. „Am să mă sui acum la Domnul; poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru.” El s-a suit și, în mărturisirea sa înaintea lui Dumnezeu, a spus: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o”. Răspunsul a fost: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea. Du-te dar, și du poporul unde ți-am spus. Iată, îngerul Meu va fi înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor”. (Exod 32, 31-35.) {PP 326.2}

În rugăciunea lui Moise, mintea ne este îndreptată spre cărțile din ceruri, în care sunt înscrise numele tuturor oamenilor și faptele lor, fie bune, fie rele, toate sunt scrise acolo cu credincioșie. Cartea vieții conține numele tuturor acelora care au intrat în slujba lui Dumnezeu. Dacă vreunul dintre aceștia se îndepărtează de El, Îl părăsește, și, printr-o încăpățânată rămânere în păcat devine în cele din urmă împietrit față de influența Duhului Sfânt, în ziua judecății numele său va fi șters din cartea vieții și va fi dat nimicirii. Moise și-a dat seama cât de îngrozitoare avea să fie soarta păcătoșilor; și, cu toate acestea, dacă poporul Israel avea să fie lepădat de Dumnezeu, el dorea mai bine ca numele său să fie șters din cartea vieții o dată cu al lor; el nu putea suporta să vadă judecățile lui Dumnezeu căzând asupra acelora care fuseseră atât de minunat eliberați. Mijlocirea lui Moise în favoarea poporului Israel ilustrează mijlocirea lui Hristos pentru cei păcătoși. Dar Domnul n-a îngăduit ca Moise să poarte, așa cum a purtat Hristos, vina celui păcătos. „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea", a spus El, „pe acela îl voi șterge din cartea Mea". {PP 326.3}

Cu profundă durere, poporul și-a îngropat morții. Trei mii au căzut uciși de sabie; o plagă avea să izbucnească în curând în tabără; și acum solia ajunse la ei, și anume că prezența divină nu-i va mai însoți deloc în peregrinările lor. Iehova a declarat: „Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci ești un popor încăpățânat". Și porunca ce s-a dat a fost: „Aruncă-ți acum podoabele de pe tine, și voi vedea ce-ți voi face". În toată tabăra erau acum bocete. În pocăință și umilință, „copiii lui Israel și-au scos de pe ei podoabele și au plecat de la muntele Horeb". {PP 327.1}

Prin porunca divină, cortul care servise ca loc temporar de închinare a fost mutat „afară din tabără, la o depărtare oarecare". Aceasta a fost încă o dovadă a faptului că Dumnezeu Își retrăsese prezența din mijlocul lor. El avea să Se descopere pe Sine lui Moise, dar nu unui astfel de popor. Mustrarea a fost adânc simțită și, pentru mulțimea care avea mustrări de conștiință, aceasta apărea ca o prevestire a unei mari nenorociri. Oare nu cumva Dumnezeu l-a despărțit pe Moise de tabără pentru ca să-i poată nimici pe deplin? Dar n-au fost lăsați fără nădejde. Cortul a fost ridicat în afara taberei, dar Moise l-a numit „Cortul întâlnirii". Toți aceia care erau în adevăr pocăiți și doreau să se întoarcă la Domnul erau îndrumați să repare acolo răul făcut, să-și mărturisească păcatele și să caute mila Sa. Când se întorceau la corturile lor, Moise a intrat în tabernacol. Cu un chinuitor interes, poporul aștepta unele semne care să arate că mijlocirea sa în favoarea lor a fost primită. Dacă Dumnezeu va consimți să Se întâlnească cu el, atunci puteau spera că nu aveau să fie cu totul nimiciți. Când stâlpul de nor a coborât și s-a așezat la intrarea sanctuarului, poporul a plâns de bucurie, s-a sculat și s-a aruncat „cu fața la pământ la ușa cortului lui". {PP 327.2}

Moise cunoștea foarte bine perversitatea și orbirea acelora care se aflau sub conducerea lui; el știa dificultățile cu care trebuia să fie confruntat. Dar el învățase că, pentru a o scoate la capăt cu poporul, trebuia să fie ajutat de Dumnezeu. A cerut o mai clară descoperire a voinței lui Dumnezeu, cum și asigurarea prezenței Sale: „Iată, Tu îmi zici: «Du pe poporul acesta!» și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: «Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere

înaintea Mea». Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău". (Exod 33, 12.13.) {PP 327.3}

Răspunsul a fost: „Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă". Dar Moise nu era satisfăcut. Asupra sufletului său apăsa un simțământ al rezultatelor teribile în cazul în care Dumnezeu l-ar lăsa pe Israel pradă împietririi și nepocăinței. El nu putea să sufere ca interesele sale să fie despărțite de acelea ale fraților săi și s-a rugat ca favoarea lui Dumnezeu să poată fi redată poporului Său și ca semnele prezenței Sale să continue să călăuzească peregrinările lor: „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?" (Exod 33, 15.16.) {PP 328.1}

Și Domnul a zis: „Voi face și ceea ce-Mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume". Dar profetul n-a încetat ruga. Fiecare rugăciune înălțată căpătase răspuns, dar el înseta după o dovadă mai puternică a bunăvoinței lui Dumnezeu. El adresează acum o cerere pe care nici o ființă omenească n-o făcuse vreodată până atunci. „Arată-mi slava Ta!" {PP 328.2}

Domnul nu l-a mustrat pentru cererea sa îndrăzneață; dar au fost rostite cuvinte pline de bunătate: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea". Nici un om muritor nu poate privi slava descoperită a lui Dumnezeu și să trăiască; dar Moise a fost asigurat că va vedea din slava divină atât cât va putea suporta să vadă. El a fost chemat din nou să se urce pe munte; apoi, mâna care a făcut lumea și care a mutat munții deodată „și-i răstoarnă în mânia Sa" (Iov 9, 5) a luat această creatură făcută din țărână, acest puternic bărbat al credinței, și l-a așezat într-o crăpătură în stâncă, în timp ce slava lui Dumnezeu și toată bunătatea Lui treceau pe dinaintea sa. {PP 328.3}

Această experiență — mai presus de toate celelalte făgăduințe făcute, în sensul că prezența divină îl va însoți — a fost pentru Moise o asigurare a succesului în lucrarea ce-i stătea înainte și el a socotit-o ca fiind de o valoare infinit mai mare decât toată înțelepciunea Egiptului sau decât orice realizare a sa, ca om de stat sau conducător militar. Nici o putere pământească, nici o iscusință sau pricepere nu pot lua locul prezenței continue a lui Dumnezeu. {PP 328.4}

Pentru cel păcătos este un lucru teribil acela de a cădea în mâinile viului Dumnezeu; dar Moise a stat singur în prezența Celui Veșnic și nu s-a temut, căci sufletul său era în armonie cu voința Făcătorului său. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul". (Psalmii 66, 18.) Dar „prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El și legământul făcut cu El le dă învățătură". (Psalmii 25, 14.) {PP 329.1}

Dumnezeirea S-a prezentat astfel: „«Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept

nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor, până la al treilea și al patrulea neam». {PP 329.2}

Îndată Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat". (Exod 34, 6-8.) Din nou el a cerut ca Dumnezeu să ierte nelegiuirea poporului Său și să-l ia ca moștenire a Sa. Rugăciunea i-a fost ascultată. Domnul a făgăduit în mod binevoitor să reînnoiască bunăvoința Sa față de Israel și să facă pentru el lucruri „care n-au avut loc în nici o țară și la nici un neam". {PP 329.3}

Moise a rămas sus, pe munte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și, în tot acest timp, el a fost în mod miraculos susținut. Nici unui alt om nu i s-a îngăduit să urce împreună cu el și în lipsa lui nimănui nu i s-a permis să se apropie de munte. La porunca lui Dumnezeu, el a pregătit două table de piatră și le-a luat cu el la întâlnirea cu Dumnezeu; și din nou Domnul „a scris cuvintele legământului, Cele Zece Porunci". (Exod 34, 28.9.) {PP 329.4}

În timpul acestei lungi perioade de timp petrecute în comuniune cu Dumnezeu, fața lui Moise a reflectat slava prezenței divine; fără ca el să-și dea seama, fața sa strălucea cu o lumină scânteietoare când a coborât de pe munte. O astfel de lumină a strălucit pe fața lui Ștefan atunci când a fost adus înaintea judecătorilor săi: „Toți cei ce ședeau în Sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger". (Faptele Apostolilor 6, 15.) Aaron și poporul s-au dat înapoi dinaintea lui Moise și „se temeau să se apropie de el". Văzând neliniștea și spaima lor, dar necunoscând care era motivul, el i-a chemat să se apropie. Le-a arătat dovada împăcării cu Dumnezeu și i-a asigurat de faptul că se află din nou în grația Lui. Din vocea lui ei n-au simțit altceva decât iubire și bunăvoință și, în cele din urmă, unul a îndrăznit să se apropie de el. Prea înspăimântat ca să poată vorbi, în tăcere el a arătat spre fața lui Moise și apoi spre

cer. Marele conducător a înțeles ce vrea să spună acesta. Conștienți de vina lor, simțindu-se încă sub dezaprobarea divină, ei n-au putut suporta lumina cerului, care, dacă ar fi fost ascultători de Dumnezeu, i-ar fi umplut de bucurie. În vinovăție există temere. Sufletul care este liber de păcat nu dorește să se ascundă de lumina cerului. {PP 330.5}

Moise avea multe lucruri să le spună; și, pentru a le domoli teama, își puse o mahramă pe față și continuă să facă acest lucru ori de câte ori se întorcea în tabără, după întâlnirea cu Dumnezeu. {PP 330.1}

Prin această strălucire, Dumnezeu dorea să imprime asupra poporului Israel caracterul sacru și înalt al Legii Sale, precum și slava Evangheliei descoperite prin Hristos. În timp ce Moise se afla pe munte, Dumnezeu i-a prezentat nu numai tablele Legii, ci și Planul de Mântuire. El a văzut că sacrificiul lui Hristos era simbolizat de toate tipurile și simbolurile sistemului iudaic; și lumina cerului, revărsându-se de la Golgota, nu mai puțin decât slava Legii lui Dumnezeu, era aceea care radia o astfel de strălucire pe fața lui Moise. Această iluminare divină simboliza slava dispensațiuni al cărei mijlocitor vizibil era Moise, un reprezentant al adevăratului Mijlocitor. {PP 330.2}

Slava reflectată pe fața lui Moise ilustrează binecuvântările ce urmează să fie primite de cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, prin mijlocirea lui Hristos. Ea dă mărturie despre faptul că,

cu cât este mai strânsă comuniunea cu Dumnezeu, cu atât mai clară va fi cunoașterea cerințelor Sale, cu atât mai deplină va fi asemănarea noastră cu chipul divin și vom deveni mai repede și mai deplin părtași ai naturii divine. {PP 330.3}

Moise a fost un tip al lui Hristos. Cum mijlocitorul lui Israel și-a acoperit fața, pentru că poporul nu putea privi slava ei, tot astfel Hristos, divinul Mijlocitor, și-a acoperit divinitatea cu natura omenească, atunci când a venit pe pământ. Dacă El ar fi venit înveșmântat cu strălucirea cerului, n-ar fi avut acces la oameni, în starea lor păcătoasă. Ei n-ar fi putut suporta slava prezenței Sale. De aceea S-a smerit și a luat „o fire asemănătoare cu a păcatului" (Romani 8, 3), pentru ca să poată să Se apropie de neamul omenesc și să-l înalțe. {PP 330.4}

Capitulul 29 — Vrăjmășia lui Satana împotriva Legii

Cel dintâi efort al lui Satana de a răsturna Legea lui Dumnezeu — efort întreprins printre locuitorii fără păcat ai cerului — s-a părut, pentru un timp, a fi încununat de succes. Un mare număr de îngeri au fost amăgiți, dar așa-zisa biruință a lui Satana a avut ca rezultat înfrângere și pierdere, despărțire de Dumnezeu și alungare din cer. {PP 331.1}

Când conflictul a fost reînceput pe pământ, din nou Satana a câștigat un aparent avantaj. Prin păcătuire, omul a ajuns captivul lui, iar stăpânirea sa a trecut în mâinile arhivrăjmașului. Se părea că acum drumul este liber pentru ca Satana să-și întemeieze o împărăție independentă și să sfideze astfel autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Dar planul de mântuire a făcut posibil ca omul să fie adus din nou în armonie cu Dumnezeu și să asculte de Legea Sa; atât omul, cât și pământul să fie în cele din urmă răscumpărați de sub puterea celui rău. {PP 331.2}

Satana a fost din nou înfrânt și din nou a apelat la înșelăciune, în speranța transformării înfrângerii lui în biruință. Pentru a declanșa revolta în neamul omenesc căzut în păcat, el L-a înfățișat pe Dumnezeu ca fiind nedrept atunci când i-a îngăduit omului să calce Legea Sa. „De ce”, spunea iscusitul ispititor, „atunci când știa care aveau să fie urmările, Dumnezeu a îngăduit ca omul să fie încercat, să păcătuiască și să atragă asupra lui mizeria și moartea?” Iar fiii lui Adam, uitând mila îndelung răbdătoare care i-a dat omului posibilitatea unei noi puneri la probă, fără să țină seama de sacrificiul uimitor de mare și teribil care L-a costat pe Împăratul cerului, au plecat urechea la șoaptele ispititorului și au murmurat împotriva singurei Ființe care putea să-i salveze de puterea nimicitoare a lui Satana. {PP 331.3}

Și astăzi sunt mii cei care fac să se audă aceleași plângeri împotriva lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg că a-l lipsi pe om de libertatea de a alege ar însemna să-l jefuiești de prerogativele sale ca ființă inteligentă, să faci din el un simplu automat. Nu este scopul lui Dumnezeu acela de a forța voința omului. Omul a fost creat ca un agent moral liber. Asemenea locuitorilor din alte lumi, el trebuie să fie supus probei ascultării; dar el nu este niciodată adus într-o asemenea situație, încât supunerea față de rău să devină o necesitate. Nu este îngăduit să vină asupra lui nici o ispită sau încercare căreia el să nu îi poată rezista. Dumnezeu a luat ample măsuri, astfel încât omul să nu fie niciodată înfrânt în lupta cu Satana. {PP 331.4}

Pe măsură ce oamenii s-au înmulțit pe pământ, în aceeași măsură s-au înmulțit și rândurile celor necredincioși. Încă o dată s-a lăsat să se înțeleagă că Satana a câștigat biruința. Dar puterea Celui Atotputernic a pus capăt lucrării nelegiuirii și pământul a fost curățit prin potop de poluarea lui morală. {PP 332.1}

Profetul spune: „Când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii pământului învață dreptatea. Dacă ierți pe cel rău, el totuși nu învață neprihănirea ... și nu caută la măreția Domnului”. (Isaia 26, 9-10.) Așa a fost după potop. Scăpați de sub judecățile Sale, locuitorii pământului s-au răzvrătit din nou împotriva lui Dumnezeu. De două ori au fost respinse de către oameni legământul lui Dumnezeu, poruncile și rânduielile Sale. Atât oamenii dinaintea potopului, cât și urmașii lui Noe au lepădat autoritatea divină. Apoi, Dumnezeu a încheiat un

legământ cu Avraam și și-a făcut un popor care să devină depozitarul Legii Sale. Pentru a-l amăgi și pentru a-l nimici pe poporul lui Dumnezeu, Satana a început imediat să-și așeze capcanele sale. Copiii lui Iacov au fost ispitiți să încheie căsătorii cu cei păgâni și să se închine la idolii lor. Dar Iosif a fost credincios față de Dumnezeu și credincioșia sa a fost o mărturie continuă în favoarea adevăratei credințe. Tocmai pentru a stinge această lumină, Satana a lucrat prin gelozia fraților lui Iosif, făcându-i să-l vândă ca sclav într-o țară păgână. Dar Dumnezeu a condus astfel evenimentele, încât cunoașterea de Dumnezeu să fie împărtășită poporului din Egipt. Atât în casa lui Potifar, cât și în temniță, Iosif a primit o educație și o instruire care, în temere de Dumnezeu, l-au pregătit pentru înalta sa poziție de prim-ministru al națiunii. Din palatul lui faraon, influența sa s-a făcut simțită în toată țara și cunoașterea lui Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni. În Egipt, izraeliții au ajuns prosperi, s-au îmbogățit și de aceea, atunci când erau credincioși față de Dumnezeu, exercitau o foarte mare influență. Preoții idolatri erau foarte alarmați atunci când vedeau că noua religie era primită favorabil. Inspirați de Satana cu vrăjmășia pe care el o avea împotriva Dumnezeului cerului, ei s-au apucat să înăbușe lumina. Preoților le era încredințată sarcina educării moștenitorului tronului, iar acest spirit al împotrivirii hotărâte față de Dumnezeu și zelul pentru idolatrie au modelat caracterul viitorului monarh și au dus la cruzime și opresiune față de evrei. În timpul celor patruzeci de ani după fuga lui Moise din Egipt, idolatria părea că i-a cucerit. An după an, nădejdea israeliților devenea din ce în ce mai slabă. Atât împăratul, cât și poporul jubilau datorită puterii lor și își băteau joc de Dumnezeul poporului Israel. Această stare de lucruri s-a dezvoltat până când a culminat cu acel faraon în fața căruia s-a prezentat Moise. Când conducătorul evreilor a venit înaintea împăratului cu un mesaj din partea „Domnului, Dumnezeului lui Israel", el nu era necunoscător al adevăratului Dumnezeu, dar nesocotirea puterii Sale a fost aceea care l-a făcut să răspundă: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?... Eu nu cunosc pe Domnul". De la început și până la sfârșit, opoziția lui faraon față de porunca divină nu a fost rezultatul ignoranței, ci al urii și al sfidării lui Dumnezeu. {PP 332.2}

Deși egiptenii respinseseră de atâta timp cunoașterea de Dumnezeu, totuși Domnul le-a mai dat încă o ocazie pentru pocăință. În zilele lui Iosif, Egiptul fusese ca un azil pentru poporul Israel; Dumnezeu fusese onorat prin bunătatea manifestată față de poporul Său. Și acum, Cel îndelung răbdător, încet la mânie și plin de bunătate a dat timp fiecăreia din judecățile Sale să-și săvârșească lucrarea; egiptenii, blestemați prin chiar obiectul adorării lor, au avut dovada puterii lui Dumnezeu, pentru ca toți aceia care vor dori, să se poată supune lui Dumnezeu și să scape de judecățile Sale. Bigotismul și încăpățânarea împăratului au avut ca rezultat răspândirea cunoașterii lui Dumnezeu, făcând ca mulți egipteni să se consacre slujirii Lui. {PP 333.1}

Datorită dispoziției pe care o dădeau pe față israeliții, și anume de a intra în legătură cu păgânii și a imita închinarea lor idolatră, Dumnezeu a îngăduit ca ei să coboare în Egipt, unde influența lui Iosif era foarte mult simțită și unde împrejurările erau favorabile pentru ca ei să rămână totuși un popor deosebit, distinct. Și aici, marea idolatrie a egiptenilor, cum și cruzimea și apăsarea lor manifestate față de evrei în ultima parte a șederii lor acolo ar fi trebuit să le inspire scârbă față de idolatrie și să-i determine să fugă pentru a căuta refugiu la Dumnezeul părinților lor. Dar tocmai aceste împrejurări providențiale au fost transformate de Satana într-un mijloc de

a sluji planurilor lui, întunecând mintea israeliților și făcându-i să imite practicile stăpânilor lor păgâni. Datorită venerării superstițioase a animalelor, așa cum erau animalele venerate de egipteni, evreilor nu le era permis, în timpul robiei lor, să aducă daruri și jertfe. În felul acesta, mintea nu le mai era îndreptată, prin serviciul acesta, la marele Sacrificiu, la marea Jertfă, iar ca urmare credința lor a slăbit. Când a sosit timpul pentru eliberarea lui Israel, Satana în persoană s-a opus planurilor lui Dumnezeu. Era hotărârea lui ca acest mare popor, numărând mai bine de două milioane de suflete, să fie ținut în ignoranță și superstiție. Poporul pe care Dumnezeu făgăduise să-l binecuvânteze și să-l înmulțească, pentru ca să-l facă o putere pe acest pământ, prin care El trebuia să descopere cunoașterea voinței Sale, chiar pe acest popor Satana căuta să-l țină în obscuritate și robie, pentru ca să-i șteargă din minte amintirea lui Dumnezeu. {PP 333.2}

Când au fost săvârșite minuni înaintea împăratului, Satana era prezent acolo, pentru a contracara influența lor și pentru a-l împiedica pe faraon să recunoască supremația lui Dumnezeu și să asculte de porunca Lui. Satana a lucrat cu toate puterile sale pentru a falsifica lucrarea lui Dumnezeu și a rezista voii sale. Singurul rezultat al acțiunilor lui a fost acela că a pregătit calea pentru o mai mare manifestare a puterii și slavei divine și a făcut și mai evidentă, atât pentru israeliți, cât și pentru toți egiptenii, existența și autoritatea viului și adevăratului Dumnezeu. {PP 334.1}

Dumnezeu l-a eliberat pe Israel printr-o puternică manifestare a puterii Sale și prin judecățile Sale asupra tuturor zeilor egipteni. „A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleșii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie ... ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui”. (Psalmii 105, 43-45.) El i-a scos din starea lor de robie, ca să-i poată duce într-o țară bună — o țară care, în providența Sa, a fost pregătită pentru ei ca un refugiu, ca un loc de scăpare de vrăjmașii lor, un loc unde să poată locui la umbra aripilor Sale. El avea să-i aducă la Sine, să-i cuprindă în brațele Sale veșnice și, în schimb, pentru toată bunătatea și mila Sa față de ei, li se cerea să nu aibă alți dumnezei în afară de El, de viul Dumnezeu, să înalțe Numele Său și să-L facă slăvit pe pământ. {PP 334.2}

În timpul robiei în Egipt, mulți dintre israeliți au pierdut în mare măsură cunoașterea Legii lui Dumnezeu și au amestecat preceptele ei cu obiceiurile și tradițiile păgâne. Dumnezeu i-a dus la Sinai și acolo, cu propria Sa voce, a rostit Legea Sa. {PP 334.3}

Satana și îngerii cei răi erau prezenți acolo. Și, chiar în timp ce Dumnezeu proclama Legea Sa înaintea poporului Său, Satana complota la ispitirea lor, la ducerea lor în păcat. Pe acest popor, pe care Dumnezeu îl alesese, Satana avea să-l smulgă de lângă El, chiar acolo, în fața Cerului. Ducându-i în idolatrie, el avea să nimicească eficacitatea oricărei închinări; căci cum poate oare omul să fie înălțat prin adorarea a ceea ce nu este mai presus de el însuși și care poate să fie simbolizat de lucrul mâinilor sale? Dacă oamenii au putut deveni așa de orbi în fața puterii, maiestății și slavei Dumnezeului cel veșnic, încât să-L reprezinte printr-un chip cioplit sau chiar printr-un animal sau o reptilă, dacă ei au putut să uite originea lor divină — făcuți după chipul Creatorului lor, încât să se închine înaintea acestor obiecte revoltătoare și lipsite de simțire —

atunci drumul era deschis pentru orice nebunie; pasiunile josnice ale inimii aveau să fie nezăgăzuite și Satana avea să fie pe deplin stăpân. {PP 334.4}

Chiar la poalele muntelui Sinai, Satana a început să-și aducă la îndeplinire planurile pentru nesocotirea Legii lui Dumnezeu, ducând astfel mai departe aceeași lucrare pe care o începuse în ceruri. În decursul celor patruzeci de zile, în timp ce Moise se afla pe munte cu Dumnezeu, Satana a fost ocupat să trezească îndoiala, apostazia și răzvrătirea. În timp ce Dumnezeu scria Legea, ca să-i fie încredințată poporului legământului Său, israeliții, tăgăduindu-și credincioșia față de Iehova, cereau dumnezei de aur. Când Moise a revenit, din prezența slavei divine, ce inspira venerație și teamă, cu preceptele Legii pe care ei se legaseră să le păzească, i-a găsit într-o sfidare fățișă a poruncilor ei, plecându-se în adorare înaintea chipului de aur. {PP 335.1}

Împingându-i pe israeliți la această îndrăzneață insultă și blasfemie față de Domnul, Satana plănuise să-i nimicească. Deoarece ei se dovediseră a fi atât de decăzuți, atât de lipsiți de orice înțelegere a privilegiilor și binecuvântărilor pe care Dumnezeu li le dăduse și a angajamentelor lor solemne și repetate, Domnul — gândea el — îi va lepăda de la Sine și-i va lăsa pradă pieirii. În acest fel se va ajunge la stingerea seminței lui Avraam, acea sămânță a făgăduinței care trebuia să păstreze cunoașterea viului Dumnezeu, prin care avea să vină El — adevărata Sămânță — care urma să îl înfrângă pe Satana. Marele răzvrătit plănuise să-l nimicească pe Israel și să zădărnicească planurile lui Dumnezeu. Dar din nou el a fost înfrânt. Deși era păcătos, poporul Israel n-a fost nimicit. În timp ce aceia care cu încăpățânare au trecut de partea lui Satana au fost uciși, poporul, umilit și pocăit, a fost în mod milostiv iertat. Istoria acestui păcat avea să stea ca o mărturie continuă cu privire la vinovăția și pedepsirea idolatriei, dar și cu privire la îndelunga răbdare și milă a lui Dumnezeu. {PP 335.2}

Întregul univers a fost martor al scenelor de la Sinai. În manifestarea celor două autorități — divină și satanică — s-a văzut contrastul dintre conducerea lui Dumnezeu și cea a lui Satana. Din nou locuitorii fără păcat ai celorlalte lumi au putut vedea rezultatele apostaziei lui Satana și felul guvernării pe care el ar fi stabilit-o în ceruri, dacă i s-ar fi îngăduit să aibă stăpânire. {PP 335.3}

Determinându-l pe om să calce cea de-a doua poruncă, Satana a urmărit să degradeze concepțiile lui cu privire la Ființa divină. Dând la o parte porunca a patra, el avea să-l facă să-L uite cu totul pe Dumnezeu. Cerința lui Dumnezeu, dreptul Lui la respect și închinare, mai presus de toți zeii păgâni, se bazează pe faptul că El este Creator și că toate celelalte ființe Îi datorează Lui existența. Așa este El prezentat în Sfânta Scriptură. Profetul Ieremia spune: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic.... Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui”. „Atunci se arată omul cât este de prost cu știința lui și orice argintar rămâne de rușine cu chipul lui cioplit, căci idolii nu sunt decât minciună și nu este nici o suflare în ei; sunt un lucru de nimic, o lucrare înșelătoare și vor pieri, când va veni pedeapsa. Dar Cel ce este partea lui Iacov nu este ca ei; căci El a întocmit totul”. (Ieremia 10, 10-12.14-16.) Sabatul, ca monument de aducere

aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El ca Făcător al cerului și al pământului. De aceea, el este un martor permanent al existenței Sale și un amintitor al măreției Lui, al înțelepciunii și al iubirii Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat niciodată nici un necredincios sau idolatru. {PP 336.1}

Instituția Sabatului, care își are originea în Eden, este la fel de veche ca și lumea. El a fost păzit de toți patriarhii, de la creațiune încoace. În timpul robiei din Egipt, izraeliții au fost forțați de supraveghetorii lor să calce Sabatul și, în mare măsură, au pierdut conștiența sfințeniei lui. Când Legea a fost proclamată pe Sinai, primele cuvinte ale poruncii a patra au fost: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești", arătând că Sabatul nu a fost instituit atunci, ci suntem îndrumați înapoi, la originea lui, la creațiune. Pentru a-L șterge pe Dumnezeu din mintea oamenilor, Satana tinde să nimicească acest mare monument de aducere aminte. Dacă oamenii ajung să-L uite pe Creatorul lor, atunci nu vor mai face nici un efort pentru a rezista puterii răului și Satana este sigur de prada sa. {PP 336.2}

Vrăjmășia lui Satana împotriva Legii lui Dumnezeu l-a făcut să se războiască cu fiecare poruncă a Decalogului. Principiul dragostei filiale și al ascultării este strâns legat de marele principiu al iubirii, al credincioșiei față de Dumnezeu, Tatăl tuturor. Nesocotirea autorității părintești va duce curând la nesocotirea autorității lui Dumnezeu. De aici și eforturile lui Satana de a slăbi obligativitatea față de porunca a cincea. Printre popoarele păgâne, principiul cuprins în această poruncă este foarte puțin respectat. La multe popoare, părinții erau abandonați sau dați morții de îndată ce vârsta îi făcea neputincioși de a se mai îngriji de nevoile lor personale. În familie, mama era tratată cu foarte puțin respect și, la moartea soțului ei, era obligată să se supună autorității fiului mai mare. Ascultarea filială a fost legiferată de Moise, dar, pe măsură de poporul Israel se îndepărta de Dumnezeu, porunca a cincea, ca și altele, a ajuns să fie nesocotită. {PP 337.1}

Satana a fost „de la început un ucigaș" (Ioan 8, 44) și, de îndată ce a obținut puterea asupra neamului omenesc, nu numai că i-a îndemnat pe oameni să se urască și să se ucidă unul pe altul, dar, sfidând cu și mai multă îndrăzneală autoritatea lui Dumnezeu, ei au făcut din călcarea poruncii a șasea o parte a religiei lor. {PP 337.2}

Prin concepții pervertite cu privire la atributele divine, națiunile păgâne au fost făcute să creadă că erau necesare sacrificiile omenești pentru a obține favoarea zeilor. Cele mai teribile cruzimi au fost săvârșite sub diferite forme de idolatrie. Printre acestea era și practica trecerii copiilor prin foc înaintea zeilor. Când unul dintre ei scăpa nevătămat din această încercare, oamenii credeau că jertfele lor au fost primite; unul ca acesta, considerat ca fiind în mod deosebit favorizat de zei, era încărcat de privilegii și ținut din acel moment în mare cinste; și, oricât de mari și grave ar fi fost crimele săvârșite de unul ca acesta, nu era niciodată pedepsit. Dar, dacă un copil era ars atunci când era trecut prin foc, soarta lui era pecetluită; se credea că mânia zeilor nu putea fi potolită decât atunci când se lua viața victimei; de aceea, unul ca acesta era adus ca jertfă. În timpurile de mare apostazie, aceste fapte respingătoare se răspândiseră — într-o măsură oarecare — chiar printre israeliți. {PP 337.3}

Călcarea poruncii a șaptea a fost de asemenea practicată foarte de timpuriu în numele religiei. Ritualurile cele mai depravate și mai dezgustătoare au devenit o parte a închinării păgâne. Chiar zeii erau înfățișați ca fiind desfrânați și închinătorii lor au dat frâu liber pasiunilor celor mai josnice. Vicii nenaturale predominau și sărbătorile religioase erau caracterizate prin imoralitate generală și deschisă, publică. {PP 337.4}

Poligamia a fost practicată de timpuriu. Ea a fost unul dintre păcatele care au adus mânia lui Dumnezeu asupra lumii antediluviene. Cu toate acestea, după potop, ea s-a răspândit din nou. A fost efortul calculat al lui Satana acela de a perverti instituția căsătoriei, de a slăbi obligațiile ei și de a micșora sfințenia ei; căci pe nici o altă cale n-ar fi putut să strice până într-atât chipul lui Dumnezeu în om și să deschidă ușa mizeriei și viciului. De la începutul marii lupte a fost planul lui Satana de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu și de a incita la răzvrătire împotriva Legii Sale, iar lucrarea sa părea că este încununată de succes. Mulțimile își plecau urechea la înșelăciunea lui Satana și luau atitudine împotriva lui Dumnezeu. Dar, în mijlocul lucrărilor celui rău, planurile lui Dumnezeu se îndreptau cu hotărâre spre împlinire; pentru toate ființele inteligente El Își manifesta dreptatea și bunăvoința. Prin ispitirile lui Satana, întregul neam omenesc a devenit călcător al Legii lui Dumnezeu, dar, prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, s-a deschis o cale prin care oamenii să se poată întoarce la Dumnezeu. Prin harul Domnului Hristos puteau fi făcuți în stare să asculte de Legea Tatălui. Astfel, în fiecare veac, din mijlocul apostaziei și răzvrătirii, Dumnezeu Își adună un popor care este credincios față de El, un popor „care are în inimă Legea Mea”. (Isaia 51, 7.) {PP 338.1}

Prin înșelăciune i-a amăgit Satana pe îngeri și așa și-a desfășurat în toate veacurile lucrarea printre oameni și va continua să facă acest lucru până la sfârșit. Dacă el ar declara în mod deschis că luptă împotriva lui Dumnezeu și a Legii Sale, atunci oamenii s-ar păzi; dar el se ascunde, se deghizează și amestecă adevărul cu minciuna. Minciunile cele mai primejdioase sunt cele amestecate cu adevărul. În felul acesta, sunt primite neadevăruri care captivează și ruinează sufletul. Prin aceste mijloace, Satana târăște lumea după el. Dar vine o zi când i se va pune capăt triumfului său pentru totdeauna. {PP 338.2}

Modul în care a tratat Dumnezeu răzvrătirea va avea ca rezultat o totală demascare a lucrării ce s-a făcut atât de mult timp în întuneric. Urmările conducerii lui Satana, roadele înlăturării rânduielilor divine, vor fi înfățișate deschis privirii tuturor ființelor inteligente create. Legea lui Dumnezeu va fi pe deplin justificată, apărată. Se va vedea că toate acțiunile lui Dumnezeu au fost îndreptate spre binele veșnic al poporului Său și spre binele tuturor lumilor pe care le-a creat El. Chiar Satana personal, în prezența întregului univers, ca martor al acestui moment, va mărturisi că dreaptă și neprihănită este cârmuirea lui Dumnezeu, dreaptă este Legea Sa. {PP 338.3}

Nu este departe timpul când Dumnezeu Se va ridica să răzbune autoritatea Sa insultată. „Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului”. (Isaia 26, 21.) „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El?” (Maleahi 3, 2.) Poporului Israel, datorită păcătoșeniei lui, i s-a interzis să se

apropie de munte atunci când Dumnezeu era gata să Se coboare pe el spre a face cunoscută Legea Sa, ca nu cumva să fie mistuit de slava arzândă a prezenței Sale. Dacă o astfel de manifestare a puterii lui Dumnezeu a marcat locul ales pentru proclamarea Legii Sale, cât de teribil trebuie să fie completul Său de judecată atunci când va veni pentru a aduce la îndeplinire aceste rânduieli sacre! Cum vor putea oare aceia care I-au călcat în picioare autoritatea să suporte slava Lui în ziua cea mare a răsplătirii finale? Groaza de la Sinai era menită să înfățișeze poporului scenele judecății. Sunetul unei trâmbițe a chemat poporul Israel să se întâlnească cu Dumnezeu. Vocea Arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu îi vor strânge de pe întregul pământ atât pe cei vii, cât și pe cei morți în fața Judecătorului lor. Tatăl și Fiul, însoțiți de o mare mulțime de îngeri, au fost prezenți pe munte. În ziua cea mare a judecății, Isus Hristos va veni „în slava Tatălui Său cu îngerii Săi”. (Matei 16, 27.) El va sta apoi pe tronul slavei Sale și înaintea Sa vor fi adunate toate națiunile pământului. {PP 339.1}

Când prezența divină s-a manifestat pe Sinai, slava Domnului era asemenea focului mistuitor înaintea întregului Israel. Dar când Domnul Hristos va veni în slavă cu sfinții Săi îngeri, întregul pământ va străluci de lumina teribilă a prezenței Sale. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său”. (Psalmii 50, 3-4.) Un torent de foc va ieși și va pleca dinaintea Lui, făcând ca elementele naturii să se topească de căldura cea mare, așa cum se va întâmpla și cu pământul, iar lucrurile care sunt pe el vor fi de asemenea arse. „La descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”. (2 Tesaloniceni 1, 7-8.) {PP 339.2}

Niciodată de când a fost omul creat nu s-a văzut o astfel de manifestare a puterii divine ca atunci când a fost proclamată Legea pe Sinai. „S-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel”. (Psalmii 68, 8.) În mijlocul celor mai teribile convulsii ale naturii, vocea lui Dumnezeu, asemenea unei trâmbițe, s-a auzit din nor. Muntele se clătina de la bază spre vârf și oștile lui Israel, palide și tremurând de groază, s-au aruncat cu fețele la pământ. El, a cărui voce scutura atunci pământul, a declarat: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul”. (Evrei 12, 26.) Sfânta Scriptură spune: „Domnul va răcni de sus; din Locașul Lui cel sfânt”, „de se zguduie cerurile și pământul”. (Ieremia 25, 30; Ioel 3, 16.) În ziua cea mare, ce stă să vină, cerurile se vor strânge „ca o carte de piele, pe care o faci sul”. (Apocalipsa 6, 14.) Chiar munții și insulele vor fi mutate din locurile lor. „Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică”. (Isaia 24, 20.) {PP 340.1}

„De aceea, toate mâinile slăbesc și orice inimă omenească se topește”, de aceea toate fețele „s-au îngălbenit”; „ei sunt năpădiți de spaimă; îi apucă chinurile și durerile”. „Voi pedepsi — zice Domnul — lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirea lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori”. (Isaia 13, 7.8.11; Ieremia 30, 6.) {PP 340.2}

Când Moise a coborât de pe munte din fața Prezenței divine, unde primise tablele mărturiei, Israelul cel vinovat n-a putut suporta lumina aceea slăvită a feței sale. Cu atât mai puțin vor putea călcătorii Legii să privească la Fiul lui Dumnezeu atunci când El va apărea în slava Tatălui Său, înconjurat de toate oștile cerești, pentru a aduce la îndeplinire judecata Cerului asupra călcătorilor Legii și a acelora ce au respins jertfa Sa ispășitoare. Aceia care au nesocotit Legea lui Dumnezeu și au călcat în picioare sângele Domnului Hristos, „împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici", se vor ascunde „în peșteri și în stâncile munților" și vor spune munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" (Apocalipsa 6, 15-17.) „În ziua aceea, oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur ... la șobolani și la lilieci și vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să îngrozească pământul". (Isaia 2, 20-21.) {PP 340.3}

Atunci se va vedea că răzvrătirea lui Satana împotriva lui Dumnezeu a avut ca rezultat propria sa ruină, cum și ruina tuturor acelora care au ales să devină supușii săi. El le spusese ce mare bine va rezulta din călcarea Legii lui Dumnezeu; dar se va vedea că „plata păcatului este moartea". „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca mirișteа; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va mai lăsa nici rădăcină, nici ramură". (Maleahi 4, 1.) Satana, rădăcina oricărui păcat, și toți cei ce săvârșesc răul, care sunt ramurile lui, vor fi cu totul tăiați. Se va pune capăt păcatului, cu toate vaiurile și ruina ce au rezultat din el. Psalmistul spune: „Tu pedepsești neamurile, nimicești pe cel rău, le ștergi numele pentru totdeauna și pe vecie. S-au dus vrăjmașii! N-au rămas din ei decât niște dărâmături veșnice!" (Psalmii 9, 5.6.) {PP 341.1}

Dar, în mijlocul furtunii judecății divine, copiii lui Dumnezeu nu vor avea de ce să se teamă. „Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel". (Ioel 3, 16.) Ziua ce aduce groaza și nimicirea pentru călcătorii Legii lui Dumnezeu le va aduce celor ascultători „o bucurie negrăită și strălucită". (1 Petru 1, 8.) „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei", spune Domnul, „care au făcut legământ cu Mine prin jertfă. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă". (Psalmii 50, 5-6.) {PP 341.2}

„Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește". (Maleahi 3, 18.) „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor și nu tremura de ocările lor." „Iată că îți iau din mână potirul amețelii, ca să nu mai bei din el" „Eu, Eu vă mângâi". (Isaia 51, 7.22.12.) „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine". (Isaia 54, 10.) Marele plan de mântuire are ca rezultat readucerea lumii în grația lui Dumnezeu. Tot ce a fost pierdut prin păcat va fi restaurat. Nu numai omul, ci și pământul va fi răscumpărat, pentru a fi locuința veșnică a celor ascultători. Timp de șase mii de ani, Satana s-a luptat să-și mențină stăpânirea pe pământ. Acum, planul de la origini al lui Dumnezeu privind

crearea lui va fi împlinit. „Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie”. (Daniel 7, 18.) „De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat”. (Psalmii 113, 3.) „În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul”. (Zaharia 14, 9.) Scripturile spun: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri”. „Lucrurile mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire”. (Psalmii 119, 89; 111, 7-8.) Rânduielile sfinte pe care Satana le-a urât și pe care a căutat să le distrugă vor fi onorate de întregul univers, sfânt și fără păcat. „Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsară dreptatea și lauda în fața tuturor neamurilor”. (Isaia 61, 11.) {PP 341.3}

Capitolul 30 — Cortul și serviciile lui

Capitol bazat pe textele din Exod 25 până la 40; Leviticul 4 și 16.

Porunca aceasta i-a fost comunicată lui Moise în timp ce se afla pe munte cu Dumnezeu: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25, 8); și au fost date toate dispozițiile necesare pentru construirea tabernacolului, a cortului întâlnirii. Datorită apostaziei lor, izraeliții au pierdut binecuvântarea prezenței divine și, pentru un timp, a fost imposibilă ridicarea sanctuarului pentru Dumnezeu în mijlocul lor. Dar, după ce au intrat din nou în grația Cerului, marele conducător a purces la împlinirea poruncii divine. {PP 343.1}

Oameni aleși au fost în mod special înzestrați de către Dumnezeu cu iscusință și înțelepciune, pentru construirea clădirii sfinte. Dumnezeu personal i-a dat lui Moise planul acelui edificiu, cu dispoziții speciale privind mărimea și forma, materialele care să fie folosite, cum și pentru fiecare piesă de mobilier pe care trebuia să o conțină. Locașul sfânt făcut de mâini omenești avea să fie „chipul adevăratului locaș de închinare”, chipul „lucrurilor care sunt în ceruri” (Evrei 9, 24.23) — o reprezentare în miniatură a Sanctuarului ceresc unde Hristos, slăvitul nostru Mare Preot, după ce și-a adus viața ca jertfă, avea să mijlocească în favoarea celui păcătos. Pe munte, Dumnezeu i-a dat lui Moise posibilitatea să vadă Sanctuarul ceresc și i-a poruncit să facă toate lucrurile după chipul ce i-a fost arătat. Toate aceste dispoziții au fost înregistrate cu grijă de Moise, care le-a transmis, la rându-i, conducătorilor poporului. {PP 343.2}

Pentru construirea sanctuarului erau necesare pregătiri mari și costisitoare; se cerea o mare cantitate din cel mai prețios și scump metal; cu toate acestea, Dumnezeu a acceptat numai daruri de bunăvoie. „Să-l primiți pentru Mine (darul) de la orice om care-l va da cu tragere de inimă”, a fost porunca divină repetată de Moise adunării poporului. Consacrarea deplină lui Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele cerințe în lucrarea de pregătire a unui locaș pentru Cel Prea Înalt. {PP 343.3}

Tot poporul a răspuns cu tragere de inimă. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte. Au venit îndată bărbații și femeile, toți cei cu tragere de inimă și au adus belciuge de nas, inele, cercei, brățări, salbe și tot felul de lucruri de aur; fiecare a adus prinosul de aur pe care-l închinase Domnului.” {PP 344.1}

„Toți cei ce aveau stofe (materii) vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu, in subțire și păr de capră, piei de berbeci vopsite în roș, și piei de vițel de mare, le-au adus.” „Toți cei ce puteau aduce prin ridicare un prinos de argint și de aramă, au adus prinosul Domnului. Toți cei ce aveau lemn de salcâm, bun pentru lucrările rânduite pentru slujbă, l-au adus”. {PP 344.2}

„Toate femeile iscusite au tors cu mâinile lor și au adus lucrul lor, și anume: tort vopsit în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și in subțire.” „Toate femeile cu tragere de inimă și iscusite au tors păr de capră.” „Fruntașii poporului au adus pietre de onix și alte pietre pentru efod și

pieptar, mirodenii și untdelemn pentru sfeșnic, pentru untdelemnul ungerii și pentru tămâia mirositoare". (Exod 35, 21-28.) {PP 344.3}

În timp ce ridicarea sanctuarului era în curs, poporul — tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii continuau să-și aducă darurile, până când cei care aveau răspunderea lucrării au constatat că au destul, chiar mai mult decât puteau folosi. Și Moise a pus să se vestească prin toată tabăra: „Nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaș. Au oprit astfel pe popor să mai aducă daruri". (Exod 36, 6.) Cărțirile izraeliților și pedepsele lui Dumnezeu datorate păcatelor lor au fost raportate ca o avertizare pentru generațiile următoare. Iar devotamentul și râvna lor, cum și dărnicia lor, sunt un exemplu vrednic de urmat. Toți cei care iubesc serviciul divin de închinare și de adorare a lui Dumnezeu și care prețuiesc binecuvântările prezenței Sale sfinte vor da pe față același spirit de sacrificiu în pregătirea locașului în care El să Se poată întâlni cu ei. Ei vor dori să-I aducă Domnului un dar din tot ce au mai bun. O casă construită pentru Dumnezeu nu trebuie să fie lăsată împovărată de datorii, căci El este dezonorat prin aceasta. Ar trebui să se dea cu dărnicie o sumă îndestulătoare pentru realizarea lucrării, așa încât lucrătorii să poată spune așa cum au spus constructorii sanctuarului: „Nu mai aduceți daruri". {PP 344.4}

Cortul întâlnirii a fost astfel construit, ca să se poată desface în bucăți și să fie transportat de izraeliți în toate peregrinările lor. Era deci mic, neavând mai mult de șaptesprezece metri lungime și aproape șase metri în lățime și înălțime. Lemnul folosit pentru construcție și pentru mobilier era de salcâm, care era cel mai puțin supus stricăciunii dintre toate celelalte ce se puteau găsi la Sinai. Pereții erau făcuți din scânduri drepte fixate pe niște picioare de argint cu ajutorul unor stâlpi și al unor drugi; toate erau acoperite cu aur, dând construcției înfățișarea de aur masiv. Acoperișul era format din patru straturi de covoare: primul, partea dinăuntru, fiind de „in subțire, răsucit și din albastru, purpuriu și cărămiziu ... cu heruvimi lucrați cu măiestrie" (Exod 26, 1), celelalte trei straturi, unul din păr de capră, altul din piei de berbec vopsite în roșu, iar altul din piei de vițel de mare, aranjate astfel încât să ofere o desăvârșită apărare. {PP 347.1}

Clădirea era împărțită în două încăperi, printr-o perdea bogată și frumos lucrată, prinsă de stâlpi îmbrăcați în aur; iar o perdea asemănătoare închidea intrarea în prima încăpere. Acestea, ca și covorul acoperitor dinăuntru, care forma tavanul, erau din culorile cele mai strălucitoare, albastru, purpuriu și cărămiziu, aranjate frumos, iar în țesătură erau cusuți cu fire de aur și de argint heruvimi, reprezentând oastea îngerească ce este în legătură strânsă cu lucrarea din Sanctuarul ceresc; ei sunt duhuri slujitoare ce slujesc poporului lui Dumnezeu de pe pământ. {PP 347.2}

Cortul cel sfânt era așezat într-un loc liber, numit curte, care era împrejmuit cu pânză de in răsucit, prinsă de stâlpi de aramă. Intrarea în curtea aceasta era prin partea de la răsărit. Ea era închisă cu covoare dintr-un material prețios și lucrate frumos, deși erau inferioare celor din sanctuar. Pânzele împrejmuitoare ale curții, fiind numai pe jumătate înalte față de pereții tabernacolului, clădirea putea să fie bine văzută de poporul ce era afară. În curte, lângă intrare, se afla altarul de aramă pentru arderile de tot. Pe acest altar se ardeau toate jertfele aduse Domnului și mistuite de foc, iar coarnele lui erau stropite cu sângele ispășitor. Între altar și ușa

sanctuarului se afla ligheanul, care era de asemenea din aramă, făcut din oglinzile care fuseseră darul de bunăvoie al femeilor lui Israel. În ligheanul acesta preoții trebuia să-și spele mâinile și picioarele ori de câte ori intrau în încăperile sfinte sau se apropiau de altar pentru a aduce Domnului o jertfă mistuită de foc. {PP 347.3}

În prima despărțitură, sau locul sfânt, se aflau: masa punerii pâinilor înainte, sfeșnicul, sau suportul lămpilor, și altarul tămâierii. Masa punerii pâinilor înainte se afla la nord. Împreună cu chenarul ei, ca o coroană ornamentală, masa era poleită cu aur curat. Pe ea, preoții trebuia să așeze în fiecare Sabat douăsprezece pâini, aranjate în două șiruri și stropite cu tămâie. Pâinile ce erau luate de pe masă, fiind socotite sfinte, trebuia să fie mâncate de către preoți. Spre sud se afla sfeșnicul cu șapte brațe, cu cele șapte lămpi ale lui. Brațele lui erau împodobite cu flori frumos lucrate, care înfățișau crini, totul fiind făcut dintr-o singură bucată de aur masiv. Pentru că sfântul locaș nu avea ferestre, niciodată nu se stingeau toate lămpile, ci își revărsau lumina zi de zi și noapte de noapte. Chiar înaintea perdelei ce despărțea Sfânta de Sfânta sfintelor și în imediata apropiere a prezenței lui Dumnezeu, se afla altarul de aur al tămâierii. Pe acest altar, preotul trebuia să ardă tămâie în fiecare dimineață și în fiecare seară; coarnele altarului erau atinse cu sângele jertfei pentru păcat și erau stropite cu sânge în ziua cea mare a ispășirii. Focul de pe acest altar a fost aprins de Dumnezeu Însuși și era îngrijit și păstrat cu sfințenie. Zi și noapte tămâia sfântă împrăștia parfumul ei frumos mirositor în toate încăperile sfinte și în afară, până departe, în jurul cortului întâlnirii. {PP 348.1}

Dincolo de perdeaua dinăuntru se afla Sfânta sfintelor, unde era concentrat serviciul simbolic al ispășirii și mijlocirii și care alcătuia inelul de legătură dintre cer și pământ. În această încăpere se afla chivotul, o ladă din lemn de salcâm, poleită pe dinăuntru și pe dinafară cu aur și având un chenar, ca o coroană, în partea de sus. El a fost făcut ca să păstreze tablele de piatră, pe care Dumnezeu personal scrisese Cele Zece Porunci. De aceea, era numit chivotul testamentului lui Dumnezeu, deoarece Cele Zece Porunci stăteau la baza legământului, sau chivotul legământului făcut între Dumnezeu și Israel. {PP 348.2}

Capacul sfântului chivot era numit tronul milei. El era făcut dintr-o bucată de aur masiv și pe el stăteau doi heruvimi de aur, unul la un capăt și altul la celălalt capăt. Câte o aripă a fiecărui înger era întinsă în sus, în timp ce aripa cealaltă era strânsă peste corp (Ezechiel 1, 11), în semn de respect și umilință. Poziția heruvimilor, cu fețele îndreptate unul către celălalt și privind cu respect în jos, către chivot, reprezintă respectul cu care oștile cerești privesc Legea lui Dumnezeu, cum și interesul lor față de planul de mântuire. Deasupra tronului milei se afla șechina, manifestarea prezenței divine, iar dintre heruvimi, Dumnezeu făcea cunoscut voia Lui. Soliile divine erau uneori aduse la cunoștința marelui preot printr-o voce din nor. Alteori, o lumină se odihnea asupra îngerului din dreapta, ceea ce însemna aprobare sau primire, sau o umbră, un nor, se așeza pe cel din stânga, pentru a descoperi dezaprobarea sau respingerea. {PP 348.3}

Legea lui Dumnezeu, cuprinsă în chivot, era marea regulă a neprihănirii și a judecății. Legea îl osândea la moarte pe cel ce o călca, dar deasupra Legii era tronul milei, pe care se descoperea

prezența lui Dumnezeu și de unde, în virtutea ispășirii, păcătosului ce se pocăia îi era acordată iertarea. Astfel, în lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea noastră, simbolizată prin serviciul de la sanctuar, „bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. (Psalmii 85, 10.) {PP 349.1}

Nici un limbaj omenesc nu poate descrie slava scenei dinăuntrul sanctuarului, pereții îmbrăcați în aur, reflectând lumina de la sfeșnicul de aur, scânteierile vii ale perdelelor brodate cu bogăție, cu îngerii lor strălucitori, masa și altarul tămâierii, în măreția aurului strălucitor; dincolo de cea de-a doua perdea, chivotul cel sfânt, cu heruvimii lui plini de mister, iar deasupra lui, șechina cea sfântă, manifestarea vizibilă a prezenței lui Iehova; dar toate acestea erau numai o slabă reflectare a măririi Templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării pentru mântuirea omului. {PP 349.2}

A fost nevoie de aproape jumătate de an pentru construirea tabernacolului, a sfântului locaș. Când a fost terminat, Moise a cercetat toată lucrarea constructorilor, comparând-o cu modelul ce îi fusese arătat pe munte și cu dispozițiile pe care le primise din partea lui Dumnezeu. „Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat”. (Exod 39, 43.) Cu un viu interes, mulțimile lui Israel s-au adunat împrejur ca să privească construcția cea sfântă. În timp ce contemplau scena cu o satisfacție plină de respect, stâlpul de nor plutea deasupra sanctuarului și, coborând, l-a învăluit. „Și slava Domnului umplea cortul”. (Exod 40, 34.) Avea loc o descoperire a măririi divine și, pentru un timp, nici chiar Moise nu a putut intra. Cu o profundă emoție, poporul privea semnul ce arăta că lucrarea mâinilor lor a fost primită. N-a avut loc o demonstrare zgomotoasă a bucuriei. O teamă sfântă îi stăpânea pe toți. Dar bucuria inimilor lor se revărsa în lacrimi de bucurie și, în taină, ei șopteau cuvinte solemne de mulțumire pentru că Dumnezeu a binevoit să locuiască cu ei. {PP 349.3}

Prin rânduială dumnezeiască, seminția lui Levi a fost pusă deoparte pentru serviciul de la sanctuar. În vremurile de demult, fiecare om era preotul propriei sale case. În zilele lui Avraam, preoția era socotită ca fiind dreptul de întâi născut, al celui mai mare fiu. Acum, în locul primului născut din tot Israelul, Domnul a primit seminția lui Levi pentru a sluji la sanctuar. Prin această cinste deosebită, El și-a manifestat aprobarea pentru credincioșia lor, dovedită atât prin alipirea de slujba Sa, cât și prin executarea judecății Sale atunci când Israel a apostaziat, închinându-se la vițelul de aur. Cu toate acestea, preoția a fost restrânsă numai la familia lui Aaron. Numai lui Aaron și fiilor săi le era îngăduit să slujească înaintea Domnului; restul seminției avea în grijă sanctuarul și mobilierul lui și trebuia să le dea ajutor preoților în slujba lor, dar nu avea voie să aducă jertfe, să ardă tămâie sau să privească la lucrurile sfinte, până nu erau acoperite. {PP 350.1}

Potrivit cu slujba lor, preoților le era rânduită o îmbrăcăminte specială. „Fratelui tău Aaron să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste și podoabă” (Exod 28, 2), era porunca divină dată lui Moise. Haina preotului obișnuit era din in alb, țesută dintr-o bucată. Era lungă până aproape de gleznă, strânsă la mijloc cu un cordon de in alb, brodat cu albastru, purpuriu și cărămiziu. Un turban sau o mitră de in completa îmbrăcămintea lui exterioară. La rugul ce ardea,

lui Moise i s-a poruncit să-și scoată sandalele, căci pământul pe care stătea era sfânt. Tot astfel, nici preoții nu puteau intra încălțați în sanctuar. Particulele de praf lipite de încălțăminte ar fi profanat locul sfânt. Ei trebuia să-și lase încălțămintea în curte, înainte de a intra în sanctuar, și să-și spele atât mâinile, cât și picioarele înainte de a sluji în sanctuar sau la altarul jertfelor arse de foc. În felul acesta, se dădea totdeauna învățătura că orice întinăciune trebuie să fie îndepărtată de la aceia care vor să se apropie de prezența lui Dumnezeu. {PP 350.2}

Hainele marelui preot erau din materiale prețioase și lucrate cu multă măiestrie, corespunzând poziției lui alese. Pe lângă haina de in a preotului obișnuit, el mai purta o mantie albastră, țesută de asemenea dintr-o bucată. De jur împrejurul tivului, mantia era împodobită cu clopoței de aur și rodii de culoare albastră, purpurie și cărămizie. Peste aceasta venea un efod — o haină mai scurtă, țesută din fir de aur, albastru, purpuriu, cărămiziu și alb; era ținut strâns legat de corp cu un brâu făcut din aceleași culori și lucrat cu măiestrie. Efodul era fără mâneci, iar pe umerii lui, brodați cu fir de aur, erau prinse două pietre de onix, purtând numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. {PP 350.3}

Peste efod era pieptarul, veșmântul preoțesc cel mai sfânt. El era din același material cu efodul. Era de formă pătrată, măsurând o palmă, fiind agățat de umeri prin lănțișoare de aur împletite ca niște sfori, prinse în verigi de aur. Marginea era făcută din felurile pietre prețioase, de același fel cu pietrele ce alcătuiesc cele douăsprezece temelii ale cetății lui Dumnezeu. Înăuntrul acestui cadru erau douăsprezece pietre prinse în aur, așezate câte patru pe un rând și care, ca și cele de la umăr, aveau săpate pe ele numele semințiilor. Porunca lui Dumnezeu era: „Când va intra Aaron în sfântul locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului”. (Exod 28, 29.) Tot așa, Domnul Hristos, slăvitul Mare Preot, prezentând sângele Său înaintea Tatălui, în favoarea păcătosului, poartă pe inima Sa numele oricărui suflet ce se pocăiește și crede. Psalmistul spune: „Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul Se gândește la mine”. (Psalmii 40, 17.) {PP 351.1}

La dreapta și la stânga pieptarului se aflau două pietre mari, foarte strălucitoare. Acestea erau cunoscute ca fiind URIM și TUMIM. Prin ele i se făcea cunoscută marelui preot voia lui Dumnezeu. Când erau aduse înaintea Domnului întrebări cu privire la diferite lucruri, pentru a se lua o hotărâre, un nimb de lumină ce încercuia piatra prețioasă din dreapta era un semn al consimțirii sau aprobării divine, în timp ce o înnorare a pietrei din stânga era o dovadă a respingerii sau dezaprobării. {PP 351.2}

Mitra marelui preot era un turban din pânză de in, având prinsă de el, printr-un fir albastru, o placă de aur cu inscripția: „Sfințenie Domnului”. Tot ce era legat de îmbrăcămintea și purtarea preoților trebuia să fie astfel încât să imprime, în cei ce-i priveau, un simțământ al sfințeniei lui Dumnezeu, al sfințeniei închinării și adorării Sale și al curăției ce se cerea acelora care veneau în prezența Sa. {PP 351.3}

Nu numai sanctuarul, dar și lucrarea preoților trebuia să fie „chipul și umbra lucrurilor cerești”. (Evrei 8, 5.) Acest lucru era deci de mare importanță și Domnul, prin Moise, a dat

lămuririle cele mai amănunțite și mai explicite cu privire la fiecare parte a acestui serviciu preînchipuitor. Serviciul în sanctuar era împărțit în două, și anume un serviciu zilnic și unul anual. Serviciul zilnic era adus la îndeplinire la altarul arderii de tot din curtea sanctuarului și în locul sfânt, în timp ce serviciul anual se îndeplinea în locul prea sfânt. {PP 351.4}

Nici un ochi al vreunui muritor, în afară de cel al marelui preot, nu trebuia să privească în încăperea dinăuntru a sanctuarului. Numai o dată pe an, marele preot putea să intre acolo și numai după cea mai atentă și solemnă pregătire. Tremurând, el mergea înaintea lui Dumnezeu, iar poporul, într-o tăcere plină de respect, aștepta întoarcerea lui, având inimile înălțate în rugăciuni călduroase, implorând binecuvântarea divină asupra lor. Înaintea tronului milei, marele preot făcea ispășire pentru Israel, iar într-un nor de slavă, Dumnezeu Se întâlnea cu el. Rămânerea lui acolo peste timpul obișnuit îi umplea pe toți de teamă, ca nu cumva, din cauza păcatelor lor sau a păcatelor lui, el să fi fost ucis de slava lui Dumnezeu. Serviciul zilnic consta din jertfa arderii de tot de dimineață și seară, din arderea de tămâie plăcut mirositoare pe altarul de aur și din jertfele speciale aduse pentru păcatele individuale. Mai erau jertfe pentru Sabate, pentru lună nouă, cum și pentru sărbători speciale. {PP 352.1}

În fiecare dimineață și seară, un miel de un an era adus ca ardere de tot pe altar, cu darurile de mâncare corespunzătoare, simbolizând astfel consacrarea zilnică a națiunii față de Domnul Dumnezeu, cum și continua dependență de sângele ispășitor al lui Hristos. Dumnezeu a poruncit în mod expres ca fiecare jertfă adusă pentru serviciul sanctuarului să fie „fără cusur”. (Exod 12, 5.) Preoții trebuia să examineze toate animalele aduse pentru jertfă și trebuia să respingă pe oricare dintre ele la care se descoperea un defect. Numai o jertfă „fără cusur” putea fi un simbol al curăției desăvârșite a Aceluia care avea să Se ofere pe Sine ca un „miel fără cusur și fără prihană”. (1 Petru 1, 19.) Apostolul Pavel ne atrage atenția la aceste jertfe ca o ilustrare a ceea ce trebuie să ajungă urmașii lui Hristos. El zice: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. (Romani 12, 1.) Noi trebuie să ne predăm pe noi înșine în slujba lui Dumnezeu și să căutăm să facem jertfa aceasta cât mai perfectă cu putință. Dumnezeu nu va avea plăcere de nimic altceva decât de tot ce putem aduce noi mai bun. Aceia care-L iubesc din toată inima lor vor dori să-I aducă cea mai bună slujire a vieții lor și vor căuta fără încetare să aducă fiecare capacitate a ființei lor în armonie cu legile care îi vor face în stare să împlinească tot mai bine voia Sa. {PP 352.2}

Când ardea tămâie, preotul era adus mult mai direct în prezența lui Dumnezeu decât în oricare alt act al serviciului zilnic. Cum perdeaua dinăuntru a sanctuarului nu ajungea până la tavanul clădirii, slava lui Dumnezeu care se manifesta deasupra milostivitorului era în mod parțial vizibilă din prima încăpere. Când preotul aducea tămâie înaintea Domnului, privea spre chivot; și când norul de tămâie se ridica, slava divină cobora asupra milostivitorului și umplea locul prea sfânt. Adesea ea umplea atât de mult ambele încăperi, încât preotul era nevoit să se retragă la ușa tabernacolului. După cum în serviciul acela preînchipuitor preotul privea prin credință către capacul milei, pe care nu-l putea vedea, tot astfel copiii lui Dumnezeu trebuie să-

și îndrepte acum rugăciunile către Hristos, slăvitul lor Mare Preot care, nevăzut de ochi omenesc, mijlocește pentru ei în sanctuarul de sus. {PP 353.1}

Tămâia care se înălța cu rugăciunile lui Israel reprezintă meritele și mijlocirea Domnului Hristos, perfecta Lui neprihănire, care, prin credință, îi este atribuită poporului Său, singura care face ca închinarea ființelor păcătoase să fie primită înaintea lui Dumnezeu. Înaintea perdelei locului prea sfânt era un altar al continuei mijlociri, iar înaintea locului sfânt, era un altar al continuei ispășiri. Prin sânge și prin tămâie trebuia să se facă apropierea de Dumnezeu — simboluri ce arătau spre Marele Mijlocitor, prin care păcătoșii se pot apropia de Dumnezeu și Singurul prin care harul și mântuirea pot fi acordate celui ce se pocăiește și crede. {PP 353.2}

Când preoții intrau în locul sfânt dimineața și seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuia să-și ia timp să-și cerceteze în mod stăruitor inima și să-și mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu fețele îndreptate spre sfântul locaș. În felul acesta, cererile lor se înălțau o dată cu norul de tămâie, în timp ce credința se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, preînchipuit prin jertfa de ispășire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineața și seara erau socotite ca sfinte și au ajuns să fie privite de toată națiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Iar când, mai târziu, iudeii au fost împrăștiați ca niște captivi în țări îndepărtate, la orele rânduite ei încă își întorceau fețele spre Ierusalim și își înălțau rugăciunile către Dumnezeul lui Israel. În practica aceasta, creștinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineața și seara. În timp ce condamnă un simplu șir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu privește cu multă plăcere asupra acelora care-L iubesc și care se pleacă dimineața și seara în rugăciune pentru a căuta iertare pentru păcatele făptuite și pentru a-I prezenta cererile lor pentru binecuvântările trebuincioase. {PP 353.3}

Pâinea pentru punerea înainte era ținută în permanență înaintea Domnului, ca o jertfă perpetuă. Astfel, ea era o parte a jertfei zilnice. Era numită pâinea punerii înainte sau „pâinea prezenței”, pentru că era continuu înaintea feței Domnului. Era o recunoaștere a dependenței omului de Dumnezeu atât pentru hrana temporară, cât și pentru cea spirituală, care erau primite numai prin mijlocirea Domnului Hristos. Dumnezeu îl hrănise pe Israel în pustie cu pâine din cer, iar ei erau încă dependenți de belșugul dat de El atât pentru hrana corporală, cât și pentru binecuvântările spirituale. Atât mana, cât și pâinea punerii înainte arătau spre Hristos, Pâinea cea vie, care stă pururea în prezența lui Dumnezeu pentru noi. El Însuși spunea: „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer”. (Ioan 6, 48-51.) Peste pâinile punerii înainte se punea tămâie. În fiecare Sabat, când pâinile erau înlocuite, tămâia era arsă pe altar, ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu. {PP 354.1}

Cea mai importantă parte a slujbei zilnice era serviciul adus la îndeplinire pentru diferite persoane, în mod individual. Păcătosul ce se pocăia își aducea darul la ușa tabernacolului și, așezându-și mâna asupra victimei, își mărturisea păcatele, transferând astfel în mod figurat păcatele sale asupra victimei nevinovate. Animalul avea să fie junghiat chiar de mâna

păcătosului, iar sângele era dus de preot în locul sfânt și stropit înaintea perdelei în spatele căreia se afla chivotul, conținând Legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie păcatul era, prin sânge, transferat în mod figurat asupra sanctuarului. În unele cazuri, sângele nu era dus în locul sfânt; dar carnea trebuia să fie atunci mâncată de către preoți, așa cum îi învățase Moise pe fiii lui Aaron, spunând: „Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării" (Leviticul 10, 17.) Ambele ceremonii simbolizau transferarea păcatului de la cel ce se pocăia, asupra sanctuarului. {PP 354.2}

Aceasta era lucrarea ce se săvârșea zilnic, zi după zi, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel fiind astfel transferate asupra sanctuarului, sfântul locaș era mânjit și devenea necesară o lucrare specială pentru înlăturarea păcatelor. Dumnezeu a poruncit să se facă ispășire pentru fiecare dintre cele două despărțituri ale sanctuarului, ca și pentru altar, pentru ca „să-l curețe și să-l sfințească de toate necurățiile copiilor lui Israel". (Leviticul 16, 19.) {PP 355.1}

O dată pe an, în marea zi a ispășirii, marele preot intra în locul prea sfânt pentru a face curățirea sanctuarului. Lucrarea adusă la îndeplinire acolo completa șirul anual al slujbelor. {PP 355.2}

În ziua de ispășire erau aduși doi țapi la ușa sfântului locaș și se trăgea la sorți pentru ei, „un sorț pentru Domnul și un sorț pentru Azazel". Țapul pe care cădea sorțul dintâi avea să fie junghiat ca jertfă pentru păcat, adusă pentru popor. Marele preot trebuia să ia din acest sânge și să ducă dincolo de perdea și să stropească cu el spre milostivitor. „Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor." {PP 355.3}

„Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit; în pustie, să-i dea drumul". (Leviticul 16, 21.22.) Numai după ce țapul era astfel trimis în pustie, poporul se putea socoti ca eliberat de povara păcatelor lui. Fiecare om trebuia să-și smerească sufletul în timp ce avea loc lucrarea de ispășire. Toate afacerile, toate lucrurile obișnuite trebuia lăsate la o parte și întreaga adunare a lui Israel petrecea ziua într-o solemnă umilință înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și o profundă cercetare a inimii. {PP 355.4}

Prin acest serviciu anual, poporul era învățat cu privire la importantele adevăruri ale ispășirii. În jertfele pentru păcat, aduse în timpul anului, fusese primit sângele victimei în locul păcătosului; dar sângele acesta nu făcuse o ispășire deplină pentru păcat. El nu făcuse decât să procure mijloacele prin care păcatul era transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui ca jertfă, păcătosul recunoștea autoritatea Legii, își mărturisea vinovăția nelegiuirii și credința în Domnul Hristos, care trebuia să ridice păcatele lumii, dar nu era cu totul eliberat de condamnarea Legii. În Ziua ispășirii, marele preot, după ce aducea o jertfă pentru adunarea lui Israel, mergea în locul prea sfânt cu sângele jertfei și stropea din el asupra capacului ispășirii, deasupra tablelor

Legii. În felul acesta, cerințele Legii, care cerea viața păcătosului, erau satisfăcute. Apoi, în calitatea sa de mijlocitor, marele preot lua păcatele asupra sa și, ieșind din sanctuar, ducea cu sine povara vinovăției poporului Israel. La ușa tabernacolului, își punea mâinile pe capul țapului de trimis și mărturisea asupra lui „toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege, cu care au păcătuit ei", punându-le „pe capul țapului". Iar când țapul care purta păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că, o dată cu el, și aceste păcate au fost depărtate pentru totdeauna de la popor. Aceasta a fost slujba săvârșită drept „chipul și umbra lucrurilor cerești". (Evrei 8, 5.) {PP 355.5}

Așa cum s-a spus, sanctuarul pământesc a fost ridicat de Moise după modelul ce i-a fost arătat pe munte. El era „o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe"; cele două încăperi sfinte ale lui erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri". Domnul Hristos, slăvitul nostru Mare Preot, este „slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul". (Evrei 9, 9.23; 8, 2.) Pe când se afla în viziune, apostolului Ioan i-a fost îngăduit să privească templul lui Dumnezeu din ceruri și a văzut „șapte lămpi de foc", care ardeau „înaintea scaunului de domnie". (Apocalipsa 4, 5.) El a văzut un înger care avea „o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie". (Apocalipsa 8, 3.) În viziune, profetului i s-a îngăduit să privească în prima încăpere a Sanctuarului din ceruri și a văzut acolo „șapte lămpi de foc" și „altarul de aur", reprezentate prin sfeșnicul de aur și altarul tămâierii din sanctuarul de pe pământ. Din nou, „Templul lui Dumnezeu care este în ceruri a fost deschis" (Apocalipsa 11, 19) și el a privit dincolo de perdeaua dinăuntru, în Sfânta Sfintelor. Aici a văzut „chivotul legământului Său" (Apocalipsa 11, 19), reprezentat prin lada cea sfântă făcută de Moise pentru a cuprinde Legea lui Dumnezeu. {PP 356.1}

Moise a făcut sanctuarul pământesc „după chipul pe care-l văzuse". Pavel declară că, atunci când au fost gata, „cortul și toate vasele pentru slujbă" erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri". (Faptele Apostolilor 7, 44; Evrei 9, 21-23.) Iar Ioan spune că a văzut Sanctuarul din ceruri. Sanctuarul acela în care Isus slujește pentru noi este marele original, după care sanctuarul ridicat de Moise era numai o copie. {PP 357.1}

Templul ceresc — locașul Împăratului împăraților, în care „mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui" (Daniel 7, 10), acel templu plin de slava tronului cel veșnic, unde serafimii, strălucitorii lui păzitori, își acoperă fața în adorare — nu poate fi reprezentat în toată vastitatea și slava lui de nici o construcție pământească. Cu toate acestea, adevărurile importante cu privire la Sanctuarul ceresc și cu privire la lucrarea cea mare ce se săvârșește acolo pentru mântuirea omului trebuia să fie făcute cunoscute, învățate, prin sanctuarul pământesc și slujbele lui. {PP 357.2}

După înălțarea Lui la cer, Mântuitorul nostru trebuia să-și înceapă lucrarea ca Marele nostru Preot. Pavel spune: „Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu". (Evrei 9, 24.) După cum lucrarea Domnului Hristos avea să constea

din două mari părți, fiecare dintre ele întinzându-se pe o anume perioadă de timp și având un loc deosebit în Sanctuarul ceresc, tot astfel slujba preînchipuitoare avea loc în două părți, slujba zilnică și slujba anuală, și pentru fiecare era rânduită o despărțitură a tabernacolului. {PP 357.3}

După cum Domnul Hristos, la înălțarea Sa, S-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu ca să mijlocească cu sângele Său în favoarea credincioșilor pocăiți, tot astfel preotul, în slujba zilnică, stropea sângele jertfei în locul sfânt, pentru păcătos. {PP 357.4}

Sângele lui Hristos, ce era menit să-L elibereze pe păcătosul pocăit de condamnarea Legii, nu avea să șteargă păcatul; acesta avea să rămână scris în sanctuar până la ispășirea finală; tot astfel în simbol, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la cel pocăit, dar rămânea în sanctuar până la ziua cea mare a ispășirii. {PP 357.5}

În ziua cea mare a răsplătirii finale, morții vor fi „judecați după faptele lor, după cele scrise în cărți". (Apocalipsa 20, 12.) Apoi, în virtutea sângelui ispășitor al Domnului Hristos, păcatele tuturor celor cu adevărat pocăiți vor fi șterse din cărțile cerului. În felul acesta, Sanctuarul va fi eliberat sau curățat de păcatele înscrise acolo. În simbol, această mare lucrare de ispășire sau ștergere a păcatelor era reprezentată prin serviciile din Ziua Ispășirii — curățirea sanctuarului pământesc, care era adusă la îndeplinire prin îndepărtarea, în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, a păcatelor prin care fusese mânjit. {PP 357.6}

După cum, în ispășirea finală, păcatele celor cu adevărat pocăiți vor fi șterse din cărțile cerului pentru ca să nu mai fie niciodată amintite și să nu mai vină în minte, tot astfel, în simbol, ele erau duse în pustie, îndepărtate pentru totdeauna de la adunare. {PP 358.1}

Întrucât Satana este originea păcatului, instigatorul la făptuirea tuturor păcatelor care au adus moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere ca el să sufere pedeapsa finală. Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor și curățirea Universului de păcat va fi încheiată prin îndepărtarea păcatului din Sanctuarul ceresc și așezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suporta pedeapsa finală. Tot astfel și în serviciul preînchipuitor, șirul anual al serviciilor se încheia cu lucrarea de curățire a sanctuarului și mărturisirea sau punerea păcatelor pe capul țapului de trimis. {PP 358.2}

În felul acesta, prin slujbele de la cortul întâlnirii și de la templul care i-a luat locul mai târziu, poporul era învățat zilnic marile adevăruri referitoare la moartea și slujirea Domnului Hristos, iar o dată pe an mintea tuturor era îndreptată spre evenimentele de încheiere a marii controverse dintre Hristos și Satana — curățirea finală a Universului de păcat și păcătoși. {PP 358.3}

Capitolul 31 — Păcatul lui Nadab și Abihu

Capitol bazat pe textele din Leviticul 10, 1-11.

După sfințirea cortului întâlnirii, preoții au fost consacrați în slujbele lor sfinte. Aceste servicii de consacrare au ținut șapte zile, fiecare zi fiind marcată de ceremonii deosebite. În cea de-a opta zi, preoții și-au început slujba. Asistat de fiii săi, Aaron a adus jertfele cerute de Dumnezeu, apoi și-a înălțat mâinile și a binecuvântat poporul. Toate au fost făcute așa cum poruncise Dumnezeu, și El a primit jertfa și și-a descoperit slava într-un chip deosebit: a venit foc de la Dumnezeu și a mistuit jertfa de pe altar. Poporul a privit la această minunată manifestare a puterii divine cu frică și cu mult interes. În ea, izraeliții au văzut un semn al slavei și bunăvoinței lui Dumnezeu, au scos cu toții un strigăt de laudă și adorare și au căzut cu fețele la pământ, ca și cum s-ar fi aflat chiar în prezența lui Dumnezeu. {PP 359.1}

Dar nu mult după aceea, o neașteptată și teribilă nenorocire a lovit familia marelui preot. La ceasul închinării, în timp ce rugăciunile și laudele poporului se înălțau la Dumnezeu, doi dintre fiii lui Aaron și-au luat cădelnițele și au ars în ele tămâie, ca să se înalțe ca un miros bine plăcut înaintea lui Dumnezeu. Dar au nesocotit porunca Sa, folosind „foc străin”. Ei au folosit foc obișnuit, pentru arderea tămâii, în loc să folosească focul sfânt, pe care-l aprinsese Însuși Dumnezeu și poruncise să fie folosit în scopul acesta. Pentru acest păcat, un foc a ieșit de la Domnul și i-a mistuit acolo, în fața poporului. {PP 359.2}

După Moise și Aaron, Nadab și Abihu erau în pozițiile cele mai înalte în Israel. Ei fuseseră onorați de Dumnezeu în mod deosebit, îngăduindu-li-se ca, împreună cu cei șaptezeci de bătrâni, să privească slava Sa pe munte. Dar, pentru aceasta, abaterea lor nu trebuia să fie nici scuzată și nici trecută cu vederea. Toate acestea făceau ca păcatul lor să fie și mai grav. Când au primit multă lumină, când, asemenea părinților lui Israel, s-au urcat pe munte, oamenii au avut privilegiul de a avea comuniune cu Dumnezeu și au locuit în lumina slavei Sale. Ei nu trebuia să se mângâie cu gândul că după aceea pot păcătui fără să fie pedepsiți și că, întrucât au fost astfel onorați, Dumnezeu nu va fi atât de strict, încât să pedepsească nelegiuirea lor. Aceasta este o înșelăciune fatală. Lumina cea mare și marile privilegii acordate cer să se aducă roade ale virtuții și sfințeniei pe măsura luminii primite. Dumnezeu nu poate primi mai puțin. Marile binecuvântări și privilegii n-ar trebui niciodată să-l adoarmă pe vreun om, să-l facă să se simtă în siguranță sau să fie nepăsător. Ele n-ar trebui niciodată să dea libertatea de a păcătui sau de a-i face pe cei care le primesc să creadă că Dumnezeu nu va fi strict cu ei. Toate avantajele pe care le dă Dumnezeu sunt mijloace ale Sale, ca să pună foc în spirit, zel în eforturi și putere în aducerea la îndeplinire a sfintei Sale voi. {PP 359.3}

Nadab și Abihu nu fuseseră deprinși în tinerețea lor cu stăpânirea de sine. Pornirea spre îngăduință a tatălui, lipsa lui de hotărâre atunci când era vorba de ce este drept, îl făcuseră să neglijeze disciplinarea copiilor. Fiilor săi li se îngăduise să umble cum le plăcea. Deprinderea de a-și satisface poftele, cultivată vreme îndelungată, ajunsese să pună stăpânire pe ei în așa fel, încât nici chiar răspunderea pentru slujba cea mai sfântă, pe care o îndeplineau, nu avusese putere

să-i scape de ea. Ei nu fuseseră învățați să respecte autoritatea tatălui lor și, de aceea, nu erau în stare să-și dea seama de nevoia unei ascultări stricte față de cerințele lui Dumnezeu. Îngăduința greșită a lui Aaron față de fiii săi i-a făcut să ajungă obiectul judecății divine. {PP 360.1}

Dumnezeu voia să învețe poporul că trebuie să se apropie de El cu respect și teamă și în felul stabilit de El. Dumnezeu nu poate accepta o ascultare numai în parte. Nu era de ajuns ca, la acea oră solemnă de închinare, APROAPE totul să fie făcut după îndrumările Lui. Dumnezeu a rostit un blestem asupra acelora care se depărtează de poruncile Lui și care nu fac nici o deosebire între ce este profan și ce este sfânt. El declară prin profet: „Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric.... Vai de cei ce se socotesc înțelepți și se cred pricepuți ... care scot cu fața curată pe cel vinovat pentru mită și iau drepturile celor nevinovați.... Au nesocotit Legea lui Dumnezeu și au disprețuit Cuvântul Sfântului lui Israel". (Isaia 5, 20-24.) Nimeni să nu se înșele pe sine cu gândul că o parte din poruncile lui Dumnezeu ar fi fără însemnătate sau că El va accepta altceva decât ce a cerut. Profetul Ieremia zice: „Cine a spus și s-a întâmplat ceva fără porunca Domnului?" (Plângerile lui Ieremia 3, 37.) Dumnezeu n-a așezat în Cuvântul Său nici o poruncă pe care oamenii să o poată asculta sau nu, după buna lor plăcere, și să nu suporte consecințele. Dacă aleg orice alte căi, în afară de aceea a unei stricte ascultări, oamenii vor ajunge să vadă că acele căi „la urmă duc la moarte". (Proverbe 14, 12.) {PP 360.2}

„Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar și lui Itamar, fiii lui Aaron: «Să nu vă descoperiți capetele și să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți; ... căci untdelemnul ungerii Domnului este peste voi»". (Leviticul 10, 6.7.) Marele conducător i-a amintit fratelui său cuvintele lui Dumnezeu: „Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor". (Leviticul 10, 3.) Aaron a tăcut. Moartea fiilor săi, seceraţi fără vreo avertizare, pentru un păcat atât de îngrozitor — un păcat pe care el îl vedea acum ca fiind rezultatul propriei sale neglijențe de a-și face datoria — a sfâșiat de durere inima tatălui, dar el n-a dat glas simțămintelor lui. Nu trebuia să lase să se înțeleagă, prin nici un fel de manifestare a durerii, că ar simpatiza cu păcatul. Adunarea nu trebuia să fie făcută să cârtească împotriva lui Dumnezeu. {PP 361.1}

Domnul voia să-l învețe pe poporul Său să recunoască justețea pedepselor Sale, pentru ca și alții să se teamă. Se aflau unii în mijlocul lui Israel pe care avertismentul acestei pedepse teribile îi putea salva, făcându-i să nu abuzeze de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu până acolo, încât și ei să-și sigileze propriul destin. Mustrarea divină se află asupra acelei false simpatii pentru păcătosul care caută să-și scuze păcatul. Ca efect al păcatului, simțurile morale amorțesc până acolo, încât cel care săvârșește răul nu-și dă seama de enormitatea abaterilor lui și, fără puterea convingătoare a Duhului Sfânt, rămâne într-o orbire parțială față de păcatul său. Este de datoria slujitorilor lui Dumnezeu de a le arăta acestor greșiți primejdia în care se află. Aceia care nimicesc efectul avertizărilor, orbind ochii păcătoșilor spre a nu vedea caracterul real și urmările păcatului, se mângâie adesea cu gândul că dau dovadă, în felul acesta, de multă iubire; dar, în realitate, ei lucrează în mod direct spre a se opune și a împiedica lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu; ei îl leagănă pe păcătos, ca să adoarmă pe marginea prăpastiei. În acest fel, se fac

părtași de vinovăția lui și se fac vrednici de o teribilă răspundere pentru atitudinea lui de nepocăință. Mulți, foarte mulți merg spre ruină, ca rezultat al acestei false și înșelătoare simpatii. {PP 361.2}

Nadab și Abihu n-ar fi săvârșit niciodată păcatul acela fatal, dacă n-ar fi fost beți din pricina folosirii vinului. Ei au înțeles că era nevoie de o atentă și solemnă pregătire înainte de a se prezenta la sanctuar, unde se manifesta prezența divină; dar, din cauza necumpătării, au fost descalificați pentru sfânta lor slujbă. Mintea li s-a tulburat, iar simțurile lor morale s-au întunecat, astfel încât n-au mai putut să deosebească între cele sfinte și cele profane. Lui Aaron și fiilor săi rămași în viață le-a fost dată avertizarea: „Tu și fiii tăi, împreună cu tine, să nu beți vin, nici băuturi amețitoare, când veți intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriți; aceasta va fi o lege veșnică între urmașii voștri, ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat, să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile pe care li le-a dat Domnul". (Leviticul 10, 9-11.) Folosirea băuturilor alcoolice are ca efect slăbirea corpului, tulburarea minții și pervertirea obiceiurilor. Ea îi împiedică pe oameni să-și dea seama de sfințenia lucrurilor sfinte sau de forța plină de obligativitate a cerințelor lui Dumnezeu. Toți aceia care ocupă poziții de sfântă răspundere trebuie să fie oameni de o strictă cumpătare, mintea lor trebuie să fie clară, pentru a putea face deosebire între bine și rău, ca să poată avea tăria de a sta la principii și înțelepciunea de a împărți dreptatea și de a da dovadă de milă. {PP 361.3}

Aceeași obligație îi revine fiecărui urmaș al lui Hristos. Apostolul declară: „Voi sunteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit". (1 Petru 2, 9.) Dumnezeu ne cere să păstrăm fiecare putere în starea cea mai bună cu putință, ca să-I putem aduce Creatorului nostru un serviciu bine primit. Când sunt folosite băuturile alcoolice, se va ajunge la aceleași efecte ca în cazul preoților lui Israel. Conștiința își va pierde sensibilitatea față de păcat și va avea loc, mai mult ca sigur, un proces de împietrire până când se va pierde orice deosebire privind importanța a ceea ce este sfânt și a ceea ce este profan. Cum vom putea ajunge atunci la măsura cerințelor divine? „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu". (1 Corinteni 6, 19-20.) „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu". (1 Corinteni 10, 31.) Bisericii lui Dumnezeu din toate veacurile îi este adresată solemna și înfricoșata avertizare: „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu. Căci Templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți voi". (1 Corinteni 3, 17.) {PP 362.1}

Capitolul 32 — Legea și legămintele

La data creării lor, Adam și Eva aveau cunoștință de Legea lui Dumnezeu; ei cunoșteau cerințele pe care ea le avea de la ei; preceptele ei erau scrise în inimile lor. Când omul a decăzut prin călcarea Legii, aceasta nu a fost schimbată, ci a fost rânduit un sistem de îndreptare a lucrurilor, care să-l aducă pe om înapoi, la ascultare. A fost dată făgăduința unui Mântuitor, și jertfele rânduite a fi aduse arătau spre moartea Domnului Hristos, ca fiind Marea Jertfă pentru păcat. Dacă Legea lui Dumnezeu n-ar fi fost călcată, atunci n-ar fi fost moarte și n-ar fi fost nevoie de un Mântuitor; în consecință, n-ar fi fost nevoie nici de jertfă. {PP 363.1}

Adam i-a învățat pe urmașii săi Legea lui Dumnezeu și ea a fost transmisă din tată în fiu de-a lungul generațiilor următoare. Dar, cu toate măsurile pline de bunăvoință, luate pentru mântuirea oamenilor, puțini au fost aceia care au primit-o și au ascultat de ea. Prin neascultare, lumea a devenit atât de stricată, încât a fost nevoie să fie curățită de nelegiuirea ei prin potop. Legea a fost păstrată de Noe și familia sa, iar, la rândul său, Noe i-a învățat pe urmașii săi Cele Zece Porunci. Deoarece oamenii s-au îndepărtat iarăși de Dumnezeu, Domnul l-a ales pe Avraam, despre care a spus: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele”. (Geneza 26, 5.) Lui i-a fost dat ritualul circumciziunii, care era un semn că aceia care îl primeau erau consacrați slujirii lui Dumnezeu — un angajament că ei se vor ține departe de idolatrie și că vor asculta de Legea lui Dumnezeu. Nerespectarea de către urmașii lui Avraam a acestui angajament, așa cum se vede din înclinația lor de a încheia alianțe cu păgânii și de a adopta practicile lor, a fost cauza rămânerii și robiei lor în Egipt. Dar, datorită legăturilor lor cu idolatrii și supunerii impuse cu forța de egipteni, preceptele divine au ajuns să fie și mai mult înjosite datorită amestecului cu învățăturile stricate și crude ale păgânismului. De aceea, când i-a scos din Egipt, Domnul a coborât pe Muntele Sinai învăluit în slavă și înconjurat de îngerii Săi și, într-o măreție înfricoșată, a rostit Legea Sa în auzul întregului popor. {PP 363.2}

Dar nici chiar atunci El n-a încredințat preceptele Sale memoriei unui popor care era gata să uite cerințele Sale, ci le-a scris pe table de piatră. El dorea să ia de la izraeliți orice posibilitate de a amesteca tradițiile păgâne cu preceptele Sale sfinte și de a confunda cerințele Sale cu obiceiuri sau forme omenești. Dar nu S-a limitat numai să le dea preceptele Decalogului. Poporul dovedise că se lasă așa de ușor amăgit, încât Dumnezeu nu voia să lase nepăzită nici o ușă pe care putea veni ispita. Lui Moise i s-a poruncit să scrie, atunci când îi spunea Dumnezeu, rânduieli și legi prin care se dădeau lămuriri și amănunte în legătură cu ceea ce se cerea. Îndrumările acestea, cu privire la îndatoririle izraeliților față de Dumnezeu și unul față de celălalt, cum și față de străin, erau doar principiile Celor Zece Porunci, dezvoltate și redate în așa fel, încât nimeni să nu poată greși. Ele aveau scopul de a apăra sfințenia Celor Zece Porunci, săpate pe tablele de piatră. {PP 364.1}

Dacă omul ar fi păzit Legea lui Dumnezeu, așa cum i-a fost dată lui Adam după căderea sa, păstrată apoi de Noe și păzită de Avraam, n-ar mai fi fost nevoie de rânduiala circumciziunii. și dacă urmașii lui Avraam ar fi păstrat legământul al cărui semn era circumciziunea, n-ar fi fost

niciodată duși în idolatrie și n-ar fi fost nevoie pentru ei să îndure o viață de robie în Egipt; ar fi păstrat Legea lui Dumnezeu în minte și n-ar fi fost nevoie ca ea să fie vestită pe Sinai sau săpată pe tablele de piatră. Iar dacă poporul ar fi trăit principiile Celor Zece Porunci, n-ar mai fi fost nevoie de un plus de îndrumări date lui Moise. {PP 364.2}

Sistemul jertfelor încredințat lui Adam a fost, de asemenea, pervertit de către urmașii săi. Superstiția, idolatria, cruzimea și desfrâul au denaturat serviciul simplu și plin de însemnătate pe care îl rânduise Dumnezeu. Prin îndelungata legătură cu idolatrii, poporul Israel a amestecat multe obiceiuri idolatre în închinarea lui; de aceea Domnul le-a dat la Sinai învățături precise cu privire la serviciul jertfelor. După terminarea cortului întâlnirii, El a vorbit cu Moise din norul de slavă de deasupra milostivitorului și i-a dat îndrumări amănunțite cu privire la sistemul jertfelor și formelor de închinare practicate la sanctuar. Legea ceremonială i-a fost dată astfel lui Moise și a fost scrisă de acesta într-o carte. Dar Legea Celor Zece Porunci, rostită pe Sinai, a fost scrisă de Dumnezeu Însuși pe table de piatră și păstrată cu sfințenie în chivot. {PP 364.3}

Sunt mulți aceia care încearcă să amestece aceste două sisteme, folosind textele care vorbesc despre legea ceremonială pentru a dovedi că Legea morală a fost desființată; dar aceasta înseamnă a strica Scripturile. Deosebirea dintre cele două sisteme este cuprinzătoare și lămurită. Sistemul ceremonial consta din simboluri care Îl preînchipuiau pe Hristos, jertfa și preoția Lui. Această lege rituală, cu jertfele și rânduielile ei, trebuia să fie îndeplinită de evrei până când preînchipuirea întâlnea realitatea în moartea Domnului Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Atunci trebuia să înceteze toate jertfele. Aceasta este legea, sau zapisul cu poruncile lui, „care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic ... și pe care l-a nimicit, pironindu-l pe cruce”. (Coloseni 2, 14.) Dar cu privire la Legea Celor Zece Porunci, psalmistul declară: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri”. (Psalmii 119, 89.) Și Însuși Domnul Hristos spune: „Să nu credeți că am venit să stric Legea.... Căci adevărat vă spun”, făcând ca declarația Sa să iasă și mai mult în evidență, „câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, până nu se va împlini tot”. (Matei 5, 17-18.) Aici, El ne învață nu numai care fuseseră cerințele Legii lui Dumnezeu și care erau aceste cerințe atunci, ci și că aceste cerințe vor dura cât vor fi cerul și pământul. Legea lui Dumnezeu este tot atât de neschimbătoare, ca și tronul Său. Ea își va păstra cerințele față de omenire în toate veacurile. {PP 365.1}

Cu privire la Legea proclamată pe Sinai, Neemia spune: „Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate”. (Neemia 9, 13.) Iar Pavel, „apostolul neamurilor”, declară: „Legea este negreșit, sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. (Romani 7, 12.) Aceasta nu poate fi altă lege decât Decalogul, căci Legea este aceea care spune „să nu poftești”. (Versetul 7.) În timp ce a pus capăt legii chipurilor și umbrelor, moartea Mântuitorului nu a scutit pe nimeni de obligația față de Legea morală. Dimpotrivă, însuși faptul că a fost necesar ca Hristos să moară pentru a putea face ispășire pentru călcarea acelei Legi dovedește că ea este neschimbătoare. {PP 365.2}

Aceia care pretind că Domnul Hristos a venit pentru a desființa Legea lui Dumnezeu și a înlătura Vechiul Testament vorbesc despre era iudaică, ca despre o eră de întunecime, înfățișând religia evreilor ca fiind alcătuită numai din forme și ceremonii. Dar părerea aceasta este greșită. În toate paginile istoriei sacre, unde sunt consemnate raporturile lui Dumnezeu cu poporul Său ales, sunt urme vii ale marelui EU SUNT. Niciodată Dumnezeu n-a dat fiilor oamenilor o mai deschisă manifestare a puterii și slavei Sale decât atunci când a fost recunoscut drept singurul conducător al poporului Israel și i-a dat poporului Său Legea. Aici se afla sceptrul care nu era purtat de o mână omenească; iar faptele deosebit de mari ale Împăratului nevăzut al lui Israel erau nespus de grandioase și înspăimântătoare. {PP 365.3}

În toate aceste revelații ale prezenței divine, slava lui Dumnezeu s-a manifestat prin Domnul Hristos. Nu numai la venirea Sa, ci de-a lungul tuturor veacurilor, după căderea omului și după ce s-a dat făgăduința mântuirii, „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5, 19.) Domnul Hristos era temelia și centrul sistemului jertfelor, atât în vremea patriarhilor, cât și în epoca iudaică. De la căderea în păcat a primilor noștri părinți, n-au mai fost legături directe între Dumnezeu și om. Tatăl a dat lumea în mâinile Domnului Hristos, ca prin lucrarea Sa de mijlocire să-l poată mântui pe om și să apere și să îndreptățească autoritatea și sfințenia Legii lui Dumnezeu. Toate legăturile dintre cer și neamul omenesc căzut s-au realizat prin Domnul Hristos. Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care li S-a descoperit patriarhilor. Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și Moise au înțeles Evanghelia. Ei au așteptat mântuirea prin Înlocuitorul și Garantul omenirii. Acești oameni sfinți din vechime aveau comuniune cu Mântuitorul care urma să vină în lumea noastră, în corp omenesc; iar unii dintre ei au vorbit cu Hristos și cu îngerii cerului față către față. {PP 366.1}

Domnul Hristos nu a fost numai conducătorul poporului evreu în pustie — Îngerul în care era Numele lui Dumnezeu și care, învăluit în stâlpul de nor, mergea înaintea mulțimii — ci și Acela care i-a dat lui Israel Legea. În mijlocul slavei înfricoșătoare de la Sinai, Domnul Hristos a proclamat în auzul întregului popor Cele Zece Porunci ale Legii Tatălui Său. El a fost Acela care i-a dat lui Moise Legea, săpată pe tablele de piatră. {PP 366.2}

Domnul Hristos a fost Acela care i-a vorbit poporului Său prin profeți. Apostolul Petru, scriind bisericii creștine, spune că profeții „care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate”. (1 Petru 1, 10-11.) Vocea lui Hristos este cea care ne vorbește prin Vechiul Testament. „Mărturia lui Hristos este Duhul proorociei”. (Apocalipsa 19, 10.) {PP 366.3}

În învățăturile pe care le dădea pe când Se afla personal în mijlocul oamenilor, Domnul Isus îndrepta mințile oamenilor către Vechiul Testament. El le spunea iudeilor: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. (Ioan 5, 39.) Pe vremea aceea, cărțile Vechiului Testament erau singura parte existentă a Bibliei. Și Fiul lui Dumnezeu a mai declarat: „Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei”. Și a adăugat: „Dacă

nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți". (Luca 16, 29.31.) {PP 367.1}

Legea ceremonială a fost dată de Domnul Hristos. Chiar și după ce nu mai trebuia păstrată, Pavel le-o înfățișa iudeilor în adevărata poziție și valoare, arătând locul pe care îl avea în planul de mântuire și legătura ei cu lucrarea Domnului Hristos; și marele apostol arăta că legea aceasta era măreață, vrednică de divinul ei Dătător. Serviciul solemn de la sanctuar preînchipuia marile adevăruri care urmau să fie descoperite de-a lungul generațiilor ce aveau să vină. Norul de tămâie ce se înălța o dată cu rugăciunile poporului Israel reprezenta neprihănirea Lui, singura care poate face ca rugăciunea păcătosului să fie vrednică de primit înaintea lui Dumnezeu; victima însângerată de pe altarul jertfelor mărturisea despre un Răscumpărător ce avea să vină; iar din Sfânta Sfintelor, semnul vizibil al prezenței lui Dumnezeu strălucea cu putere. În felul acesta, prin veacurile de întuneric și apostazie, credința a fost păstrată vie în inimile oamenilor, până când a sosit timpul pentru venirea lui Mesia cel făgăduit. {PP 367.2}

Isus a fost lumina poporului Său — Lumina lumii — înainte de a veni pe pământ în corp omenesc. Prima rază de lumină, care a străpuns întunericul în care păcatul învăluise omenirea, a venit de la Domnul Hristos. Și de la El a venit orice rază strălucitoare a cerului care a căzut asupra locuitorilor pământului. În planul de mântuire, Domnul Hristos este Alfa și Omega — Cel dintâi și Cel de pe urmă. {PP 367.3}

De când Mântuitorul și-a vărsat sângele pentru iertarea păcatelor și S-a înălțat la cer, „ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu" (Evrei 9, 24), s-a revărsat lumină de la crucea Golgotei și din locurile sfinte ale Sanctuarului ceresc. Dar lumina aceasta mai clară, ce ne-a fost dată, n-ar trebui să ne facă să o disprețuim pe aceea care, în vremurile de la început, a fost primită prin simbolurile care vesteau venirea Mântuitorului. Evanghelia lui Hristos revarsă lumină asupra sistemului iudaic și dă importanță legii ceremoniale. Pe măsură ce se descoperă adevăruri noi, iar ceea ce era cunoscut de la început ajunge să fie pus într-o lumină mai clară, caracterul și scopurile lui Dumnezeu sunt date pe față în purtarea Lui cu poporul ales. Fiecare nouă rază de lumină pe care o primim ne aduce o mai clară înțelegere a planului de mântuire, care este aducerea la îndeplinire a voinței divine cu privire la mântuirea omului. Vedem astfel o nouă frumusețe și o nouă forță în Cuvântul inspirat și studiem paginile lui cu un interes mai profund și mai captivant. {PP 367.4}

Sunt mulți care susțin că Dumnezeu a pus un zid de despărțire între evrei și ceilalți oameni, că grija și iubirea Sa, care au fost în mare măsură retrase de la restul omenirii, au fost concentrate asupra poporului Israel. Dar Dumnezeu n-a conceput ca poporul Său să înalțe un zid de despărțire între el și semeni. Inima Iubirii infinite era deschisă tuturor locuitorilor pământului. Deși ei L-au lepădat, El căuta fără încetare să li se descopere și să-i facă părtași la iubirea și harul Său. Binecuvântarea Sa a fost dată poporului Său ales, pentru ca, la rândul lui, el să fie o binecuvântare pentru alții. {PP 368.1}

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, l-a făcut să prospere și l-a onorat; iar credincioșia patriarhului a fost o lumină pentru oamenii din toate țările pe unde a peregrinat. Avraam nu s-a

izolat de oamenii din jurul său. El a cultivat relații de prietenie cu domnitorii națiunilor înconjurătoare, dintre care unii îl tratau cu mare respect, iar cinstea, altruismul, vitejia și bunăvoința lui reprezentau caracterul lui Dumnezeu. În Mesopotamia, Canaan, Egipt și chiar înaintea locuitorilor Sodomei, Dumnezeul cerului a fost descoperit prin reprezentantul Său. {PP 368.2}

Astfel, Dumnezeu li S-a descoperit egiptenilor și tuturor națiunilor legate de această puternică împărăție, prin Iosif. De ce a ales oare Dumnezeu să-l înalțe atât de mult pe Iosif în mijlocul egiptenilor? El ar fi putut să folosească o altă cale pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale față de fiii lui Iacov; dar a dorit să facă din Iosif o lumină și l-a așezat în palatul împăratului, pentru ca lumina cerului să poată ajunge la cei de departe și la cei de aproape. Prin înțelepciunea și dreptatea sa, prin curăția și bunăvoința vieții sale zilnice, prin devotamentul lui față de interesele poporului — și poporul acela era poporul unei națiuni idolatre — Iosif a fost un reprezentant al lui Hristos. În binefăcătorul, către care tot Egiptul se întorcea cu recunoștință și laude, acel popor păgân trebuia să vadă iubirea Creatorului și Răscumpărătorului lui. Și în Moise, de asemenea, Dumnezeu a așezat o lumină lângă tronul celei mai mari împărății a pământului, pentru ca toți aceia care ar fi voit să-L poată afla pe viul și adevăratul Dumnezeu. Și toată această lumină le-a fost dată egiptenilor mai înainte ca mâna lui Dumnezeu să se întindă asupra lor cu judecățile Sale. {PP 368.3}

Cu prilejul eliberării poporului Israel din Egipt, cunoașterea puterii lui Dumnezeu s-a răspândit în lung și-n lat. Războinicii cetății Ierihon tremurau: „De când am auzit lucrul acesta”, spunea Rahav, „ni s-a tăiat inima și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ”. (Iosua 2, 11.) La sute de ani după exod, preoții filistenilor îi aminteau poporului lor despre plăgile căzute asupra Egiptului, avertizându-l ca nu cumva să se împotrivească Dumnezeului lui Israel. {PP 369.1}

Dumnezeu l-a chemat pe Israel, l-a binecuvântat și l-a înălțat, nu pentru ca prin ascultarea de Lege numai ei să primească favoarea Lui și să devină primitori exclusivi ai binecuvântărilor Sale, ci ca să Se descopere prin ei tuturor locuitorilor pământului. În vederea îndeplinirii acestui scop, El le-a poruncit să se păstreze deosebiți de națiunile idolatre din jurul lor. {PP 369.2}

Idolatria și toate păcatele ce veneau pe urmele ei erau o urâciune înaintea lui Dumnezeu și El a poruncit poporului Său să nu se amestece cu celelalte popoare — „să nu te iei după popoarele acestea în purtarea lor” (Exod 23, 24) și să-L uite pe Dumnezeu. El le-a interzis căsătoria cu idolatrii, ca nu cumva inimile lor să se depărteze de El. Era tot atât de trebuincios atunci, cum este și astăzi, ca poporul lui Dumnezeu să fie curat, „neîntinat de lume”. El trebuia să se păstreze neatins, liber de spiritul acesteia, pentru că ea este vrăjmașă adevărului și neprihănirii. Dar Dumnezeu nu intenționa ca poporul Său, într-o exclusivistă îndreptățire de sine, să se izoleze de lume, astfel încât să nu poată avea vreo influență asupra ei. {PP 369.3}

Asemenea Învățătorului lor, urmașii Domnului Hristos din fiecare veac trebuie să fie lumina lumii. Mântuitorul spunea: „O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii nu aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”,

adică din lume. Și El adaugă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. (Matei 5, 14-16.) Aceasta este tocmai ce au făcut Enoh, Noe, Avraam, Iosif și Moise. Este tocmai ceea ce dorea Dumnezeu să facă poporul Israel. {PP 369.4}

Inima lor, rea de necredință, aflată sub controlul lui Satana, i-a făcut să ascundă lumina, în loc s-o facă să lumineze asupra popoarelor înconjurătoare; a fost același spirit bigot care i-a determinat fie să urmeze obiceiurile nelegiuite ale păgânilor, fie să se țină deoparte, într-o atitudine plină de mândrie, ca și cum iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu erau numai pentru ei. {PP 370.1}

După cum Biblia ne prezintă două legi — una neschimbătoare și veșnică, iar cealaltă trecătoare, provizorie — tot astfel sunt două legăminte. Legământul harului a fost făcut întâia dată cu omul în Eden, când, după cădere, s-a dat o făgăduință divină — că sămânța femeii urma să zdrobească capul șarpelui. Legământul acesta le oferea tuturor oamenilor iertare și sprijinul harului lui Dumnezeu pentru ascultare viitoare prin credința în Hristos. Li se făgăduia, de asemenea, viața veșnică, cu condiția credincioșiei față de Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, patriarhii au primit nădejdea mântuirii. {PP 370.2}

Același legământ a fost reînnoit față de Avraam în făgăduința: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. (Geneza 22, 18.) Această făgăduință arăta spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Galateni 3, 8.16) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Legământul cu Avraam menținea, de asemenea, autoritatea Legii lui Dumnezeu. Domnul S-a arătat lui Avraam și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii fără prihană”. (Geneza 17, 1.) Mărturia lui Dumnezeu cu privire la servul Său credincios a fost: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele”. (Geneza 26, 5.) Și Domnul i-a spus: „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine”. (Geneza 17, 7.) {PP 370.3}

Deși acest legământ a fost făcut cu Adam și reînnoit cu Avraam, a putut fi ratificat numai la moartea lui Isus Hristos. El existase în chip de făgăduință a lui Dumnezeu de la cea dintâi comunicare făcută cu privire la mântuire; fusese primit prin credință; și cu toate acestea, când a fost ratificat de Domnul Hristos, a fost numit un legământ nou. Legea lui Dumnezeu stătea la baza acestui legământ, care în principiu era un acord pentru a-i aduce din nou pe oameni în armonie cu voința divină, așezându-i într-o poziție în care puteau asculta de Legea lui Dumnezeu. {PP 370.4}

Un alt contract — numit în Scriptură „vechiul legământ” — a fost încheiat între Dumnezeu și Israel, la Sinai, și a fost apoi ratificat prin sângele jertfei. Legământul avraamic a fost ratificat prin sângele Domnului Hristos și a fost numit „al doilea” sau „noul” legământ, deoarece sângele cu care a fost sigilat a fost vărsat după sângele primului legământ. Faptul că noul legământ era valabil în zilele lui Avraam reiese în mod clar din aceea că a fost confirmat atunci atât prin

făgăduință, cât și prin jurământul lui Dumnezeu, cele „două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă”. (Evrei 6, 18.) {PP 371.1}

Dar, dacă legământul avraamic conținea făgăduința mântuirii, de ce s-a mai făcut un alt legământ la Sinai? În robie, poporul pierduse în mare măsură cunoașterea de Dumnezeu și a principiilor legământului avraamic. Eliberându-i din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea și mila Sa, pentru ca ei să fie făcuți să-L iubească și să aibă încredere în El. I-a dus la Marea Roșie, unde, fiind urmăriți de egipteni, scăparea părea că este imposibilă. Aceasta pentru ca ei să-și poată da seama de totala lor neputință, de nevoia lor de ajutor dumnezeiesc, cum și de faptul că El lucrase izbăvirea lor. În felul acesta, ei au fost umpluți de iubire și recunoștință față de Dumnezeu și de încredere în puterea Lui de a-i ajuta. El și-i alipise de Sine, ca Eliberator al lor din robia trecătoare. {PP 371.2}

Dar mai era un adevăr, mult mai mare, care trebuia să fie înscris în mintea lor. Trăind în mijlocul idolatriei și al corupției, ei nu aveau o concepție dreaptă cu privire la sfințenia lui Dumnezeu, la păcătoșenia fără margini a inimii lor, la faptul că în ei înșiși nu aveau nici un pic de putere pentru a da ascultare Legii lui Dumnezeu, precum și la nevoia lor după un Mântuitor. Toate acestea trebuia să le învețe. {PP 371.3}

Dumnezeu i-a adus la Sinai, unde și-a descoperit slava, le-a dat Legea Sa și făgăduința unor mari binecuvântări, cu condiția ascultării: „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu.... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. (Exod 19, 5.6.) Poporul nu și-a dat seama de păcătoșenia inimii lor și de faptul că, fără Hristos, era imposibil pentru ei să țină Legea lui Dumnezeu; și, în mod pripit, au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Având impresia că sunt în stare să realizeze propria lor neprihănire, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul”. (Exod 24, 7.) Ei au fost martori ai proclamării Legii într-o măreție înspăimântătoare și au tremurat de groază înaintea muntelui; și, cu toate acestea, n-au trecut decât câteva săptămâni și au rupt legământul cu Dumnezeu, s-au plecat până la pământ și s-au închinat înaintea unui chip cioplit. Ei nu mai puteau nădăjdui în bunăvoința lui Dumnezeu pe temeiul unui legământ pe care îl călcaseră; și acum, văzându-și păcătoșenia lor și nevoia de iertare, au fost aduși în situația de a-și da seama de nevoia lor după un Mântuitor, descoperit în legământul avraamic și preînchipuit în jertfele aduse. Acum, prin credință și iubire, au fost legați de Dumnezeu ca Izbăvitor al lor din robia păcatului. Acum erau pregătiți să prețuiască binecuvântările noului legământ. {PP 371.4}

Condițiile „vechiului legământ” erau: ascultă și vei trăi. „Să le împlinească omul, ca să trăiască prin ele” (Ezechiel 20, 11; Leviticul 18, 5); dar „blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia și cine nu le va face”. (Deuteronom 27, 26.) Noul legământ a fost întemeiat pe „făgăduințe mai bune” — făgăduința iertării păcatelor și a harului lui Dumnezeu de a înnoi inima și a o aduce în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu. „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ... le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. (Ieremia 31, 33-34.) {PP 372.1}

Aceeași Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce „roadele Duhului". Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El. Prin profet, El declară despre Sine: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele". (Psalmii 40, 8.) Iar când era în mijlocul oamenilor, El a spus: „Tatăl Meu nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut". (Ioan 8, 29.) {PP 372.2}

Apostolul Pavel arată lămurit legătura dintre credință și Lege în cadrul noului legământ. El zice: „Fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos". „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum, noi întărim Legea.". „Căci lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere" — ea nu putea să-l îndreptățească pe om, pentru că, în natura sa păcătoasă, el nu putea să țină Legea — „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului". (Romani 5, 1; 3, 31; 8, 3.4.) {PP 373.1}

Lucrarea lui Dumnezeu este aceeași în toate timpurile, deși sunt diferite trepte de dezvoltare și diferite manifestări ale puterii Sale, pentru a putea face față nevoilor oamenilor din diferite timpuri. Începând cu prima făgăduință a Evangheliei, coborând prin timpurile patriarhale și iudaice și ajungând până în vremurile noastre, are loc o desfășurare progresivă a scopurilor urmărite de Dumnezeu în planul de mântuire. Mântuitorul preînchipuit în ritualurile și ceremoniile legii iudaice este același cu Cel descoperit în Evanghelie. Norii care învăluiau ființa Sa divină s-au dat la o parte; ceața și umbrele au dispărut și Isus, Răscumpărătorul lumii, Se descoperă. El, care a proclamat Legea pe Sinai și care i-a dat lui Moise preceptele legii ceremoniale, este același care a rostit Predica de pe Munte. Marile principii ale iubirii lui Dumnezeu, pe care le-a prezentat ca temelie a Legii și profeților, sunt numai o repetare a ceea ce i-a spus prin Moise, poporului evreu: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta". „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți". (Deuteronom 6, 4.5; Leviticul 19, 18.) În ambele dispensațiuni, Învățătorul este același. Cerințele lui Dumnezeu sunt aceleași. Căci toate pornesc de la Cel, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare". (Iacov 1, 17.) {PP 373.2}

Capitolul 33 — De la Sinai la Cadeș

Capitol bazat pe textele din Numeri 11 și 12.

Construirea tabernacolului n-a început decât după un timp oarecare de la sosirea poporului Israel la Sinai, iar cortul cel sfânt a fost înălțat pentru întâia oară la începutul celui de-al doilea an al Exodului. A urmat consacrarea preoților, sărbătorirea Paștelor, numărătoarea poporului și completarea diferitelor aranjamente esențiale pentru sistemul religios și civil, astfel încât aproape un an a fost petrecut în tabăra de la Sinai. Aici, închinarea a luat o formă mai clară, se dăduseră legi pentru guvernarea națiunii și o organizare mai eficientă, care au influențat pregătirea lor pentru intrarea în țara Canaanului. {PP 374.1}

Cârmuirea lui Israel era caracterizată prin cea mai desăvârșită organizare, minunată atât pentru că era completă, cât și pentru simplitatea ei. Ordinea manifestată atât de izbitor în perfecțiunea aranjamentului tuturor lucrurilor create de Dumnezeu se manifesta și în sistemul organizării ebraice. Dumnezeu era centrul autorității și guvernării, Împăratul lui Israel. Moise era conducătorul vizibil, numit de Dumnezeu pentru aplicarea legilor în numele Său. Dintre bătrânii semințiilor s-a ales mai târziu un sfat de șaptezeci, ca să-l ajute pe Moise în problemele generale ale națiunii. Apoi, veneau preoții, care Îl întrebau pe Domnul în sanctuar. Mai marii sau prinții conduceau semințiile. Sub aceștia erau „căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece”; și, în cele din urmă, dregătorii care puteau fi folosiți în diferite slujbe. (Deuteronom 1, 15.) {PP 374.2}

Tabăra ebraică era organizată într-o ordine desăvârșită. Ea era împărțită în trei mari părți, fiecare având locul său stabilit. În mijloc era așezat cortul întâlnirii (tabernacolul), reședința Împăratului nevăzut. În jurul acestuia erau așezați preoții și leviții. Dincolo de ei erau așezate toate celelalte seminții. {PP 374.3}

Leviților le era încredințată grija pentru sfântul locaș și tot ce aparținea de el, atât în tabără, cât și în timpul călătoriei. Când tabăra se punea în mișcare, ei trebuia să strângă cortul sfânt; când se ajungea la un loc de popas, ei trebuia să-l întindă. Nici unei alte persoane din vreo altă semințe nu îi era îngăduit să se apropie, sub pedeapsa cu moartea. Leviții erau împărțiți în trei grupe, descendenți ai celor trei fii ai lui Levi, și fiecăruia îi erau rânduite un loc și o lucrare deosebită. În fața cortului întâlnirii și foarte aproape de el se aflau corturile lui Moise și Aaron. Spre sud erau chehatiții, a căror datorie era să aibă grijă de chivot și de celălalt mobilier; spre nord se aflau merariții, care aveau grijă de stâlpi, picioare, scânduri etc.; iar înapoi erau ghersoniții, în grija cărora se aflau covoarele și pânzele. {PP 375.1}

Locul fiecărei seminții era de asemenea stabilit. Fiecare trebuia să meargă și să tăbărască lângă steagul său, după cum poruncise Domnul: „Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinților lui; să tăbărască în fața și împrejurul cortului întâlnirii.” „Pe drum, vor ține șirul în care au tăbărât fiecare la rândul lui, după steagul lui”. (Numeri 2, 2.17.) Mulțimii pestrițe, care însoțea poporul Israel, nu i se îngăduia să locuiască în același loc

cu acesta, ci trebuia să locuiască afară din tabără; iar urmașii lor trebuia să fie excluși din adunare până la a treia generație. (Deuteronom 23, 7-8.) {PP 375.2}

O curățenie desăvârșită și o ordine strictă trebuia să fie în toată tabăra și în împrejurimile ei. Erau impuse rânduieli sanitare categorice. Orice persoană necurată din vreun motiv oarecare nu avea voie să intre în tabără. Aceste măsuri erau absolut trebuincioase pentru păstrarea sănătății în mijlocul mulțimii; era de asemenea necesar să fie menținute o ordine și o curățenie desăvârșite, pentru ca Israel să se poată bucura de prezența unui Dumnezeu sfânt. De aceea, El a spus: „Domnul, Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească și să-ți dea în mână pe vrăjmașii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă". (Deuteronom 23, 7-8.14.) {PP 375.3}

În toate călătoriile lui Israel, „chivotul legământului Domnului a pornit înaintea lor ... ca să le caute un loc de odihnă". (Numeri 10, 33.) Purtat de fiii lui Chehat, chivotul sfânt, cuprinzând Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, deschidea drumul. Înaintea lui mergeau Moise și Aaron; iar preoții, purtând trâmbițe de argint, erau lângă ei. Preoții aceștia primeau de la Moise îndrumări, pe care le comunicau poporului prin sunet de trâmbițe. Era datoria conducătorilor fiecărei grupe de a da directive lămurite cu privire la mișcările ce trebuia făcute, după indicațiile date de trâmbițe. Oricine neglija să dea ascultare îndrumărilor date era pedepsit cu moartea. {PP 375.4}

Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Tot ce este în legătură cu cerul este într-o perfectă ordine; mișcarea oștilor îngerești este caracterizată de supunere și o desăvârșită disciplină. Succesul poate fi obținut numai prin ordine și o lucrare armonioasă. Dumnezeu cere ordine și sistem în lucrarea Sa de astăzi, tot așa cum a cerut și în zilele poporului Israel. Toți aceia care lucrează pentru El trebuie să lucreze în mod inteligent, nu în chip nepăsător și la voia întâmplării. El vrea ca lucrarea Lui să fie făcută cu credință și exactitate, pentru ca să-și poată pune sigiliul aprobării Sale asupra ei. {PP 376.1}

Dumnezeu personal i-a condus pe izraeliți în toate călătoriile lor. Locul unde trebuia așezată tabăra era arătat prin pogorârea stâlpului de nor; și, atâta timp cât trebuia să rămână în tabără, stâlpul de nor rămânea deasupra tabernacolului. Când trebuia să-și continue călătoria, acesta se ridica deasupra cortului cel sfânt. O solemnă invocație se rostea atât la oprire, cât și la plecare. „Când pornea chivotul, Moise spunea: «Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc». Iar când îl așezau zicea: «Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel»". (Numeri 10, 35-36.) {PP 376.2}

Între Sinai și Cadeș, care este la hotarul Canaanului, se întinde un drum de numai unsprezece zile de călătorie; și, cu perspectiva unei imediate intrări în țara cea bună, oștile lui Israel și-au reluat călătoria, atunci când norul a dat, în cele din urmă, semnalul de plecare mai departe. Dumnezeu făcuse minuni, scoțându-i afară din Egipt, și la ce binecuvântări se puteau aștepta acum, când făcuseră un legământ oficial, ca să-L primească pe El ca Suveran al lor, după ce fuseseră recunoscuți ca popor ales al Celui Prea Înalt! {PP 376.3}

Și totuși, mulți plecau fără plăcere din locul unde avuseseră tabăra atâta vreme. Ajunseseră să privească la el ca la căminul lor. La adăpostul acelor ziduri de granit, Dumnezeu Își strânsese poporul, deosebit de toate celelalte națiuni, pentru a-i repeta Legea Lui cea sfântă. Le plăcea să privească la muntele cel sfânt, pe ale cărui vârfuri prăpăstioase și pe ale cărui culmi pustii slava divină se manifestase de atâtea ori. Scena era așa de strâns legată de prezența lui Dumnezeu și a sfinților îngeri, încât li se părea că este prea sfântă spre a fi părăsită cu nepăsare și, cu atât mai mult, cu voie bună. {PP 376.4}

Cu toate acestea, la semnalul dat de trâmbițe, întreaga tabără s-a pus în mișcare, cu tabernacolul purtat la mijloc, și fiecare seminție în locul ce-i era rânduit, fiecare sub steagul ei. Toți ochii erau îndreptați cu nerăbdare să vadă în ce direcție îi va conduce norul. Cum el se mișca spre răsărit, unde se îngrămădeau numai mase de munți adunați laolaltă, negri și pustii, un simțământ de tristețe și îndoială se ridică în inimile multora. Pe măsură ce înaintau, drumul se făcea mai greu. Drumul lor trecea prin strâmtori pietroase și prin pustiuri sterpe. De jur împrejurul lor era o pustietate mare și întinsă — „un pământ uscat și plin de gropi”, „un pământ unde domnește seceta și umbra morții”, „un pământ pe unde nimeni nu trece și unde nu locuiește nici un om”. (Ieremia 2, 6.) Trecătorile stâncoase erau pline, pretutindeni, de bărbați, femei și copii, de animale și care, de șiruri lungi de turme și cirezi. Înaintarea lor nu putea fi decât înceată și obositoare; iar mulțimea, după îndelungata ei rămânere în tabără, nu era pregătită să înfrunte primejdiile și neplăcerile drumului. {PP 377.1}

După trei zile de călătorie, se auzeau deja murmurări pe față. Acestea au pornit de la mulțimea pestriță, dintre care mulți nu erau pe deplin uniți cu Israel și căutau întruna pricină de ceartă. Nemulțumiților nu le plăcea direcția în care mergeau și căutau mereu greșeli în felul în care Moise îi conducea, cu toate că știau bine că el, ca și ei, urma norul călăuzitor. Fiind molipsitoare, nemulțumirea s-a întins repede în toată tabăra. {PP 377.2}

Din nou au început să ceară să mănânce carne. Deși erau alimentați din belșug cu mană, nu erau mulțumiți. În timpul robiei în Egipt, izraeliții fuseseră constrânși să consume hrana cea mai simplă cu putință; dar pofta mare de mâncare, datorită lipsurilor și muncii istovitoare, o făcea să fie gustoasă. Totuși, mulți egipteni, care acum se aflau în mijlocul lor, fuseseră obișnuiți cu o dietă bogată; și aceștia erau primii care se plângeau. Când s-a dat mana, chiar înainte ca poporul Israel să ajungă la Sinai, Domnul le dăduse carne, ca răspuns la plângerile lor, dar le dăduse numai pentru o zi. {PP 377.3}

Dumnezeu ar fi putut să le dea carne tot așa de ușor cum le dădea și mană, dar asupra lor se pusese o restricție, și aceasta pentru binele lor. Scopul lui Dumnezeu a fost acela de a le da hrana cea mai corespunzătoare pentru nevoile lor, în locul unei diete excitante cu care mulți se deprinseseră în Egipt. Apetitul pervertit trebuia să fie adus într-o stare mai sănătoasă, pentru ca să se poată bucura de hrana dată omului la început, roadele pământului, pe care Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei în Eden. Pentru acest motiv, poporul Israel a fost lipsit, într-o mare măsură, de hrana animală. {PP 378.1}

Satana i-a ispitit să socotească această restricție ca fiind nedreaptă și crudă. El i-a făcut să poftească după lucruri nepermise, deoarece a văzut că lăsarea în voia unui apetit fără frâu duce la senzualitate și, în felul acesta, poporul putea fi mult mai ușor adus sub controlul său. Autorul bolii și al mizeriei îi va asalta pe oameni acolo unde va putea avea cel mai mare succes. De când a ispitit-o pe Eva să mănânce din fructul oprit, prin ispite adresate apetitului, el i-a dus, într-o mare măsură, pe oameni la păcat. Prin aceleași mijloace, l-a făcut pe Israel să murmure împotriva lui Dumnezeu. Necumpătarea în mâncare și băutură, conducând așa cum se vede la satisfacerea pasiunilor josnice, pregătește calea pentru ca oamenii să nesocotească toate obligațiile morale. Când au fost asaltați de ispită, ei au avut o slabă putere ca să i se împotrivească. {PP 378.2}

Dumnezeu i-a scos pe izraeliți din Egipt ca să-i poată așeza în țara Canaanului ca pe un popor curat, sfânt și fericit. Pentru ca să poată realiza acest plan, El i-a supus la o serie de rânduieli și la disciplină, atât pentru binele lor, cât și pentru binele urmașilor lor. Dacă ar fi fost dispuși să-și înfrângă apetitul, în ascultare de înțeleptele Lui opreliști, slăbiciunea și boala ar fi fost necunoscute printre ei. Urmașii lor ar fi avut atât putere fizică, cât și intelectuală. Ei ar fi avut o clară cunoaștere a adevărului și a datoriei, o ascuțită putere de a face deosebire între bine și rău și o judecată sănătoasă. Dar lipsa de bunăvoință de a se supune restricțiilor și cerințelor lui Dumnezeu i-a împiedicat, într-o mare măsură, să ajungă la treapta cea înaltă pe care El dorea ca ei s-o atingă și să primească binecuvântările pe care era gata să le reverse asupra lor. {PP 378.3}

Psalmistul spune: „Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor. Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: «Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie? Iată că El a lovit stânca, de au curs ape și s-au vărsat șiroaie. Dar va putea El să dea și pâine sau să facă rost de carne poporului Său?» Domnul a auzit și S-a mâniat”. (Psalmii 78, 18-21.) Cârtirile și strigătele fuseseră dese în timpul călătoriei lor de la Marea Roșie la Sinai, dar, din milă față de neștiința și orbirea lor, Dumnezeu nu a adus atunci judecățile Sale asupra lor pentru acest păcat. Dar, de la data aceea, El li Se descoperise la Horeb. Ei primiseră multă lumină, întrucât fuseseră martori oculari ai măreției, puterii și îndurării lui Dumnezeu; iar necredința și nemulțumirea făceau ca vinovăția lor să fie mult mai mare. Mai mult, ei se legaseră să-L primească pe Domnul ca Împărat al lor și să se supună autorității Lui. Cârtirea lor era acum adevărată rebeliune și, ca atare, trebuia să fie pedepsită prompt și în mod vădit, dacă trebuia ca Israel să fie scăpat de anarhie și ruină: „S-a aprins între ei focul Domnului și a mistuit o parte din marginea taberei”. (Numeri 11, 1.) Cei mai vinovați dintre nemulțumiți au fost uciși de fulgerele pornite din nor. {PP 379.1}

Plin de groază, poporul a strigat către Moise să se roage Domnului pentru ei. El a făcut lucrul acesta și focul s-a stins. În amintirea acestei judecăți divine, el a dat locului numele de Tabeera, „ardere”. {PP 379.2}

Dar răul a ajuns în curând mai mare ca înainte. În loc să-i facă pe supraviețuitori umiliți și pocăiți, pedeapsa aceasta teribilă părea că n-a făcut altceva decât să sporească și mai mult cârtirile lor. Pretutindeni, poporul se aduna la intrarea corturilor, plângând și văitându-se. „Adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit pofta, ba chiar și copiii lui

Israel au început să plângă și să zică: «Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peștii pe care îi mâncam în Egipt și care nu ne costau nimic, de castraveți, de pepeni, de praji, de ceapă și usturoi. Acum, ni s-a uscat sufletul; nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta»". În felul acesta, ei își manifestau nemulțumirea față de hrana ce le era dată de Creatorul lor. Totuși ei aveau dovezi neîntrerupte că ea era corespunzătoare nevoilor lor, căci, cu toate greutățile pe care le îndurau, nu era nici un suferind în toate semințiile lui Israel. {PP 379.3}

Inima lui Moise s-a întristat. El mijlocise ca Israel să nu fie nimicit, chiar dacă urmașii săi ar fi putut astfel ajunge o mare națiune. În iubirea sa pentru ei, el se rugase ca mai bine să fie șters numele său din cartea vieții „decât să fie lăsați să piară". Pentru ei riscase totul, și acum acesta era răspunsul. Toate necazurile lor, chiar și suferințele lor imaginare, le puneau pe seama lui; iar cârtirile lor ticăloase îi făceau îndoit de grea povara grijii și a răspunderii, sub care se clătina. În necazul său, era ispitit să nu mai aibă încredere nici în Dumnezeu. Rugăciunea lui era aproape o plângere: „Pentru ce mâhnești Tu pe robul Tău și pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg? De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei plâng la mine zicând: «Dă-ne carne să mâncăm!» Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine." {PP 379.4}

Domnul îi ascultă rugăciunea și-i spuse să cheme șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel — oameni nu numai înaintați în vârstă, ci și cu demnitate, cu judecată sănătoasă și experiență. „Adu-i la cortul întâlnirii", zise El, „și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogorî și-ți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur." {PP 380.1}

Domnul îi îngădui lui Moise să-i aleagă pe cei mai credincioși și mai capabili bărbați ca să împartă răspunderea cu el. Influența lor urma să dea ajutor ca să țină în frâu violența poporului și să stingă răscoala; și totuși, din promovarea lor în loc de frunte aveau să rezulte, în cele din urmă, serioase rele. Ei n-ar fi fost niciodată aleși dacă Moise ar fi dovedit o credință corespunzătoare în semnele primite cu privire la puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Dar el a amplificat prea mult poverile și lucrarea, aproape pierzând din vedere faptul că nu era decât instrumentul prin care Dumnezeu lucrase. El nu era îndreptățit nici în cea mai mică măsură să-și îngăduie un spirit de cârtire, care era blestemul lui Israel. Dacă s-ar fi sprijinit în totul pe Dumnezeu, Domnul l-ar fi călăuzit fără încetare și i-ar fi dat putere pentru orice situație. {PP 380.2}

Moise a fost îndrumat să pregătească poporul pentru ceea ce Dumnezeu avea de gând să facă pentru ei: „Sfințiți-vă pentru mâine și veți să mâncați carne, fiindcă ați plâns în auzul Domnului și ați zis: «Cine ne va da carne să mâncăm? Căci noi o duceam bine în Egipt.» Domnul vă va da carne și veți mânca. Veți să mâncați carne nu o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile, nici douăzeci de zile, ci o lună întreagă, până vă va ieși pe nări și vă veți scârbi de ea, pentru că n-ați ascultat de Domnul care este în mijlocul vostru și pentru că ați plâns înaintea Lui zicând: «Pentru ce am ieșit noi oare din Egipt?»" {PP 380.3}

„Șase sute de mii de oameni care merg pe jos alcătuiesc poporul în mijlocul căruia sunt și eu”, spuse Moise, „și Tu zici: «Le voi da carne și vor mânca o lună întreagă». Putem tăia oare atâtea oi și atâția boi, ca să le ajungă? Sau nu cumva avem să prindem toți peștii mării, ca să le ajungă?” {PP 381.1}

El a fost mustrat pentru lipsa de încredere: „Nu cumva s-a scurtat mâna Domnului? Vei vedea acum dacă ceea ce ți-am spus se va întâmpla sau nu”. {PP 381.2}

Moise a repetat adunării cuvintele Domnului și a făcut cunoscută numirea celor șaptezeci de bătrâni. Cuvântul de însărcinare, pe care marele conducător l-a adresat acestor bărbați aleși, poate servi foarte bine ca model de integritate judecătorilor și legiuitorilor vremurilor moderne: „Să ascultați pe frații voștri și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate”. (Deuteronom 1, 16-17.) {PP 381.3}

Moise îi chemă apoi pe cei șaptezeci la cortul întâlnirii: „Domnul S-a pogorât în nor și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni. Și îndată ce duhul s-a așezat peste ei, au început să proorocească”. Asemenea apostolilor în Ziua Cincizecimii, ei au fost înzestrați cu putere de sus. I-a plăcut Domnului să-i pregătească astfel pentru lucrarea lor și să-i înalțe în cinste înaintea întregii adunări, pentru ca să se aibă încredere în ei ca bărbați aleși de Dumnezeu pentru a se uni cu Moise în cârmuirea poporului Israel. {PP 381.4}

Din nou s-a dovedit spiritul ales și lipsit de iubire de sine al marelui conducător. Doi dintre cei șaptezeci, socotindu-se în umilință ca nefiind vrednici pentru o poziție atât de plină de răspundere, nu li s-au alăturat fraților lor, la cortul întâlnirii; dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor acolo unde se aflau și au început și ei să exercite darul proorociei. Făcându-i-se cunoscut lucrul acesta, Iosua dorea să oprească o asemenea abatere, de teamă ca nu cumva să ducă la dezbinare. Gelos pentru onoarea stăpânului său, el spuse: „Domnule Moise, oprește-i”. Răspunsul a fost: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei”. {PP 381.5}

Un vânt puternic bătând dinspre mare a adus mari stoluri de prepelițe, „cale cam de o zi într-o parte, și cale cam de o zi în cealaltă parte, în jurul taberei. Aveau înălțimea cam de doi coți de la fața pământului”. (Numeri 11, 31.) Toată ziua și toată noaptea aceea, ca și ziua următoare, poporul a muncit pentru a strânge hrana ce i-a fost dată printr-o minune. Au fost strânse cantități imense. „Cel ce strânsese cel mai puțin avea zece omeri”. Tot ceea ce nu s-a putut folosi îndată a fost păstrat prin uscare la soare, astfel încât provizia, așa cum a fost făgăduit, era îndestulătoare pentru o lună întreagă. {PP 382.1}

Dumnezeu le-a dat izraeliților ceea ce nu era spre cel mai mare bine al lor, și aceasta pentru că au stăruit în dorința de a avea; ei nu fuseseră mulțumiți cu ceea ce le-ar fi fost cu adevărat de folos. Dorințele lor răzvrătite au fost împlinite, dar au fost lăsați să sufere urmările. Au mâncat

cu lăcomie și necumpătarea lor a fost grabnic pedepsită. „Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare”. Un mare număr a pierit din cauza unor fierbințeli mari, în timp ce aceia care erau cei mai vinovați dintre ei, au fost loviți de îndată ce au gustat din hrana pe care o poftiseră. {PP 382.2}

La Hațerot, popasul următor după ce au părăsit Tabeera, pe Moise îl aștepta o încercare și mai amară. Aaron și Maria au avut o poziție de mare cinste și conducere în poporul Israel. Amândoi erau înzestrați cu darul profetic și prin poruncă divină amândoi au fost asociați cu Moise la eliberarea evreilor. „Am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Maria” (Mica 6, 4), sună cuvintele Domnului prin proorocul Mica. Forța caracterului Mariei s-a manifestat de timpuriu, atunci când — copil fiind — veghea lângă Nil coșulețul în care era ascuns pruncul Moise. Stăpânirea de sine și tactul ei au fost folosite de Dumnezeu pentru a salva viața eliberatorului poporului Său. Bogat înzestrată cu darul poeziei și al muzicii, Maria a luat conducerea femeilor israelite în cântec și joc pe țărmul Mării Roșii. În inima poporului și în cinste înaintea Cerului, ea venea îndată după Moise și Aaron. Dar același rău care a adus la început discordie în cer a apărut și în inima acestei femei din Israel și ea n-a rămas fără un simpatizant în nemulțumirea ei. {PP 382.3}

La numirea celor șaptezeci de bătrâni, Maria și Aaron n-au fost consultați și gelozia lor împotriva lui Moise a început să se dea pe față. În timpul vizitei lui Ietro, în timp ce izraeliții erau în drum spre Sinai, faptul că Moise a primit de îndată sfatul socrului său a trezit în Aaron și Maria teama ca influența acestuia asupra marelui conducător să nu o întreacă pe a lor. În organizarea sfatului bătrânilor, ei au avut simțământul că poziția și autoritatea lor au fost ignorate. Maria și Aaron n-au cunoscut niciodată povara grijii și a răspunderii care apăsa asupra lui Moise; și, cu toate acestea, pentru că fuseseră aleși să-l ajute, ei se socoteau ca având parte egală cu el la povara conducerii și considerau numirea noilor ajutoare ca nefiind necesară. {PP 382.4}

Moise își dădea seama ca nimeni altul de importanța marii lucrări ce-i fusese încredințate. El își dădea seama de propria sa slăbiciune și de aceea și-a făcut din Dumnezeu sfetnicul său. Aaron se prețuia pe sine mult mai mult și se încredea mai puțin în Dumnezeu. Când i s-au încredințat răspunderi, a făcut greșeli, dând dovadă de slăbiciune de caracter prin josnica lui îngăduință în problema închinării idolatre de la Sinai. Dar Maria și Aaron, orbiți de gelozie și ambiție, au pierdut din vedere acest lucru. Aaron a fost foarte mult onorat de Dumnezeu prin faptul că familia lui fusese rânduită să îndeplinească lucrarea sfântă a preoției; dar până și faptul acesta hrănea dorința după înălțare de sine. „Ei au zis: «Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?»” (Numeri 12, 2.) Socotindu-se că sunt la fel de favorizați de Dumnezeu, considerau că au dreptul la aceeași poziție și autoritate. {PP 383.1}

Lăsându-se cuprinsă de spiritul de nemulțumire, Maria a găsit motiv de plângere în evenimente pe care Dumnezeu le condusese în mod deosebit. Căsătoria lui Moise îi displăcuse. Faptul că alesese o femeie dintr-o altă națiune, în loc să-și ia o soție din mijlocul evreilor, a fost o ofensă pentru familie și pentru mândria sa națională. Sefora era tratată cu un dispreț nu atât de

bine ascuns. Cu toate că era numită „femeia etiopiană” (Numeri 12, 1), soția lui Moise era madianită și deci descendentă a lui Avraam. La înfățișare, ea se deosebea de evrei, deoarece culoarea pielii ei era ceva mai închisă. Cu toate că nu era israelită, Sefora era o adoratoare a adevăratului Dumnezeu. Ea avea o fire timidă și retrasă, blândă și duioasă, suferind mult la vederea durerii altora; pentru acest motiv, când era în drum spre Egipt, Moise a consimțit ca ea să se întoarcă în Madian. El dorea s-o cruțe de durerea de a fi martoră la judecățile ce aveau să cadă asupra egiptenilor. {PP 383.2}

Când Sefora a revenit la soțul ei, în pustie, a văzut că poverile îi istoveau puterile și i-a făcut cunoscut lui Ietro temerile ei, iar acesta a sugerat măsuri pentru ușurarea muncii lui. Aici era principalul motiv al antipatiei Mariei față de Sefora. Suferind nespus din cauza închipuitei neglijări arătate față de ea și Aaron, Maria o socotea pe soția lui Moise ca fiind cauza, trăgând concluzia că influența acesteia îl împiedicase pe Moise să se consfătuiască cu ei ca mai înainte. Dacă ar fi stat cu hotărâre pentru adevăr, Aaron ar fi putut împiedica răul; dar în loc să-i arate Mariei păcătoșenia purtării ei, a simpatizat cu ea, a ascultat la plângerile ei, ajungând astfel să-i împărtășească gelozia. {PP 384.1}

Acuzațiile lor au fost suportate de Moise în tăcere. Experiența câștigată în cursul anilor de muncă și așteptare în Madian, spiritul de umilință și îndelungă răbdare dezvoltat acolo — toate acestea l-au pregătit pe Moise să întâmpine cu răbdare necredința și cârtirile poporului și, de asemenea, mândria și invidia acelora care ar fi trebuit să fie ajutoarele lui nesovăielnice. Moise era „foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului”, și, pentru aceasta, i-a fost dată înțelepciune și călăuzire dumnezeiască mai presus de alții. Scriptura spune: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa”. (Psalmii 25, 9.) Cei smeriți sunt călăuziți de Domnul, pentru că primesc de învățătura, sunt gata să se lase învățați. Ei au o dorință sinceră de a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu. Făgăduința Mântuitorului este: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui”, va cunoaște învățătura. (Ioan 7, 17.) Iar prin apostolul Iacov declară: „Dacă vreunuia din voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mâna largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. (Iacov 1, 5.) Dar făgăduința aparține numai acelora care sunt gata să-L urmeze în totul pe Domnul. Dumnezeu nu forțează voința nimănui; de aceea El nu-i poate călăuzi pe cei care sunt prea mândri pentru a se lăsa învățați și care țin cu tot dinadinsul să aibă propriul lor drum. Despre omul șovăielnic, care caută să facă voia lui, în timp ce spune că face voia lui Dumnezeu, este scris: „Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”. (Iacov 1, 7.) {PP 384.2}

Dumnezeu îl alesese pe Moise și așezase Duhul Său asupra lui; iar Maria și Aaron, prin murmurările lor, s-au făcut vinovați de necredință nu numai față de conducătorul ce fusese rânduit, ci și față de Dumnezeu. Șoptitorii răzvrătiți au fost chemați la cortul întâlnirii și puși față în față cu Moise. „Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor și a stătut la ușa cortului. A chemat pe Aaron și pe Maria, și ei s-au apropiat amândoi”. Pretenția lor că au darul profetic nu a fost tăgăduită; Dumnezeu putea să le vorbească în vedenii și visuri. Dar lui Moise, pe care Dumnezeu Însuși l-a numit „credincios în toată casa Mea”, i se acordase o comuniune mai apropiată. Cu el,

Dumnezeu vorbea gură către gură. „«Cum de nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?» Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor. Și a plecat”. Norul s-a îndepărtat de la cortul întâlnirii, semn al dezaprobării lui Dumnezeu, iar Maria a fost pedepsită. Era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron a fost cruțat, dar a fost aspru mustrat prin pedeapsa aplicată Mariei. Mândria lor a fost acum umilită până la pământ. Aaron și-a mărturisit păcatul și s-a rugat ca sora lui să nu fie lăsată să piară de plaga aceea ucigătoare și respingătoare. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise, lepra a fost curățată. Totuși, Maria a trebuit să fie închisă timp de șapte zile afară din tabără. Numai după ce a fost scoasă din tabără, simbolul bunăvoinței divine s-a așezat din nou deasupra cortului întâlnirii. Din respect pentru poziția ei înaltă și din durere pentru lovitura ce a căzut asupra ei, întreaga tabără a rămas la Hațerot așteptând înapoierea ei. {PP 384.3}

Această manifestare a dezaprobării lui Dumnezeu avea rostul de a fi o avertizare pentru tot Israelul și de a pune o stavilă spiritului de nemulțumire și nesupunere. Dacă nu ar fi fost pedepsite în mod vădit, invidia și nemulțumirea Mariei ar fi adus urmări foarte rele. Invidia este una dintre cele mai satanice trăsături de caracter ce pot exista în inima omului și una dintre cele mai stricăcioase în efectele ei. Înțeleptul zice: „Furia este fără milă și mânia năvalnică, dar cine poate sta împotriva geloziei?” (Proverbe 27, 4.) Gelozia a fost aceea care a adus tulburare în cer, iar hrănirea și manifestarea ei au dat naștere între oameni la rele ce nu pot fi zugrăvite. „Acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele”. (Iacov 3, 16.) {PP 385.1}

Nu trebuie să fie socotit ca un lucru de mică importanță faptul de a-i vorbi de rău pe alții sau de a ne face judecători ai motivelor și umblării altora. „Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător”. (Iacov 4, 11.) Este un singur Judecător — El, Cel „care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimii”. (1 Corinteni 4, 5.) Și oricine se apucă să-i judece și să-i condamne pe semenii săi uzurpă drepturile Creatorului. {PP 385.2}

În mod deosebit, Biblia ne învață să ne ferim de a aduce cu ușurință acuzații împotriva acelora pe care Dumnezeu i-a chemat să lucreze ca trimiși ai Săi. Apostolul Petru, descriind o clasă de oameni care sunt cu totul dedați păcatelor, spune: „Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii, care sunt mai mari în putere și tărie, nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor”. (2 Petru 2, 10-11.) Iar Pavel, în învățătura sa pentru cei care sunt puși peste biserică, spune: „Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori”. (1 Timotei 5, 19.) Acela care a așezat asupra oamenilor răspunderi grele, de conducători și învățători ai poporului Său, va cere socoteală poporului pentru felul în care se poartă față de slujitorii Săi. Noi trebuie să-i onorăm pe aceia pe care Dumnezeu îi onorează. Pedeapsa dată Mariei trebuie să fie o mustrare pentru toți cei care se lasă în voia geloziei și care cârtesc împotriva acelora asupra cărora Dumnezeu așează povara lucrării Sale. {PP 386.1}

Capitolul 34 — Cele douăsprezece iscoade

Capitol bazat pe textele din Numeri 13 și 14.

La unsprezece zile după ce a plecat de la Horeb, oastea evreilor a tăbărât la Cadeș, în pustia Paran, care nu era prea departe de hotarele țării făgăduite. În locul acesta, poporul a propus să se trimită iscoade care să cerceteze țara. Lucrul acesta a fost adus de Moise înaintea Domnului și s-a dat îngăduința, cu sfatul să fie ales, pentru scopul acesta, câte unul dintre fruntașii fiecărei seminții. Oamenii au fost aleși după instrucțiunile date și Moise le-a spus să meargă și să vadă cum era țara, așezarea și avantajele ei naturale, oamenii care locuiau acolo — dacă erau puternici sau slabi, puțini sau mulți; să ia de asemenea seama la natura pământului și la productivitatea lui și să aducă din roadele țării. {PP 387.1}

Ei s-au dus, au cercetat toată țara, intrând pe la hotarul de miazăzi și mergând până la capătul de miazănoapte. După o absență de patruzeci de zile, s-au întors. Poporul Israel nutrea mari speranțe și aștepta cu mare nerăbdare. Vestea întoarcerii iscoadelor a trecut de la seminție la seminție și a fost salutată cu bucurie. Poporul s-a grăbit să-i întâmpine pe solii care scăpaseră cu bine din primejdiile periculoasei lor acțiuni. Iscoadele au adus din roadele de acolo, ca dovadă a fertilității pământului. Era în timpul când se coceau strugurii și au adus un ciorchine de strugure atât de mare, încât trebuia să fie purtat de doi oameni. Au mai adus smochine și rodii, care creșteau acolo din belșug. {PP 387.2}

Poporul se bucura că avea să intre în stăpânirea unei țări atât de bune și a ascultat cu multă luare aminte raportul ce i se aducea lui Moise, ca să nu scape nici un cuvânt. „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis”, au început iscoadele; „cu adevărat, este o țară unde curge lapte și miere, și iată-i roadele”. Poporul era plin de înflăcărare; ar fi fost gata să asculte de glasul Domnului și să pornească imediat să ia țara în stăpânire. Dar, după ce au descris frumusețea și rodnicia țării, toate iscoadele, în afară de două, au început să povestească pe larg greutățile și primejdiile ce se aflau înaintea izraeliților dacă ar fi pornit la cucerirea Canaanului. Au început să enumere națiunile puternice așezate în diferite părți ale țării; au spus că cetățile aveau ziduri foarte mari, că poporul care locuia în ele era foarte puternic și că va fi imposibil să cucerească țara. Au mai spus, de asemenea, că au văzut acolo uriași, fii ai lui Anac, și că era zadarnic să te gândești că țara va putea fi cucerită. {PP 387.3}

Tabloul s-a schimbat acum. Nădejdea și curajul au făcut loc unei deznădejdi lașe, în timp ce iscoadele dădeau pe față simțămintele inimilor lor necredincioase, care erau pline de descurajarea insuflată de Satana. Necredința lor a aruncat o umbră tristă asupra adunării și puterea cea mare a lui Dumnezeu, manifestată de atâtea ori în sprijinul națiunii alese, a fost uitată. Copiii lui Israel n-au mai stat să cugete; nu s-au gândit la faptul că Acela care-i adusese până aici le va da în mod sigur țara. Ei nu și-au mai amintit cât de minunat îi eliberase Dumnezeu de asupritorii lor, croindu-le un drum prin mare și nimicind oștile lui faraon care îi urmăreau. Ei L-au lăsat pe Dumnezeu în afara preocupărilor lor și s-au purtat ca și când ar fi trebuit să depindă numai de puterea brațelor lor. {PP 388.1}

În necredința lor, au limitat puterea lui Dumnezeu și au dovedit neîncredere în brațul care i-a călăuzit în siguranță până aici. Ei au repetat vechea lor greșeală, de a cârti împotriva lui Moise și a lui Aaron. „Prin urmare, acesta este sfârșitul marilor noastre speranțe”, au spus ei. „Aceasta este țara pentru stăpânirea căreia am făcut tot drumul din Egipt până aici, ca s-o luăm în stăpânire”. Ei i-au învinuit pe conducătorii lor că înșeală poporul și vor să aducă nenorociri asupra lui Israel. {PP 388.2}

Poporul era disperat în dezamăgirea și deznădejdea lui. S-a auzit un vaiet ca de moarte, ce se amesteca cu murmurele neînțelese ale vocilor. Înțelegând situația, plin de curaj în a lua apărarea cuvântului lui Dumnezeu, Caleb a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a înfrânge influența rea a tovarășilor săi necredincioși. O clipă, poporul a tăcut ca să asculte cuvintele sale pline de nădejde și curaj cu privire la țara cea bună. El n-a tăgăduit ce se spusese până atunci — zidurile erau înalte și canaaniții erau puternici. Dar Dumnezeu îi făgăduise poporului Israel această țară. „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară”, spuse Caleb în mod stăruitor, „căci vom fi biruitori”. {PP 388.3}

Dar ceilalți zece, întrerupându-l, au zugrăvit piedicile în culori și mai negre decât la început. „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai mare decât noi”, au spus ei.... „Toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. Apoi am văzut în ea uriași, pe fiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor; înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste”. {PP 388.4}

Oamenii aceștia, după ce au pornit pe o cale rea, s-au ridicat cu încăpățânare împotriva lui Iosua și Caleb, împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu. Fiecare pas înainte îi făcea și mai hotărâți. Erau porniți să descurajeze orice efort de a lua în stăpânire Canaanul. Ei au sucit adevărul pentru a sprijini influența lor dăunătoare. „Este o țară care mănâncă pe locuitorii ei”, au zis ei. Acest raport nu era numai rău, ci și mincinos. Nu se potrivea cu restul raportului. Iscoadele declaraseră că țara era roditoare și prosperă și poporul de statură uriașă, lucruri ce ar fi fost cu neputință, dacă climatul ar fi fost așa de nesănătos, încât să se poată spune despre țară că „mănâncă pe locuitorii ei”. Dar atunci când își lasă inima în voia necredinței, oamenii se așează sub controlul lui Satana și nimeni nu poate spune până unde îi poate duce el. {PP 389.1}

„Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe; și poporul a plâns în noaptea aceea”. Curând a urmat revoltă și nesupunere fățișă; deoarece Satana ajunsese să aibă deplina stăpânire, iar poporul se părea că-și pierduse rațiunea. Îi blestemau pe Moise și Aaron, uitând că Dumnezeu auzea vorbirea lor rea și că, învăluit în stâlpul de nor, Îngerul prezenței Sale era martor al revărsării teribile a mâniei lor. În amărăciunea lor, au strigat: „De ce n-a lăsat Domnul să fi murit noi în țara Egiptului, sau de ce n-a lăsat Domnul să fi murit noi în pustia aceasta?” Atunci simțămintele inimii lor s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu: „Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta, în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” Și și-au zis unii altora: „Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt”. În felul acesta, îl acuzau nu numai pe Moise, ci și pe Dumnezeu Însuși de înșelăciune, că le-ar fi făgăduit o țară pe care nu erau în stare s-o ia în

stăpânire. Ei au mers până acolo, încât să numească un conducător care să-i ducă înapoi în țara suferințelor și robiei de care fuseseră scăpați prin brațul tare al Celui atotputernic. {PP 389.2}

În umilință și amărăciune, Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ înaintea întregii adunări a copiilor lui Israel, neștiind ce să facă să-i întoarcă de la planul lor pripit și necugetat. Caleb și Iosua au încercat să liniștească tulburarea. Cu hainele sfâșiate în semn de durere și indignare, ei s-au aruncat în mijlocul poporului și glasurile lor răsunătoare se auzeau pe deasupra furtunii vaietelor și durerii lor răzvrătite. „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va aduce în țara aceasta și ne-o va da; este o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin; Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei”. {PP 389.3}

Canaaniții umpluseră măsura nelegiuirii și Domnul nu voia să-i mai rabde. Protecția Lui fiind retrasă, ei urmau să fie o pradă ușoară. Prin legământul lui Dumnezeu, țara îi fusese dată lui Israel. Dar s-a primit raportul fals al iscoadelor necredincioase și prin aceasta întreaga adunare a fost dusă în rătăcire. Trădătorii și-au făcut lucrarea. Dacă numai doi oameni ar fi adus raportul cel rău, iar ceilalți zece i-ar fi încurajat să ia țara în stăpânire în Numele Domnului, și atunci ei ar fi primit sfatul celor doi, neluându-i în seamă pe cei zece, din cauza necredinței lor păcătoase. Dar nu erau decât doi care susțineau ce era drept, în timp ce toți cei zece erau de partea răzvrătirii. {PP 390.1}

Iscoadele necredincioase îi învinuiau în gura mare pe Caleb și Iosua și cineva a strigat că trebuie să fie omorâți cu pietre. Gloata nebună a pus mâna pe pietre cu care să-i omoare pe bărbații aceștia credincioși. S-au aruncat asupra lor cu țipete de nebunie, când deodată pietrele le-au căzut din mâini. Au amuțit și au început să tremure de spaimă. Dumnezeu intervenise pentru a opri planurile lor ucigașe. Slava prezenței Sale, asemenea unei flăcări arzătoare, lumină cortul întâlnirii. Tot poporul a văzut semnul acesta de la Domnul. Cineva mai puternic decât ei Se descoperea și nimeni n-a îndrăznit să se mai împotrivească. Iscoadele care aduseseră raportul rău se încovoiară lovite de groază și, abia suflând, își căutară drumul spre corturile lor. {PP 390.2}

Moise s-a sculat și a intrat în sfântul locaș. Domnul i-a spus: „Îi voi lovi cu ciumă și-i voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mare”. Dar Moise se rugă din nou pentru poporul său. Nu se putea învoi ca ei să fie nimiciți, iar el să ajungă un neam mare. Apelând la mila lui Dumnezeu, el zise: „Să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: «Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate....» Iartă deci fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici”. {PP 390.3}

Domnul a făgăduit să-l cruțe pe Israel de o nimicire imediată, dar din cauza necredinței și lașității lor, El nu putea să-și manifeste puterea de a-i supune pe vrăjmașii lor. De aceea, în îndurarea Lui, le-a poruncit să se înapoieze către Marea Roșie, ca fiind singura cale sigură. {PP 391.1}

În răzvrătirea lui, poporul a strigat: „Dacă ar fi voit Domnul să fi murit în pustia aceasta”. Acum, această rugăciune avea să fie împlinită. Domnul declară: „Voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut de la vârsta de douăzeci de ani în sus ... nu veți intra în țara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiți.... Pe copilașii voștri, însă, despre care ați zis că vor fi de jaf, îi voi face să intre în ea, ca să cunoască țara pe care ați nesocotit-o voi”. Despre Caleb, El a zis: „Iar pentru că robul Meu Caleb a fost însuflețit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni”. După cum iscoadele au petrecut patruzeci de zile în călătoria lor, tot astfel oștile lui Israel aveau să pribegească patruzeci de ani în pustie. {PP 391.2}

Când Moise i-a făcut cunoscută poporului hotărârea dumnezeiască, furia s-a schimbat în jale. Oamenii erau conștienți de faptul că pedeapsa era dreaptă. Cele zece iscoade necredincioase, lovite de urgia lui Dumnezeu, au pierit acolo, înaintea ochilor întregului Israel; și, în soarta lor, poporul citi propriul lui destin. {PP 391.3}

Părea acum că se pocăiesc în mod sincer de purtarea lor păcătoasă; dar lor le părea mai degrabă rău de urmările umblării lor rele decât de faptul că-și dădeau seama că fuseseră nerecunoscători și neascultători. Când au înțeles că Domnul nu-și schimbă hotărârea, din nou li s-a trezit încăpățânarea lor și au spus că nu vor să se întoarcă în pustie. Poruncindu-le să se retragă din țara vrăjmașilor lor, Dumnezeu a pus la probă aparenta lor supunere și s-a dovedit că nu era reală. Erau conștienți că au păcătuit mult prin faptul că îngăduiseră furiei să-i stăpânească și că încercaseră să ucidă iscoadele care îi îndemnau să asculte de Dumnezeu; dar au fost cuprinși de groază când și-au dat seama că făcuseră o greșeală teribilă, ale cărei consecințe aveau să se dovedească a fi dezastruoase pentru ei. Inima lor era neschimbată și n-aveau nevoie decât de un motiv care să le prilejuiască o izbucnire asemănătoare. Acesta se prezentă când Moise, cu autoritatea dată de Dumnezeu, le porunci să se întoarcă în pustie. {PP 391.4}

Pentru Moise, Aaron, Caleb și Iosua, hotărârea că Israel nu trebuia să intre în Canaan decât peste patruzeci de ani a fost o dezamăgire amară; și totuși, ei au primit decizia divină fără să murmure. Dar aceia care s-au plâns de felul cum Se purtase Dumnezeu cu ei și care au spus că se întorc în Egipt au plâns și s-au văitat când le-au fost luate binecuvântările pe care le disprețuiseră. S-au întristat fără rost, iar acum Dumnezeu le dădea motiv să plângă. Dacă s-ar fi jelit pentru păcatul lor atunci când le-a fost arătat cu credincioșie, această sentință n-ar fi fost pronunțată, dar ei se jeleau pentru că sufereau pedeapsa; întristarea lor nu era pocăință și astfel nu se putea obține o schimbare a sentinței. {PP 392.1}

Noaptea a fost petrecută în plânset, dar o dată cu dimineața a venit o nădejde. Ei s-au hotărât să-și răscumpere lipsa de curaj. Când Domnul le-a spus să se suie și să ia țara în stăpânire, au refuzat; iar acum, când le-a spus să se retragă, erau tot atât de rebeli. S-au hotărât să pună mâna pe țară și s-o ia în stăpânire; poate că Dumnezeu va primi lucrarea lor și Își va schimba planul cu privire la ei. {PP 392.2}

Dumnezeu făcuse ca intrarea lor în țara aceea, la timpul rânduit de El să fie pentru ei un privilegiu și o datorie; dar, din pricina nepăsării lor încăpățânate, îngăduința aceea fusese retrasă. Satana își ajunsese ținta, împiedicându-i să intre în Canaan și acum îi zorea să facă exact lucrul pe care Dumnezeu le spunea să nu-l mai facă și pe care ei refuzaseră să-l facă atunci când Dumnezeu îl cerea. În felul acesta, marele înșelător a câștigat biruința, făcându-i să se răzvrătească pentru a doua oară. Ei nu și-au pus încrederea în puterea lui Dumnezeu care să lucreze împreună cu străduințele lor spre a ajunge în stăpânirea Canaanului; dar acum, ei se sprijineau pe propria lor putere pentru a îndeplini lucrarea independent de ajutorul divin: „Am păcătuit împotriva Domnului", au strigat ei; „ne vom sui și ne vom bate, cum ne-a poruncit Domnul, Dumnezeul nostru". (Deuteronom 1, 41.) Atât de teribil îi orbise neascultarea! Domnul nu le poruncise niciodată „să se suie și să se lupte". Nu era planul Său acela ca ei să pună stăpânire pe țară prin război, ci printr-o strictă ascultare de poruncile Sale. {PP 392.3}

Deși inimile lor erau neschimbate, poporul a fost adus în situația de a-și mărturisi păcătoșenia și nebunia răzvrătirii manifestate atunci când iscoadele au adus raportul. Acum ei au văzut valoarea binecuvântării pe care o lepădaseră cu atâta grabă. Au mărturisit că necredința lor a fost aceea care i-a despărțit de Canaan. „Am păcătuit", au zis ei, recunoscând că vina era la ei, și nu la Dumnezeu, pe care cu atâta răutate Îl învinuiseră că nu-și împlinește făgăduințele făcute. Cu toate că mărturisirea n-a izvorât dintr-o adevărată pocăință, ea a slujit la apărarea dreptății lui Dumnezeu, arătând că El era îndreptățit să Se poarte astfel cu ei. {PP 392.4}

Dumnezeu mai lucrează încă într-un mod asemănător pentru a-și glorifica Numele, făcându-i pe oameni să recunoască dreptatea Sa. Când aceia care mărturisesc că-L iubesc se plâng de felul în care Se poartă Dumnezeu cu ei, în providența Sa, sau disprețuiesc făgăduințele Lui și se lasă în voia ispitei, unindu-se cu îngerii cei răi pentru a-I înfrânge planurile, adesea Domnul conduce în așa fel evenimentele, încât acești oameni sunt aduși acolo în situația că, deși n-au făcut o adevărată pocăință, să fie convinși de păcatul lor și să fie constrânși să recunoască vinovăția purtării lor, cum și dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu în felul în care Se poartă cu ei. Astfel, Dumnezeu pune la lucru elemente contrarii care să scoată la iveală lucrările întunericului. Și, cu toate că spiritul care a îndemnat la umblarea cea rea nu s-a schimbat pe deplin, se fac mărturisiri care apără onoarea lui Dumnezeu și îi îndreptățesc pe credincioșii Lui slujitori care au adus mustrare, dar care au fost vorbiți de rău și cărora li s-a arătat împotrivire. Așa va fi când mânia lui Dumnezeu se va revărsa în cele din urmă. Când „Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor", „va încredința pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite". (Iuda 1:14.15.) Fiecare păcătos va fi făcut să recunoască faptul că osândirea lui este îndreptățită. {PP 393.1}

Fără a ține seama de hotărârea divină, izraeliții s-au pregătit să pornească la cucerirea Canaanului. Echipați cu armură și cu arme de luptă, erau, după aprecierea lor, cu totul pregătiți pentru luptă; dar înaintea lui Dumnezeu și a îndureraților Săi slujitori, ei erau întristător de nepregătiți. Când, după aproape patruzeci de ani, le-a spus izraeliților să se suie și să ia Ierihonul, Domnul le-a făgăduit că va merge cu ei. Chivotul cuprinzând Legea Sa era purtat în fruntea

oștirii. Conducătorii rânduiți pentru aceasta trebuia să îndrume mișcările lor, sub supravegherea divină. Cu o astfel de călăuzire, nu li se putea întâmpla nici un rău. Dar acum, împotriva poruncii lui Dumnezeu și a interzicerii solemne a conducătorilor lor fără chivot, și fără Moise, ei au plecat să dea piept cu oștile vrăjmașe. {PP 393.2}

Trâmbița a sunat și Moise a alergat după ei, avertizându-i: „Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu veți izbuti! Nu vă suiți, căci Domnul nu este în mijlocul vostru. Căci Amaleciții și Canaaniții sunt înaintea voastră și veți cădea uciși de sabie”. {PP 393.3}

Canaaniții auziseră de puterea aceea tainică, ce părea că ocrotește acest popor, și de minunile săvârșite pentru ei și au strâns acum o oaste mare ca să-i alunge pe invadatori. Oastea atacatoare nu avea nici un conducător. Nu s-a înălțat nici o rugăciune ca Dumnezeu să le dea izbândă. Ei au pornit cu gândul disperat fie să-și schimbe soarta, fie să moară în luptă. Deși nedeprinși la luptă, erau mulți și înarmați și sperau ca, printr-un atac puternic prin surprindere, să înfrângă orice rezistență. Plini de îndrăzneală, ei l-au provocat pe inamic, care nu îndrăznea să-i atace. {PP 394.1}

Canaaniții au tăbărât pe un platou stâncos, la care se putea ajunge numai pe poteci greu accesibile, un urcuș drept și primejdios. Numărul nespus de mare al evreilor nu putea face decât ca înfrângerea lor să fie și mai teribilă. Se târau încet pe potecile de munte, expunându-se loviturilor de moarte ale vrăjmașilor de sus. Stânci masive erau prăvălite și veneau la vale, provocând un zgomot asurzitor, însemnându-și calea cu sângele celor uciși. Cei care au ajuns în vârf, istoviți de urcuș, au fost respinși cu sălbăticie și dați înapoi cu pierderi mari. Câmpul măcelului era plin de trupurile celor morți. Oastea lui Israel a fost cu desăvârșire înfrântă. Nimicirea și moartea au fost rezultatul acestei încercări răzvrătite. {PP 394.2}

Constrânși în cele din urmă să se recunoască înfrânți, supraviețuitorii „s-au întors și au plâns înaintea Domnului; dar Domnul nu le-a ascultat glasul”. (Deuteronom 1, 45.) Prin biruința lor răsunătoare, vrăjmașii lui Israel, care așteptaseră cu frică apropierea acelei mari oștiri, au prins curaj să li se împotrivească. Acum considerau ca fiind neadevărate toate veștile pe care le auziseră cu privire la lucrările minunate pe care Dumnezeu le săvârșise pentru poporul Său și credeau că n-au de ce să se teamă. Această primă înfrângere a lui Israel, care le-a dat canaaniților curaj și hotărâre, a sporit foarte mult greutățile cuceririi. Izraeliților nu le mai rămânea altceva de făcut decât să dea înapoi din fața vrăjmașilor lor victorioși și să meargă în pustie, știind că aici trebuie să fie mormântul unei generații întregi. {PP 394.3}

Capitolul 35 — Răzvrătirea lui Core

Capitol bazat pe textele din Numeri 16 și 17.

Judecățile aduse asupra izraeliților au reușit pentru un timp să țină în frâu cârtirile și nesupunerea lor, dar spiritul răzvrătirii era încă în inimă și, în cele din urmă, a adus cele mai amare roade. Răzvrătirile de mai înainte fuseseră numai tulburări ale poporului, născându-se din pornirea de moment a mulțimii aţâţate; acum însă se formă o conspirație cu rădăcini adânci, rezultat al unui plan hotărât de a răsturna autoritatea conducătorilor rânduiți de Însuși Dumnezeu. {PP 395.1}

Core, inițiatorul acestei mișcări, era un levit din familia lui Chehat și văr cu Moise; era un om capabil și cu influență. Cu toate că era rânduit să slujească la cortul întâlnirii, ajunsese să fie nemulțumit de poziția sa și aspira la demnitatea preoției. Faptul că slujba preoțească, ce îi revenea mai înainte primului născut al fiecărei familii, i-a fost dată lui Aaron și familiei lui a dat naștere la gelozie și nemulțumire și, pentru un timp, Core s-a împotrivit pe ascuns autorității lui Moise și Aaron, cu toate că nu îndrăznise să se avânte la un act de revoltă. În cele din urmă, el a conceput îndrăznețul plan de a răsturna atât autoritatea civilă, cât și pe cea religioasă. A reușit să găsească repede simpatizanți. Lângă corturile lui Core și ale chehatiților, pe latura de miazăzi a tabernacolului, se afla tabăra seminției lui Ruben, corturile lui Datan și Abiram, doi prinți ai acestei seminții, fiind vecine cu cel al lui Core. Acești prinți s-au alăturat imediat planurilor lui ambițioase. Fiind coborâtori din cel mai mare fiu al lui Iacov, ei pretindeau că autoritatea civilă li se cuvine lor, fiind hotărâți să împartă cu Core onorurile preoției. {PP 395.2}

Starea sufletească a poporului înlesnea planurile lui Core. În amărăciunea dezamăgirii, vechile îndoieli, gelozia și ura au revenit și au fost îndreptate plângeri din nou împotriva răbdătorului lor conducător. Izraeliții pierdeau întruna din vedere faptul că se aflau sub călăuzire divină. Ei uitau că Îngerul legământului era Conducătorul lor nevăzut, că, învăluită în stâlpul de nor, prezența Domnului Hristos mergea înaintea lor și că Moise primea de la El toate îndrumările. {PP 395.3}

Ei nu erau dispuși să se supună sentinței teribile care spunea că trebuie să moară în pustie și, de aceea, erau gata să se agațe de orice pretext pentru a crede că nu Dumnezeu, ci Moise era acela care îi conducea și care le-a hotărât soarta. Străduințele cele mai bune ale celui mai blând om de pe suprafața pământului n-au putut să potolească răzvrătirea acestui popor; și, cu toate că semnele dezaprobării lui Dumnezeu față de stricăciunea lor de mai înainte le stăteau încă în față — dovadă rândurile lor rărite și prin numărul celor ce lipseau, ei n-au pus la inimă lecția aceasta. Din nou au fost biruiți de ispită. {PP 396.1}

Viața umilă de păstor a lui Moise fusese mult mai liniștită și mai fericită decât poziția sa actuală de conducător al acestei mari mulțimi, cu un spirit atât de turbulent. Și totuși, Moise nu a îndrăznit să aleagă. În locul toiagului de păstor, i s-a dat un toiag al puterii, pe care nu-l putea lăsa din mână până când Dumnezeu nu-l elibera de povara răspunderii. {PP 396.2}

Acela care citește tainele tuturor inimilor știa ceea ce urmăreau Core și cei ce i se alăturaseră și i-a dat poporului Său avertizări și sfaturi care să-l facă în stare să scape de înșelăciunea acestor uneltitori de rele. Ei văzuseră judecata lui Dumnezeu căzând asupra Mariei, din cauza geloziei și murmurării împotriva lui Moise. Domnul declarase că Moise era mai mare decât un profet. „Cu el vorbesc gură către gură". „De aceea", a adăugat El, „pentru ce nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu Moise?" (Numeri 12, 8.) Instrucțiunile acestea nu erau date numai pentru Aaron și Maria, ci pentru tot Israelul. {PP 396.3}

Core și tovarășii lui de conspirație erau bărbați favorizați cu manifestări deosebite ale puterii și măreției lui Dumnezeu. Ei făceau parte din numărul acelora care s-au suit cu Moise pe munte și au văzut slava dumnezeiască. Dar de la data aceea a avut loc o schimbare. O ispită, la început slabă, fusese hrănită în inimă, ispită ce se întărise pe măsură ce era încurajată, până când mintea lor ajunsese să fie controlată de Satana, iar ei se avântară în lucrarea lor de nemulțumire. Spunând că sunt foarte mult interesați de prosperitatea poporului, la început ei își șopteau unul altuia nemulțumirea, apoi au spus-o bărbaților de frunte din Israel. Insinuările lor au fost atât de repede primite, încât se avântară și mai departe și, în cele din urmă, au ajuns să creadă cu adevărat că sunt mânați de râvnă pentru Dumnezeu. {PP 396.4}

Ei au izbutit să înstrăineze astfel două sute cincizeci de prinți, bărbați de renume din mijlocul adunării. Cu acești susținători puternici și cu influență, ei se simțeau ca și siguri că vor putea face o schimbare radicală în conducere și vor aduce îmbunătățiri mari felului de administrație al lui Moise și Aaron. {PP 397.1}

Gelozia a dat naștere la ură, iar ura la răzvrătire. Ei au pus în discuție problema dreptului lui Moise la o autoritate și onoare așa de mare, până când au ajuns să se uite la el ca la unul care ocupa o poziție vrednică de invidiat, pe care oricine dintre ei putea să o ocupe tot așa de bine ca și el. S-au înșelat, gândind că Moise și Aaron și-au luat cu de la sine putere pozițiile pe care le dețineau. Cei nemulțumiți spuneau că acești conducători se înălțaseră mai presus de adunarea Domnului, luând asupra lor preoția și cârmuirea, după familia lor, nu erau îndreptățiți să se așeze mai presus de ceilalți din Israel; ei nu erau mai sfinți decât poporul și ar fi trebuit să fie destul pentru ei să fie pe aceeași treaptă cu frații lor, care erau deopotrivă favorizați de prezența și protecția deosebită a lui Dumnezeu. {PP 397.2}

Lucrarea următoare a conspiratorilor a fost cu poporul. Pentru cei greșiți și care merită mustrare, nimic nu este mai plăcut decât să primească mângâiere și laudă. Și astfel, Core și cei ce i se alăturaseră au câștigat atenția și sprijinul adunării. Acuzația de cârtire adusă poporului, care a atras asupra lui mânia lui Dumnezeu, a fost declarată ca fiind o greșeală. Ei spuneau că adunarea nu avea nici o vină, deoarece nu cerea nimic altceva decât drepturile ce i se cuveneau; dar că Moise era un conducător pretențios, că mustrase poporul, numindu-i păcătoși, când, de fapt, ei erau un popor sfânt și Domnul era în mijlocul lor. {PP 397.3}

Core a trecut în revistă istoria călătoriilor lor prin pustie, unde fuseseră trecuți prin locuri grele și mulți pieriseră din pricina cârtelilor și neascultării lor. Cei ce-i ascultau au ajuns să creadă că necazurile lor ar fi putut fi evitate în mod clar, dacă Moise ar fi luat o altă cale. Concluzia lor

era că toate nenorocirile i se datorau lui și că rămânerea lor departe de Canaan era o consecință a greșitei conduceri a lui Moise și Aaron; că, dacă Core ar fi conducătorul lor și dacă i-ar îmbărbăta, scoțând în evidență faptele lor bune, în loc să le mustre păcatele, ar avea o călătorie liniștită și prosperă; în loc de a peregrina încoace și încolo prin pustie, ar porni direct spre țara făgăduinței. {PP 397.4}

În această lucrare de nemulțumire, între elementele ce aduceau dezbinare, în adunare era o mai mare unire și armonie decât mai înainte. Succesul lui Core în mijlocul poporului făcea să-i sporească încrederea și-l întărea în credința că, dacă nu era ținută în frâu uzurparea autorității de către Moise avea să fie fatală pentru libertățile poporului Israel; el mai pretindea, de asemenea, că Dumnezeu îi făcuse cunoscut acest lucru și îl autorizase să facă o schimbare în conducere înainte de a fi prea târziu. Dar mulți nu erau gata să primească acuzațiile aduse de Core împotriva lui Moise. Amintirea muncii sale pline de răbdare și sacrificiu de sine le-a venit în minte și conștiința li s-a tulburat. Prin urmare, era necesar să-i pună în seamă un motiv egoist pentru interesul său profund față de Israel; a fost repetată vechea acuzație, și anume că el îi adusese acolo ca să piară în pustie și astfel să poată pune mâna pe averile lor. {PP 398.1}

Pentru un timp, această lucrare s-a făcut în taină. Însă, îndată ce mișcarea a ajuns să prindă suficientă putere ca să asigure o ruptură pe față, Core și-a făcut apariția în fruntea partidei, acuzându-i public pe Moise și Aaron de uzurparea autorității la care Core și asociații lui erau la fel de îndreptățiți. În afară de aceasta, se mai aducea acuzația că poporul fusese lipsit de libertate și independență. „Destul”, au spus conspiratorii, „toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?” {PP 398.2}

Moise nu se așteptase la acest complot adânc înrădăcinat și, atunci când a înțeles îngrozitoarea lui semnificație, a căzut cu fața la pământ într-o rugăciune tăcută înaintea lui Dumnezeu. Apoi, s-a sculat plin de întristare, dar calm și puternic. Călăuzirea divină îi fusese asigurată. Chiar „mâine”, a spus el, „Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt și-l va lăsa să se apropie de El”. Proba avea să fie amânată până a doua zi, pentru ca toți să poată avea timp să se gândească. Apoi, aceia care aspirau la preoție trebuia să vină fiecare cu o cădelniță și să ardă tămâie la cortul întâlnirii, în prezența adunării lui Israel. Legea era foarte clară, și anume că numai cei care fuseseră consacrați pentru slujba aceasta sfântă puteau sluji în sanctuar. Chiar și preoții Nadab și Abihu fuseseră nimiciți, pentru că au îndrăznit să aducă „foc străin”, nesocotind astfel porunca divină. Cu toate acestea, Moise și-a provocat acuzatorii — dacă îndrăzneau să păsească într-o situație așa de primejdioasă, să pună problema înaintea lui Dumnezeu. {PP 398.3}

Despărțindu-i pe Core și pe confrații săi leviți, Moise a spus: „Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuințați la slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-I slujiți? V-a lăsat să vă apropiați de El pe tine și pe toți frații tăi, pe copiii lui Levi, și acum mai voiți și preoția? De aceea te aduni tu și ceata ta împotriva Domnului! Căci cine este Aaron, ca să cârtiți împotriva lui?” {PP 399.1}

Datan și Abiram nu luaseră o poziție atât de îndrăzneață cum făcuse Core; și, sperând că ei au fost, poate, atrași în această conspirație fără să fie în totul stricați, Moise i-a chemat să vină la el, ca să audă personal din gura lor acuzațiile pe care i le aduceau. Dar ei n-au vrut să vină și, în mod obraznic, au refuzat să-i recunoască autoritatea. Răspunsul lor, rostit în auzul întregii adunări, a fost: „N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere, și ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor? Nu ne suim!” {PP 399.2}

În felul acesta, pentru a descrie locul robiei, ei au folosit același limbaj prin care Domnul descrisese moștenirea făgăduită. Ei l-au acuzat pe Moise că pretinde că lucrează sub călăuzire divină, folosind aceasta ca un mijloc de a-și întări autoritatea; și au declarat că nu vor mai admite să fie conduși, asemenea unor orbi, când spre Canaan, când spre pustie, după cum se potrivește mai bine planurilor sale ambițioase. Astfel, cel ce fusese ca un părinte plin de bunătate și un păstor răbdător a fost înfățișat în cel mai negru caracter al unui tiran și uzurpator. Neintrarea în Canaan, ca pedeapsă pentru propriile lor păcate, a fost o acuzație pusă asupra lui. {PP 399.3}

Era clar că simpatia poporului era de partea celor nemulțumiți; dar Moise n-a făcut nici un efort pentru a se apăra. În prezența adunării, el a apelat în mod solemn la Dumnezeu, ca martor al curăției motivelor sale și al dreptății comportamentului său, implorându-L să fie judecătorul său. {PP 399.4}

A doua zi dimineața, cei două sute cincizeci de prinți, în frunte cu Core, s-au prezentat cu cădelnițele. Ei au fost introduși în curtea cortului întâlnirii, în timp ce poporul se strânsese afară să aștepte rezultatul. Nu Moise a fost acela care a strâns adunarea lui Israel pentru a vedea înfrângerea lui Core și a grupului său, ci cei răzvrătiți, în oarba lor încumetare, au strâns-o pentru a fi martoră a biruinței lor. O mare parte din adunare era pe față de partea lui Core, a cărui nădejde foarte mare era că va izbuti să-l înfrângă pe Moise. {PP 400.1}

Pe când erau astfel adunați înaintea lui Dumnezeu, „slava Domnului s-a arătat întregii adunări”. Avertizarea divină a fost transmisă lui Moise și Aaron. „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă”. Dar ei au căzut cu fețele la pământ și s-au rugat: „Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit și să Te mânii împotriva întregii adunări?” {PP 400.2}

Core se retrăsese din adunare pentru a li se alătura lui Datan și Abiram, atunci când Moise, însoțit de cei șaptezeci de bătrâni, a venit cu o ultimă avertizare adresată acelora care n-au vrut să vină la el. Mulțimea îl urmă, dar mai înainte de a-și face cunoscută solia, Moise, prin poruncă divină, porunci poporului: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți o dată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor”. Avertizarea a fost ascultată, căci apăsarea unei imediate judecăți divine era asupra tuturor. Capii răscoalei s-au văzut părăsiți de aceia pe care îi înșelaseră, dar cerbicia lor era de nezdruncinat. Ei stăteau cu familiile la ușa corturilor lor, ca o sfidare a avertizării divine. {PP 400.3}

În Numele Dumnezeului lui Israel, Moise a declarat în auzul adunării: „Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că nu lucrez din capul meu. Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-a trimis Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor pogorî de vii în locuința morților, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.” {PP 400.4}

Ochii tuturor copiilor lui Israel erau ațintiți asupra lui Moise, în timp ce, plini de groază, stăteau în așteptarea evenimentului. Când el a terminat de vorbit, pământul s-a despicat în două și cei răzvrătiți au fost înghițiți de vii cu tot ceea ce aveau și „au pierit din mijlocul adunării”. Poporul a fugit, condamnându-se ca părtaș la acest păcat. Dar judecata lui Dumnezeu nu era încă încheiată. Un foc a ieșit din nor și i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de prinți care aduceau tămâie. Acești oameni care nu se răzvrăteau prima dată nu au fost nimiciți o dată cu principalii autori ai conspirației. Lor li s-a îngăduit să vadă sfârșitul acestora și să aibă ocazia să se pocăiască, dar ei simpatizau cu cei răzvrătiți și au împărtășit soarta lor. Chiar și atunci când Moise i-a cerut poporului Israel să fugă de nimicirea ce stătea să vină, judecata divină ar fi putut să fie oprită, dacă Core și ceata lui s-ar fi pocăit și ar fi cerut iertare. Dar stăruința lor încăpățânată le-a pecetluit soarta. Întreaga adunare era părtașă la vina lor, căci toți, într-o măsură mai mare sau mai mică, au simpatizat cu ei. Și totuși, Dumnezeu, în marea Lui milă, a făcut o deosebire între conducătorii răzvrătirii și aceia pe care aceștia îi conduseseră. Acelora care s-au lăsat înșelați li s-a dat timp pentru pocăință. Li s-au dat dovezi zdrobitoare că erau greșiți și că Moise avea dreptate. Iar manifestarea deosebită a puterii lui Dumnezeu a înlăturat orice îndoială. {PP 400.5}

Domnul Isus, Îngerul care mergea înaintea evreilor, a căutat să-i scape de la nimicire. Iertarea era gata să le fie dată. Judecata lui Dumnezeu era acum foarte aproape și apela la ei în vederea pocăinței. O intervenție specială, irezistibilă, a Cerului făcuse ca răzvrătirea lor să se oprească. Acum, dacă aveau să răspundă la intervenția providenței lui Dumnezeu, puteau fi salvați. Dar, în timp ce fugeau de judecată, din cauza fricii de nimicire, răzvrătirea lor nu era vindecată. Ei s-au întors în noaptea aceea la corturile lor îngroziți, dar nu pocăiți. {PP 401.1}

Ei fuseseră lingușiți de Core și oamenii lui până când au început ei înșiși să creadă că, în adevăr, erau oameni foarte buni, că fuseseră înșelați și că Moise profitase de pe urma lor. Dacă aveau să admită că Core și gruparea lui greșiseră, iar Moise a avut dreptate, atunci ar fi fost obligați să primească drept cuvânt al lui Dumnezeu sentința că trebuia să moară în pustie. Dar nu erau dispuși să se supună acestei hotărâri și au încercat să creadă că Moise i-a înșelat. Ei au nutrit speranța că era pe cale să se stabilească o nouă ordine a lucrurilor, în care lauda avea să înlocuiască mustrarea și o viață ușoară urma să ia locul neliniștii și conflictului. Oamenii care pieriseră le spuseseră cuvinte lingușitoare și pretinseseră că au față de ei mare interes și iubire, iar poporul a tras concluzia că Core și tovarășii lui au fost oameni buni și că Moise fusese, prin anumite mijloace, cauza nimicirii lor. {PP 401.2}

Nu este posibilă pentru oameni o mai mare insultă la adresa lui Dumnezeu decât aceea de a disprețui și respinge mijloacele pe care El dorește să le folosească pentru mântuirea lor. Izraeliții nu numai că făcuseră acest lucru, dar plănuiseră să-l omoare atât pe Moise, cât și pe Aaron. Și cu toate acestea, ei n-au simțit nevoia de a căuta iertarea lui Dumnezeu pentru păcatul lor întristător. Acea noapte a încercării n-a fost petrecută în pocăință și mărturisire, ci în născocirea unui mod de a se opune dovezilor ce îi arătau a fi cei mai mari păcătoși. Ei nutreau încă ură față de oamenii aleși de Dumnezeu și s-au hotărât să se opună autorității lor. Satan era prezent ca să le pervertească judecata și să-i ducă la nimicire, ca pe niște orbi. {PP 402.1}

Tot Israelul fugise speriat la strigătul păcătoșilor ce coborau de vii în locuința morților, căci își ziceau: „Să fugim ca să nu ne înghită pământul”. Dar, „a doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și a lui Aaron, zicând: «Voi ați omorât pe poporul Domnului»”. Ei erau gata să treacă la acte de violență împotriva conducătorilor lor credincioși și plini de sacrificiu de sine. {PP 402.2}

Manifestarea puterii divine a fost văzută în norul de deasupra cortului întâlnirii și din nor o voce le-a vorbit lui Moise și Aaron, spunând: „Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă”. {PP 402.3}

Vinovăția păcatului nu era asupra lui și, de aceea, Moise nu s-a temut și nu s-a grăbit să plece și să lase adunarea poporului Israel să piară. Moise a zăbovit și, în această teribilă criză, a dat pe față adevăratul interes pe care îl are păstorul pentru turma ce i-a fost dată în grijă. El a mijlocit înaintea lui Dumnezeu ca mâna Lui să nu-l nimicească cu totul pe poporul pe care El și l-a ales. Prin mijlocirea sa, brațul răzbunării a fost oprit, pentru ca neascultătorul și răzvrătitul Israel să nu fie nimicit cu totul. {PP 402.4}

Dar slujitorul mâniei Domnului pornise; urgia își făcea lucrarea morții. La sfatul fratelui său, Aaron a luat cădelnița și s-a grăbit să meargă în mijlocul adunării pentru a „face ispășire pentru ei”. „S-a așezat între cei morți și cei vii, și urgia a încetat”. O dată cu fumul de tămâie, în cortul întâlnirii se înălțau la Dumnezeu și rugăciunile lui Moise; și urgia a fost oprită, dar nu mai înainte ca paisprezece mii de oameni din Israel să piară, ca dovadă a vinovăției murmurării și răzvrătirii. {PP 402.5}

A fost dată o nouă dovadă a faptului că preoția fusese stabilită în familia lui Aaron. Prin poruncă divină, fiecare seminție a trebuit să pregătească câte un toiag pe care să-și scrie numele său. Numele lui Aaron a fost scris pe toiagul seminției lui Levi. Toiegele au fost puse în cortul întâlnirii, „înaintea mărturiei”. Înflorirea unuia dintre toiege avea să fie semnul că Domnul a ales acea seminție pentru slujba preoției. A doua zi, „iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise și copsese migdale”. Toiagul a fost arătat poporului și apoi pus în cortul întâlnirii, ca o mărturie pentru generațiile ce aveau să vină. Această minune a clarificat problema preoției. {PP 403.1}

A fost pe deplin stabilit faptul că Moise și Aaron au vorbit având o autoritate divină, iar poporul era obligat să creadă, să primească adevărul neplăcut — și anume că aveau să moară în

pustie. „Iată”, au zis ei, „că murim, pierim, pierim cu toții”. Au mărturisit faptul că au păcătuit, răzvrătindu-se împotriva conducătorilor lor și au recunoscut că Core și gruparea sa au suferit pe drept pedeapsa lui Dumnezeu. {PP 403.2}

În răscoala lui Core se vede la lucru, într-o măsură mai mică, același spirit care a dus la răzvrătirea lui Satana în ceruri. Mândria și ambiția l-au făcut pe Lucifer să ridice plângeri împotriva conducerii lui Dumnezeu și să caute să răstoarne ordinea ce fusese stabilită în ceruri. De la cădere, ținta sa a fost aceea de a însămânța în mintea oamenilor același spirit de invidie și nemulțumire, aceeași ambiție pentru locuri de frunte și onoare. În felul acesta a lucrat el asupra minții lui Core, Datan și Abiram, pentru a trezi în ei dorința de înălțare de sine și pentru a pune în mișcare invidia, neîncrederea și răzvrătirea. Satana i-a făcut să-L lepede pe Dumnezeu și conducerea sa, prin lepădarea oamenilor numiți de El. Și, cu toate că în cârtirea lor împotriva lui Moise și Aaron Îl huleau pe Dumnezeu, erau atât de amăgiți, încât se credeau fără vină, și-i priveau pe aceia care le mustrau cu credincioșie păcatele ca fiind mânați de Satana. {PP 403.3}

Mai există oare aceleași rele ce au stat la temelia ruinei lui Core? Mândria și ambiția sunt răspândite foarte mult; și, atunci când sunt nutrite, deschid ușa invidiei și luptei după întâietate; sufletul se înstrăinează atunci de Dumnezeu și, fără să-și dea seama, este atras în rândurile lui Satana. Asemenea lui Core și tovarășilor lui, mulți, chiar din rândul celor ce-și zic urmași ai Domnului Hristos, gândesc, plănuiesc și lucrează cu atâta râvnă la înălțarea de sine, încât, pentru a câștiga simpatia și sprijinul poporului, sunt gata să pervertească adevărul, să falsifice și să-i prezinte în mod greșit pe slujitorii lui Dumnezeu și chiar să le pună în seamă motive josnice și egoiste, motive pe care, de fapt, le nutresc în propriile lor inimi. Repetând în mod stăruitor neadevăruri și făcând aceasta chiar împotriva dovezilor, ajung și ei în cele din urmă să creadă că sunt adevărate. În timp ce se străduiesc să nimicească încrederea poporului în oamenii rânduiți de Dumnezeu, ei cred în adevăr că s-au angajat într-o lucrare bună și că Îi fac chiar un serviciu lui Dumnezeu. {PP 403.4}

Evreii nu erau dispuși să se supună dispozițiilor și restricțiilor Domnului. Ei erau neliniștiți când li se puneau îngrădiri și nu erau dispuși să primească mustrarea. Aceasta era taina cârtirilor lor împotriva lui Moise. Dacă ar fi fost lăsați liberi să facă ce le plăcea, ar fi fost mai puține plângeri împotriva conducătorului lor. În tot cursul istoriei bisericii, slujitorii lui Dumnezeu au avut de dat piept cu același spirit. {PP 404.1}

Îngăduința față de păcat face ca oamenii să-i dea lui Satana intrare liberă în mintea lor; astfel, ei merg de la o treaptă a nelegiuirii la alta. Lepădarea luminii întunecă mintea și împietrește inima, astfel încât este ușor pentru ei să facă un pas mai departe în păcat și să lepede o lumină și mai puternică până când, în cele din urmă, obiceiurile lor rele ajung bine înrădăcinate. Păcatul nu li se mai pare ceva păcătos. Acela care, în mod credincios, predică Cuvântul lui Dumnezeu, condamnând astfel păcatele lor, prea adesea ajunge să aibă parte de ura lor. Nevoind să îndure durerea și sacrificiul trebuincios pentru a se produce o schimbare, ei se întorc împotriva slujitorului lui Dumnezeu și socotesc mustrările lui ca fiind nemeritate și aspre. Asemenea lui Core, ei spun că poporul nu este vinovat; cel ce mustră este cauza tuturor tulburărilor. Și,

adormindu-și conștiința cu această înșelăciune, cei geloși și cei nemulțumiți se unesc pentru a semăna discordia în biserică și a slăbi mâinile acelora care vor să o zidească. {PP 404.2}

Fiecare pas înainte făcut de aceia pe care Dumnezeu îi cheamă să conducă lucrarea Lui trezește bănuieli; fiecare faptă este greșit interpretată de cei invidioși și de căutătorii de greșeli. Așa a fost pe timpul lui Luther, al lui Wesley și al altor reformatori. Și așa este și astăzi. {PP 404.3}

Core n-ar fi urmat calea pe care a luat-o, dacă ar fi știut că toate îndrumările și mustrările adresate lui Israel veneau de la Dumnezeu. Dar el ar fi trebuit să știe acest lucru. Dumnezeu dăduse dovezi îndestulătoare că El îl conduce pe Israel. Dar Core și tovarășii săi au respins lumina până când au orbit atât de mult, încât nici cele mai izbitoare manifestări ale puterii lui Dumnezeu n-au fost îndestulătoare pentru a-i convinge; ei le-au pus pe toate pe seama unor mijloace omenești sau satanice. Același lucru a fost făcut de popor, care, în ziua imediat următoare nimicirii lui Core și a cetei lui, a venit la Moise și Aaron, zicând: „Voi ați omorât pe poporul Domnului”. Fără a ține seama de faptul că avuseseră cele mai convingătoare dovezi ale neplăcerii lui Dumnezeu față de purtarea lor în nimicirea oamenilor care îi amăgiseră, ei au îndrăznit să pună judecățile Lui pe seama lui Satana, declarând că prin puterea celui rău Moise și Aaron au pricinuit moartea unor oameni buni și sfinți. Această faptă le-a pecetluit soarta. Ei săvârșiseră păcatul împotriva Duhului Sfânt, un păcat prin care inima omului este într-adevăr împietrită față de influența harului divin. „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului”, a spus Domnul Isus Hristos, „va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat”. (Matei 12, 32.) Aceste cuvinte au fost rostite de Mântuitorul nostru când faptele cele bune pe care le săvârșise prin puterea lui Dumnezeu au fost puse de iudei pe seama lui Beelzebul. Prin mijlocirea Duhului Sfânt, Dumnezeu comunică cu omul; și aceia care, în mod deliberat, leapădă mijlocirea aceasta, ca fiind de la Satana, taie canalul de legătură dintre suflet și cer. {PP 404.4}

Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este lepădată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin este folosit. Păcătosul rupe astfel orice legătură cu Dumnezeu, iar păcatul nu are nici un leac ca să se vindece singur. Nu mai există o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. „Lăsați-l în pace” (Osea 4, 17) — este porunca divină. Atunci „nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrătiți”. (Evrei 10, 26-27.) {PP 405.1}

Capitolul 36 — În pustie

Timp de aproape patruzeci de ani, copiii lui Israel sunt pierduți din vedere în întunericul deșertului. „Vremea”, spunea Moise, „cât au ținut călătoriile noastre de la Cadeș-Barnea până la trecerea pârâului Zered a fost de treizeci și opt de ani; până a pierit din mijlocul taberei tot neamul oamenilor de război, cum le jurase Domnul. Mâna Domnului a fost împotriva lor, ca să-i nimicească din mijlocul taberei, până ce au pierit”. (Deuteronom 2, 14.15.) {PP 406.1}

În decursul acestor ani, i se reamintea mereu poporului că se afla sub mustrare divină. În răzvrătirea de la Cadeș, ei L-au lepădat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a lepădat pentru vremea aceea pe ei. Pentru că se dovediseră necredincioși legământului Său, nu aveau să primească semnul legământului, ritualul circumciziunii. Dorința lor de a se întoarce în țara robiei arăta că sunt nevrednici de libertate, și orânduirea Paștelui, instituită pentru a sărbători eliberarea din sclavie, nu trebuia să fie ținută. {PP 406.2}

Cu toate acestea, continuarea slujbelor la sanctuar dovedea faptul că Dumnezeu nu uitase în totul pe poporul Său, și, în îndurarea Lui, încă Se îngrijea de nevoile lor. „Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale”, spunea Moise, reamintindu-le istoria peregrinărilor lor, „și ți-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine și n-ai dus lipsă de nimic”. (Deuteronom 2, 7.) Iar imnul leviților, raportat de Neemia, înfățișează în mod viu grija lui Dumnezeu pentru poporul Israel, chiar în acești ani, când au fost lepădați și alungați: „În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, iar stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul pe care aveau să-l urmeze. Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți. N-ai depărtat mana Ta de la gura lor și le-ai dat apă să-și potolească setea. Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustie și n-au dus grijă de nimic, hainele nu li s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat”. (Neemia 9, 19-21.) {PP 406.3}

Peregrinarea prin pustie n-a fost poruncită numai ca o pedeapsă rostită asupra răzvrătiților și cârtitorilor, ci trebuia să slujească la disciplinarea generației ce avea să vină, pregătind-o pentru intrarea în țara făgăduinței. Moise le-a spus: „Domnul, Dumnezeul tău, te mustră cum mustră un om pe copilul lui”, „ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să te vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel ... te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului”. (Deuteronom 8, 5.2.3.) {PP 407.1}

„El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochilor Lui”. „În toate necazurile lor, n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime”. (Deuteronom 32, 10; Isaia 63, 9.) {PP 407.2}

Cu toate acestea, singurul raport al vieții lor din pustie nu este alcătuit decât din dovezi ale răzvrătirii lor împotriva Domnului. Răzvrătirea lui Core a avut ca rezultat nimicirea a paisprezece mii de oameni din Israel. Și au mai fost cazuri izolate care dovedeau același spirit de dispreț față de autoritatea divină. {PP 407.3}

Odată, fiul unei femei israelite și al unui egiptean, unul din mulțimea pestriță care ieșise împreună cu Israel din Egipt, a părăsit locul său din tabără și a intrat în partea izraeliților, pretinzând dreptul de a-și ridica acolo cortul. Lucrul acesta era interzis de legea divină, urmașii unui egiptean fiind excluși din adunarea poporului până la a treia generație. Între el și un israelit s-a iscat o ceartă; problema fiind adusă înaintea judecătorilor, hotărârea acestora a fost împotriva celui care călcase legea. {PP 407.4}

Înfuriat din pricina acestei decizii, el l-a blestemat pe judecător și, în aprinderea patimii lui, a hulit Numele lui Dumnezeu. El a fost adus imediat înaintea lui Moise. Era dată de mult porunca: „Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea”. (Exod 21, 17.) Dar nu se prevăzuse nimic cu privire la un astfel de caz. Atât de grozavă era nelegiuirea, încât s-a crezut că este necesar să se ceară, în mod deosebit, sfat de la Dumnezeu. Omul a fost închis până când avea să fie cunoscută voința lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși a rostit sentința — după cele spuse de Dumnezeu, cel ce hulise trebuia să fie scos afară din tabără și ucis cu pietre. Cei care fuseseră de față când s-a săvârșit păcatul și-au pus mâinile pe capul său, mărturisind astfel în mod solemn că învinuirea ce i se aducea era dreaptă. Apoi, tot ei au fost aceia care au aruncat primele pietre, iar cei care erau de față au luat și ei parte după aceea la executarea sentinței. {PP 407.5}

Această întâmplare a fost urmată de darea unei legi pentru cazuri asemănătoare: „Oricine va blestema pe Dumnezeul lui, își va lua pedeapsa pentru păcatul lui. Cine va blestema Numele Domnului, va fi pedepsit cu moartea. Toată adunarea să-l ucidă cu pietre. Fie străin, fie băștinaș, să moară, pentru că a hulit Numele lui Dumnezeu”. (Leviticul 24, 15.16.) {PP 408.1}

Sunt și dintre aceia care pun la îndoială iubirea lui Dumnezeu și dreptatea Lui atunci când a dat o pedeapsă atât de aspră pentru cuvintele rostite în aprinderea patimii. Dar atât iubirea, cât și dreptatea Sa cer să se arate că izbucnirea de vorbe ieșite din răutate împotriva lui Dumnezeu constituie un mare păcat. Pedeapsa dată trebuia să fie o avertizare pentru alții, și anume că Numele lui Dumnezeu trebuie să fie privit cu respect. Dacă păcatul acestui om ar fi rămas nepedepsit, și alții ar fi făcut la fel și, ca rezultat, multe vieți ar fi trebuit, în cele din urmă, să fie sacrificate. {PP 408.2}

Mulțimea pestriță care a ieșit din Egipt împreună cu poporul Israel era un continuu izvor de ispită și necazuri. Cei care o compuneau mărturiseau că au renunțat la idolatrie și că se închină adevăratului Dumnezeu; dar educația din copilărie și creșterea le-au modelat obiceiurile și caracterul și ei erau mai mult sau mai puțin stricați de idolatrie și lipsă de respect pentru Dumnezeu. Ei au fost cei mai porniți să înceapă cearta și erau primii care se plângeau și molipseau tabăra prin practicile lor idolatre și prin cârtirile lor împotriva lui Dumnezeu. {PP 408.3}

Curând după întoarcerea în pustie, a avut loc un caz de călcare de Sabat în împrejurări care l-au arătat a fi un caz de o deosebită vinovăție. Vestea că Domnul îl va dezmoșteni pe Israel a trezit un spirit de răzvrătire. Un om din popor, mâniat pentru faptul că fusese exclus din Canaan și hotărât să-și dea pe față disprețul față de Legea lui Dumnezeu, se aventură să calce în mod fățiș porunca a patra a Decalogului, ducându-se să adune lemne în ziua Sabatului. În timpul peregrinării lor în pustie, aprinderea focului în ziua a șaptea a săptămânii fusese oprită cu strictețe. Opreliștea aceasta nu avea să fie extinsă și în țara Canaanului, unde asprimea climei făcea adesea necesară aprinderea focului; dar în pustie, focul nu era necesar pentru a te încălzi. Fapta acestui om era o călcare voită și premeditată a poruncii a patra — un păcat datorat nu necugetării sau necunoașterii, ci încumetării. {PP 408.4}

El a fost prins asupra faptului și adus înaintea lui Moise. Fusese deja vestit mai dinainte că orice călcare a Sabatului va fi pedepsită cu moartea, dar nu se făcuse încă cunoscut cum avea să se aplice pedeapsa aceasta. Moise a adus cazul înaintea lui Dumnezeu și i s-a dat următoarea îndrumare: „Omul acesta să fie pedepsit cu moartea, toată adunarea să-l ucidă cu pietre în afara taberei”. (Numeri 15, 35.) Păcatele hulirii și călcării de bună voie a Sabatului erau pedepsite la fel, fiind amândouă dovezi ale disprețului față de autoritatea lui Dumnezeu. {PP 409.1}

În zilele noastre, sunt mulți aceia care leapădă Sabatul creațiunii ca fiind o instituție iudaică și spun că, dacă ar trebui să fie ținut, atunci ar trebui aplicată pedeapsa cu moartea pentru călcarea lui; dar vedem că păcatul hulirii a primit aceeași pedeapsă ca și călcarea Sabatului. Trebuie să tragem oare concluzia că porunca a treia trebuie dată și ea la o parte, ca fiind obligatorie numai pentru iudei? Și totuși, argumentul scos din pedeapsa cu moartea se aplică și la porunca a treia, la porunca a cincea și, de fapt, la toate Cele Zece Porunci, așa cum se aplică la porunca a patra. Cu toate că s-ar putea ca Dumnezeu să nu pedepsească acum călcarea Legii Sale cu pedepse vremelnice, Cuvântul Lui declară totuși că plata păcatului este moartea; și în executarea finală a judecății se va vedea că moartea este partea acelora care au călcat preceptele Sale sfinte. {PP 409.2}

În tot timpul celor patruzeci de ani în pustie, în fiecare săptămână i se amintea poporului, prin miracolul manei, obligația sfântă a păzirii Sabatului. Și totuși, nici aceasta nu i-a dus la ascultare. Cu toate că nu s-au dedat la o călcare atât de fățișă și îndrăzneață ca cel care primise o pedeapsă atât de izbitoare, s-a dat totuși pe față o mare delăsare în păzirea poruncii a patra. Dumnezeu declară prin profetul Său: „Mi-au pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele”. (Ezechiel 20, 13.24.) Și acesta este enumerat printre motivele de îndepărtare a primei generații de țara făgăduinței. Și, cu toate acestea, copiii lor n-au învățat lecția. Atât de mare a fost nepăsarea lor față de păzirea Sabatului, în timpul celor patruzeci de ani de pribegie în pustie, încât chiar dacă Dumnezeu nu i-a oprit să intre în Canaan, El a spus că aveau să fie împrăștiați printre păgâni, după așezarea lor în țara făgăduită. {PP 409.3}

De la Cadeș, copiii lui Israel s-au întors în pustie; iar după ce s-a terminat timpul rămânerii lor în deșert, a venit „toată adunarea copiilor lui Israel ... în pustia Țin, în luna întâia și poporul s-a oprit la Cadeș”. (Numeri 20, 1.) {PP 410.1}

Aici a murit și a fost îngropată Maria. De la scena aceea plină de bucurie de pe țărmul Mării Roșii, când Israel a ieșit cu cântec și cu joc pentru a sărbători triumful Domnului, la mormântul din pustie, care a pus capăt unei vieți de peregrinaj așa a fost soarta a milioane de suflete care au ieșit din Egipt cu mari speranțe. Păcatul le-a smuls chiar de la buze cupa binecuvântărilor. Va învăța oare generația următoare această lecție? {PP 410.2}

„Cu toate acestea, ei n-au încetat să păcătuiască și n-au crezut în inimile lor.... Când îi lovea de moarte, ei Îl căutau, se întorceau și se îndreptau spre Dumnezeu; își aduceau aminte că Dumnezeu este Stânca lor și că Dumnezeul Atotputernic este Izbăvitorul lor”. (Psalmii 78, 32-35.) Dar ei nu s-au întors la Dumnezeu din sinceritate. Cu toate că atunci când erau loviți de vrăjmași căutau ajutorul Lui, singurul care îi putea scăpa, totuși „inima nu le era tare față de El și nu erau credincioși legământului. Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii. El și-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce”. (Psalmii 78, 37-39.) {PP 410.3}

Capitolul 37 — Stânca lovită

Capitol bazat pe textele din Numeri 20, 1-13.

Din stânca lovită de Moise pentru prima dată la Horeb a curs un șuvoi de apă dătătoare de viață, care l-a înviorat pe Israel în pustie. În timpul tuturor peregrinărilor lor, ori de câte ori era nevoie, li se dădea apă, printr-o minune a îndurării lui Dumnezeu. Cu toate acestea, apa nu curgea după ei de la Horeb. Ori de câte ori, în călătoriile lor, aveau nevoie de apă, acolo, din despicătura stâncii, apa țâșnea în șuvoi lângă tabăra lor. {PP 411.1}

Hristos era Acela care, prin puterea cuvântului Său, făcea ca șuvoiul răcoritor de apă să curgă spre Israel: „Și toți au băut aceeași apă duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos”. (1 Corinteni 10, 4.) El era izvorul tuturor binecuvântărilor, atât al celor trecătoare, cât și al celor spirituale. Hristos, Stânca cea adevărată, a fost cu ei în toate peregrinările lor. „Și nu vor suferi de sete în pustiurile în care-i va duce; ci va face să curgă pentru ei apă din stâncă, va despica stânca și va curge apă”. (Isaia 48, 21.) „A deschis stânca, și au curs ape, care s-au vărsat ca un râu în locurile uscate”. (Psalmii 105, 41.) {PP 411.2}

Stânca lovită Îl preînchipuia pe Domnul Hristos și, prin acest simbol, suntem învățați cele mai prețioase adevăruri spirituale. După cum din stânca lovită se revărsa apa dătătoare de viață, tot astfel de la Hristos, „lovit de Dumnezeu”, „străpuns pentru păcatele noastre”, „zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53, 4.5), curge șuvoiul mântuirii pentru neamul omenesc pierdut. După cum stânca a fost lovită o singură dată, „tot așa Hristos, S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora”. (Evrei 9, 28.) Mântuitorul nostru nu trebuia să Se jertfească a doua oară; iar aceia care caută binecuvântările harului Său au nevoie numai să ceară acestea în Numele lui Isus, revărsându-și astfel dorința inimii în rugăciune plină de căință. O astfel de rugăciune va aduce înaintea Domnului oștirilor rănile lui Isus și atunci din nou va curge sângele dătător de viață, simbolizat prin revărsarea apei dătătoare de viață pentru Israel. {PP 411.3}

Revărsarea apei din stâncă în pustie era sărbătorită de izraeliți după așezarea lor în Canaan, cu manifestări de mare bucurie. În timpul Domnului Hristos, sărbătoarea aceasta ajunsese cea mai impresionantă ceremonie. Ea avea loc cu ocazia Sărbătorii corturilor, când erau adunați la Ierusalim oameni din toată țara. În fiecare dintre cele șapte zile ale acestei sărbători, preoții ieșeau însoțiți de muzică și de corul leviților pentru a scoate apă într-un vas de aur din apa Siloamului. Ei erau urmați de mulțimea credincioșilor, toți cei care puteau să se apropie de apă și să bea din ea, în timp ce răsuna cântecul de sărbătoare: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii”. (Isaia 12, 3.) Apoi, apa scoasă de preoți era purtată la templu în mijlocul sunetului trâmbițelor și al cântării pline de solemnitate: „Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime”. (Psalmii 122, 2.) În timp ce cântecele de laudă răsunau, iar mulțimea își alătura glasul într-un cor triumfal, acompaniat de cântecul instrumentelor și al trâmbițelor care sunau cu putere, apa era vărsată pe altarul arderii de tot. {PP 412.1}

Mântuitorul S-a folosit de slujba aceasta simbolică pentru a îndrepta mintea oamenilor la binecuvântările pe care El a venit să le aducă. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a prazniculuiˮ, vocea Sa a fost auzită în tonuri ce răsunau prin curțile templului: „«Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura». Spunea cuvintele acestea despre Duhul”, declara Ioan, „pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El”. (Ioan 7, 37-39.) Apa înviorătoare, țâșnind într-un pământ pustiu și secetos, face ca pustia să înflorească și curge ca să dea viață celor ce pier; ea este un simbol al harului divin pe care numai Domnul Hristos îl poate da și care curățăˌ reînviorează și dă putere sufletului, ca apa vie. Acela în care locuiește Hristos are în el un izvor de har și putere ce nu seacă niciodată. Domnul Isus face plină de bucurie viața tuturor acelora care-L caută în adevăr și le luminează cărarea. Primită în inimă, iubirea Sa va da naștere la fapte bune pentru viața veșnică. Ea aduce binecuvântări nu numai aceluia în sufletul căruia izvorăște, ci râul de apă vie se va revărsa în cuvinte și fapte de neprihănire spre a-i înviora pe cei însetați din jurul său. {PP 412.2}

În convorbirea Sa cu femeia samariteancă la fântâna lui Iacov, Mântuitorul S-a folosit de același tablou. „Dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnicăˮ. (Ioan 4, 14.) Domnul Hristos combină cele două simboluri. El este Stânca, El este Apa vie. {PP 412.3}

Tablourile acestea frumoase și pline de adânci înțelesuri sunt prezente în toată Biblia. Cu veacuri înainte de venirea Domnului Hristos, Moise arăta spre El ca fiind Stânca mântuirii lui Israel (Deuteronom 32, 15); psalmistul a cântat despre El ca fiind „Izbăvitorul meuˮ, „Stânca puterii meleˮ, „Stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mineˮ, „o Stâncă de adăpost pentru mineˮ, „Stânca inimii meleˮ, „Stânca mea de adăpostˮ. În cântecele lui David, harul Său este înfățișat de asemenea ca fiind „ape de odihnăˮ „printre pășuni verziˮ, pe marginea cărora Păstorul ceresc Își conduce turma. Și iarăși, „Și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Taleˮ, „căci la Tine este izvorul vieții”. (Psalmii 19, 14; 62, 7; 61, 2; 71, 3; 73, 26; 94, 22; 23, 2; 36, 8.9.) Iar înțeleptul declară: „Izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge întrunaˮ. (Proverbe 18, 4.) Pentru Ieremia, Domnul Hristos este „izvorul apelor viiˮ. (Ieremia 2, 13.) Pentru Zaharia, este „un izvor pentru păcat și necurățieˮ. (Zaharia 13, 1.) {PP 413.1}

Isaia Îl descrie ca fiind „Stânca veacurilorˮ și ca „umbra unei stânci mari într-un pământ ars de soareˮ. (Isaia 26, 4; 32, 2.) Tot el ne prezintă făgăduința prețioasă ce face să aducă în mod viu în minte izvorul de apă vie ce a curs pentru Israel: „Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă, și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi”. „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri peste pământul uscat”. „Căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie”. Este adresată invitația: „Voi toți cei însetați, veniți la apeˮ. (Isaia 41, 17; 44, 3; 35, 6; 55, 1.) Și în paginile de încheiere ale Cuvântului Sfânt, se face auzită invitația aceasta. Râul de apă al vieții, „limpede ca și cristalulˮ, pornește de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului; și chemarea harului răsună de-a lungul veacurilor: „Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată”. (Apocalipsa 22,17.) {PP 413.2}

Chiar înainte ca mulțimea lui Israel să ajungă la Cadeș, râul dătător de viață, care atâția ani țâșnise chiar lângă tabăra lor, încetă să mai curgă. Scopul lui Dumnezeu era acela de a-l pune încă o dată la încercare pe poporul Său. El dorea să vadă dacă se vor încrede în purtarea Lui de grijă sau vor da pe față aceeași necredință ca și părinții lor. {PP 413.3}

În fața lor se aflau colinele Canaanului. O călătorie de câteva zile avea să-i aducă la hotarele țării făgăduite. Se aflau la o mică depărtare de Edom, care aparținea urmașilor lui Esau și prin care trecea drumul rânduit lor spre Canaan. Moise primise porunca: „Întoarceți-vă spre miazănoapte. Dă următoarea poruncă poporului: «Acum aveți să treceți prin hotarele fraților voștri, copiii lui Esau, care locuiesc în Seir. Ei se vor teme de voi; dar să vă păziți bine. Să nu vă încăierați cu ei; căci nu vă voi da în țara lor nici măcar o palmă de loc; muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Să cumpărați de la ei cu preț de argint hrana pe care o veți mânca; și să cumpărați de la ei cu preț de argint chiar și apa pe care o veți bea»”. (Deuteronom 2, 3-6.) Porunca aceasta ar fi trebuit să fie de ajuns spre a explica pentru ce a încetat să li se mai dea apă; ei erau de acum gata să treacă printr-o țară bine udată și roditoare, în drumul lor direct spre țara Canaanului. Dumnezeu le făgăduise o trecere lipsită de incidente prin Edom și ocazia de a cumpăra hrană și suficientă apă pentru a fi de ajuns întregii mulțimi. Încetarea curgerii miraculoase a apei ar fi trebuit să fie deci un motiv de bucurie, un semn că pribegia prin pustie a luat sfârșit. Dacă n-ar fi fost orbiți de necredință, ar fi putut înțelege acest lucru. Dar ei au făcut, din ceea ce ar fi trebuit să fie o dovadă a împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu, o ocazie de îndoială și cârtire. Se părea că poporul părăsise orice speranță că Dumnezeu avea să-l ducă în stăpânirea Canaanului și a început să plângă după „binecuvântările” pustiei. {PP 413.4}

Înainte ca Dumnezeu să le îngăduie să intre în Canaan, ei trebuia să arate că se încred în făgăduința Lui. Alimentarea cu apă a încetat înainte ca ei să ajungă în Edom. Acum era pentru ei ocazia, și aceasta pentru un scurt timp, să umble prin credință și nu prin vedere. Dar cea dintâi încercare a dat loc la același spirit răzvrătit și nerecunoscător care fusese dat pe față de părinții lor. De îndată ce strigătul după apă s-a auzit în tabără, ei au uitat mâna care de atâția ani se îngrijise de nevoile lor și, în loc să se îndrepte spre Dumnezeu după ajutor, au murmurat împotriva Lui și, în disperarea lor, au spus: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi când au murit frații noștri înaintea Domnului” (Numeri 20, 1-13); cu alte cuvinte, ei ar fi dorit să se fi numărat printre cei ce au fost nimiciți cu prilejul răscoalei lui Core. {PP 414.1}

Strigătele lor erau îndreptate împotriva lui Moise și Aaron: „Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi și vitele noastre? Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?” Conducătorii s-au dus la ușa cortului întâlnirii și au căzut cu fețele la pământ. Din nou „s-a arătat slava lui Dumnezeu”, și Moise a primit porunca: „Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea vă va da apă. Să le scoateți apă din stâncă și să adăpi adunarea și vitele lor.” {PP 414.2}

Cei doi frați au mers înaintea mulțimii, Moise având în mâna sa toiagul Domnului. Ei erau acum oameni în vârstă. Multă vreme răbdaseră răzvrătirea și încăpățânarea poporului Israel; dar

acum, spre sfârșit, până și răbdarea lui Moise a cedat: „Ascultați, răzvrătiților”, a strigat el, „vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”; și, în loc să-i vorbească stâncii, așa cum îi poruncise Domnul, el a lovit-o de două ori cu toiagul. {PP 417.1}

Apa a țâșnit cu îmbelșugare spre a satisface setea mulțimii. Dar se făcuse un mare rău. Moise a vorbit cu un spirit iritat; cuvintele lui erau mai degrabă expresia patimii omenești decât indignarea sfântă pentru că Dumnezeu fusese dezonorat. „Ascultați, voi, răzvrătiților”, a spus el. Acuzația aceasta era adevărată, dar nici adevărul nu trebuie rostit cu patimă sau nerăbdare. Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să pună asupra lui Israel vina pentru răzvrătire, chiar pentru el cuvintele fuseseră dureroase, iar pentru ei greu de suportat; și, cu toate acestea, Dumnezeu l-a susținut în transmiterea soliei. Dar, când cu de la sine putere și-a luat asupra sa sarcina de a-i acuza, el L-a întristat pe Duhul lui Dumnezeu și nu a făcut decât rău poporului. Lipsa sa de răbdare și stăpânire de sine era vădită. În felul acesta i s-a dat ocazie poporului să se întrebe dacă acțiunile și comportarea lui din trecut fuseseră sub conducerea lui Dumnezeu sau nu și astfel să-și scuze propriile păcate. Atât Moise, cât și ei Îl ofensaseră pe Dumnezeu. Purtarea lui, spuneau ei, merita de la început să fie supusă criticii și condamnării. Acum ei au găsit pretextul pe care-l căutau pentru a respinge toate mustrările pe care Dumnezeu le trimitea prin slujitorul Său. {PP 417.2}

Moise a dat dovadă de neîncredere în Dumnezeu. „Vom putea noi oare să vă scoatem apă?”, întrebă el, ca și când Domnul n-ar face ceea ce a făgăduit. „N-ați crezut în Mine”, le-a spus Domnul celor doi frați, „ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel.” În timpul când apa a lipsit, chiar și credința lor în împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu s-a clătinat din cauza cârtirii și răzvrătirii poporului. Prima generație a fost condamnată să piară în pustie din cauza necredinței; și, cu toate acestea, același spirit s-a dat pe față și în copiii lor. Oare nici aceștia nu vor primi făgăduința? Obosiți și descurajați, Moise și Aaron n-au făcut nici un efort să pună stavilă curentului declanșat de sentimentele poporului. Dacă ei înșiși ar fi dat pe față o credință nesovăielnică în Dumnezeu, ar fi înfățișat lucrurile înaintea poporului într-o astfel de lumină, încât să-l facă în stare să treacă cu bine această încercare. Printr-o exercitare promptă și hotărâtă a autorității cu care fuseseră învestiți, în calitate de conducători, ei ar fi putut să aducă la tăcere cârtirea poporului. Era datoria lor să depună orice efort ce le stătea în putere pentru a face ca situația să fie mai bună, mai înainte de a-I cere lui Dumnezeu să facă ce avea de făcut pentru ei. Dacă cârtirile de la Cadeș ar fi fost aduse la tăcere cu promptitudine, ce șir lung de rele ar fi fost curmat! {PP 417.3}

Prin acțiunea sa pripită, Moise a făcut fără efect puterea lecției pe care Dumnezeu a vrut să le-o dea. Stânca, fiind un simbol al Domnului Hristos, fusese lovită o dată, după cum și Domnul Hristos avea să fie adus jertfă o singură dată. A doua oară nu era nevoie decât să vorbească stâncii, după cum și noi nu trebuie decât să cerem binecuvântările cerului în Numele Domnului Isus. Datorită celei de-a doua loviri a stâncii, s-a stricat semnificația acestui frumos tablou al Domnului Hristos. {PP 418.1}

Mai mult chiar, Moise și Aaron și-au asumat o putere ce Îi aparținea numai lui Dumnezeu. Nevoia de o intervenție divină făcea ca ocazia aceea să fie un prilej de mare solemnitate, iar conducătorii lui Israel ar fi trebuit să-l folosească pentru a-i inspira poporului temerea de Dumnezeu și a-i întări credința în puterea și bunăvoința Lui. Când, plini de mânie, au strigat: „Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”, ei s-au așezat în locul lui Dumnezeu, ca și când puterea ar fi fost la ei, oameni supuși acelorași slăbiciuni și patimi omenești. Obosit de continua murmurare și răzvrătire a poporului, Moise Îl pierduse din vedere pe Atotputernicul său Ajutor și, fără puterea divină, fusese lăsat să-și păteze raportul vieții prin manifestarea slăbiciunii omenești. Omul care ar fi putut sta nepătat, hotărât și plin de lepădare de sine până la încheierea lucrării sale a fost răpus în cele din urmă. Dumnezeu fusese dezonorat în ochii adunării poporului Israel, când ar fi trebuit să fie onorat și preamărit. {PP 418.2}

Cu prilejul acesta, Dumnezeu n-a pronunțat nici o judecată asupra acelora care prin purtarea lor nelegiuită i-au provocat atât de mult pe Moise și Aaron. Toată dezaprobarea a căzut asupra conducătorilor. Aceia care stăteau ca reprezentanți ai lui Dumnezeu nu L-au onorat. Moise și Aaron s-au simțit ei înșiși jigniți, pierzând din vedere faptul că poporul nu cârtea împotriva lor, ci împotriva lui Dumnezeu. Datorită faptului că au privit la ei și s-au lăsat duși de propriile resentimente, au căzut în păcat fără să-și dea seama și n-au mai putut să-i arate poporului vinovăția lui cea mare înaintea lui Dumnezeu. {PP 418.3}

Amară și plină de umilință a fost judecata rostită fără întârziere. „Atunci Domnul a zis lui Moise: «Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau»”. Ei trebuia să moară împreună cu răzvrătitul Israel înainte de trecerea Iordanului. Dacă Moise și Aaron ar fi nutrit un spirit de înălțare de sine sau ar fi manifestat un spirit pătimaș în fața avertizării și mustrării divine, vinovăția lor ar fi fost mult mai mare. Dar ei nu s-au făcut vinovați de un păcat cu voia, în mod deliberat, ci au fost biruiți de o ispită neașteptată, iar căința lor a fost imediată și din toată inima. Domnul a primit pocăința lor, deși, datorită răului pe care păcatul lor îl putea provoca în mijlocul poporului, nu putea să anuleze pedeapsa. {PP 419.1}

Moise nu și-a tăinuit pedeapsa, ci i-a spus poporului că, deoarece nu I-a dat lui Dumnezeu slava cuvenită, el nu va putea să-i conducă în țara făgăduită. Le-a cerut să ia aminte la pedeapsa severă, pronunțată în dreptul său, și să judece apoi cum privește Dumnezeu cârtirea lor, punând numai asupra unui om pedeapsa care — din cauza păcatelor lor — ar fi trebuit să vină asupra lor. El le-a spus că I-a cerut cu insistență lui Dumnezeu să revină asupra acestei hotărâri, dar fusese refuzat. „Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, a spus el, și nu m-a ascultat”. (Deuteronom 3, 26.) {PP 419.2}

De fiecare dată când venea câte o împrejurare mai grea sau treceau printr-o încercare, izraeliții erau gata să-l învinovățească pe Moise că i-a scos din Egipt, ca și când Dumnezeu n-ar fi avut nimic de a face cu această problemă. În tot timpul călătoriilor lor, atunci când se plângeau de greutățile drumului și cârteau împotriva conducătorilor lor, Moise le spunea: „Nemulțumirile voastre se îndreaptă împotriva lui Dumnezeu. Nu eu, ci El v-a eliberat”. Dar cuvintele pripite

rostite în fața stâncii, „vom putea noi oare să vă scoatem apă?”, erau de fapt o recunoaștere a acuzațiilor lor, întărindu-i astfel în necredință și îndreptățindu-le cârtirile. Domnul voia să îndepărteze pentru totdeauna gândul acesta din mintea lor, neîngăduindu-i lui Moise să intre în țara făgăduită. În aceasta aveau dovada de netăgăduit că nu Moise era conducătorul lor, ci Îngerul cel puternic, despre care Domnul a spus: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă la locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui ... căci Numele Meu este în El”. (Exod 23, 20-21.) {PP 419.3}

„Domnul S-a mâniat și pe mine, din pricina voastră” (Deuteronom 1, 37), a spus Moise. Ochii tuturor copiilor lui Israel erau ațintiți asupra lui Moise și păcatul său a aruncat un blam asupra lui Dumnezeu, care îl alesese drept conducător al poporului Său. Păcatul lui era cunoscut de întreaga adunare; dacă Dumnezeu l-ar fi trecut cu vederea, s-ar fi lăsat impresia că necredința și nerăbdarea, în situații de mari provocări, pot fi scuzate la cei ce sunt în poziții de răspundere. Dar, când s-a făcut cunoscut că datorită unui singur păcat Moise și Aaron nu aveau să intre în Canaan, poporul a știut că Dumnezeu nu caută la fața omului și că, în mod sigur, îl va pedepsi pe cel vinovat. {PP 420.1}

Istoria poporului Israel trebuia să fie scrisă pentru a fi de învățătură și avertizare generațiilor viitoare. Oamenii din toate vremurile ce aveau să vină trebuia să-L vadă pe Dumnezeul cerurilor ca pe un conducător nepărtinitor care, în nici o situație, nu îndreptățește păcatul. Dar puțini sunt aceia care își dau seama de păcătoșenia fără măsură a păcatului. Oamenii se mângâie cu gândul că Dumnezeu este prea bun pentru a-l pedepsi pe păcătos. Dar, în lumina istoriei Bibliei, este clar faptul că bunătatea lui Dumnezeu și iubirea Sa Îl obligă să Se poarte față de păcat ca față de un rău care este fatal păcii și fericirii Universului. {PP 420.2}

Nici chiar cinstea și credincioșia lui Moise n-au putut abate plata pentru greșeala lui. Dumnezeu iertase marile abateri ale poporului, dar nu putea trata păcatul conducătorilor așa cum îl trata pe al celor conduși. El îl onorase pe Moise mai presus de oricare alt om de pe suprafața pământului. El îi descoperise slava Sa și prin el îi făcuse cunoscute lui Israel orânduirile Sale. Faptul că Moise se bucurase de o lumină și de o cunoaștere atât de mare făcea ca păcatul lui să fie cu atât mai grav. Credincioșia dovedită în trecut nu poate ispăși nici o singură faptă rea. Cu cât sunt mai mari lumina și privilegiile date unui om, cu atât mai mare este răspunderea sa și cu atât mai gravă îi este căderea și mai teribilă pedeapsa. {PP 420.3}

După felul în care privesc oamenii lucrurile, Moise nu se făcuse vinovat de o mare nelegiuire; păcatul său era un păcat obișnuit. Psalmistul spune că „Moise a vorbit în mod ușuratic cu buzele”. (Psalmii 106, 33.) După judecata omenească, putea părea un lucru lipsit de importanță; dar dacă S-a purtat atât de sever față de acest păcat făcut de cel mai credincios și mai onorat slujitor al Său, Dumnezeu nu-l va scuza nici la alții. Spiritul înălțării de sine, înclinația de a-i critica și a-i condamna pe frații noștri sunt neplăcute înaintea lui Dumnezeu. Aceia care se complac în aceste rele aruncă îndoială asupra lucrării lui Dumnezeu și le dau celor sceptici o scuză pentru necredința lor. Cu cât mai importantă este poziția cuiva și cu cât mai mare este influența sa, cu atât mai mare este necesitatea ca el să cultive răbdare și umilință. {PP 420.4}

Dacă copiii lui Dumnezeu, în mod deosebit aceia care se află în poziții de răspundere, pot fi făcuți să-și atribuie lor slava ce I se cuvine lui Dumnezeu, atunci Satana jubilează. A câștigat biruința. De fapt, așa a căzut el. În felul acesta el izbutește cel mai bine să-i ispitească pe unii, spre ruina lor. Pentru a ne pune în gardă împotriva șiretlicurilor lui, Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Său atât de multe lecții spre a ne învăța despre primejdia înălțării de sine. Nu există nici un impuls al naturii noastre, nici o capacitate a minții sau vreo înclinație a inimii care să nu aibă nevoie să stea clipă de clipă sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Nu există nici o binecuvântare pe care Dumnezeu o dă omului, nici o încercare prin care El îi îngăduie să treacă și pe care Satana să nu poată și să nu vrea să le folosească pentru a ispiti, a chinui și a nimici sufletul, dacă i se dă chiar și cel mai mic prilej. De aceea, oricât de mare ar fi lumina spirituală, oricât ne-am bucura de grația și binecuvântarea divină, trebuie să umblăm totdeauna smeriți înaintea Domnului, cerând în credință ca Dumnezeu să călăuzească fiecare gând și să controleze fiecare impuls al inimii. {PP 421.1}

Toți aceia care mărturisesc a trăi în sfințenie au cea mai sfântă datorie de a-și păzi spiritul și de a exercita stăpânirea de sine chiar și în cele mai mari provocări. Povara așezată asupra lui Moise era foarte mare; puțini oameni vor fi vreodată încercați atât de greu cum a fost el; și totuși, faptul acesta n-a constituit o scuză pentru păcatul său. Dumnezeu a luat măsuri îndestulătoare pentru poporul Său; și, dacă se va baza pe puterea Sa, el nu va deveni niciodată o jucărie a împrejurărilor. Ispita cea mai puternică nu poate scuza păcatul. Oricât de mare ar fi povara ce apasă asupra sufletului, păcatul este propria noastră faptă. Nu stă nici în puterea pământului și nici a iadului să constrângă pe cineva să făptuiască răul. Satana ne atacă în punctele noastre slabe, dar nu trebuie să ne lăsăm înfrânți. Oricât de sever și de neașteptat ar fi atacul lui, Dumnezeu Se îngrijește să ne dea ajutor, și în puterea Sa noi putem birui. {PP 421.2}

Capitolul 38 — Călătoria în jurul Edomului

Capitol bazat pe textele din Numeri 20, 14-29; 21, 1-9.

Tabăra lui Israel de la Cadeș era numai la o mică distanță de hotarele Edomului și, atât Moise, cât și poporul doreau foarte mult să urmeze drumul către țara făgăduinței prin ținutul acesta; de aceea au trimis, după porunca lui Dumnezeu, o solie către regele edomit. {PP 422.1}

„Așa vorbește fratele tău Israel. Tu știi toate suferințele prin care am trecut. Părinții noștri s-au pogorât în Egipt, și am locuit acolo multă vreme. Dar egiptenii ne-au chinuit, pe noi și pe părinții noștri. Am strigat către Domnul, și El ne-a auzit glasul. A trimis un Înger și ne-a scos din Egipt. Și iată că suntem la Cadeș, cetate care se află la marginea ținutului tău. Lasă-ne să trecem prin țara ta; nu vom trece nici prin ogoare, nici prin vii și nici nu vom bea apă din fântâni; vom merge pe drumul împărătesc, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga, până vom trece de ținutul tău." (Numeri 20, 14-20.) Ca răspuns la această cerere curtenitoare a venit un refuz amenințător: „Să nu cumva să treci pe la mine, căci altfel îți voi ieși înainte cu sabia". {PP 422.2}

Surprinși de acest refuz, conducătorii lui Israel au trimis o a doua cerere către rege, cu făgăduința: „Vom merge pe drumul cel mare; și, dacă vom bea din apa ta, eu și turmele mele, îți voi plăti prețul; nu-ți cer altceva decât să trec cu picioarele!" (Versetul 19.) {PP 422.3}

„Să nu cumva să treci!" a venit răspunsul. Cete înarmate de edomiți fuseseră deja postate la Trecătorile cele dificile, așa că era cu neputință să se înainteze pașnic în direcția aceasta, iar evreilor nu le era îngăduit să folosească forța. Trebuia să înconjoare Edomul pe o cale ocolită. {PP 422.4}

Dacă la data când au fost puși la încercare ar fi avut încredere în Dumnezeu, Căpetenia oștirii Domnului i-ar fi condus prin Edom și teama de ei ar fi venit asupra locuitorilor țării, așa încât, în loc să dea pe față vrăjmășie față de ei, ar fi dat dovezi de bunăvoință. Dar izraeliții nu au lucrat repede după Cuvântul lui Dumnezeu și, în timp ce ei se lamentau și murmurau, ocazia de aur a trecut. Când, în cele din urmă, au fost dispuși să-i prezinte regelui cererea, le-a fost refuzată. Chiar de la părăsirea Egiptului, Satana se străduise fără încetare să le pună piedici și ispite în cale, ca să nu poată moșteni Canaanul. Iar prin necredința lor, ei, în mod repetat, i-au deschis ușa, ca astfel să se împotrivească planurilor lui Dumnezeu. {PP 422.5}

Este important să credem în Cuvântul lui Dumnezeu și să lucrăm prompt, în armonie cu el, în timp ce îngerii Lui așteaptă să ne ajute. Îngerii răi sunt gata să ne pună piedici la orice pas de înaintare. Și atunci când providența lui Dumnezeu le cere copiilor Săi să meargă înainte, când El este gata să facă lucruri mari pentru ei, Satana îi ispitește ca, prin ezitare și amânare, să-L supere pe Dumnezeu; el caută să aducă un duh de ceartă și să trezească nemulțumiri sau necredință și, în felul acesta, să-i lipsească de binecuvântările pe care Dumnezeu ar dori să li le dea. Servii lui Dumnezeu să fie pregătiți de acțiune, gata oricând să meargă înainte, de îndată ce providența divină deschide calea. Orice zăbavă din partea lor îi dă lui Satana timp să le pregătească înfrângerea. {PP 423.1}

În îndrumările pe care i le dăduse lui Moise la început, cu privire la trecerea lor prin țara edomiților, după ce spusese că edomiții se vor teme de Israel, Domnul îi interzisese poporului să se folosească de acest privilegiu împotriva lor. Deoarece puterea lui Dumnezeu lucra pentru Israel, spaima ar fi făcut din edomiți o pradă ușoară, iar evreii nu trebuia să-i jefuiască. Porunca dată lor suna astfel: „Să vă păziți bine. Să nu vă încăierați cu ei; căci nu vă voi da în țara lor nici măcar o palmă de loc. Muntele Seir l-am dat în stăpânirea lui Edom.” (Deuteronom 2, 4-5.) Edomiții erau urmași ai lui Avraam și ai lui Isaac și, de dragul acestor slujitori ai Săi, Dumnezeu și-a manifestat mila față de fiii lui Esau. El le dăduse în stăpânire muntele Seir și nu trebuia să fie tulburați, decât dacă, datorită păcatelor lor, aveau să se situeze în afara îndurării Lui. Evreii trebuia să-i alunge și să-i nimicească cu desăvârșire pe locuitorii Canaanului, care umpluseră măsura răutății; dar edomiții se mai aflau încă în timpul harului și, din cauza aceasta, erau tratați cu milă. Lui Dumnezeu Îi place mila și de aceea Își arată îndurarea înainte de a veni cu judecățile Sale. El l-a învățat pe Israel să-i cruțe pe edomiți, înainte de a le cere să-i nimicească pe locuitorii Canaanului. {PP 423.2}

Strămoșii lui Edom și ai izraeliților fuseseră frați și între ei trebuia să domnească iubirea și prietenia frățească. Izraeliților le era interzis să se răzbune atunci sau mai târziu pentru jignirea pe care le-o aduseseră prin refuzul de a le îngădui să treacă prin țara lor. Ei nu trebuia să se aștepte să ia în stăpânire vreo parte din ținutul Edom. Chiar dacă izraeliții formau poporul ales și binecuvântat al lui Dumnezeu, ei trebuia să țină seama de opreliștile pe care El le punea înaintea lor. Dumnezeu le făgăduise o țară foarte frumoasă; dar nu trebuia să-și închipuie că numai ei aveau dreptul să locuiască pe pământ și să înceapă să-i alunge pe toți ceilalți. Li se poruncise ca în toate legăturile lor cu edomiții să se ferească să le facă vreo nedreptate. Trebuia să cadă la înțelegere prin bună învoială cu ei, să cumpere toate câte le trebuia de-ale mâncării și tot ce luau să plătească fără întârziere. Pentru ca Israel să se încreadă și mai mult în Dumnezeu și să asculte de cuvântul Lui, i s-a reamintit: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale și n-ai dus lipsă de nimic.” (Deuteronom 2, 7.) Ei nu depindeau de edomiți, deoarece aveau un Dumnezeu care era bogat în mijloace pentru a le veni în ajutor. Ei nu trebuia să caute să scoată de la ei nici prin putere, nici prin viclenie, ceva ce nu era al lor, ci, în toată purtarea lor, trebuia să pună în aplicare principiul legii divine: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți”. {PP 424.1}

Dacă ar fi trecut prin ținutul lui Edom, așa cum avea de gând Dumnezeu, trecerea aceasta le-ar fi folosit nu numai lor, ci ar fi fost o binecuvântare și pentru locuitorii țării, căci li s-ar fi dat un prilej să-l cunoască pe poporul lui Dumnezeu și serviciul lor divin, să vadă cum Dumnezeul lui Iacov dă prosperitate acelora care Îl iubesc și se tem de El. Dar necredința lui Israel a împiedicat toate acestea. Ca răspuns la cererile lor, Dumnezeu dăduse poporului apă, dar îngăduise ca necredința să aducă asupra lor pedeapsa. Din nou a trebuit să străbată locuri pustii și să-și astâmpere setea la izvorul minune, de care nu ar mai fi avut nevoie, dacă s-ar fi încrezut în El. {PP 424.2}

De aceea, mulțimile lui Israel se întoarseră iarăși spre miazăzi și porniră pe drumul prin pustiul uscat, care li se părea și mai trist după ce priviseră un timp pajiștile verzi de pe dealurile și văile lui Edom. Peste lanțurile de munți se înălța, pe deasupra acelor pustietăți, muntele Hor, al cărui vârf avea să fie locul morții și înmormântării lui Aaron. Când izraeliții au ajuns la muntele acesta, lui Moise i s-a dat porunca: „Ia pe Aaron și pe fiul său Eleazar, și suie-i pe muntele Hor. Dezbracă-l pe Aaron de veșmintele lui și îmbracă-l pe fiul său Eleazar cu ele. Acolo va fi adăugat Aaron la poporul lui și va muri.” (Numeri 20, 22-29.) {PP 424.3}

Cei doi bătrâni și cu cel mai tânăr au urcat împreună pe înălțimea muntelui. Capetele lui Moise și Aaron erau albe de zăpada celor o sută douăzeci de ierni. Viața lor lungă și plină de evenimente fusese caracterizată de cele mai serioase încercări și de cele mai mari onoruri care au fost date vreodată omului. Ei erau bărbați înzestrați cu mari daruri naturale și toate forțele lor se dezvoltaseră, crescuseră și se înnobilaseră prin legătura lor cu Cel Infinit. Ei își cheltuiseră viața într-o activitate neegoistă pentru Dumnezeu și pentru semenii lor; fața lor dădea dovadă de o mare putere intelectuală, statornicie, intenții nobile și o puternică iubire. {PP 425.1}

Moise și Aaron stătuseră mulți ani umăr la umăr, în grijile și ostenelile lor. Împreună, dăduseră piept, cu multe primejdii și se împărtășiseră cu binecuvântările vădite ale lui Dumnezeu; acum venise timpul să se despartă. Înaintau foarte încet, deoarece fiecare clipă a rămânerii în compania celuilalt era foarte prețioasă. Urcușul era abrupt și obositor; și, cum se opreau deseori pentru a se odihni, își povesteau despre trecut și viitor. Înaintea lor, cât puteau vedea cu ochii, li se înfățișa scena pribegiei lor prin pustiu. Jos, pe câmpie, erau strânse în tabără numeroasele cete ale lui Israel, cărora acești doi bărbați aleși le consacraseră cea mai mare parte a vieții lor, pentru binele cărora ei simțiseră un interes atât de viu și jertfiseră atât de mult. Undeva, dincolo de muntele lui Edom, era calea care ducea spre pământul făgăduinței — pământ de ale cărui binecuvântări Moise și Aaron nu aveau să se bucure. Nici un sentiment de răzvrătire nu și-a găsit loc în inima lor, nici un cuvânt de nemulțumire nu a ieșit de pe buzele lor; totuși, pe fața lor plutea o solemnă tristețe, când se gândeau la lucrul care îi despărțise de moștenirea părinților lor. {PP 425.2}

Lucrarea lui Aaron pentru Israel se încheiase. Cu patruzeci de ani mai înainte, la vârsta de optzeci și trei de ani, Dumnezeu îl chemase să se unească cu Moise în marea și însemnata lui lucrare. El conlucrase cu fratele său la scoaterea din Egipt a fiilor lui Israel. El ținuse sus mâinile marelui conducător, când oastea lui Israel se lupta împotriva lui Amalec. Îi fusese îngăduit să se urce pe muntele Sinai pentru a se înfățișa lui Dumnezeu și pentru a vedea slava divină. Domnul trecuse asupra familiei lui Aaron preoția și-l onorase cu sfânta consacrare ca mare preot. El îl susținuse în slujba cea sfântă prin înspăimântătoarele manifestări ale judecății divine în nimicirea lui Core și a cetei lui. Prin mijlocirea lui Aaron fusese oprită plaga. Când cei doi fii ai lui au fost uciși pentru că au disprețuit porunca lămurită a lui Dumnezeu, el nu s-a răzvrătit și nici măcar nu a murmurat. Și totuși viața lui cea nobilă a fost pătată. Aaron a săvârșit un păcat greu când, la muntele Sinai, a cedat cerinței poporului și a făcut vițelul de aur și un altul, când s-a unit cu Maria în invidie și a murmurat împotriva lui Moise. Iar împreună cu Moise L-a jignit pe

Dumnezeu la Cades, când nu a ascultat de porunca de a vorbi stâncii pentru a le da apă. {PP 425.3}

Dumnezeu voise ca acești mari conducători ai lui Israel să fie reprezentanți ai Domnului Hristos. Aaron purta pe pieptul lui numele lui Israel. El făcea cunoscut poporului voința lui Dumnezeu. El intra în Ziua Ispășirii în locul prea sfânt „nu fără sânge" ca mijlocitor pentru întreg Israelul. El ieșea, după ce săvârșea lucrarea aceasta, pentru a binecuvânta poporul, după cum Domnul Hristos va veni atunci când se va sfârși lucrarea Sa de mijlocire, pentru a-l binecuvânta pe poporul Său care așteaptă. Caracterul ales și serviciul sfânt, ca reprezentant al Marelui nostru Preot, au făcut ca păcatul lui Aaron să fie atât de mare la Cades. {PP 426.1}

Cu adâncă durere, Moise scoase veșmintele sacre cu care era îmbrăcat Aaron și-l îmbrăcă cu ele pe Eleazar, care a fost făcut în felul acesta urmaș al lui, prin rânduială dumnezeiască. Din pricina păcatului său la Cades, lui Aaron i s-a retras privilegiul de a sluji în Canaan ca mare preot, de a aduce cea dintâi jertfă pe pământul făgăduit și de a sfinți astfel moștenirea lui Israel. Moise trebuia să continue să-și poarte răspunderea de conducător al poporului chiar până la granițele Canaanului. El urma să vadă doar de departe pământul făgăduit, însă fără să pună piciorul pe el. Dacă acești servi ai lui Dumnezeu, când au stat în fața stâncii, la Cades, ar fi îndurat încercarea fără să murmure atunci când ea a fost adusă asupra lor, cât de cu totul altul ar fi fost viitorul lor! O faptă rea rămâne totdeauna faptă rea. Este posibil ca lucrarea unei vieți întregi să nu poată niciodată îndrepta ce s-a stricat într-o singură clipă de ispită sau de nechibzuință. {PP 426.2}

Lipsa din tabără a celor doi mari conducători și faptul că ei fuseseră însoțiți de Eleazar care, după cum era prea bine cunoscut, trebuia să fie urmașul lui Aaron în sfânta lui slujbă, au trezit un simțământ de neliniște, iar întoarcerea lor era așteptată cu nerăbdare. Când poporul a privit în jur și a cercetat marea adunare, și-a dat seama că mai toți adulții care părăsiseră Egiptul pieriseră în pustie. Toți au avut o presimțire rea când și-au adus aminte de judecata dată împotriva lui Moise și Aaron. Unii și-au dat seama de rostul călătoriei tainice spre vârful muntelui Hor și îngrijorarea lor pentru conducător a fost și mai mare din cauza unor amare amintiri și a remușcărilor. {PP 426.3}

În cele din urmă au putut zări siluetele lui Moise și a lui Eleazar, cum coborau încet de pe munte; dar Aaron nu era cu ei. Eleazar purta veșmintele de mare preot ca semn că intrase în slujba sfântă, în locul tatălui său. Când tot poporul s-a adunat cu inima îndurerată în jurul conducătorului său, Moise a povestit că Aaron se sfârșise pe brațele lui, pe muntele Hor, și că l-au înmormântat acolo. Adunarea a izbucnit în strigăte de jale, pentru că toți îl iubeau, cu toate că atât de des îi pricinuiseră durere. „Și, când toată adunarea a văzut că Aaron murise, toată casa lui Israel a plâns pe Aaron treizeci de zile." (Numeri 20, 29.) {PP 427.1}

Cu privire la înmormântarea marelui preot al lui Israel, Sfânta Scriptură dă următorul raport: „Acolo a murit Aaron și a fost îngropat". (Deuteronom 10, 6.) Ce contrast izbitor între înmormântarea aceasta, care s-a făcut după porunca hotărâtă a lui Dumnezeu, și obiceiurile din zilele noastre! În timpurile de astăzi, slujbele de înmormântare a unei persoane ce deține o înaltă

poziție sunt făcute adesea un prilej de ceremonii exagerate și impresionante. Când a murit Aaron, unul dintre cei mai de seamă oameni din câți au trăit vreodată, au fost de față numai doi din cei mai apropiați prieteni ai săi pentru a fi martori ai morții lui și pentru a participa la înmormântarea sa. Iar mormântul acela singuratic de pe muntele Hor a fost pentru totdeauna ascuns de privirea lui Israel. Dumnezeu nu este onorat prin ceremoniile grandioase care se fac adesea în cinstea celor morți și prin cheltuielile exagerate care se fac pentru a da înapoi țărânii trupul lor. {PP 427.2}

Întreaga adunare a simțit durere pentru Aaron, dar nici unul nu a ajuns să simtă pierderea aceasta atât de dureros ca Moise. Moartea lui Aaron i-a amintit cu putere lui Moise că și moartea lui era aproape; dar, oricât de scurtă ar mai fi fost rămânerea lui pe pământ, el a simțit cu putere pierderea tovarășului său nedezlipit — singurul care împărtășise cu el atâția ani bucuriile și durerile, nădejdile și temerile sale. De acum înainte, Moise trebuia să lucreze singur; dar știa că Dumnezeu este prietenul său și pe El s-a sprijinit cu atât mai mult. {PP 427.3}

Curând după ce au părăsit muntele Hor, izraeliții au suferit o înfrângere în lupta cu Arad, unul dintre domnitorii canaaniților. Dar, când au căutat cu toată inima sprijinul lui Dumnezeu, li s-a dat ajutor și vrăjmașii lor au fost înfrânți. În loc ca biruința aceasta să le insufle recunoștință și să-l facă pe popor să simtă cât de mult depindea de Dumnezeu, aceasta i-a făcut să se îngâmfe și să fie încrezuți. Curând au căzut în vechile lor obiceiuri de a murmura. Acum erau nemulțumiți deoarece oștirilor lui Israel nu li se îngăduise să înainteze spre Canaan imediat după răzvrătirea lor, la auzul veștilor aduse de iscoade cu aproape patruzeci de ani în urmă. Ei considerau îndelungata lor rămânere în pustie o zadarnică amânare și erau de părere că și atunci i-ar fi putut înfrânge tot așa de lesne pe vrăjmașii lor ca și acum. {PP 427.4}

În timp ce își urmau călătoria spre miazăzi, drumul lor trecea printr-o vale fierbinte, nisipoasă, lipsită de orice umbră și de orice plantă. Drumul părea lung și greu și ei sufereau de oboseală și sete. Din nou n-au fost în stare să suporte încercarea credinței și a răbdării. Prin faptul că priveau mereu la partea întunecoasă a experienței lor, ei se despărțeau mai mult și tot mai mult de Dumnezeu. Ei pierduseră din vedere faptul că, dacă n-ar fi murmurat atunci când n-au mai avut apă la Cadeș, ar fi fost cruțați de drumul în jurul Edomului. Dumnezeu avusese planuri mai bune pentru ei. Inimile lor ar fi trebuit să fie pline de recunoștință față de Acela care pedepsise atât de blând păcatele lor. În loc de a face acest lucru, ei își închipuiau că, dacă Dumnezeu și Moise nu s-ar fi împotrivit, ei ar fi fost până acum stăpâni pe pământul făgăduit. După ce au intrat singuri în greutăți, făcându-și singuri viața mai grea decât dorise Dumnezeu, acum aruncau asupra Lui vina necazurilor lor. În felul acesta, nutreau gânduri rele în inimă cu privire la felul în care Dumnezeu Se purta cu ei și, în cele din urmă, au ajuns să fie nemulțumiți de orice. Egiptul li se părea mai luminos și mai vrednic de dorit decât țara către care-i conducea Dumnezeu. {PP 428.1}

Deoarece nutreau un spirit de nemulțumire, izraeliții erau porniți să afle cusur chiar și în binecuvântările date lor: „Și au vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: «Pentru

ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă»”. (Numeri 21, 5.) {PP 428.2}

Moise prezentă cu credincioșie înaintea poporului mărimea acestui păcat. Numai puterea lui Dumnezeu îi apărase în „acea pustie mare și grozavă, unde erau șerpi înfocați și scorpioni, în locuri uscate și fără apă.”. (Deuteronom 8, 15.) În fiecare zi a călătoriilor lor fuseseră păziți printr-o minune a milostivirii divine. Pe tot drumul pe care îi călăuzise Dumnezeu, au găsit apă ca să-i învioreze pe cei însetați, pâine din cer ca să-și astâmpere foamea, pace și siguranță sub norul umbros în timpul zilei și stâlpul de foc în timpul nopții. Îngerii i-au ajutat în timp ce urcau înălțimile stâncoase sau potecile gloduroase ale pustiei. Cu toate greutățile pe care le îduraseră, nimeni nu era slăbit în rândurile lor. Picioarele nu li se umflaseră în lungile lor călătorii și nici hainele nu se învechiseră pe ei.... Dumnezeu făcuse ca fiarele sălbatice și șerpii veninoși din păduri și pustie să asculte de ei. Și acum, când, cu toate aceste dovezi de iubire din partea Lui, poporul încă stăruia să se mai plângă, Dumnezeu voia să tragă la o parte mâna Sa apărătoare, până vor ajunge să prețuiască purtarea Lui de grijă plină de milă și se vor întoarce la El cu căință și umilință. {PP 428.3}

Pentru că fuseseră apărați de puterea divină, ei nu recunoscuseră nenumăratele primejdii care îi înconjurau din toate părțile. În nerecunoștința și necredința lor, ei se așteptaseră să fie loviți cu moartea, și iată că Domnul lăsă să vină moartea peste ei. Șerpii veninoși, care făceau ca pustiul să fie nesigur, erau numiți șerpi înfocați din cauza grozăviei mușcăturii lor, care aducea fără întârziere o aprindere grozavă a corpului și o moarte grabnică. În clipa în care mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu s-a tras înapoi de la Israel, mulți din popor au fost atacați de aceste animale veninoase. {PP 429.1}

În toată tabăra domneau acum spaima și confuzia. Aproape în fiecare cort se aflau morți sau muribunzi. Nimeni nu mai era în siguranță. Adesea, liniștea nopții era sfâșiată de strigăte care anunțau noi victime. Toți erau la lucru, să-i ajute pe cei în suferință sau să-i apere pe aceia care încă nu fuseseră atinși. De astă dată, nici un murmur n-a mai ieșit de pe buzele lor. Când erau comparate cu suferința prezentă, încercările și greutățile de mai înainte păreau neînsemnate, ca să se mai gândească la ele. Poporul se umili acum în fața lui Dumnezeu. Ei au venit la Moise cu mărturisiri și rugăminți stăruitoare. „Am păcătuit”, au zis ei, „căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta.” (Numeri 21, 7-9.) Numai cu puțin înainte, îl acuzaseră că este cel mai mare vrăjmaș al lor, cauza tuturor nenorocirilor și suferințelor lor. Dar, chiar atunci când cuvintele le erau pe buze, știau că acuzația era nedreaptă; și, de îndată ce s-a ivit un necaz real, au dat fuga la el, singurul care putea să mijlocească pentru ei la Dumnezeu. „Roagă-te Domnului”, răsuna strigătul lor, „ca să depărteze acești șerpi de la noi.” {PP 429.2}

Moise a primit poruncă de la Dumnezeu să facă un șarpe de aramă, asemănător cu cei vii, și să-l înalțe în mijlocul poporului. El a făcut întocmai, și se răspândi prin tabără vestea îmbucurătoare că toți cei care fuseseră mușcați puteau să trăiască dacă priveau la șarpele de aramă. Mulți muriseră deja și, când Moise a înălțat șarpele pe o prăjină, unii n-au voit să creadă că numai privind la șarpele de metal aveau să se vindece; aceștia au pierit în necredința lor.

Totuși, au fost mulți care au crezut în măsura aceasta, rânduită de Dumnezeu. Tați, mame, frați, surori se grăbeau să ajute celor suferinzi și prietenilor lor care erau pe moarte, să-și îndrepte privirea stinsă către șarpe. Când aceștia, cu toate că erau istoviți și gata să moară, reușeau să privească o singură dată la chipul acela, se făceau cu desăvârșire sănătoși. {PP 430.1}

Oamenii știau bine că nu era nici o putere în șarpele de aramă, ca să facă o schimbare atât de mare în aceia care priveau la el. Puterea de vindecare venea numai de la Dumnezeu. În înțelepciunea Sa, El a ales calea aceasta pentru a-și face cunoscută puterea. Prin mijlocul acesta simplu, El i-a făcut pe izraeliți să vadă că și-au atras singuri necazurile acestea, prin păcatele lor. În același timp, au primit asigurarea că nu aveau de ce să se teamă atâta timp cât ascultau de Dumnezeu, căci El era gata să-i apere. {PP 430.2}

Înălțarea șarpelui de aramă trebuia să-i aducă lui Israel o învățătură însemnată. Ei nu se puteau salva singuri de sub puterea ucigătoare a otrăvii din rănile lor. Numai Dumnezeu putea să-i vindece. Și, cu toate acestea, ei trebuia să dea pe față credință în mijloacele rânduite de El. Ca să trăiască, trebuia să privească. Credința îi făcea să fie bine primiți de Dumnezeu și, prin faptul că priveau la șarpe, își dovedeau credința. Ei știau că nu este nici o putere în șarpe, dar acesta era un simbol al Domnului Hristos; și astfel nevoia credinței în meritele Lui a fost prezentată minții lor. Mai înainte, mulți dintre ei aduseseră jertfe și crezuseră că prin aceasta și-au ispășit cu îndestulare păcatele. Ei nu se încredeau în Mântuitorul ce trebuia să vină, pe care aceste jertfe doar Îl preînchipuiau. Domnul dorea acum să le arate că jertfele lor nu aveau mai multă putere în ele însele decât șarpele de aramă, ci, tot așa, aveau rostul să le îndrepte gândurile la Domnul Hristos, care era Jertfa cea mare pentru păcat. {PP 430.3}

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 14-15.) Toți cei care au trăit vreodată pe pământ au simțit împunsătura „șarpelui cel vechi, numit Diavolul și Satana.” (Apocalips 12, 9.) Efectele fatale ale păcatului pot fi înlăturate numai prin mijloacele rânduite de Dumnezeu. Izraeliții își salvau viața privind la șarpele care fusese înălțat. Această privire cerea credință. Ei trăiau pentru că credeau în Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că își puneau încrederea în mijlocul rânduit pentru însănătoșirea lor. Tot astfel, păcătosul trebuie să privească la Domnul Hristos și să trăiască. El primește iertarea prin credința în jertfa ispășitoare. Spre deosebire de preînchipuirile lipsite de putere și viață, Domnul Hristos are în Sine Însuși putere și tărie să-l vindece pe păcătosul pocăit. {PP 431.1}

În timp ce păcătosul nu se poate mântui pe sine, are totuși ceva de făcut pentru a obține mântuirea. „Pe Cel ce vine la Mine”, zice Domnul Hristos, „nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6, 37.) Dar noi trebuie să venim la El; și dacă ne căim de păcatele noastre, trebuie să credem că El ne primește și ne iartă. Credința este un dar de la Dumnezeu, dar puterea de a o folosi este a noastră. Credința este mâna cu care sufletul apucă mila și îndurarea date în dar de Dumnezeu. {PP 431.2}

Nimic altceva decât neprihănirea Domnului Hristos nu ne poate da dreptul la binecuvântările legământului harului. Sunt mulți aceia care de mult timp doresc și încearcă să obțină aceste binecuvântări, dar nu le primesc, pentru că nutresc gândul că pot face ceva pentru

a fi vrednici de ele. Ei nu-și îndepărtează privirea de la eul lor, ca să creadă că Domnul Hristos este un Mântuitor atotîndestulător. Nu trebuie să credem că propriile noastre merite ne vor mântui; numai Domnul Hristos este nădejdea mântuirii noastre. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4, 12.) {PP 431.3}

Dacă ne încredem pe deplin în Dumnezeu, dacă ne încredem în meritele Domnului Isus ca într-un Mântuitor ce iartă păcatele, vom primi tot ajutorul pe care-l căutăm. Nimeni să nu privească la sine, ca și cum ar avea puterea să se mântuiască singur. Domnul Hristos a murit pentru noi, pentru că noi eram lipsiți de puterea de a face aceasta. În El este nădejdea noastră, îndreptățirea și neprihănirea noastră. Când ne vedem păcătoșenia, să nu ne descurajăm și să nu ne temem ca și când n-am avea Mântuitor sau ca și cum El nu ar avea față de noi gânduri de îndurare. Chiar acum El ne invită să venim la El în neputința noastră, pentru a fi mântuiți. {PP 431.4}

Mulți izraeliți nu vedeau nici un ajutor în mijlocul rânduit pentru ei de Dumnezeu. Morții și muribunzii zăceau de jur împrejurul lor și știau că fără ajutor ceresc pieirea este sigură; dar ei au continuat să se plângă de rănile, durerile și moartea lor sigură, până li s-a dus puterea și ochii li s-au înțepenit, în timp ce ar fi putut să fie vindecați într-o clipă. Dacă suntem conștienți de trebuințele noastre, nu trebuie să irosim puterile, plângându-ne de ele. Dacă ne dăm seama de starea noastră deznădăjduită fără Domnul Hristos, nu trebuie să cedăm descurajării, ci să ne încredem în meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Privește și trăiește! Domnul Isus și-a dat cuvântul. El îi va mântui pe toți câți vin la El. Chiar dacă milioane de suflete care au nevoie să fie vindecate vor respinge mila Sa, nici unul dintre cei care se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară. {PP 432.1}

Mulți nu vor să-L primească pe Domnul Hristos până nu li se lămurește toată taina planului de mântuire. Ei refuză privirea prin credință, deși văd că mii privesc și simt eficacitatea privirii la crucea Domnului Hristos. Mulți rătăcesc prin labirintul filosofiei, pentru a căuta temeiuri și dovezi pe care niciodată nu le vor afla, în timp ce leapădă dovezile pe care Dumnezeu a avut plăcerea să le dea. Ei refuză să trăiască în lumina Soarelui neprihănirii până nu li se lămurește de ce luminează. Toți aceia care stăruiesc pe calea aceasta nu vor ajunge niciodată la cunoștința adevărului. Dumnezeu nu va da niciodată la o parte orice motiv de îndoială. El dă dovezi îndestulătoare pe care să ne putem sprijini credința, și, dacă nu le primim pe acestea, sufletul rămâne în întuneric. Dacă aceia care erau mușcați de șerpi ar fi stat să se îndoiască și să pună întrebări înainte de a consimți să privească, ar fi pierit. Este datoria noastră ca mai întâi să privim și numai după aceea privirea credinței ne va da viață. {PP 432.2}

Capitolul 39 — Cucerirea Basanului

Capitol bazat pe textele din Deuteronom 2; 3, 1-11.

După trecerea spre miazăzi de Edom, izraeliții au mers spre miazănoapte și din nou și-au îndreptat fețele spre pământul făgăduit. Drumul lor ducea acum peste un podiș mare, înalt, peste care bătea un vânt răcoritor și înviorător dinspre înălțimi. Era o schimbare binevenită după valea arsă de soare prin care trecuseră și ei înaintau voioși și plini de nădejde. După ce au trecut pârâul Zered, au mers spre răsărit de ținutul Moab deoarece li se dăduse porunca: „Nu face război cu Moab și nu te apuca la luptă cu el; căci nu-ți voi da nimic să stăpânești în țara lui: «Arul l-am dat în stăpânire copiilor lui Lot»". (Deuteronom 2, 9.) Aceeași poruncă li se dăduse cu privire la amoniți, care erau și ei urmași ai lui Lot. {PP 433.1}

Tot urcând spre miazănoapte, oștile lui Israel au ajuns curând în țara amoriților. Poporul acesta puternic și războinic pusese mâna mai întâi pe partea de miazăzi a Canaanului; dar cum numărul lor crescuse, au trecut peste Iordan și au făcut război cu moabiții și au ajuns stăpâni pe o parte din pământul lor. Aici s-au colonizat și și-au exercitat nestingheriți domnia pe tot ținutul, de la Arnon până la Iaboc. Drumul către Iordan, pe care doreau izraeliții să meargă, ducea de-a dreptul prin ținutul acesta și Moise îi trimise o solie prietenoasă lui Sihon — împăratul amoriților — în capitală: „Lasă-mă să trec prin țara ta; voi ține drumul mare, fără să mă abat nici la dreapta, nici la stânga. Să-mi vinzi pe preț de argint hrana pe care o voi mânca, și să-mi dai cu preț de argint apa pe care o voi bea; nu voi face altceva decât să trec cu piciorul". (Deuteronom 2, 27.28.) Li s-a răspuns printr-un refuz hotărât; și întreaga oștire a amoriților a fost chemată să se împotrivească trecerii noilor veniți. Această oștire grozavă i-a umplut de spaimă pe izraeliți, care erau slab înarmați ca să dea piept cu o oaste bine înarmată și bine disciplinată. În ce privește iscusința în cele ale războiului, vrăjmașii lor erau în avantaj. Omenește vorbind, izraeliților avea să li se pregătească un sfârșit grabnic. {PP 433.2}

Dar Moise își ținea privirea îndreptată către stâlpul de nor și îi încuraja pe oameni cu realitatea faptului că semnul prezenței lui Dumnezeu încă era cu ei. În același timp, le-a dat ordin să facă tot ce stătea în puterea omului să facă, pentru a se pregăti de război. Vrăjmașii lor erau nerăbdători să înceapă bătălia și așteptau plini de încredere să-i șteargă de pe fața pământului pe izraeliții nepregătiți. Dar, din partea Stăpânului a tot pământul, Moise a primit următoarea poruncă: „Sculați-vă, plecați și treceți pârâul Arnon. Iată îți dau în mâini pe Sihon, împăratul Hesbonului, amoritul, și țara lui. Începe cucerirea, fă război cu el! De azi încolo voi băga groaza și frica de tine în toate popoarele de sub cer și la auzul faimei tale vor tremura și se vor îngrozi de tine." (Deuteronom 2, 24.25.) {PP 434.1}

Neamurile acestea de la marginea Canaanului ar fi fost cruțate dacă în vrăjmășia lor față de cuvântul Domnului nu s-ar fi împotrivit înaintării lui Israel. Domnul Se dovedise a fi îndelung răbdător și plin de milă și de iubire față de aceste neamuri păgâne. Atunci când i-a arătat lui Avraam într-o viziune că urmașii lui vor fi patru sute de ani într-o țară străină, Domnul i-a dat făgăduința: „În al patrulea neam ea se va întoarce aici, căci nelegiuirea amoriților nu și-a ajuns

încă vârful". (Geneza 15, 16.) Cu toate că amoriții erau niște idolatri a căror viață pe drept era pierdută, datorită marii lor nelegiuiri, Dumnezeu i-a cruțat timp de patru sute de ani pentru a le oferi dovezi ce nu pot fi tăgăduite, despre faptul că El este adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Le erau cunoscute toate minunile pe care El le făcuse de la ieșirea izraeliților din Egipt. Dovezi aveau destule; ar fi putut cunoaște adevărul dacă ar fi fost gata să se lase de idolatria și nelegiuirile lor. Dar ei au lepădat lumina și s-au lipit tare de idolii lor. {PP 434.2}

Când Domnul și-a adus poporul pentru a doua oară la hotarele Canaanului, li s-au dat acestor păgâni dovezi noi despre puterea Sa. În biruința pe care a repurtat-o Israel asupra Aradului și asupra canaaniților de acolo, precum și în minunea ce s-a săvârșit pentru a-i scăpa pe cei ce mureau de mușcătura șarpelui, aceștia au văzut că Dumnezeu era cu poporul Său. Cu toate că izraeliților le-a fost respinsă trecerea prin țara lui Edom și în felul acesta au fost nevoiți să ia drumul cel lung și greu către Marea Roșie, totuși, în pribegia lor pe marginile ținuturilor lui Edom, Moab și Amon, n-au dat pe față vrăjmășie și n-au făcut nici un rău nici oamenilor, nici bunurilor lor. Când au ajuns la hotarele amoriților, izraeliții i-au rugat să le îngăduie să treacă prin țara lor, făgăduind că vor respecta aceleași rânduieli pe care le păziseră în relațiile cu alte popoare. Dar când regele amoriților a respins această cerere prietenoasă și plin de semeție și-a adunat oastea pentru luptă, măsura fărădelegii lor s-a umplut și Domnul și-a manifestat puterea în înfrângerea lor. {PP 434.3}

Izraeliții au trecut pârâul Arnon și au înaintat împotriva vrăjmașilor lor. A avut loc o ciocnire din care oștile lui Israel au ieșit biruitoare și, folosind câștigul de la început, au ajuns curând stăpâne pe ținutul amoriților. Căpetenia oștirii Domnului era Cel care i-a înfrânt pe vrăjmașii poporului Său și ar fi făcut lucrul acesta cu treizeci și opt de ani mai înainte, dacă Israel ar fi avut încredere în El. {PP 435.1}

Plină de nădejde și curaj, oastea lui Israel înaintă voioasă tot mai departe și, mergând spre miazănoapte, a ajuns curând la un ținut care avea să-i pună la încercare credința și încrederea în Dumnezeu. În față se afla împărăția puternică și cu populație numeroasă a Basanului, plină de cetăți mari de piatră care și astăzi trezesc uimirea lumii: „șaizeci de cetăți.... Toate cetățile acestea erau întărite cu ziduri înalte, porți de fier și cu zăvoare, afară de cetățile fără ziduri care erau foarte multe la număr". (Deuteronom 3, 1-11.) Casele erau făcute din pietre negre, rezistente și de o mărime extraordinară, așa încât părea că nici o putere de pe vremea aceea nu ar fi fost în stare să pună mâna pe ele. Era un ținut plin de peșteri sălbatice, coaste abrupte de munte, prăpăstii adânci și întărituri stâncoase. Locuitorii acestei țări erau de o mărime și o putere uimitoare, urmași ai unui neam de uriași, deosebindu-se prin silniciile și sălbăticia lor, așa că erau spaima popoarelor din jurul lor, iar Og, împăratul țării, era el însuși, în mijlocul unui neam de uriași, un om de o statură și o vitejie deosebite. {PP 435.2}

Dar stâlpul de nor a pornit înainte și, urmând îndrumarea dată de el, cetele lui Israel înaintară până la Edrei, unde împăratul uriașilor aștepta sosirea lor. Og a ales cu multă îndemânare locul bătăliei. Cetatea Edrei se afla la marginea unui podiș întins care se ridica pieptiș din câmpie și

era semănat cu stânci vulcanice colțuroase. Se putea ajunge acolo numai pe poteci înguste și greu accesibile. În caz de înfrângere, forțele lui puteau să afle ușor adăpost în pustiul stâncos, unde străinilor le-ar fi fost foarte greu să-i urmărească. {PP 435.3}

Sigur de biruință, împăratul s-a arătat pe câmpia deschisă însoțit de o oaste grozavă, în timp ce de pe podișul de mai sus, unde se vedeau sulițele miilor de oameni gata de luptă, se auzeau strigăte de provocare. Când au văzut evreii făptura măreață a uriașului uriașilor, care se înălța deasupra luptătorilor din oastea lui, când au văzut mulțimea de oameni care îl însoțeau și au privit cetatea ce părea de necucerit, în spatele căreia erau ascunse alte mii de oameni ce nu se vedeau, inima multora din Israel a tremurat de frică. Dar Moise era liniștit și hotărât; în privința împăratului Basanului, Domnul îi spusese: „Nu te teme de el; căci îl dau în mâinile tale, pe el și tot poporul lui; să te porți cu el cum te-ai purtat cu Sihon, împăratul Amoriților, care locuia la Hesbon”. (Deuteronom 3, 2.) Credința liniștită a conducătorului a însuflețit poporul, dându-i încredere în Dumnezeu. și-au pus încrederea în brațul Lui atotputernic și El nu i-a părăsit. În fața Prințului oștirii Domnului nu puteau sta nici uriașii cei tari, nici cetățile întărite cu ziduri, nici cetele înarmate, nici întăriturile munților. Domnul conducea oștirea; Domnul l-a lovit pe vrăjmaș; Domnul a biruit pentru Israel. Împăratul uriaș și oștirea lui au fost nimiciți, și izraeliții au pus stăpânire curând pe toată țara. În felul acesta, Domnul a șters de pe suprafața pământului poporul acesta ciudat care se dăduse cu totul nelegiuirii și urâciunilor idolatriei. {PP 436.1}

Cu prilejul cuceririi Galaadului și Basanului, mulți și-au reamintit evenimentele petrecute cu patruzeci de ani mai înainte, în Cades, și care au făcut ca Israel să fie osândit, să rătăcească atâta vreme prin pustiu. Ei au văzut că raportul dat de iscoade cu privire la pământul făgăduit era adevărat în multe privințe. Cetățile erau împrejmuite cu ziduri foarte mari, erau locuite de uriași în fața cărora evreii erau doar niște pitici. Dar acum își dădeau seama că greșeala fatală a părinților lor era aceea că nu se încrezuseră în puterea lui Dumnezeu. Numai din pricina aceasta nu putuseră să intre de îndată în țara binecuvântată. {PP 436.2}

Atunci când fuseseră pregătiți să intre de prima dată în Canaan, ar fi fost cu mult mai ușor decât acum. Dumnezeu le făgăduise că, dacă ar fi ascultat de glasul Lui, El ar fi mers în fruntea lor și ar fi luptat pentru ei; și ar fi trimis și viespi bondărești ca să-i alunge pe locuitorii țării. Îngrijorarea nu pătrunsese deplin în mijlocul popoarelor care ar fi făcut prea puțin pentru ca să se împotrivească năvălirii lor. Dar acum, când Domnul le-a poruncit izraeliților să înainteze, ei a trebuit să dea piept cu vrăjmași ageri și puternici și să lupte cu oștiri numeroase și bine pregătite, care se înarmaseră pentru a se împotrivi înaintării lor. {PP 436.3}

În luptele ce le-au avut de dus cu Og și cu Sihon, poporul a fost supus acelorași încercări la care au fost supuși atât de vădit și părinții lor. Încercarea era cu mult mai severă acum decât atunci când Dumnezeu îi poruncise lui Israel să meargă înainte. Greutățile s-au înmulțit foarte mult în calea lor deoarece refuzaseră să înainteze atunci când li se poruncise să facă aceasta în Numele Domnului. Așa îl încearcă totdeauna Dumnezeu pe poporul Său. Dacă nu este gata să facă față unei încercări, El îl aduce din nou în același loc și a doua oară încercarea va fi și mai

simțită, și mai severă decât precedenta. Aceasta continuă până când va face față încercării sau, dacă este încă răzvrătit, Dumnezeu Își retrage lumina de la el și-l lasă în întuneric. {PP 437.1}

Evreii și-au adus acum aminte cum, altădată, când oastea lor ieșise la luptă, au fost bătuți și mii de oameni au murit. Atunci însă au plecat împotriva poruncii lui Dumnezeu. Au plecat fără Moise, conducătorul rânduit de Dumnezeu, fără stâlpul de nor, preînchipuitor al faptului că Dumnezeu era cu ei, și fără chivotul legământului. Dar acum Moise era cu ei și-i întărea prin cuvinte de credință și nădejde. Fiul lui Dumnezeu, învăluit în stâlpul de nor, mergea în fruntea lor; iar sfântul chivot al Legii îi însoțea. Experiența aceasta este o învățătură pentru noi. Dumnezeul cel puternic al lui Israel este și Dumnezeul nostru. În El trebuie să ne punem încrederea și, dacă împlinim poruncile Sale, El va lucra pentru noi tot atât de vădit, cum a lucrat atunci pentru poporul Său din vechime. Toți aceia care caută să umble pe calea datoriei vor fi asaltați de îndoieli și necredință. Calea va fi uneori atât de mult blocată datorită piedicilor în aparență de netrecut, încât să-i descurajeze pe aceia care se lasă pradă descurajării; însă unora ca aceștia Dumnezeu le spune: „Mergi înainte. Fă-ți datoria cu orice preț. Greutățile care par atât de înspăimântătoare, care îți umplu sufletul de groază, vor pieri, dacă tu vei înainta pe calea ascultării, încrezându-te cu umilință în Dumnezeu”. {PP 437.2}

Capitolul 40 — Balaam

Capitol bazat pe textele din Numeri 22 până la 24.

După ce s-au întors de la cucerirea Basanului, la Iordan, izraeliții au tăbărât, în vederea apropiatei cuceriri a Canaanului, de-a lungul râului, ceva mai sus de vărsarea lui în Marea Moartă, chiar în fața câmpiei Ierihonului. Se aflau acum la hotarele Moabului, iar moabiții erau cuprinși de spaimă din cauza apropierii năvălitorilor. {PP 438.1}

Moabiții nu fuseseră supărați cu nimic de Israel, totuși ei urmăriseră cu mare îngrijorare tot ce se petrecuse în țările vecine. Amoriții, din fața cărora fuseseră nevoiți să se retragă, au fost înfrânți de evrei, iar ținutul care le fusese smuls moabiților de către amoriți se afla acum în mâinile lui Israel. Oștile Basanului cedaseră în fața puterii tainice, ascunse în stâlpul de nor, iar uriașele cetăți întărite fuseseră luate de evrei. Moabiții nu îndrăzneau să pornească la un atac împotriva lor; părea că e fără nădejde să lupte împotriva lor cu armele, când vedeau puterea supraomenească ce lupta pentru evrei. Dar ei, așa cum făcuse și faraon, s-au hotărât să ia ca ajutor puterea vrăjitoriei pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Voiau să aducă un blestem asupra lui Israel. {PP 438.2}

Moabiții erau strâns uniți cu madianiții atât prin legături de naționalitate, cât și de credință. Iar Balac, împăratul Moabului, a stârnit temerile poporului înrudit cu ei și a reușit să-i câștige colaborarea în planurile lui împotriva lui Israel, trimițând solia următoare: „Mulțimea aceasta are să înghită tot ce este în jurul nostru, cum paște boul verdeața de pe câmp”. Se spunea despre Balaam, un locuitor din Mesopotamia, că avea puteri supranaturale și faima sa ajunsese până în țara lui Moab. S-au hotărât deci să-l cheme în ajutor. De aceea au trimis soli pe „bătrânii lui Moab și bătrânii lui Madian”, care au plecat la el, ca să câștige de partea lor puterea lui de a ghici și de a face vrăji împotriva lui Israel. {PP 438.3}

Solii au plecat în grabă în lunga lor călătorie peste munți și prin pustie, către Mesopotamia, și, când l-au găsit pe Balaam, i-au transmis solia din partea împăratului lor: „Iată, un popor a ieșit din Egipt; acoperă fața pământului și s-a așezat în fața mea. Vino, te rog, să-mi blestemi pe poporul acesta, căci este mai puternic decât mine; poate că așa îl voi putea bate și-l voi izgoni din țară, căci știu că pe cine binecuvântezi tu este binecuvântat, și pe cine blestemi tu este blestemat”. {PP 439.1}

Balaam fusese cândva un om bun și un profet al lui Dumnezeu; dar decăzuse și se lăsase pradă lăcomiei după avere; cu toate acestea, el încă mai mărturisea a fi slujitor al Celui Prea Înalt. El nu era în necunoștință de tot ce făcuse Dumnezeu pentru Israel și, când trimișii și-au făcut cunoscută solia, el știa prea bine că era de datoria lui să refuze darurile lui Balac și să le dea drumul solilor să plece. Dar el și-a îngăduit să se joace cu ispita și le-a poruncit solilor să rămână peste noapte la el, spunând că nu poate da un răspuns hotărât până nu va fi cerut sfat de la Domnul. Balaam știa că blestemul lui nu poate face nici un rău lui Israel. Dumnezeu era de partea lor și, atâta vreme cât ei Îi rămâneau credincioși, nici o putere vrăjmașă, pământească sau demonică, nu era în stare să le facă vreun rău. Dar mândria sa a fost măgulită de cuvintele solilor,

când i-au spus: „Pe cine binecuvântezi este binecuvântat și pe cine blestemi este blestemat”. A fost ispitit de darurile cele scumpe și de perspectiva locurilor de frunte ce i se făgăduiau; acestea au trezit lăcomia sa. Astfel, cu lăcomie, el a primit comorile oferite și, în timp ce mărturisea o strictă ascultare de voința lui Dumnezeu, a încercat să se conformeze dorințelor lui Balac. {PP 439.2}

În timpul nopții, îngerul lui Dumnezeu i s-a arătat lui Balaam cu solia: „Să nu te duci cu ei; și nici să nu blestemi poporul acela căci este binecuvântat.” {PP 439.3}

Cu nemulțumire, Balaam i-a lăsat pe soli să plece dimineața; dar nu le-a destăinuit ce îi spusese Domnul. Mânios că i s-au stricat planurile în ce privește bogăția și onoarea, a strigat la ei înfuriat: „Duceți-vă înapoi în țara voastră, căci Domnul nu vrea să mă lase să merg cu voi.” {PP 439.4}

Balaam „a iubit plata fărădelegii”. (2 Petru 2, 15.) Păcatul lăcomiei, pe care Dumnezeu îl declară a fi idolatrie, a făcut din el un om fățarnic și, prin acest unic păcat, Satana a ajuns să pună complet stăpânire pe el. Acesta a fost păcatul care a dus la ruinarea lui. {PP 439.5}

Ispititorul făgăduiește totdeauna câștig și onoare lumească pentru a-i face pe oameni să se abată de la slujirea lui Dumnezeu. El le spune că prea marea lor conștiinciozitate îi ține departe de bogăție. În felul acesta, mulți sunt ispitiți să se îndepărteze de calea strictei loialități. Un pas greșit face ca pasul următor să fie mai ușor, iar ei vor deveni din ce în ce mai îndrăzneți. Ei vor cuteza și vor săvârși cele mai groaznice lucruri din momentul în care s-au lăsat în stăpânirea lăcomiei și a poftei după mărire. Mulți se mângâie cu gândul că de dragul vreunui câștig lumesc se pot depărta pentru un timp de cărarea strictei credincioșii și apoi, după ce și-au împlinit dorințele, pot să-și schimbe iarăși umblarea când le place. Unii ca aceștia se prind singuri în lațurile lui Satana și rareori mai pot scăpa. {PP 440.1}

Când trimișii i-au raportat lui Balac despre refuzul profetului de a-i însoți, nu au lăsat nici măcar să se înțeleagă că Dumnezeu îi poruncise aceasta. Presupunând că amânarea lui Balaam a fost numai pentru a obține o plată mai mare, împăratul a trimis domnitori mai numeroși și mai cu vază decât cei dintâi, cu făgăduințe de onoruri mai mari, și le-a dat deplină putere să spună că sunt gata să accepte orice ar cere Balaam. Solia stăruitoare a lui Balac către Balaam suna astfel: „Nu mai pune piedici și vino la mine; căci îți voi da multă cinste și voi face tot ce vei spune; numai vino, te rog, și blastămă poporul acesta.” {PP 440.2}

Balaam a fost pus a doua oară la încercare. În răspunsul său la cererea trimișilor, el se făcea că manifestă o mare credincioșie și incoruptibilitate, asigurându-i că oricât de mult aur și argint i s-ar oferi, n-ar putea fi determinat să lucreze împotriva voinței lui Dumnezeu. Dar, în același timp, el dorea să facă și pe voia împăratului; și, cu toate că voia lui Dumnezeu îi era binecunoscută, i-a îndemnat pe soli să rămână acolo peste noapte, ca să-L mai întrebe o dată pe Dumnezeu, ca și când Atotputernicul ar fi om, care poate fi dus cu vorba. {PP 440.3}

În timpul nopții, Domnul i Se arătă lui Balaam și îi spuse: „Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te și du-te cu ei; dar să faci numai ce-ți voi spune.” În felul acesta, Domnul

dorea să-i îngăduie lui Balaam să-și împlinească voia, pentru că stăruia mereu. El nu umbla după ascultarea de Dumnezeu, ci mergea pe calea aleasă de el și apoi se străduia să obțină aprobarea lui Dumnezeu. {PP 440.4}

Sunt și astăzi mii de oameni care merg pe aceeași cale. Dacă datoria s-ar potrivi cu înclinațiile inimii lor, nu le-ar veni greu s-o recunoască. Ea le este lămurit arătată în Biblie sau le este în mod clar arătată de împrejurări și rațiune. Dar, pentru că dovezile acestea sunt potrivnice dorințelor și înclinațiilor lor, adesea, ei dau la o parte aceste dovezi și se încumetă să vină la Dumnezeu ca să afle de la El ce au de făcut. Cu o mare și aparentă conștiinciozitate ei se roagă îndelung și stăruitor, cerând lumină. Dar Dumnezeu nu Se va lăsa să fie luat în râs. Adesea, El îi lasă pe unii ca aceștia să-și urmeze propriile lor dorințe și să suporte consecințele. „Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, ... atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor.” (Psalmii 81, 11-12.) Dacă cineva știe bine care-i este datoria, să nu îndrăznească să vină la Dumnezeu cu cererea de a-l scuti de împlinirea ei. Dimpotrivă, cu inima umilă și supusă să ceară putere și înțelepciune pentru a face față cerințelor ei. {PP 440.5}

Moabiții erau un popor idolatru și decăzut; cu toate acestea, față de lumina primită, vina lor în fața cerului nu era așa de mare ca a lui Balaam. Întrucât se dădea drept profet al lui Dumnezeu, tot ce spunea el era primit ca având autoritate divină. Prin urmare, el nu trebuia să vorbească așa cum îi venea, ci trebuia să rostească solia așa cum i-o dădea Dumnezeu. „Să faci numai ce-ți voi spune”, era porunca lui Dumnezeu. {PP 441.1}

Balaam primise îngăduința să plece cu solii veniți de la moabiți, dacă ar fi venit din nou dimineața, să-l cheme. Dar, supărați de șovăiala lui și așteptându-se la un nou refuz, ei au pornit la drum spre casă fără să mai stea de vorbă cu el. Orice scuză pentru a se conforma cerinței lui Balac fusese acum înlăturată. Dar Balaam era hotărât să pună mâna pe plata făgăduită și, dimineața, luând dobitocul pe care obișnuia să călărească, porni la drum. Se temea ca nu cumva chiar și acum să-i fie retrasă îngăduința divină și mâna furtunos înainte, ca nu cumva, într-un fel oarecare, să-i scape răsplata mult râvnită. {PP 441.2}

Dar „Îngerul Domnului S-a așezat în drum ca să i se împotrivească.” Animalul a văzut solul divin ce era nevăzut de ochii omului și, lăsând drumul, o luă peste câmp. Cu lovituri sălbatice, Balaam aduse din nou animalul pe drum; dar din nou, la un loc strâmt, cu pereți de stâncă, Îngerul Se arătă și, în încercarea de a se da la o parte din fața ființei amenințătoare, animalul presă de zid piciorul stăpânului său. Balaam era orb față de încercările Cerului și nu recunoștea că Dumnezeu îi închidea calea. Omul își ieși din fire și sili măgărița să meargă mai departe, bătând-o fără milă. {PP 441.3}

„Îngerul Domnului a trecut mai departe, și S-a așezat într-un loc unde nu era chip să te întorci nici la dreapta, nici la stânga”. Îngerul S-a arătat acolo, ca și mai înainte, într-o atitudine amenințătoare, iar bietul animal, tremurând de groază, se opri prăbușindu-se la pământ, sub călăreț. Furia lui Balaam nu mai cunoscu margini și lovi animalul cu bățul și mai crunt decât înainte. De astă dată Dumnezeu îi deschise gura și, măgărița necuvântătoare, „care a început să

vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei proorocului". (2 Petru 2, 16.) „Ce ți-am făcut, de m-ai bătut de trei ori?" — zise ea. {PP 442.1}

Mânios că trebuie să zăbovească din pricina aceasta pe cale, Balaam îi răspunse animalului așa cum ar fi vorbit cu o ființă înzestrată cu înțelepciune: „Pentru că ți-ai bătut joc de mine; dacă aș avea o sabie în mână, te-aș ucide pe loc." Iată-l pe vestitul vrăjitor, plecat la drum ca să blesteme un popor întreg pentru ca să-i taie puterile, nu era în stare să ucidă măgărița pe care călărea! {PP 442.2}

Deodată ochii lui Balaam s-au deschis și el L-a văzut pe Îngerul lui Dumnezeu stând cu sabia trasă, gata să-l ucidă. Înspăimântat, „s-a plecat și s-a aruncat cu fața la pământ." Îngerul îi spuse: „Pentru ce ți-ai bătut de trei ori măgărița? Iată, Eu am ieșit ca să-ți stau împotrivă, căci drumul pe care mergi este un drum care duce la pierzare înaintea Mea. Măgărița M-a văzut, și s-a abătut de trei ori dinaintea Mea; dacă nu s-ar fi abătut dinaintea Mea, pe tine te-aș fi omorât, iar pe ea aș fi lăsat-o vie." Balaam mai trăia numai datorită măgăriței cu care se purtase atât de sălbatic. Omul care se lăudase că este profet al lui Dumnezeu, care spunea despre sine că „are ochii deschiși" și că „vede vedenia Celui Atotputernic", era atât de orbit de lăcomie și de patima îmbogățirii, încât nu era în stare să-L zărească pe Îngerul Domnului, care, în schimb, era văzut de animal. Mintea „lor necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia". (2 Corinteni 4, 4.) Cât de mulți sunt cei orbiți în felul acesta! Ei aleargă pe căi oprite, călcând în picioare Legea lui Dumnezeu, și nu pot să vadă că Dumnezeu și îngerii le stau împotrivă. Ca și Balaam, ei se mânie pe aceia care vor să-i ferească de cădere. {PP 442.3}

Balaam dovedise ce fel de duh era în el, când și-a bătut animalul. „Cel neprihănit se îndură de vite, dar inima celui rău este fără milă" (Proverbe 12, 10.) Puțini sunt cei ce recunosc așa cum trebuie, cât de rău este să-și bată joc de animale sau, din nepăsare, să le lase să sufere. Domnul, care l-a făcut pe om, a făcut și viețuitoarele necuvântătoare și „Se îndură de toate făpturile mâinilor Sale". (Psalmii 145, 9.) Animalele au fost create pentru a-i sluji omului; dar el nu are dreptul de a le pricinui dureri printr-un tratament aspru sau prin poveri ce întrec puterea lor. {PP 442.4}

Din cauza păcatului omului, „până în ziua de astăzi toată firea suspină". (Romani 8, 22.) Așadar nu numai omului, ci și animalelor li s-au dat suferința și moartea. De aceea se cuvine ca omul să caute a ușura, în loc de a mări, povara suferinței pe care abaterile lui o aduc asupra făpturilor lui Dumnezeu. Cine se poartă rău cu animalele pentru că le are sub puterea sa este un laș și un tiran. Înclinația de a-i face pe alții să sufere, fie oameni, fie necuvântătoare, este satanică. Mulți nu-și dau seama că sălbăticia lor va fi odată scoasă la iveală, știind că animalele lipsite de grai nu pot să o spună. Dacă însă acestor oameni li s-ar deschide ochii așa cum i-au fost deschiși lui Balaam, ar vedea cum un înger al lui Dumnezeu se află lângă ei, ca martor, pentru a mărturisi împotriva lor în curțile cerești. În cer se duce un raport și vine ziua când aceia care se poartă rău cu făpturile lui Dumnezeu vor fi judecați și condamnați. {PP 443.1}

Când L-a văzut pe trimisul lui Dumnezeu, Balaam a strigat îngrozit: „Am păcătuit, căci nu știam că Te-ai așezat înaintea mea în drum; și acum, dacă nu găsești că e bine ce fac eu, mă voi

întoarce.” Domnul l-a lăsat să-și urmeze drumul, dar l-a făcut să înțeleagă că puterea divină trebuia să controleze cuvintele lui. Dumnezeu avea să-i dovedească lui Moab că evreii se aflau sub scutul Său; și lucrul acesta l-a făcut cu foarte mare putere, arătându-le că nici chiar Balaam nu era în stare să rostească un blestem împotriva lor, fără învoire de sus. {PP 443.2}

Regele Moabului, fiind informat de apropierea lui Balaam, i-a ieșit în întâmpinare la granița regatului, cu un mare alai, ca să-l primească. Când și-a exprimat nedumerirea în legătură cu zăbovirea lui Balaam, acesta, având în vedere răsplata bogată ce-l aștepta, a răspuns: „Iată că am venit la tine; acum îmi va fi oare îngăduit să spun ceva? Voi spune cuvintele pe care mi le va pune Dumnezeu în gură”. Balaam a regretat foarte mult această restricție; el se temea că nu va putea să-și aducă la îndeplinire planul, datorită puterii de control a lui Dumnezeu ce era asupra sa. {PP 443.3}

Împăratul și cele mai de seamă căpetenii ale împărăției sale l-au însoțit cu mare fast pe Balaam până pe „muntele lui Baal”, de unde putea privi oștile evreilor. Priviți-l pe profet cum, stând pe înălțime, privește în jos, la poporul ales al lui Dumnezeu! Cât de puțin știu izraeliții despre ce se întâmplă în apropierea lor! Cât de puțin știu ei despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu care se revarsă asupra lor ziua și noaptea! Cât de întunecată este mintea poporului lui Dumnezeu din toate veacurile! Cât de greoi sunt ei în a pricepe marea Lui iubire și îndurare! Nu ar trebui ca inima oamenilor să se umple de recunoștință față de iubirea lui Dumnezeu și de respect, la gândul măreției și puterii Lui, văzând cum lucrează puterea Lui pentru ei? {PP 443.4}

Balaam cunoștea în oarecare măsură serviciul jertfelor evreilor și nădăjduia să primească binecuvântarea lui Dumnezeu și să-și ajungă scopurile sale păcătoase, dacă îi va întrece, oferind daruri mai bogate. În felul acesta, vederile păcătoase ale moabiților începeau să pună stăpânire pe sufletul lui. Înțelepciunea lui ajunsese să fie o nebunie; viziunea lui spirituală se întunecase; lăsându-se în voia puterii lui Satana, el și-a atras orbirea. La cererea lui Balaam s-au zidit șapte altare și el a adus câte o jertfă pe fiecare dintre ele. Apoi s-a dus singur pe o înălțime pentru a se întâlni cu Dumnezeu, făgăduindu-i lui Balac că-i va face cunoscut tot ce-i va descoperi Domnul. {PP 444.1}

Împreună cu nobilii și cu prinții lui Moab, împăratul a rămas lângă jertfe, în timp ce în jurul lor se adunase mulțimea curioasă ce aștepta întoarcerea profetului. În cele din urmă el a venit și oamenii așteptau ca vorbele lui să nimicească pentru totdeauna puterea neînțeleasă care lucra pentru izraeliții pe care îi urau. Balaam spuse: {PP 444.2}

„Balac m-a adus din Aram.

Împăratul Moabului m-a chemat din munții Răsăritului, zicând:

«Vino și blestemă-mi pe Iacov!

Vino și defaimă-mi pe Israel!»

Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?

Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul?

Îl văd din vârful stâncilor,

Îl privesc de pe înălțimea dealurilor:

Este un popor care locuiește deoparte,

Și nu face parte dintre neamuri.

Cine poate să numere pulberea lui Iacov,

Și să spună numărul unui sfert din Israel?

O, de aș muri de moartea celor neprihăniți,

Și sfârșitul meu să fie ca al lor!" {PP 444.3}

Balaam recunoștea că el venise cu gândul de a-l blestema pe Israel, dar cuvintele pe care le rostea erau cu totul contrare simțămintelor inimii sale. El era constrâns să rostească binecuvântări, în timp ce sufletul lui era plin de blesteme. {PP 447.1}

Când Balaam a privit tabăra lui Israel, a văzut cu uimire dovada prosperității lor. Ei fuseseră zugrăviți înaintea lui ca o mulțime sălbatică și dezorganizată, umplând țara ca niște cete nomade ce erau o pacoste și o groază pentru popoarele din jur. Adevărul era cu totul altul. El a văzut marea întindere și rânduiala deplină a taberei lor, în care totul dovedea ordine și disciplină temeinică. I s-a arătat mila cu care Dumnezeu lua seama la izraeliți și caracterul lor deosebit, ca popor ales. Ei nu trebuia să fie pe aceeași treaptă cu celelalte popoare, ci mai presus de toate. „Un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri." La data când se rosteau aceste cuvinte, izraeliții nu aveau așezări trainice și felul lor deosebit de a fi, obiceiurile și purtarea lor nu îi erau cunoscute lui Balaam. Dar cât de surprinzător s-a împlinit această profeție în istoria de mai târziu a lui Israel! În tot timpul robiei lor, în toate veacurile de când sunt împrăștiați printre popoare, ei au rămas un popor deosebit. Așa este poporul lui Dumnezeu, adevăratul Israel, cu toate că este împrăștiat printre toate neamurile și pe pământ ei nu sunt decât peregrini, a căror cetățenie este în ceruri. {PP 447.2}

Lui Balaam i s-a arătat nu numai istoria poporului evreu ca națiune, ci el a privit și creșterea și viețuirea adevăratului Israel al lui Dumnezeu până la sfârșitul timpului. El a văzut cum mila deosebită a Celui Prea Înalt este cu aceia care Îl iubesc și se tem de El. I-a văzut cum sunt sprijiniți de harul Său când trec prin valea umbrelor morții. El i-a văzut cum se ridică din morminte încoronați cu slavă, cinste și mărire. A văzut cum cei răscumpărați se bucură de mărirea nepieritoare a pământului nou. Privind la toate acestea el strigă: „Cine poate să numere pulberea lui Iacov și să spună numărul unui sfert din Israel?" Iar când a văzut cum strălucea pe fruntea fiecăruia coroana măririi și fiecare față era luminată de bucurie, când lăsă privirea să urmărească viața fără de sfârșit și fericirea lor fără de margini, rosti, mișcat din adâncul sufletului, dorința inimii lui: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfârșitul meu să fie ca al lor." {PP 447.3}

Dacă Balaam ar fi fost dispus să primească lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu, ar fi început să trăiască cele spuse și s-ar fi despărțit îndată de Moab. N-ar fi dus mai departe jocul acela plin de încumetare cu harul lui Dumnezeu, ci s-ar fi întors la El fără întârziere, cu adâncă pocăință. Dar Balaam iubea plata nedreptății și era hotărât să și-o asigure. Fără îndoială, Balac se aștepta să cadă asupra lui Israel un blestem ca un foc ce arde, și când auzi cele spuse de profet, exclamă scos din fire: „Ce mi-ai făcut? Te-am luat să blestemi pe vrăjmașul meu și iată că tu-l binecuvântezi.” Balaam, care căuta ca din constrângere să facă o virtute, a declarat că a rostit cuvintele ce i-au fost dictate de puterea divină, dintr-o considerație credincioasă față de voința lui Dumnezeu. Răspunsul lui a fost: „Nu trebuie oare să spun ce-mi pune Domnul în gură?” Nici de astă dată Balac nu renunță la gândurile sale. El își zise că priveliștea măreață pe care o oferea tabăra lui Israel îl impresionase așa de mult pe Balaam, încât nu mai îndrăznise să-și folosească vrăjitoriile. Împăratul hotărî deci să-l ducă într-un loc de unde putea fi văzută numai o mică parte a oștirii. Dacă Balaam putea fi determinat să blesteme câte o frântură, întreaga tabără ar fi ajuns curând să fie dată nimicirii. S-a făcut o nouă încercare, pe vârful unei înălțimi cu numele Pisga. Din nou s-au clădit șapte altare și pe fiecare a fost adusă o jertfă, ca și prima dată. Împăratul și mai marii săi au rămas lângă jertfe, în timp ce Balaam s-a retras pentru a se întâlni cu Dumnezeu. Din nou i s-a dat profetului o solie divină, pe care el nu avea putere să o schimbe sau să nu o rostească. {PP 447.4}

Atunci când s-a arătat mulțimii ce aștepta îngrijorată, i s-a pus întrebarea: „Ce a spus Domnul?” Răspunsul, ca mai înainte, a umplut de spaimă inima împăratului și a mai marilor săi: {PP 448.1}

„Dumnezeu nu este un om ca să mintă, Nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare, nu va împlini? Iată că am primit poruncă să binecuvântez. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce. El nu vede nici o fărădelege în Iacov, Nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el. El este Împăratul lui, veselia lui.” {PP 448.2}

Uimit de aceste descoperiri, Balaam exclamă: „Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel”. Marele vrăjitor și-a încercat puterea sa vrăjitorească, după dorința moabiților; dar chiar cu acest prilej trebuia să spună despre Israel: „Ce minune a făcut Dumnezeu!” Câtă vreme se aflau sub scutul lui Dumnezeu, nici un neam și nici o națiune nu putea să-i biruiască, chiar dacă ar fi fost sprijiniți de toată puterea lui Satana. Întreaga lume avea să fie uimită de lucrarea minunată săvârșită de Dumnezeu în favoarea poporului Său — că un om care era hotărât să umble pe calea lui păcătoasă a fost stăpânit așa de tare de puterea divină, încât, în loc să blesteme, a rostit, în cuvinte alese și cu cele mai frumoase exprimări de sentimente poetice, cele mai bogate și mai scumpe făgăduințe. Iar mila dovedită de Dumnezeu în vremea aceea față de Israel trebuia să fie o asigurare a grijii Sale ocrotitoare pentru copiii Săi ascultători și credincioși, din toate veacurile. Când Satana îi va îndemna pe oamenii răi să bârfească, să chinuiască și să-L nimicească pe poporul lui Dumnezeu, atunci copiii Săi își

vor aminti întâmplarea aceasta, pentru ca astfel să li se întărească curajul și credința în El. {PP 449.1}

Deznădăjduit și înfrânt, împăratul Moabului strigă: „Nu-l blestema, dar măcar nu-l binecuvânta!” În inima lui, încă mai nutrea o slabă nădejde și s-a hotărât să mai facă o încercare. El l-a dus pe Balaam pe muntele Por, unde se afla un templu închinat desfrânatelor slujbe ale lui Baal — zeul lor. Aici s-a ridicat același număr de altare ca și mai înainte și s-a adus același număr de jertfe; dar, de această dată, Balaam nu s-a mai dus singur la o parte ca să afle voia lui Dumnezeu, ca altă dată. N-a mai alergat la descântece, ci, stând lângă altare, a privit corturile lui Israel. Duhul lui Dumnezeu a venit din nou asupra lui și de pe buzele sale a pornit solia divină: {PP 449.2}

„Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove!

Locuințele tale, Israele!

Ele se întind ca niște văi,

Ca niște grădini lângă un râu,

Ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul,

Ca niște cedri pe lângă ape.

Apa curge din gălețile lui, {PP 449.3}

Și sămânța lui este udată de ape mari;

Împăratul lui se înalță mai presus de Agag,

Și împărăția lui ajunge puternică....

Îndoaie genunchii, se culcă întocmai ca un leu,

Ca o leoaică: Cine-l va scula?

Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta,

Și blestemat să fie oricine te va blestema!” {PP 449.4}

Aici este descrisă propășirea copiilor lui Dumnezeu prin cele mai frumoase tablouri ce se pot afla în natură. Profetul îl aseamănă pe Israel cu văile mănoase, acoperite de recolte bogate, cu grădinile înfloritoare udate de izvoare ce nu seacă niciodată, cu pomul de aloe frumos mirositor și cu cedrul măreț. Ultimul tablou menționat este unul dintre cele mai frumoase și mai potrivite ce se găsesc în Sfânta Scriptură. Cedrul Libanului era onorat de toate popoarele din răsărit. Familia de copaci din care face parte cedrul se află răspândită pe întreaga față a pământului pe unde a putut pătrunde omul. Îi merge bine din regiunea polară și până în zona tropicală; se bucură de arșița soarelui și nu se înspăimântă de geruri; crește puternic de-a lungul apelor, dar se înalță maiestuos și în pustietățile arse de soare. El își înfige rădăcina adânc în stânca munților și dă piept vitejește cu furtuna. Frunzele lui sunt proaspete și verzi chiar și atunci

când toate celelalte au murit de suflul iernii. Mai presus de toți ceilalți copaci, cedrul de Liban se deosebește prin tăria, trăinicia și puterea lui nepieritoare. Toate acestea sunt folosite pentru a-i preînchipui pe aceia a căror „viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu". (Coloseni 3, 3.) Sfânta Scriptură spune: „Cel drept va înflori ca finicul și va crește ca cedrul din Liban". (Psalmii 92, 12.) Mâna divină a înălțat cedrul ca împărat peste pădure. „Chiparoșii nu erau de asemuit cu crengile lui, și platanii nu erau ca ramurile lui; nici un copac din grădina lui Dumnezeu nu era ca el în frumusețe". (Ezechiel 31,8.) Cedrul era folosit deseori ca o emblemă a regalității, iar felul în care Scriptura îl folosește, ca să-i reprezinte pe cei drepți, arată cum consideră cerul pe aceia care fac voia lui Dumnezeu. {PP 450.1}

Balaam a proorocit că Împăratul lui Israel va ajunge mai puternic decât împăratul Agag. Acesta era numele dat regilor amaleciților, care în acea vreme erau o națiune foarte puternică; dar dacă rămânea credincios lui Dumnezeu, Israel urma să își biruiască vrăjmașii. Fiul lui Dumnezeu era Împăratul lui Israel și tronul Lui urma să fie așezat odată pe pământ, iar puterea Lui să se înalțe peste toate împărățiile pământului. {PP 450.2}

În timp ce asculta cuvintele profetului, Balac a fost copleșit de deznădejde, spaimă și mânie. El a fost indignat de faptul că Balaam nu a putut să-i dea nici cea mai mică încurajare în legătură cu un răspuns favorabil, când totul era categoric numai împotriva lui. El a privit cu dispreț purtarea fățarnică și înșelătoare a profetului. Nemaiputând să se stăpânească, împăratul strigă: „Fugi acum și du-te acasă. Spusesem că-ți voi da cinste, dar Domnul te-a împiedicat să o primești." La aceasta i s-a răspuns că împăratul fusese avertizat de la început că Balaam putea să rostească numai solia dată lui de Dumnezeu. {PP 450.3}

Înainte de a se întoarce la poporul său, Balaam a rostit o profeție foarte frumoasă și foarte aleasă cu privire la Răscumpărătorul lumii și la nimicirea finală a vrăjmașilor lui Dumnezeu: {PP 451.1}

„Îl văd, dar nu acum,

Îl privesc, dar nu de aproape.

O stea răsare din Iacov,

Un toiag de cârmuire se ridică din Israel.

El străpunge laturile Moabului,

Și prăpădește pe toți copiii lui Set." {PP 451.2}

Și sfârși prin aceea că prezise nimicirea desăvârșită a lui Moab și Edom, a lui Amalec și a cheniților, așa că împăratului moabiților nu i-a rămas nici o rază de speranță. {PP 451.3}

Dezamăgit în așteptările lui de a obține onoare și avere, certat cu împăratul Moabului și știind că-și atrăsese neplăcerea lui Dumnezeu, Balaam se întoarse din călătoria la care pornise după găsirea sa cu cale. Când ajunse în țara lui, puterea stăpânitoare a Duhului lui Dumnezeu îl părăsi și lăcomia care fusese înăbușită până aici a ajuns din nou stăpână pe el. Era gata să se

folosească de orice mijloc, pentru ca să apuce plata făgăduită de Balac. Balaam știa că fericirea israeliților depindea de ascultarea lor de Dumnezeu și că nu era altă cale pe care să fie atrasă nimicirea lor, decât de a-i ispiti la păcat. Se hotărî deci să câștige bunăvoința lui Balac, învățându-i pe moabiți ce să facă pentru ca să atragă blestemul asupra lui Israel. {PP 451.4}

S-a întors îndată în țara Moabului și i-a înfățișat împăratului planurile sale. Chiar și moabiții erau convinși că, atâta vreme cât Israel Îi rămânea credincios lui Dumnezeu, El era scutul lor. Planul lui Balaam era deci să-i facă să se despartă de Dumnezeu, fiind atrași la idolatrie. Dacă puteau fi făcuți să ia parte la desfrânatele slujbe în cinstea lui Baal și a Astarteii, atotputernicul lor Apărător avea să le devină vrăjmaș și ei să ajungă în curând prada popoarelor furioase și războinice din jur. Planul acesta a fost acceptat imediat de împărat, iar Balaam a rămas și el acolo pentru ca să ajute la punerea lui în aplicare. {PP 451.5}

Balaam a văzut izbânda planului lui diavolesc. El a văzut cum a venit blestemul lui Dumnezeu asupra poporului Său și cum mii dintre ei au fost loviți de judecățile Lui; dar dreptatea divină, care a pedepsit păcatul israeliților, nu l-a lăsat nici pe amăgitor să scape. În războiul pe care izraeliții l-au dus împotriva madianiților, a fost ucis și Balaam. El avusese o presimțire că sfârșitul lui este aproape, atunci când a strigat: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor”. Dar nu a ales să trăiască viața celor neprihăniți și a avut parte de soarta vrăjmașilor lui Dumnezeu. {PP 451.6}

Soarta lui Balaam a fost la fel ca cea a lui Iuda, iar caracterele lor se aseamănă în chip izbitor. Amândoi au încercat să unească slujirea lui Dumnezeu cu slujirea lui Mamona și amândoi au dat greș. Balaam L-a recunoscut pe adevăratul Dumnezeu și a pretins că-I slujește; Iuda credea în Isus ca Mesia și s-a unit cu urmașii Lui. Dar Balaam a căutat să folosească slujirea lui Dumnezeu ca pe un mijloc de a câștiga avere și onoare lumească și, pentru că nu a putut pune mâna pe ele, s-a poticnit, a căzut și a fost nimicit. Iuda aștepta ca prin legătura cu Hristos să-și asigure bogăție și onoare în împărăția pământească pe care, după cum credea el, Mesia urma s-o întemeieze. Nimicirea nădejdilor sale l-a dus la cădere și la pieire. Atât Balaam, cât și Iuda primiseră mare lumină și se bucuraseră de privilegii deosebite; dar un singur păcat nutrit în inimă a otrăvit întreaga ființă și le-a adus nimicirea. {PP 452.1}

E primejdios să lăsăm o pornire rea să se cuibărească în inima noastră. Un singur păcat pe care-l nutrim, încetul cu încetul va înjosi caracterul, aducând cele mai nobile puteri ale lui în supunere față de dorința cea rea. Cel care îndepărtează din conștiința sa chiar numai o singură strajă, care îngăduie o singură deprindere păcătoasă și o singură abatere de la înaltele cerințe ale datoriei, dărâmă zidurile de apărare ale sufletului și deschide o cale pentru ca Satana să intre și să îl ducă în rătăcire. Singura cale sigură este aceea ca împreună cu David să înălțăm zilnic rugăciunea aceasta, dintr-o inimă sinceră: „Pașii mei stau neclintiți pe cărările Tale, și nu mi se clatină picioarele.” (Psalmii 17,5.) {PP 452.2}

Capitolul 41 — Apostazia de la Iordan

Capitol bazat pe textele din Numeri 25.

Cu inima veselă și cu credința în Dumnezeu reînnoită, oștile lui Israel s-au întors biruitoare de la Basan. Deja puseseră stăpânire pe un ținut bogat și aveau o puternică încredere în imediata cucerire a Canaanului. Numai Iordanul se afla între ei și pământul făgăduit. Chiar dincolo de Iordan, în fața lor, se afla o câmpie roditoare, plină de verdeață, udată de lacuri și izvoare de apă și umbrită de palmieri maiestuoși. În părțile apusene ale câmpiei se înălțau turnurile și palatele Ierihonului, care era așa de bine așezat în livezile lui de palmieri, încât i se dăduse numele de „cetatea palmierilor”. {PP 453.1}

Pe partea răsăriteană a Iordanului, între râu și podișul înalt pe care-l străbătuseră, mai era o câmpie lată de câțiva kilometri ce se întindea pe o oarecare distanță de-a lungul apei. Valea aceasta adăpostită avea climat tropical; aici înflorea salcâmul, de unde și numele „valea salcâmilor”. Aici și-au așezat tabăra izraeliții, aflând un adăpost plăcut în dumbrăvile de salcâmi, de-a lungul apei. {PP 453.2}

Dar, în mijlocul acestor locuri atrăgătoare, ei aveau să dea de un rău mai ucigător decât cele mai tari oștiri de bărbați înarmați sau decât fiarele sălbatice ale pustietății. Ținutul acesta atât de bogat în bunătăți naturale fusese întinat de locuitorii lui. Cu prilejul slujirii obștești a lui Baal, zeitatea lor cea mai mare, aveau loc petrecerile cele mai josnice și mai păgânești. Pretutindeni erau locuri cunoscute pentru idolatrie și desfrâu, ale căror nume chiar aminteau stricăciunea și corupția poporului. {PP 453.3}

Stările acestea din jurul lor au avut o înrâurire întinătoare asupra israeliților. Inima lor s-a deprins cu gânduri murdare, care s-au întins curând prin toată tabăra; viața de huzur și lenevie a avut asupra lor o înrâurire stricăcioasă. Aproape fără să-și dea seama, s-au îndepărtat de Dumnezeu și au ajuns într-o stare în care au devenit o pradă ușoară pentru ispită. În timp ce se aflau în tabără la Iordan, Moise a luat măsuri pentru cucerirea Canaanului. Marele conducător era prins cu totul de lucrarea aceasta; dar pentru popor, timpul acesta lipsit de griji, în așteptare, a ajuns să fie peste măsură de ispititor și, nu peste multe săptămâni, viața lor ajunse să fie mânjită de grozave rătăciri de la calea virtuții și credincioșiei. La început, au fost numai puține legături între izraeliți și vecinii lor păgâni; după un timp însă, au început să se strecoare în tabără femei madianite. Înfățișarea lor nu era bătătoare la ochi, iar planurile lor au fost săvârșite atât de pe ascuns, încât atenția lui Moise nu a fost atrasă de lucrul acesta. Femeile acestea aveau de gând ca, prin legătura lor cu izraeliții, să-i ducă la călcarea Legii lui Dumnezeu, să le îndrepte mintea la obiceiurile și apucăturile păgânești și să-i momească la idolatrie. Gândurile acestea au fost ținute ascunse cu grijă sub haina prieteniei, așa încât n-au fost privite cu bănuială nici de supraveghetorii poporului. {PP 453.4}

La îndemnurile lui Balaam, împăratul Moabului a pus la cale o mare petrecere în cinstea zeilor lor și i-a dat în grijă lui Balaam să-i determine pe izraeliți să ia și ei parte. Întrucât era privit de ei ca profet al lui Dumnezeu, nu i-a fost greu să-și aducă la îndeplinire planul. O mare

parte din popor s-a dus cu el să vadă sărbătorile. S-au încumetat să umble pe calea oprită și s-au prins în lațul lui Satana. Ademeniți de muzică și de jocuri, ațâțați de frumusețea vestalelor păgâne, s-au lepădat de credincioșia lor față de Dumnezeu. Îndată ce au luat parte la ospăț și veselie, mintea li s-a întunecat când au băut vin și lanțurile stăpânirii de sine au fost rupte. Pornirile firești au ajuns să-i stăpânească și, o dată ce conștiința li s-a mânjit prin aceste fapte de destrăbălare, s-au lăsat înduplecați și să se închine înaintea idolilor. Au adus jertfe pe altarele păgânești și au luat parte la cele mai înjositoare ceremonii. {PP 454.1}

N-a trebuit mult timp ca otrava să se întindă ca o molimă ucigătoare prin toată tabăra lui Israel. Aceia care ar fi trebuit să-i înfrângă în luptă pe vrăjmașii lor au fost înfrânți prin șiretenia femeilor păgâne. Poporul părea că este vrăjit. Mai marii și fruntașii poporului au fost printre cei dintâi care s-au abătut, apoi mulți alții din popor, încât apostazia a ajuns generală. „Israel s-a alipit de Baal-Peor”. (Numeri 25, 3.) Când, în cele din urmă, a văzut și Moise ce se petrece și ce prăpăd a venit peste ei, atacurile vrăjmașilor lor ajunseseră să izbutească atât de mult, încât nu numai că izraeliții luau parte la serviciile destrăbălate ale închinării idolatre de la muntele Por, ci se ajunsese ca obiceiurile păgânești să fie ținute chiar și în tabără. Bătrânul conducător s-a umplut de indignare și mânia lui Dumnezeu s-a aprins. {PP 454.2}

Practicile idolatre ale israeliților au realizat tot ce nu au putut să facă formulele magice ale lui Balaam — i-au despărțit de Dumnezeu. Datorită judecăților ce s-au abătut de îndată asupra sa, poporul a început să-și dea seama de grozăvia păcatelor lui. O molimă înspăimântătoare s-a abătut asupra taberei și zece mii dintre ei au murit. Dumnezeu a dat porunca să fie omorâți de judecători toți cei care conduseseră la apostazia aceasta. Porunca s-a împlinit fără întârziere. Cei vinovați au fost uciși, iar trupurile lor moarte au fost spânzurate în văzul întregului Israel, pentru ca cei din tabără, văzând cât de aspră era purtarea cu căpeteniile lor, să-și dea seama de adânca neplăcere a lui Dumnezeu față de păcatul lor, iar pe ei să-i apuce groaza de mânia Lui. {PP 455.1}

Toți și-au dat seama că pedeapsa era îndreptățită și au dat fuga la cortul întâlnirii; plângând și cu adâncă umilință și-au recunoscut păcatul. În timp ce plângeau înaintea lui Dumnezeu la intrarea cortului mărturiei, în timp ce molima bântuia încă, omorându-i pe oameni, iar judecătorii își săvârșeau lucrarea înspăimântătoare, Zimri, una dintre căpeteniile lui Israel, a venit în tovărășia unei desfrânate madianite, „fata lui Țur, căpetenia semințiilor ieșite dintr-o casă părintească din Madian”, pe care o ducea la cortul său, trecând semeț prin tabără. Niciodată nu se arătase desfrâul mai obraznic sau mai respingător. Ațâțat de vin, Zimri se fălea cu păcatul lui, „ca locuitorii Sodomei”, și se purta batjocoritor în ticăloșia lui. Preoții și conducătorii, plini de durere și umilință, se aruncaseră cu fața la pământ și plângeau, „între tindă și altar”, rugându-L stăruitor pe Dumnezeu să-și ierte poporul și să nu facă de rușine moștenirea, când acest conducător al poporului se arătă îngâmfat cu păcatul lui în mijlocul adunării, ca și cum ar fi vrut să sfideze mânia lui Dumnezeu și să-și bată joc de judecătorii poporului. Fineas, fiul lui Eleazar, marele preot, se ridică din mijlocul adunării și, luând o suliță, „s-a luat după omul acela din Israel până la cortul lui” și i-a omorât pe amândoi. Astfel, plaga s-a oprit în timp ce preotul care a

împlinit judecata divină a fost onorat în fața întregului Israel, iar lui și casei lui le-a fost dată preoția pentru veșnicie. {PP 455.2}

„Fineas ... a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel”, spunea solia divină; „de aceea să spui că închei cu el un legământ de pace. Acesta va fi, pentru el și pentru sămânța lui după el, legământul unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel.” {PP 455.3}

Judecățile cu care a fost lovit Israel la Sitim din pricina păcatelor lui au adus moartea celor ce mai rămăseseră în viață din ceata cea mare a celor care, cu aproape patruzeci de ani mai înainte, își atrăseseră osânda de a muri în pustie. Numărătoarea poporului făcută în timpul rămânerii lor pe câmpiile Iordanului, potrivit cu porunca lui Dumnezeu, arată că „între ei nu era nici unul din copiii lui Israel a căror numărătoare o făcuse Moise și preotul Aaron în pustia Sinai ... afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun”. (Numeri 26, 64.65.) {PP 456.1}

Dumnezeu trimisese pedepse asupra israeliților pentru că se lăsară prinși de ispitele madianiților; dar ispititorii nu puteau să scape de mânia judecății divine. Amaleciții, care îl atacaseră pe Israel la Refidim, când s-au aruncat asupra celor obosiți, rămași pe urmă din oștire, n-au fost pedepsiți decât mult mai târziu; dar madianiții, prin care fuseseră duși în păcat, trebuia să simtă îndată pedepsele lui Dumnezeu, ca niște vrăjmași mai primejdioși. „Răzbună pe copiii lui Israel împotriva madianiților”, spunea porunca dată de Dumnezeu lui Moise, „apoi vei fi adăugat la poporul tău.”. (Numeri 31, 2.) Însărcinarea aceasta a fost îndeplinită fără întârziere. Din fiecare seminție au fost aleși câte o mie de bărbați și trimiși sub conducerea lui Fineas. „Au înaintat împotriva Madianului după porunca pe care o dăduse lui Moise Domnul; și au omorât pe toți bărbații. Împreună cu toți ceilalți, au omorât și pe ... cei cinci împărați ai Madianului; au ucis cu sabia și pe Balaam, fiul lui Beor.” Chiar și femeile care fuseseră luate ca prizoniere de oastea biruitoare au fost ucise la porunca lui Moise, ca unele care erau vrăjmașii cei mai primejdioși și mai vinovați ai lui Israel. {PP 456.2}

Așa a fost sfârșitul acelora care au pus la cale nenorocirea poporului lui Dumnezeu. Psalmistul zice: „Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au pus.” (Psalmii 9, 15.) „Căci Domnul nu lasă pe poporul Său și nu-și părăsește moștenirea. Ci se va face odată judecată după dreptate și toți cei cu inima curată o vor găsi bună”. Când „se strâng împotriva vieții celui neprihănit, și osândesc sângele nevinovat”, Domnul „va face să cadă asupra lor nelegiuirea, El îi va nimici prin răutatea lor”. (Psalmii 94, 14.15.21.23.) {PP 456.3}

Când a fost chemat să-i blesteme pe evrei, Balaam nu le-a putut face nici un rău, cu toate cuvintele lui vrăjitorești; căci Domnul „nu vede nici o fărădelege în Iacov”, „nici o răutate în Israel” (Numeri 23, 21.23.) Dar când au călcat Legea lui Dumnezeu, lăsându-se pradă ispitei, Păzitorul lor S-a depărtat de la ei. Câtă vreme poporul lui Dumnezeu rămâne credincios poruncilor Sale, nici un blestem și nici o vrăjitorie nu-l pot lovi pe Israel. Întreaga putere a lui Satana și toate loviturile date de el cu șiretenie nu urmăresc altceva decât să împingă la păcat. Când cei care spun că sunt păstrătorii Legii lui Dumnezeu calcă în picioare prescripțiile ei, se

despart în felul acesta de Dumnezeu și nu mai sunt în stare să stea în picioare înaintea vrăjmașilor lor. {PP 457.1}

Izraeliții care nu au putut să fie biruiți de armele sau vrăjitoriile madianiților au căzut pradă femeilor lor desfrânate. Iată cum femeile care sunt în slujba lui Satana își folosesc puterea pentru a prinde sufletele în cursă și a le nimici. „Ea a făcut să cadă multe jertfe și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea". (Proverbe 7, 26.) Astfel s-a întâmplat că fiii lui Set au fost seduși, părăsind cinstea, integritatea lor, și în felul acesta poporul cel sfânt a ajuns corupt. În același fel a fost ispitit Iosif. La fel și-a trădat Samson puterea, apărarea lui Israel, în mâinile filistenilor. Tot în lucruri de felul acesta a căzut și David. Iar Solomon, cel mai înțelept dintre împărați, care de trei ori fusese numit fiu gingaș al Dumnezeului său, a ajuns un rob al patimilor și și-a lăsat credincioșia pradă puterii lor ademenitoare. {PP 457.2}

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă." (1 Corinteni 10, 11.12.) Satana cunoaște bine materialul cu care are de-a face în inima omului. El cunoaște acele trăsături din fiecare caracter care pot fi mai ușor atacate, deoarece le-a studiat mii de ani cu o râvnă demonică și, în generațiile care au urmat una după alta, s-a străduit să-i răstoarne pe cei mai tari bărbați, prinți din Israel, prin aceleași ispite care au izbutit atât de teribil la Baal — Por. În toate veacurile se găsesc epave de caracter, care s-au ciocnit de stâncile poftelor firii pământești. Astăzi, când ne apropiem de sfârșitul timpului, iar poporul lui Dumnezeu se află la hotarele Canaanului ceresc, Satana, ca și pe vremuri, își va dubla sforțările pentru a-i împiedica să pășească pe pământul făgăduit. El întinde curse pentru fiecare suflet. Nu numai cei neștiutori și needucați trebuie să fie cu luare aminte. El va pregăti ispite și pentru aceia care se găsesc în locurile cele mai de cinste și în slujbele cele mai sfinte; dacă poate să-i ademenească să-și întineze sufletul, atunci, prin ei, e în stare să-i ducă pe mulți la pieire. Și pentru aceasta se slujește de aceleași mijloace și astăzi, ca și acum trei mii de ani. Prin prietenii lumești, prin expunerea frumuseții, prin ispita satisfacerii poftelor, prin dezmăț, petreceri sau un pahar cu vin, el îi duce pe oameni la călcarea poruncii a șaptea. {PP 457.3}

Satana l-a ademenit pe Israel mai întâi la necumpătare și numai după aceea l-a atras la idolatrie. Aceia care dezonorează chipul lui Dumnezeu și mânjesc templul Lui în însăși ființa lor nu se vor da înapoi de la nici o batjocorire a lui Dumnezeu, care ar mulțumi pofta inimii lor stricate. Împlinirea poftelor păcătoase slăbește mintea și înjosește sufletul. Puterile morale și spirituale sunt slăbite și paralizate prin împlinirea poftelor josnice și este cu neputință pentru robul patimilor să prieapă obligativitatea sfântă a Legii lui Dumnezeu, să prețuiască ispășirea sau să-și dea seama de valoarea sufletului. Bunătatea, curăția și adevărul, temerea de Dumnezeu și iubirea de cele sfinte — toate aceste simțiri sfinte și năzuințe alese, care îl leagă pe om de lumea cerească, sunt mistuite în focul poftelor. Sufletul ajunge un pustiu trist și întunecat, locuința duhurilor rele și „o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte". Ființe zidite după

chipul și asemănarea lui Dumnezeu ajung să fie înjosite până la treapta animalelor lipsite de rațiune. {PP 458.1}

Evreii au fost făcuți să calce în picioare Legea lui Dumnezeu și să atragă judecățile Lui asupra neamului lor prin faptul că au avut legături cu oamenii idolatri și au luat parte la petrecerile lor. În același fel izbutește Satana și astăzi, în cea mai mare măsură, să-i amăgească la păcat pe urmașii lui Hristos, ademenindu-i să lege prietenii cu nelegiuiții și să ia parte la petrecerile lor. „De aceea ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat”. (2 Corinteni 6, 17.) Dumnezeu cere de la poporul Său de astăzi să fie tot atât de mult deosebit de lume în ce privește obiceiurile, purtarea și principiile, cât îi cerea și poporului Său de pe timpuri. Dacă ei ascultă în chip credincios de învățăturile Cuvântului Lui, deosebirea aceasta va fi netă; altfel, nu este cu putință. Poruncile date evreilor de a nu se amesteca cu păgânii nu erau mai clare sau mai explicite decât acelea care îi opresc pe creștini să se lase în voia spiritului și obiceiurilor celor nelegiuiți. Domnul Hristos ne spune: „Nu iubiți lumea (păcatul, n.tr.), nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el”. (1 Ioan 2, 15.) „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. (Iacov 4, 4.) Urmașii Domnului Hristos trebuie să se despartă de păcătoși și să caute să vină în legătură cu ei numai atunci când li se poate face acelora bine. Nu putem fi destul de hotărâți în ce privește evitarea celor care caută să ne depărteze de Dumnezeu. Atunci când ne rugăm: „Și nu ne duce pe noi în ispită”, trebuie să fugim și noi cât mai mult de ispită. {PP 458.2}

Izraeliții au fost ispitiți să păcătuiască într-un moment când se aflau într-o stare de tihnă și siguranță. Au pierdut din vedere să caute fără încetare fața lui Dumnezeu, au uitat să se mai roage și s-au lăsat în voia unei deosebite încrederi în sine. Comoditatea, lenevia și înclinația către petreceri au lăsat nesupravegheată citadela sufletului și gândurile josnice și-au făcut intrare. Trădătorii de dincoace de ziduri au fost aceia care au dărâmat întăriturile principiilor și l-au lăsat pe Israel pradă puterii lui Satana. În felul acesta caută Satana și în zilele noastre să nimicească sufletele. Un lung proces pregătitor, necunoscut lumii, se desfășoară în inimă înainte ca un creștin să săvârșească fățiș păcatul. Sufletul nu coboară deodată de la curăție și sfințenie, la viața de rând, la patimi și fărădelege. E nevoie de timp pentru ca aceia care sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu să ajungă ca niște brute sau cu chipuri demonice. Noi suntem schimbați prin privire. Omul care nutrește în inimă cugete necurate ajunge în cele din urmă să aibă plăcere de păcatele pe care altădată la privea cu scârbă. {PP 459.1}

Satana folosește orice mijloc pentru ca nelegiuirea și patimile josnice să fie ceva foarte obișnuit și plăcut între oameni. Nu putem merge pe străzile orașelor noastre fără să vedem cum nelegiuirile sunt amintite pe față, fie că sunt descrise într-un roman, fie că sunt reprezentate pe scena unui teatru. Inima ajunge să se deprindă cu păcatul. În publicațiile de toate zilele, li se povestesc oamenilor faptele celor răi și stricați și tot ce poate ațâța patimile li se înfățișează în povestiri ispititoare. Ei aud și citesc atât de mult despre aceste fărădelegi înjositoare, încât

conștiința care odată era foarte simțitoare și se dădea înapoi cu scârbă de la scenele acestea ajunge să se înăsprească și să se ocupe cu foarte mult interes de asemenea lucruri. {PP 459.2}

Multe dintre distracțiile populare din zilele noastre, care sunt frecventate cu plăcere chiar de către aceia care se numesc creștini, tind către același scop pe care-l aveau cele ale păgânilor. De fapt, sunt puține dintre ele acelea pe care Satana nu le folosește pentru a pierde suflete. Prin intermediul teatrului, el a făcut ca timp de secole patimile să fie aţâţate și viciul să fie slăvit. Opera cu strălucirea ei, fascinanta ei prezentare, dansul, jocul de cărți, toate sunt folosite de Satana pentru a rupe lanțurile principiilor și pentru a deschide porțile împlinirii poftelor păcătoase. La orice întâlnire pentru satisfacerea plăcerilor, unde mândria este încurajată sau apetitul satisfăcut, unde omul este determinat să-L uite pe Dumnezeu și să piardă din vedere interesele veșnice, Satana strânge lanțurile sale în jurul sufletelor. {PP 459.3}

„Păzește-ți inima mai mult decât orice”, spunea sfatul înțelepciunii, „căci din ea ies izvoarele vieții.” Căci omul este cum „își face socotelile în suflet”. (Proverbe 4, 23; 23, 7.) Inima trebuie să fie înnoită prin harul lui Dumnezeu; altfel, în zadar va umbla după curățirea vieții. Cel care încearcă să-și clădească un caracter plin de virtuți, fără să se sprijine pentru aceasta pe harul lui Hristos, își zidește casa pe nisip mișcător. În ceasul cel greu al ispitei, desigur că se va prăbuși. Rugăciunea lui David să fie strigătul fiecărui suflet: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic”. (Psalmii 51, 10.) Iar după ce am ajuns părtași ai harului divin, trebuie să mergem înainte până la desăvârșire, „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință”. (1 Petru 1, 5.) {PP 460.1}

Și totuși, avem și noi ceva de făcut pentru a ne împotrivi ispitei. Aceia care nu doresc să cadă pradă atacurilor lui Satana trebuie să-și apere bine porțile sufletului; trebuie să se ferească de a citi, a privi sau a asculta ceea ce trezește gânduri murdare. Să nu-și lase mintea și gândurile să alerge la întâmplare după oricare subiect ce iese în cale, după cum li-l aduce Satana înainte. „De aceea încingeți-vă coapsele minții voastre”, spune apostolul Petru, „fiți treji ... nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată, când erați în neștiință; ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră”. (1 Petru 1, 13-15.) Pavel zice: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească”. (Filipeni 4,8.) Aceasta cere rugăciune stăruitoare și o continuă veghere. Trebuie să fim sprijiniți de puterea dăinuitoare a Duhului Sfânt care îndrumă gândurile către cer și le deprinde să stăruiască la cele curate și sfinte. Pe lângă aceasta, trebuie să cercetăm cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. (Psalmii 119, 9.11.) {PP 460.2}

Păcatul săvârșit de izraeliți la Baal-Peor a adus judecățile lui Dumnezeu asupra națiunii și, dacă în zilele noastre aceleași păcate nu atrag așa de grabnic pedeapsa, ele își vor primi tot așa de sigur răsplata. „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 17.) Natura leagă pedepse grozave de păcatele acestea, pedepse care

mai curând sau mai târziu se abat asupra oricărui făcător de rele. Mai mult decât toate celelalte păcate, acestea au dus la degenerarea neamului nostru și dau naștere la o povară de boli și suferințe cu care este blestemată lumea noastră. S-ar putea ca oamenii să izbutească pentru un timp să-și ascundă abaterile de ochii semenilor lor, dar vor culege tot atât de sigur suferințe, boli, nebunie sau moarte, roadele faptelor lor rele. Iar dincolo de viața aceasta, așteaptă judecata, care va da ca răsplată pedeapsa veșnică. „Cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu", ci împreună cu Satana și cu îngerii răi își vor avea partea în „iazul de foc", care este „moartea a doua". (Galateni 5, 21; Apocalipsa 20, 14.) {PP 461.1}

„Buzele femeii străine strecoară miere și cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul; dar la urmă este amară ca pelinul, ascuțită ca o sabie cu două tăișuri." „Depărtează-te de drumul care duce la ea și nu te apropia de ușa casei ei, ca nu cumva să-ți dai altora vlaga ta, și unui om fără milă anii tăi; ca nu cumva niște străini să se sature de averea ta și tu să te trudești pentru casa altuia; ca nu cumva să gemi la urmă, când carnea și trupul ți se vor istovi." „Căci casa ei pogoară la moarte." „Nici unul care se duce la ea nu se va mai întoarce." „El nu știe că acolo sunt morții și că oaspeții ei sunt în văile locuinței morților." (Proverbe 5, 3.4.8-11; 2,18.19; 9,18.) {PP 461.2}

Capitolul 42 — Repetarea Legii

Capitol bazat pe textele din Deuteronom 4 până la 6; 28.

Domnul i-a dat de știre lui Moise că sosise timpul hotărât pentru luarea în stăpânire a Canaanului. Și, când stătea pe înălțimea munților și privea la Iordan și la pământul făgăduit, profetul împovărat de ani se uita cu multă plăcere la moștenirea poporului său. Oare nu s-ar fi putut ca osânda rostită la Cades, din pricina păcatelor sale, să fie retrasă? Stăruitor, el se rugă: „Stăpâne, Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică; căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!” (Deuteronom 3, 24-27.) {PP 462.1}

Răspunsul dat a fost: „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și spre răsărit, și privește-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul acesta.” {PP 462.2}

Fără să murmure, Moise se supuse hotărârii lui Dumnezeu. Dar se îngrijora de Israel. Cine să poarte povara pentru binele lor, așa cum o purta el? Din inima lui se revărsă rugăciunea: „Domnul, Dumnezeul duhurilor oricărui trup, să rânduiască peste adunare un om, care să iasă înaintea lor și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i vâre înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor.” (Numeri 27, 16-23.) {PP 462.3}

Domnul a ascultat rugăciunea servului Său și a răspuns: „Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el. Să-l așezi înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări, și să-i dai porunci sub ochii lor. Să-l faci părtaș la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte.” Iosua îi slujise multă vreme lui Moise și, ca un bărbat credincios, priceput și înțelept, a fost ales ca urmaș al lui. {PP 462.4}

Prin punerea mâinilor lui Moise, însoțită de o cuvântare de însărcinare foarte mișcătoare, Iosua a fost numit în chip solemn, conducător al lui Israel. Cuvintele Domnului cu privire la Iosua au fost adresate adunării prin gura lui Moise: „Să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului, și Iosua, toți copiii lui Israel, împreună cu el, și toată adunarea să iasă după porunca lui Eleazar și să intre după porunca lui.” {PP 463.1}

Înainte de a lăsa cu totul locul său de conducător văzut al lui Israel, lui Moise i s-a dat sfatul să repete înaintea lor toate întâmplările cu eliberarea lor din Egipt și rătăcirea prin pustie și să reamintească Legea rostită la Sinai. Când se dăduse Legea, numai puțini dintre cei de față erau destul de mari pentru a pricepe grozava solemnitate a decretării Legii. Întrucât urma ca peste scurt timp ei să treacă Iordanul și să ia în stăpânire pământul făgăduit, Dumnezeu le înfățișă cerințele Legii Sale și le ceru ascultare, ca o condiție a prosperității. {PP 463.2}

Moise a stat în picioare înaintea poporului, ca să repete cele din urmă avertizări și îndemnuri pentru poporul său. Fața lui strălucea de o lumină sfântă. Părul îi era alb de bătrânețe; dar făptura

lui nu se gârbovise sub povara anilor, trăsăturile feței sale dovedeau puterea neslăbită a sănătății, iar ochii îi erau limpezi și luminoși. Prilejul era însemnat și, cu simțăminte adânci, el le vorbi despre iubirea și îndurarea preamilostivului lor Mântuitor. {PP 463.3}

„Întreabă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ, și cercetează de la o margine a cerului la cealaltă: a fost vreodată vreo întâmplare așa de mare și s-a auzit vreodată așa ceva? A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, și să fi rămas viu? A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam, prin încercări, semne, minuni și lupte, cu mână tare și braț întins, și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, în Egipt și sub ochii voștri? Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El”. (Deuteronom 4, 32-35.) {PP 463.4}

„Nu doar pentru că întreci la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului. Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui”. (Deuteronom 7, 7-9.) {PP 464.1}

Poporul Israel era înclinat să pună și pe seama lui Moise purtarea lor rea; dar de această dată toate bănuielile lor, că Moise ar fi plin de îngâmfare, de înălțare de sine sau de iubire de sine, au fost înlăturate și ei ascultau cu încredere cuvintele lui. Cu sinceritate le înfățișă Moise greșelile și abaterile părinților lor. Din cauza îndelungatei lor rătăciri prin pustie, ei adesea au ajuns să fie lipsiți de răbdare și gata de răscoală; dar Domnul nu avea nici o vină pentru această întârziere de a lua în stăpânire Canaanul; El era mai trist decât ei că nu putea să-i ducă mai curând în stăpânirea pământului făgăduit și astfel să dovedească tuturor popoarelor puterea Sa cea mare, arătată în eliberarea poporului Său. Din cauza neîncrederii lor în Dumnezeu, din cauza îngâmfării și necredinței, ei nu au fost pregătiți să intre în Canaan. Ei nu ar fi fost o dovadă că sunt un popor al cărui Dumnezeu este Domnul, deoarece din caracterul lor lipseau curăția, bunătatea și bunăvoința. Dacă părinții lor s-ar fi lăsat să fie călăuziți de Dumnezeu, fiind cârmuiți de Legea Lui și umblând pe căile rânduielilor Lui, ar fi ajuns de multă vreme să locuiască în Canaan, ca popor fericit, prosper și sfânt. Prin faptul că s-a întârziat atât de mult intrarea lor în pământul cel bun, Dumnezeu a fost dezonorat și slava Lui micșorată înaintea popoarelor. {PP 464.2}

Moise, care înțelegea caracterul și valoarea legilor lui Dumnezeu, i-a asigurat pe oameni că nici o altă națiune nu avea rânduieli atât de bune, drepte și înțelepte ca acelea pe care li le dăduse evreilor. „Iată”, zicea el, „v-am învățat legi și porunci cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire! Să le păziți și să le împliniți, căci acestea vor fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se

de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»” (Deuteronom 4, 5.6.) {PP 464.3}

Moise le-a mai adus aminte de ziua când s-au înfățișat înaintea Domnului Dumnezeului lor la Horeb. Și i-a îndemnat pe evrei zicând: „Care este în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui atât de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?” (Deuteronom 4, 10.7.8.20.) Astăzi se poate spune din nou ce i s-a spus lui Israel. Legile pe care le-a dat Dumnezeu poporului Său pe vremuri erau mai umane, mai bune și mai înțelepte decât ale celor mai civilizate națiuni de pe pământ. Legile neamurilor poartă urmele slăbiciunilor și patimilor inimilor nerenăscute; dar Legea lui Dumnezeu poartă în sine pecetea Divinității. {PP 465.1}

„Dar pe voi, Domnul v-a luat, și v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-I fiți un popor pus deoparte, cum sunteți azi” (Deuteronom 4, 10.7.8.20), a lămurit Moise. Țara, în care ei aveau să intre peste un scurt timp și care urma să fie a lor dacă ascultau de poruncile lui Dumnezeu, le-a fost descrisă după cum se va vedea mai departe. Și cât de mișcată trebuie să fi fost inima israeliților auzind aceste cuvinte, când se gândeau că acela care le descria binecuvântările pământului făgăduit în culori atât de strălucitoare era îndepărtat de la moștenirea poporului său din pricina păcatelor lor: „Căci Domnul, Dumnezeul tău are să te ducă într-o țară bună, nu ca țara Egiptului, din care ați ieșit, unde aruncai sămânța în ogoare și le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavaturi. Țara pe care o veți stăpâni este o țară cu munți și văi care se adapă din ploaia cerului; țară cu pâraie de apă, cu izvoare și cu lacuri care țâșnesc din văi și din munți; țară unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic; țară ale cărei pietre sunt de fier și din ai cărei munți vei scoate arama; este o țară de care îngrijește Domnul, Dumnezeul tău și asupra căreia Domnul, Dumnezeul tău are neîncetat ochii de la începutul până la sfârșitul anului”. (Deuteronom 8, 7-9; 11, 10-12.) {PP 465.2}

„Domnul Dumnezeul tău te va face să intri în țara pe care a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, că ți-o va da. Vei stăpâni cetăți mari și bune pe care nu tu le-ai zidit, case pline de tot felul de bunuri pe care nu tu le-ai umplut, puțuri de apă săpate, pe care nu tu le-ai săpat, vii și măslini pe care nu tu i-ai sădit. {PP 465.3}

Când vei mânca și te vei sătura, vezi, să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău.” „Vegheați asupra voastră ca să nu dați uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul Dumnezeul vostru, căci Domnul Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos.” Iar dacă aveau să facă fapte rele înaintea Domnului, atunci, zicea Moise, „veți pieri de o moarte repede din țara pe care o luați în stăpânire dincolo de Iordan.” (Deuteronom 6, 10-12; 4, 23-26.) {PP 466.1}

După ce Moise a repetat Legea înaintea tuturor, a încheiat și lucrarea de a scrie toate legile, rânduielile și ordinele date de Dumnezeu, precum și rânduielile privitoare la jertfe. Cartea care cuprindea toate acestea a fost încredințată câtorva slujbași, iar pentru a fi păstrată cu și mai multă grijă, a fost așezată lângă chivotul mărturiei. Marele conducător încă se mai temea că poporul se va depărta de Dumnezeu. Într-o cuvântare deosebit de solemnă și impresionantă, el le-a înfățișat

binecuvântările care le vor reveni dacă ascultă de Dumnezeu, cum și blestemele ce vor veni dacă se abat de la El: {PP 466.2}

„Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și îndeplinind toate poruncile Lui, pe care ți le dau astăzi", „vei fi binecuvântat în cetate și vei fi binecuvântat la câmp. Rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, fătul vacilor tale și oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate. Coșnița și postava ta vor fi binecuvântate. Vei fi binecuvântat la venirea ta, și vei fi binecuvântat la plecarea ta. Domnul îți va da biruință asupra vrăjmașilor tăi care se vor ridica împotriva ta. Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna". (Vezi Deuteronom 28.) {PP 466.3}

„Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe care ți le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine și de care vei avea parte". „Vei fi de pomină, de batjocură și de râs printre toate popoarele la care te va duce Domnul". „Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă: și acolo vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, dumnezei de lemn și de piatră. Între aceste neamuri nu vei fi liniștit și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lâncezi și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înainte.... Dimineața vei zice: «O, de ar veni seara!» și seara vei zice: «O, de ar veni dimineața!» în groaza care-ți va umple inima și în fața lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii." {PP 466.4}

Privind peste veacuri prin Duhul profeției, Moise a descris scenele îngrozitoare ale prăbușirii finale a lui Israel și nimicirea Ierusalimului de către oștile romane: „Domnul va aduce de departe, de la marginile pământului un neam care va cădea peste tine cu zbor de vultur, un neam a cărui limbă n-o vei înțelege, un neam cu înfățișare sălbatică și care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu va avea milă de copii." {PP 467.1}

Pustiirea deplină a țării și suferințele îngrozitoare ale poporului cu ocazia asedierii Ierusalimului de către Tit, în veacurile de mai târziu, sunt viu descrise: „El va mânca rodul turmelor tale și rodul pământului tău, până vei fi nimicit.... Te va împresura în toate cetățile tale, până îți vor cădea zidurile, aceste ziduri înalte și tari în care îți puneai încrederea pe toată întinderea țării tale.... În strâmtorarea și necazul în care te va aduce vrăjmașul tău, vei mânca rodul trupului tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe care ți-i va da Domnul Dumnezeul tău." „Femeia cea mai gingașă și cea mai miloasă dintre voi, care de gingașă și miloasă ce era, nu știa cum să calce mai ușor cu piciorul pe pământ, va privi fără milă pe bărbatul care se odihnește la sânul ei, pe fiul și pe fiica ei ... căci, ducând lipsă de toate, va mânca în ascuns pe copiii pe care îi va naște, din pricina strâmtorării și necazului în care te va aduce vrăjmașul tău în cetățile tale." Moise a încheiat cu aceste cuvinte: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești tu și sămânța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând glasul Lui și lipindu-te de El; căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi, lui Avraam, Isaac și Iacov". (Deuteronom 30, 19.20.) {PP 467.2}

Pentru ca adevărurile acestea să se imprime și mai bine în toți cei de față, marele conducător le-a îmbrăcat în versuri sfinte cântecul acesta nu era numai istoric, ci și profetic. În timp ce povestea purtarea minunată a lui Dumnezeu față de poporul Său în veacurile trecute, le arăta în umbră marile întâmplări ale viitorului, biruința finală a celor credincioși când Domnul Hristos Se va arăta din nou în putere și mărire. I s-a poruncit apoi poporului să învețe această istorie profetică și să o scrie în mintea copiilor și nepoților. Trebuia să fie cântată de adunare, când se participa la serviciul divin, și să fie repetată când era la lucrul de peste zi. Era datoria părinților să imprime atât de bine cuvintele acestea în mintea primitoare a copiilor lor, încât să nu le uite niciodată. {PP 467.3}

Întrucât, într-un sens deosebit, izraeliții trebuia să fie păzitorii Legii lui Dumnezeu, trebuia să li se imprime lor și, prin ei copiilor și nepoților lor, într-un chip deosebit, însemnătatea celor cuprinse în lege și importanța ascultării. De aceea Domnul a poruncit cu privire la rânduielile Sale: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.... Să le scrii pe ușiorii casei tale și pe porțile tale”. {PP 468.1}

Dacă în timpurile de mai târziu copiii aveau să întrebe: „Ce înseamnă învățăturile acestea, legile acestea și poruncile acestea, pe care vi le-a dat Domnul Dumnezeul nostru?” atunci părinții trebuia să le povestească felul plin de milă în care bunul Dumnezeu Se purtase față de ei, ce făcuse Domnul ca să-i scape pentru a putea ține poruncile Lui și să spună lămurit: „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El”. (Deuteronom 6, 7-9.20-25.) {PP 468.2}

Capitolul 43 — Moartea lui Moise

Capitol bazat pe textele din Deuteronom 31 până la 34.

În toată purtarea lui Dumnezeu față de poporul Său, iubirea și îndurarea Lui în toate împrejurările s-au împletit cu dovezile cele mai convingătoare ale dreptății Lui hotărâte și nepărtinitoare. Lucrul acesta este demonstrat în istoria poporului iudeu. Dumnezeu i-a dăruit lui Israel mari binecuvântări. Este descrisă în chip mișcător iubirea Lui duioasă față de ei. „Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor și întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui". (Deuteronom 32,11.12.) Și totuși, cât de grabnic și aspru au fost loviți din cauza abaterilor lor! {PP 469.1}

Iubirea fără de margini a lui Dumnezeu s-a dovedit prin faptul că L-a dăruit pe unicul Său Fiu pentru mântuirea omenirii pierdute. Domnul Hristos a venit pe pământ pentru a descoperi înaintea oamenilor caracterul Tatălui Său și viața Sa a fost plină de iubire și de îndurare dumnezeiască. Și, cu toate acestea, Însuși Domnul Hristos zice: „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege". (Matei 5,18.) Același glas, care-l cheamă pe păcătos cu o stăruință plină de iubire și răbdare să vină la El pentru a căpăta iertare și pace, va rosti față de cei care leapădă Legea Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților". (Matei 25,41.) Pretutindeni în Sfânta Scriptură Dumnezeu este înfățișat atât ca un Tată duios, cât și ca un Judecător drept. Chiar dacă are plăcere să fie îndurător și „iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul", totuși „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat". (Exod 34, 7.) {PP 469.2}

Marele Cârmuitor al neamurilor spusese că nu Moise urma să îl ducă pe Israel în țara aceea bună, iar stăruințele călduroase ale robului lui Dumnezeu nu fuseseră în stare să-I schimbe hotărârea. Moise știa că trebuie să moară. Cu toate acestea, nu se dovedise nici o clipă nepăsător în purtarea lui de grijă față de Israel. Cu credincioșie, el căutase să pregătească poporul pentru intrarea în țara făgăduită. La porunca lui Dumnezeu, Moise și Iosua au mers la cortul întâlnirii, în timp ce stâlpul de nor a venit și s-a oprit deasupra intrării. În locul acesta, cu solemnitate, poporul a fost dat în grija lui Iosua. Lucrarea lui Moise, de conducător al lui Israel, se sfârșise. Dar și acum el a uitat de sine, gândindu-se la binele poporului. În fața mulțimii adunate, Moise a rostit către urmașul său, după porunca lui Dumnezeu, următoarele cuvinte pline de bucurie sfântă: „Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da; și Eu Însumi voi fi cu tine". (Deuteronom 31,23.) Apoi s-a îndreptat către bătrânii și slujbașii poporului, dându-le solemna însărcinare de a asculta cu credincioșie de învățăturile ce le-au fost date de Dumnezeu. {PP 469.3}

Când au privit la bărbatul acesta înaintat mult în vârstă, care în foarte scurtă vreme urma să fie luat de la ei, izraeliții și-au amintit cu toții, cu o nouă și mai adâncă prețuire a iubirii lui părintești, de sfaturile lui înțelepte, de munca lui ce nu cunoștea oboseala. De atâtea ori, când păcatele lor atrăgeau cuvenita răsplătire de la Dumnezeu, rugăciunile lui Moise pentru ca ei să fie cruțați biruiseră! Durerea lor a crescut din cauza remușcărilor. Cu amară căință și-au amintit

că stricăciunea lor îl dusese pe Moise la păcat și din această cauză el trebuia să moară. {PP 470.1}

Faptul că acum conducătorul lor iubit avea să fie luat de la ei avea să fie o mustrare mai mare decât ar fi primit dacă viața și lucrarea lui ar fi continuat. Dumnezeu voia ca ei să simtă că n-ar trebui să-i facă și viitorului lor conducător viața atât de obositoare, cum i-o făcuseră lui Moise. Dumnezeu îi vorbește poporului Său prin binecuvântările pe care i le oferă; iar atunci când acestea nu sunt prețuite, îi vorbește prin reținerea lor, pentru a-l face să-și dea seama de păcatele sale și să se întoarcă la El din toată inima. {PP 470.2}

În aceeași zi, i s-a dat lui Moise porunca: „Suie-te pe ... muntele Nebo ... și privește țara Canaanului pe care o dau în stăpânirea copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui și vei fi adăugat la poporul tău". (Deuteronom 32, 49.50.) De multe ori plecase Moise din tabără, supus chemării divine de a sta în legătură cu Domnul; de astă dată însă, trebuia să facă un drum nou și tainic. Trebuia să meargă pentru a-și preda viața în mâinile Creatorului său. Moise știa că trebuie să moară singur; nici unui prieten pământesc nu-i era îngăduit să-i slujească în ceasurile de pe urmă. Scenele viitoare erau învăluite în mare taină și solemnitate și inima lui se zbătea, dându-se înapoi din fața lor. Cea mai grea încercare pentru el era despărțirea de poporul grijii și iubirii sale — poporul cu care își unise viața și interesele atâta timp. Dar învățase să se încreadă în Dumnezeu și, cu credință necondiționată, s-a predat împreună cu poporul, iubirii și îndurării Sale. Pentru ultima dată Moise a stat în adunarea poporului. {PP 470.3}

Din nou, Duhul lui Dumnezeu Se odihni asupra lui și, în cea mai aleasă și mai mișcătoare vorbire, rosti o binecuvântare pentru fiecare seminție și încheie cu cuvintele: {PP 471.1}

„Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel,

El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor,

Trece cu măreție pe nori.

Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost,

Și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare.

El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta,

Și a zis: «Nimicește-l».

Israel este fără frică în locuința lui,

Izvorul lui Iacov este deoparte

Într-o țară plină de grâu și de must,

Și cerul lui picură rouă."

„Ferice de tine, Israele!

Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul,

Scutul care-ți dă ajutor?”

(Deuteronom 33, 26-29.) {PP 471.2}

Moise se întoarse de la adunare și, tăcut și singur, urcă pe drumul către înălțimea muntelui. Urcă pe „muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga”. (Deuteronom 34, 1.) Pe fiecare pisc s-a oprit, privind la scenele ce se desfășurau înaintea lui. Departe, către apus, se întindeau apele albastre ale Mării celei Mari; către miazănoapte se înălțau spre cer munții Hermonului; către răsărit se întindea podișul Moab, iar dincolo de el Basanul, locul biruințelor lui Israel; către miazăzi, până departe, era pustia în care pribegiseră atâta timp. {PP 471.3}

În singurătatea aceasta, Moise privi înapoi la viața lui care fusese plină de oboseli și sacrificii de când renunțase la onorurile regești ale curții și la posibilitatea urcării pe tronul Egiptului, pentru a-și uni soarta cu cea a poporului ales al lui Dumnezeu. Își aduse aminte de anii cei lungi petrecuți în pustie, ca păstor al turmelor lui Ietro, de arătarea Îngerului în rugul ce ardea și de chemarea ce-i fusese făcută de a-l elibera pe Israel. Mai privi la minunile cele puternice săvârșite de puterea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său ales și la mila plină de îndurare arătată în decursul anilor lungi de rătăcire și răscoală. În pofida celor făcute de Dumnezeu pentru ei, în pofida rugăciunilor și ostenelilor lui, numai doi dintre adulții marii mulțimi ce părăsise Egiptul au fost găsiți destul de credincioși ca să li se îngăduie să intre în țara făgăduinței. Când Moise privi la rezultatele ostenelilor lui, i se păru că viața lui de osteneli și sacrificii fusese aproape zadarnică. {PP 471.4}

Totuși, nu-i părea rău că purtase poverile acestea. Știa că misiunea și lucrarea îi fuseseră rânduite chiar de Dumnezeu. La începutul chemării lui de a deveni conducătorul lui Israel, pentru a-l scoate din robie, dorise să fugă de purtarea răspunderii; dar, după ce a luat asupra sa lucrarea, n-a mai lepădat povara. Chiar și atunci când Dumnezeu i-a oferit posibilitatea de a scăpa de grijă, nimicindu-l pe Israelul răsculat, n-a putut să se învoiască la aceasta. Cu toate că încercările lui fuseseră grele, se bucurase totuși de dovezi deosebite ale harului lui Dumnezeu; în timpul rămânerii în pustie câștigase o experiență bogată, deoarece văzuse descoperirea puterii și măreției lui Dumnezeu și stătuse în comuniune cu iubirea Lui; și-a dat seama că alegerea sa fusese înțeleaptă, preferând să sufere ocara împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să aibă parte de plăcerile trecătoare ale păcatului. Cugetând la trecutul lui, la viața de conducător al poporului lui Dumnezeu, și-a dat seama că o greșeală întinase totuși această viață. Dacă această abatere ar fi putut fi iertată, atunci nu s-ar mai fi temut de moarte. I-a fost dată asigurarea că pocăința și credința în Jertfa făgăduită erau tot ce cerea Dumnezeu, iar Moise și-a recunoscut din nou păcatul și a cerut stăruitor iertare în Numele Domnului Isus. {PP 472.1}

În acest timp, înaintea lui se desfășura panorama țării făgăduite. Toate hotarele țării i-au fost arătate, nu încețoșat și greu de deslușit din depărtare, ci privirea lui a fost încântată de claritatea și frumusețea priveliștii. Țara i-a fost arătată cu această ocazie nu cum era ea atunci, ci așa cum urma să ajungă prin binecuvântarea lui Dumnezeu, sub stăpânirea lui Israel. I se părea că vede un al doilea Eden. Erau acolo munți îmbrăcați cu cedri din Liban, dealuri acoperite cu livezi de măslini și îmbălsămate de parfumul viței de vie, câmpii verzi întinse, strălucind de flori

și belșug; erau aici palmieri tropicali, lanuri unduioase de grâu și orz, văi însorite, în care cântecul păsărelelor se îngâna cu murmurul pâraielor, orașe mărețe și grădini bogate, lacuri pline de bogății ca marea, cirezi ce pășteau pe colinele dealurilor, iar prin crăpăturile stâncilor, comorile albinelor sălbatice. Era cu adevărat un pământ așa cum îl descrisese Moise lui Israel sub puterea Duhului lui Dumnezeu: binecuvântat cu „cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui, ... cele mai bune roade de pe dealurile veșnice, cele mai bune roade ale pământului și tot ce cuprinde el”. (Deuteronom 33, 13-16.) {PP 472.2}

Moise a văzut cum Israel s-a așezat în Canaan, cum fiecare seminție a ajuns să locuiască în teritoriul ei. Privind mai departe la cele ce se vor petrece cu ei după așezarea în țara făgăduinței, i-a fost înfățișată lunga și trista istorie a apostaziei și a pedepsei lor. A văzut cum sunt împrăștiați printre neamuri din cauza păcatelor lor, cum s-a depărtat de la ei slava lui Israel, a văzut orașul lor cel frumos prefăcut în ruină, iar pe locuitorii lui duși în robie, în țări străine. I-a văzut cum au fost aduși din nou în țara părinților lor și cum, în cele din urmă, au ajuns sub stăpânirea Romei. {PP 475.1}

I-a fost îngăduit să privească în veacurile viitoare și să vadă întâia venire a Mântuitorului. L-a văzut pe Domnul ca prunc în Betleem, a auzit glasul corurilor îngerești izbucnind în imn vesel de laudă, vestind slavă lui Dumnezeu și pace pe pământ. A văzut steaua de pe cer care îi îndruma pe magii din răsărit către Isus și o lumină vie a strălucit pe fața lui când s-a gândit la cuvintele profeției: „O stea răsare din Iacov, și un toiag de cârmuire se ridică din Israel”. (Numeri 24, 17.) A văzut viața umilă a Domnului Hristos în Nazaret, lucrarea Lui plină de iubire și milă, cum și vindecările Lui și felul cum a fost lepădat de națiunea semeață și necredincioasă. Uimit, a ascultat la felul lăudăros în care oamenii preamăreau Legea lui Dumnezeu, în timp ce Îl disprețuiau și Îl lepădau pe Acela prin care s-a dat Legea. L-a văzut pe Domnul Isus pe Muntele Măslinilor cum, plângând, Își lua rămas bun de la cetatea Lui iubită. Când a văzut cea din urmă lepădare a acestui popor atât de mult binecuvântat de Dumnezeu, a acestui popor pentru care el lucrase, se rugase și se jertfise, pentru care foarte bucuros ar fi fost gata să lase chiar să-i fie șters numele din cartea vieții, când a auzit cuvintele acelea grozave: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23, 38), inima lui Moise a sângerat de durere și lacrimi grele au izvorât din ochii lui, lacrimi de milă pentru durerea Fiului lui Dumnezeu. {PP 475.2}

L-a privit pe Mântuitorul până în Ghetsemani și a văzut chinul Lui sufletesc din grădină, vânzarea, batjocura și chinul, apoi răstignirea pe cruce. Moise a văzut că așa cum el înălțase șarpele în pustie, tot astfel trebuia să fie înălțat și Fiul lui Dumnezeu, pentru ca toți aceia care cred în El „să nu piară, ci să aibă

viața veșnică”. (Ioan 3, 15.) Inima lui Moise a fost cuprinsă de durere, de indignare și de spaimă când a văzut batjocura și ura satanică pe care o manifesta națiunea iudaică față de Mântuitorul, față de Îngerul cel puternic care mersese înaintea strămoșilor lor. El a auzit strigătul de moarte al Domnului Hristos: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15, 34.) L-a văzut cum zăcea în mormântul cel nou al lui Iosif. Întunericul deznădejdii fără de sfârșit părea că înconjoară lumea. Dar, privind din nou, L-a văzut ieșind biruitor și

înălțându-Se la cer însoțit de îngerii adoratori, luând cu Sine o mulțime de captivi. El a văzut cum se deschid porțile strălucitoare pentru a-L primi și cum oastea cerului Își salută cu cântări de biruință Conducătorul. Tot atunci i s-a descoperit că el însuși trebuia să fie unul dintre cei care Îl însoțeau pe Mântuitorul și-I deschideau porțile veșnice. În timp ce privea la această scenă, fața lui se lumină de o lumină sfântă. Cât de mici i se păreau încercările și jertfele vieții sale în comparație cu cele ale Fiului lui Dumnezeu! Ce neînsemnate față de „greutatea veșnică de slavă”! (2 Corinteni 4, 17.) Moise s-a bucurat că, deși în mică măsură, a putut și el să ia parte la suferințele Domnului Hristos. {PP 475.3}

Moise i-a văzut pe ucenicii Domnului Hristos mergând pentru a duce lumii Evanghelia. A văzut cum poporul Israel, „după carne”, nu era în stare să răspundă la înalta chemare pe care Dumnezeu i-o adresase; în necredința lor, izraeliții au dat greș în a deveni lumina lumii. Chiar dacă au lepădat bunătatea lui Dumnezeu și nu mai meritau binecuvântările Lui ca popor ales, Dumnezeu tot nu lepădase sămânța lui Avraam; planurile mărețe pe care El dorise să le îndeplinească prin Israel trebuia să fie realizate. Toți aceia care ajung prin Domnul Hristos copii ai credinței sunt socotiți sămânța lui Avraam; ei trebuie să ajungă moștenitori ai făgăduințelor legământului; ca și Avraam, ei sunt chemați să păzească și să facă cunoscut omenirii Legea lui Dumnezeu și Evanghelia Fiului Său. Moise a văzut cum, prin ucenicii Domnului Isus, lumina Evangheliei lumina poporul „care zăcea în întuneric” (Matei 4, 16) și mii de oameni din țările păgâne alergau la lumina ei crescândă. {PP 476.1}

Văzând acestea, el s-a bucurat de creșterea și prosperitatea lui Israel. O altă scenă se desfășură apoi înaintea lui. I se arătase mai înainte cum Satana i-a ispitit pe iudei să-L lepede pe Domnul Hristos, în timp ce mărturiseau că onorează Legea Tatălui Său. De astă dată a văzut lumea creștină într-o altă rătăcire asemănătoare, deoarece oamenii ziceau că Îl primesc pe Domnul Hristos, dar lepădau Legea lui Dumnezeu. Auzise strigătele delirante ale preoților și bătrânilor: „La moarte cu Omul acesta! Răstignește-L!” Răstignește-L! Iar acum a auzit de la aceia care se prezentau drept învățători ai creștinilor, strigătul: „La moarte cu Legea!” A văzut cum Sabatul era nesocotit și în locul lui a fost instituită o întocmire falsă. Din nou Moise a fost cuprins de uimire și groază. Cum puteau aceia care pretindeau a crede în Hristos să lepede Legea pe care o proclamase cu însăși vocea Sa de pe înălțimea muntelui sfânt? Cum se putea oare ca cineva care se teme de Dumnezeu să dea la o parte Legea, care este temelia domniei Lui în cer și pe pământ? Cu bucurie, Moise observă că Legea tot mai era onorată și înălțată de un număr mic de credincioși. El a văzut marea și finala străduință a puterilor pământești de a-i nimici pe aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu. A privit peste timpuri la vremea aceea când Dumnezeu Se va ridica pentru a-i mustra pe locuitorii pământului pentru răutatea lor și pentru a-i acoperi și adăposti în ziua mâniei Sale pe aceia care se tem de Numele Lui. A auzit legământul de pace al lui Dumnezeu cu cei care au ținut Legea Sa, când va face să răsune glasul Său din locașul cel sfânt, iar cerurile și pământul vor tremura. El a văzut a doua venire a Domnului Hristos în mărire, învierea drepților pentru viață veșnică și preschimbarea sfinților vii, fără a gusta moartea, și înălțarea lor în cântece de bucurie către Cetatea lui Dumnezeu. {PP 476.2}

Încă o scenă s-a înfățișat privirii lui — aceea a pământului eliberat de blestem, mai plăcut decât minunata țară făgăduită care i se arătase cu puțin timp înainte. Acolo nu mai este păcat și moartea nu mai poate străbate. Acolo își găsesc cei mântuiți patria lor cea veșnică. Cu o bucurie ce nu poate fi redată în cuvinte, Moise privește la scena aceea — realizarea unei eliberări mai minunate decât și-ar fi putut imagina, având cele mai îndrăznețe nădejdi. După ce și-a sfârșit peregrinajul pământesc, Israelul lui Dumnezeu și-a așezat sălașul în patria făgăduită. {PP 477.1}

Apoi aceste scene au fost ascunse privirilor sale, iar ochii lui au putut vedea din nou ținutul Canaanului, care se întindea până departe. Apoi, ca un călător obosit, se culcă pentru a se odihni. „Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi”. (Deuteronom 34, 5.6.) Mulți dintre cei care în timpul vieții lui Moise nu au vrut să-i urmeze sfaturile ar fi fost în primejdie să se dedea la idolatrie față de trupul mort, dacă ar fi cunoscut mormântul lui. Din această cauză a fost ascuns de privirile oamenilor. Dar îngeri ai lui Dumnezeu au înmormântat trupul mort al servului Său credincios și au făcut de strajă la mormântul singuratic. {PP 477.2}

„În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Nici unul nu poate fi pus alături de el în ce privește toate semnele și minunile pe care l-a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului, împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări, și în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel”. (Deuteronom 34, 10-12.) {PP 478.1}

Dacă viața lui nu ar fi fost pătată de acel unic păcat, săvârșit atunci când a întârziat să-i dea cinste lui Dumnezeu pentru apa scoasă din stâncă la Cades, Moise ar fi putut intra în țara făgăduită și ar fi fost proslăvit fără să vadă moartea. Dar nu trebuia să rămână multă vreme în mormânt. Domnul Isus Însuși împreună cu îngerii care l-au îngropat s-au coborât din cer ca să-l cheme afară pe sfântul care dormea. Satana tresăltase de bucurie când izbutise să-l determine pe Moise să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și să-l aducă sub puterea morții. Marele vrăjmaș susținea că sentința divină — „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3, 19) — îi dădea stăpânire asupra morților. Puterea mormântului nu fusese niciodată înfrântă până atunci și, de aceea, el îi pretindea pe toți cei care se odihneau în mormânt, ca fiind robii săi, ce nu puteau fi eliberați din închisoarea întunecată. {PP 478.2}

Pentru prima dată Domnul Hristos era pe punctul de a-i da viață unui mort. Când Prințul Vieții și ființele luminoase s-au apropiat de mormânt, pe Satana l-a apucat spaima că-și pierde stăpânirea. Cu îngerii săi cei răi, el a stat acolo, hotărât să lupte pentru a nu se putea pătrunde într-un ținut pe care-l considera ca fiind ai lui. El se lăuda că servul lui Dumnezeu a ajuns robul lui. Satana susținea că nici măcar Moise nu fusese în stare să țină Legea lui Dumnezeu; că își atribuise cinstea cuvenită Domnului și că se făcuse astfel vinovat de același păcat care dusese la izgonirea sa din cer și deci, prin acea abatere ajunsese sub stăpânirea lui. Marele amăgitor a repetat vechile învinuiri pe care le adusese împotriva cârmuirii lui Dumnezeu și a ridicat noi proteste împotriva purtării drepte a lui Dumnezeu față de el. {PP 478.3}

Domnul Hristos nu S-a înjosit începând o ceartă cu Satana. Ar fi putut să arate ce îngrozitoare lucrare săvârșise prin amăgirile lui în cer, ducând la pierderea unui număr atât de mare de locuitori ai lui. I-ar fi putut aminti minciunile din Eden, care l-au condus pe Adam la păcat și au atras moartea asupra neamului omenesc. I-ar fi putut atrage atenția lui Satana asupra faptului că propria lui lucrare de a-l provoca pe Israel să se răscoale și să murmure a istovit îndelunga răbdare a conducătorului și că tot el l-a atacat într-o clipă de neatenție, împingându-l la păcatul care l-a adus sub stăpânirea morții. Dar Domnul Hristos și-a pus nădejdea în Tatăl Său, zicând: „Domnul să te mustre”. (Iuda 9.) Mântuitorul nu S-a lăsat prins în ceartă cu adversarul Său, ci acolo și imediat și-a început lucrarea pentru a sfărâma puterea vrăjmașului decăzut și a-l învia pe cel mort. Iată o dovadă a supremației Fiului lui Dumnezeu, căreia Satana nu i se putea împotrivi. Învierea a fost asigurată pentru veșnicie. Satana a fost deposedat de prada lui, drepții cei morți aveau să trăiască iarăși. {PP 478.4}

Din cauza păcatului, Moise ajunsese sub puterea lui Satana. După propriile merite, el era pe bună dreptate rob al morții; dar a fost trezit la o viață nemuritoare, întrucât avea acest drept în Numele Mântuitorului. Moise a ieșit proslăvit din mormânt și s-a înălțat cu Eliberatorul lui în cetatea lui Dumnezeu. {PP 479.1}

Înainte de a se fi arătat în jertfa Domnului Hristos, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu nu s-au desfășurat niciodată mai pe larg, ca în purtarea Lui cu Moise. Dumnezeu l-a exclus pe Moise din Canaan pentru a da o învățătură care nu trebuie uitată niciodată: că El cere ascultare strictă și că oamenii nu trebuie să-și însușească o cinste care I se cuvine Creatorului lor. El n-a putut să dea ascultare rugăciunii lui Moise de a avea parte de moștenirea lui Israel, dar nu l-a uitat și nu l-a părăsit pe slujitorul Său. Dumnezeul cerului a înțeles durerea încercată de Moise; El notase fiecare faptă de slujire credincioasă în decursul anilor lungi de luptă și încercare. Pe înălțimile muntelui Pisga, Dumnezeu l-a chemat pe Moise la o moștenire infinit mai măreață decât aceea a Canaanului pământesc. {PP 479.2}

Pe muntele schimbării la față, Moise s-a arătat împreună cu Ilie care fusese proslăvit. Ei au fost trimiși ca purtători de lumină și slavă de la Tatăl către Fiul Său. Și așa a fost împlinită în cele din urmă rugăciunea pe care Moise o făcuse cu atâtea sute de ani mai înainte. El stătea pe „muntele cel bun”, în mijlocul moștenirii poporului său, și dădea mărturie despre Acela care este esența tuturor făgăduințelor lui Israel. Aceasta este ultima scenă descoperită privirilor oamenilor, din viața acestui bărbat atât de onorat de cer. {PP 479.3}

Moise a fost un preînchipuitor al Domnului Hristos. El însuși declarase lui Israel: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronom 18, 15.) Dumnezeu a considerat că e bine să-i facă lui Moise educația în școala suferinței și umilinței, înainte de a fi pregătit să conducă oastea lui Israel către Canaanul pământesc. Israelul lui Dumnezeu care călătorește către Canaanul ceresc are un Conducător care nu avea nevoie de nici o pregătire pe pământ care să-L facă destoinic pentru misiunea Lui de Conducător divin. Și, cu toate acestea, El a fost făcut desăvârșit prin suferință; căci prin faptul că a suferit și a fost ispitit, poate să ajute acelora care sunt ispitiți. (Evrei 2, 10.18.) Mântuitorul

nostru nu a manifestat nici o slăbiciune sau nedesăvârșire; cu toate acestea, a murit pentru a câștiga pentru noi o intrare în locul făgăduit. {PP 480.1}

„Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa lui Dumnezeu suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm”. (Evrei 3, 5.6.) {PP 480.2}

Capitolul 44 — Trecerea Iordanului

Capitol bazat pe textele din Iosua 1 până la 5, 12.

Izraeliții au plâns mult după conducătorul luat de la ei și, în cinstea lui, s-au ținut treizeci de zile de ceremonii speciale. Niciodată înainte de plecarea lui nu recunoscuseră valoarea sfaturilor lui înțelepte, simțămintele lui părintești, pline de gingășie, și credința lui neclintită. Cu o nouă și profundă apreciere, ei și-au amintit de lecțiile prețioase pe care el li le dăduse pe când era încă cu ei. {PP 481.1}

Moise era mort, dar influența lui n-a murit o dată cu el. Aceasta urma să trăiască mai departe și să renască în inima poporului său. Multă vreme urma ca amintirea acestei vieți altruiste și sfinte să rămână scumpă pentru ei; cu putere liniștită și convingătoare, ea avea să influențeze însăși viața acelora care în decursul vieții lui nu luaseră seama la cuvintele sale dătătoare de viață. După cum strălucirea soarelui care apune luminează vârful munților chiar și după ce soarele a scăpătat de mult dincolo de înălțimi, la fel faptele celor buni, curați și sfinți împrăștie lumină după ce ei de multă vreme au plecat. Faptele lor, cuvintele lor, exemplul lor trăiesc veșnic. „Pomenirea celui neprihănit ține în veci.” (Psalmii 112, 6.) {PP 481.2}

Deși erau plini de durere pentru această pierdere mare, ei înțelegeau totuși că nu erau părăsiți. Ziua, stâlpul de nor stătea deasupra cortului întâlnirii, iar noaptea, stâlpul de foc, ca asigurare că Dumnezeu continua să fie Sprijinitorul și Conducătorul lor, dacă ei aveau să umble pe calea poruncilor Lui. {PP 481.3}

Iosua era acum conducătorul recunoscut al lui Israel. El fusese cunoscut mai ales ca războinic, iar darurile și virtuțile lui aveau o deosebită valoare îndeosebi în acest timp al istoriei lui Israel. El era curajos, hotărât și stăruitor, grabnic, incoruptibil, negândindu-se să tragă vreun folos în timp ce se îngrijea de cei dați în atenția lui și, mai presus de toate, însuflețit de o vie credință în Dumnezeu — așa era caracterul bărbatului ales de Dumnezeu să conducă oastea lui Israel cu prilejul trecerii pe pământul făgăduit. În timpul rămânerii în pustie, el lucrase ca prim sfetnic al lui Moise și, prin credincioșia lui nepretențioasă și liniștită, prin statornicia lui când alții se clătinau, prin hotărârea lui de a susține adevărul în timp de primejdie, dovedise, cu mult timp înainte de a fi chemat prin glasul lui Dumnezeu în acest loc, că era vrednic să fie urmașul lui Moise. {PP 481.4}

Iosua privise cu mare îngrijorare și cu multă neîncredere în sine la datoria care-i stătea înainte; dar spaima lui a fost înlăturată prin asigurarea de la Dumnezeu: „Eu voi fi cu tine, cum am fost și cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi ... căci tu vei da în stăpânirea poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da”. (Vezi Iosua 1, 5.) Din munții Libanului până departe, la țărmurile mării, și până la malul Eufratului, la răsărit, totul trebuia să fie al lor. La făgăduința aceasta s-a adăugat porunca: „Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise”. Îndrumarea Domnului spunea: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei ziua și noaptea”; „nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face”. {PP 482.1}

Izraeliții își aveau încă tabăra pe partea răsăriteană a Iordanului, care era cea dintâi piedică în ce privește luarea în stăpânire a Canaanului. „Acum scoală-te”, a fost cea dintâi însărcinare dată de Dumnezeu lui Iosua, „treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel”. Nu i s-a dat însă nici o îndrumare cu privire la drumul pe care trebuia să treacă. Iosua știa totuși că, atunci când Domnul poruncea ceva, pregătea pentru popor și o cale pentru a putea să împlinească cele poruncite; și, în credința aceasta, neînfricatul conducător a luat măsuri pentru înaintare. {PP 482.2}

La oarecare depărtare dincolo de fluviu, în dreptul locului unde era tabăra israeliților, se afla cetatea Ierihonului, puternic întărită. De fapt, cetatea aceasta era cheia întregului ținut și trebuia să stea ca o piedică grozavă în calea izbânzii lui Israel. De aceea, Iosua trimise doi tineri ca iscoade pentru a cerceta cetatea și a se asigura într-o măsură oarecare cu privire la numărul locuitorilor, resursele lor și trăinicia fortificațiilor. Locuitorii cetății, înspăimântați și neîncrezători, vegheau fără răgaz, iar iscoadele au fost în mare primejdie. Dar ei au fost găzduiți, cu riscul vieții, de Rahav, o femeie din Ierihon. Ca răsplată pentru bunătatea ei, i-au făgăduit să o protejeze când vor cuceri cetatea. {PP 482.3}

Iscoadele s-au înapoiat cu vestea: „Cu adevărat Domnul a dat toată țara în mâinile noastre, și toți locuitorii țării tremură înaintea noastră”. În Ierihon li se spusese: „Am auzit cum la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roșii și am auzit ce ați făcut celor doi împărați dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire. De când am auzit lucrul acesta ni s-a tăiat inima, și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ”. {PP 483.1}

În sfârșit s-au dat ordine ca toți să se pregătească de înaintare. Poporul trebuia să aibă hrană pregătită pentru trei zile, iar oastea trebuia să fie gata de luptă. Toți s-au încins bucuros să urmeze planurile conducătorului și l-au asigurat de încredere și susținere din partea lor: „Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul, cum am ascultat pe Moise; numai Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine, cum a fost cu Moise”. {PP 483.2}

La plecarea din tabără, din dumbrăvile cu salcâmi de la Sitim, oastea a pornit spre țărmul Iordanului. Știau totuși că fără ajutor de la Dumnezeu nu puteau nădăjdui să treacă de cealaltă parte. În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea umflase așa de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputință să se treacă dincolo prin vadurile obișnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. La porunca lui Dumnezeu, Iosua dădu ordin poporului să se sfințească; trebuia să-și îndepărteze păcatele și să se curețe de orice întinăciune din afară, „căci mâine”, a zis el, „Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”. „Chivotul legământului Domnului” trebuia să meargă înaintea oastei. Când dovada prezenței Domnului, purtată de preoți, va fi văzută plecând din mijlocul taberei și pornind spre râu, „să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el”. Li s-a spus amănunțit cum urma să aibă loc trecerea, iar Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeul cel viu este în mijlocul vostru și că va izgoni dinaintea voastră pe canaaniți.... Iată,

chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan”. {PP 483.3}

La timpul hotărât a început plecarea, când chivotul purtat pe umerii preoților a deschis convoiul. Poporului i se poruncise să rămână mai în urmă, așa încât între el și chivot să fie o depărtare cam de un kilometru și mai bine. Toți au privit cu cel mai mare interes cum preoții au coborât la țărmul Iordanului. Au văzut cum înaintează mereu cu chivotul cel sfânt spre fluviul înfuriat și înspumat, până ce picioarele purtătorilor au intrat în apele lui. Deodată, apele ce veneau dinspre sus s-au oprit din curgere, în timp ce apele mai de jos au curs mai departe, lăsând albia fluviului curată. {PP 484.1}

La porunca divină, preoții au înaintat până în mijlocul fluviului și au rămas acolo, până când toată oastea a coborât și a trecut pe celălalt țărm. În felul acesta, s-a întipărit în mintea tuturor israeliților faptul că puterea care ținea pe loc apele Iordanului era aceeași care deschisese pentru părinții lor, cu patruzeci de ani în urmă, un drum prin Marea Roșie. După ce a trecut tot poporul, a fost dus pe țărmul apusean și chivotul. Abia apucaseră să se așeze într-un loc sigur și, îndată după ce preoții au pășit pe uscat, apa zăgăzuită a fost iarăși liberă să curgă la vale, ca un potop căruia nimic nu-i putea sta în cale, pe vechea matcă a fluviului. {PP 484.2}

Nu trebuia ca generațiile viitoare să rămână fără o amintire a acestei mari minuni. În timp ce preoții care purtau chivotul stăteau încă în mijlocul Iordanului, doisprezece bărbați aleși mai înainte, câte unul de fiecare seminție, au luat fiecare câte o piatră mare din albia fluviului, din locul unde stăteau preoții, și au dus-o dincolo, pe țărmul apusean. Pietrele acestea trebuia să fie așezate ca un monument de aducere aminte pe locul celei dintâi tabere a lor. S-a dat poruncă poporului să povestească copiilor și copiilor copiilor lor despre minunata eliberare pe care Dumnezeu o lucrase pentru ei, cum spunea Iosua: „Pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică și să vă temeți totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru”. {PP 484.3}

Influența pe care minunea aceasta o avea atât asupra evreilor cât și asupra vrăjmașilor lor era de cea mai mare însemnătate. Aceasta era pentru Israel o încurajare că Dumnezeu era cu ei fără încetare și-i adăpostea, o dovadă că va face pentru ei, prin Iosua, ce făcuse prin Moise. Le era necesară o dovadă de felul acesta pentru a le îmbărbăta inima când au pornit la cucerirea țării — la împlinirea marii însărcinări în fața căreia credința părinților lor se clătinase cu patruzeci de ani mai înainte. Domnul îi spusese lui Iosua înainte de a-i trece pe cealaltă parte: „Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise”. Iar succesul a îndeplinit făgăduința. „În ziua aceea, Domnul a înălțat pe Iosua înaintea întregului Israel și s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieții lui”. {PP 484.4}

Această faptă a puterii dumnezeiești mai avea ca scop să sporească teama cu care erau priviți de neamurile din împrejurimi și, în felul acesta, să pregătească drumul pentru o biruință mai ușoară și deplină. Când a sosit vestea la regii amoriților și canaaniților că Dumnezeu oprise pe loc apele Iordanului în fața copiilor lui Israel, inima lor a început să tremure de spaimă. Mai înainte, evreii bătuseră cinci regi ai madianiților, pe puternicul Sihon, regele amoriților, și pe Og

din Basan, iar acum trecerea peste Iordanul revărsat și năvalnic a umplut de groază neamurile înconjurătoare. Atât canaaniților, cât și lui Israel și chiar lui Iosua li se dăduse o dovadă de netăgăduit că viul Dumnezeu, Împăratul cerului și al pământului, era în mijlocul poporului Său și că El n-avea să-i părăsească, nici să Se depărteze de ei. {PP 485.1}

La mică depărtare de Iordan, evreii și-au așezat cea dintâi tabără a lor în Canaan. Aici „Iosua i-a tăiat împrejur"; „copiii lui Israel au tăbărât la Ghilgal și au prăznuit Paștele". (Iosua 5, 3.10.) Suprimarea circumciziunii, de la data revoltei din Cades, fusese pentru Israel un semn statornic că legământul lor cu Dumnezeu, al cărui semn vizibil era circumciziunea, fusese rupt. Iar suspendarea sărbătorii Paștelor, ziua de amintire pentru eliberarea din țara Egiptului, fusese o dovadă care arăta cât de neplăcută a fost pentru Domnul dorința lor de a se întoarce pe pământul robiei. Timpul lepădării lor însă trecuse. Din nou, Dumnezeu l-a recunoscut pe Israel ca popor al Său și semnul legământului a fost restabilit. Toți cei născuți în pustietate au fost tăiați împrejur. Domnul i-a spus lui Iosua: „Astăzi am ridicat de deasupra voastră ocara Egiptului". (Iosua 5, 9-12.) Ca aluzie la aceasta, locul taberei lor din Ghilgal a fost numit „Prăvălire". {PP 485.2}

Popoarele păgâne aruncaseră ocară asupra Domnului și asupra poporului Său, pentru că evreii nu fuseseră în stare să ia în stăpânire Canaanul, când se așteptaseră să-l primească, îndată după ieșirea lor din Egipt. Vrăjmașii lor triumfaseră, pentru că Israel pribegise atâta timp prin pustie, și spuseseră batjocoritor că Dumnezeul evreilor nu a fost în stare să-i ducă în țara făgăduită. Acum Domnul Își dovedise vizibil puterea, prin faptul că despicase Iordanul în fața poporului Său, iar vrăjmașii lor nu-i mai puteau ocărî. {PP 486.1}

„În a patrusprezecea zi a lunii" a fost sărbătorit Paștele pe câmpia Ierihonului. „A doua zi de Paște au mâncat din grâul țării, azimi și boabe prăjite; chiar în ziua aceea au mâncat. Mana a încetat a doua zi de Paște, când au mâncat din grâul țării. Copiii lui Israel n-au mai avut mană, ci au mâncat din roadele țării Canaanului, în anul acela." (Iosua 5, 9-12.) Se sfârșiseră anii peregrinajului lor prin pustie. Picioarele israeliților au călcat în sfârșit pe pământul țării făgăduite. {PP 486.2}

Capitolul 45 — Căderea Ierihonului

Capitol bazat pe textele din Iosua 5, 13-15; 6; 7.

Evreii intraseră în Canaan, dar nu-l supuseseră; iar după cât se vedea, din punct de vedere omenesc, lupta pentru stăpânirea țării urma să fie lungă și grea. Canaanul era locuit de oameni puternici, gata să se împotrivească invaziei ce le amenința teritoriul. Diferitele neamuri erau unite de teama unei primejdii comune. Caii și puternicele lor care de luptă, cunoașterea ținutului și iscusința lor în luptă — toate constituiau un mare avantaj. În afară de aceasta, țara era apărată de fortificații, „cetăți mari și întărite până la cer”. (Deuteronom 9, 1.) Numai bazându-se pe o putere cu totul deosebită de a vrăjmașilor lor puteau nădăjdui izraeliții să iasă cu bine din lupta ce le stătea în față. {PP 487.1}

Una dintre cele mai puternice fortărețe din țară — marea și bogata cetate a Ierihonului — se afla chiar în fața lor, la mică distanță de tabăra din Ghilgal. Așezată la marginea unui podiș roditor, plină peste măsură de produsele bogate și diverse ale tropicelor, cetatea aceasta trufașă, cu palatele și templele ei — locuri de desfășurare a luxului și viciilor — Îl înfrunta pe Dumnezeul lui Israel din spatele întăriturilor ei masive. Ierihonul era unul dintre principalele centre ale închinării idolatre, fiind în mod special consacrat Astarteii, zeița Lunii. Aici se concentra tot ce era mai decăzut și mai degradant în religia canaaniților. Poporul lui Israel, în a cărui amintire mai stăruiau încă urmările îngrozitoare ale păcatului său de la Bet-Peor, nu putea să privească decât cu scârbă și cutremur această cetate păgână. {PP 487.2}

Iosua a înțeles că pasul cel dintâi pentru cucerirea Canaanului era luarea Ierihonului. Înainte de toate însă, el căută să se asigure că Dumnezeu îl călăuzește; și asigurarea aceasta i-a fost dată. Când s-a retras din tabără ca să fie singur și să se roage ca Dumnezeul lui Israel să meargă înaintea poporului Său, a văzut un războinic înarmat, de statură înaltă și cu înfățișare impunătoare, „cu sabia scoasă din teacă”. La somația lui Iosua: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit”. (Iosua 5, 13-15.) Aceeași poruncă pe care o primise Moise la Horeb: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt”, i-a descoperit lui Iosua caracterul Străinului misterios. Cel care stătea înaintea conducătorului lui Israel era Domnul Hristos, Cel Prea Înalt. Copleșit de teamă sfântă, Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a rugat și a auzit asigurarea: „Iată dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași”. Apoi a primit instrucțiuni cu privire la cucerirea cetății. {PP 487.3}

Ascultând porunca divină, Iosua a pus în mișcare oștirea lui Israel. Nu trebuia să se dea nici un atac. Nu aveau altceva de făcut decât să înconjoare cetatea, având în frunte chivotul legământului, iar trâmbițele trebuia să sune. Întâi veneau luptătorii, un corp de bărbați aleși pentru a cuceri cetatea nu prin iscusința și vitejia lor, ci prin ascultarea de instrucțiunile date de Dumnezeu. Veneau apoi șapte preoți cu trâmbițe. După aceștia urma chivotul legământului, îmbrăcat în lumina măririi divine și purtat de preoți înveșmântați în hainele care arătau sfânta lor slujbă. În sfârșit venea oastea lui Israel, fiecare seminție sub steagul ei. Astfel era alcătuită

procesiunea care înconjura cetatea osândită. În afară de zgomotul pașilor acelei mulțimi numeroase și de sunetul solemn al trâmbițelor, care răsuna printre coline și se revărsa pe ulițele Ierihonului, nu se mai auzea nici un sunet. După terminarea înconjurării, oastea se înapoia în tăcere la corturile ei, iar chivotul legământului era așezat din nou la locul lui, în cortul întâlnirii. {PP 488.1}

Cu uimire și neliniște crescândă, santinelele cetății observau orice mișcare și raportau celor ce purtau răspunderea. Nu înțelegeau nimic din însemnătatea scenei aceleia; dar pe măsură ce oastea aceea numeroasă era văzută în fiecare zi cu chivotul sfânt al legământului și cu preoții însoțitori mărșăluind, scena aceasta plină de mister umplea de groază inima poporului și preoților care se aflau în cetatea asediată. Ei au cercetat din nou fortificațiile cele puternice și s-au asigurat că puteau rezista cu bine și celui mai puternic atac. Mulți râdeau la gândul că procesiunile acestea ciudate le-ar putea face vreun rău. Alții erau cuprinși de frică, privind la mulțimea aceea care înconjura cetatea în fiecare zi. Își aminteau că, pe vremuri, Marea Roșie fusese despicată în două înaintea acestui popor și că pentru el se făcuse drum chiar prin Iordan. Nu știau ce alte minuni ar mai putea face Dumnezeu pentru ei. {PP 488.2}

Timp de șase zile oastea lui Israel a făcut înconjurul cetății. Când a venit ziua a șaptea, în revărsatul zorilor, Iosua a pus în mișcare armatele Domnului. Li s-au dat instrucțiuni ca de astă dată să înconjoare Ierihonul de șapte ori și, când trâmbițele vor suna, să strige cu putere, căci Domnul le-a dat cetatea în mână. {PP 488.3}

Într-o solemnitate adâncă, oștirea cea mare porni să înconjoare zidurile sortite prăbușirii. Nu se auzea nici o șoaptă, afară de sunetul cadențat al pașilor în mare număr și de răsunetul trâmbițelor care, din când în când, rupea liniștea zorilor dimineții. Zidurile masive din piatră rezistentă păreau că sfidează asediul oamenilor. Santinelele de pe ziduri au văzut cu spaimă crescândă că după întâiul înconjur au urmat al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea. Care putea să fie scopul acestor mișcări misterioase? Ce eveniment nemaipomenit le stătea în față? Nu aveau mult de așteptat. În timp ce se încheia cel de-al șaptelea înconjur, lunga procesiune s-a oprit. Trâmbițele, care pentru un moment tăcuseră, făcură deodată un zgomot ca un trăsnet, care a făcut să se cutremure chiar pământul. Zidurile solide de piatră, cu turnurile și crenelurile lor puternice, se clătinară și se zguduiră din temelii și căzură cu trosnet la pământ, în ruine. Locuitorii Ierihonului erau paralizați de groază, iar cetele lui Israel au intrat și au luat cetatea în stăpânire. {PP 491.1}

Izraeliții nu câștigaseră biruința prin propria lor putere; biruința fusese cu totul a Domnului; de aceea, ca prime roade ale țării, cetatea, cu tot ce era în ea, trebuia consacrată ca jertfă lui Dumnezeu. În mintea israeliților trebuia să se întipărească faptul că la cucerirea Canaanului nu era necesar să lupte pentru ei înșiși, ci, ca unelte, doar să execute voia lui Dumnezeu și să nu urmărească proslăvirea și îmbogățirea lor, ci sporirea onoarei lui Iehova, Împăratul lor. Înainte de cucerire li se dăduse porunca: „Cetatea să fie dată Domnului spre nimicire, ea și tot ce se află în ea”. „Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire, căci dacă veți lua ceva din ceea ce va

fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci." {PP 491.2}

Toți locuitorii cetății, cu tot ce era viu acolo, „bărbați și femei, copii și bătrâni, până la oi, boi și măgari", trebuia să fie trecuți prin ascuțișul săbiei. N-au fost cruțate decât credincioasa Rahav și familia ei, ca urmare a făgăduinței date de iscoade. Cetatea întreagă a fost arsă; palatele și templele ei, clădirile ei mărețe, cu draperii bogate și ziduri frumos sculptate au fost date pradă focului. Tot ce nu putea fi nimicit prin foc, „tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier", trebuia închinate slujbei de la sanctuar. Până și pământul pe care stătea cetatea a fost blestemat. Ierihonul nu mai trebuia să fie rezidit ca fortăreață; asupra oricui ar fi încercat să clădească din nou zidurile pe care le doborâse la pământ puterea divină s-au rostit judecăți de pedepsire. Înaintea întregului Israel s-a spus cu solemnitate: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului. Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile". {PP 491.3}

Nimicirea deplină a celor din Ierihon era numai o împlinire a poruncii date mai înainte prin Moise cu privire la locuitorii Canaanului: „Când ... le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire". „Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă". (Deuteronom 7, 2; 20, 16.) Multora li se pare că poruncile acestea sunt potrivnice spiritului de milă și iubire descoperit în alte părți ale Bibliei; dar, în realitate, nu este altceva decât ceea ce cerea dreptatea și înțelepciunea infinită. Dumnezeu Se pregătea să îi așeze pe izraeliți în Canaan și să dezvolte între ei o cârmuire și o națiune care să fie manifestarea împărăției Lui pe pământ. Ei nu trebuia să fie numai moștenitorii adevăratei religii, ci să și răspândească pe întreaga față a pământului principiile acesteia. Canaaniții se dedaseră la păgânismul cel mai depravat și cel mai degradant și era necesar ca pământul să fie curățit de aceia care ar fi împiedicat cu siguranță împlinirea planurilor milostive ale lui Dumnezeu. {PP 492.1}

Locuitorilor Canaanului li se dăduseră prilejuri suficiente pentru pocăință. Cu patruzeci de ani înainte, trecerea prin Marea Roșie și plăgile care loviseră Egiptul dovediseră puterea Dumnezeului lui Israel. Iar acum, de curând, înfrângerea împăraților din Madian, Galaad și Basan arătase din nou că Iehova este mai presus de toți zeii. Sfințenia caracterului Lui și neplăcerea Sa față de orice întinăciune se arătaseră în pedepsele cu care fusese lovit Israel pentru că luase parte la ceremoniile spurcate ale lui Baal-Peor. Toate întâmplările acestea le erau cunoscute locuitorilor Ierihonului și între ei erau mulți care împărtășeau credința femeii Rahav — că Dumnezeul lui Israel este Dumnezeul cerului și al pământului — chiar dacă întârziau să-i urmeze pilda. Ca și oamenii dinainte de potop, canaaniții trăiau numai pentru a batjocori Cerul și a întina pământul. De aceea, atât iubirea, cât și dreptatea cereau grabnica executare a acestor răsculați împotriva lui Dumnezeu și vrăjmași ai oamenilor. {PP 492.2}

Cât de ușor oștirile cerului au doborât la pământ zidurile Ierihonului, cetatea mândră, ale cărei fortificații umpluseră de groază cu patruzeci de ani în urmă pe iscoadele lipsite de credință!

Puternicul lui Israel spusese: „Ți-am dat Ierihonul în mâinile tale”. Împotriva cuvântului acestuia puterea omenească n-avea ce face. {PP 492.3}

„Prin credință au căzut zidurile Ierihonului”. (Evrei 11, 30.) Comandantul oastei Domnului a vorbit numai cu Iosua; nu S-a descoperit întregii adunări, rămânând ca ea să creadă cuvintele lui Iosua sau să le pună la îndoială, să asculte de poruncile date de el în Numele Domnului sau să le tăgăduiască autoritatea. Poporul nu putea să zărească priveliștea oastei îngerești care îl însoțea sub conducerea Fiului lui Dumnezeu. Ar fi putut spune: „Ce fapte fără rost mai sunt și acestea și cât de vrednic de râs este să înconjurăm zilnic zidurile Ierihonului, să sunăm din trâmbițe de corn de berbec! Lucrul acesta nu va putea nici să clintească fortificațiile puternice ale cetății”. Dar însăși continuarea ceremoniei acesteia timp atât de îndelungat înainte de prăbușirea zidurilor le-a oferit israeliților prilejul de a-și dezvolta credința. Trebuia să li se imprime în suflet faptul că tăria lor nu stătea în înțelepciunea omenească, nici în puterea omenească, ci numai în Dumnezeul mântuirii lor. Trebuia să se deprindă să se încreadă cu totul numai în puterea Conducătorului lor divin. {PP 493.1}

Dumnezeu vrea să facă lucruri mari pentru aceia care se încred în El. Cauza pentru care poporul Lui nu are o putere mai mare este faptul că se încrede prea mult în propria înțelepciune și nu-I dă prilej Domnului să-și desfășoare puterea în favoarea lui. Dumnezeu îi va ajuta în orice nevoie pe copiii Săi credincioși, dacă aceștia își vor pune deplina încredere în El și-L vor asculta cu credincioșie. {PP 493.2}

Curând după căderea Ierihonului, Iosua a hotărât să atace cetatea Ai, o cetate mică, în munți, la câțiva kilometri spre apus de valea Iordanului. Iscoadele trimise acolo au adus raportul că numărul locuitorilor este mic și că nu este nevoie decât de puțini luptători pentru a cuceri cetatea. {PP 493.3}

Marea biruință pe care Dumnezeu o câștigase pentru ei îi făcuse pe izraeliți să fie plini de încredere în ei înșiși. Pentru că li se făgăduise țara Canaanului, se simțeau siguri și nu recunoșteau că numai ajutorul divin putea să le dea izbândă. Însuși Iosua a făcut planurile de cucerire a cetății Ai, fără să caute sfat de la Dumnezeu. {PP 493.4}

Izraeliții începuseră să-și preamărească propria tărie și să-i privească cu dispreț pe inamicii lor. Se așteptau să aibă o biruință ușoară, iar numărul de trei mii de oameni li se părea suficient pentru a lua cetatea. Fără să aibă asigurarea că Dumnezeu este cu ei, au pornit în grabă atacul. Au înaintat până la porțile cetății, dar numai ca să dea piept cu cea mai puternică și hotărâtă împotrivire. Din cauza numărului și pregătirilor temeinice ale vrăjmașilor, atacatorii au fugit în dezordine spre vale, pe coasta abruptă, cuprinși de panică și groază. Ei au fost urmăriți cu furie de canaaniți, care „i-au urmărit de la poartă ... și i-au bătut la vale”. Chiar dacă pierderea a fost mică în ceea ce privește numărul, întrucât numai treizeci și șase de oameni au fost omorâți, înfrângerea a fost totuși descurajatoare pentru întreaga adunare. „Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa.” Era pentru prima dată când dădeau piept cu canaaniții în luptă deschisă și ce se va întâmpla în luptele mari care le stăteau înainte, când apărătorii unei cetăți mici îi puseseră pe fugă? Iosua a privit rezultatul acesta rău ca pe un semn de neplăcere din partea lui

Dumnezeu și, plin de durere și presimțiri sumbre, „și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara, înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au presărat capul cu țărână”. {PP 493.5}

„Ah! Doamne, Dumnezeule”, striga el, „pentru ce ai trecut poporul acesta Iordanul ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești?... Dar, Doamne, ce voi zice, după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui? Canaaniții și toți locuitorii țării vor afla, ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” {PP 494.1}

Răspunsul Domnului a fost: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul pe care li l-am dat”. Era timpul să acționeze repede și hotărât și să nu mai stea în disperare și văicăreală. În tabără era un păcat ascuns, care trebuia căutat și îndepărtat înainte ca prezența și binecuvântarea Domnului să fie cu poporul Său. „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” {PP 494.2}

Porunca lui Dumnezeu fusese nesocotită de unul dintre cei rânduiți să aducă la îndeplinire judecățile Lui. Iar poporul întreg era făcut răspunzător pentru vinovăția celui ce se abătuse: „Au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor”. Lui Iosua i s-au dat îndrumări cum să-l descopere și cum să-l pedepsească pe vinovat. Pentru descoperirea vinovatului au folosit sorții. Nu a fost arătat păcătosul pe nume, ci pentru un timp lucrurile au fost lăsate neclare, pentru ca poporul să-și simtă răspunderea pentru păcatele ce domneau în mijlocul lui și, în felul acesta, să fie îndemnat să-și cerceteze inima și să se umilească înaintea lui Dumnezeu. {PP 494.3}

Iosua a adunat poporul dis-de-dimineață, „după semințiile lui”, iar scena solemnă și impresionantă a început. Pas cu pas, cercetarea a mers mai departe. Proba îngrozitoare se apropia tot mai mult. Mai întâi a fost atinsă semința, apoi familia, după aceea casa și în sfârșit bărbatul, și Acan, fiul lui Carmi, din semința lui Iuda, a fost arătat de degetul lui Dumnezeu ca fiind omul care îl nenorocise pe Israel. {PP 495.1}

Pentru ca vinovăția lui să fie pe deplin demonstrată, să nu se lase loc pentru acuzația că ar fi fost condamnat pe nedrept, Iosua i-a cerut lui Acan să spună adevărul sub jurământ. Nenorocitul și-a mărturisit complet vinovăția: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel.... Am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu”. Îndată au fost trimiși oameni la cortul lui, care au dat la o parte pământul în locul indicat, „și iată că lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan și argintul era sub ele. Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua și tuturor copiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului”. {PP 495.2}

Sentința a fost rostită și executată imediat. „Pentru că tu ne-ai nenorocit”, zise Iosua, „și pe tine te va nenoroci Domnul azi”. Întrucât tot poporul fusese socotit răspunzător pentru păcatul lui Acan și suferise de pe urma lui, trebuia ca, prin reprezentanții săi, să ia parte și la pedepsire. „Și tot Israelul l-a ucis cu pietre.” {PP 495.3}

Apoi s-a strâns peste el o mare grămadă de pietre — ca mărturie pentru păcat și pedepsirea lui. „Din pricina acelei întâmplări s-a dat locului aceluia numele de valea Acor”, care înseamnă „tulburare”. În cartea Cronicilor stă scris spre amintirea lui: „Acan, care a tulburat pe Israel”. (1 Cronici 2, 7.) {PP 495.4}

Păcatul lui Acan a fost săvârșit, sfidând cea mai directă și mai solemnă avertizare și cele mai puternice dovezi ale puterii lui Dumnezeu. „Feriți-vă de ceea ce va fi dat spre nimicire ca să nu fiți dați spre nimicire”, așa i se spusese lui Israel. Porunca fusese dată imediat după trecerea Iordanului și recunoașterea legământului lui Dumnezeu prin circumciderea poporului, după prăznuirea Paștelui și arătarea Îngerului legământului, Căpetenia oștirii Domnului. A urmat apoi luarea Ierihonului, ca dovadă că nimicirea va cădea fără îndoială peste călcătorii Legii lui Dumnezeu. Faptul că numai puterea lui Dumnezeu îi dăduse biruință lui Israel, și că acesta nu cucerise Ierihonul prin propria lui putere, dădea o însemnătate solemnă poruncii care le interzicea să-și însușească ceva din prada Ierihonului. Dumnezeu, prin puterea cuvântului Său, nimicise această fortăreață întărită; era cucerirea Lui și numai Lui trebuia să-I fie consacrată cetatea, cu tot ce cuprindea ea. {PP 495.5}

Între milioanele lui Israel s-a găsit un singur bărbat care s-a încumetat să calce porunca lui Dumnezeu în ceasul solemn al biruinței și al judecății. La vederea costumului babilonian scump, lăcomia lui Acan s-a trezit; chiar în clipa când era față în față cu moartea, el îl numea „o manta frumoasă de Șinear”. Un păcat a adus un altul și și-a mai însușit și aurul și argintul consacrat tezaurului Domnului — Îl jefuise pe Dumnezeu de primele roade ale pământului Canaanului. {PP 496.1}

Păcatul de moarte care a dus la nimicirea lui Acan își avea rădăcina în lăcomie, unul dintre păcatele cele mai obișnuite și privite cu cea mai mare ușurătate. În timp ce alte păcate sunt dezvăluite, și pedepsite, foarte rar călcarea poruncii a zecea atrage o mustrare și aceea ușoară! Urâciunea păcatului acestuia și urmările lui îngrozitoare sunt lecții extrase din relatarea faptei lui Acan. {PP 496.2}

Lăcomia este un rău care crește treptat. Acan cultivase pornirea spre lăcomie, până când aceasta ajunsese un obicei care-l prinsese în lanțuri aproape cu neputință de sfărâmat. În timp ce hrănea răul acesta, ar fi putut cel puțin să fie umplut de groază la gândul că ar putea aduce nenorocire asupra întregului Israel; dar puterile conștiinței lui fuseseră amorțite prin păcat și, când ispita a venit, el i-a căzut ușor pradă. {PP 496.3}

Oare nu se săvârșesc și astăzi păcate asemănătoare față de avertismente tot atât de solemne și precise? Și nouă ni se interzice, la fel de hotărât, să ne lăsăm pradă lăcomiei, așa după cum nu i se dăduse voie lui Acan să-și însușească ceva din prada Ierihonului. Dumnezeu consideră lăcomia ca fiind la fel ca vrăjitoria. Ni se dă avertismentul: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. (Coloseni 3, 5; Matei 6, 24.) „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie”. (Luca 12, 15.) „Nici să nu fie pomenită între voi”. (Efeseni 5, 3.) Avem în fața noastră soarta grozavă a lui Acan, Iuda, Anania și Safira. Cu mult mai înainte, avem exemplul lui Lucifer, acel „luceafăr al zorilor” care, râvnind

după o stare mai înaltă, a pierdut pentru totdeauna mărirea și fericirea cerului. Și, în ciuda tuturor acestor avertismente, pretutindeni domnește lăcomia. {PP 496.4}

Pretutindeni se arată urmele ei murdare. Ea aduce în familie nemulțumire și discordie; trezește în săraci invidia și ura împotriva celor bogați; duce la apăsarea istovitoare a săracilor de către bogați. Și acest rău există nu numai în lume, ci și în biserică. Cât de des se întâlnesc aici egoismul, lăcomia, părtinirea, neglijarea binefacerii și jefuirea lui Dumnezeu în zecimi și daruri! Printre membrii comunității care „stau bine și corespund în totul" se află, din nenorocire, mulți Acani. Mulți bărbați care au bunuri câștigate pe căi nedrepte, lucruri pe care Domnul le-a blestemat, vin în mod curent la biserică și se așează la masa Domnului. De dragul unui costum babilonian, mii de oameni continuă să jertfească conștiința lor curată și nădejdea cerului. Mulți își dau cinstea și calitățile lor folositoare în schimbul pungii cu arginți. Strigătul săracului în nevoie rămâne fără răspuns, lumina Evangheliei este oprită să înainteze, batjocura omului din lume este trezită prin purtări care contrazic mărturisirea creștină; și, cu toate acestea, creștinul lacom continuă să-și adune comori. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu?" (Maleahi 3, 8) întreabă Domnul. {PP 497.1}

Păcatul lui Acan a adus nenorocirea asupra întregii națiuni. Din pricina păcatului unui singur om, neplăcerea lui Dumnezeu va rămâne asupra comunității Sale până când abaterea va fi descoperită și îndepărtată. Influența de care are să se teamă mai mult comunitatea nu este aceea a împotrivitorilor ei fățiși, a necredincioșilor și a batjocoritorilor, ci a urmașilor nesinceri ai lui Hristos. Aceștia fac ca binecuvântarea Dumnezeului lui Israel să fie reținută și poporul Lui să slăbească. {PP 497.2}

Atunci când comunitatea se află în greutăți, când se dă pe față răceală și decădere spirituală care dau prilej vrăjmașilor lui Dumnezeu să se bucure, membrii ei, în loc să-și încrucișeze brațele pentru a se plânge de starea lor nenorocită, să cerceteze mai bine dacă nu cumva se află un Acan în tabără. Fiecare să caute cu umilință și cercetare a inimii să-și descopere păcatele ascunse care îndepărtează prezența lui Dumnezeu. {PP 497.3}

Acan și-a recunoscut vinovăția, dar când era prea târziu ca mărturisirea să-i mai fie de vreun folos. Văzuse oastea lui Israel cum se înapoiază înfrântă și descurajată de la Ai. Cu toate acestea, nu se înfățișase pentru a-și mărturisi păcatul. A văzut cum Iosua și bătrânii lui Israel se pleacă la pământ copleșiți de o durere atât de mare, că nu putea fi exprimată în cuvinte. Dacă atunci și-ar fi recunoscut păcatele, ar fi dat oarecum dovadă de o pocăință adevărată, dar a tăcut. El a auzit înștiințarea că se săvârșise un mare păcat, arătându-se hotărât caracterul acestuia. Dar buzele lui au fost pecetluite. A început apoi cercetarea. Cum mai tremura sufletul lui de groază când au fost arătate mai întâi seminția, apoi casa și pe urmă familia lui! Dar tot nu a mărturisit, până când degetul lui Dumnezeu nu a fost îndreptat către el. Atunci, când nu mai putea să-și ascundă păcatul, a descoperit adevărul. Cât de adesea se fac mărturisiri de felul acesta! Ce mare deosebire este între a recunoaște faptele după ce totul a fost dovedit și a mărturisi păcatul care este cunoscut numai de noi și de Dumnezeu! Acan nu și-ar fi recunoscut păcatul dacă nu ar fi nădăjduit că prin aceasta putea înlătura urmările nelegiuirilor sale. Dar mărturisirea lui nu a servit la altceva decât

să arate că pedeapsa este îndreptățită. Nu se dădea pe față o căință adevărată, o adâncă părere de rău, o schimbare a minții și o scârbă față de păcat. {PP 497.4}

La fel, cei vinovați vor mărturisi de-abia când vor sta la judecată înaintea lui Dumnezeu, după ce fiecare caz va fi fost hotărât fie spre viață, fie spre moarte. Urmările pe care și le-a atras fiecare vor smulge de la toți cei vinovați o recunoaștere a păcatelor. Ea va fi scoasă de la fiecare suflet, de simțământul îngrozitor al vinovăției și de așteptarea înfricoșată a judecății. Dar astfel de recunoaștere nu-l poate salva pe păcătos. {PP 498.1}

Mulți, asemenea lui Acan, se simt în siguranță câtă vreme pot să-și ascundă de semeni abaterile lor și se mângâie la gândul că Dumnezeu nu o ia prea în serios cu dezvăluirea și acuzarea nelegiuirii. Mult prea târziu vor sta față în față cu păcatele lor, într-o zi când, pentru veșnicie, ele nu vor mai putea fi curățite nici cu jertfe, nici cu arderi de tot. Când se vor deschide cărțile cerului, Judecătorul nu-i va arăta omului vinovăția, ci îl va privi pătrunzător, convingător, și fiecare faptă, fiecare purtare din viață, se va împrospăta în memoria făcătorului de rele. Nu va mai fi nevoie ca vinovatul să fie căutat, ca pe timpul lui Iosua, de la seminție până la familie, ci chiar buzele lui vor mărturisi faptele rușinoase. Păcatele ținute ascunse față de oameni vor fi atunci cunoscute întregii lumi. {PP 498.2}

Capitolul 46 — Binecuvântările și blestemele

Capitol bazat pe textele din Iosua 8.

După executarea sentinței împotriva lui Acan, Iosua a primit porunca de a-i pregăti pentru luptă pe toți războinicii și de a porni încă o dată împotriva cetății Ai. Puterea lui Dumnezeu a fost cu poporul Său și curând au ajuns în stăpânirea cetății. {PP 499.1}

Operațiile militare au fost întrerupte pentru ca întregul Israel să se consacre unui serviciu divin solemn. Poporul era nerăbdător să se stabilească în Canaan; încă nu aveau case, nici pământ pentru familiile lor, iar pentru a le obține trebuia să îi izgonească pe canaaniți; dar lucrul acesta însemnat trebuia încă amânat, atenția lor fiind atrasă spre o datorie mult mai înaltă. {PP 499.2}

Înainte de a lua în stăpânire moștenirea, trebuia să-și înnoiască legământul de credincioșie față de Dumnezeu. În ultimele instrucțiuni date de Moise, se repetase de două ori porunca de a aduna semințiile la Sihem, pe munții Ebal și Garizim, pentru a recunoaște cu solemnitate Legea lui Dumnezeu. Ca urmare a acestei porunci au părăsit tabăra de la Ghilgal nu numai bărbații, ci și „femeile, copiii și străinii care mergeau în mijlocul lor” (Iosua 8, 30-35) și au trecut prin țara vrăjmașilor lor, prin valea Sihem, aproape de centrul țării. Cu toate că erau înconjurați de inamici încă neizgoniți, se aflau totuși în siguranță sub adăpostul lui Dumnezeu, atât timp cât Îi erau credincioși. Ca și pe timpul lui Iacov, „groaza lui Dumnezeu s-a răspândit peste cetățile care îi înconjurau” (Geneza 35, 5) și evreii au rămas nevătămați. {PP 499.3}

Locul prevăzut pentru acest serviciu divin solemn era sfințit prin legăturile cu viața părinților lor. Aici Îi înălțase Avraam lui Iehova cel dintâi altar în țara Canaan. Aici își întinseseră Avraam și Iacov corturile. Aici cumpărase Iacov ogorul în care semințiile urmau să îngroape trupul mort al lui Iosif. Tot aici era fântâna pe care Iacov o săpase și stejarul sub care îngropase idolii familiei lui. {PP 499.4}

Locul ales era unul dintre cele mai frumoase din întreaga Palestină și era vrednic de a fi locul unde să se desfășoare această însemnată și impunătoare scenă. Între munții sterpi se întindea ademenitoare valea plăcută cu câmpiile ei verzi împodobite cu flori sălbatice și, din loc în loc, cu livezi de măslini, udate de apele izvoarelor vii. Ebal și Garizim, pe cele două laturi ale văii, se apropiau unul de altul, iar partea de jos a lor părea să creeze un amvon natural, așa încât fiecare cuvânt rostit pe unul din ei era auzit lămurit pe celălalt, în timp ce colinele munților ce se trag înapoi oferă loc pentru o adunare numeroasă. {PP 500.1}

Potrivit cu instrucțiunile date de Moise, s-a zidit pe muntele Ebal un mare monument din pietre. Pe aceste pietre, acoperite mai întâi cu un strat de tencuială, s-a scris legea — nu numai Cele Zece Porunci vestite pe muntele Sinai și săpate pe cele două table de piatră, ci și legile date lui Moise și scrise de el într-o carte. Lângă acest monument a fost ridicat un altar din pietre necioplite, pe care s-au adus Domnului jertfe. Faptul că altarul a fost așezat pe muntele Ebal, munte pe care trebuia să fie rostit blestemul, era plin de însemnătate și arăta că Israel, pentru că se abătuse de la Legea lui Dumnezeu, își atrăsese mânia Lui îndreptățită și ar fi fost lovit de acest

blestem fără întârziere dacă nu ar fi fost ispășirea Domnului Hristos, reprezentată prin altarul jertfelor. {PP 500.2}

Șase seminții — toate descendente din Lea și Rahela — au fost așezate de muntele Garizim; iar cele descendente din roabe, împreună cu Ruben și Zabulon, s-au rânduit pe muntele Ebal, preoții împreună cu chivotul Legii rămânând în valea de la mijloc. Printr-un semnal de trâmbiță s-a vestit tăcerea și apoi Iosua, în liniștea aceea profundă și în prezența acelei mari adunări, stând lângă chivotul sfânt, a citit binecuvântările care aveau să vină de pe urma ascultării de Legea lui Dumnezeu. Toate seminţiile de pe Garizim au răspuns cu amin. Apoi a citit blestemele și seminţiile de pe Ebal au rostit și ele aprobarea lor, mii și mii de glasuri unindu-se ca glasul unui singur om, într-un răspuns solemn. A urmat apoi citirea Legii lui Dumnezeu și a rânduielilor și drepturilor date lor prin Moise. {PP 500.3}

Israel primise Legea de pe Sinai direct din gura lui Dumnezeu, iar preceptele ei sfinte, scrise cu însuși degetul Lui, mai erau încă păstrate în chivotul Legii. Acum, au mai fost scrise o dată și toți puteau să le citească. Toți aveau privilegiul să vadă personal condițiile legământului, pe temeiul căruia puteau să rămână în stăpânirea țării Canaanului. Toți trebuia să arate că-și însușeau condițiile legământului și să-și dea asentimentul față de binecuvântările și blestemele care rezultau de pe urma ținerii sau lepădării acestora. Legea nu numai că a fost scrisă pe pietrele monumentului ridicat, dar a fost citită personal de Iosua, în auzul întregului Israel. Numai cu puține săptămâni înainte, Moise dăduse poporului, sub formă de cuvântări, întreaga carte a Deuteronomului, dar Iosua le-a citit acum Legea din nou. {PP 500.4}

Citirea Legii a fost ascultată nu numai de bărbații din Israel, dar și de „femei și copii”, deoarece avea mare însemnătate ca și ei să-și cunoască datoria. Cu privire la legile Lui, Dumnezeu îi poruncise lui Israel următoarele: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învețiți pe copiii voștri în ele și să le vorbiți despre ele.... și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului”. (Deuteronom 11, 18-21.) {PP 503.1}

În fiecare al șaptelea an, întreaga Lege trebuia să fie citită în adunarea întregului Israel, după cum poruncise Moise: „La fiecare șapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când tot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul”. (Deuteronom 31, 10-13.) {PP 503.2}

Satana lucrează fără răgaz și caută să schimbe cele rostite de Dumnezeu, să orbească mintea și să întunece înțelegerea și, în felul acesta, să-i ducă pe oameni la păcat. Din cauza aceasta caută

Domnul să le spună așa de amănunțit și să lămurească lucrurile atât de bine, încât să nu fie nevoie ca cineva să pornească pe căi greșite. Dumnezeu caută fără încetare să-i atragă pe oameni cu totul sub protecția Sa, pentru ca Satana să nu poată exercita asupra lor puterea lui înșelătoare și îngrozitoare. Domnul S-a coborât pentru a vorbi cu însuși glasul Său, pentru a scrie cu însuși degetul Său oracolele vii. Cuvintele acestea sfinte, toate pline de viață și adevăr măreț, le-au fost date oamenilor ca o călăuză desăvârșită. Întrucât Satana este hotărât să îndepărteze atenția oamenilor de la ele și să abată pe alte căi iubirea față de făgăduințele Domnului și cerințele Lui, e nevoie de o sârguință și mai mare pentru a le înrădăcina în minte și a le întipări în inimă. O mai mare atenție să fie manifestată de aceia care instruiesc poporul în cele religioase, ca să-i învețe pe oameni faptele și învățăturile istoriei biblice, cum și avertismentele și poruncile Domnului. Acestea să fie prezentate într-o vorbire simplă și adaptată chiar la puterea de pricepere a copiilor. Să fie o parte din obligațiile pastorilor și ale părinților, de a căuta ca tineretul să fie învățat în cele ale Sfintelor Scripturi. {PP 503.3}

Părinții pot și trebuie să-i cointereseze pe copiii lor în diferitele cunoștințe ce se află pe paginile Sfintelor Scripturi. Dar dacă vor să-i câștige pe fiii și fiicele lor pentru Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să aibă ei înșiși interes pentru el. Ei trebuie să fie buni cunoscători ai învățăturilor lui și să le vorbească despre ele așa cum a poruncit Dumnezeu lui Israel: „când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. (Deuteronom 11, 19.) Aceia care doresc ca fiii și fiicele lor să-L iubească pe Dumnezeu și să-L cinstească trebuie să vorbească despre bunătatea Lui, despre slava și puterea Lui, așa cum sunt descoperite în Cuvântul Lui și în lucrările creațiunii. {PP 504.1}

Fiecare capitol, fiecare verset din Biblie este o comunicare făcută de Dumnezeu oamenilor. Trebuie să ne legăm prescripțiile ei ca semn la mâini și ca fruntarii între ochi. Dacă prescripțiile acestea ar fi studiate și îndeplinite, poporul lui Dumnezeu, ca și izraeliții pe vremuri, ar fi călăuzit ziua de stâlpul de nor, iar noaptea de stâlpul de foc. {PP 504.2}

Capitolul 47 — Legământul cu gabaoniții

Capitol bazat pe textele din Iosua 9 și 10.

Din Sihem, izraeliții s-au înapoiat în tabăra lor din Ghilgal. Aici au fost căutați de o delegație specială care dorea să încheie un legământ cu ei. Delegații susțineau că ar veni dintr-o țară îndepărtată, iar lucrul acesta părea să fie confirmat de înfățișarea lor. Hainele lor erau vechi și zdrențuite, încălțămintea peticită, proviziile mucegăite, iar burdufurile pe care le foloseau ca vase pentru vin erau vechi, rupte și legate pe alocuri, ca și cum pe drum ar fi căutat să le peticească în grabă. {PP 505.1}

În țara lor îndepărtată, pe cât se părea dincolo de hotarele Palestinei, concetățenii lor, după cum spuneau ei, au auzit despre minunile pe care le făcuse Dumnezeu pentru poporul Său și-i trimiseseră pe ei ca să încheie un legământ cu Israel. Evreii fuseseră avertizați în chip hotărât să nu încheie legământ cu locuitorii idolatri din Canaan și, de aceea, în inima conducătorilor s-a născut îndoiala cu privire la faptul că cele spuse de străini ar fi adevărate. „Poate că voi locuiți în mijlocul nostru” — au zis ei. La aceasta, delegații au răspuns doar: „Noi suntem robii tăi”. (Iosua 9, 10.) Dar când Iosua i-a întrebat neocolit: „Cine sunteți voi și de unde veniți?”, ei au repetat cele spuse mai înainte, iar ca dovadă a sincerității au adăugat: „Iată, pâinea noastră era caldă când am luat-o ca merinde de acasă, în ziua când am plecat să venim la voi, și acum s-a uscat și s-a mucegăit. Burdufurile acestea de vin, când le-am umplut erau noi de tot, și iată-le s-au rupt; hainele și încălțămintea noastră s-au învechit de lungimea prea mare a drumului”. {PP 505.2}

Cuvintele acestea au biruit. Evreii „n-au întrebat pe Domnul”. „Iosua a făcut pace cu ei și a încheiat un legământ prin care trebuia să-i lase cu viață și căpeteniile adunării le-au jurat lucrul acesta”. Așa s-a încheiat acest legământ. După trei zile, s-a descoperit adevărul. „Au aflat că erau vecini cu ei și că locuiau în mijlocul lor”. Gabaoniții, știind că era cu neputință să li se împotrivească evreilor, s-au folosit de vicleșug pentru a-și salva viața. {PP 505.3}

Mare a fost consternarea israeliților când au aflat înșelăciunea la care au fost supuși, iar neplăcerea lor a sporit și mai mult când, la trei zile de mers, au dat de cetățile gabaoniților, aproape în mijlocul țării. „Toată adunarea a cârtit împotriva căpeteniilor”, dar acestea din urmă s-au temut să calce legământul, cu toate că fusese câștigat prin înșelăciune, pentru că „le juraseră pe Domnul, Dumnezeul lui Israel”. „Și copii lui Israel nu i-au omorât.” Gabaoniții s-au îndatorat să lepede idolatria și să I se închine lui Iehova, iar păstrarea vieții lor nu era o violare a poruncii lui Dumnezeu de a-i nimici pe canaaniții idolatri. Prin urmare, prin jurământul lor, evreii nu se învoiseră să comită păcat. Și, cu toate că fusese câștigat prin înșelăciune, jurământul nu trebuia să fie desconsiderat. Îndatorirea pentru care cineva s-a legat prin cuvântul său trebuie să fie considerată sfântă, dacă aceasta nu-l obligă să comită o faptă rea. Nici o chibzuință cu privire la foloase, răzbunare sau privilegii personale nu poate să tulbure în vreun fel statornicia unei făgăduințe sau a unui jurământ. „Buzele mincinoase sunt urâte Domnului”. „Când va putea să

se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui". (Proverbe 12, 22; Psalmii 24, 3; 15, 4.) {PP 506.1}

Gabaoniților li s-a îngăduit să trăiască, dar au fost dați ca robi sanctuarului, făcând diferite munci în tabără. „Iosua le-a făcut așa cum hotărâse ... din ziua aceea i-a pus să taie lemne și să scoată apă pentru adunare și pentru altarul Domnului." Plini de recunoștință, ei au primit condițiile acestea, înțelegând că au greșit și că trebuia să fie bucuroși că-și răscumpărau viața cu orice condiție. „Iată-ne în mâinile tale; fă cu noi ce vei crede că este bine și drept să faci" — i-au spus ei lui Iosua. Sute de ani, urmașii lor au fost legați de serviciul sanctuarului. {PP 506.2}

Teritoriul gabaoniților cuprindea patru cetăți. Populația nu era sub domnia unui singur rege, ci erau cârmuiți de bătrâni sau senatori. Cea mai însemnată dintre aceste cetăți „era o cetate mare, ca una din cetățile împărătești și toți bărbații ei erau viteji". E un exemplu izbitor despre groaza pe care izraeliții le-o insuflaseră locuitorilor Canaanului, faptul că locuitorii unei astfel de cetăți au recurs la un mijloc atât de umilitor pentru a-și salva viața. {PP 506.3}

Dar le-ar fi fost mai bine gabaoniților dacă s-ar fi purtat cu sinceritate față de Israel. În timp ce supunerea față de Iehova le-a asigurat păstrarea vieții, înșelăciunea le-a adus numai ocară și robie. Dumnezeu luase măsuri pentru ca toți cei care, părăsind păgânismul, doreau să se unească cu Israel să aibă parte de binecuvântările legământului. Ei erau cuprinși în expresia: „străinul care locuiește în mijlocul tău" și, cu câteva excepții, această clasă de oameni trebuia să se bucure de aceleași favoruri și privilegii ca și Israel. Porunca Domnului suna astfel: {PP 507.1}

„Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu băștinașul din mijlocul vostru." (Leviticul 19, 33.34.) Cu privire la Paște și aducerea de jertfe se dăduse porunca: „Să fie o singură lege pentru toată adunarea, atât pentru voi cât și pentru străinul care locuiește în mijlocul vostru ... cu străinul să fie ca și cu voi înaintea Domnului". (Numeri 15, 15.) {PP 507.2}

Acestea ar fi fost condițiile pe temeiul cărora ar fi fost primiți gabaoniții dacă n-ar fi recurs la înșelăciunea de care s-au folosit. Nu era o umilință ușor de suportat pentru locuitorii unei „cetăți împărătești", ai cărei cetățeni erau cu toții „viteji", ca timp de sute de ani să fie făcuți tăietori de lemne și cărăuși de apă. Dar, pentru ca să poată înșela, au luat haina sărăciei și aceasta a rămas lipită de ei, ca o emblemă a robiei veșnice. În felul acesta starea lor de robie a mărturisit, câtă vreme au trăit ei și urmașii lor, despre ura lui Dumnezeu față de înșelăciune. {PP 507.3}

Supunerea cetății Gabaon în fața lui Israel i-a umplut de spaimă pe împărații Canaanului. Imediat au luat măsuri pentru a se răzbuna pe aceia care încheiaseră pace cu năvălitorii. Sub conducerea lui Adoni-Țedec, împăratul Ierusalimului, cinci împărați ai Canaanului au încheiat un pact împotriva gabaoniților. Procedeul lor a fost rapid. Gabaoniții nu erau pregătiți să se apere și i-au trimis o solie lui Iosua, la Ghilgal: „Nu părăsi pe robii tăi, suie-te la noi în grabă, izbăvește-ne, dă-ne ajutor; căci toți împărații amoriților care locuiesc pe munte, s-au strâns împotriva noastră". Primejdia îi amenința nu numai pe gabaoniți, ci și pe izraeliți. Cetatea aceasta domina

Trecătorile ce duceau către partea centrală și sudică a țării, iar acestea trebuia să fie păstrate dacă urma să fie cucerită țara. {PP 507.4}

Iosua s-a pregătit în grabă pentru eliberarea Gabaonului. Locuitorii cetății asediate s-au temut că, din cauza înșelăciunii la care au recurs, el va neglija apelul lor; dar, întrucât ei s-au supus stăpânirii lui Israel și au acceptat să se închine lui Dumnezeu, el s-a simțit îndatorat să-i apere. De astă dată n-a acționat fără sfat divin și Dumnezeu l-a încurajat să pornească la luptă. „Nu te teme de ei" — spunea solia dumnezeiască, „căci îi dau în mâinile tale și nici unul din ei nu va putea să stea împotriva ta". De aceea „Iosua s-a suit din Ghilgal, el și toți oamenii de război și toți cei viteji". {PP 507.5}

Mărșăluind toată noaptea, oastea a ajuns în fața Gabaonului dimineața. Împărații aliați de-abia își așezaseră oștile în jurul cetății, când Iosua s-a năpustit asupra lor. Atacul a adus înfrângerea desăvârșită a asediatorilor. Mulțimea fără număr a fugit dinaintea lui Iosua prin trecătoare, către Bet-Horon, și, după ce au ajuns pe culmea munților, au coborât pe partea cealaltă a coastei abrupte. Aici s-a abătut asupra lor o grindină grozav de mare. „Domnul a făcut să cadă din cer, peste ei, pietre mari ... cei ce au murit de pietrele grindinii au fost mai mulți decât cei uciși cu sabia de copiii lui Israel". {PP 508.1}

În timp ce amoriții fugeau de le scăpărau picioarele, cu nădejdea de a găsi un adăpost undeva în munți, Iosua, privind de pe înălțime, a văzut că ziua era prea scurtă pentru a-și termina lucrarea. Dacă vrăjmașii nu erau complet înfrânți, s-ar fi adunat iarăși după un scurt timp și ar fi reînceput lupta. „Atunci Iosua a vorbit Domnului ... și a zis în fața lui Israel: «Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu, lună, asupra văii Aialonului!» Și soarele s-a oprit și luna și-a întrerupt mersul până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui.... Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă". {PP 508.2}

Înainte de apusul soarelui se și împlinise făgăduința lui Dumnezeu față de Iosua. Întreaga oștire vrăjmașă fusese dată în mâinile lui. Ziua aceasta urma să rămână mult timp în amintirea israeliților. „N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel". „Soarele și luna se opresc în locuința lor, de lumina săgeților Tale care pornesc, de strălucirea suliței Tale, care lucește. Tu cutreieri pământul în urgia Ta, zdrobești neamurile în mânia Ta. Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău". (Habacuc 3, 11-13.) {PP 508.3}

Spiritul lui Dumnezeu a inspirat rugăciunea lui Iosua, pentru ca încă o dată să se demonstreze puterea Dumnezeului lui Israel. Cele cerute nu evidențiau o încumetare din partea marelui conducător. Iosua primise făgăduința că Dumnezeu dorea să îi înfrângă pe acești vrăjmași; cu toate acestea, el s-a trudit tot atât de mult ca și cum victoria ar fi fost câștigată numai de oastea lui Israel. El a făcut tot ce putea face energia omenească și apoi a strigat în credință după ajutorul dumnezeiesc. Taina succesului său stă în unirea puterii dumnezeiești cu străduințele omenești. Aceia care realizează cel mai mult sunt cei care se sprijină mai hotărât pe brațul Celui Atotputernic. Bărbatul care a poruncit: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu,

lună, asupra văii Aialonului", este același care, în tabăra de la Ghilgal, prosternat la pământ, a petrecut ore întregi în rugăciune. Oamenii rugăciunii sunt oamenii puterii. {PP 509.1}

Această mare minune dă mărturie despre faptul că toată creațiunea stă sub stăpânirea Creatorului. Satana caută să le ascundă oamenilor lucrarea divină în lumea naturală, să țină ascunsă privirilor neostenita muncă creatoare a marii cauze primare. Prin această minune sunt supuși ocării toți aceia care înalță natura mai presus de Dumnezeul naturii. După voința Sa, Dumnezeu a poruncit puterilor naturii să se dezlănțuie asupra oștirii vrăjmașilor: „foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi năpraznice care împlinesc poruncile Lui". (Psalmii 148, 8.) Atunci când amoriții păgâni și-au propus să se împotrivească planurilor Lui, Dumnezeu a intervenit, aruncând „o grindină mare din cer" asupra vrăjmașilor lui Israel. Ni se vorbește despre o mare bătălie care va avea loc în vremurile de pe urmă ale istoriei pământului, când Domnul va deschide arsenalul Său și va da la iveală uneltele mâniei Sale. (Ieremia 50, 25.) „Ai ajuns tu până la cămările zăpezii?" — întreabă El. „Ai văzut tu cămările grindinii, pe care le păstrez pentru vremurile de strâmtorare, pentru zilele de război și de bătălie?" (Iov 38, 22.23.) {PP 509.2}

Apocalipsul descrie prăpădul care va avea loc atunci când „din scaunul de domnie va ieși un glas tare, care va zice: «S-a isprăvit!»" El spune: „O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni". (Apocalipsa 16, 17.21.) {PP 509.3}

Capitolul 48 — Împărțirea Canaanului

Capitol bazat pe textele din Iosua 10, 40-43; 14-22.

Biruința de la Bet-Horon a fost urmată de o grabnică cucerire a părții de miazăzi a Canaanului. „Iosua a bătut astfel toată țara, muntele, partea de miazăzi, câmpia și costișele și a bătut pe toți împărații; n-a lăsat să scape nimeni și a nimicit cu desăvârșire tot ce avea suflare, cum poruncise Domnul, Dumnezeul lui Israel. Iosua i-a bătut de la Cades-Barnea până la Gaza, a bătut toată țara Gosen până la Gabaon. Iosua a luat în același timp pe toți împărații aceia și țara lor, căci Domnul, Dumnezeul lui Israel, lupta pentru Israel. Și Iosua, și tot Israelul împreună cu el, s-a întors în tabără la Ghilgal”. {PP 510.1}

Înspăimântate de succesul care însoțise oștirile lui Israel, triburile din părțile de miazănoapte ale Palestinei au încheiat un tratat de alianță împotriva lor. În fruntea acestei coaliții se afla Iabin, împăratul Hațorului, un ținut așezat la apus de lacul Merom. „Au ieșit, ei și toate oștirile lor împreună cu ei”. Oștirile acestea erau mult mai numeroase decât toate celelalte pe care le întâlniseră până aici izraeliții în Canaan — „un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării, având cai și care în foarte mare număr. Toți împărații aceștia au hotărât un loc de întâlnire și au venit de au tăbărât împreună la apele Merom, ca să lupte împotriva lui Israel”. {PP 510.2}

În apropiere de apele Merom, Iosua a năvălit asupra taberei aliaților și le-a măcinat forțele. „Domnul i-a dat în mâinile lui Israel; ei i-au bătut și i-au urmărit ... fără să lase să scape vreunul”. Carele și caii care fuseseră mândria și faima canaaniților nu trebuia să fie însușite de izraeliți. După porunca Domnului, carele au fost arse în foc, iar caii au fost făcuți să șchiopăteze, în așa fel încât să nu mai fie buni de luptă. Izraeliții nu trebuia să-și pună încrederea în care și în cai, ci în „Numele Domnului, Dumnezeului lor”. {PP 510.3}

Una câte una au fost cucerite cetățile, iar Hațorul, capitala aliaților, a fost arsă. Războiul a durat multă vreme, dar sfârșitul lui l-a găsit pe Iosua stăpân peste Canaan. „Apoi țara s-a odihnit de război”. {PP 510.4}

Dar, cu toate că puterea canaaniților fusese înfrântă, nu li s-au luat toate posesiunile. În apus, filistenii încă mai stăpâneau un podiș roditor de-a lungul coastei mării, în timp ce spre miazănoapte de ei se întindea ținutul sidonienilor. Chiar și Libanul era în stăpânirea vrăjmașilor lui Israel. {PP 511.1}

Cu toate acestea, Iosua nu trebuia să continue războiul. Marele conducător avea de îndeplinit o altă însărcinare înainte de a lăsa conducerea lui Israel. Întregul teritoriu — atât partea cucerită, cât și cea necucerită — trebuia să fie împărțit între semințiii. Rămânea ca o datorie a fiecărei semințiii să-și supună deplin propria moștenire. Dacă poporul se dovedea credincios față de Dumnezeu, El avea să îi izgonească pe vrăjmași de la ei. El le făgăduise să le dea o stăpânire și mai întinsă dacă rămâneau credincioși legământului Său. {PP 511.2}

Împărțirea pământului le-a fost încredințată lui Iosua și lui Eleazar, marele preot, împreună cu căpeteniile semințiilor, cu care prilej a fost hotărât prin tragere la sorți locul fiecărei semințiii. Moise însuși statornicise hotarele Canaanului, așa cum trebuia împărțit între seminții, după cucerirea lui, și a ales câte o căpetenie din fiecare seminție care să ia parte la împărțire. Întrucât semința lui Levi fusese consacrată slujbei în sanctuar, ea a fost scoasă de la împărțirea prin tragere la sorți; dar i-au fost date ca moștenire patruzeci și opt de cetăți în felurite părți ale țării. {PP 511.3}

Înainte de a începe împărțirea țării, Caleb, însoțit de conducătorii seminției sale, s-a înfățișat cu o cerere specială. În afară de Iosua, Caleb era acum omul cel mai înaintat în vârstă din Israel. El și Iosua fuseseră singurii dintre iscoade care aduseseră un raport bun despre pământul făgăduit și care îmbărbătaseră poporul să meargă și să-l cucerească în Numele Domnului. Caleb i-a amintit acum lui Iosua făgăduința dată pe vremea aceea cu privire la răsplătirea credincioșiei sale: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului tău". (Iosua 14, 9-15.) De aceea a prezentat cererea de a i se da Hebronul ca moștenire. Aici fusese vreme îndelungată patria lui Avraam, a lui Isaac și a lui Iacov și tot aici, în peștera Macpela, erau îngropați. Hebronul era reședința temuților anachimi, a căror înfățișare înspăimântătoare le îngrozise atât de mult pe iscoade, încât prin ei fusese nimicit curajul întregului Israel. Acesta era locul pe care, mai presus de oricare altul, încrezându-se în puterea lui Dumnezeu, îl alesese Caleb ca moștenire. {PP 511.4}

„Acum, iată că Domnul", a zis el, „m-a ținut în viață cum a spus. Sunt patruzeci și cinci de ani de când vorbea Domnul astfel lui Moise ... și acum sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani. Și astăzi sunt tot așa de tare ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie ca să merg în fruntea voastră. Dă-mi dar muntele acesta, despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt anachimi și că sunt cetăți mari și întărite. Domnul va fi poate cu mine și-i voi izgoni, cum a spus Domnul". Cererea aceasta era susținută de fruntașii lui Iuda. Caleb, ca unul care fusese ales din semința sa pentru împărțirea pământului, îi luase pe acești bărbați pentru ca împreună cu el să prezinte cererea, ca nu cumva să se trezească părerea că se folosește de autoritatea sa pentru scopuri egoiste. {PP 512.1}

Cele cerute i-au fost acordate fără întârziere. Nimănui altcuiva nu i se putea încredința cu mai multă siguranță cucerirea acestor cetăți uriașe. „Iosua a binecuvântat pe Caleb, fiul lui Iefune, și i-a dat ca moștenire Hebronul ... pentru că urmase în totul calea Domnului". Îndurase împreună cu poporul său îndelungata călătorie prin pustiu și avusese, în felul acesta, parte de dezamăgirile și durerile celor vinovați. Cu toate acestea nu se plângea, ci preamărea îndurarea lui Dumnezeu care îl ocrotise prin pustie, în timp ce frații lui mureau. În mijlocul oboselilor, primejdiilor și molimelor călătoriei prin pustie și în anii de lupte, de când intrase în Canaan, Domnul îl păstrase în viață și acum, când era în vârstă de peste optzeci de ani, puterea nu îi slăbise.... El n-a cerut pentru sine un ținut gata cucerit, ci pe acela despre care iscoadele spuseseră

în mod deosebit să nu poate fi cucerit. Cu ajutorul lui Dumnezeu avea să smulgă cetățile acestea chiar din mâna uriașilor acelora, în fața cărora credința lui Israel se clătinase. Nu dorința după onoare sau mărire a inspirat cucerirea lui Caleb. Bătrânul și viteazul luptător dorea să dea poporului o pildă care să-l onoreze pe Dumnezeu și să încurajeze semințiile să supună pe deplin pământul pe care părinții lor l-au considerat de necucerit. {PP 512.2}

Caleb a primit moștenirea după care inima lui tânjise timp de patruzeci de ani și, prin credința că Dumnezeu va fi cu el, „a izgonit de acolo pe fiii lui Anac". (Iosua 15, 14.) După ce în felul acesta și-a asigurat un pământ pentru sine și casa sa, zelul lui n-a scăzut; el nu s-a așezat pentru a se bucura în tihnă de moștenire, ci a pornit spre noi cuceriri, pentru fericirea națiunii și onoarea lui Dumnezeu. {PP 513.1}

Lașii și răsculătorii pieriseră în pustie; dar iscoadele neprihănite au mâncat din strugurii din Eșcol. Fiecăruia i s-a dat după credința lui. Necredincioșii au văzut cum li se împlinesc temerile. În pofida făgăduințelor lui Dumnezeu, ei spuseseră că este cu neputință să fie cucerit Canaanul, și nici nu l-au stăpânit. Dar aceia care s-au încrezut în Dumnezeu și nu au privit atât de mult la greutățile de învins, cât la puterea atotbiruitorului lor Ajutor, au intrat în țara cea bună. Prin credință, eroii aceștia de demult „au cucerit împărății viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe". „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră". (Evrei 11, 33.34; 1 Ioan 5, 4.) {PP 513.2}

O altă cerere cu privire la împărțirea pământului a trădat o altă stare de spirit, cu totul deosebită de a lui Caleb. Ea a fost prezentată de copiii lui Iosif, de semința lui Efraim și de jumătate din semința lui Manase. Văzând numărul lor mare, semințiile acestea au cerut o întindere îndoită de pământ. Teritoriul lor era cel mai bogat din țară și cuprindea podișul roditor al Saronului; dar multe dintre cele mai de seamă cetăți din vale erau încă sub stăpânirea canaaniților, iar semințiile ezitau, din cauza oboselii și primejdiei, să-și cucerească posesiunile și doreau un alt teritoriu, în părțile deja cucerite ale țării. Semința lui Efraim era chiar pe atunci una dintre cele mai mari din Israel, cum și aceea din care făcea parte chiar și Iosua, și de aceea membrii ei se socoteau îndreptățiți la o atenție deosebită. „Pentru ce", au zis ei, „ne-ai dat un sorț și numai o parte când noi suntem un popor mare la număr și Domnul ne-a binecuvântat până acum?" (Iosua 17, 14-18.) Dar n-au putut obține nimic de la conducătorul neclintit, căci el nu s-a abătut de la stricta dreptate. {PP 513.3}

Răspunsul lui a fost: „Dacă sunteți un popor mare la număr, suiți-vă în pădure și tăiați-o, ca să vă faceți loc în țara ferezeților și a refaimiților, pentru că muntele lui Efraim este prea strâmt pentru voi". {PP 513.4}

Replica lor a arătat adevărata cauză a plângerii. Le lipseau credința și curajul de a-i izgoni pe canaaniți: „Muntele nu ne va ajunge, și toți canaaniții ... care locuiesc în vale ... au care de fier". {PP 514.1}

Puterea Dumnezeului lui Israel fusese garantată poporului Lui, iar dacă efraimiții ar fi avut curajul și credința lui Caleb, nici un vrăjmaș nu ar fi putut sta înaintea lor.... Iosua a luat hotărât

poziție împotriva dorinței lor vădite de a scăpa de oboseală și de primejdie. „Voi sunteți un popor mare la număr și puterea voastră este mare, nu veți avea un singur sorț. Ci veți avea muntele, căci veți tăia pădurea, și ieșirile ei vor fi ale voastre și veți izgoni pe canaaniți cu toate carele lor de fier și cu toată tăria lor”. În felul acesta, argumentele lor au fost îndreptate chiar împotriva lor. Dacă erau un popor atât de numeros, cum susțineau, trebuia să fie în stare să meargă pe propria lor cale, ca și frații lor. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu trebuia să se teamă de carele de fier ale vrăjmașilor. {PP 514.2}

Până acum, Ghilgal fusese capitala națiunii și locul unde se afla cortul întâlnirii. De acum, acest cort trebuia să fie mutat în locul hotărât pentru rămânerea lui permanentă. Locul acesta era Silo, un orășel din partea de moștenire a lui Efraim. Se afla aproape în inima țării și se putea ajunge ușor la el din orice direcție. Aici era o parte a țării deja cucerită, așa că închinătorii nu erau tulburați. „Toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Silo și au așezat acolo cortul întâlnirii. Țara era supusă înaintea lor.” (Iosua 18, 1-10.) Semințiile care încă se mai aflau în tabără când a plecat cortul întâlnirii din Ghilgal, l-au urmat și și-au întins corturile lângă Silo. Semințiile acestea au rămas aici până când s-au răspândit la pământurile lor. {PP 514.3}

Chivotul a rămas trei sute de ani în Silo, până când, din pricina păcatelor casei lui Eli, a căzut în mâinile filistenilor, iar Silo a fost nimicit. Chivotul legământului n-a mai fost adus înapoi în cortul întâlnirii de acolo, serviciul din sanctuar a fost mutat în cele din urmă în templul din Ierusalim, iar Silo a ajuns un loc fără însemnătate. Numai ruinele arătau locul unde se aflase pe vremuri. Cu mult timp după aceea, soarta lui a fost folosită pentru a avertiza Ierusalimul. „Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo”, spunea Domnul prin proorocul Ieremia, „unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu Israel ... și acum ... voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care l-am dat vouă și părinților voștri, îi voi face întocmai cum am făcut lui Silo”. (Ieremia 7, 12-14.) {PP 514.4}

„După ce au isprăvit de împărțit țara” și fiecărei semințiii i s-a dat moștenirea ei, și-a prezentat și Iosua cererea. Ca și lui Caleb, i se dăduse o făgăduință deosebită cu privire la moștenire; cu toate acestea, el nu a cerut o provincie întreagă, ci numai o cetate. „După porunca Domnului, i-au dat cetatea pe care o cerea el.... El a zidit cetatea din nou și și-a așezat locuința acolo”. (Iosua 19, 49.50.) Numele dat cetății a fost Tinat-Serah, adică „partea care a rămas” — o mărturie dăinuitoare despre caracterul nobil și starea sufletească plină de lepădare de sine a cuceritorului care, în loc să fie primul care-și lua partea din pradă, a așteptat cu cererea până când și cel mai umil din popor și-a primit partea. {PP 515.1}

Șase dintre cetățile încredințate leviților — câte trei de fiecare parte a Iordanului — au fost rânduite ca cetăți de scăpare, în care să afle refugiu ucigașul care fugea acolo. Cetățile acestea fuseseră rânduite de Moise ca „cetăți de scăpare, unde să poată scăpa ucigașul care va omorî fără voie. Aceste cetăți să vă slujească drept cetăți de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui, pentru ca ucigașul să nu fie omorât înainte de a se înfățișa în fața adunării ca să fie judecat” (Numeri 35, 11.12), zicea el. Această milostivă întocmire era necesară din cauza vechiului obicei

al răzbunării personale, obicei după care obligația de a-l pedepsi pe ucigaș îi revenea celei mai apropiate rude sau celui mai apropiat moștenitor al mortului. În cazurile în care vina era dovedită, judecătorii nu mai aveau nevoie să mai aștepte vreo înfățișare. I se îngăduia răzbunătorului să-l urmărească pe criminal pretutindeni și să-l ucidă oriunde l-ar fi găsit. Domnul nu a socotit că este bine să desființeze atunci acest obicei, dar S-a îngrijit de siguranța acelora care ucideau pe cineva fără voie. {PP 515.2}

Cetățile de scăpare erau în așa fel împărțite, încât din oricare parte a țării se putea ajunge la ele după un drum de o jumătate de zi. Drumurile care duceau la ele erau totdeauna ținute în bună stare; pretutindeni de-a lungul drumului trebuia să fie tăblițe de semnalizare, pe care stătea scris cu litere mari și ușor de înțeles „Spre adăpost”, pentru ca cel fugărit să nu mai întârzie nici o clipă. Oricine putea să se folosească de această înlesnire, fie evreu, fie străin, fie trecător. Dar, dacă cel nevinovat nu trebuia să fie ucis în chip pripit, nici cel vinovat nu trebuia să rămână nepedepsit. Cazul fugarului trebuia să fie cercetat de autoritățile locului, după dreptate, și numai dacă nu era găsit vinovat de presupusa ucidere urma să fie adăpostit în cetatea de scăpare. Vinovatul era dat pe mâna răzbunătorului. Iar aceia care erau îndreptățiți la adăpostire puteau să aibă parte de ea numai cu condiția de a rămâne în cetatea de scăpare. Dacă părăsea granițele prescrise și era găsit de răzbunătorul sângelui, trebuia să plătească cu viața disprețuirea grijii lui Dumnezeu. La moartea marelui preot, li se dădea totuși libertate acelora care-și aflaseră adăpost în cetatea de scăpare să se înapoieze la posesiunile lor. {PP 515.3}

La cercetarea unui caz de moarte, pârâtul nu trebuia să fie condamnat pe temeiul mărturiei unui singur martor, chiar dacă împrejurările ar fi vorbit cu tărie împotriva lui. Porunca Domnului glăsuia astfel: „Dacă un om omoară pe cineva, ucigașul să fie pedepsit pe mărturia martorilor. Un singur martor nu va fi de ajuns ca să fie osândit cineva la moarte”. (Numeri 35, 30.) Domnul Hristos a fost Acela care i-a dat lui Moise instrucțiunile acestea pentru Israel și, atunci când El Se afla personal cu ucenicii Săi pe pământ și-i învăța cum să se poarte cu cel greșit, Marele Învățător a repetat învățătura că mărturia unui singur om nu este îndestulătoare pentru a declara nevinovat sau pentru a osândi pe cineva. Vederile și părerile unui singur om nu trebuie să fie decisive în problemele aflate în discuție. În toate aceste cazuri, trebuie ca doi sau mai mulți să fie uniți și să poarte răspunderea împreună, „pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori”. (Matei 18, 16.) {PP 516.1}

Dacă cel cercetat pentru omor era găsit vinovat, nu trebuia să fie eliberat pentru vreo plată sau amendă oarecare. „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om”. „Să nu primiți răscumpărare pentru viața unui ucigaș vinovat de moarte, ci să fie pedepsit cu moartea”, „chiar și de la altarul Meu să-l smulgi, ca să fie omorât”, spunea porunca lui Dumnezeu; „căci sângele celui nevinovat pângărește țara; și ispășirea sângelui vărsat în țară nu se va putea face decât prin sângele celui ce-l va vărsa”. (Geneza 9, 6; Numeri 35, 31.33; Exod 21, 14.) Siguranța și curățția poporului cereau ca păcatul uciderii să fie pedepsit cu asprime. Viața omului, pe care numai Dumnezeu o poate da, trebuie să fie socotită ca ceva sfânt. {PP 516.2}

Cetățile de scăpare rânduite pentru poporul Său din vechime erau o preînchipuire a refugiului rânduit în Domnul Isus Hristos. Același Mântuitor îndurător care a creat cetățile acestea de scăpare a creat, prin vărsarea propriului Său sânge, un adăpost sigur pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu, în care să afle scăpare de moartea a doua. Nici o putere nu este în stare să smulgă din mâinile Sale sufletele care caută la El iertare. „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus". „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi", pentru ca „să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte". (Romani 8, 1.34; Evrei 6, 18.) {PP 516.3}

Acela care alerga către cetatea de scăpare nu trebuia să zăbovească. Trebuia să-și părăsească familia și treburile. Nu mai avea timp să-și ia rămas bun de la cei iubiți ai săi. Viața lui era în primejdie și oricare alt interes trebuia să fie sacrificat față de acest unic scop — să ajungă la locul de scăpare. Oboseala era uitată, piedicile nu mai erau luate în seamă. Fugarul nu îndrăznea nici o clipă măcar să meargă mai încet până ajungea dincolo de zidurile cetății. {PP 517.1}

Păcătosul este în primejdie de moarte veșnică atâta timp cât nu caută adăpost la Domnul Hristos; și după cum șovăiala și nepăsarea puteau să-l lipsească pe fugar de unica șansă de a supraviețui, tot astfel amânarea și indiferența se pot dovedi a fi ruina sufletului. Satana, vrăjmașul cel mare, este pe urmele oricărui suflet care a nesocotit Legea sfântă a lui Dumnezeu, iar acela care nu-și dă seama de primejdia în care se află și nu caută cu toată hotărârea scăpare în locul de veșnică adăpostire va cădea pradă pierzătorului. {PP 517.2}

Prizonierul care părăsea vreodată cetatea de scăpare era lăsat în mâinile răzbunătorului sângelui. În felul acesta, poporul era învățat să umble pe calea prevăzută de înțelepciunea infinită pentru siguranța lui. În același fel, nu e îndeajuns ca păcătosul doar să creadă în Hristos în vederea iertării păcatelor sale, ci trebuie și să rămână în El, prin credință și ascultare. „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrătiți". (Evrei 10, 26.27.) {PP 517.3}

Două dintre semințiile lui Israel, Gad și Ruben, și o jumătate a seminției lui Manase își primiseră moștenirea înainte de a fi trecut Iordanul. Pentru un popor de păstori, podișurile întinse și pădurile bogate ale Galaadului și Basanului ofereau pășuni cuprinzătoare pentru turmele și cirezile lor, care constituiau o atracție ce nu se afla nici în Canaan. Întrucât cele două semințiși și jumătate doreau să se așeze acolo, se îndatoraseră să dea partea lor de oameni înarmați care să-i însoțească pe frații lor de dincolo de Iordan, pentru a le da ajutor în războaie până ce și aceștia vor fi intrat în moștenirea lor. Ei își împliniseră cu credincioșie făgăduința. Când cele zece semințiau pătruns în Canaan, „fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din semința lui Manase ... aproape patruzeci de mii de bărbați, pregătiți de război, au trecut, gata de luptă, înaintea Domnului în câmpia Ierihonului". (Iosua 4, 12.13.) Ani de-a rândul, ei luptaseră plini de curaj alături de frații lor. Acum venise momentul să se întoarcă la pământurile lor. Și, întrucât se uniseră cu frații lor la luptă, avuseseră parte și de pradă, întorcându-se astfel la corturile lor „cu

mari bogății” și „cu foarte multe turme și cu o mare mulțime de argint, de aur, de aramă, de fier și de îmbrăcăminte”, pe care trebuia să le împartă cu aceia care rămăseseră lângă familii și turme. {PP 517.4}

Urma ca ei să locuiască la oarecare depărtare de sanctuarul Domnului și Iosua, cu strângere de inimă, s-a uitat cum pleacă, pentru că știa cât de puternice vor fi, în viața lor singuratică și călătoare, ispitele de a cădea în obiceiurile triburilor păgâne care locuiau la hotarele lor. {PP 518.1}

În timp ce sufletul lui Iosua și al celorlalți conducători încă mai era apăsat de prevestiri îngrijorătoare, zvonuri ciudate au ajuns la ei. Cele două seminții și jumătate înălțaseră un altar mare, asemenea altarului din Silo, lângă Iordan, aproape de locul unde avusese loc trecerea minunată peste râu. Legea lui Dumnezeu oprea sub pedeapsa cu moartea introducerea altui cult decât acela ținut la sanctuar. Dacă acesta era scopul acestui altar și dacă rămânea în picioare, urma să îndepărteze poporul de la adevărata credință. {PP 518.2}

Reprezentanții poporului s-au adunat la Silo și au propus, în graba și indignarea lor, să pornească îndată un război împotriva celor vinovați. Prin influența celor mai chibzuiți, s-a hotărât însă ca mai întâi să trimită o delegație pentru a avea lămuriri din partea celor două seminții și jumătate cu privire la fapta lor. Au fost aleși zece conducători, din fiecare seminție câte unul. În fruntea lor se afla Fineas, care se deosebise prin zelul său cu privire la fapta lui Por. {PP 518.3}

Cele două seminții și jumătate greșiseră atunci când, fără explicație, săvârșiseră o faptă care să dea prilej la grave bănuieli. Întrucât socoteau ca ceva fără putință de tăgadă că frații lor erau vinovați, delegații i-au întâmpinat cu reproșuri aspre. I-au învinovățit că s-au răsculat împotriva Domnului și i-au îndemnat să-și aducă aminte cum pedepse de la Domnul l-au lovit pe Israel când s-a dedat la închinarea înaintea lui Baal-Peor. În numele lui Israel, Fineas le-a spus copiilor lui Gad și Ruben că, dacă nu sunt bucuroși să locuiască fără altar în ținutul acela, sunt bineveniți să împartă cu frații lor moșia și privilegiile acestora. {PP 518.4}

Ca răspuns, acuzații au explicat că altarul lor nu avea scopul de a servi la aducerea de jertfe, ci trebuia numai să fie o mărturie că, deși erau despărțiți unii de alții prin râu, aveau aceeași credință ca și frații lor din Canaan. Se temuseră că fiii lor ar putea să fie alungați de la sanctuar în viitor, ca neavând parte în Israel. În asemenea împrejurări, altarul acesta, zidit după chipul altarului Domnului de la Silo, urma să fie mărturie că ziditorii lui fuseseră și ei închinători ai viului Dumnezeu. {PP 519.1}

Delegații au primit cu bucurie explicația aceasta și le-au dus vestea cea bună acelora care îi trimiseseră. Toate planurile de război au fost oprite, iar poporul s-a bucurat foarte mult și a lăudat pe Dumnezeu. {PP 519.2}

Copiii lui Gad și ai lui Ruben au pus o inscripție pe altarul lor, care arăta scopul pentru care fusese ridicat: „El este martor între noi că Domnul este Dumnezeu”. În felul acesta, au căutat să evite greșite înțelegeri pentru mai târziu și să îndepărteze orice ar fi dus la ispită. {PP 519.3}

De câte ori se ivesc greutăți mari din simple neînțelegeri chiar între persoane care sunt călăuzite de cele mai demne motive! Și fără exercitarea iubirii și a îngăduinței, ce rezultate serioase și chiar fatale pot urma! Cele zece seminții și-au amintit cum, în cazul lui Acan, Dumnezeu a mustrat neglijența lor de a descoperi păcatul care exista între ei. De astă dată se hotărâseră să procedeze grabnic și hotărât; dar, căutând să fugă de prima greșeală, au căzut în cealaltă extremă. În loc să cerceteze cu blândețe pentru a afla situația adevărată, i-au certat și judecat pe frații lor. Dacă bărbații lui Gad și Ruben ar fi răspuns în același spirit, ar fi urmat un război. Pe de o parte, dacă este de mare însemnătate ca păcatul să fie tratat cu asprime și hotărâre, pe de altă parte este de aceeași însemnătate să se evite judecățile pripite și bănuielile neîntemeiate. {PP 519.4}

Deși mulți sunt sensibili la cea mai mică mustrare cu privire la propria lor purtare, devin prea aspri în purtarea lor cu aceia pe care îi socotesc greșiți. Până acum nimeni n-a fost întors de la părerile lui greșite prin ceartă și reproșuri, ci dimpotrivă, în felul acesta mulți au fost alungați și mai departe de calea cea dreaptă și au fost făcuți să-și împietrească inima în convingerea lor. O stare de suflet prietenoasă, o purtare răbdătoare și politicoasă îl pot salva pe cel greșit și pot să acopere o mulțime de păcate. {PP 519.5}

Înțelepciunea de care au dat dovadă rubeniții și cei ce erau cu ei este vrednică de imitat. În timp ce căutau să susțină cu sinceritate cauza adevăratei religii, ei au fost osândiți pe nedrept și mustrați cu asprime; cu toate acestea, nu au dat pe față resentimente. Cu amabilitate și răbdare au ascultat învinuirile fraților lor, înainte de a căuta să se apere, iar după aceea și-au explicat motivele și și-au arătat nevinovăția. În felul acesta a fost înlăturată amical greutatea care ar fi putut să atragă după sine stări atât de rele. {PP 520.1}

Aceia care au dreptate pot rămâne liniștiți și cumpăniți chiar și atunci când sunt acuzați pe nedrept. Dumnezeu cunoaște toate câte sunt greșit înțelese de oameni și rău expuse; și putem să încredințăm cu deplină liniște cazul nostru în mâinile Lui. Cauza acelora care se încred în El va fi tot atât de sigur apărată, cum a fost descoperită vinovăția lui Acan.... Aceia care sunt mânați de Duhul lui Hristos vor avea acea iubire care este prietenoasă și îndelung răbdătoare. {PP 520.2}

Este voia lui Dumnezeu ca în poporul Său să domnească unirea și iubirea frățească. Chiar înainte de crucificare, Domnul Hristos S-a rugat ca ucenicii Lui să fie una, după cum El este una cu Tatăl Său, pentru ca lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis. Această rugăciune, peste măsură de mișcătoare și minunată, este valabilă în toate timpurile, până în zilele noastre; deoarece cuvintele Lui sună astfel: „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor”. (Ioan 17, 20.) Chiar dacă nu trebuie să sacrificăm nici un principiu al adevărului, totuși, ar trebui ca ținta noastră continuă să fie de a ajunge la această stare de unitate. Aceasta este dovada că suntem ucenici. Domnul Isus spunea: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. (Ioan 13, 35.) Apostolul Petru îndeamnă biserica prin cuvintele: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă,

binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea”. (1 Petru 3, 8.9.) {PP 520.3}

Capitolul 49 — Cele din urmă cuvinte ale lui Iosua

Capitol bazat pe textele din Iosua 23 și 24.

Războaiele și cuceririle se sfârșiseră, iar Iosua se retrăsese la casa lui din Timnat-Serah. „De multă vreme Domnul dăduse odihnă lui Israel, izbăvindu-l de toți vrăjmașii care-l înconjurau. Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Atunci Iosua a chemat pe tot Israelul, pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei. Și le-a zis: «Eu sunt bătrân, înaintat în vârstă»”. (Iosua 23, 12.) {PP 521.1}

Trecuseră câțiva ani de când poporul se așezase în teritoriile lui și se putea vedea cum încep să rodească aceleași rele care pe vremuri atrăseseră pedepse asupra lui Israel. Când Iosua a simțit că vârsta își spune cuvântul și și-a dat seama că lucrarea sa trebuia să se încheie curând, a fost cuprins de îngrijorare în ce privește viitorul poporului său. Cu o inimă mai mult decât părintească, le-a vorbit iarăși, atunci când s-au adunat încă o dată în jurul bătrânului lor conducător. „Ați văzut”, le-a spus el, „tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru, tuturor neamurilor acelora dinaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru a luptat pentru voi”. Cu toate că au fost înfrânți, canaaniții tot mai stăpâneau o bună parte din ținutul făgăduit lui Israel și Iosua îndemnă poporul să nu stea liniștit și să nu uite porunca Domnului de a izgoni cu desăvârșire aceste popoare idolatre. {PP 521.2}

În general, poporul întârzia în încheierea lucrării de alungare a păgânilor. Semințiile s-au așezat fiecare în ținutul său, oastea se împrăștiase și se considera ca fiind greu și nesigur să înceapă iar războiul. Dar Iosua le-a spus: „Domnul, Dumnezeul vostru le va izgoni dinaintea voastră și le va alunga dinaintea voastră; și le veți stăpâni țara, cum a spus Domnul, Dumnezeul vostru. Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, fără să vă abateți nici la dreapta, nici la stânga”. {PP 521.3}

Iosua a chemat poporul ca martor că, atâta timp cât au împlinit condițiile, Dumnezeu a îndeplinit cu credincioșie făgăduințele date. El spune: „Recunoașteți dar din toată inima voastră și din tot sufletul vostru că nici unul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit”. Le spuse însă că Domnul, așa după cum a împlinit făgăduințele, la fel Își va împlini și amenințările. „Și după cum toate cuvintele bune, pe care vi le spusese Domnul, Dumnezeul vostru, s-au împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele ... dacă veți călca legământul Domnului.... Domnul Se va aprinde de mânie împotriva voastră și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El”. {PP 522.1}

Satana îi amăgește pe mulți cu teoria ce pare că ar fi adevărată, că iubirea lui Dumnezeu față de poporul Său este atât de mare, încât îi va scuza păcatele; el susține că, deși îndeplinesc un anumit rol în cârmuirea Sa morală, totuși amenințările din Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt îndeplinite în litera lor. Dar, în toată purtarea Sa față de creaturile Sale, Dumnezeu susține principiile dreptății prin aceea că descoperă păcatul în adevăratul lui caracter, demonstrând că roada lui sigură este suferința și moartea. Iertare necondiționată a păcatului n-a fost și nu va fi niciodată. O astfel de iertare ar arăta abandonarea principiilor dreptății, principii care sunt însăși

temelia guvernării lui Dumnezeu. Aceasta ar face ca universul necăzut să fie plin de consternare. Dumnezeu arată cu credincioșie urmările păcatului, iar dacă aceste avertismente nu ar fi adevărate, cum am putea fi siguri că făgăduințele Sale se vor împlini? Acea așa-numită bunăvoință, care ar da la o parte dreptatea, nu este bunăvoință, ci slăbiciune. {PP 522.2}

Dumnezeu este dătătorul vieții. De la început, toate legile Lui aveau ca scop să dea viață. Dar păcatul a stricat ordinea stabilită de Dumnezeu și rezultatul a fost vrajba. Atâta timp cât există păcatul, suferința și moartea sunt inevitabile. Numai datorită faptului că Răscumpărătorul nostru a purtat și poartă în locul nostru blestemul păcatului putem spera să scăpăm, în propria Lui persoană, de urmările nenorocite ale păcatului. {PP 522.3}

Ascultând de invitație, conducătorii și reprezentanții semințiilor s-au adunat din nou la Sihem, înainte de moartea lui Iosua. Nici un alt loc din tot cuprinsul țării nu era atât de bogat în amintiri sfinte care să conducă gândurile în trecut, la legământul lui Dumnezeu cu Avraam și Iacov și să le amintească de propriile făgăduințe solemne făcute cu prilejul intrării în Canaan. Aici erau munții Ebal și Garizim, martorii muți ai legământului, pentru reînnoirea căruia erau acum adunați în fața conducătorului lor, care avea să moară. Pretutindeni erau dovezi despre ce făcuse Dumnezeu pentru ei, cum le dăduse un pământ pe care nu-l lucraseră și cetăți pe care nu ei le zidiseră, livezi de pomi pe care nu ei le sădiseră. Din nou, Iosua le-a repetat istoria lui Israel și le-a povestit faptele minunate ale lui Dumnezeu, pentru ca toți să recunoască iubirea și îndurarea Lui și să fie bucuroși, servindu-L cu credincioșie și din toată inima. {PP 522.4}

La porunca lui Iosua a fost adus chivotul legământului de la Silo. Prilejul era deosebit de solemn și acest simbol al prezenței lui Dumnezeu avea să sporească impresia pe care el dorise s-o facă asupra poporului. După ce a arătat bunătatea lui Dumnezeu față de izraeliți, el i-a îndemnat în Numele Domnului să aleagă cui doresc să slujească. În taină, unii încă se mai închinau la idoli și Iosua se străduia acum să-i determine să-I slujească lui Dumnezeu nu din constrângere, ci de bunăvoie. Iubirea față de Dumnezeu este adevărata temelie a religiei. A te angaja în slujba Sa numai în nădejdea răsplătirii sau de teama pedepsei ar fi un lucru zadarnic. Apostazia fățișă nu este mai ofensatoare la adresa lui Dumnezeu decât fățărnicia și închinarea formală. {PP 523.1}

Bătrânul conducător a rugat poporul să cugete adânc la cele prezentate de el și să hotărască dacă într-adevăr vor să trăiască la fel ca neamurile corupte și idolatre din jurul lor. Dacă nu le plăcea să-I slujească lui Iehova, izvorul puterii și binecuvântării, trebuia să aleagă cui vor să slujească: „dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri”, de la slujirea cărora a fost chemat Avraam, „sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți”. Aceste ultime cuvinte au fost o aspră mustrare pentru Israel. Dumnezeii amoriților nu fuseseră capabili să-și ocrotească închinătorii. Din cauza păcatelor lor dezgustătoare și degradante, națiunile acestea nelegiuite au fost nimicite, iar țara cea bună pe care o stăpâniseră mai înainte i-a fost dată poporului lui Dumnezeu. Ce nebunie pentru Israel să aleagă zeitățile pentru a căror adorare amoriții au fost nimiciți. „Cât despre mine” — spuse Iosua — „Eu și casa mea vom sluji Domnului”. Același zel sfânt care însuflețea inima conducătorului l-a cuprins și pe popor. Apelurile sale au provocat un

răspuns prompt: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei”. {PP 523.2}

„Voi nu puteți să slujiți Domnului”, a zis Iosua, „căci este un Dumnezeu sfânt.... El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele”. Înainte de a putea fi vorba de o continuă reformă, poporul trebuia să ajungă conștient de propria sa neputință de a asculta de Dumnezeu. Ei au călcat Legea Sa, care-i condamna ca vinovați și care nu prevedea nici o cale de scăpare. Atâta timp cât se încredeau în propria lor putere și dreptate, le era cu neputință să câștige iertarea păcatelor; ei nu erau în stare să satisfacă cerințele Legii desăvârșite a lui Dumnezeu și zadarnic era legământul lor de a-I servi lui Dumnezeu. Numai prin credința lui Hristos puteau să capete iertarea păcatelor și să primească puterea de a asculta de Legea lui Dumnezeu. Era necesar ca ei să înceteze a se mai încrede în propriile lor străduințe de a fi mântuiți, încrezându-se cu totul în meritele Mântuitorului făgăduit, dacă doreau să fie primiți înaintea lui Dumnezeu. {PP 524.1}

Iosua s-a străduit să-i determine pe ascultătorii săi să-și cântărească bine cuvintele și să nu se angajeze în juruințe pe care nu erau pregătiți să le îndeplinească. Cu adâncă seriozitate, ei au repetat cuvintele lor lămuritoare: „Nu! căci vom sluji Domnului”. Mărturisind solemn față de ei înșiși că L-au ales pe Iehova, ei au repetat încă o dată făgăduința lor de credință: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, și vom asculta de glasul Lui”. {PP 524.2}

„Iosua a făcut în ziua aceea un legământ cu poporul și i-a dat legi și porunci la Sihem”. După ce a scris un raport al acestor întâmplări solemne, l-a așezat împreună cu cartea legii alături de chivot. Și a ridicat o piatră mare ca monument, zicând: „«Iată, piatra aceasta va fi martoră împotriva voastră, căci a auzit toate cuvintele pe care ni le-a spus Domnul, ea va fi martoră împotriva voastră, ca să nu fiți necredincioși Domnului Dumnezeului vostru». Apoi Iosua a dat drumul poporului și s-a dus fiecare în moștenirea lui”. {PP 524.3}

Lucrarea lui Iosua pentru Israel se încheiase. El I-a urmat Domnului cu credincioșie, iar în cartea lui Dumnezeu este numit „robul Domnului”. Cea mai nobilă mărturie a caracterului lui de conducător public este istoria generației care a avut parte de roadele ostenelilor sale: „Israel a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua”. {PP 524.4}

Capitolul 50 — Zecimi și daruri

În economia administrației evreilor, o zecime din toate veniturile lor era rânduită pentru susținerea serviciului divin public. Așa i-a declarat Moise lui Israel: „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului". „Orice zeciuială din cirezi și din turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuială închinată Domnului". (Leviticul 27, 30.32.) {PP 525.1}

Dar rânduiala zecimii nu a început cu evreii. Din cele mai vechi timpuri Domnul a cerut zecimea pentru Sine, iar cererea aceasta a fost recunoscută și onorată. Avraam i-a plătit zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Prea Înalt. (Geneza 14, 20; 28, 22.) Când Iacov era călător și fugar la Betel, I-a făgăduit Domnului: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da". Când izraeliții erau pe punctul de a fi constituiți ca națiune, li s-a reafirmat legea zecimii ca o rânduială poruncită de Dumnezeu, de a cărei ascultare depindea buna lor stare. {PP 525.2}

Rânduiala zecimii și a darurilor a fost dată pentru a întipări în mintea oamenilor marele adevăr că Dumnezeu este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru creaturile Sale și că Lui I se cuvine recunoștința oamenilor pentru darurile bune ale providenței Sale. {PP 525.3}

„El dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile". Domnul declară: „Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, fiarele munților cu miile lor". „Al Meu este aurul și argintul". Și tot Dumnezeu dă oamenilor puterea de a strânge bunuri. (Faptele Apostolilor 17, 25; Psalmii 50, 10; Hagai 2, 9; Deuteronom 8, 18.) Ca recunoaștere că toate acestea vin de la El, Domnul a poruncit ca o parte din belșugul darurilor Sale să-I fie înapoiată sub formă de daruri și jertfe pentru întreținerea slujbei de preamărire a Sa. {PP 525.4}

„Orice zeciuială ... este a Domnului". Aici se folosește aceeași expresie ca și în porunca privitoare la Sabat. „Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău". (Exod 20, 10.) Domnul a reținut pentru Sine o anumită parte din timp și din veniturile oamenilor și nici un om nu poate, fără a păcătui, să rețină pentru propriul lui interes fie una, fie alta. {PP 525.5}

Zecimea trebuia să fie folosită numai pentru leviți, seminția care fusese deosebită pentru slujba aceasta. Cortul întâlnirii, ca și templul de mai târziu, a fost construit în întregime numai din daruri de bună voie, iar pentru ca să se acopere diferitele cheltuieli și reparațiile, Moise rânduise ca, ori de câte ori se făcea numărătoarea poporului, fiecare să contribuie cu o jumătate de siclu pentru slujba sanctuarului. Pe timpul lui Neemia, se aduna în fiecare an o astfel de contribuție pentru același scop. (Vezi Exod 30, 12-16; 2 Împărați 12, 4.5; 2 Cronici 24, 4-13; Neemia 10, 32.33.) Din timp în timp, se aduceau lui Dumnezeu jertfe pentru păcat și jertfe de mulțumire; îndeosebi jertfele aduse la sărbătorile anuale erau numeroase. Și dăruirea cea mai generoasă era făcută pentru săraci. {PP 526.1}

Chiar înainte de a fi pusă zecimea deoparte avea loc o recunoaștere a cerințelor lui Dumnezeu. Lui I se consacrau cele dintâi roade din produsele țării. Cea dintâi lână, la tunderea

oilor, cel dintâi grâu, la treieratul cerealelor, cel dintâi ulei și cel dintâi vin erau puse deoparte pentru Dumnezeu. La fel și cel dintâi născut al tuturor dobitoacelor; iar pentru fiul cel întâi născut se plătea o sumă de răscumpărare. Cele dintâi roade trebuia să fie înfățișate Domnului la sanctuar și apoi erau consacrate preoților pentru folosul lor. {PP 526.2}

În felul acesta, i se amintea poporului fără încetare că Dumnezeu este adevăratul proprietar al țarinelor, oilor și vitelor; că El a trimis lumina soarelui și ploaie în timpul semănatului și secerișului și că toate câte le aveau erau de la El, iar ei erau rânduiți numai ca administratori ai bunurilor Sale. Când se adunau la cortul întâlnirii, încărcați cu cele dintâi roade din țarini, livezi și vii, bărbații lui Israel recunoșteau public bunătatea lui Dumnezeu. Când preotul primea darurile, dăruitorul, ca și cum ar fi fost în fața lui Dumnezeu, zicea: „Tatăl meu era un arameu pribeag", și apoi descria rămânerea în Egipt și necazurile din care i-a scos Dumnezeu „cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni". Și mai zicea: „El ne-a adus în locul acesta și ne-a dat țara aceasta, țară în care curge lapte și miere. Acum iată, aduc cele dintâi roade din rodurile pământului pe care mi l-ai dat Tu, Doamne". (Deuteronom 26, 5.8.11.) {PP 526.3}

Contribuțiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase și de binefacere se ridicau aproape la un sfert din veniturile lor. S-ar fi putut aștepta ca o așa grea impunere să aducă poporul la sărăcie, dar sincera ascultare de aceste rânduieli era, din contră, o condiție a bunăstării lor. „Voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre.... Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor". (Maleahi 3, 11.12.) {PP 527.1}

Urmările reținerii de la lucrarea lui Dumnezeu, chiar și numai a darurilor de bună voie, s-au arătat lămurit în zilele profetului Hagai. După întoarcerea din robia babiloniană, iudeii s-au apucat să rezidească templul și o secetă grozavă, care i-a adus în adevărată lipsă, i-a făcut să creadă că e cu neputință să termine clădirea templului. „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului" — ziceau ei. Dar li s-a trimis un cuvânt prin profetul Domnului: „Dar pentru voi a venit oare vremea ca să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată? Așa vorbește acum Domnul oștirilor: «Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!»" (vezi Hagai 1), cauza fiind următoarea: „«Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce?» zice Domnul oștirilor. «Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare dintre voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua și pământul nu și-a dat roadele. Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite și peste tot bunul mâinilor voastre»". (Hagai 1, 9-11.) „Atunci când veneau la o grămadă de douăzeci de măsuri, nu erau în ea decât zece; când veneau la teasc să scoată cincizeci de măsuri, nu erau în el decât douăzeci. V-am lovit cu rugină în grâu și cu tăciune și cu grindină; am lovit tot lucrul mâinilor voastre". (Hagai 2, 16-17.) {PP 527.2}

Trezit de avertizările acestea, poporul s-a ridicat să zidească Casa Domnului. Atunci a venit la ei Cuvântul Domnului: „Uitați-vă cu băgare de seamă la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat Templul Domnului ... din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea”. (Hagai 2, 18-19.) {PP 528.1}

Înțeleptul zice: „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească”. (Proverbe 11, 24.) Aceeași învățătură este dată și de apostolul Pavel în Noul Testament: „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera”. „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună”. (2 Corinteni 9, 6.8.) {PP 528.2}

Dumnezeu dorea ca poporul Său să fie o lumină pentru toți locuitorii pământului. Prin faptul că întrețineau adorarea publică, ei dădeau mărturie despre existența și supremația Dumnezeului cel viu. Era un privilegiu pentru ei de a întreține acest serviciu divin ca o expresie a iubirii și credincioșiei lor față de El. Domnul a rânduit ca lumina și adevărul să fie răspândite pe pământ prin eforturile și jertfele acelora care au avut parte de darurile cerești. El ar fi putut face din îngeri soli ai adevărului Său; ar fi putut să-și facă cunoscută voința prin propriul Său glas, așa cum a vestit Legea pe muntele Sinai; dar, în nemărginita Lui iubire și înțelepciune, El i-a chemat pe oameni ca să fie conlucrători cu El și i-a ales ca să îndeplinească lucrarea aceasta. {PP 528.3}

În zilele lui Israel era nevoie de zecime și daruri pentru a susține rânduielile serviciului divin. Ar trebui oare ca poporul lui Dumnezeu din zilele noastre să dea mai puțin? Principiul așezat de Domnul Hristos spune că trebuie să ne aducem darurile înaintea lui Dumnezeu, după măsura luminii și privilegiilor de care ne-am bucurat. „Cui i s-a dat mult i se va cere mult”. (Luca 12, 48.) Domnul le-a spus ucenicilor Săi când i-a trimis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați”. (Matei 10, 8.) Întrucât binecuvântările și privilegiile noastre sporesc fără măsură și mai ales întrucât avem înaintea noastră jertfa de neasemuit a slăvitului Fiu al lui Dumnezeu, n-ar trebui oare ca recunoștința noastră să se manifeste în daruri tot mai bogate și, în același timp, să le ducem și altora solia mântuirii? Pe măsură ce se întinde lucrarea de evanghelizare, se vor cere pentru întreținerea ei mai multe mijloace decât mai înainte; și aceasta face ca legea zecimilor și darurilor să fie acum o și mai urgentă necesitate decât era în economia ebraică. Dacă poporul ar sprijini lucrarea lui Dumnezeu cu daruri de bunăvoie tot mai bogate, în loc de a alerga la mijloace nesfinte și necreștine pentru a umple vistieria, Dumnezeu ar fi onorat prin aceasta și s-ar câștiga și mai multe suflete pentru Hristos. {PP 528.4}

Planul lui Moise de a strânge mijloacele necesare pentru construirea cortului a dat roade bogate. N-a fost nevoie de nici o constrângere. Iarăși, nu s-a folosit nici unul dintre mijloacele la care adesea recurg bisericile din zilele noastre. El n-a făcut o masă mare cu daruri. Nu i-a invitat pe oameni la scene de sărbătoare, la dans și petreceri de tot felul; nici nu a organizat o loterie, pentru a aduna mijloace pentru Dumnezeu în vederea construirii cortului întâlnirii. Domnul i-a poruncit lui Moise să-i invite pe copiii lui Dumnezeu să aducă darurile. El trebuia să primească daruri de bună voie de la toți aceia care făceau aceasta cu inimă bună. Iar darurile au

venit în număr așa de mare, încât Moise a fost nevoit să-i poruncească poporului să înceteze să mai aducă daruri, deoarece se dăduse mai mult decât putea fi folosit. {PP 529.1}

Dumnezeu i-a făcut pe oameni administratori ai Săi. Bunurile pe care li le-a încredințat sunt mijloacele pe care El le-a prevăzut pentru răspândirea Evangheliei. Acelora care se dovedesc administratori credincioși El le va încredința bunuri și mai mari. Domnul zice: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește". (1 Samuel 2, 30.) „Pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9, 7), iar atunci când poporul Său își aduce darurile și jertfele cu inimă recunoscătoare, „nu cu părere de rău sau de silă", binecuvântarea Lui va fi cu ei așa cum a făgăduit: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare". (Maleahi 3, 10.) {PP 529.2}

Capitolul 51 — Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci

Pentru a încuraja adunarea poporului în vederea serviciului divin și, de asemenea, pentru a se purta de grijă de cei sărmani, se cerea o a doua zecime din toate veniturile. Cu privire la zecimea dintâi, Domnul spusese: „Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel". (Numeri 18, 21.) Cu privire la a doua, El poruncise așa: „Să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege ca să-și așeze Numele acolo, zeciuiala din grâul tău, din mustul tău și din untdelemnul tău și întâii născuți din cireada și turma ta, ca să te înveți să te temi întotdeauna de Domnul, Dumnezeul tău". (Deuteronom 14, 23.29; 16, 11-14.) Zecimea aceasta, sau echivalentul ei în bani, trebuia să fie adusă timp de doi ani la locul unde se afla sanctuarul. După ce Îi aduceau lui Dumnezeu un dar de mulțumire și o anumită parte o dădeau preotului, închinătorii trebuia să folosească restul pentru o sărbătoare sfântă la care trebuia să ia parte leviții, străinii, orfanii și văduvele. În felul acesta erau luate măsuri pentru jertfa de mulțumire și mesele de sărbătoare anuale, iar poporul era adus în societatea preoților și leviților, pentru ca să fie învățat de aceștia cele cu privire la serviciul divin și încurajat să ia parte la el. {PP 530.1}

Totuși, la fiecare al treilea an, această a doua zecime trebuia să fie folosită acasă, pentru întreținerea leviților și a săracilor, așa cum a spus Moise: „Ei să mănânce și să se satură în cetățile tale". (Deuteronom 26, 12.) Această zecime forma un fond cu scopuri de binefacere și ospitalitate. {PP 530.2}

Se mai luaseră și alte măsuri pentru săraci. În afară de recunoașterea cerințelor lui Dumnezeu, nimic nu caracteriza mai bine legile date de Moise, decât spiritul plin de dărnicie, duioșie și ospitalitate ce se dovedea față de săraci. Deși Dumnezeu făgăduise să-l binecuvânteze foarte mult pe poporul Său, nu era totuși în planul Lui ca sărăcia să fie ceva cu totul necunoscut între ei. El le-a arătat că nu vor înceta să fie săraci în țară. Totdeauna vor fi în poporul Său persoane care vor avea nevoie de compătimirea, bunătatea și bunăvoința lui. Ca și în zilele noastre, și atunci au fost oameni loviți de nenorociri, de boală și de pierderea agoniselii lor; totuși, atâta vreme cât au ascultat de îndrumările date de Dumnezeu, între ei nu au fost cerșetori și nici oameni care să sufere din lipsă de hrană. {PP 530.3}

Legea lui Dumnezeu le dădea săracilor dreptul la o parte a produselor pământului. Dacă cineva era flămând, avea dreptul să intre în ogorul, livada sau via aproapelui său și să ia din cereale sau din fructe pentru a-și potoli foamea. Pe temeiul acestor rânduieli, ucenicii Domnului, când au trecut în Sabat printre lanurile de grâu, au smuls spice și au mâncat. {PP 531.1}

Tot ce se putea aduna în urma recoltării holdelor, livezilor și viilor era al săracilor. „Când îți vei secera ogorul și vei uita un snop pe câmp", spunea Moise, „să nu te întorci să-l iei.... Când îți vei scutura măslinii, să nu culegi a doua oară roadele rămase pe ramuri.... Când îți vei culege via, să nu culegi a doua oară ciorchinele care rămân în urma ta; ele să fie ale străinului, ale orfanului și ale văduvei. Adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului". (Deuteronom 24, 19-22; Leviticul 19, 9-10.) {PP 531.2}

În fiecare al șaptelea an se luau măsuri deosebite pentru îngrijirea celor săraci. Anul sabatic, așa cum era numit, începea după terminarea strângerii recoltei. În timpul semănatului care urma îndată după aceea, poporul nu trebuia să semene; primăvara nu trebuia să aștepte vreo recoltă. Din ceea ce producea pământul de la sine puteau să mănânce cât timp produsele erau proaspete, dar nu trebuia să strângă nimic în hambare. Recolta anului acestuia trebuia să rămână pentru îndestularea străinilor, orfanilor și văduvelor și chiar a păsărilor și animalelor câmpului. (Exod 23, 10-11; Leviticul 25, 5.) {PP 531.3}

Dar, dacă de obicei pământul producea numai atât cât să acopere nevoile poporului, din ce aveau să trăiască în cursul anului când nu adunau recolta? În privința aceasta se luau măsuri îndestulătoare prin făgăduința Domnului: „Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al șaselea și pământul va da roadă pentru trei ani. Când veți semăna în anul a optulea, veți mânca tot din vechile roade, până în al nouălea, până la noile roade, veți mânca tot din cele vechi”. (Leviticul 25, 21.22.) {PP 531.4}

Ținerea anului sabatic trebuia să fie atât spre binele pământului, cât și spre binele poporului. Dacă un an pământul rămânea nelucrat, aducea apoi rod și mai bogat. Oamenii erau eliberați de munca grea a câmpului și chiar dacă anumite ramuri de lucrare tot mai puteau fi săvârșite în cursul anului acestuia, se bucurau totuși cu toții de mai mult timp liber, se oferea prilej pentru refacerea forțelor corpului și-i făcea mai în stare pentru eforturile anului următor. Aveau mai mult timp pentru meditație și rugăciune, pentru a face cunoștință mai îndeaproape cu învățăturile și cerințele Domnului și pentru a da învățături familiilor lor. {PP 532.1}

În anul sabatic, sclavii evrei trebuia să fie eliberați, dar nu să fie lăsați să plece cu mâna goală. Porunca Domnului spunea astfel în privința aceasta: „Și, când îi vei da drumul ca să se ducă slobod de la tine, să nu-i dai drumul cu mâna goală; să-i dai daruri din cireada ta, din aria ta, din teascul tău, din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău”. (Deuteronom 15, 13.14.) {PP 532.2}

Plata muncitorului trebuia să fie plătită fără întârziere: „Să nu nedreptățești pe simbriașul sărac și nevoiaș, fie că este unul din frații tăi, fie că este unul din străinii care locuiesc în țara ta, în cetățile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui; căci e sărac și o dorește mult”. (Deuteronom 24, 14.15.) {PP 532.3}

Se dădeau, de asemenea, îndrumări speciale cu privire la tratarea celor fugiți de la stăpân: „Să nu dai înapoi stăpânului său pe un rob care a fugit la tine după ce l-a părăsit. Să rămână la tine, în mijlocul tău, în locul pe care-l va alege, într-una din cetățile tale, unde îi va plăcea; să nu-l asuprești”. (Deuteronom 23, 15.16.) {PP 532.4}

Pentru cei săraci, anul al șaptelea era un an de iertare a datoriilor. Era poruncit evreilor să-i sprijine pe frații lor nevoiași în orice timp, împrumutându-le bani fără dobândă. Era cu desăvârșire oprit a lua camătă de la un sărac: „Dacă fratele tău sărăcește și nu mai poate munci la tine, să-l sprijini, fie ca străin, fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine. Să nu iei de la el nici dobândă, nici camătă; să te temi de Dumnezeul tău, și fratele tău să trăiască împreună cu

tine. Să nu-i împrumuți banii tăi cu dobândă și să nu-i împrumuți merindele tale pe camătă". (Leviticul 25, 35-37.) Dacă datoria rămânea neplătită până în anul iertării, nici chiar suma inițială nu mai putea fi încasată. Poporului i se atrăgea atenția să nu refuze să dea ajutor fraților pe motivul acesta. „Dacă va fi la tine vreun sărac între frații tăi ... să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău lipsit.... Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta: «Ah! se apropie anul al șaptelea, anul iertării». Vezi să n-ai un ochi fără milă pentru fratele tău cel lipsit și să nu-i dai. Căci atunci el ar striga către Domnul împotriva ta și te-ai face vinovat de un păcat" ... „Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»" ... „Să-ți deschizi mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie, ca să facă față nevoilor lui". (Deuteronom 15, 7.9.11.8.) {PP 532.5}

Nimeni nu trebuia să se teamă că dărnicia îl va duce la sărăcie. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu duce în mod sigur la prosperitate. „Așa încât vei da cu împrumut multor neamuri", spunea El, „dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine". (Deuteronom 15, 6.) {PP 533.1}

După „șapte ani sabatici", de șapte ori șapte ani, venea marele an de eliberare — anul veseliei. „În ziua a zecea a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare în toată țara voastră. Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei; acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare din voi să se întoarcă la familia lui." (Leviticul 25, 9.10.) {PP 533.2}

„În ziua a zecea a lunii a șaptea, și anume în ziua împăcării", trebuia să se sune cu trâmbița răsunătoare. În tot locul pe unde locuiau iudeii se auzea trâmbița răsunătoare, îndemnându-i pe toți copiii lui Israel să întâmpine anul jubiliar. În ziua cea mare a ispășirii, se făcea ispășire pentru păcatele lui Israel și poporul putea să întâmpine cu veselie anul jubiliar. {PP 533.3}

Ca și în anul sabatic, pământul nu trebuia să fie semănat și nici recolta strânsă, iar ceea ce se producea de la sine era socotit ca un venit îndreptățit al săracilor. Anumite categorii de robi evrei — toți aceia care nu-și primiseră libertatea în anul sabatic — erau acum eliberați. Dar ceea ce caracteriza în mod deosebit anul jubiliar era înapoierea tuturor pământurilor către vechii lor stăpâni. Pe temeiul unei porunci speciale a lui Dumnezeu, pământul fusese împărțit prin sorți. După împărțeala aceasta, nimeni nu era liber să-și vândă averea. Și nici nu trebuia să-și vândă pământul, în afara cazului când sărăcia îl obliga s-o facă; și, dacă el sau oricare dintre rudele lui dorea cândva să-l răscumpere, cumpărătorul nu trebuia să ezite să i-l vândă, iar dacă nu era răscumpărat, venea iarăși în stăpânirea primului lui proprietar în anul jubiliar. {PP 533.4}

Domnul i-a spus lămurit lui Israel: „Pământurile să nu se vândă pe veci, căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici". (Leviticul 25, 23.) Trebuia să se întipărească în mintea poporului faptul că pământul era al lui Dumnezeu și că ei nu-l puteau folosi decât un anumit timp; că El era proprietarul de drept, Stăpânul cel dintâi, și că voia ca săracul și nenorocitul să fie luați în considerație în chip deosebit. Trebuia să fie clar pentru toată lumea că săracii au tot atâta drept la un loc în lumea lui Dumnezeu ca și cei avuți. {PP 534.1}

Așa a fost purtarea de grijă pe care a dovedit-o milostivul nostru Creator, pentru a alina suferințele și pentru a aduce în viața celor lipsiți și suferinzi o rază de nădejde și de lumină. {PP 534.2}

Dumnezeu dorea să pună stavilă iubirii nesățioase după avere și putere. Din acumularea neîncetată de averi realizată de unii și sărăcia și mizeria altora aveau să iasă multe rele. Dacă puterea celor bogați nu ar fi fost stăvilită, ar fi ajuns în cele din urmă așa de mare, încât săracul, cu toate că înaintea lui Dumnezeu este la fel de merituos, ar fi fost privit de frații săi mai bogați ca fiind mai prejos. Simțul acestei apăsări ar fi făcut, pe de altă parte, să izbucnească patimile și resentimentul claselor mai sărace. Ar fi domnit un simțământ de deznădejde, care ar fi demoralizat societatea și ar fi deschis poarta spre crime de tot felul. Rânduielile puse de Dumnezeu aveau ca scop să sprijine egalitatea socială. Instituția anului sabatic, și îndeosebi a anului jubiliar puneau din nou în rânduială, în cea mai mare măsură, ceea ce se întâmplase rău între timp în viața socială și politică a națiunii. {PP 534.3}

Rânduielile acestea serveau ca o binecuvântare atât pentru bogați, cât și pentru săraci. Ele puneau stavilă avariției și înclinației spre înălțarea de sine și creau un spirit nobil de bunătate, iar faptul că întreținеau în toate clasele bunătatea și încrederea susținea ordinea socială și statornicia conducerii. Noi suntem cuprinși în marea familie a omenirii și ce facem pentru a le fi de folos altora și a-i ridica se înapoiază la noi sub forma binecuvântărilor. Legea dependenței reciproce străbate toate clasele societății. Săracii nu sunt mai dependenți de cei bogați, decât sunt bogații dependenți de cei săraci. În timp ce una din clase cere o parte din binecuvântările pe care Dumnezeu le dăruiește celor mai înstăriți, ceilalți au și ei nevoie de serviciul credincios, de puterea și capacitatea creierului și mușchilor, care sunt capitalul celor săraci. {PP 534.4}

Mari binecuvântări i-au fost făgăduite lui Israel, cu condiția ascultării de poruncile Domnului. „Vă voi trimite ploi la vreme”, a spus El, „pământul își va da roadele și pomii de pe câmp își vor da roadele. Abia veți treiera grâul și veți începe culesul viei și culesul viei va ține până la semănătură, veți avea grâu din belșug, veți mânca și vă veți sătura și veți locui fără frică în țara voastră. Voi da pace în țară și nimeni nu vă va tulbura somnul; voi face să piară din țară fiarele sălbatice ... voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu.... Dar dacă nu Mă ascultați și nu împliniți toate aceste porunci, așa încât ... să rupeți legământul Meu ... sămânța voastră o veți semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmașii voștri. Îmi voi întoarce fața împotriva voastră și veți fi bătuți și veți fugi dinaintea vrăjmașilor voștri; cei ce vă urăsc vă vor subjuga și veți fugi fără să fiți urmăriți chiar”. (Leviticul 26, 4-17.) {PP 535.1}

Sunt mulți aceia care susțin cu multă însuflețire ca toți oamenii să aibă o parte egală din binecuvântările temporare ale lui Dumnezeu. Dar nu acesta a fost planul Creatorului. Diversitatea împrejurărilor exterioare este unul din mijloacele prin care Dumnezeu pune caracterul la încercare și caută să-l dezvolte. Cu toate acestea, El vrea ca aceia care au bunuri pământești să se considere numai administratori ai bunurilor Sale, cărora li s-au încredințat mijloace care să fie folosite spre binele celor suferinzi și nevoiași. Domnul Hristos a spus că îi

vom avea pe săraci totdeauna cu noi și El Își unește interesele cu cele ale poporului Său în suferință. Inima Răscumpărătorului nostru simte milă față de cei mai săraci și mai nenorociți dintre copiii Săi pământești. El i-a așezat printre noi pentru a trezi în inima noastră dragostea pe care o simte El față de cei suferinzi și oprimați. El ne spune că noi suntem reprezentanții Săi pe pământ. Mila și bunătatea dovedite față de ei sunt primite de Domnul Hristos ca fiind dovedite față de El. Un fapt de sălbăticie și de neglijență față de ei este socotit ca și cum ar fi săvârșit față de El. {PP 535.2}

Cât de deosebite ar fi stările din lume din punct de vedere moral, spiritual și material, dacă ar fi trăită legea dată de Dumnezeu pentru binele celor săraci! Egoismul și înălțarea de sine nu ar fi date pe față, așa cum se întâmplă acum, ci fiecare ar arăta o prietenoasă înclinație pentru a susține fericirea și bunăstarea altora și nu s-ar mai vedea atâta mizerie, câtă există acum în multe țări. {PP 536.1}

Principiile pe care le-a prescris Dumnezeu ar fi împiedicat stările nenorocite, înspăimântătoare, care au existat în toate veacurile de pe urma oprimării exercitate de bogați asupra săracilor și de pe urma suspiciunilor și urii arătate de săraci față de bogați. În timp ce ar putea împiedica îngrămădirea de averi uriașe și satisfacerea poftei fără frâu de a lua, în același timp ar împiedica și neștiința și mizeria zecilor de mii a căror robie rău plătită este necesară ca să sporească aceste averi colosale. Ele ar aduce o rezolvare pașnică a acelor probleme care acum amenință să umple lumea cu anarhie și vărsare de sânge. {PP 536.2}

Capitolul 52 — Sărbătorile anuale

Capitol bazat pe textele din Leviticul 23.

De trei ori pe an întregul Israel se aduna pentru închinare la sanctuar. (Vezi Exod 23, 14-16.) Pentru o vreme, locul acestor întâlniri fusese la Silo; iar apoi, locul acestor servicii divine naționale a fost Ierusalimul și aici se adunau semințiile la sărbătorile anuale. {PP 537.1}

Poporul era înconjurat de triburi sălbatice și războinice, dornice să pună stăpânire pe pământurile lor; și, cu toate acestea, se poruncise ca toți bărbații capabili de luptă, cum și tot poporul care putea să facă drumul acesta, să-și părăsească de trei ori pe an căminul și să meargă la locul de întâlnire, către centrul țării. Ce putea să-i împiedice pe vrăjmașii lor de a se arunca asupra caselor lor și a le pustii cu foc și sabie? Ce putea să împiedice o invazie asupra țării, care l-ar fi dus pe Israel în robie la cine știe care dintre vrăjmașii lui? Dumnezeu făgăduise că va fi scutul poporului Său. „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. (Psalmii 34, 7.) În timp ce izraeliții mergeau să se roage, puterea dumnezeiască îi ținea în frâu pe vrăjmașii lor. Făgăduința lui Dumnezeu suna astfel: „Voi izgoni neamurile dinaintea ta și-ți voi întinde hotarele; și nimeni nu-ți va pofti țara în timpul când te vei sui, de trei ori pe an, ca să te înfățișezi înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. (Exod 34, 24.) {PP 537.2}

Prima dintre aceste sărbători, Paștele, sărbătoarea azimilor, avea loc în luna Abib, întâia lună a anului iudaic, care corespunde cu sfârșitul lui martie și începutul lui aprilie. Frigul iernii trecuse, ploaia târzie se terminase și întreaga natură se bucura de frumusețea și voioșia primăverii. Iarba înverzea pe coline și prin vâlcele, iar câmpiile erau împodobite de flori. {PP 537.3}

Luna care se apropia de plinătatea ei făcea ca serile să fie minunate. Era timpul pe care cântărețul sfânt îl descrie atât de frumos: {PP 537.4}

„Căci iată că a trecut iarna;

A încetat ploaia și s-a dus.

Se arată florile pe câmp,

A venit vremea cântării,

Și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre.

Se pârguiesc roadele în smochin

Și viile înflorite își răspândesc mirosul”.

(Cântarea Cântărilor 2,11-13;.) {PP 538.1}

Pe toate drumurile țării erau cete de călători ce mergeau la Ierusalim. Păstorii de la turmele lor și ciobanii din munții lor, pescarii de pe marea Galileii, țăranii de la ogoarele lor și fiii profeților de la școlile lor, toți își îndreptau pașii spre locul unde se descoperea prezența lui

Dumnezeu. În fiecare zi făceau drumuri scurte, mulți mergând pe jos. Caravanele sporeau fără încetare la număr și adesea, înainte de a sosi în cetatea sfântă, ajungeau să aibă un foarte mare număr de oameni. {PP 538.2}

Voioșia naturii trezea în inima lui Israel bucurie și recunoștință față de Dătătorul tuturor darurilor bune. Se cântau marii psalmi ebraici care proslăveau onoarea și maiestatea lui Iehova. La un semnal din trâmbiță, corul puternic al sutelor de glasuri, acompaniat de chimval, intona imnul de mulțumire: {PP 538.3}

„Mă bucur când mi se zice:

«Haidem la Casa Domnului!»

Picioarele mi se opresc

În porțile tale, Ierusalime!...

Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului....

Ca să laude Numele Domnului,...

Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului!

Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă”.

(Psalmii 122, 1-6.) {PP 538.4}

Când priveau înălțimile din jur, pe care păgânii fuseseră obișnuiți să aprindă focul altarelor lor, copiii lui Israel cântau: {PP 539.1}

„Îmi ridic ochii spre munți....

De unde-mi va veni ajutorul?

Ajutorul îmi vine de la Domnul

Care a făcut cerurile și pământul.”

(Psalmii 121, 1.2.) {PP 539.2}

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului,

Care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie.

Cum este înconjurat Ierusalimul de munți,

Așa înconjoară Domnul pe poporul Său,

De acum și până în veac.”

(Psalmii 125, 1.2.) {PP 539.3}

Când ajungeau pe culmea dealurilor așezate în fața cetății sfinte, priveau cu respect la cetele de închinători care urcau drumul la templu. Vedeau fumul de tămâie care se înălța spre cer, iar

când se auzea sunetul trâmbiței leviților care vesteau începerea serviciului divin, erau cuprinși de însuflețirea clipelor acelora și cântau: {PP 539.4}

„Mare este Domnul și lăudat de toți,

În cetatea Dumnezeului nostru,

Pe muntele Lui cel sfânt.

Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ,

Este muntele Sionului;

În partea de miazănoapte

Este cetatea Marelui Împărat".

„Pacea să fie între zidurile tale,

Și liniștea în casele tale domnești".

„Deschideți-mi porțile neprihănirii

Ca să intru și să laud pe Domnul".

„Îmi voi împlini toate juruințele făcute Domnului

În fața întregului Său popor.

În curțile Casei Domnului,

În mijlocul tău, Ierusalime!

Lăudați pe Domnul!"

(Psalmii 48, 1.2; 122, 7; 118, 19; 116, 18.19.) {PP 539.5}

Toate casele Ierusalimului se deschideau, oferind peregrinilor adăpost, fără plată; dar toate acestea nu erau încăpătoare pentru adunarea cea mare și se întindeau corturi prin toate locurile libere din cetate și pe dealurile învecinate. {PP 539.6}

În a paisprezecea zi a lunii, seara, se sărbătorea Paștele, care, prin ceremoniile lui solemne și impresionante, comemora eliberarea din robia egipteană și arăta în viitor, către Jertfa care-i putea scăpa din robia păcatului. Când Mântuitorul și-a dat viața pe Golgota, însemnătatea Paștelui a încetat; și, pentru amintirea acestei întâmplări, a fost rânduită Sfânta Cină, pe care Paștele o preînchipuise. {PP 539.7}

După Paște urma Sărbătoarea azimilor, care ținea șapte zile. Prima zi și a șaptea zi erau zile de adunări sfinte, când nu trebuia să se facă nici o lucrare de serv. În a doua zi a sărbătorii I se aduceau lui Dumnezeu primele roade ale recoltei anului. Orzul era cea dintâi cereală din Palestina, ce dădea în copt pe la începutul sărbătorii. Un snop din cerealele acestea era legănat

de preot în fața altarului lui Dumnezeu, ca semn al recunoașterii că totul este al Lui. Numai după ceremonia aceasta era îngăduită strângerea recoltei. {PP 539.8}

La cincizeci de zile după aducerea celor dintâi roade venea Ziua Cincizecimii, care mai era numită și Sărbătoarea secerișului sau Sărbătoarea săptămânilor. Ca expresie a recunoștinței pentru cerealele pregătite ca hrană, se aduceau înaintea lui Dumnezeu două pâini dospite și coapte. Cincizecimea dura numai o zi, care era consacrată serviciului divin. {PP 540.1}

În luna a șaptea venea Sărbătoarea corturilor, sau a roadelor. Sărbătoarea aceasta recunoștea belșugul lui Dumnezeu în produsele livezilor de pomi roditori, ale viilor și ale livezilor de măslini. Era cea mai mare adunare de sărbătoare a anului. Pământul își dăduse belșugul, recolta era adunată în hambare, fructele, untdelemnul și vinul erau puse în magazii, cele dintâi roade fuseseră consacrate, iar acum poporul venea cu partea lui de dovezi de recunoștință față de Dumnezeu, care îi binecuvântase atât de îmbelșugat. {PP 540.2}

Sărbătoarea aceasta trebuia să fie un îndemn la bucurie. Avea loc curând după Ziua cea mare a ispășirii, în care se primise asigurarea că nelegiuirile lor nu vor mai fi amintite. Fiind împăcați cu Dumnezeu, veneau acum înaintea Lui pentru a-I recunoaște bunătatea și pentru a-L lăuda pentru îndurările Lui. Lucrările secerișului fiind terminate și preocupările pentru noul an neîncepând încă, poporul era liber de griji și se putea bucura în voie de timpul acela plăcut și sfânt. Cu toate că numai taților și fiilor le era dată porunca de a se înfățișa la sărbătoare, pe cât era posibil ei erau totuși însoțiți de toată familia, iar de ospitalitate aveau parte și slugile, leviții, străinii și săracii, cărora li se zicea un „bun venit”. {PP 540.3}

Ca și Paștele, Sărbătoarea corturilor era o sărbătoare de aducere aminte. În amintirea vieții sale de pribegie în pustie, poporul trebuia să-și părăsească locuințele și să locuiască în corturi făcute din ramuri verzi, „din pomii cei frumoși, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoși și de sălcii de râu”. (Leviticul 23, 40.42.43.) {PP 540.4}

În prima zi avea loc o adunare sfântă, iar celor șapte zile li se adăuga o a opta zi, care era ținută în același chip. {PP 540.5}

Cu prilejul acestor adunări anuale, inima tuturor, tineri și bătrâni, era îndemnată să-I slujească lui Dumnezeu, în timp ce întâlnirea întregului popor, venit din toate părțile țării, întărea legătura care-i apropia de Dumnezeu și unii de alții. Ar fi bine ca poporul lui Dumnezeu din zilele noastre să aibă o sărbătoare a corturilor — o fericită amintire a binecuvântărilor lui Dumnezeu față de ei. După cum copiii lui Israel sărbătoreau eliberarea lucrată de Dumnezeu pentru părinții lor și se gândeau la minunata ocrotire în timpul călătoriilor lor după ieșirea din Egipt, tot astfel și noi să fim recunoscători și să ne reamintim de diversele căi pe care el le-a deschis pentru a ne scoate din lume și din întunericul rătăcirii, la lumina prețioasă a harului și adevărului Său. {PP 540.6}

Pentru aceia care locuiau departe de cortul întâlnirii, participarea la sărbătorile anuale trebuie că le lua mai mult de o lună. Acest exemplu de devotament față de Dumnezeu trebuie să impună însemnătatea serviciului divin și nevoia de a subordona interesele noastre egoiste și

lumești față de cele spirituale și veșnice. Noi suferim o mare pagubă dacă neglijăm privilegiul de a ne întâlni, a ne încuraja și întări unii pe alții în servirea lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului Său își pierd în inima noastră importanța și puterea lor. Inima noastră nu mai este trezită și luminată, iar noi regresăm în cele spirituale. În legăturile creștine unii cu alții, noi pierdem mult prin lipsa noastră de simpatie. Acela care stă departe de alții nu-și îndeplinește datoria încredințată lui de Dumnezeu. Noi suntem copiii aceluiași Tată și, în ce privește fericirea, suntem dependenți unii de alții. Cerințele lui Dumnezeu și ale omenirii ni se adresează. Cultivarea capacităților sociabile din ființa noastră ne unește strâns cu frații noștri și ne aduce fericire în străduințele noastre de a-i face pe alții fericiți. {PP 541.1}

Sărbătoarea corturilor nu era numai o sărbătoare de amintire, ci era și preînchipuitoare. Nu numai că arăta în trecut, la trecerea prin pustie, dar, ca sărbătoare a strângerii recoltei, preînchipuia și adunarea roadelor pământului și îndrepta privirea către ziua cea mare a recoltei sfârșitului, când Domnul secerișului îi va trimite pe secerătorii Săi pentru a strânge în snopi neghina, ca să fie arsă, și pentru a aduna grâul în grânarul Său. Atunci vor pieri toți nelegiuiții. „Vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată”. (Obadia 16.) Toate glasurile, din tot universul se vor uni pentru a-L preamări cu veselie pe Dumnezeu. Apocalipsul zice: „Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șAde pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5, 13.) {PP 541.2}

Poporul Israel Îl lăuda pe Dumnezeu cu prilejul Sărbătorii corturilor, gândindu-se la îndurarea Lui, dovedită în eliberarea lor din Egipt și la duioasa purtare de grijă în timpul peregrinajului lor prin pustie. Se mai bucurau și în siguranța iertării și primirii lor prin serviciul Zilei ispășirii care tocmai se sfârșise. Dar, când vor fi adunați în loc sigur în Canaanul ceresc, pentru a fi scăpați pentru veșnicie de jugul blestemului, sub care „până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă” (Romani 8, 22), răscumpărații Domnului se vor bucura cu o bucurie ce nu poate fi descrisă și în deplină slavă. Marea lucrare de ispășire a Domnului Hristos pentru omenire va fi atunci încheiată, iar păcatele șterse pentru veșnicie. {PP 542.1}

„Pustia și țara fără apă se vor bucura;

Pustietatea se va veseli

Și va înflori ca trandafirul;

Se va acoperi cu flori și va sări de bucurie

Cu cântece de veselie și strigăte de biruință,

Căci i se va da slava Libanului,

Strălucirea Carmelului și Saronului.

Vor vedea slava Domnului {PP 542.2}

Măreția Dumnezeului nostru.

Atunci se vor deschide ochii orbilor,
Se vor deschide urechile surzilor;
Atunci șchiopul va sări ca un cerb,
Și limba mutului va cânta de bucurie;
Căci în pustie vor țâșni ape
Și în pustietate pâraie;
Marea de nisip se va preface în iaz
Și pământul uscat în izvoare de ape.
În vizuina care slujea de culcuș șacalilor,
Vor crește trestii.
Acolo se va croi o cale,
Un drum care se va numi «Calea cea sfântă».
Nici un om necurat nu va trece pe ea.
Ci va fi numai pentru cei sfinți;
Cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte,
Nu vor putea să rătăcească. {PP 542.3}
Pe calea aceasta nu va fi nici un leu
Și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea,
Nici nu va fi întâlnită pe ea,
Ci cei răscumpărați vor umbla pe ea.
Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce,
Și vor merge spre Sion cu cântări de biruință.
O bucurie veșnică le va încununa capul,
Veselia și bucuria îi vor apuca
Iar durerea și gemetele vor fugi!”
(Isaia 35, 1.2.5-10.) {PP 542.4}

Capitolul 53 — Cei dintâi judecători

Capitol bazat pe textele din Judecători 6 până la 8; 10.

După ce s-au așezat în Canaan, semințiile n-au mai făcut nici un efort stăruitor pentru a desăvârși cucerirea țării. Mulțumite cu ținuturile cucerite până atunci, zelul lor a scăzut în scurtă vreme, iar războiul a încetat. „Când Israel a fost destul de tare, a supus pe canaaniți la un bir, dar nu i-au izgonit”. (Judecători 1, 28.) {PP 543.1}

Din partea Sa, Domnul împlinise cu credincioșie făgăduințele date lui Israel; Iosua sfărâmase puterea canaaniților și împărțise semințiilor țara. Mai departe, n-aveau altceva de făcut decât să ducă până la sfârșit lucrarea și să-i alunge cu desăvârșire pe locuitorii țării, punându-și încrederea în sprijinul lui Dumnezeu. Dar, fiindcă au făcut legământ cu canaaniții, au călcat direct porunca lui Dumnezeu și, în felul acesta, nu au mai îndeplinit condiția pe temeiul căreia El le făgăduise să le dea în stăpânire Canaanul. {PP 543.2}

Avertizarea de a se feri de idolatrie a fost chiar între cele dintâi îndrumări date de Dumnezeu la Sinai. Îndată după proclamarea Legii, li s-au trimis prin Moise următoarele solii cu privire la națiunile Canaanului: „Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor și să nu le slujești; să nu te iei după popoarele acestea în purtarea lor, ci să le nimicești cu desăvârșire și să le dărâmi capiștele. Voi să slujiți Domnului, Dumnezeului vostru, și El vă va binecuvânta pâinea și apele și va depărta boala din mijlocul tău”. (Exod 23, 24.25.) S-a dat și asigurarea că, atâta vreme cât ei vor rămâne credincioși, Dumnezeu îi va supune pe vrăjmașii lor: „Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și voi izgoni dinaintea ta pe heviți, canaaniți și hetiți. Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca țara să n-ajungă o pustie și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele de pe câmp. Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei crește la număr și vei putea să intri în stăpânirea țării dinaintea ta. Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor. Ei să nu locuiască în țara ta, ca să nu te facă să păcătuiești împotriva Mea; căci atunci ai sluji dumnezeilor lor și aceasta ar fi o cursă pentru tine”. (Exod 23, 27-33.) Îndrumările acestea au fost repetate în modul cel mai solemn de Moise, înainte de moartea lui, și la fel au fost repetate de Iosua. {PP 543.3}

Dumnezeu îl așezase pe poporul Său în Canaan, ca un scut puternic, pentru a opri fluxul stricăciunii morale să inunde lumea. Dacă Israel I-ar fi rămas credincios, Dumnezeu intenționa ca acest popor să continue să meargă din biruință în biruință. El voia să dea în mâna lor neamuri mai mari și mai puternice decât canaaniții. Făgăduința suna astfel: „Căci, dacă veți păzi toate aceste porunci pe care vi le dau și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veți umbla în toate căile Lui și vă veți alipi de El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri și vă veți face stăpâni peste toate aceste neamuri care sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban și de la râul Eufrat până la marea de apus. Nimeni

nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru va răspândi, cum v-am spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge”. (Deuteronom 11, 22-25.) {PP 544.1}

Dar, fără să țină seama de înalta lor însărcinare, au ales calea comodității și a satisfacerii de sine și au lăsat să le scape prilejul de a cuceri țara în totalitate; iar în decursul multor generații au fost chinuiți de rămășițele acestor neamuri păgâne care, așa cum profetizase slujitorul lui Dumnezeu, le-au fost „spini în ochi și ghimpi în coaste”. (Numeri 33, 55.) {PP 544.2}

Izraeliții „s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor”. S-au încuscrit cu canaaniții, iar idolatria s-a întins în țară ca o molimă. „Au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei. Și-au jertfit fiii și fiicele la idoli ... și țara a fost spurcată astfel prin omoruri.... Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului Său și a urât moștenirea Lui”. (Psalmii 106, 35-40.) {PP 544.3}

Înainte ca generația care fusese îndrumată de Iosua să fi murit, idolatria a făcut progrese prea slabe; dar părinții pregătiseră calea pentru cădere. Nesocotirea, de către aceia care intraseră în stăpânirea Canaanului, a restricțiilor puse de Dumnezeu a răspândit o sămânță rea, care a continuat să aducă roade amare în decursul multor generații. Obiceiurile simple le-au adus evreilor sănătate corporală; dar contactul cu păgânii a dus la satisfacerea poftelor și patimilor, a scăzut treptat puterea corporală și a slăbit puterea spirituală și morală. Prin păcatele lor, izraeliții s-au despărțit de Dumnezeu; puterea Lui s-a retras de la ei și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor. În felul acesta, au ajuns supuși chiar popoarelor pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar fi trebuit să le supună. {PP 544.4}

„Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului”, „și i-a povățuit ca pe o turmă în pustie”. „L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idolii lor”. „A părăsit locuința Lui din Silo, cortul în care locuia între oameni. Și-a dat slava pradă robiei și măreția Lui în mâinile vrăjmașului”. (Judecători 2, 12; Psalmii 78, 52.58.60.61.) Cu toate acestea, El nu și-a părăsit poporul cu desăvârșire. Totdeauna au mai fost câțiva care I-au rămas credincioși lui Dumnezeu și, din timp în timp, Domnul a ridicat bărbați viteji și conștiincioși care au desființat idolatria și au scăpat poporul de vrăjmași. Dar, după moartea eliberatorului, imediat după ce nu se mai aflau sub autoritatea lui, ei se întorceau din nou la idolii lor. Și astfel, istoria căderii și pedepsirii, a mărturisirii și eliberării s-a repetat fără încetare. {PP 545.1}

Împăratul Mesopotamiei, împăratul Moabului, iar după ei filistenii și canaaniții din Hațor, sub conducerea lui Sisera, au devenit rând pe rând asupritori ai lui Israel. Otniel, Samgar și Ehud, Debora și Barac au fost chemați pentru a-și elibera poporul. Dar din nou „copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului, și Domnul i-a dat în mâinile lui Madian”. Până atunci, mâna asupritorilor apăsase mai ușor asupra semințiilor care locuiau la răsărit de Iordan, dar în necazul de față ele au avut cel dintâi de suferit. {PP 545.2}

Amaleciții din partea de miazăzi a Canaanului, și madianiții pe hotarul de răsărit și în pustie, dincolo de el, erau încă vrăjmași neîmpăcați ai lui Israel. Pe timpul lui Moise, madianiții fuseseră

nimiciți aproape cu totul de către izraeliți; dar de atunci se înmulțiseră foarte mult și ajunseseră numeroși și puternici. Ei erau setoși de răzbunare; iar acum, când mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu se retrăsese de la Israel, acel prilej s-a ivit. Nu numai semințiile de la răsărit de Iordan, ci toată țara suferea din pricina lor. Locuitorii sălbatici și brutali ai pustiului veneau cu vitele și oile lor în țară „ca o mulțime de lăcuste". (Judecători 6, 5.) Ca o plagă ce distruge totul, ei se întindeau prin toată țara, de la Iordan până la podișul filistenilor. Ei veneau de îndată ce se coceau cerealele și rămâneau până se culegeau și cele din urmă roade ale pământului. Jefuiau holdele de pe câmp, îi despuiau și îi chinuiau pe locuitori, după care se retrăgeau din nou în pustie. De aceea, izraeliții care locuiau în câmp deschis erau nevoiți să-și părăsească locurile și să fugă în orașe întărite cu ziduri, să caute adăpost în cetăți fortificate sau să se adăpostească chiar și în peșterile și crăpăturile din munți. Oprimarea aceasta a durat șapte ani, dar, când au luat în seamă îndemnurile Domnului și și-au recunoscut păcatele, Domnul a trimis încă un ajutor pentru ei. {PP 545.3}

Ghedeon era fiul lui Ioas, din semința lui Manase. Familia din care făcea parte nu avea un loc de frunte în cadrul seminției, dar se deosebea prin curaj și cinste. Despre curajoșii lui fii se spunea: „Fiecare avea înfățișarea unui fiu de împărat". (Judecători 8, 18.) Toți, cu excepția unuia singur, căzuseră în lupta cu madianiții, iar numele acestuia ajunsese un prilej de groază pentru năvălitori. Lui Ghedeon i s-a adresat chemarea divină de a-și salva poporul. În clipa aceea era ocupat cu treieratul grâului. O cantitate mică de cereale fusese ascunsă și, întrucât Ghedeon nu îndrăznea să o treiere în aria liberă, se ascunsese într-un loc lângă teasc; deoarece timpul culesului viilor era departe, nimeni nu avea mare grijă de vie. În timp ce lucra în taină și liniște, Ghedeon se gândea cu tristețe la starea lui Israel și plănuia în mintea lui cum s-ar putea frânge jugul asupritorului. {PP 546.1}

Deodată i Se arătă „Îngerul Domnului" și i Se adresă cu aceste cuvinte: „Domnul este cu tine, viteazule!" {PP 546.2}

„Rogu-Te, Domnul meu", răspunse el, „dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: «Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?» Acum, Domnul ne părăsește, și ne dă în mâinile lui Madian". {PP 546.3}

Solul ceresc spune: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?" {PP 547.1}

Ghedeon dorea un semn, ca să fie sigur că Acela care vorbea cu el este Îngerul legământului, care lucrase pe timpuri pentru Israel. Pe vremuri, îngeri ai lui Dumnezeu au venit la Avraam și au rămas la el, să se bucure de ospitalitatea lui. De aceea, Ghedeon l-a rugat și el acum pe Solul ceresc să rămână ca oaspete al său. Dând fuga la cort, a pregătit, din puținul pe care-l avea, un ied și azimi, pe care le aduse și I le înfățișă. Dar Îngerul îi porunci: „Ia carnea și azimile, pune-le pe stânca aceasta și varsă zeama". Ghedeon a făcut așa și apoi i s-a dat semnul cerut: cu toiagul pe care-l avea în mână, Îngerul a atins carnea și azimile și un foc care a ieșit din stâncă a mistuit jertfa. Apoi, Îngerul a pierit din fața lui. {PP 547.2}

Tatăl lui Ghedeon, Ioas, care se făcuse părtaș al apostaziei concetățenilor lui, ridicase un mare altar pentru Baal la Ofra, unde locuia, altar la care poporul de acolo venea și se închina. Ghedeon a primit porunca să dărâme altarul acesta, iar pe stânca pe care fusese mistuită jertfa, să-I ridice un altar lui Iehova și să jertfească acolo Domnului. Aducerea de jertfe lui Dumnezeu fusese încredințată preoților și nu putea fi îndeplinită decât pe altarul de la Silo; dar Acela care rânduise serviciul ceremonial și Căruia Îi aparțineau toate jertfele ce se aduceau avea putere să schimbe prescripțiile cu privire la ele. Eliberarea lui Israel trebuia să fie precedată de un solemn protest față de închinarea la Baal. Ghedeon trebuia să declare mai întâi război idolatriei și numai după aceea putea să călăuzească poporul în lupta împotriva vrăjmașilor. {PP 547.3}

Însărcinarea dumnezeiască a fost împlinită cu credincioșie. Întrucât știa că i se vor împotrivi, dacă va încerca să facă lucrul acesta în văzul tuturor, Ghedeon a înfăptuit lucrarea în taină; cu ajutorul slugilor, el a îndeplinit lucrul acesta într-o noapte. Mare a fost furia oamenilor din Ofra când au venit a doua zi dimineața să se închine la Baal. L-ar fi omorât pe Ghedeon, dacă Ioas — căruia i se povestise despre vizita îngerului — nu l-ar fi apărat pe fiul său. „Oare datoria voastră este să apărați pe Baal?” a întrebat Ioas. „Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal să moară până dimineață. Dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul”. Dacă Baal nu era în stare să-și apere propriul său altar, cum i se putea încredința apărarea celor care i se închinau? {PP 547.4}

Gândurile de a-l ucide pe Ghedeon au fost lăsate la o parte, iar când el a dat semnalul de război, bărbații din Ofra au fost printre cei dintâi care s-au adunat sub steagul lui. Au fost trimiși soli pretutindeni în semințiа lui Manase, a lui Așer, a lui Zabulon și a lui Neftali și toți au răspuns la chemarea lui. {PP 548.1}

Ghedeon n-a îndrăznit să se așeze în fruntea oștirii sale fără noi dovezi că Dumnezeu l-a chemat la această însărcinare și că va fi cu el. El s-a rugat: „Dacă vrei să izbăvești pe Israel prin mâna mea, cum ai spus, iată, voi pune un val de lână în arie; dacă numai lâna va fi acoperită de rouă, și tot pământul va rămâne uscat, voi cunoaște că vei izbăvi pe Israel prin mâna mea, cum ai spus”. Dimineața valul de lână era ud, în timp ce pământul era uscat. Dar acum s-a iscat o îndoială, întrucât lâna de la sine trage umezeala care există în aer; proba deci nu putea fi concludentă. De aceea, s-a rugat ca semnul să fie contrariu și a cerut ca prevederea lui neobișnuită să nu fie neplăcută înaintea Domnului. Cererea lui a fost împlinită. {PP 548.2}

Încurajat în felul acesta, Ghedeon și-a scos oștirile ca să le dea prilej de luptă năvălitorilor. „Tot Madianul, Amalec și fiii Răsăritului s-au strâns împreună și au tăbărât în valea Izreel”. Toată oștirea de sub comanda lui Ghedeon nu număra decât treizeci și două de mii de bărbați; dar când oștirea numeroasă a inamicului era desfășurată înaintea lui, au venit la el cuvintele Domnului: „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: «Mâna mea m-a izbăvit». Vestește dar lucrul acesta în auzul poporului: «Cine este fricos și se teme, să se întoarcă și să se depărteze de muntele Galaadului»”. Aceia care nu erau dispuși să înfrunte primejdia și greutățile, sau ale căror interese

lumești le țineau inima departe de lucrarea lui Dumnezeu, nu erau în stare să sporească puterea oștirii lui Israel. Prezența lor nu putea să aducă decât slăbiciune. {PP 548.3}

Se instituise o lege în Israel ca, înainte de a intra în luptă, să se dea în toată oștirea următoare înștiințare: „Cine a zidit o casă nouă și nu s-a așezat în ea, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moară în luptă și să se așeze altul în ea. Cine a sădit o vie și n-a mâncat încă din ea, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moară în luptă și să mănânce altul din ea. Cine s-a logodit cu o femeie, și n-a luat-o încă, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moară și s-o ia altul". Iar mai marii oștirii să vorbească mai departe poporului și să spună: „Cine este fricos și slab la inimă, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moaie inima fraților lui". (Deuteronom 20, 5-8.) {PP 548.4}

Deoarece mărimea oștirii sale, în comparație cu a vrăjmașilor, era așa de mică, Ghedeon se reținuse să vestească anunțul obișnuit. Când i s-a spus că oastea lui este prea mare, a fost umplut de uimire. Dar Domnul a văzut mândria și necredința din inima poporului. Înflăcărați de chemările stăruitoare ale lui Ghedeon, ei au venit hotărâți la arme, dar mulți s-au umplut de teamă la vederea carelor madianiților. Și, cu toate acestea, dacă Israel ar fi biruit, tocmai unii ca aceștia și-ar fi însușit slava în loc de a recunoaște că biruința era a lui Dumnezeu. {PP 549.1}

Ghedeon a ascultat de porunca Domnului și, cu strângere de inimă, a văzut cum douăzeci și două de mii, sau mai mult de două treimi din toată oastea, au plecat la casele lor. Din nou a ajuns la el cuvântul Domnului: „Poporul este încă prea mult. Pogoară-i la apă, și acolo ți-i voi alege; acela despre care-ți voi spune: «Acesta să meargă cu tine», va merge cu tine". Așteptând un atac asupra vrăjmașului fără întârziere, poporul a fost condus la apă. Câțiva au luat repede puțină apă în căușul palmei, sorbind-o, în timp ce-și continuau drumul; dar aproape toți au îngenuncheat și au băut pe săturate din apa râului. Cei care luaseră din apa râului în căușul palmei au fost numai trei sute din cei zece mii; cu toate acestea, ei au fost aleși; tuturor celorlalți li s-a poruncit să se întoarcă la casele lor. {PP 549.2}

Caracterul este adesea pus la încercare prin mijloacele cele mai simple. Aceia care în timp de primejdie au fost lacomi să-și satisfacă nevoile nu sunt oamenii pe care te poți sprijini la vreme de nevoie. Domnul nu are loc în lucrarea Lui pentru cei delăsători sau doritori de a-și satisface propriile plăceri. Bărbații aleși de El au fost acei câțiva care n-au îngăduit ca nevoile proprii să-i împiedice de la împlinirea datoriei. Cei trei sute de bărbați aleși nu numai că aveau curaj și stăpânire de sine, dar erau și bărbați ai credinței. Ei nu se mânjiseră cu închinarea la idoli. Dumnezeu putea să-i călăuzească și prin ei să-l salveze pe Israel. Succesul nu depinde de număr. Dumnezeu poate să salveze atât printr-un număr mic, cât și printr-un număr mare. El este proslăvit nu atât de mult prin numărul, cât prin caracterul acelora care-I servesc. {PP 549.3}

Izraeliții se aflau pe vârful unui deal, de unde se vedea valea unde tăbărâseră cetele năvălitorilor. „Madian, Amalec și toți fiii Răsăritului erau răspândiți în vale, ca o mulțime de lăcuste, și cămilele lor erau fără număr, ca nisipul de pe marginea mării". (Judecători 7, 12.) Ghedeon tremura la gândul bătăliei de a doua zi. Dar Domnul i-a vorbit în timpul nopții și i-a poruncit să se coboare cu servul său, Pura, în tabăra madianiților, spunându-i-se că va auzi acolo ceva care-i va fi spre îmbărbătare. S-a dus și, stând acolo în întuneric și liniște, a auzit cum un

oștean îi povestea tovarășului său un vis: „Am visat un vis; se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit de s-a lovit până la cort, și cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos, și cortul a fost dărâmat”. Celălalt a răspuns în cuvinte care au făcut ca inima ascultătorului nevăzut să bată mai tare: „Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, bărbatul lui Israel; Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian și toată tabăra”. Ghedeon a recunoscut glasul lui Dumnezeu ce-i vorbea prin acești madianiți străini. Înapoindu-se la mica ceată de bărbați care era sub comanda lui, le-a zis: „Sculați-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian”. {PP 550.1}

Prin sfat dumnezeiesc, i s-a dat un plan de atac pe care a pornit imediat să-l execute. Cei trei sute de bărbați trebuia să fie împărțiți în trei cete. Fiecărui bărbat i s-a dat câte o trâmbiță și câte un ulcior cu o făclie în el. Bărbații au fost dispuși în așa fel, încât se apropiau de madianiți din trei părți deosebite. La miezul nopții, când trâmbița lui Ghedeon a dat semnalul, cele trei cete au sunat și ele din trâmbițele lor și, spărgându-și ulcioarele și înălțând făcliile aprinse, s-au aruncat asupra inamicului cu înspăimântătorul strigăt de război: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!” {PP 550.2}

Oastea somnoroasă a fost trezită deodată de groază. Din toate părțile se vedeau luminile făcliilor care ardeau. Din toate părțile se auzeau sunetul trâmbițelor și strigătele de război ale atacatorilor. Crezând că sunt în voia unei puteri copleșitoare, madianiții au fost loviți de panică. Cu strigăte sălbatice de groază fugeau ca să-și scape viața și, luându-i pe propriii tovarăși de arme drept vrăjmași, s-au omorât unii pe alții. Când s-a răspândit vestea biruinței, mii de bărbați ai lui Israel, care fuseseră lăsați să meargă la vatră, s-au înapoiat și au luat parte la urmărirea vrăjmașului pus pe fugă. Madianiții s-au îndreptat către Iordan, nădăjduind să ajungă în țara lor, dincolo de râu. Ghedeon a trimis soli la seminția lui Efraim, cu îndemnul de a-i ataca pe fugari la vadurile de miazăzi. Între timp, Ghedeon și cei trei sute de bărbați care erau cu el — obosiți, dar urmărindu-l mereu pe vrăjmaș — au trecut apa, ținându-se îndeaproape pe urmele acelora care ajunseseră pe malul celălalt. Cele două căpetenii, Zebah și țalmuna, care conduseseră toată oștirea și care scăpaseră cu o oștire de cincisprezece mii de oameni, au fost atacate de Ghedeon pe neașteptate, oastea lor a fost cu desăvârșire risipită, iar conducătorii prinși și uciși. {PP 550.3}

În această deplină înfrângere au căzut nu mai puțin de o sută douăzeci de mii de năvălitori. Puterea madianiților fusese înfrântă, așa că n-au mai fost în stare să se ridice împotriva lui Israel. Repede s-a răspândit în tot ținutul vestea că Dumnezeul lui Israel a luptat din nou pentru poporul Său. Nici un cuvânt nu poate descrie spaima popoarelor înconjurătoare, când au aflat cu ce mijloace simple câștigaseră biruința asupra puterii unui popor războinic și viteaz. {PP 553.1}

Conducătorul pe care-l alesese Dumnezeu pentru a-i zdrobi pe madianiți nu era un fruntaș de seamă în Israel. El nu era nici cârmuitor, nici preot, nici levit. El însuși se socotea ca fiind cel mai mic în casa tatălui său. Dar Dumnezeu a văzut în el un bărbat plin de curaj și cinste. El nu se încredea în sine însuși, ci era bucuros să fie călăuzit de Dumnezeu. {PP 553.2}

Dumnezeu nu alege totdeauna pentru lucrarea Sa oameni cu talente prea deosebite, ci îi alege pe aceia de care Se poate servi mai bine. „Smerenia merge înaintea slavei”. (Proverbe 15,

33.) Domnul poate să lucreze cel mai bine prin aceia care sunt cei mai conștienți de lipsa lor de putere și care se încred în El, în calitatea Sa de Conducător și Izvor al puterii lor. El vrea să-i facă puternici, prin aceea că unește slăbiciunea lor cu puterea Sa, și înțelepți, prin aceea că unește neștiința lor cu înțelepciunea Sa. {PP 553.3}

Domnul ar putea să facă mult mai mult pentru poporul Său, dacă ar cultiva adevărata umilință; dar puțini sunt aceia cărora El le poate acorda o mare măsură de răspunderi și succes, fără să ajungă plini de încredere în ei înșiși

și să uite cât sunt de dependenți față de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, la alegerea uneltelor Sale, Dumnezeu trebuie să-i treacă cu vederea pe aceia pe care lumea îi socotește mari, plini de talente și strălucitori. Prea adesea ei sunt plini de îngâmfare și încredere în sine. Ei se consideră destul de competenți ca să acționeze fără să ceară sfat de la Dumnezeu. {PP 554.4}

Simpla sunare din trâmbiță — partea oștirii lui Israel la Ierihon și partea micii cete a lui Ghedeon în jurul gloatelor madianiților — a ajuns să fie, prin puterea lui Dumnezeu, mijlocul prin care a fost înfrântă puterea vrăjmașilor Lui. Planul cel mai bine pus la punct pe care l-au inventat vreodată oamenii fără a cere sfat de la puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu se va dovedi aducător de înfrângere, în timp ce metodele cele mai puțin promițătoare vor aduce succes, dacă sunt rânduite de Dumnezeu și sunt executate cu umilință și credință. Credința în Dumnezeu și ascultarea de voința Sa sunt pentru creștin tot atât de însemnate în luptele spirituale cum erau pentru Iosua și Ghedeon în bătăliile lor cu canaaniții. Prin manifestările repetate ale puterii Sale pentru binele lui, Dumnezeu dorea să-l facă pe Israel să aibă credință în El și să caute cu încredere ajutorul Lui în orice necaz. El este tot atât de binevoitor de a lucra împreună cu eforturile poporului Său și de a face lucruri mari prin unelte slabe. Întregul cer așteaptă ca noi să cerem puterea și înțelepciunea cerului. Dumnezeu este Cel ce „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”. (Efeseni 3, 20.) {PP 554.1}

Ghedeon s-a înapoiat de la urmărirea vrăjmașului națiunii, pentru ca să fie acuzat și mustrat de propriii săi concetățeni. Când bărbații lui Israel s-au ridicat la chemarea lui împotriva madianiților, cei din seminția lui Efraim au dat înapoi. Ei socoteau efortul acesta ca o întreprindere primejdioasă și, întrucât Ghedeon nu le-a mai trimis o invitație specială, s-au folosit de scuza aceasta pentru a nu-i urma pe frații lor. Dar, când a venit vestea biruinței lui Israel, efraimiții au fost geloși că nu avuseseră și ei parte la ea. După înfrângerea madianiților, bărbații lui Efraim, la porunca lui Ghedeon, au luat în stăpânire vadurile Iordanului și au împiedicat fuga celor urmăriți. În felul acesta au fost uciși mulți vrăjmași, între aceștia chiar și cele două căpetenii, Oreb și Zeeb. Astfel, bărbații lui Efraim au smuls biruința și au ajutat să fie dusă la desăvârșire. Cu toate acestea ei erau geloși și mânioși, ca și cum Ghedeon s-ar fi lăsat condus de propria sa voință și judecată. Ei nu recunoșteau mâna lui Dumnezeu în biruința lui Israel și nici nu onorau puterea și îndurarea Lui, manifestate în eliberarea lor. Tocmai faptul acesta dovedea că nu erau vrednici să fie aleși ca uneltele Lui deosebite. {PP 554.2}

Când poporul se întorcea cu trofeele de biruință, ei i-au reproșat mânioși lui Ghedeon: „Ce înseamnă felul acesta de purtare față de noi? Pentru ce nu ne-ai chemat, când ai plecat să te lupți împotriva lui Madian?” {PP 555.1}

„Ce-am făcut eu pe lângă voi?” le-a răspuns Ghedeon. „Oare nu face mai mult culesul ciorchinilor rămase în via lui Efraim decât culesul întregii vii a lui Abiezer?” „În mâinile voastre a dat Domnul Dumnezeu pe căpeteniile lui Madian, Oreb și Zeeb. Ce-am putut face eu deci pe lângă voi?” {PP 555.2}

Duhul geloziei ar fi dus lesne la o ceartă care ar fi adus după sine acte de violență și vărsări de sânge, dar răspunsul modest al lui Ghedeon a potolit mânia bărbaților lui Efraim, care s-au întors în pace la casele lor. Puternic și neclintit când era vorba de principii, iar în război viteaz, Ghedeon a dat pe față o purtare aleasă, cum rareori s-a văzut. {PP 555.3}

În recunoștința lui pentru eliberarea de madianiți, poporul i-a propus lui Ghedeon să-l facă împărat și tronul să le rămână urmașilor lui. Propunerea aceasta era o directă nesocotire a principiului teocrației. Dumnezeu era Împăratul lui Israel, iar așezarea pe tron a unui om însemna lepădarea Cârmuitorului divin. Ghedeon a recunoscut aceasta; răspunsul lui a arătat cât de adevărate și nobile erau principiile lui. El a declarat: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi”. {PP 555.4}

Dar Ghedeon s-a lăsat atras în altă rătăcire, care a adus nenorocire asupra propriei sale familii și asupra întregului Israel. Timpul de inactivitate care urmează unei mari bătălii este adesea împovărat de primejdii mai mari chiar decât timpul luptei. La această primejdie era expus acum Ghedeon. În el se afla acum un duh neliniștit. Până acum se mulțumise să execute poruncile date de Dumnezeu; dar, în loc să aștepte călăuzirea divină, el a început să facă planuri pentru sine. Când oștile Domnului câștigă o mare biruință, Satana își dublează eforturile pentru a nimici lucrarea lui Dumnezeu. În felul acesta i s-au dat lui Ghedeon gânduri și planuri prin care poporul Israel urma să fie dus în rătăcire. {PP 555.5}

Pentru că i se ordonase să jertfească pe stânca unde i Se arătase Îngerul, Ghedeon a tras concluzia că ar fi chemat să activeze ca preot. Fără să aștepte aprobarea divină, s-a hotărât să caute un loc potrivit și să prezinte un sistem de închinare asemănător cu acela care se ținea la cortul întâlnirii. Întrucât poporul era de partea sa, nu i-a fost greu să realizeze planul acesta. La cererea lui, i s-au dat ca parte de pradă toți cerceii luați de la madianiți. Poporul a mai adunat și mult alt material scump, pe lângă hainele scumpe ale căpeteniilor madianiților. Din ce i s-a dat, Ghedeon a făcut un efod și un pieptar, ce le imitau pe cele purtate de marele preot. Purtarea lui s-a dovedit o cursă pentru sine și familia sa, ca și pentru Israel. Serviciul divin neautorizat a făcut ca o mare parte din popor să-L părăsească în cele din urmă cu totul pe Domnul și să se închine la idoli. După moartea lui Ghedeon, o mare parte din popor a aderat la această apostazie, printre care și propria lui familie. Poporul lui Dumnezeu a fost acum abătut chiar prin omul prin care pe vremuri a fost nimicită idolatria. {PP 555.6}

Sunt puțini aceia care recunosc cât de departe merge influența cuvintelor și purtării lor. De câte ori greșelile părinților au cea mai dăunătoare influență asupra copiilor și copiilor copiilor lor, chiar și după ce aceștia au fost așezați de mult în mormânt! Fiecare exercită o influență asupra altora și va fi făcut răspunzător pentru urmările acestei influențe. Cuvintele și faptele au o putere constrângătoare și viitorul îndepărtat va arăta influența vieții noastre. Impresia pe care o fac cuvintele și faptele noastre se va întoarce cu siguranță la noi, ca binecuvântare sau blestem. Gândul acesta face ca viața să aibă o teribilă solemnitate și ne aduce la Dumnezeu în rugăciune umilă, ca El să ne conducă prin înțelepciunea Sa. {PP 556.1}

Aceia care ocupă locurile cele mai de frunte pot duce în rătăcire. și cei mai înțelepți greșesc; și cei mai puternici pot să se clatine și să se poticnească. Este nevoie ca lumina cerească să ne lumineze fără încetare cărarea. Unica noastră siguranță stă în a ne încredința fără condiții calea în mâna Aceluia care a zis: „Urmează-Mă”. {PP 556.2}

După moartea lui Ghedeon, „copiii lui Israel nu și-au adus aminte de Domnul, Dumnezeul lor, care-i izbăvise din mâna tuturor vrăjmașilor care-i înconjurau. Și n-au ținut la casa lui Ierubaal, a lui Ghedeon, după tot binele pe care-l făcuse el lui Israel”. Uitând ce îi datora lui Ghedeon, judecătorul și salvatorul său, poporul l-a luat pe fiul nelegitim al lui Ghedeon, pe Abimelec, și l-a făcut împărat; pentru a-și menține puterea, el i-a ucis pe toți copiii legitimi ai lui Ghedeon, în afară de unul. Atunci când părăsesc temerea de Dumnezeu, oamenii renunță curând și la onoare și cinste. Cinstirea îndurărilor lui Dumnezeu va duce și la cinstirea acelora care, ca și Ghedeon, au fost folosiți ca unelte pentru binecuvântarea poporului Său. Purtarea sălbatică a lui Israel față de casa lui Ghedeon era tot ce se putea aștepta de la un popor care dovedise atâta nerecunoștință față de Dumnezeu. {PP 556.3}

După moartea lui Abimelec, domnia judecătorilor care se temeau de Dumnezeu a slujit câtva timp pentru a ține în frâu idolatria. Dar nu după multă vreme, poporul s-a întors la practicile neamurilor păgâne din mijlocul lui. În semințiile din nord, zeii sirienilor și sidonienilor aveau mulți închinători. În sud-vest zeii filistenilor, iar în est aceia ai lui Moab și Amon au câștigat inima israeliților, îndepărtând-o de la Dumnezeul părinților lor. Dar apostazia a adus curând pedeapsa. Amoniții au supus semințiile din răsărit și au pătruns, trecând Iordanul, în ținutul lui Iuda și al lui Efraim. În apus, filistenii au urcat de pe plaiurile lor de-a lungul mării, arzând și jefuind în lung și-n lat. Se părea că Israel fusese din nou dat pradă puterii neîndurătoare a vrăjmașului. {PP 557.1}

Din nou, poporul a căutat ajutor la Acela pe care-L părăsise și-L făcuse de ocară: „Copiii lui Israel au strigat către Domnul și au zis: «Am păcătuit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit Baalilor»”. (Vezi Judecători 10, 10-16.) Dar suferința nu adusese adevărata pocăință. Poporul se întrista pentru că păcatele îi aduceau necazuri, nu pentru că Îl dezonorase pe Dumnezeu prin nesocotirea sfintei Sale Legi. Adevărata pocăință este ceva mai mult decât durerea pentru păcate. Ea este o abatere hotărâtă de la rău. {PP 557.2}

Domnul le-a răspuns printr-unul din profeții Săi: „Nu v-am izbăvit Eu de egipteni, de amoriți, de fiii lui Amon și de filisteni? Și când v-au apăsat sidoniții, Amalec și moabiții, și ați

strigat către Mine, nu v-am izbăvit Eu din mâinile lor? Dar voi M-ați părăsit și ați slujit altor dumnezei. De aceea nu vă voi mai izbăvi. Duceți-vă și chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre!" {PP 557.3}

Cuvintele acestea solemne și înspăimântătoare îndreaptă gândurile spre o altă scenă, viitoare — marea zi a judecății de pe urmă — când cei care au lepădat bunătatea lui Dumnezeu și au luat în râs harul Său vor privi dreptatea Lui drept în față. La judecata aceea, cei care au folosit talanții dați lor de Dumnezeu, și anume timpul, mijloacele sau intelectul lor, spre a sluji idolilor, va trebui să dea socoteală. Ei L-au părăsit pe Prietenul lor sincer și iubitor pentru a merge pe cărarea vieții comode și a păcatelor. Din când în când, le-a venit gândul să se întoarcă la Dumnezeu; dar lumea, cu nebunia și înșelăciunile ei, le prindea atenția. Plăcerile frivole, mândria în îmbrăcăminte și satisfacerea apetitului le-au împietrit inima și le-au amorțit conștiința, așa încât glasul adevărului nu mai era auzit. Datoria era disprețuită. Lucruri de o valoare veșnică au fost disprețuite, până când inima a pierdut orice plăcere de a aduce vreo jertfă pentru Acela care a dat atât de mult pentru om. Dar, la ziua secerișului, ei vor secera ce au semănat. {PP 557.4}

Domnul a spus: „Fiindcă Eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele și nu vă plac mustrările Mele, de aceea și Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire. Îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, ca o furtună, și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci Mă vor chema, și nu voi răspunde; Mă vor căuta și nu Mă vor găsi. Pentru că au urât știința, și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile Mele și au nesocotit toate mustrările Mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor.... Dar cel ce M-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău". (Proverbe 1, 24-31.33.) {PP 558.1}

De astă dată izraeliții s-au umilit înaintea Domnului. Au scos dumnezeii străini din mijlocul lor și au slujit Domnului. Iar inima cea iubitoare a Domnului s-a îndurat, „s-a îndurat de suferințele lui Israel". Da, îndelunga îndurare a Dumnezeului nostru! Îndată ce poporul a îndepărtat păcatele care îl țineau departe de El, Domnul le-a ascultat rugăciunile și a început să lucreze pentru ei. {PP 558.2}

Le-a fost ridicat un eliberator în persoana lui Iefta, un galaadit, care s-a luptat cu amoniții și a înfrânt puterea lor. De data aceasta, izraeliții suferiseră optsprezece ani sub apăsarea vrăjmașilor lor și, cu toate acestea, au uitat din nou învățătura pe care le-o adusese suferința. {PP 558.3}

Când poporul Său s-a întors din nou la căile lui rele, Domnul a îngăduit ca ei să fie din nou apăsați de vrăjmașii lor cei puternici, filistenii. Mulți ani la rând au fost împovărați, iar uneori subjugați cu totul de națiunea aceasta războinică și fără milă. Ei se amestecaseră cu acești idolatri, luând parte la petrecerile și slujbele lor idolatre, până când au ajuns să fie la fel ca ei în interese și spirit. Atunci, acești prefăcuți prieteni ai lui Israel s-au schimbat în cei mai înverșunați vrăjmași și au căutat să-i nimicească pe toate căile. {PP 558.4}

Ca și Israel, prea adesea și creștinii se lasă sub influența lumii și se obișnuiesc cu principiile și moravurile ei, pentru a-și câștiga prietenia nelegiuiților; dar în cele din urmă se va dovedi că acești amici aparenți sunt cei mai primejdioși inamici. Satana lucrează prin mijlocirea nelegiuiților să-l atragă pe poporul lui Dumnezeu la păcat, sub aparența prieteniei, și să-l despartă de El, iar atunci când pavăza și scutul copiilor lui Dumnezeu sunt date la o parte, el îi îndeamnă pe ai lui să se ridice împotriva lor și caută să-i nimicească. {PP 559.1}

Capitolul 54 — Samson

Capitol bazat pe textele din Judecători 13 până la 16.

În mijlocul apostaziei care se întindea tot mai mult, închinătorii credincioși ai lui Dumnezeu au continuat să se roage stăruitor pentru eliberarea lui Israel. Chiar dacă părea că nu sunt ascultați, chiar dacă an după an puterea apăsătorilor devenea tot mai chinuitoare, providența divină le pregătea totuși un ajutor. Chiar în primii ani ai apăsării din partea filistenilor, s-a născut un copil prin care Dumnezeu a rânduit să umilească puterea acestor vrăjmași puternici. {PP 560.1}

La hotarele ținutului deluros care domina podișul filistean se afla orășelul Țorea. Aici locuia familia lui Manoah, din seminția lui Dan, una dintre puținele familii care rămăseseră credincioase Domnului în mijlocul apostaziei generale. „Îngerul Domnului" i S-a arătat soției sterpe a lui Manoah, cu vestea că ea va naște un fiu prin care Domnul dorea să înceapă să-l izbăvească pe Israel. În vederea acestui lucru, Îngerul i-a dat îndrumări atât cu privire la propria ei viață cât, și cu privire la educația copilului. „Acum ia bine seama să nu bei nici vin, nici băutură tare, și să nu mănânci nimic necurat". Și aceeași opreliște trebuia să fie respectă de la început și pentru copil, cu adăugarea faptului că părul său nu trebuia să fie tăiat; copilul trebuia să fie închinat Domnului, ca nazireu, de la naștere. {PP 560.2}

Femeia l-a căutat pe soțul ei și, după ce i L-a descris pe Înger, a repetat solia Sa. Temându-se ca nu cumva să se facă vreo greșeală în lucrarea însemnată încredințată ei, bărbatul s-a rugat după aceea: „Doamne, Te rog, să mai vină o dată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis, și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște". {PP 560.3}

Când, mai târziu, Îngerul S-a arătat din nou, întrebarea îngrijorată a lui Manoah a fost: „Acum, dacă se va împlini cuvântul Tău, ce va trebui să păzim cu privire la copil, și ce va fi de făcut?" Îndrumările anterioare au fost repetate: „Femeia să se ferească de tot ce i-am spus. Să nu guste nici un rod din viță, să nu bea nici vin, nici băutură tare și să nu mănânce nimic necurat; să păzească tot ce i-am poruncit". {PP 560.4}

Copilul făgăduit lui Manoah era rânduit de Dumnezeu să facă o lucrare însemnată, iar pentru a câștiga însușirile necesare acestei însărcinări era nevoie să fie bine îndrumate atât deprinderile mamei, cât și ale copilului. După porunca Îngerului, Manoah nu trebuia să-i îngăduie soției sale să bea vin sau băutură îmbătătoare și nici să mănânce ceva necurat. „Tot ce i-am poruncit" așa trebuia să facă. Copilul va fi influențat spre bine sau spre rău prin deprinderile mamei. Ea însăși trebuie să fie stăpânită de principii și să practice cumpătarea și stăpânirea de sine, dacă vrea într-adevăr binele copilului ei. Sfătuitori neînțelepți vor căuta să o convingă pe mamă că e nevoie să-și îndeplinească orice dorință și orice poftă; dar învățătura aceasta este greșită și nesănătoasă. Prin porunca expresă a lui Dumnezeu, mama este așezată sub cea mai solemnă obligație de a exercita stăpânire de sine. {PP 561.1}

Și atât tații, cât și mamele sunt părtași ai acestei răspunderi. Ambii părinți le transmit copiilor lor particularitățile lor corporale și spirituale, înclinațiile și poftele lor. Din cauza necumpătării părinților, adesea, copiii sunt lipsiți de putere morală și corporală. Cei ce folosesc băuturile alcoolice și tutunul le transmit copiilor poftele lor nesățioase, sângele lor aprins și nervii lor excitați. Oamenii desfrânați le lasă adesea ca moștenire urmașilor poftele lor nesfinte și chiar boli dezgustătoare. Și, întrucât copiii au și mai puțină putere să se împotrivească ispitei decât părinții lor, fiecare generație are tendința să decadă tot mai mult. Părinții sunt răspunzători în cea mai mare parte nu numai pentru patimile aprinse și poftele sucite ale copiilor lor, dar și pentru defectele multora care se nasc surzi, orbi, bolnăvicioși. {PP 561.2}

Fiecare tată și fiecare mamă ar trebui să se întrebe: „Ce să facem pentru copilul care se va naște?” Lucrarea influențelor dinainte de naștere este prea puțin apreciată de cei mai mulți; dar învățătura pe care Cerul le-a trimis-o acestor părinți evrei, și care a fost repetată de două ori în chipul cel mai solemn, arată cum privește Creatorul nostru această problemă. {PP 561.3}

Și nu era suficient ca făgăduitul copil să primească de la părinți o bună moștenire. Aceasta trebuia să fie urmată de o educație îngrijită și de formarea deprinderilor bune. Dumnezeu a poruncit ca viitorul judecător și salvator al lui Israel să fie îndrumat din copilărie către înfrânarea strictă a poftelor. Chiar de la naștere trebuia să fie nazireu, fapt prin care avea să-i fie totdeauna oprită folosirea vinului și a băuturilor îmbătătoare. Lecțiile de cumpătare, lepădare și stăpânire de sine trebuie date copilului chiar din fragedă pruncie. {PP 561.4}

Interdicția îngerului cuprindea în sine tot ce este „necurat”. Deosebirea dintre alimentele curate și necurate nu era doar o rânduială ceremonială și arbitrară, ci se sprijinea pe principii de sănătate. Prin observarea acestei deosebiri poate fi explicată, în mare măsură, vitalitatea deosebită care a caracterizat poporul iudeu mii de ani. Principiile cumpătării trebuie duse mai departe, trecând de simpla abținere de la folosirea băuturilor alcoolice. Folosirea alimentelor excitante sau indigeste este adesea tot atât de dăunătoare sănătății și, în multe cazuri, seamănă sămânța beției. Adevărata cumpătare ne învață să ne reținem de la tot ce este dăunător și să folosim cu pricepere pe cele sănătoase. Puțini sunt aceia care pricep așa cum ar trebui legătura strânsă ce există între deprinderile lor de viețuire și destoinicia lor în această viață și soarta lor veșnică. Apetitul trebuie să fie supus continuu puterilor morale și intelectuale. Trupul să slujească duhului, iar nu duhul trupului. {PP 562.1}

Făgăduința dată de Dumnezeu lui Manoah a fost împlinită la vremea ei prin nașterea unui fiu, căruia i s-a dat numele Samson. Pe măsură ce creștea, băiatul dovedea că era înzestrat cu o putere corporală nemaipomenită. Totuși, aceasta depindea nu atât de mult — cum de altfel știau prea bine și Samson, și părinții lui — de mușchii lui cei puternici, cât de starea lui de nazireu, al cărei semn era părul lui lung. Dacă ar fi îndeplinit poruncile dumnezeiești tot atât de credincios ca și părinții lui, Samson ar fi avut parte de o viață nobilă și fericită. Dar relațiile cu cei idolatri l-au stricat. Întrucât orășelul Țorea se afla aproape de hotarul filistenilor, Samson s-a împrietenit cu ei. În felul acesta, din tinerețe a avut relații strânse care i-au întunecat toată viața. Lui Samson i-a plăcut o tânără care locuia în orășelul filistean Timna și s-a hotărât să o ia de soție. Singurul

răspuns dat părinților săi temători de Dumnezeu, care s-au străduit să-l convingă să renunțe la planul său, a fost: „Îmi place”. În cele din urmă, părinții au cedat dorințelor lui și nunta a avut loc. {PP 562.2}

Chiar atunci când a ajuns la vârsta de bărbat, când trebuia să îndeplinească chemarea dumnezeiască — mai presus de toate, timpul când trebuia să-I rămână credincios lui Dumnezeu — Samson a intrat în legături cu vrăjmașii lui Israel. El n-a întrebat dacă Îl poate proslăvi mai bine pe Dumnezeu dacă se unește cu persoana pe care și-a ales-o singur sau dacă nu cumva se situează într-o poziție din care nu poate îndeplini scopul ce trebuia să fie realizat prin viața lui. Dumnezeu le-a făgăduit înțelepciune tuturor celor care caută să-L proslăvească, dar aceia care sunt nesățioși în a-și împlini poftele nu au nici o făgăduință. {PP 563.1}

Cât de mulți se poartă ca Samson! De câte ori se încheie căsătorii între credincioși și necredincioși, pentru că la alegere domnește înclinația soțului sau soției! Părțile nu cer sfat de la Dumnezeu și nici nu au în vedere onoarea Lui. Creștinismul trebuie să aibă o putere stăpânitoare asupra legăturilor de căsătorie; dar prea adesea se întâmplă ca principiile care duc la această unire să nu fie în concordanță cu principiile creștine. Satana caută fără încetare să-și sporească puterea asupra poporului lui Dumnezeu, îndemnându-l să încheie legământ cu supușii lui, iar pentru a ajunge la aceasta, el caută să trezească în inimi pasiuni nesfinte. Dar în Cuvântul Său, Domnul l-a învățat lămurit pe poporul Său să nu se unească cu aceia în care nu locuiește iubirea Lui. „Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii?” (2 Corinteni 6, 15.16.) {PP 563.2}

La sărbătoarea nunții lui, Samson a fost adus în legături de familie cu aceia care Îl urau pe Dumnezeul lui Israel. Acela care de bunăvoie intră în legături de felul acesta se va vedea constrâns să se conformeze, într-o măsură oarecare, obiceiurilor și datinilor tovarășilor săi. Timpul folosit în felul acesta este mai rău decât irosit. Se cultivă gânduri și se rostesc cuvinte care tind să dărâme cetățuia principiilor și să slăbească citadela sufletului. {PP 563.3}

Femeia, de dragul căreia Samson călcase porunca lui Dumnezeu, pentru ca să o aibă, s-a dovedit necredincioasă față de soțul ei chiar înainte de a se fi sfârșit sărbătoarea nunții. Indignat de această lipsă de credincioșie, Samson a părăsit-o și s-a întors singur, deocamdată, la casa părintească din Țorea. Mai târziu, după ce i s-a mai potolit mânia, când s-a întors să-și ia mireasa, a găsit-o căsătorită cu un altul. Apoi, când în răzbunarea lui a devastat semănăturile și viile filistenilor, i-a provocat prin aceasta s-o ucidă, cu toate că amenințările lor o duseseră la înșelăciunea aceea cu care a început necazul. Samson își dovedise puterea lui minunată când, cu mâna goală, a ucis un leu tânăr, iar la Ascalon a omorât treizeci de bărbați. De această dată, stăpânit de mânie din cauza uciderii barbare a soției sale, a pus mâna pe filisteni și „i-a bătut aspru”. Dorind apoi un adăpost mai sigur în fața vrăjmașilor săi, s-a retras la „stânca Etam” din Iuda. {PP 563.4}

În locul acesta a fost urmărit de o oaste puternică, iar locuitorii din Iuda, în spaima lor, s-au învoit să-l predea vrăjmașilor. Ca urmare a acestei hotărâri, trei mii de bărbați din Iuda s-au dus

la el. Dar, chiar în așa de mare număr fiind, nu ar fi îndrăznit să se apropie de el dacă nu s-ar fi simțit siguri că el nu le va face nici un rău concetățenilor lui. Samson s-a învoit să fie legat și predat filistenilor, dar le-a cerut mai întâi bărbaților lui Iuda făgăduința că nu-l vor ataca, constrângându-l în felul acesta să-i omoare. S-a lăsat deci legat cu două funii noi și a fost dus în tabăra vrăjmașilor, însoțit de strigăte de bucurie. Dar, în timp ce strigătele lor trezeau ecouri printre stânci, „Duhul Domnului a venit peste el". El a rupt frânghiile cele noi și tari ca și cum ar fi fost niște fire arse de foc. Apoi, luând în mână prima armă ce i-a stat la îndemână și care, deși nu era decât o falcă de măgar, a ajuns mai aprigă decât o sabie sau o suliță, i-a lovit pe filisteni până când au fugit îngroziți, lăsând și o mie de morți pe câmpul de bătaie. {PP 564.1}

Dacă ar fi fost gata să se unească cu Samson și să exploateze biruința, izraeliții ar fi scăpat de puterea apăsătorului. Dar ajunseseră lași și lipsiți de curaj. Ei au neglijat să împlinească însărcinarea pe care le-o dăduse Dumnezeu, și anume să-i alunge pe păgâni; se făcuseră părtași la datinile lor degradante, suferiseră ororile lor și le scuzaseră chiar și nedreptățile, atâta timp cât nu erau îndreptate împotriva lor. Când au fost aduși sub puterea apăsătorului, s-au plecat ca niște sclavi la această umilire de care ar fi putut să scape dacă ar fi ascultat de Dumnezeu. Chiar și atunci când Domnul a ridicat un salvator între ei, nu rareori l-au părăsit și s-au unit cu vrăjmașii. {PP 564.2}

După această biruință izraeliții l-au făcut pe Samson judecător și el a domnit douăzeci de ani peste Israel. Dar un pas greșit pregătește drumul pentru un altul. Samson călcase porunca lui Dumnezeu, luându-și o soție dintre filisteni, și din nou îndrăzni să meargă între ei — vrăjmașii lui de moarte acum — pentru a-și satisface o poftă nepermisă. Încrezându-se în marea lui putere care produsese atâta groază printre filisteni, se duse fără sfială la Gaza, intrând la o femeie desfrânată din locul acela. Locuitorii cetății au aflat de prezența sa și erau nerăbdători să se răzbune. Vrăjmașul era prins sigur înăuntrul zidurilor cetății celei mai întărite dintre toate cetățile; erau siguri de prada lor și așteptau dimineața pentru ca să-și definitiveze biruința. La miezul nopții Samson s-a trezit. Glasul acuzator al conștiinței îl umplea de neliniște la gândul că a călcat legământul de nazireu. Dar, în ciuda păcatului său, îndurarea lui Dumnezeu nu-l părăsise. Din nou l-a ajutat puterea Lui minunată pentru a-l scăpa. Mergând la porțile cetății, le-a smuls din locul lor și le-a dus împreună cu stâlpii și zăvoarele lor pe vârful unui deal, pe drumul către Ierihon. {PP 564.3}

Dar cu toate că abia scăpase, nu s-a lăsat de faptele lui rele. Nu a mai îndrăznit să se ducă între filisteni, dar a continuat să caute acele plăceri senzuale care l-au dus la pieire. „După aceea a iubit o femeie în valea Sorec", nu departe de locul său de naștere. Numele ei era Dalila, „mistuitoarea". Valea Sorec era vestită pentru viile ei; și acestea erau o ispită pentru nazireul călător, care începuse să consume vin, și în felul acesta rupsese încă una dintre legăturile care îl uneau cu Dumnezeu și sfințenia Sa. Filistenii urmăreau de aproape tot ce făcea vrăjmașul lor, iar când el s-a înjosit prin această nouă legătură de iubire, s-au hotărât să-l nimicească prin Dalila. {PP 565.1}

O delegație formată din bărbații cel mai bine văzuți din fiecare provincie a filistenilor a fost trimisă în valea Sorec. Ei nu îndrăzneau să încerce să-l prindă cât timp era stăpânit de puterea lui cea mare, dar planul era să afle, dacă era posibil, secretul puterii lui. De aceea au mituit-o pe Dalila cu bani, ca să afle lucrul acesta și să li-l dezvăluie. {PP 565.2}

De câte ori trădătoarea îl urmărea cu întrebările ei, el o înșela, spunând că și peste el ar veni slăbiciunea celorlalți oameni dacă s-ar purta cu el într-un anumit mod. Când ea punea la încercare afirmația lui, se dovedea că este o înșelăciune. Atunci, învinovățindu-l că o înșeală, i-a spus: „Cum poți spune: «Te iubesc!» când inima ta nu este cu mine? Iată că de trei ori ți-ai bătut joc de mine și nu mi-ai spus de unde-ți vine puterea ta cea mare". De trei ori avusese Samson dovada palpabilă că filistenii erau învoiți cu amanta lui să-l distrugă; dar de câte ori uneltirea ei eșua, ea spunea că a fost o glumă, iar el alunga orbește teama. {PP 565.3}

În fiecare zi Dalila insista cu cererea ei, până când „sufletul său s-a umplut de o neliniște de moarte"; dar, cu toate acestea, o putere ciudată îl ținea legat de ea. Biruit în cele din urmă, Samson i-a destăinuit taina: „Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pântecele maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, aș slăbi, și aș fi ca oricare alt om". Imediat a fost trimis un sol la domnitorii filistenilor, stăruind pe lângă ei să vină fără întârziere. În timp ce luptătorul dormea, pletele grele ale părului de pe capul lui au fost îndepărtate. Apoi ea strigă așa cum făcuse și de trei ori mai înainte: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!" Trezindu-se brusc, el a crezut că va putea să-și folosească puterea nimicindu-i, așa cum făcuse și altădată; dar brațele lipsite de putere nu l-au mai ascultat și și-a dat seama că „Domnul Se lepădase de el". După ce i-a fost tăiat părul, Dalila a început să-l necăjească, să-l facă să sufere, punând astfel la încercare puterea lui, deoarece filistenii nu îndrăzneau să se apropie de el până ce nu erau pe deplin convinși că-l părăsise puterea. Atunci au pus mâna pe el și l-au dus la Gaza, după ce mai întâi i-au scos ambii ochi. Aici a fost legat cu lanțuri în închisoarea lor și pus la munci grele. {PP 566.1}

Ce schimbare se petrecuse cu cel care fusese judecătorul și viteazul lui Israel! Acum era slab, orb, rob și constrâns să facă cele mai înjositoare lucrări. Pas cu pas, călcase condițiile sfintei sale chemări. Dumnezeu avusese față de el îndelungă răbdare; dar pentru că se dăduse atât de mult în voia păcatului, încât și-a trădat taina puterii, Domnul S-a îndepărtat de el. Nu era nici o putere în părul său lung, dar era un semn al credincioșiei lui față de Dumnezeu; și când simbolul a fost sacrificat prin lăsarea în voia împlinirii patimilor, binecuvântările — al căror semn era — au fost și ele pierdute. {PP 566.2}

În suferințele și înjosirea sa de a fi batjocura filistenilor, Samson a învățat mai mult cu privire la slăbiciunea sa decât oricând mai înainte, iar necazurile l-au adus la pocăință. Pe măsură ce părul îi creștea, îi revenea treptat, treptat și puterea; dar vrăjmașii lui, care-l considerau un prizonier închis și fără nici un sprijin, nu-și făceau nici o grijă. {PP 566.3}

Filistenii le atribuiau zeilor lor biruința și, plini de bucurie, aduceau ocări Dumnezeului lui Israel. S-a hotărât o sărbătoare în cinstea lui Dagon, zeul pește, „apărătorul mării". Din orașe și din sate, s-au adunat poporul și toți domnitorii din podișul filistean. Mulțime de închinători

umpleau templul cel mare și se îngrămădeau în galeriile aflate de-a lungul acoperișului. Era o scenă de sărbătoare și bucurie. Au fost aduse jertfe și apoi a urmat muzica și praznicul. Apoi, ca cel mai însemnat trofeu al puterii lui Dagon, a fost adus Samson. Apariția lui Samson i-a făcut pe toți să izbucnească în strigăte de bucurie. Poporul și domnitorii l-au slăvit pe zeul lor, care îl biruise pe acela care „pustia țara și ne înmulțea morții". După un timp, ca și când era obosit, Samson a cerut voie să se rezeme de cei doi stâlpi centrali pe care se sprijinea acoperișul templului. Atunci s-a rugat în inima lui: „Doamne, Dumnezeule, adu-ți aminte de mine, Te rog, Dumnezeule, dă-mi putere numai de data acesta, și cu o singură lovitură să-mi răzbun pe filisteni pentru cei doi ochi ai mei!" Zicând aceste cuvinte, a cuprins cei doi stâlpi cu brațele sale puternice și, strigând: „Să mor împreună cu filistenii", „s-a plecat cu toată puterea", iar acoperișul s-a prăbușit, nimicind dintr-o singură lovitură toată mulțimea cea mare. Așa încât „cei pe care i-a prăpădit la moartea lui au fost mai mulți decât cei pe care îi omorâse în timpul vieții". {PP 566.4}

Zeul și adoratorii lui, preoții și țăranii, nobilii și ostașii au fost îngropați laolaltă sub ruinele templului lui Dagon. Între ei se afla trupul uriaș al aceluia care fusese ales de Dumnezeu ca eliberator al poporului Său. Vestea acestei morți fulgerătoare a fost dusă în țara lui Israel și rudele au venit de pe dealurile lor și au luat trupul neînsuflețit al viteazului mort. Apoi „s-au suit înapoi și l-au îngropat între Țorea și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoah". {PP 567.1}

Făgăduința lui Dumnezeu, că prin Samson „va începe să izbăvească pe Israel de mâna filistenilor", se împlinise; dar cât de întunecoasă și teribilă fusese istoria acestei vieți, care ar fi putut să fie o laudă pentru Dumnezeu și o cinste pentru popor! Dacă Samson ar fi rămas credincios chemării sale cerești, planul lui Dumnezeu s-ar fi putut realiza pentru onoarea și slava Sa. Dar el s-a lăsat în voia ispitelor, iar misiunea lui s-a împlinit în înfrângere, robie și moarte. {PP 567.2}

Fizic, Samson era cel mai puternic om de pe pământ, dar în ce privește stăpânirea de sine, cinstea și tăria sufletească se găsea printre cei mai slabi. Mulți privesc în chip greșit patimile tari ca fiind tărie de caracter, când de fapt omul care se lasă stăpânit de patimile sale este un om slab. Adevărata mărime a unui om se măsoară după tăria sentimentelor pe care și le stăpânește, și nu după a acelora care-l stăpânesc. {PP 567.3}

Grija providențială a lui Dumnezeu fusese asupra lui Samson, ca să poată fi pregătit să îndeplinească lucrarea pe care fusese chemat s-o facă. Chiar de la începutul vieții sale fusese înconjurat de situații favorabile dezvoltării tăriei fizice, vigorii intelectuale și curăției morale. Dar, sub influența prietenilor lui răi, el s-a desprins din legătura lui cu Dumnezeu, singura capabilă să-l păstreze pe om în siguranță, și a fost smuls de curentul răului. Aceia care sunt ispitiți pe calea datoriei trebuie să fie siguri că Dumnezeu îi sprijine; dar dacă oamenii se așează de bună voie sub puterea ispitei, vor cădea mai curând sau mai târziu. {PP 568.1}

Satana se străduiește cu toată puterea lui să-i rătăcească tocmai pe aceia pe care are de gând să-i folosească Dumnezeu ca unelte ale Sale în vederea ajungerii unui anumit scop. El ne atacă în părțile noastre slabe și caută ca, prin slăbiciunile caracterului nostru, să stăpânească asupra

întregii ființe; și el știe că va avea succes dacă omului îi plac aceste slăbiciuni. Dar nu e nevoie ca cineva să fie înfrânt. Omul nu este lăsat să biruie puterea răului numai prin propriile sale puteri, prin eforturile sale slabe. Ajutorul este la îndemână și îi va fi oferit oricărui suflet care-l cere din toată inima. Îngerii lui Dumnezeu, care urcă și coboară pe scara pe care a văzut-o Iacov în viziune, îi vor ajuta pe toți cei care vor să urce până la cele mai înalte culmi ale cerului. {PP 568.2}

Capitolul 55 — Copilul Samuel

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 1; 2, 1-11.

Elcana, un levit din muntele lui Efraim, era un bărbat cu stare și cu influență, care Îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El. Ana, soția lui, era o femeie plină de evlavie, blândă și modestă. Caracterul ei se remarca printr-o profundă seriozitate și o credință sinceră. {PP 569.1}

Binecuvântarea căutată cu atâta râvnă de toți evreii era reținută de la această pereche temătoare de Dumnezeu: în casa lor nu se auzea glas vesel de copil, iar dorința de a-și perpetua numele l-a făcut pe soț — așa cum se întâmplase cu mulți alții — să încheie o a doua căsătorie. Dar pasul acesta, care fusese făcut din lipsă de credință, nu a adus fericire. S-au adăugat la familie băieți și fete; dar bucuria și frumusețea sfintei rânduieli divine a fost întinată, iar pacea familiei nimicită. Penina, noua soție, era geloasă și mărginită și se purta cu îngâmfare și neobrăzare. Pentru Ana părea că pierise orice nădejde, iar viața i se arăta ca o povară; cu toate acestea, ea suporta încercarea cu blândețe și fără să murmure. {PP 569.2}

Elcana ținea cu credincioșie prescripțiile divine. Serviciul divin la Silo mai funcționa încă, dar, din cauza dezordinii în desfășurarea slujbei, el nu era chemat să-și facă serviciul la templu, așa cum i se cuvenea unui levit. Cu toate acestea, el se suia cu familia lui, pentru ca să ia parte la adunările rânduite, unde să se închine și să aducă jertfe. {PP 569.3}

Duhul cel rău care pătrunsese în viața lui de familie se furișa chiar și la sărbătorile sfinte, care erau în legătură cu serviciul divin. După ce se aducea jertfa de mulțumire, întreaga familie se aduna după obiceiul tradițional la o serbare solemnă, dar voioasă. Cu acest prilej, Elcana dădea mamei copiilor lui câte o parte pentru ea și pentru fiecare fiu și fiică; iar ca semn al prețuirii lui, Anei îi dădea o parte îndoită, ca să-i arate că iubirea lui față de ea era aceeași ca și când ar fi avut un fiu. Arsă de gelozie, a doua soție cerea atunci, ca una care era privilegiată de Dumnezeu, să-i dea ei întâietate și râdea de Ana din cauză că nu avea copii, socotind că acesta e un semn că Dumnezeu nu are plăcere de ea. Lucrul acesta se repeta de la an la an, până când Ana nu a mai putut să sufere. Nemaiputând să-și ascundă durerea, ea a început să plângă în hohote și a plecat de la masă. În zadar căută soțul ei să o mângâie. „Ana, pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce ți-e întristată inima?” zicea el. „Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?” (1 Samuel 1, 8.) {PP 569.4}

Ana nu a rostit nici o mustrare. Ea a lăsat asupra Domnului povara pe care nu o putea împărți cu nici un prieten de pe pământ. Se rugă stăruitor ca El să îndepărteze de la ea ocara și să-i acorde darul scump de a avea un fiu pe care să-l îngrijească și să-l crească pentru El. Ea făcu și un vot solemn, că îl va consacra chiar de la naștere pe fiul ei lui Dumnezeu, dacă i se va asculta cererea. Ana se apropiase de intrarea cortului întrunirii și, în amărăciunea sufletului ei, „se ruga și plângea”. Totuși, în tăcere ea comunica cu Dumnezeu fără a rosti vreun cuvânt. În timpurile acelea rele, rareori se vedea o astfel de rugăciune. Petrecerile nesfinte și chiar bețiile nu erau ceva neobișnuit, chiar la sfintele sărbători; și, când a văzut-o pe Ana, marele preot Eli și-a

închipuit că era beată de vin. Crezând că i se cuvine să-i dea o mustrare binemeritată, strigă la ea cu asprime: „Până când vei fi beată? Du-te de te trezește!” {PP 570.1}

Îndurerată și înspăimântată, Ana îi răspunse cuviincios: „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare; ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărare m-a făcut să vorbesc până acum”. {PP 570.2}

Marele preot a fost adânc impresionat, căci era un om al lui Dumnezeu, și, în loc de mustrare, a rostit o binecuvântare: „Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o”. {PP 570.3}

Rugăciunea Anei a fost ascultată; ea a primit darul pe care-l ceruse cu atâta ardoare. Privind la copil, ea l-a numit Samuel, „căci de la Domnul l-am cerut”. Îndată ce copilul a fost destul de mare pentru a fi despărțit de mama lui, ea și-a împlinit juruința. Își iubea copilul cu tot devotamentul inimii de mamă; privind la puterile lui ce creșteau și ascultându-i vorbirea copilărească, iubirea ei îl învăluia tot mai mult în fiecare zi. Era unicul ei fiu, darul deosebit al Cerului; dar ea îl primise ca pe o comoară consacrată lui Dumnezeu și nu voia să oprească ce era al Dătătorului. {PP 570.4}

Ana a mers din nou cu soțul ei la Silo și i-a adus preotului, în Numele lui Dumnezeu, darul ei scump, zicând: „Domnul meu, iartă-mă! Cât este de adevărat că sufletul meu trăiește, domnul meu, atât este de adevărat că eu sunt femeia care stăteam aici lângă tine și mă rugam Domnului. Pentru copilul acesta mă rugam, și Domnul a ascultat rugăciunea pe care I-o făceam. De aceea vreau să-l dau Domnului; toată viața lui să fie dat Domnului”. Eli a fost adânc mișcat de credința și evlavia acestei femei din Israel. El însuși era un tată prea îngăduitor și s-a simțit umilit și osândit când a văzut jertfa cea mare a acestei mame care se despărțea de unicul ei fiu pentru a-l consacra în slujba lui Dumnezeu. A trebuit să se acuze pe sine însuși din pricina iubirii sale egoiste și, în umilință și devoțiune, s-a plecat înaintea Domnului și s-a rugat. {PP 571.1}

Sufletul mamei era plin de iubire și bucurie și dorea din toată inima să-și reverse recunoștința înaintea lui Dumnezeu. Duhul profeției a venit asupra ei, iar Ana s-a rugat și a zis: {PP 571.2}

„Mi se bucură inima în Domnul;

Puterea mea a fost înălțată de Domnul;

Mi s-a deschis larg gura

Împotriva vrăjmașilor mei,

Căci mă bucur de ajutorul Tău.

Nimeni nu este sfânt ca Domnul;

Nu este alt Dumnezeu decât Tine;

Nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru.

Nu mai vorbiți cu atâta îngâmfare,

Să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie;

Căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul,

Și toate faptele sunt cântărite de El....

Domnul omoară și învie,

El coboară în locuința morților

Și El scoate de acolo.

Domnul sărăcește și El îmbogățește,

El smerește și El înalță.

El ridică din pulbere pe cel sărac,

Ridică din gunoi pe cel lipsit,

Ca să-i pună să șadă alături cu cei mari.

Și le dă de moștenire un scaun de domnie

Îmbrăcat în slavă;

Căci ai Domnului sunt stâlpii pământului,

Și pe ei a așezat El lumea.

El va păzi pașii prea iubiților Lui,

Dar cei răi vor fi nimiciți în întuneric;

Căci omul nu va birui prin putere.

Vrăjmașii Domnului vor tremura, Din înălțimea cerului

El Își va arunca tunetul asupra lor;

Domnul va judeca marginile pământului.

El va da Împăratului Său putere,

Și El va înălța tăria Unsului Lui.” {PP 571.3}

Cuvintele Anei erau profetice și vorbeau atât despre David, care trebuia să domnească peste Israel ca împărat, cât și despre Mesia, Unsul Domnului. Imnul acesta amintea mai întâi despre o femeie neobrăzată și certăreață, trecea apoi la înfrângerea vrăjmașilor lui Dumnezeu, pentru ca apoi să arate biruința finală a poporului celor mântuiți. {PP 572.1}

De la Silo, Ana s-a înapoiat liniștită acasă, la Rama, și l-a lăsat pe copilul Samuel, pentru a fi educat în vederea slujbei în casa Domnului, sub conducerea marelui preot. De la primele licăriri ale minții ea îl învățase pe copil să-L iubească și să-L onoreze pe Dumnezeu și să se socotească proprietatea Domnului. Prin toate cele cunoscute din jurul lui, ea căutase să-i înalțe gândurile la Creator. Când a fost despărțită de copil, iubirea ei nu a încetat. În fiecare zi, el era obiectul rugăciunilor ei. În fiecare an, îi lucra cu mâna ei o hăinuță și când, împreună cu soțul ei, se urca la Silo ca să se roage, îi dădea copilului această amintire a iubirii ei. Fiecare fir din hăinuță era împletit cu o rugăciune ca el să fie curat, nobil și sincer. Ea nu a cerut în rugăciune mărire lumească pentru fiul ei, dar a stăruit cu toată râvna ca el să ajungă la mărirea aceea pe care o prețuiește Cerul — să-L onoreze pe Dumnezeu și să fie o binecuvântare pentru semenii lui. {PP 572.2}

Ce răsplătire a avut Ana! și ce încurajare spre credincioșie este exemplul ei! Fiecărei mame i-au fost încredințate prilejuri de o valoare ce nu poate fi măsurată și interese nemărginit de scumpe. Cercul modest de activitate și îndeplinirea unor datorii fără strălucire, pe care multe femei le privesc ca pe o sarcină obositoare, trebuie să fie socotite ca o lucrare nobilă și măreață. Este privilegiul mamei să devină o binecuvântare pentru omenire prin influența ei, iar îndeplinirea acestei îndatoriri va aduce bucurie propriei ei inimi. Ea poate să netezească drumul care, prin soare și umbră, duce spre înălțimi mărețe. Dar numai atunci când ea caută să urmeze în propria ei viață învățăturile Domnului Hristos, numai atunci poate nădăjdui mama să formeze caracterul copiilor ei după chipul divin. Lumea e plină de influențe dăunătoare. Moda și moravurile exercită o mare putere asupra tineretului. Dacă mama este delăsătoare în ce privește datoria ei de a da învățătură, a îndruma și a înfrâna, copiii vor accepta de la sine răul și

se vor depărta de bine. Fiecare mamă să se înfățișeze cât mai des înaintea Mântuitorului cu rugăciunea: „Învață-ne ce să păzim cu privire la copil și ce avem de făcut!” Să ia seama la îndrumările date de Dumnezeu în Cuvântul Său și va primi înțelepciune, după cum va avea nevoie. {PP 572.3}

„Tânărul Samuel creștea mereu și era plăcut Domnului și oamenilor”. Cu toate că și-a petrecut anii în serviciul Sanctuarului, consacrat lui Dumnezeu, tânărul Samuel nu a fost cruțat de influențe rele și nici de exemple păcătoase. Fiii lui Eli nu se temeau de Dumnezeu și nici nu-l onorau pe tatăl lor; dar Samuel nici nu le căuta tovărășia și nici nu se lua după căile lor rele. Străduința sa continuă era să devină ceea ce Dumnezeu dorea ca el să fie. Orice tânăr are privilegiul acesta. Lui Dumnezeu Îi place foarte mult când copiii, oricât de mici, se consacră în slujba Lui. {PP 573.1}

Samuel fusese dat în grija lui Eli, iar drăgălășenia caracterului lui a trezit o caldă afecțiune din partea bătrânului preot. Era prietenos, mărinimos, ascultător și respectuos. Eli, amărât de abaterile propriilor săi fii, găsea odihnă, mângâiere și binecuvântare în prezența ucenicului său. Samuel era gata să slujească și era iubitor; niciodată nu și-a iubit un tată mai duios fiul, decât l-a iubit Eli pe acest tânăr. Era ceva neobișnuit ca între înaltul judecător al națiunii și acest copil umil să fie legături atât de strânse. Când slăbiciunile bătrâneții îl prindeau și era copleșit de griji

și mustrări de conștiință din pricina purtării stricate a propriilor săi fii, Eli se apropia de Samuel ca să găsească mângâiere. {PP 573.2}

Era obiceiul ca leviții să nu intre în lucrarea lor înainte de vârsta de douăzeci și cinci de ani, dar Samuel a făcut o excepție de la această regulă. În fiecare an a văzut cum i se încredințau noi slujbe însemnate și, încă de când era copil, i s-a dat să poarte un efod de in, ca semn al consacrării lui în slujba Sanctuarului. Oricât de tânăr a fost Samuel la data aducerii lui pentru a sluji în Sanctuar, i s-au încredințat chiar de atunci lucrări în slujba Domnului, potrivit cu capacitatea lui. Acestea au fost la început foarte modeste și nu întotdeauna plăcute; dar au fost îndeplinite cât se putea mai bine și cu inimă voioasă. Religia lui se extindea asupra tuturor îndatoririlor vieții. El se socotea un serv al lui Dumnezeu, iar lucrarea sa — ca fiind a lui Dumnezeu. Eforturile lui erau primite, pentru că erau generate de iubirea față de Dumnezeu și de o sinceră dorință de a face voia Lui. În felul acesta, Samuel a ajuns un conlucrător al Domnului cerului și al pământului. Iar Dumnezeu l-a învrednicit să îndeplinească o mare lucrare pentru Israel. {PP 573.3}

Dacă copiii ar fi învățați să considere șirul neîntrerupt al datoriilor umile de fiecare zi, rânduite lor de Dumnezeu, ca o școală, în care trebuie să se formeze pentru a putea ajunge să facă un serviciu credincios și rodnic, cât de atrăgătoare și onorabilă s-ar dovedi lucrarea lor. Fiecare datorie, privită ca fiind de îndeplinit pentru Domnul, îi dă omului un imbold deosebit să facă până și cea mai modestă lucrare și îi leagă pe lucrătorii de pe pământ de ființele sfinte, care fac voia Domnului din cer. {PP 574.1}

Succesul în viața aceasta și succesul de a câștiga o viață viitoare depind de o credincioasă și conștiincioasă luare aminte la cele mici. Desăvârșirea se vede în operele cele mai mărunte ale lui Dumnezeu tot atât de bine ca și în cele mai mărețe. Mâna care a așezat în spațiu lumile este aceeași care a creat cu delicată iscusință crinii câmpului. Iar în măsura în care Dumnezeu este desăvârșit în ale Sale, în aceeași măsură trebuie să fim și noi desăvârșiți în ale noastre. Făptura bine cumpănită a unui caracter frumos și puternic se clădește prin îndeplinirea personală a datoriilor. Credincioșia să caracterizeze viața noastră atât în lucrurile cele mai mari, cât și în cele mici. Purtarea cinstită în cele mici, îndeplinirea micilor lucrări de credincioșie și amabilitate vor lumina cărarea vieții, iar atunci când lucrarea noastră pe pământ se va încheia, se va dovedi că fiecare datorie împlinită cu credincioșie a avut o influență spre bine, influență care nu va trece niciodată. {PP 574.2}

Tinerii zilelor noastre pot ajunge tot atât de scumpi înaintea Domnului ca și Samuel. Prin faptul că își mențin cu credincioșie integritatea creștină, ei pot să exercite o puternică influență în lucrarea de reformațiune. De astfel de oameni este nevoie astăzi. Dumnezeu are pentru fiecare dintre aceștia o lucrare. Niciodată n-au izbutit oamenii să aibă rezultate mai mari pentru Dumnezeu și pentru oameni decât cele ce pot fi realizate chiar în zilele noastre de aceia care vor fi credincioși în cele încredințate lor de Dumnezeu. {PP 574.3}

Capitolul 56 — Eli și fiii săi

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 2, 12-36.

Eli era preot și judecător în Israel. El ocupa locul cel mai de frunte și de cea mai mare răspundere în poporul lui Dumnezeu. Ca unul care fusese ales de Dumnezeu în slujba sfântă a preoției și așezat în cel mai înalt scaun judecătoresc din țară, el era privit de popor ca fiind un model și exercita o mare influență asupra semințiilor lui Israel. Dar, cu toate că fusese chemat să cârmuiască întregul popor, el nu cârmuia în propria sa familie. Eli era un tată îngăduitor. Întrucât îi plăceau liniștea și pacea, nu-și folosea autoritatea pentru a înfrânge relele deprinderi și pasiuni ale copiilor săi. În loc să-i judece sau să-i pedepsească, mai bine se supunea voii lor și-i lăsa să umble pe căile lor. În loc să considere educația fiilor săi ca fiind una dintre cele mai de seamă răspunderi ale sale, el trata problema aceasta ca pe ceva de mică însemnătate. Preotul și judecătorul lui Israel nu a fost lăsat în întuneric cu privire la datoria lui de a-i înfrâna și conduce pe copiii pe care i-i dăduse Dumnezeu. Dar Eli s-a dat înapoi de la datoria sa deoarece ea îi cerea să se împotrivească voinței fiilor săi, să-i pedepsească și să le interzică un astfel de comportament. Fără să mai cumpănească urmările îngrozitoare care aveau să vină datorită atitudinii sale, el i-a lăsat pe copii mai departe să facă tot ce voiau și a neglijat datoria de a-i educa pentru serviciul lui Dumnezeu și pentru datoriile vieții. {PP 575.1}

Dumnezeu spusese despre Avraam: „Știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine”. (Geneza 18, 19.) Dar Eli le-a îngăduit copiilor să-l stăpânească. Tatăl a ajuns să fie supus copiilor. Blestemul abaterii s-a văzut lămurit în viața stricată și purtarea care caracteriza felul de viață al copiilor săi. Ei nu apreciau cum trebuie caracterul lui Dumnezeu și sfințenia Legii Sale. A fi în slujba Lui era pentru ei un lucru de rând. Din tinerețe erau deprinși cu Sanctuarul și serviciul lui; dar, în loc să devină mai evlavioși, ei au pierdut orice simț al sfințeniei și însemnătății lui. Tatăl nu le corectase lipsa de respect față de autoritatea lui, nu pusese frâu disprețului lor față de serviciul solemn de la Sanctuar, iar când au ajuns la vârsta maturității, ei erau plini de roadele ucigătoare ale îndoielii și revoltei. {PP 575.2}

Cu toate că nu erau corespunzători nicidecum pentru acest serviciu, ei au fost așezați totuși ca preoți în Sanctuar, pentru a sluji înaintea lui Dumnezeu. Domnul dăduse cele mai lămurite îndrumări cu privire la aducerea jertfelor; dar acești bărbați netemători de Dumnezeu au adus disprețul lor față de autoritate chiar și în serviciul divin și n-au luat aminte la legea privitoare la jertfe, care trebuia să fie aduse în chipul cel mai solemn. Sacrificiile care arătau spre moartea Domnului Hristos aveau scopul de a păstra în inima oamenilor credința în Răscumpărătorul care urma să vină; de aceea era de cea mai mare însemnătate ca îndrumările Domnului cu privire la ele să fie urmate în toate amănuntele. Îndeosebi jertfele de mulțumire erau o dovadă a recunoștinței față de Dumnezeu. La jertfele acestea se ardea pe altar numai grăsimea, o anumită parte era rezervată preotului, dar partea cea mai mare era înapoiată celui care aducea jertfa și trebuia consumată de el și prietenii lui la masa de jertfă. În felul acesta, toate inimile aveau să

fie îndreptate în recunoștință și credință către marea Jertfă care urma să ridice păcatele lumii. {PP 576.1}

Fiii lui Eli, în loc să-și dea seama de solemnitatea acestui act simbolic, nu se îngrijeau de altceva decât să-și satisfacă lăcomia. Nemulțumiți cu partea din jertfa de mulțumire ce le revenea, ei doreau încă o parte, iar numărul mare al jertfelor anuale le oferea prilejul preoților să se îmbogățească în dauna poporului. Ei nu numai că cereau mai mult decât li se cuvenea, dar nici nu mai aveau răbdare să aștepte până se ardea grăsimea, ca jertfă pentru Dumnezeu. Stăruiau să ia partea care le plăcea, iar dacă cineva ezita, amenințau că vor lua cu sila. {PP 576.2}

Această batjocură din partea preoților a făcut ca, în curând, serviciul divin să fie lipsit de însemnătatea lui sfântă și solemnă, căci poporul „nesocotea darurile Domnului”. Marea Jertfă antitipică, către care trebuia să se privească înainte, nu mai era recunoscută. „Tinerii aceștia se făceau vinovați înaintea Domnului de un foarte mare păcat”. {PP 576.3}

Acești preoți necredincioși nesocoteau de asemenea Legea lui Dumnezeu și își dezonorau serviciul sfânt prin purtările lor josnice și pătimașe; și, cu toate acestea, continuau să mânjească prin prezența lor locașul lui Dumnezeu. O mare parte din popor, plină de indignare din cauza purtării nelegiuite a lui Hofni și Fineas, a încetat să mai vină la locul rânduit pentru închinare. În felul acesta, cultul rânduit de Dumnezeu ajunsese să fie disprețuit și părăsit, pentru că era legat cu păcatele oamenilor nelegiuiți, iar cei a căror inimă era înclinată spre rău erau încurajați la păcat. Nelegiuirea, ticăloșia și chiar idolatria au ajuns să crească în chip înspăimântător. {PP 576.4}

Eli săvârșise o mare greșeală prin faptul că îngăduise ca fiii lui să slujească în serviciul sfânt. Scuzând purtarea lor într-un fel sau altul, ajunsese orb față de păcatele lor; dar, în cele din urmă, ei au ajuns la un punct unde el nu mai putea închide ochii față de ticăloșiile săvârșite. Poporul s-a plâns de faptele lor de oprimare și marele preot a fost necăjit și amărât. N-a mai putut să tacă. Dar fiii lui se deprinseseră să se gândească numai la ei înșiși și nu le mai păsa de alții. Au observat amărăciunea tatălui lor, dar inima lor împietrită nu a fost mișcată. Au auzit îndemnurile lui blânde, dar ele n-au făcut nici o impresie asupra lor și nici nu au fost dispuși să-și schimbe purtarea lor rea, cu toate că au fost avertizați de urmările păcatelor lor. Dacă Eli s-ar fi purtat drept cu fiii lui nelegiuiți, aceștia ar fi fost demiși din slujba preoțească și ar fi fost pedepsiți cu moartea. Dar, pentru că s-a temut să aducă asupra lor ocară și condamnare în mod public, el le-a admis să rămână mai departe, să-și amestece păcătoșenia cu serviciul sfânt al lui Dumnezeu și să arunce asupra cauzei adevărului o ocară care n-a putut fi îndepărtată mulți ani. Dar, întrucât judecătorul lui Israel și-a neglijat datoria, Dumnezeu a luat problema în mâna Sa. {PP 577.1}

„Un om al lui Dumnezeu a venit la Eli și i-a zis: Așa vorbește Domnul: «Nu M-am descoperit Eu casei tatălui tău, când era în Egipt, în casa lui Faraon? Eu l-am ales dintre toate semințiile lui Israel ca să fie în slujba Mea, în preoție, ca să se suie la altarul Meu, să ardă tămâia, și să poarte efodul înaintea Mea; și am dat casei tatălui tău toate jertfele mistuite de foc și aduse de copiii lui Israel. Pentru ce călcați voi în picioare jertfele Mele și darurile Mele, care am

poruncit să se facă în locașul meu? Și cum se face că tu cinstești pe fiii tăi mai mult decât pe Mine, ca să vă îngrășați din cele dintâi roade luate din toate darurile poporului meu Israel?» De aceea iată ce zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Spusesem că și casa ta și casa tatălui tău au să umble totdeauna înaintea Mea. Și acum, zice Domnul, departe de Mine lucrul acesta! Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți.... Eu Îmi voi pune un preot credincios, care va lucra după inima Mea și după sufletul Meu; îi voi zidi o casă stătătoare, și va umbla totdeauna înainte Unsului Meu!»" {PP 577.2}

Dumnezeu îl acuzase pe Eli că îi onorează mai mult pe fiii săi decât pe Domnul. El îngăduise ca jertfa rânduită de Dumnezeul lui Israel ca binecuvântare să devină un obiect de scârbă, mai degrabă decât să-i facă de rușine pe fiii săi din cauza purtării lor nelegiuite și înjositoare. Aceia care, orbiți de iubirea față de copiii lor, își urmează înclinația, lăsându-i să-și satisfacă poftele egoiste, și nu apără autoritatea lui Dumnezeu, mustrându-le păcatele și pedepsind răul, arată lămurit că își onorează mai mult copiii decât pe Dumnezeu. {PP 578.1}

Dumnezeu l-a considerat răspunzător pe Eli, ca preot și judecător în Israel, pentru starea morală și religioasă a poporului său și în mod special pentru caracterul fiilor săi. La început, ar fi trebuit să pună capăt răului prin măsuri mai blânde; dar, dacă acestea nu erau suficiente, ar fi trebuit să înfrângă răul prin măsurile cele mai aspre. Prin faptul că nu mustra răul și nu exercita dreptatea împotriva păcatului, a atras asupra sa neplăcerea lui Dumnezeu. Nu se putea pune încredere în el ca să-l păstreze pe Israel în curăție. Aceia care au prea puțin curaj de a mustra răul, sau care, prin nepăsare sau lipsă de interes, nu fac eforturi serioase de a curăți familia sau comunitatea lui Dumnezeu sunt făcuți răspunzători pentru răul care rezultă din neglijarea datoriei lor. Suntem la fel de răspunzători pentru răul pe care l-am fi putut opri prin exercitarea autorității părintești sau spirituale, ca și cum noi înșine am fi săvârșit fapta respectivă. {PP 578.2}

Eli nu și-a condus familia după principiile pe care le dăduse Dumnezeu pentru cârmuirea familiei. El ținea cont de propriile sale păreri. Tatăl duios trecuse cu vederea greșelile și păcatele fiilor în copilărie, amăgindu-se cu gândul că pornirile lor rele se vor pierde de la sine cu trecerea vremii. Și astăzi, mulți săvârșesc aceeași greșeală. Își închipuie că știu o cale mai bună de educare a copiilor decât aceea pe care o dă Dumnezeu în Cuvântul Său. Ei cultivă tendințe greșite în copii și se scuză, spunând: „Sunt prea mici pentru a fi pedepsiți. Așteptați până se fac mai mari ca să li se poată înfățișa lucrurile în așa fel, ca să priceapă". Astfel, obiceiurile rele sunt lăsate să prindă putere până când ajung trăsături de caracter care sunt toată viața un blestem pentru ei și care vor fi reproduse în alții. {PP 578.3}

Nu este un blestem mai mare pentru o familie decât de a-i lăsa pe tineri să aibă propriul lor drum. Când părinții fac acest lucru și împlinesc fără discernământ toate poftele copiilor, îi răsfață în ceea ce știu că nu este spre binele lor, curând copiii pierd orice respect față de părinții lor, orice respect față de autoritatea lui Dumnezeu și a oamenilor, ajungând robii voinței lui Satana. Influența unei asemenea familii este larg răspândită și dezastruoasă pentru întreaga societate omenească. Ea crește până când ajunge un curent al răului, din pricina căruia au de suferit familii, grupări de oameni și întreaga societate. {PP 579.1}

Din cauza poziției sale, influența lui Eli era mai întinsă decât a unui om de rând. Felul lui de viață în familie era imitat de tot Israelul. Urmările dăunătoare ale vieții sale delăsătoare și comode s-au dat pe față în mii de familii care s-au luat după exemplul lui. Când li se dă voie copiilor să umble pe căi rele, în timp ce părinții vor să pară creștini, adevărul lui Dumnezeu este făcut de ocară. Cea mai bună dovadă a creștinismului în familie este caracterul format prin influența ei. Purtarea vorbește mai mult decât cele mai aprige mărturisiri de credință. Când aceia care vor să treacă drept evlavioși, în loc să facă eforturi mari, stăruitoare și obositoare, ca să dovedească ce înseamnă credința în Dumnezeu și să ducă o viață de familie bine organizată — ca pildă în favoarea credinței în Dumnezeu — sunt delăsători în sforțările lor de a pune stavilă dorințelor rele ale copiilor lor, fac și ei ca Eli și aduc ocară asupra cauzei Domnului Hristos și ruină asupra lor înșile și asupra familiei lor. Dar, oricât de mari ar fi relele aduse de neglijența părinților, în orice împrejurare, ele sunt de zece ori mai mari când sălășluiesc în familia acelora care sunt rânduiți să învețe poporul. Dacă aceștia pierd din vedere să-și stăpânească propriile lor familii, îi duc pe mulți la rătăcire prin exemplul lor rău. Vinovăția lor este cu atât mai mare decât a altora, cu cât poziția lor este de mai mare răspundere. {PP 579.2}

I se făgăduise casei lui Aaron că va umbla pururea înaintea lui Dumnezeu; dar făgăduința aceasta fusese dată cu condiția ca ei să se consacre cu toată inima în slujba sanctuarului, să-L onoreze pe Dumnezeu prin faptele lor, să nu-și slujească lor înșile și să nu umble după propriile lor înclinații schimbătoare. Eli și fiii lui fuseseră puși la încercare și găsiți de Domnul cu totul necorespunzători pentru înalta lor poziție de preoți în slujba Lui. Și Dumnezeu a zis: „Departe de Mine”. El n-a putut îndeplini față de ei binele la care Se gândise, deoarece ei nu și-au făcut partea. {PP 579.3}

Exemplul acelora care slujesc în poziții sfinte ar trebui să fie de așa natură, încât să le insufle oamenilor respect față de Dumnezeu și teamă de a-L jigni. Când fac din chemarea lor sfântă o manta acoperitoare pentru satisfacerea poftelor lor egoiste sau senzuale, bărbați care ar trebui să stea „în locul lui Hristos” (2 Corinteni 5, 20), pentru a vesti oamenilor solia lui Dumnezeu de har și împăcare, devin cele mai active unelte ale lui Satana. Ca și Hofni și Fineas, ei fac ca oamenii să batjocorească darurile Domnului. S-ar putea ca un timp să-și manifeste purtarea lor cea rea în ascuns; dar când, în cele din urmă, caracterul lor adevărat este dat pe față, credința oamenilor este zguduită așa de tare, încât uneori se întâmplă să-și piardă încrederea în religie. Lucrul acesta lasă în urmă, în inima oamenilor, neîncredere față de toți aceia care pretind că propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Solia adevăratului sol al lui Dumnezeu este primită cu îndoială. Fără încetare se ridică întrebarea: „Oare nu se va dovedi că și acesta este la fel ca cel pe care l-am crezut atât de sfânt și s-a dovedit a fi atât de stricat?” În felul acesta, Cuvântul lui Dumnezeu își pierde influența asupra sufletului oamenilor. {PP 580.1}

În mustrarea lui Eli față de fiii săi, sunt cuvinte pline de însemnătate solemnă și înspăimântătoare, cuvinte care ar trebui să fie bine cumpănite de toți aceia care se află în slujbe sfinte: „Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuiește împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el?” Dacă relele lor ar fi dăunat numai semenilor

lor, judecătorul ar fi putut să îndrepte lucrurile prin fixarea unei amenzi și prin impunerea unei despăgubiri, iar vinovatul ar fi putut fi iertat. Sau, dacă nu s-ar fi făcut vinovați de un păcat săvârșit cu voia, s-ar fi putut aduce o jertfă pentru ei. Dar păcatele lor erau în așa fel împletite cu slujba lor de preoți ai Celui Preaînalt, în aducerea jertfei pentru păcat, iar lucrarea lui Dumnezeu era în așa fel înjosită și dezonorată înaintea oamenilor, încât nu se mai putea primi nici o ispășire pentru ei. Propriul lor tată, cu toate că era mare preot, nu îndrăznea să mijlocească pentru ei; el nu îndrăznea să-i apere de mânia unui Dumnezeu sfânt. Dintre toți păcătoșii, cei mai vinovați sunt aceia care aduc dezonoare asupra mijloacelor pe care le-a prevăzut Cerul pentru mântuirea oamenilor — care „răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit”. (Evrei 6, 6.) {PP 580.2}

Capitolul 57 — Chivotul legământului luat de filisteni

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 3 până la 7.

O nouă avertizare urma să-i fie adusă casei lui Eli. Dumnezeu nu mai putea să comunice cu marele preot și cu fiii lui; păcatele lor, asemenea unui nor gros, i-au despărțit de prezența Duhului Său cel Sfânt. Dar, în mijlocul răutății, copilul Samuel a rămas credincios Cerului și, o dată cu solia de condamnare a casei lui Eli, Samuel a fost chemat ca profet. {PP 581.1}

„Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea și vedeniile nu erau dese. Tot pe vremea aceea, Eli începea să aibă ochii tulburi și nu mai putea să vadă. El stătea la locul lui, iar candela lui Dumnezeu nu se stinsese încă; și Samuel era culcat în templul Domnului unde era chivotul lui Dumnezeu. Atunci Domnul a chemat pe Samuel". (1 Samuel 3, 1-3.) Gândind că ar fi glasul lui Eli, el s-a dus degrabă la locul unde era culcat preotul și zise: „Iată-mă, căci m-ai chemat". Răspunsul a fost: „Nu te-am chemat; întoarce-te și te culcă". De trei ori a fost chemat Samuel și de trei ori răspunsul lui a fost același. Și atunci Eli s-a convins că acea chemare tainică era glasul lui Dumnezeu. Domnul trecuse pe lângă servul ales mai înainte, bărbatul cu părul cărunt, pentru a se opri să stea de vorbă cu un băiețel. Acest fapt era el însuși o mustrare amară, dar meritată pentru Eli și casa lui. {PP 581.2}

În inima lui Eli nu s-a trezit nici un sentiment de invidie sau gelozie. L-a sfătuit pe băiat ca, dacă va mai fi chemat, să răspundă: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă". Glasul a răsunat încă o dată și copilul a răspuns: „Vorbește, căci robul Tău ascultă". El a fost așa de tare speriat la gândul că Marele Dumnezeu îi vorbește, încât n-a mai putut să-și amintească exact cuvintele pe care i le spusese Eli. {PP 581.3}

Atunci Domnul i-a zis lui Samuel: „Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am rostit asupra casei lui; voi începe și voi isprăvi. I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna din pricina fărădelegii de care are cunoștință și prin care fiii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i fi oprit. De aceea, jur casei lui Eli că niciodată fărădelegea casei lui Eli nu va fi ispășită, nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare". {PP 581.4}

Mai înainte de a fi primit solia aceasta de la Dumnezeu, „Samuel nu cunoștea încă pe Domnul și Cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit", adică el nu era încă deprins cu descoperiri directe ale prezenței lui Dumnezeu, cum li se dădeau profeților. Era planul Domnului să Se descopere într-un chip neașteptat, pentru ca Eli să audă despre aceasta prin surprinderea și întrebarea băiatului. La gândul că i s-a încredințat o solie atât de înspăimântătoare, Samuel a fost umplut de spaimă și uimire. Ca de obicei, dimineața, s-a dus la lucrul lui, dar cu o grea povară pe inima lui tânără. Domnul nu-i poruncise să descopere anunțarea teribilei pedepse, de aceea a tăcut și a evitat cât a putut să se întâlnească cu Eli. Se cutremura ca nu cumva vreo întrebare să-l constrângă și să-i vestească judecata lui Dumnezeu aceluia pe care-l iubea și-l onora. Eli era convins că solia prevestea o nenorocire mare pentru el și pentru casa lui. El l-a chemat pe Samuel și l-a obligat să-i povestească, fără să ascundă ceva, tot ce-i descoperise Domnul. Copilul a

ascultat și bătrânul împovărat de ani se plecă în supunere umilă sub osânda îngrozitoare: „Domnul este acesta” — a zis el — „să facă ce va crede!” {PP 582.1}

Cu toate acestea, Eli n-a dat pe față roadele unei adevărate căințe. El și-a recunoscut vinovăția, dar a neglijat să dea la o parte păcatul. An după an a zăbovit Dumnezeu cu judecățile Lui ce amenințau să cadă. Multe s-ar fi putut face în decursul acestor ani pentru a îndrepta greșelile trecutului; dar bătrânul preot n-a luat nici o măsură eficientă pentru a înlătura stările rele care întinau Sanctuarul Domnului și duceau la ruină mii de suflete din Israel. Îndelunga răbdare a Domnului a făcut ca inima lui Hofni și a lui Fineas să se împietrească și mai mult și ei să devină și mai obraznici în nelegiuirile lor. Eli a făcut cunoscute întregii națiuni soliile de avertizare și mustrare aduse asupra casei sale. Prin aceasta, el nădăjduia să contracareze, în oarecare măsură, influența cea rea a neglijenței lui din trecut. Dar avertizările au fost disprețuite de popor, așa cum au fost disprețuite și de preoți. Chiar și popoarele vecine, cărora nu le rămăseseră necunoscute nelegiuirile fățișe care se săvârșeau în Israel, au devenit și mai cutezătoare în idolatria lor și în faptele lor nelegiuite. Ele nu aveau nici un simțământ al vinei pentru păcate, cum ar fi trebuit să simtă dacă Israel ar fi rămas credincios. Dar se apropia o zi a răsplătirii. Autoritatea lui Dumnezeu fusese înlăturată și adorarea Lui neglijată și desconsiderată și era timpul ca El să ia măsuri pentru a apăra onoarea Numelui Său. {PP 582.2}

„Israel a ieșit înaintea filistenilor, ca să lupte împotriva lor. Au tăbărât lângă Eben-Ezer, și filistenii tăbărâseră la Afec”. Această expediție războinică fusese întreprinsă de izraeliți fără sfatul Domnului, fără colaborarea marelui preot sau a profetului. „Filistenii s-au așezat în linie de bătaie împotriva lui Israel, și lupta a început. Israel a fost bătut de filisteni, care au omorât pe câmpul de bătaie aproape patru mii de oameni.” Când oștile risipite și descurajate s-au întors în tabără, bătrânii lui Israel au zis: „Pentru ce ne-a lăsat Domnul să fim bătuți astăzi de filisteni?” Poporul era vrednic de pedeapsa lui Dumnezeu și, cu toate acestea, n-a înțeles că propriile lui păcate erau pricina acestei grozave nenorociri. Și au zis: „Haidem să luăm de la Silo chivotul legământului Domnului ca să vină în mijlocul nostru, și să ne izbăvească din mâna vrăjmașilor noștri.” Domnul nu le dăduse nici o poruncă și nici permisiunea să ia chivotul legământului și să-l aducă în mijlocul oștirii; cu toate acestea, izraeliții erau convinși că biruința avea să fie a lor și au scos mari strigăte când chivotul legământului a fost adus de fiii lui Eli în tabără. {PP 583.1}

Filistenii considerau chivotul legământului ca fiind Dumnezeul lui Israel. Toate faptele mari pe care le făcuse Iehova pentru poporul Său erau puse pe seama puterii chivotului. Auzind strigătele de bucurie la apropierea lui, au zis: „«Ce înseamnă strigătele acestea care răsună în tabăra evreilor?» Și au auzit că sosise chivotul Domnului în tabără. Filistenii s-au temut pentru că au crezut că Dumnezeu venise în tabără. «Vai de noi!» au zis ei, «căci n-a fost așa ceva până acum. Vai de noi! Cine ne va izbăvi din mâna acestor dumnezei puternici? Dumnezeii aceștia au lovit pe egipteni cu tot felul de urgii în pustie. Întăriți-vă și fiți oameni, filistenilor, ca nu cumva să fiți robi evreilor, cum v-au fost ei vouă; fiți oameni și luptați!»” {PP 583.2}

Filistenii au năvălit într-un atac înverșunat care a avut ca urmare înfrângerea israeliților și o mare pierdere. Treizeci de mii de bărbați au rămas morți pe câmpul de bătaie, chivotul

legământului a fost luat, iar cei doi fii ai lui Eli au murit, luptând pentru apărarea lui. În felul acesta, s-a scris o nouă mărturie pentru toate generațiile viitoare, că răutatea poporului lui Dumnezeu nu rămâne nepedepsită. Cu cât este mai mare cunoașterea voinței lui Dumnezeu, cu atât este mai mare păcatul acelora care o nesocotesc. {PP 583.3}

Israel fusese lovit de cea mai mare nenorocire posibilă. Chivotul lui Dumnezeu fusese capturat și se afla în stăpânirea vrăjmașilor. De fapt, mărirea se îndepărtase din Israel, întrucât simbolul prezenței dăinuitoare a puterii Domnului fusese luat din mijlocul lor. De acest chivot sfânt erau legate cele mai minunate descoperiri ale adevărului și puterii lui Dumnezeu. În vremurile trecute se câștigaseră mari biruințe în luptă oriunde se arăta el. El era umbrit de aripile heruvimilor de aur și de măreția de nedescris a prezenței lui Dumnezeu; preînchipuirea văzută a Dumnezeului Celui Prea Înalt odihnise asupra lui în Sfânta Sfintelor. Dar de data aceasta el nu adusese biruința. Nu se dovedise a fi un scut și, de aceea, o mare întristare domnea în Israel. {PP 584.1}

Ei nu și-au dat seama că credința lor era doar o credință formală ce își pierduse puterea de a se alipi strâns de Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu care era cuprinsă în chivotul legământului era, de asemenea, un semn al prezenței lui Dumnezeu; dar ei au aruncat dispreț asupra poruncilor Sale, au desconsiderat cerințele lor și L-au întristat pe Duhul lui Dumnezeu, care era în mijlocul lor. Cât timp au ascultat de sfintele porunci, Domnul a fost cu ei și a lucrat pentru ei prin nemărginita Lui putere; dar atunci când și-au pus nădejdea în chivot, care pentru ei nu mai avea nici o legătură cu Domnul și nu L-au mai onorat pe Dumnezeu prin ascultare de voința Lui descoperită, chivotul nu le putea fi de mai mare folos decât oricare altă ladă. Ei priveau chivotul așa cum își priveau neamurile idolatre zeii, ca și cum el însuși ar fi posedat elementele puterii și mântuirii. Ei călcau Legea pe care o conținea chivotul; chiar această adorare a lui conducea la formalism, fățărnicie și idolatrie. Păcatele i-au despărțit de Dumnezeu și El nu le putea oferi biruința până când nu se pocăiau și nu se lăsau de nelegiuirile lor. {PP 584.2}

Nu era suficient ca sanctuarul și chivotul legământului să fie în mijlocul poporului Israel. Nu era îndestulător ca preoții să aducă jertfe, iar poporul să fie numit „copii ai lui Dumnezeu”, Domnul nu ascultă cererea acelora care cultivă răutatea în inimi; stă scris: „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă”. (Proverbe 28, 9.) {PP 584.3}

Când oastea a ieșit la luptă, Eli, bătrân și orb, rămăsese la Silo. Cu îngrijorare aștepta sfârșitul luptei, „căci inima îi era neliniștită pentru chivotul lui Dumnezeu”. Stând la intrarea cortului întâlnirii, el se afla în fiecare zi pe drumul oștirii, așteptând îngrijorat sosirea unui sol de pe câmpul de luptă. {PP 585.1}

În cele din urmă veni în grabă un beniamit, urcând pe înălțime, spre cetate, „cu hainele sfâșiate și cu capul acoperit de țărână”. Trecând grăbit pe lângă bătrân, fără a ține seama de el, năvăli în cetate spunând mulțimii nerăbdătoare vestea despre înfrângere și despre pierderea suferită. {PP 585.2}

Strigătele de durere, plânsul și vaietele au ajuns până la bătrânul care aștepta în fața cortului legământului. Solul a fost adus înaintea lui. Și bărbatul i-a povestit lui Eli: „Israel a fugit dinaintea filistenilor și poporul a suferit o mare înfrângere; și chiar cei doi fii ai tăi, Hofni și Fineas, au murit”. Oricât de îngrozitoare ar fi fost lucrurile acestea, Eli le putea îndura căci se aștepta la ele. Dar când cel ce aducea vestea spuse mai departe: „Și chivotul Domnului a fost luat”, pe fața lui se zugrăvi o expresie de groază ce nu poate fi descrisă. Gândul că păcatele lui L-au dezonorat atât de mult pe Dumnezeu și L-au determinat să-și retragă prezența din Israel era mai mult decât putea suporta; puterile l-au părăsit și el a căzut pe spate, lângă poartă, „și-a rupt ceafa și a murit”. {PP 585.3}

Soția lui Fineas, contrar ticăloșiei soțului ei, era o femeie care se temea de Dumnezeu. Moartea socrului și a soțului ei și, mai presus de toate, vestea luării chivotului legământului i-au pricinuit moartea. Ea și-a dat seama că și ultima nădejde pentru Israel fusese pierdută și i-a dat copilului pe care-l născuse în acea oră nefericită numele I-Cabod. I-Cabod înseamnă „Nu mai e slavă”. O dată cu ultima suflare, șopti încă o dată: „S-a dus slava lui Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat”. {PP 585.4}

Dar Domnul nu Își părăsise cu desăvârșire poporul și nici nu a îngăduit mult timp superioritatea vrăjmașului. El Se folosise de filisteni ca de un instrument de pedepsire a lui Israel și S-a folosit de chivotul legământului pentru a-i pedepsi pe filisteni. În trecut, prezența lui Dumnezeu îl însoțise pentru a-l conduce pe poporul Său credincios la mărire și putere. Puterea aceasta nevăzută încă îl mai însoțea pentru a aduce groază și nimicire în rândul călcătorilor sfintei Sale Legi. Domnul Se folosește adesea de cei mai înverșunați vrăjmași ai Săi pentru a mustra necredincioșia poporului Său. S-ar putea ca cei nelegiuiți să triumfe pentru o vreme, văzând că Israel suferă mustrarea; dar va veni timpul când va trebui să stea și ei în fața condamnării unui Dumnezeu sfânt, care urăște păcatul. Pretutindeni unde domnește nelegiuirea, judecățile divine vin repede și fără putință de scăpare. {PP 585.5}

Filistenii duseseră chivotul legământului în triumf la Asdod, una dintre cele cinci cetăți — capitală ale lor, și-l așezaseră în templul zeului lor, Dagon. Ei își închipuiau că puterea care până atunci însoțise chivotul legământului le aparținea și că aceasta, unită cu puterea lui Dagon, îi va face invincibili. Dar, când au intrat în templu a doua zi, o scenă care i-a umplut de groază li s-a înfățișat privirilor. Dagon căzuse cu fața la pământ înaintea chivotului legământului lui Iehova. Plini de respect, preoții lui Dagon au ridicat chipul idolului și l-au așezat la locul lui. Dar în dimineața următoare l-au găsit mutilat în chip ciudat, zăcând din nou la pământ înaintea chivotului legământului. Trunchiul idolului semăna cu o făptură omenească, în timp ce partea de jos aducea la înfățișare cu un pește. De data aceasta, toate părțile ce semănau a om erau făcute țăndări și numai partea ca de pește mai rămăsese. Preoții și poporul s-au umplut de groază; ei considerau această întâmplare plină de mister ca fiind o prevestire rea, care însemna nimicirea lor și a zeilor lor în fața Dumnezeului lui Israel. În cele din urmă, au scos chivotul legământului din templu și l-au așezat într-o clădire deosebită. {PP 586.1}

Apoi locuitorii cetății Asdod au fost loviți cu o boală supărătoare și primejdioasă. Întrucât își mai aminteau de plăgile cu care îi lovise Dumnezeul lui Israel pe egipteni, au considerat că boala lor era rezultatul prezenței chivotului legământului între ei. De aceea s-a hotărât să fie mutat chivotul la Gat. Dar molima a mers în urma lui și locuitorii cetății aceleia l-au trimis mai departe, la Ecron. Aici a fost primit cu groază de oamenii care strigau: „Au adus la noi chivotul Dumnezeului lui Israel, ca să ne omoare pe noi și poporul nostru". Asemeni celor din Asdod și Gat, au alergat la zeii lor, căutând salvare; dar lucrarea nimicitoare a mers mai departe, așa că „țipetele cetății se înălțau până la cer". Întrucât s-au temut să lase chivotul legământului în continuare între locuințele oamenilor, poporul l-a așezat în câmpul liber. A venit atunci plaga șoarecilor care au pustiit țara și au nimicit produsele pământului atât în magazii, cât și pe câmp. Națiunea era acum amenințată cu nimicirea deplină — fie prin foamete, fie prin boală. {PP 586.2}

Șapte luni a rămas chivotul legământului la filisteni și în tot acest timp izraeliții n-au făcut nimic pentru a-l recâștiga. Dar, după acest timp, filistenii erau tot atât de dornici de a scăpa de el, pe cât de mult doriseră să-l aibă în stăpânire. În loc să fie un izvor de putere pentru ei, ajunsese să fie o povară grea și un mare blestem. Cu toate acestea, nu știau ce să facă deoarece, oriunde era dus, judecățile lui Dumnezeu veneau după el. Poporul s-a adresat mai marilor lui, preoților și ghicitorilor, întrebându-i stăruitor: „Ce să facem cu chivotul Domnului? Arătați-ne cum trebuie să-l trimitem înapoi." Li s-a dat sfatul să-l înapoieze, adăugând și un dar foarte scump, ca jertfă pentru vină. „Atunci", au zis preoții, „vă veți vindeca și veți ști pentru ce nu s-a îndepărtat mâna Lui de peste voi". {PP 586.3}

Pentru a opri o plagă oarecare sau pentru a o înlătura, între păgâni era obiceiul vechi de a face din aur, argint sau alt material un chip al cauzei nenorocirii, al obiectului sau părții din corp care era atinsă. Acest chip era apoi atârnat de un stâlp sau undeva într-un loc unde se putea vedea ușor, cu credința că acest chip este o apărare sigură împotriva acelui rău pe care-l reprezenta. Și astăzi mai stăruie un astfel de obicei printre popoarele păgâne. Când cineva care suferă de vreo boală se duce la templul zeilor săi pentru ca să afle acolo vindecare, duce cu sine și un chip al părții suferinde, ca dar zeului. {PP 587.1}

După superstițiile care domneau, domnitorii filistenilor au sfătuit poporul să facă niște chipuri ale plăgilor cu care au fost loviți. „Cinci umflături de aur și cinci șoareci de aur, după numărul domnitorilor filistenilor, căci aceeași urgie a fost peste voi toți și peste domnitorii voștri". {PP 587.2}

Acești bărbați înțelepți au recunoscut o putere tainică ce însoțea chivotul legământuluI — o putere pe care mintea lor era incapabilă de a o pătrunde. Cu toate acestea nu au sfătuit poporul să se depărteze de idolatrie, servind Domnului. Ei continuau să-L urască pe Dumnezeul lui Israel, cu toate că prin judecățile Sale copleșitoare au fost constrânși să-I recunoască autoritatea. Se poate întâmpla și astăzi la fel: păcătoșii să fie convinși prin judecățile lui Dumnezeu că e zadarnic să se lupte împotriva Lui. Ei pot fi determinați să se supună puterii Sale, în timp ce în inima lor se răzvrătesc împotriva stăpânirii Sale. O astfel de supunere nu îl poate salva pe păcătos. Inima

trebuie să se predea lui Dumnezeu — trebuie să fie supusă de harul divin, mai înainte ca pocăința omului să poată fi primită. {PP 587.3}

Cât de mare este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de păcătoși! Filistenii idolatri și izraeliții decăzuți gustaseră la fel din darurile îndurărilor Sale. Miile de dovezi ale harului Său au căzut în liniște pe cărarea oamenilor nerecunoscători și răzvrătiți. Fiecare binecuvântare le vorbea despre Dătător, dar ei rămâneau reci față de iubirea Lui. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a fost foarte mare față de fiii oamenilor; dar atunci când în mod recalcitrant au stăruit în nepocăința lor, El și-a retras mâna Sa ocrotitoare. Ei au refuzat să asculte de glasul lui Dumnezeu în lucrările creațiunii Sale, de avertizările, sfaturile și mustrările Cuvântului Său și astfel El a fost nevoit să le vorbească prin judecățile Sale. {PP 587.4}

S-au găsit printre filisteni unii care erau gata să se împotrivească înapoierii chivotului legământului în țara lui. O așa recunoaștere a puterii Dumnezeului lui Israel cu siguranță că era umilitoare pentru mândria Filistiei. Dar „preoții și ghicitorii" au îndemnat poporul să nu imite încăpățânarea lui Faraon și a egiptenilor și în felul acesta să-și atragă nenorociri și mai mari. S-a propus un plan care, fiind primit de toți, a fost aplicat îndată. Chivotul legământului împreună cu darul de aur a fost așezat într-un car nou, mijloc prin care se înlătura orice întinare; la car au fost înjugate două vaci care nu mai trăseseră la jug. Viteii lor au fost închiși acasă, iar vacile, lăsate libere să meargă încotro vor vrea. Dacă astfel chivotul legământului avea să meargă spre Bet-Șemeș, cea mai apropiată cetate a leviților, filistenii erau gata să admită lucrul acesta ca o dovadă că Dumnezeul lui Israel le făcuse acest mare rău; „dacă nu", ziceau ei, „vom ști că nu mâna Lui ne-a lovit, ci lucrul acesta a venit peste noi din întâmplare". {PP 588.1}

Când li s-a dat drumul, vacile s-au îndepărtat de viteii lor și, mugind, au mers drept spre Bet-Șemeș. Fără a fi conduse de un om, vitele răbdătoare au mers pe drumul lor. Prezența divină însoțea chivotul legământului și vacile au mers drept înainte pe drum, până la locul hotărât. {PP 588.2}

Era timpul seceratului grânelor și locuitorii din Bet-Șemeș secerau în vale. „Au ridicat ochii, au zărit chivotul și s-au bucurat când l-au văzut. Carul a ajuns în câmpul lui Iosua din Bet-Șemeș și s-a oprit acolo. Acolo era o piatră mare. Au despicat lemnele carului și vacile le-au adus ca ardere de tot Domnului". Domnitorii filistenilor care au urmărit chivotul legământului până la hotarul Bet-Șemeș și au văzut că a ajuns cu bine s-au întors acum la Ecron. Plaga încetase și erau convinși că nenorocirea lor fusese o judecată trimisă de Dumnezeul lui Israel. {PP 588.3}

Oamenii din Bet-Șemeș au răspândit grabnic vestea că chivotul legământului este la ei și oamenii din toate locurile învecinate au început să vină să salute întoarcerea lui. Chivotul legământului fusese așezat pe piatra care servise mai întâi drept altar și în fața lui I-au fost aduse Domnului și alte jertfe. Dacă închinătorii și-ar fi recunoscut păcatele și s-ar fi pocăit, binecuvântarea Domnului ar fi venit asupra lor. Dar ei n-au ascultat cu credincioșie de Legea Sa și, chiar dacă se bucurau de înapoierea chivotului ca de un prevestitor de bine, nu-și dădeau seama de sfințenia lui. În loc de a-i pregăti un loc corespunzător, l-au lăsat afară, pe câmp. Continuând să privească cu uimire arca sfântă și vorbind despre felul minunat cum fusese adusă

înapoi, au început să-și spună părerea cam în ce ar consta puterea ei deosebită. Copleșiți de curiozitate, în cele din urmă au ridicat capacul și au îndrăznit să privească înăuntru. {PP 589.1}

Tot Israelul fusese învățat să privească chivotul legii cu sfială și respect sfânt. Când primeau ordinul de a-l purta dintr-un loc în altul, nici măcar leviții nu aveau voie să-l privească. O singură dată pe an îi era îngăduit marelui preot să privească chivotul legământului lui Dumnezeu. Nici măcar păgânii preoți filisteni nu au îndrăznit să-i ridice capacul. Îngeri cerești nevăzuți l-au însoțit în toate peregrinările lui. Cutezanța lipsită de respect a locuitorilor din Bet-Șemeș a fost pedepsită imediat. Mulți au fost loviți îndată de moarte. {PP 589.2}

Cei ce au continuat să trăiască n-au ajuns, ca urmare a acestei judecăți, să-și regrete păcatul, ci doar să privească chivotul legământului cu o frică superstițioasă. Nerăbdători să scape de el și totuși lipsiți de curajul de a-l mișca din loc, oamenii din Bet-Șemeș au trimis o solie locuitorilor din Chiriat-Iearim să vină să-l ia. Cu multă bucurie au salutat locuitorii acestei cetăți sosirea chivotului sfânt. Ei știau că, pentru cei sinceri și credincioși, el era garanția harului divin. Cu bucurie și solemnitate l-au adus în cetatea lor și l-au așezat în casa lui Abinadab, un levit. Acesta a hotărât ca fiul său Eleazar să aibă grijă de el și acolo a rămas timp de mai mulți ani. {PP 589.3}

În decursul anilor, de când Domnul Se descoperise prima dată fiului Anei, chemarea lui Samuel la slujba de profet fusese recunoscută de întregul popor. Prin faptul că a transmis cu credincioșie avertizarea divină față de casa lui Eli, oricât de dureroasă și împovărătoare a fost datoria aceasta, Samuel a dat dovadă de credincioșie ca sol al lui Iehova. „Domnul era cu el și n-a lăsat să cadă la pământ nici unul din cuvintele Sale. Tot Israelul, de la Dan până la Beer-Șeba, a cunoscut că Domnul pusese pe Samuel prooroc al Domnului”. {PP 589.4}

Izraeliții, ca națiune, au continuat să rămână într-o stare de necredință și idolatrie și, ca pedeapsă pentru aceasta, au rămas supuși filistenilor. În acest timp, Samuel a cercetat cetățile și satele din toată țara și a căutat să îndrepte inima oamenilor către Dumnezeul părinților lor, iar străduințele lui n-au rămas zadarnice. După ce a suferit douăzeci de ani apăsarea din partea vrăjmașilor, „toată casa lui Israel a plâns după Domnul”. Samuel i-a sfătuit: „Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și astarteele, îndreptați-vă inima spre Domnul și slujiți-I numai Lui”. De aici descoperim că evlavia practică, religia inimii, era propovăduită și în timpul lui Samuel, cum a fost propovăduită și de Domnul Hristos la venirea Lui pe pământ. Fără harul Domnului Hristos, formele exterioare ale religiei erau fără valoare pentru Israelul din vechime. La fel de lipsite de valoare sunt și pentru Israelul de astăzi. {PP 590.1}

Și astăzi este nevoie de o redeșteptare a adevăratei religii a inimii, cum a avut loc pe vremuri la izraeliți. Pocăința este primul pas pe care trebuie să-l facă aceia care vor să se întoarcă la Dumnezeu. Nimeni nu poate face lucrul acesta în locul altuia. Fiecare dintre noi trebuie să ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu și să scoatem afară idolii. Dacă am făcut tot ce ne stă în putință, Domnul ne va descoperi mântuirea Lui. {PP 590.2}

Sub conducerea conducătorilor de seminții, s-a ținut o mare adunare la Mițpa și o adunare sfântă. Cu adâncă umilință, poporul și-a recunoscut păcatele; iar ca dovadă a hotărârii de a asculta sfaturile date, l-a învestit pe Samuel cu autoritate de judecător. {PP 590.3}

Filistenii au considerat că adunarea aceasta ar fi un sfat războinic și au pornit la drum cu o mare oștire, pentru a-i împrăștia pe izraeliți înainte de a-și fi desăvârșit planurile. Vestea apropierii lor a cauzat o mare teamă între izraeliți. Poporul l-a rugat pe Samuel: „Nu înceta să strigi pentru noi către Domnul, Dumnezeul nostru, ca să ne scape de mâna filistenilor”. {PP 590.4}

În timp ce Samuel era ocupat cu aducerea unui miel ca ardere de tot, filistenii au început lupta. Atunci Cel Atotputernic, care coborâse pe Sinai în mijlocul focului, fumului și tunetului, care despărțise Marea Roșie și făcuse un drum prin mijlocul Iordanului pentru Israel, și-a manifestat din nou puterea. O furtună îngrozitoare s-a abătut asupra oștirii ce înainta și pământul a fost presărat cu stârvurile puternicilor războinici. {PP 590.5}

Tremurând de teamă și nădejde, izraeliții au stat acolo într-un respect tăcut. Văzând înfrângerea vrăjmașilor lor, au știut că Dumnezeu primise pocăința lor. Cu toate că nu erau pregătiți de luptă, au luat armele filistenilor înfrânți și au urmărit oastea fugară până sub Bet-Car. Această biruință măreață a fost câștigată pe aceeași câmpie unde, cu douăzeci de ani mai înainte, izraeliții fuseseră înfrânți de filisteni, unde preoții fuseseră omorâți și chivotul lui Dumnezeu luat. Atât pentru națiuni, cât și pentru persoanele luate în mod individual, calea ascultării de Dumnezeu este calea siguranței și fericirii, în timp ce calea abaterii conduce numai la nefericire și înfrângere. Filistenii au fost atât de categoric înfrânți, încât au predat cetățile pe care le luaseră de la izraeliți și mulți ani s-au abținut de la orice acțiune ostilă. Și alte națiuni au urmat pilda aceasta și izraeliții s-au bucurat de pace cât timp Samuel a fost în slujbă. {PP 591.1}

Pentru a imortaliza această întâmplare, Samuel a așezat o mare piatră de amintire la Mițpa și Sen. A numit-o Eben-Ezer, „piatră de ajutor”, și a zis poporului: „Până aici Domnul ne-a ajutat”. {PP 591.2}

Capitolul 58 — Școlile profeților

Domnul Însuși conducea educația lui Israel. Grija Lui nu se mărginea numai la nevoile lor religioase; tot ce interesa buna lor stare corporală și intelectuală era cuprins în prevederile Sale divine și intra în sfera Legii divine. {PP 592.1}

Dumnezeu le poruncise evreilor să-i învețe pe copiii lor toate cerințele Sale și să le facă cunoscut modul în care S-a purtat cu părinții lor. Aceasta era una dintre datoriile deosebite ale tuturor părinților — o datorie pe care nimeni altul nu putea s-o poarte. În loc de a fi îndeplinită de buze străine, lucrarea aceasta de învățare a copiilor trebuia să fie îndeplinită de inima plină de iubire a mamei și a tatălui. Gândurile cu privire la Dumnezeu trebuia să fie legate de întâmplările vieții de toate zilele. Marile fapte ale lui Dumnezeu cu prilejul eliberării poporului Său și făgăduințele despre un Mântuitor ce urma să vină trebuia să fie deseori repetate în cercul familiei, iar folosirea de ilustrații și simboluri ajuta ca învățăturile date să se fixeze și mai puternic în minte. Marile adevăruri ale providenței lui Dumnezeu și ale vieții viitoare erau întipărite în inima celor tineri. Ei erau deprinși să-L vadă pe Dumnezeu atât în lucrările naturii, cât și în cuvintele revelației. Stelele cerului, copacii și florile câmpului, munții cei înalți, murmurul pâraielor — totul vorbea despre Creator. Slujba solemnă a jertfei și închinării la templu, cum și rostirile profeților erau revelații ale lui Dumnezeu. {PP 592.2}

Așa a fost educat Moise în coliba umilă a părinților săi din Goșen; așa l-a educat credincioasa Ana pe Samuel; așa a fost educat David în casa părinților săi, din ținutul deluros al Betleemului, și Daniel, înainte de a fi despărțit prin robie de țara părinților săi. La fel a fost tinerețea Domnului Hristos în Nazaret, aceeași a fost și educația primită de Timotei de la bunica sa Lois și mama sa Eunice (2 Timotei 1, 5; 3, 15), prin care băiatul a aflat adevărurile Sfintelor Scripturi. {PP 592.3}

O nouă măsură pentru educația tineretului s-a luat prin înființarea școlilor profeților. Când un tânăr dorea să cerceteze mai adânc adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și să caute înțelepciunea ce vine de sus, pentru ca să devină învățător în Israel, îi stăteau la dispoziție aceste școli. Școlile profeților au fost înființate de Samuel pentru a se pune stavilă decăderii larg răspândite și pentru a se îngriji de binele moral și intelectual al tineretului, pentru a promova prosperitatea viitoare a națiunii, dând poporului oameni capabili să lucreze în temere de Dumnezeu ca sfetnici și conducători. Pentru îndeplinirea acestui plan, Samuel a adunat grupe de tineri evlavioși, pricepuți și doritori de învățătură. Aceștia au fost numiți fiii profeților. Venind în legătură cu Dumnezeu și studiind Cuvântul și operele Lui, la darurile lor naturale se adăuga înțelepciunea ce li se oferea de sus. Profesorii erau bărbați care, nu numai că erau buni cunoscători ai adevărului divin, dar aveau și bucuria unei comuniuni personale cu Dumnezeu și primiseră înzestrarea specială a Duhului Său cel Sfânt. Datorită cunoștințelor și evlaviei lor, ei se bucurau de o deosebită stimă și încredere din partea poporului. {PP 593.1}

În zilele lui Samuel, erau două școli de felul acesta, una la Rama, unde locuia profetul, și cealaltă la Chiriat-Iearim, unde se afla pe atunci chivotul legământului. Mai târziu, s-au înființat și alte școli. {PP 593.2}

Elevii acestor școli se întrețineau singuri, prin munca lor, lucrând pământul sau practicând o meserie oarecare. În Israel, lucrul acesta nu era considerat ca ceva ciudat sau dezonorant, dimpotrivă, se considera o crimă să-i lași pe copii să crească fără să învețe o îndeletnicire folositoare. Din poruncă divină, fiecare copil trebuia să învețe o meserie, chiar dacă ar fi fost crescut pentru serviciul divin. Mulți dintre profesorii de religie se întrețineau prin munca mâinilor lor. Chiar și în zilele apostolilor, Pavel și Acuila nu au fost mai puțin onorați pentru că își câștigau cele necesare vieții prin meseria lor — făceau corturi. {PP 593.3}

Principalele obiecte de studiu în aceste școli erau: Legea lui Dumnezeu cu instrucțiunile date prin Moise, istoria sacră, muzica și poezia sacră. Modul de predare a învățăturii era cu totul deosebit de acela din școlile teologice contemporane, pe care mulți studenți le absolvă cu mult mai puține cunoștințe despre Dumnezeu și adevărurile Lui decât au avut când au intrat în școală. În acele școli de pe vremuri, ținta cea mare a tuturor studiilor era de a cunoaște voința lui Dumnezeu și datoria omului față de Dumnezeu. În rapoartele istoriei se vedeau urmele pașilor lui Iehova. Se explicau marile adevăruri care erau înfățișate prin simboluri, iar credința își însușea subiectul central al întregului sistem — Mielul lui Dumnezeu care trebuia să ridice păcatele lumii. {PP 593.4}

Se cultiva spiritul meditației religioase. Elevii nu numai că erau învățați despre necesitatea rugăciunii, dar erau învățați și cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să-și exercite credința în El și cum să înțeleagă și să asculte de învățăturile Spiritului Său. Mintea sfințită scotea din comoara lui Dumnezeu lucruri vechi și noi, iar Duhul lui Dumnezeu Se manifesta în profeții și cântări sfinte. {PP 594.1}

Muzica a fost dată pentru a îndeplini un scop sfânt, acela de a înălța gândurile către cele curate, sfinte și înălțătoare și pentru a trezi în suflet adorarea și recunoștința față de Dumnezeu. Ce deosebire între deprinderile vechi și felul în care este prea adesea folosită muzica în zilele noastre! Cât de mulți sunt aceia care folosesc acest dar pentru a se înălța pe ei înșiși, în loc să-l folosească pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu! Iubirea pentru muzică îi determină pe cei nechibzuiți să se unească cu cei lumești, participând la întâlnirile de petreceri, unde Dumnezeu le interzice copiilor Săi să meargă. Așa se face că ceea ce este o mare binecuvântare când e bine folosit devine unul dintre mijloacele cu cel mai mare succes prin care Satana abate gândurile de la datorie și de la cercetarea celor veșnice. {PP 594.2}

Muzica formează o parte din serviciul de proslăvire a lui Dumnezeu în curțile cerești și noi ar trebui să ne străduim să ne apropiem cât mai mult cu putință, în inimile noastre, de armonia corurilor cerești. O bună formare a vocii este o parte însemnată a educației și nu trebuie neglijată. Cântarea, ca parte a serviciului divin, este în aceeași măsură un act de închinare, ca și rugăciunea. Inima trebuie să simtă spiritul cântării pentru a-i da intonația cuvenită. {PP 594.3}

Cât de mare este deosebirea dintre școlile în care au predat profeții lui Dumnezeu și instituțiile școlare din zilele noastre! Cât de puține școli se găsesc azi care să nu fie călăuzite de principiile și obiceiurile lumii! Domnește o lipsă de îngrădiri corespunzătoare și disciplinare rațională demnă de plâns. Necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu existentă în lumea zisă creștină este alarmantă. Flecăria ușuratică și sentimentalismul sunt considerate morală și religie. Dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei și răsplătirea sigură a onestității, caracterul dizgrațios al păcatului și urmările lui sigure și înspăimântătoare nu sunt întipărite în cei tineri. Prieteniile rele îi deprind pe tineri la fapte rele, risipă și desfrâu. {PP 594.4}

Nu sunt oare unele lecții pe care educatorii din zilele noastre le-ar putea lua cu folos din școlile din vechime ale evreilor? Acela care l-a creat pe om poartă de grijă pentru creșterea lui la corp, suflet și spirit. De aceea, adevăratul succes în ce privește educația depinde de credincioșia cu care oamenii aduc la îndeplinire planul Creatorului. {PP 595.1}

Adevăratul scop al educației este acela de a reface în om chipul lui Dumnezeu. La început, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. L-a înzestrat cu însușiri nobile. Inteligența lui era echilibrată și toate puterile ființei lui erau armonioase. Dar căderea în păcat și influența lui au pervertit toate aceste daruri. Păcatul a pătat chipul lui Dumnezeu din om și aproape l-a șters. Pentru a reface chipul acesta s-a alcătuit planul mântuirii, iar omului i s-a dat un timp de har. A-l readuce la desăvârșirea inițială în care fusese creat — acesta este scopul cel mare al vieții, scop care stă la temelia oricărui alt scop. Datoria părinților și învățătorilor este să conlucreze cu planul divin la educarea copiilor lor; făcând aceasta, ei devin „împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) {PP 595.2}

Toate însușirile trupului, sufletului și spiritului i-au fost date omului pentru a se folosi de ele în așa fel, încât să ajungă la cea mai înaltă treaptă posibilă a desăvârșirii. Dar educația aceasta nu poate fi nici egoistă, nici unilaterală, deoarece caracterul lui Dumnezeu — al Cărui chip trebuie să ni-l însușim — este bunătate și iubire. Orice dar și orice însușire cu care ne-a dăruit Creatorul trebuie să fie folosite pentru slava Lui și pentru înnobilarea semenilor noștri. În aceasta vom găsi ocupația cea mai curată, cea mai nobilă și cea mai fericită. {PP 595.3}

Dacă s-ar acorda acestui principiu atenția pe care o cere, s-ar produce o schimbare temeinică în unele din metodele obișnuite ale educației. În loc să se apeleze la mândrie și ambiție și să se trezească un spirit de rivalitate, profesorii ar trebui să se ostenească să trezească iubirea pentru bine, adevăr și frumos — să trezească dorul după desăvârșire. Elevul s-ar strădui atunci să dezvolte în sine darurile lui Dumnezeu, nu pentru a-i întrece pe alții, ci pentru a realiza planurile Creatorului și a ajunge asemenea Lui; în loc de a fi călăuzit către modele pământești sau de a fi îndemnat la lucru din dorința de înălțare, care în sine nu aduce decât pipernicire și înjosire, gândurile i-ar fi îndreptate către Creator, pentru a-L cunoaște și a deveni asemenea Lui. {PP 595.4}

„Începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu și știința sfinților este priceperea”. (Proverbe 9, 10.) Marea lucrare a vieții este formarea caracterului și cunoașterea de Dumnezeu este temelia oricărei educații adevărate. ținta lucrării profesorului să fie de a transmite această

cunoștință și de a aduce caracterul în armonie cu ea. Legea lui Dumnezeu este o oglindire a caracterului Său. De aceea psalmistul zice: „Toate poruncile Tale sunt drepte; și poruncile Tale mă fac priceput”. (Psalmii 119, 172.104.) Dumnezeu ni S-a descoperit și ni Se descoperă în Cuvântul Său și în lucrările creațiunii Sale. Prin Cartea inspirată de Duhul Sfânt și prin cartea naturii trebuie să ajungem să-L cunoaștem pe Domnul. {PP 596.1}

Este o lege a spiritului nostru ca treptat să se adapteze la subiectele cu care este format să se ocupe. Dacă se ocupă numai cu lucruri obișnuite, atunci se va pipernici și va slăbi. Dacă nu e deprins să se ocupe cu probleme mai grele, cu timpul, va pierde puterea de a crește. Biblia nu are egal ca putere educatoare. În Cuvântul lui Dumnezeu, spiritul găsește material pentru cea mai adâncă cugetare și pentru cele mai nobile năzuințe. Biblia este istoria cea mai bogată în învățături pe care o au oamenii. Ea a venit direct din Izvorul adevărurilor veșnice și o mână dumnezeiască a păstrat curăția ei în decursul tuturor veacurilor. Ea proiectează lumină asupra trecutului îndepărtat, unde în zadar caută cercetările omenești să pătrundă. În Cuvântul lui Dumnezeu, zărim puterea care a pus temeliile pământului și a întins cerurile. Numai aici putem găsi o istorie a neamului nostru, nepătată de prejudecăți omenești sau de mândria omenească. Aici ni se raportează luptele, înfrângerile și biruințele celor mai mari bărbați pe care i-a cunoscut vreodată lumea. Aici ni se desfășoară înainte marile probleme ale datoriei și ale destinului nostru. Cortina care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă este ridicată și privim lupta puterilor ce se confruntă, puterile binelui și răului. De la cea dintâi pătrundere a păcatului până la biruința finală a dreptății și adevărului, totul nu este altceva decât o dezvăluire a caracterului lui Dumnezeu. Cu prilejul cercetării evlavioase a adevărurilor expuse în Cuvântul Său, spiritul cercetătorului vine în contact cu Spiritul nemărginit. Un studiu de felul acesta nu numai că va înnobila și va curăți caracterul, dar nu va întârzia să crească și să sporească puterile minții. {PP 596.2}

Învățăturile Bibliei au o influență vitală asupra prosperității omului în toate împrejurările vieții. Ea arată principiile care sunt piatra unghiulară a binelui națiunii — principii de care depinde existența societății și care asigură apărarea familiei — principii fără de care nici un om nu poate obține nici onoarea, fericirea sau puterea de a fi folositor și nici nu poate spera să obțină viața veșnică. Nu există poziție în viața aceasta, și nici etapă a vieții omului, pentru care învățăturile Bibliei să nu constituie cea mai de seamă pregătire. Cercetat și ascultat, Cuvântul lui Dumnezeu va da lumii bărbați cu o inteligență mai puternică și mai activă decât ar produce adunarea tuturor cunoștințelor pe care le cuprinde filozofia omenească. S-ar forma bărbați puternici și cu caracter bine închegat, bărbați cu putere de pricepere și cu judecată sănătoasă, bărbați care ar fi spre onoarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea omenirii. {PP 599.1}

Toată știința adevărată nu este altceva decât o tălmăcire a celor scrise de Dumnezeu în lumea materială. Amândouă, atât cartea naturii, cât și Cuvântul scris, când sunt bine înțelese, ni-L fac cunoscut pe Dumnezeu prin faptul că ne învață ceva din legile înțelepte și binefăcătoare prin mijlocirea cărora lucrează El. {PP 599.2}

Elevul trebuie să fie călăuzit să-L vadă pe Dumnezeu în toate operele creațiunii. Profesorii să imite pilda Marelui Învățător care împrumuta învățături din scenele naturii, cunoscute de toți,

care Își simplifica învățăturile și le imprima mai adânc în inima ascultătorilor Săi. Păsărelele ciripind în tufișurile înverzite, florile din câmpie, copacii falnici, pământul roditor, grânele ce răsăreau, pământul neroditor, soarele în apus luminând bolta cerului cu razele sale aurii — totul servea ca mijloc de învățătură. El făcea legătura între operele văzute ale Creatorului și cuvintele vieții pe care El le rostea, în așa fel, încât ori de câte ori acestea se înfățișau ochilor ascultătorilor Săi, gândurile lor erau îndrumate la învățăturile adevărului cu care El le legase. {PP 599.3}

Sigiliul Dumnezeirii descoperit pe paginile revelației se vede și pe munții ce se înalță spre cer, pe câmpiile roditoare, pe întinsul și adâncul ocean. Lucrurile din natură îi vorbesc omului despre iubirea lui Dumnezeu, Creatorul său. El ne-a legat de Sine prin nenumărate semne în cer și pe pământ. Lumea aceasta nu este alcătuită doar din dureri și suferință. „Dumnezeu este iubire” — stă scris pe fiecare boboc ce se deschide, pe fiecare potiraș de floare, pe fiecare fir de iarbă. Cu toate că blestemul păcatului a făcut ca pământul să dea spini și mărăcini, mărăcinii poartă flori, iar spinii sunt ascunși de trandafiri. Toate lucrurile din natură mărturisesc despre grija duioasă, părintească, a Dumnezeului nostru și despre dorința Lui de a-i face fericiți pe copiii Săi. Când poruncește sau oprește ceva, El nu face aceasta numai pentru a-și dovedi autoritatea, ci în tot ce face are în vedere numai binele copiilor Săi. El nu le cere să renunțe la nimic ce le-ar fi spre binele lor dacă l-ar păstra. {PP 599.4}

Părerea care predomină în unele cercuri ale societății, că religia nu ar duce la sănătate și fericire în viața aceasta, nu este justificată. Sfânta Scriptură spune: „Frica de Domnul duce la viață și cel ce o are petrece noaptea sătul, fără să fie cercetat de nenorocire”. (Proverbe 19, 23.) „Cine este omul care dorește viața și vrea să aibă parte de zile fericite? Ferește-ți limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea!”. (Psalmii 34, 12-14.) Cuvintele înțelepciunii „sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor”. (Proverbe 4, 22.) {PP 600.1}

Adevărata religie îl aduce pe om în armonie cu legile fizice, spirituale și morale ale lui Dumnezeu. Ea deprinde la stăpânire de sine, pace sufletească și cumpătare. Religia înnobilează sufletul, curăță gustul și sfințește judecata. Ea face sufletul părtaș de curăția cerească. Credința în iubirea lui Dumnezeu și providența atotstăpânitoare ușurează povara grijii și ostenelii. Ea umple inima de bucurie și mulțumire în împrejurările cele mai însemnate, ca și în cele umile. Religia ajută direct la întărirea sănătății, la prelungirea vieții și la sporirea capacității de a ne bucura de toate binecuvântările ei. Ea deschide pentru suflet un izvor nesecat de fericire. Fie ca toți aceia care nu L-au ales pe Hristos să-și dea seama că El le oferă ceva mai bun decât caută ei. Omul aduce propriului său suflet cel mai mare rău și cea mai mare lipsă atunci când gândește sau lucrează împotriva voinței lui Dumnezeu. Nu se poate găsi bucurie adevărată pe cărarea pe care a interzis-o Acela care știe ce este mai bine și care Se îngrijește de fericirea creaturilor Sale. Calea neascultării duce la mizerie și ruină. Dar căile înțelepciunii „sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice”. (Proverbe 3, 17.) {PP 600.2}

Educația obișnuită în școlile evreilor, atât în cele materiale, cât și în cele religioase, ar trebui să fie studiată cu folos. Valoarea unei asemenea educații nu este apreciată. Între corp și suflet

există o strânsă legătură și, pentru a ajunge la o înaltă desăvârșire morală și spirituală, trebuie să respectăm legile care cârmuiesc corpul nostru. Pentru a obține un caracter puternic și armonios, trebuie să fie exercitate și dezvoltate atât puterile corporale, cât și cele spirituale. Ce studiu poate fi mai însemnat pentru tineret decât acela care se ocupă de minunatul organism pe care ni l-a încredințat Dumnezeu și de legile prin care este păstrat în deplină sănătate? {PP 601.1}

Ca și în zilele vechiului Israel, fiecare tânăr să fie învățat să facă față datoriilor practice ale vieții. Fiecare să cunoască o meserie oarecare, pentru ca în caz de nevoie să-și poată întreține viața. Lucrul acesta este important nu numai ca un scut împotriva vicisitudinilor vieții, ci și pentru că are influență asupra dezvoltării morale, spirituale și corporale. Chiar dacă ar fi sigur că cineva nu va fi niciodată chemat să-și câștige cele necesare pentru întreținerea vieții prin truda mâinilor sale, tot ar trebui să fie învățat să lucreze. Fără muncă fizică, nimeni nu poate avea un corp sănătos; sănătatea puternică și deprinderile pe care le oferă o muncă bine îndrumată nu sunt de mai mică însemnătate decât obținerea unui intelect puternic și activ și a unui caracter nobil. {PP 601.2}

Fiecare elev să folosească o parte din zi pentru muncă fizică. În felul acesta, s-ar forma deprinderea de a munci, s-ar stimula spiritul de încredere în propriile puteri și, în același timp, cei tineri ar fi păziți de multe obiceiuri rele și înjositoare, care sunt de cele mai multe ori rezultatul trândăviei. Toate acestea sunt în acord cu primul scop al educației deoarece, încurajând activitatea, hărnicia și curăția, ajungem să fim în armonie cu Creatorul. {PP 601.3}

Tinerii să fie îndrumați să înțeleagă scopul pentru care au fost creați — să-L onoreze pe Dumnezeu și să devină o binecuvântare pentru semenii lor; dacă ei ar vedea iubirea duioasă pe care a dovedit-o Tatăl ceresc față de ei și înalta chemare pe care educația din viața aceasta o are ca scop, demnitatea și onoarea la care sunt chemați, și anume de a fi copii ai lui Dumnezeu, mii s-ar îndepărta cu dispreț și dezgust de țintele josnice și egoiste și de petrecerile ușuratice de care erau stăpâniți mai înainte. Ei ar învăța să urască răul și să fugă de el, nu numai pentru că înțeleg josnicia lui lăuntrică, ci pentru că le înjosește puterile date de Dumnezeu și pătează chipul lor, făcut după chipul lui Dumnezeu. {PP 601.4}

Dumnezeu nu le cere tinerilor să aibă năzuințe mai mici. Elementele caracterului care îl fac pe om să aibă succes și să fie onorat de semenii săi, dorul nestins după un bine mai mare, voința neînfrântă, străduința plină de râvnă, perseverența neclintită nu trebuie să fie distruse. Prin harul lui Dumnezeu, ele ar trebui să fie îndreptate către ținte care sunt cu atât mai presus de simplele interese vremelnice și egoiste, cu cât cerul este mai presus de pământ. Iar educația începută în viața aceasta va fi continuată în viața viitoare. Zi după zi se vor descoperi sufletului, cu o nouă frumusețe, operele minunate ale lui Dumnezeu, dovezile înțelepciunii și puterii Sale în crearea și menținerea universului, taina nesfârșită a iubirii și înțelepciunii Planului de Mântuire. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. (1 Corinteni 2, 9.) Chiar și în viața aceasta putem avea priveliști ale prezenței Sale și putem gusta din bucuriile legăturilor cu cerul; dar nu putem ajunge plinătatea fericirii și binecuvântărilor Sale decât în Împărăția lui

Dumnezeu. Numai veșnicia poate descoperi destinul măreț pe care îl poate atinge omul refăcut după chipul lui Dumnezeu. {PP 602.1}

Capitolul 59 — Primul împărat al lui Israel

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 8 până la 12.

Conducerea lui Israel se făcea în numele și prin autoritatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Moise, a celor șaptezeci de bătrâni, a mai marilor și a judecătorilor era doar de a aplica legile date de Dumnezeu; ei nu aveau puterea de a da legi națiunii. Aceasta a fost și a rămas condiția existenței lui Israel, ca națiune. Veacuri de-a rândul, au fost trimiși de Dumnezeu oameni inspirați, pentru a da învățătură poporului și a-i arăta cum să păzească legile. Domnul a prevăzut că Israel va cere un împărat, dar n-a consimțit să se schimbe principiile pe care era întemeiat statul. Împăratul trebuia să fie locțiitorul Celui Prea Înalt. Dumnezeu trebuia să fie recunoscut ca fiind Conducătorul națiunii, iar Legea Lui să fie aplicată ca fiind suprema lege a țării. (Vezi Anexa, nota nr.8.) {PP 603.1}

La început, când s-au așezat în Canaan, izraeliții au recunoscut principiile teocrației, iar poporul a prosperat sub conducerea lui Iosua. Dar înmulțirea populației și legătura cu alte națiuni au adus o schimbare. Poporul și-a însușit multe din obiceiurile vecinilor săi păgâni și a sacrificat astfel în mare parte caracterul său specific, sfânt. Treptat, și-a pierdut respectul față de Dumnezeu și a încetat să mai prețuiască onoarea de a fi poporul Său ales. Ademeniți de luxul și fastul domnitorilor păgâni, izraeliții s-au săturat de simplitatea lor. Invidia și gelozia s-au ivit între seminții. Dezbinarea lăuntrică i-a făcut slabi; au fost expuși fără încetare atacurilor vrăjmașilor lor păgâni, iar poporul a ajuns la părerea că semințiile trebuie să se unească sub o conducere puternică, centrală, pentru a-și menține poziția între păgâni. Cu cât se îndepărtau mai mult de Legea lui Dumnezeu, cu atât mai mult doreau să scape de stăpânirea Domnului lor divin, și așa s-a răspândit pretutindeni în Israel dorința după monarhie. {PP 603.2}

Din timpul lui Iosua nu mai fusese condus Israel cu așa mare înțelepciune și atâta succes, ca sub administrația lui Samuel. Învestit de Dumnezeu cu slujba întreită de judecător, profet și preot, el lucrase cu râvnă neobosită și zel dezinteresat pentru binele poporului și națiunea a prosperat sub înțeleapta lui guvernare. Ordinea fusese restabilită și temerea de Dumnezeu sporită, iar duhul nemulțumirii ținut în frâu pentru un timp. Dar, pe măsură ce vârsta lui înainta, a fost nevoit să împartă cu alții grijile guvernării și i-a rânduit pe cei doi fii ai săi să stea alături de el, ca ajutoare. În timp ce Samuel își îndeplinea mai departe slujba la Rama, tinerii au fost mutați la Beer-Șeba, pentru a exercita dreptatea aproape de granița de sud a țării. {PP 603.3}

Samuel îi alesese pe cei doi fii ai săi în slujba aceasta cu deplina aprobare a poporului; dar ei s-au dovedit nevrednici de alegerea tatălui lor. Prin Moise, Domnul îi dăduse poporului Său îndrumări speciale, ca mai marii lui Israel să judece drept, să se poarte după dreptate cu văduvele și orfanii și să nu primească mită. Dar fiii lui Samuel „se dădeau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea”. Fiii profetului nu luaseră seama la prescripțiile pe care el căutase să le imprime în inimile lor. Ei nu imitaseră viața plină de lepădare de sine a tatălui lor. Avertizarea dată lui Eli nu făcuse asupra lui Samuel impresia pe care ar fi trebuit să o facă. Într-o anumită măsură, și el

era prea îngăduitor față de fiii săi, iar urmarea acestui fapt s-a arătat în caracterul și în viața lor. {PP 604.1}

Incorectitudinea acestor judecători a pricinuit multă nemulțumire și a constituit o scuză pentru a cere o schimbare pe care poporul o dorea de multă vreme în ascuns. „Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel, la Rama. Ei au zis: «Iată că tu ești bătrân și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile»”. Cazurile de abuz din mijlocul poporului nu fuseseră făcute cunoscute lui Samuel. Dacă i s-ar fi spus ce purtări rele au fiii săi, el i-ar fi demis imediat; dar nu lucrul acesta îl doreau petiționarii. Samuel a văzut că adevăratul lor motiv era mândria și nemulțumirea, iar cererea lor era urmarea unei intenții bine cumpănite și hotărâte. Împotriva lui Samuel nu se ridica nici o plângere. Toți recunoșteau cinstea și înțelepciunea conducerii sale, dar bătrânul profet a văzut în cererea lor o acuzație împotriva lui și o încercare directă de a-l da la o parte. Totuși, el nu și-a trădat adevăratele sentimente; n-a rostit nici un reproș, ci a adus problema aceasta înaintea Domnului, în rugăciune, și a căutat sfat numai la El. {PP 604.2}

Iar Domnul i-a spus lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna de când i-am scos din Egipt până în ziua de azi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei”. Profetului i s-a arătat greșeala pe care o făcea când lăsa să se simtă jignit de purtarea poporului. Nu față de el dovediseră ei lipsă de bunăcuviință, ci față de autoritatea lui Dumnezeu, care îi rânduise pe conducătorii poporului Său. Aceia care îl disprețuiesc și îl leapădă pe servul credincios al lui Dumnezeu arată dispreț nu numai față de om, ci și față de Domnul care l-a trimis. Sunt lepădate cuvintele lui Dumnezeu, îndemnurile Lui, sfaturile Lui. Autoritatea Lui era acum cea respinsă. {PP 605.1}

Timpul celei mai mari prosperități a lui Israel fusese acela în care Domnul fusese recunoscut ca Împărat — când legile și guvernarea instituite de El fuseseră privite ca întrecându-le pe ale celorlalte națiuni. Moise îi declarase lui Israel următoarele, cu privire la poruncile Domnului: „Aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»” (Deuteronom 4, 6.) Prin îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu, evreii nu au devenit poporul dorit de Dumnezeu și apoi au pus toate relele — rezultatul propriilor lor păcate și nebunii — în sarcina guvernării lui Dumnezeu. Atât de deplin fuseseră ei orbiți de păcat! {PP 605.2}

Domnul prezisese mai de mult prin profeții Săi că Israel avea să fie stăpânit de un împărat; dar din aceasta nu reiese că forma aceasta de guvernământ ar fi fost cea mai bună pentru ei sau ar fi fost după voia Lui. El i-a îngăduit poporului să urmeze propria lui alegere, deoarece a refuzat să se conducă după sfatul Său. Osea spune că Domnul, în mânia Lui (Osea 13, 11), le-a dat un împărat. Când oamenii aleg să meargă pe căile lor fără să ceară sfat de la Dumnezeu sau dacă acționează împotriva voinței Lui clar descoperite, El le satisface dorințele pentru ca, prin experiența amară care urmează, să-i facă să-și dea seama de nebunia lor și să se căiască de păcatele lor. Tot ce dorește inima omului împotriva voii lui Dumnezeu se va dovedi în final că e

mai mult un necaz decât o bucurie. Dumnezeu dorea ca poporul Său să privească la El ca fiind unicul Legiuitor și unicul Izvor de putere. Simțind dependența lor de Dumnezeu, ei aveau să fie continuu atrași tot mai aproape de El. Aveau să fie înălțați, înnobilați și făcuți corespunzători pentru înaltul destin la care El îi chemase ca popor ales al Său. Dar prin așezarea unui om pe tron, gândurile lor erau îndepărtate de Dumnezeu. În cazul acesta își puneau nădejdea mai mult în om și mai puțin în puterea dumnezeiască, iar greșelile împăratului aveau să-i ducă la păcat și să îndepărteze națiunea de Dumnezeu. {PP 605.3}

Samuel a primit porunca să satisfacă cererea, dar să-i avertizeze cu privire la dezaprobarea lui Dumnezeu și să le facă cunoscute urmările umblării lor. „Samuel a spus toate cuvintele Domnului, poporului care-i cerea un împărat". În chip credincios, el le-a descris poverile ce vor fi așezate asupra lor și le-a arătat deosebirea dintre o astfel de stare de apăsare și starea lor actuală de relativă libertate și prosperitate. Împăratul lor urma să imite strălucirea și fastul altor monarhi și, pentru întreținerea acestora, în mod necesar trebuia să vină la ei cu cereri grele atât în ce privește persoana, cât și averea lor. Tinerii lor cei mai destoinici aveau să fie luați în slujba sa. Pe fiii lor urma să-i ia la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui. Ei trebuia să umple rândurile oștirii lui și să-i facă armele de război. Fiicele lui Israel aveau să fie luate să pregătească bucatele și pâinea casei împărătești. Pentru a-și întreține curtea, împăratul urma să ia cea mai bună parte din câmpiile lor, pe care Domnul li le dăduse. Chiar și robii și vitele lor cele mai bune urma să le ia pentru lucrările lui. În afară de aceasta, împăratul urma să ia o zeciuială din toate veniturile lor, din produsele muncii sau din recolta pământului „Și voi înșivă veți fi slugile lui", a încheiat profetul. „Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta". Oricât de împovărătoare ar fi văzut că sunt cererile monarhiei, de îndată ce monarhia a fost stabilită, ei nu mai puteau s-o desființeze după buna lor plăcere. {PP 606.1}

Dar poporul a răspuns: „Nu, ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile; împăratul nostru ne va judeca, va merge înaintea noastră, și ne va cârmui în toate războaiele noastre". {PP 607.1}

„Ca toate neamurile". Izraeliții nu-și dădeau seama că era un privilegiu deosebit și o binecuvântare să se deosebească în privința aceasta de toate neamurile. Dumnezeu îi separase pe izraeliți de toate neamurile, pentru a face din ei propria Sa comoară. Dar ei, disprețuind această înaltă onoare, doreau cu nerăbdare să imite felul de a fi al păgânilor. Și totuși, dorința puternică de a se conforma practicilor și obiceiurilor lumești există și în mijlocul pretinsului popor al lui Dumnezeu. Pe măsură ce se depărtează de Dumnezeu, oamenii urmăresc onorurile și câștigurile lumii. Creștinii caută continuu să imite deprinderile celor care se închină dumnezeului lumii acesteia. Mulți susțin că vor avea o influență mai mare asupra celor nelegiuiți dacă se unesc cu oamenii din lume și imită felul lor de viețuire. Dar toți cei care fac astfel se despart de Izvorul puterii lor. Devenind prieteni ai lumii, ei ajung vrăjmași ai lui Dumnezeu. De dragul onorurilor lumești, ei sacrifică demnitatea nespusă la care i-a chemat Dumnezeu, și anume de a vesti

virtuțile „Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2, 9.) {PP 607.2}

Cu adâncă durere ascultă Samuel cuvintele poporului; dar Domnul zise: „Ascultă-le glasul și pune un împărat peste ei”. Profetul își făcuse datoria. El le înfățișase cu credincioșie avertizarea, și ea a fost respinsă. Cu inima împovărată, Samuel i-a dat drumul poporului și a plecat și el pentru a pregăti marea schimbare de guvernământ. {PP 607.3}

Viața curată a lui Samuel și consacrarea lui lipsită de egoism erau o continuă mustrare atât pentru preoții și bătrânii care urmăreau numai propriul lor câștig, cât și pentru mândrul și firescul popor al lui Israel. Cu toate că nu se înfățișa cu fast și lux, totuși lucrarea lui purta sigiliul Cerului. El era onorat de Mântuitorul lumii, sub a cărui conducere cârmuise poporul evreu. Dar poporul se săturase de evlavia și consacrarea lui; îi disprețuia autoritatea plină de modestie și-l lepăda de dragul unui om care să domnească peste el ca împărat. {PP 607.4}

În caracterul lui Samuel vedem oglindirea chipului Domnului Hristos. Viața curată a Mântuitorului nostru a trezit mânia lui Satana. Viața Lui era lumina lumii și descoperea stricăciunea ascunsă din inima oamenilor. Sfințenia Domnului Hristos instiga împotriva Lui cele mai sălbatice pasiuni ale celor fățarnici care doreau să treacă drept evlavioși. Domnul Hristos n-a venit împodobit cu bogățiile și onoarea lumii acesteia, și, cu toate acestea, faptele pe care le săvârșea arătau că avea o putere mai mare decât a oricărui domn de pe pământ. Iudeii așteptau ca Mesia să sfărâme jugul apăsătorului; cu toate acestea, ei cultivau păcatele care puseseră jugul acesta pe gâtul lor. Dacă Domnul le-ar fi acoperit păcatele și le-ar fi lăudat evlavia, L-ar fi ales ca împărat; dar ei nu doreau să sufere neînfricata mustrare a viciilor lor. Ei disprețuiau acea frumusețe a caracterului în care domnește bunătatea, curăția și sfințenia, care nu cunoaște altă ură decât aceea împotriva păcatului. Așa a fost totdeauna. Lumina cerului îi condamnă pe toți aceia care refuză să umble în ea. Când sunt mustrați prin exemplul acelora care urăsc păcatul, cei fățarnici devin unelte ale lui Satana pentru a-i chinui și persecuta pe cei credincioși. „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți”. (1 Timotei 3, 12.) {PP 607.5}

Cu toate că fusese prezisă mai de mult în profeție apariția unei forme monarhice de conducere a poporului Israel, Dumnezeu Își rezervase pentru Sine dreptul de a-l alege pe împăratul lor. Evreii au respectat până acum autoritatea lui Dumnezeu, așa încât și acum au lăsat alegerea în totul în seama Sa. Alegerea a căzut asupra lui Saul, un fiu al lui Chiș, din semința lui Beniamin. {PP 608.1}

Însușirile personale ale viitorului împărat erau de așa natură, încât lingușeau mândria inimii care dusese la dorința de a avea un împărat. „Era mai frumos decât oricare dintre copiii lui Israel”. (1 Samuel 9, 2.) De o înfățișare nobilă și demnă, în floarea vieții, cu făptura frumoasă și înaltă, făcea impresia că e născut să comande. Dar farmecului acesta exterior al lui Saul îi lipseau însușirile cele mai importante care formează adevărata înțelepciune. El nu se obișnuise în tinerețe să-și înfrâneze pasiunile sale violente și furioase și nu simțise până atunci puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu. {PP 608.2}

Saul era fiul unui conducător puternic și bogat, dar, cu toate acestea, potrivit cu viața simplă de pe atunci, se ocupa împreună cu tatăl său de lucrările modeste ale agriculturii. Când câteva din animalele tatălui său s-au pierdut prin munți, Saul a plecat împreună cu una dintre slugi în căutarea lor. Timp de trei zile au căutat zadarnic și, cum ajunseseră în apropiere de Rama (vezi Anexa, nota nr. 9), reședința lui Samuel, sluga i-a propus să-l întrebe pe profet cu privire la bunurile pierdute. „Uite, eu am la mine un sfert de siclu de argint", zise el, „îl voi da omului lui Dumnezeu, și ne va arăta drumul". Lucrul acesta era după obiceiul timpului. Când cineva se apropia de o persoană care era mai presus de el în rang sau slujbă, îi prezenta un mic dar, ca semn de respect. {PP 608.3}

La apropierea lor de oraș, au întâlnit niște fete ce ieșeau să scoată apă și le-au întrebat despre văzător. Ca răspuns, li s-a spus că nu după mult timp trebuia să aibă loc un serviciu divin și că profetul sosise chiar atunci; trebuia să se aducă o jertfă „pe înălțime", iar după aceea trebuia să aibă loc o masă de jertfă. Sub administrația lui Samuel se făcuse o schimbare. La data când fusese el chemat de Dumnezeu, serviciile divine de la templu erau privite cu dispreț. Oamenii „nesocoteau darurile Domnului". (1 Samuel 2, 17.) Acum, serviciul divin fusese repus în cinste în toată țara și poporul dovedea înclinația inimii spre cele religioase. Întrucât la cortul întâlnirii nu avea loc nici un serviciu divin, jertfele se aduceau deocamdată altundeva, iar cetățile preoților și leviților, unde poporul se ducea pentru a primi învățătură, erau folosite în acest scop. De obicei, pentru aducerea jertfelor se foloseau locurile cele mai înalte din localitățile acestea, motiv pentru care se și numeau înălțimi. {PP 609.1}

La poarta cetății, Saul s-a întâlnit cu profetul. Dumnezeu îi descoperise lui Samuel că la data aceea îi va fi prezentat cel care fusese ales să fie împărat al lui Israel. Pe când stăteau față în față, Domnul i-a spus lui Samuel: „Iată omul, despre care ți-am vorbit; el va domni peste poporul Meu". {PP 609.2}

La rugămintea lui Saul: „Arată-mi, te rog, unde este casa văzătorului", Samuel a răspuns: „Eu sunt văzătorul". Asigurându-l că animalele fuseseră găsite, profetul a stăruit de el să rămână pentru a lua parte la festivitate, dându-i a înțelege unele lucruri care aveau mare importanță. „Și pentru cine este păstrat tot ce este mai de preț în Israel? Oare nu pentru tine și pentru toată casa tatălui tău?" Inima ascultătorului s-a cutremurat la cuvintele profetului. Fără îndoială, înțelesese ceva din ele, căci căutarea unui împărat devenise pentru toată națiunea o problemă de cel mai mare interes. Dar considerând cu modestie persoana sa ca fiind de prea puțină însemnătate, Saul răspunse: „Oare nu sunt eu ... din una din cele mai mici seminții ale lui Israel? Și familia mea nu este cea mai mică dintre toate familiile din semința lui Beniamin? Pentru ce dar îmi vorbești astfel?" {PP 609.3}

Samuel l-a condus pe străin la locul de întâlnire, unde se adunaseră fruntașii cetății. După dispozițiile date de profet, locul de cinste i-a fost dat lui Saul și i s-a așezat în față porția cea mai bună. După încheierea serviciului divin, Samuel l-a dus pe oaspetele său la el acasă și acolo a stat de vorbă cu el pe terasă, prezentându-i marile principii pe care fusese întemeiată conducerea

lui Israel, căutând în felul acesta să-l pregătească, în oarecare măsură, pentru înalta lui poziție. {PP 609.4}

A doua zi dimineața, când Saul a pornit la drum, profetul a mers cu el. La ieșirea din cetate, a poruncit ca sluga să meargă înainte. Apoi i-a poruncit lui Saul să se oprească pentru a primi o solie pe care i-o încredința Dumnezeu. „Samuel a luat sticluța cu untdelemn și a turnat-o pe capul lui Saul. Apoi l-a sărutat și a zis: «Nu te-a uns Domnul ca să fii căpetenia moștenirii Lui?»" Ca dovadă că făcuse lucrul acesta pe temeiul autorității divine, Samuel i-a spus toate întâmplările ce trebuia să aibă loc la întoarcerea spre casă și l-a asigurat pe Saul că va fi împuternicit de Duhul lui Dumnezeu pentru slujba ce-l aștepta. „Duhul Domnului va veni peste tine", spuse profetul, „și vei fi prefăcut într-un alt om. Când ți se vor împlini semnele acestea, fă ce vei găsi de făcut, căci Dumnezeu este cu tine". {PP 610.1}

Saul și-a continuat drumul mai departe și totul s-a petrecut așa cum spusese profetul. Aproape de granița lui Beniamin, i s-a spus că animalele pierdute fuseseră găsite. Pe podișul Tabor, a întâlnit trei oameni care se urcau la Betel pentru a se închina lui Dumnezeu. Unul ducea trei iezi, pentru jertfă, altul trei pâini, iar al treilea un burduf cu vin pentru masa de jertfă. L-au salutat pe Saul conform obiceiului și i-au dat două dintre cele trei pâini. La Ghibea, cetatea de unde era el, o ceată de profeți care se întorceau de pe „înălțime" cântau laudă lui Dumnezeu cu muzică din flaut, harpă, timpane și cobze. Când s-a apropiat Saul de ei, Duhul Domnului a venit peste el, a început să cânte cu ei și să proorocească. El vorbea atât de curgător și cu atâta înțelepciune și participa cu atâta zel la cele spre onoarea lui Dumnezeu, încât aceia care-l cunoscuseră mai înainte exclamau uimiți: „Ce s-a întâmplat cu fiul lui Chiș? Oare și Saul este între proorocі?" {PP 610.2}

Când Saul s-a unit cu profeții serviciului de adorare a lui Dumnezeu, s-a produs în el o mare schimbare prin Duhul lui Dumnezeu. Lumina curăției și sfințeniei lui Dumnezeu a strălucit în întunericul inimii firești. El s-a văzut așa cum era, cum îl vedea Dumnezeu. A văzut frumusețea sfințeniei. De acum era chemat să ducă lupta împotriva păcatului și a lui Satana și i s-a arătat că numai de la Dumnezeu trebuie să primească puterea necesară pentru această luptă. Planul de Mântuire, care mai înainte îi păruse întunecos și nelămurit, i-a fost descoperit puterii sale de pricepere. Domnul i-a acordat curaj și înțelepciune pentru înalta chemare. El i-a descoperit Izvorul puterii și al harului și i-a luminat mintea cu privire la cererile lui Dumnezeu și la propria sa datorie. {PP 610.3}

Ungerea lui Saul ca împărat nu fusese făcută cunoscută poporului. Alegerea lui Dumnezeu trebuia să aibă loc public, prin tragere la sorți. În scopul acesta, Samuel a chemat poporul la Mițpa. Mai întâi s-au făcut rugăciuni ca Dumnezeu să-i călăuzească; apoi a urmat ceremonia solemnă a tragerii la sorți. În tăcere, poporul aștepta rezultatul. S-a tras la sorți mai întâi semințiа, apoi neamul și în sfârșit familia, pentru ca în cele din urmă să fie tras sorțul pentru Saul, fiul lui Chiș, omul ales. Dar Saul nu era în adunare. Împovărat de simțământul marii răspunderi care trebuia să-i revină, se retrăsese pe ascuns. A fost adus înapoi la adunare, care a văzut cu mândrie și satisfacție că el avea o înfățișare nobilă și împărătească, întrecându-i pe toți „de la umăr în

sus". Însuși Samuel a exclamat, când l-a înfățișat poporului: „Vedeți pe cel pe care l-a ales Domnul? Nu este nimeni în tot poporul care să fie ca el". Iar ca răspuns, din piepturile acelei mari mulțimi s-a înălțat un prelung și puternic strigăt de bucurie: „Trăiască împăratul!" {PP 611.1}

Apoi Samuel a expus înaintea poporului „dreptul împărăției", explicând lămurit principiile pe care se întemeia conducerea monarhică și după care trebuia să se conducă. Împăratul nu trebuia să fie un monarh absolut, ci puterea lui trebuia să rămână subordonată voinței Celui Prea Înalt. Cuvântarea aceasta a fost scrisă într-o carte în care s-au notat prerogativele împăratului, precum și drepturile și privilegiile poporului. Cu toate că națiunea lepădase avertizarea dată de Samuel, profetul, chiar fiind constrâns să se plece în fața dorințelor lor, cu sinceritate căuta să le apere libertățile cât mai mult posibil. {PP 611.2}

În timp ce, în general, poporul era gata să-l recunoască pe Saul ca împărat, s-a format totuși un puternic partid advers. Căci alegerea unui împărat din seminția lui Beniamin, cea mai mică dintre semințiі — trecând cu vederea atât seminția lui Iuda, cât și pe cea a lui Efraim, cele mai mari și mai puternice semințiі — era o desconsiderare pe care n-o puteau admite. Ei nu au vrut să-i jure credință lui Saul și nici să-i aducă darurile obișnuite. Aceia care au fost cei mai aprigi în a cere un împărat erau acum cei care nu doreau să-l admită cu recunoștință pe acela pe care-l rânduise Dumnezeu. Aderenții fiecărui partid aveau favoriții lor pe care ar fi dorit să-i vadă așezați pe tron și mai mulți conducători ar fi dorit să primească ei onoarea aceasta. Invidia și gelozia mocneau în inima multora. Străduințele depuse din mândrie sau înălțare de sine au condus la dezamăgire și nemulțumire. {PP 611.3}

Saul considera că nu e lucru înțelept să primească demnitatea împărătească într-o astfel de stare de lucruri. Lăsându-l în continuare pe Samuel la conducere, el s-a înapoiat la Ghibea. El a fost condus cu toată cinstea de o grupă de oameni care, văzând în alegerea lui o hotărâre dumnezeiască, erau hotărâți să-l susțină. Dar el n-a făcut nici un efort ca să-și impună dreptul la tron cu forța. Acasă, în ținutul muntos al lui Beniamin, s-a ocupat în liniște de lucrările agriculturii și a lăsat pe deplin în mâna lui Dumnezeu apărarea autorității sale. {PP 612.1}

Curând după alegerea lui Saul au năvălit amoniții, sub conducerea regelui lor Nahaș, în ținutul semințiilor de la răsărit de Iordan, amenințând cetatea Iabes din Galaad. Locuitorii au încercat să obțină un legământ de pace, obligându-se să le plătească bir amoniților. Însă regele lor, plin de sălbăticie, era dispus să încheie acest legământ numai cu condiția de a-i scoate fiecăruia dintre ei ochiul drept, ca să facă din ei dovada veșnică a puterii lui. {PP 612.2}

Oamenii din cetatea asediată au cerut un răgaz de șapte zile. Până atunci amoniții s-au retras, zicând că prin aceasta vor face și mai strălucitoare biruința lor. Îndată au fost trimiși soli din Iabes pentru a cere ajutor de la semințiile ce se aflau la apus de Iordan. Vestea a fost adusă la Ghibea, provocând o mare spaimă. Saul, care se întorcea seara de la câmp, unde arase toată ziua, a auzit jelirile zgomotoase ale poporului care-i spuneau că trebuie să se fi întâmplat o mare nenorocire. El zise: „Ce are poporul de plânge?" Când i s-a povestit dezonoranta întâmplare, s-au trezit toate puterile care dormitau în el. „Duhul lui Dumnezeu a venit peste el.... A luat o

pereche de boi, i-a tăiat în bucăți și le-a trimis prin soli în tot ținutul lui Israel, zicând: «Oricine nu va merge după Saul și Samuel, își va vedea boii tăiați la fel»". {PP 612.3}

Trei sute treizeci de mii de bărbați s-au adunat pe platoul Bezec sub comanda lui Saul. Îndată au fost trimiși soli la cetatea asediată, cu asigurarea că a doua zi dimineața, chiar în ziua când trebuia să se supună amoniților, puteau să aștepte ajutor. Printr-un marș forțat în timpul nopții, Saul și oștirea lui au trecut Iordanul, ajungând la Iabes în „straja dimineții". Ca și Ghedeon, el își împărți oștirea în trei grupe și se aruncă de îndată asupra amoniților care, fără să viseze măcar primejdia, erau mai puțin ca oricând de strajă. În panica ce a urmat, au fost bătuți deplin. „Cei ce au scăpat, au fost risipiți și n-au rămas doi laolaltă" dintre ei. {PP 612.4}

Rapida hotărâre și vitejia lui Saul, ca și talentul strategic de care a dat dovadă, conducând cu succes o oștire atât de mare, erau însușiri pe care le ceruse poporul pentru a putea să se compare cu alte națiuni. Poporul îl salută acum ca împărat, atribuind succesul puterii omenești și uitând în felul acesta că, fără binecuvântarea deosebită a lui Dumnezeu, toate străduințele ar fi fost zadarnice. În entuziasmul lor, unii au făcut propunerea ca să fie omorâți toți aceia care la început au refuzat să recunoască autoritatea lui Saul. Dar împăratul a intervenit zicând: „Nimeni nu va fi omorât în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a dat o izbăvire lui Israel". Aici Saul a dovedit schimbarea ce avusese loc în caracterul lui. În loc de a-și atribui sieși onoarea, toată onoarea I-a dat-o lui Dumnezeu. În loc de a dovedi o dorință de răzbunare, el a manifestat un duh de îndurare și de iertare. Aceasta este o dovadă de netăgăduit că harul lui Dumnezeu locuiește în inimă. {PP 613.1}

Acum, Samuel a propus să aibă loc o adunare națională la Ghilgal, pentru ca acolo să întărească oficial împărăția lui Saul. Așa s-a făcut și „au adus jertfe de mulțumire înaintea lui Dumnezeu și Saul și toți oamenii lui s-au veselit foarte mult acolo". {PP 613.2}

Ghilgal fusese locul unde Israel și-a ridicat prima tabără în țara făgăduită. Aici a ridicat Iosua, prin poruncă dumnezeiască, monumentul de douăsprezece pietre pentru a imortaliza trecerea prin Iordan. Aici fusese reînnoită circumciziunea. Aici au sărbătorit primul Paște după păcătuirea de la Cadeș și călătoria prin pustie. Aici încetase mana. Aici Se descoperise Conducătorul oștirii Domnului ca supremul Comandant al oștirii lui Israel. De aici se urcaseră pentru a cuceri Ierihonul și cetatea Ai. Aici își primise Acan

pedeapsa pentru păcatul său și aici se încheiase legământul acela cu gabaoniții, când izraeliții au fost pedepsiți pentru neglijența lor de a cere sfat de la Dumnezeu. Pe acest podiș, legat de atâtea amintiri emoționante, au stat Samuel și Saul și, când s-au potolit strigătele care îl salutau pe împărat, bătrânul profet a rostit cuvântarea sa de rămas bun, ca fost conducător al națiunii. {PP 614.3}

„Iată", a zis el, „v-am ascultat în tot ce mi-ați zis, și am pus un împărat peste voi. De acum, iată împăratul care va merge înaintea voastră. Cât despre mine, eu sunt bătrân, am albit; ... am umblat înaintea voastră din tinerețe până în ziua de azi. Iată-mă! Mărturisiți împotriva mea, în fața Domnului și în fața unsului Lui: cui i-am luat boul, sau cui i-am luat măgarul? Pe cine am

apăsat, și pe cine am năpăstuit? De la cine am luat mită ca să închid ochii asupra lui? Mărturisiți, și vă voi da înapoi". {PP 614.1}

Într-un glas, poporul a răspuns: „Nu ne-ai apăsat, nu ne-ai năpăstuit și nici n-ai primit nimic din mâna nimănui". {PP 614.2}

Samuel nu căuta numai să-și îndreptățească propriile sale fapte. El făcuse chiar mai înainte cunoscute principiile de care trebuia să fie condus atât poporul, cât și împăratul și dorea să adauge la acestea greutatea propriului său exemplu. Din copilărie fusese legat de lucrarea lui Dumnezeu și, în decursul îndelungatei sale vieți, avusese înaintea sa o singură țintă, și anume onoarea lui Dumnezeu și prosperitatea deplină a lui Israel. {PP 614.3}

Înaintea oricărei speranțe de bine pentru popor, izraeliții trebuia să fie aduși la pocăință înaintea lui Dumnezeu. Din cauza păcatului, ei își pierduseră credința în Dumnezeu și în capacitatea Lui de a-și apăra lucrarea. Înainte ca ei să poată avea adevărata pace, trebuia să fie făcuți să vadă și să recunoască exact păcatele de care erau vinovați. Ei spuseseră că scopul pentru care doreau un împărat era acesta: „împăratul nostru ne va judeca, va merge înaintea noastră și ne va cârmui în războaiele noastre". Samuel a povestit istoria lui Israel din ziua de când Dumnezeu îi scosese din Egipt. Domnul, Împăratul împăraților, fusese în fruntea lor și condusese războaiele lor. Adesea, păcatele lor îi vânduseră în mâna inamicilor, dar ei încă nu se întorseseră de pe căile lor rele, când mila lui Dumnezeu le ridicase un eliberator. „Domnul a trimis pe Ierubaal și pe Barac, pe Iefta și pe Samuel și v-a izbăvit din mâna vrăjmașilor voștri care vă înconjurau și ați locuit în liniște". Și, cu toate acestea, când s-a apropiat primejdia, au strigat: „Un împărat să domnească peste noi", după cum spunea profetul, „totuși Domnul, Dumnezeul vostru era împăratul vostru". {PP 614.4}

Apoi Samuel a continuat: „Acum, mai așteptați aici, ca să vedeți minunea pe care o va face Domnul sub ochii voștri. Nu suntem la seceratul grânelor? Voi striga către Domnul, și va trimite tunete și ploaie. Să știți atunci și să vedeți cât de rău ați făcut înaintea Domnului, când ați cerut un împărat pentru voi". „Samuel a strigat către Domnul și Domnul a trimis chiar în ziua aceea tunete și ploaie". În timpul seceratului grânelor, în mai și iunie, în Orient nu ploua. Cerul era fără nori, iar atmosfera era limpede și liniștită. O vijelie atât de puternică în această perioadă din an a umplut inima tuturor de spaimă. În umilință, poporul își recunoscu de data aceasta păcatul — exact acel păcat de care se făcuse vinovat. „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim; căci la toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi". {PP 615.1}

Samuel nu a lăsat poporul într-o stare de deznădejde, căci aceasta ar fi zădărnicit orice încercare pentru o viețuire mai bună. Satana i-ar fi făcut să-L privească pe Dumnezeu ca fiind aspru și neiertător și ar fi fost expuși astfel la numeroase ispite. Dumnezeu este milos și iertător, totdeauna gata să dovedească milă față de poporul Său, dacă el ascultă de glasul Lui. „Nu vă temeți!" a răsunat solia lui Dumnezeu prin servul Său: „Ați făcut tot răul acesta, dar nu vă abateți de la Domnul și slujiți Domnului din toată inima voastră. Nu vă abateți de la El; altfel ați merge

după lucruri de nimic, care nu aduc nici folos, nici izbăvire, pentru că sunt lucruri de nimic. Domnul nu va părăsi pe poporul Lui". {PP 615.2}

Samuel n-a spus nimic despre desconsiderarea la care fusese supus; n-a rostit nici un cuvânt de mustrare pentru nerecunoștința cu care Israel răsplătise lunga lui viață de lepădare de sine, ci el i-a asigurat că inima lui simte și mai departe pentru ei: „Departe iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi! Vă voi învăța calea cea bună și cea dreaptă. Temeți-vă numai de Domnul și slujiți-I cu credincioșie din toată inima voastră; căci vedeți ce putere desfășoară El printre voi. Dar, dacă veți face răul, veți pieri, voi și împăratul vostru". {PP 615.3}

Capitolul 60 — Încumetarea lui Saul

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 13; 1 Samuel 14.

După adunarea de la Ghilgal, Saul a lăsat oastea la vatră, oaste care se strânsese la chemarea lui pentru a-i înfrânge pe amoniți, și din care a păstrat numai două mii de oameni care să fie cu el la Micmaș, iar o mie de oameni să rămână cu fiul său Ionatan, la Ghibea. Prin aceasta, a săvârșit o mare greșeală. Oastea lui era plină de curaj și nădejde din pricina biruinței de curând câștigate și, dacă ar fi pornit îndată împotriva altor vrăjmași ai lui Israel, s-ar fi dat o lovitură hotărâtoare pentru eliberarea națiunii. {PP 616.1}

Între timp, vecinii lor războinici, filistenii, n-au rămas cu mâinile în sân. După înfrângerea de la Eben-Ezer, tot mai păstraseră în stăpânire câteva dintre cetățile din munte, în ținuturile lui Israel, și acum s-au așezat chiar în inima țării. Filistenii erau mult mai dotați decât izraeliții în ce privește resursele, armele și echipamentul. În timpul anilor îndelungați ai stăpânirii lor apăsătoare, ei au căutat să-și întărească puterea, interzicându-le israeliților să se ocupe cu fierăria, pentru a nu putea să-și făurească arme. După încheierea păcii, evreii, când aveau nevoie, încă se mai duceau la garnizoanele filistenilor pentru a li se face lucrări de acest gen. Conduși de iubirea lor pentru o viață tihnită și de un spirit de lașitate pe care l-au cultivat în timpul lungii lor oprimări, bărbații lui Israel au neglijat aproape cu totul să-și procure unelte de război. Se foloseau arcuri și praștii de război, pe care izraeliții și le puteau face; dar în afară de Saul și fiul său Ionatan, nu era nici unul între ei care să fi avut o suliță sau o sabie. (1 Samuel 13, 22.) {PP 616.2}

Doar în al doilea an al domniei lui Saul s-a făcut o încercare de a-i supune pe filisteni. Prima bătălie a fost condusă de Ionatan, fiul împăratului, care a atacat garnizoana lor din Ghibea și a înfrânt-o. Iritați din cauza acestei înfrângeri, filistenii s-au pregătit să dea un atac fulgerător contra israeliților. Saul a proclamat cu sunet de trâmbițe războiul în toată țara, chemându-i pe toți bărbații în stare să poarte armele, inclusiv din triburile de dincolo de Iordan, să se adune la Ghilgal. Chemarea a fost ascultată. {PP 616.3}

Filistenii adunaseră la Micmaș o oștire imensă: „treizeci de mii de care, șase mii de călăreți și poporul acesta era fără număr, ca nisipul de pe țărmul mării”. (1 Samuel 13, 5.) Când vestea a sosit la Saul și oștirea lui, la Ghilgal, poporul s-a descurajat, gândindu-se la oastea cea puternică cu care trebuia să se măsoare în luptă. Nu erau pregătiți să dea piept cu vrăjmașul și mulți erau atât de îngroziți, încât nu mai îndrăzneau să aștepte să se confrunte cu inamicul. Unii s-au refugiat dincolo de Iordan, în timp ce alții s-au ascuns prin peșteri, prin gropi și printre stâncile care erau în mare număr prin locurile acelea. Pe măsură ce se apropia timpul luptei, numărul dezertorilor sporea cu mare iuțeală, iar cei care nu se retrăgeau din rândurile armatei erau cuprinși de spaimă și de prevestiri rele. {PP 617.1}

La data când fusese uns pentru prima dată ca rege al lui Israel, Saul a primit de la Samuel îndrumări clare despre felul cum să se poarte cu această ocazie. „Să te pogori înaintea mea la Ghilgal”, spusese profetul; „și eu mă voi pogorî la tine, ca să aduc arderi de tot și jertfe de

mulțumire. Să mă aștepți șapte zile acolo, până voi ajunge eu la tine și-ți voi spune ce ai să faci”. (1 Samuel 10, 8.) {PP 617.2}

Saul a așteptat zi după zi, fără a face totuși eforturi hotărâte pentru a încuraja poporul și a-i insufla încredere în Dumnezeu. Înainte de a fi trecut pe deplin timpul hotărât de profet, el a ajuns nerăbdător din cauza întârzierii, lăsându-se pradă descurajării pe care o aduceau împrejurările grele în care se afla. În loc să pregătească poporul în chip conștiincios pentru serviciul divin pe care urma să-l săvârșească Samuel, Saul s-a lăsat pradă necredinței și presimțirilor îngrijorătoare. Înfățișarea înaintea lui Dumnezeu și căutarea Lui prin jertfă era ceva deosebit de solemn și însemnat și Dumnezeu cerea ca poporul să-și cerceteze inima și să se pocăiască de păcate, pentru ca jertfa să fie bine primită înaintea Lui și binecuvântarea Sa să-i poată însoți în străduințele lor de a-l birui pe vrăjmaș. Dar Saul ajunsese să fie neliniștit și, în loc să se încreadă în ajutorul lui Dumnezeu, poporul privea la împăratul pe care-l alesese pentru ca să-l poarte și să-l conducă. {PP 617.3}

Dar Domnul Se îngrijea și mai departe de ei și nu i-a lăsat pradă nenorocirii care ar fi dat peste ei dacă brațul omenesc slab ar fi fost unicul lor sprijin. El îi aduse la strâmtorare pentru ca să-și dea seama ce nebunie este să te încrezi în oameni și, astfel, să se îndrepte spre El, unicul lor ajutor. Venise timpul ca Saul să fie încercat. El trebuia acum să arate dacă se încrede în Dumnezeu și așteaptă răbdător să primească porunci de la El, dovedind că este un bărbat în care Dumnezeu Se poate încrede în zile grele ca într-un conducător al poporului Său, sau dacă se clatină, demonstrând că este nevrednic de răspunderea sfântă pe care o avea. Va asculta oare împăratul pe care l-a ales Israel de Împăratul tuturor împăraților? Va îndruma el gândul războinicilor săi descurajați spre Acela la care este eliberarea și puterea veșnică? {PP 618.1}

Cu o nerăbdare mereu crescândă, Saul aștepta sosirea lui Samuel și a pus pe seama lipsei dintre ei a profetului confuzia, descurajarea și dezertarea oștirii sale. Timpul hotărât a sosit, dar omul lui Dumnezeu nu a venit îndată. Providența lui Dumnezeu îl reținuse pe servul Său. Duhul neliniștit și nestăpânit al lui Saul n-a mai reușit să se înfrâneze. Văzând că trebuie făcut ceva, și pentru a aduce la tăcere temerile poporului, s-a hotărât să convoace o adunare pentru serviciul divin și să ceară ajutor prin jertfă. Dumnezeu dăduse îndrumări și numai aceia care fuseseră consacrați pentru această slujbă aveau voie să aducă jertfe înaintea Lui. Dar Saul porunci: „Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de mulțumire”; și, așa cum se găsea, îmbrăcat cu platoșa și uneltele de război, se înfățișă înaintea altarului și aduse jertfa înaintea lui Dumnezeu. {PP 618.2}

„Pe când sfârșea de adus arderea de tot, a venit Samuel, și Saul i-a ieșit înainte să-i ureze de bine”. Samuel a văzut îndată că Saul procedase contrar ordinelor precise ce i se dăduseră. Domnul a spus prin profetul Său că va descoperi în timpul acela ce trebuia să facă Israel în acea criză. Dacă Saul ar fi îndeplinit condițiile pe temeiul cărora se făgăduise ajutorul divin, Domnul l-ar fi salvat în chip minunat pe Israel prin micul număr care îi rămăsese credincios împăratului. Dar Saul era așa de mulțumit de sine însuși și de fapta sa, încât l-a întâmpinat pe profet ca unul care ar fi meritat laudă, nu mustrare. {PP 618.3}

Înfățișarea lui Samuel trăda îngrijorarea și neliniștea; iar la întrebarea lui: „Ce ai făcut?”, Saul a adus scuze pentru fapta sa plină de încumetare. El zise: „Când am văzut că poporul se împrăștie de lângă mine, că nu vii la timpul hotărât, și că filistenii sunt strânși la Micmaș, mi-am zis: «Filistenii se vor pogorî împotriva mea la Ghilgal, și eu nu m-am rugat Domnului!» Atunci am îndrăznit și am adus arderea de tot.” {PP 621.1}

„Samuel a zis lui Saul: «Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său....» Apoi Samuel s-a sculat și s-au suit din Ghilgal la Ghibea lui Beniamin”. {PP 621.2}

Sau Israel înceta să mai fie poporul lui Dumnezeu, sau, dacă nu, trebuia ca principiile pe care se întemeiase împărăția să fie menținute, iar poporul să fie cârmuit de puterea dumnezeiască. Dacă Israel se preda cu totul lui Dumnezeu, dacă voința omenească și pământească rămâneau în totul supuse voinței lui Dumnezeu, El era gata să fie și mai departe Conducătorul lui Israel. Atâta timp cât împăratul și poporul dovedeau prin purtarea lor că erau supuși lui Dumnezeu, El putea să fie scutul și adăpostul lor. Dar în Israel nu putea să se mențină o monarhie care nu recunoștea în totul autoritatea supremă a lui Dumnezeu. {PP 621.3}

Dacă în timpul acesta de încercare Saul ar fi manifestat ascultare față de poruncile lui Dumnezeu, Domnul și-ar fi putut realiza voința Sa prin el. Gestul lui greșit arăta însă că el nu era capabil de a fi locțiitorul lui Dumnezeu pentru poporul Lui. El l-ar fi condus pe Israel în rătăcire. Puterea conducătoare nu ar fi fost voința lui Dumnezeu, ci voința sa. Dacă Saul ar fi fost credincios, împărăția lui ar fi fost întărită pentru veșnicie; dar, pentru că greșise, planurile lui Dumnezeu urmau să fie realizate printr-un altul. Conducerea lui Israel trebuia să fie încredințată altcuiva, care să domnească asupra poporului, potrivit cu voința Creatorului. {PP 621.4}

Noi nu cunoaștem ce interese sunt în joc atunci când Domnul ne pune la încercare. Nu există siguranță decât în ascultarea cea mai strictă a Cuvântului lui Dumnezeu. Toate făgăduințele Sale sunt date cu condiția credinței și ascultării, iar acela care nu ascultă anulează pentru sine împlinirea binecuvântărilor bogate ale Sfintelor Scripturi. Nu trebuie să urmăm pornirilor noastre sau celor ale oamenilor; trebuie să privim la voința descoperită a lui Dumnezeu și să umblăm așa cum spun poruncile Lui precise, indiferent de situațiile din jurul nostru. Dumnezeu va avea grijă de urmări; prin credincioșia față de Cuvântul Lui, putem mărturisi înaintea îngerilor și oamenilor, în timpuri de ispită, că Domnul ne poate folosi în împrejurările grele ale vieții pentru a îndeplini voința Lui, pentru a proslăvi Numele Lui și a fi o binecuvântare pentru poporul Lui. {PP 621.5}

Saul căzuse în dizgrația lui Dumnezeu și, cu toate acestea, nu era dispus să-și umilească inima în pocăință. Ceea ce îi lipsea din adevărata evlavie căuta să înlocuiască prin râvnă pentru formele religiei. Saul nu era în necunoștință despre înfrângerea lui Israel când chivotul lui Dumnezeu fusese adus în tabără de Hofni și Fineas, dar cu toate acestea se hotărî să trimită după

chivotul sfânt și preoții care-l aveau în grijă. Dacă prin mijlocul acesta putea să-i insufle poporului încredere, el spera să poată să-și adune din nou oastea risipită și să dea bătălia cu filistenii. Dorea să se scutească de prezența și sprijinul lui Samuel și să scape în felul acesta de mustrările și reproșurile lui nedorite. {PP 622.1}

Lui Saul îi fusese dat Duhul Sfânt pentru a-i lumina mintea și a-i îmblânzi inima. El primise prin profetul lui Dumnezeu instrucțiuni și mustrări clare. Și, cu toate acestea, cât de mare era abaterea lui! Istoria vieții primului împărat al lui Israel ne înfățișează exemplul dureros al puterii deprinderilor rele cultivate în tinerețe. Saul nu-L iubise pe Dumnezeu și nu se temuse de El în tinerețea sa, iar duhul acela furtunos, pe care nu-l deprinsese din tinerețe cu supunerea, era totdeauna gata să se revolte împotriva autorității divine. Aceia care în tinerețe dovedesc un respect sfânt față de voința lui Dumnezeu și își îndeplinesc cu credincioșie datoriile în locurile lor din viață vor fi pregătiți pentru răspunderi mai mari în viața de mai târziu. Dar nu se poate ca oamenii să abuzeze ani de zile de puterile pe care Dumnezeu li le dă și apoi, când vor să se schimbe, să găsească aceste puteri proaspete și la îndemână pentru a porni pe o cale cu totul opusă. {PP 622.2}

Străduințele lui Saul de a îmbărbăta poporul s-au dovedit fără efect. Când a văzut că oastea se redusese la șase sute de oameni, a părăsit localitatea Ghilgal și s-a retras în cetatea Ghibea, care fusese de curând luată de la filisteni. Această întăritură se afla pe partea de miazăzi a unei văi de câțiva kilometri — o trecătoare adâncă și prăpăstioasă, la miazănoapte de Ierusalim. Pe partea de miazănoapte a aceleiași văi, la Micmaș, tăbărâse oastea filistenilor, în timp ce diferite cete de ostași cutreierau prin toate părțile după jaf. {PP 622.3}

În felul acesta, Dumnezeu lăsase lucrurile să ajungă la o stare de criză, pentru ca să poată mustra abaterile lui Saul și să poată da o lecție poporului, o lecție de umilință și de credință. Din cauza păcatului lui Saul în încumetarea sa de a aduce jertfă, Domnul nu avea să-i dea onoarea de a-i birui pe filisteni. Ionatan, fiul împăratului, un bărbat care se temea de Domnul, a fost ales ca instrument pentru a-l elibera pe Israel. Călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, el i-a făcut purtătorului armelor sale propunerea ca ei să atace tabăra inamicului pe neașteptate. El a zis: „Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvirea printr-un mic număr ca și printr-un mare număr”. (1 Samuel 14, 6.) {PP 623.1}

Purtătorul armelor, care era și el un bărbat al credinței și rugăciunii, a fost de acord cu planul și ei s-au îndepărtat împreună de tabără, pe furiș, pentru ca nimeni să nu le stea împotrivă. După ce au înălțat rugăciuni călduroase Dumnezeului părinților lor, s-au înțeles asupra unui semn după care trebuia să știe ce au de făcut mai departe. Și, după ce au coborât în prăpastia care despărțea cele două oștiri, și-au urmat drumul mai departe, în tăcere, la adăpostul coastei stâncoase și în parte ascunși prin trecătoare și prin colțurile de stâncă ale văii. Când s-au apropiat de întăriturile filistenilor, au fost văzuți de vrăjmașii lor care au spus în batjocură: „Iată că evreii ies din găurile lor în care s-au ascuns” și au fost chemați sus la ei: „Suiți-vă la noi ca să vă arătăm ceva” — cuvinte care doreau să spună că îi vor pedepsi pe cei doi izraeliți pentru îndrăzneala lor. Chemarea aceasta era semnul pe care Ionatan și solul său îl doreau, potrivit cu înțelegerea lor,

ca dovadă că Domnul îi sprijine în acțiunea lor. Retrăgându-se din văzul filistenilor și luând drumul ascuns și greu, ostașii au ajuns pe vârful unei stânci considerate de necucerit și care nu prea era supravegheată. În felul acesta, ei au pătruns în tabăra vrăjmașului, omorându-i pe străjerii care, copleșiți de uimire și de teamă, n-au opus nici o rezistență. {PP 623.2}

Îngeri din cer îi protejau pe Ionatan și pe însoțitorul său, îngeri luptau alături de ei și filistenii au căzut înaintea lor. Pământul se zguduia, ca și cum s-ar fi apropiat o mare mulțime de călăreți și de care. Ionatan a recunoscut semnele ajutorului divin și chiar filistenii au recunoscut că Dumnezeu lucrează la eliberarea lui Israel. O mare groază s-a abătut asupra oștirii de pe podiș și din garnizoană. În zăpăceala lor, socotindu-i vrăjmași pe propriii lor ostași, filistenii au început să se omoare unii pe alții. {PP 623.3}

Curând, zgomotul luptei a ajuns până în tabăra lui Israel. Străjerii împăratului au dat de veste că în tabăra filistenilor domnește o mare confuzie și că numărul lor scade. Și, cu toate acestea, nu se știa că cineva din oastea evreilor părăsise tabăra. Făcându-se numărătoarea, s-a văzut că nu lipsea nimeni, afară de Ionatan și purtătorul armelor sale. Însă, când a văzut că filistenii luptă împotriva unei puteri care le stătea împotrivă, Saul scoase oastea la atac, pentru a lupta și ei. Evreii care trecuseră la inamici s-au întors acum împotriva lor; au mai ieșit mulți și din ascunzători, iar filistenii, deplin zdrobiți, au luat-o la fugă, oastea lui Saul făcând un măcel îngrozitor între cei ce fugeau. {PP 624.1}

Hotărât să-și folosească în cea mai mare măsură avantajele, împăratul, pripit, le interzisese ostașilor săi de a mânca toată ziua aceea, poruncă pe care a întărit-o printr-un jurământ solemn: „Blestemat să fie omul care va mânca pâine până seara, până mă voi răzbuna pe vrăjmașii mei!” Biruința era deja câștigată, fără ca Saul să fi știut de așa ceva sau să fi ajutat cu ceva; dar el nădăjduia să iasă în evidență prin deplina nimicire a oștirii înfrânte. Ordinul de a nu mânca a pornit dintr-o ambiție egoistă și dovedea că nu-l preocupau nevoile poporului, dacă acestea veneau în conflict cu dorința lui de înălțare de sine. Faptul că Saul a întărit interzicerea aceasta printr-un jurământ solemn dovedește că el era și pripit, și profan. Chiar cuvintele blestemului dovedesc că Saul avea zel pentru sine, și nu pentru onoarea lui Dumnezeu. El nu spunea că intenția lui era ca „Domnul să Se răzbune pe vrăjmașii Săi”, ci „eu să mă răzbun pe vrăjmașii mei”. {PP 624.2}

Interdicția a avut ca urmare faptul că poporul a fost condus la călcarea poruncii lui Dumnezeu. Luptaseră toată ziua și erau istoviți din lipsa hranei; și, îndată ce au trecut orele de înfrânare, s-au aruncat asupra prăzii, mâncând carnea cu sânge, călcând în felul acesta porunca ce interzicea să se mănânce cu sânge. {PP 624.3}

În timpul luptei din ziua aceea, Ionatan, care nu știa de porunca tatălui său, o călcase fără să vrea, mâncând dintr-un fagure de miere, pe când trecea printr-o pădure. Seara, Saul a aflat de întâmplarea aceasta. El declarase că, cine va călca porunca sa va fi pedepsit cu moartea; și, cu toate că Ionatan nu se făcuse vinovat de un păcat săvârșit cu voia, cu toate că Dumnezeu îi salvase viața în chip minunat și prin el înfăptuise eliberarea, totuși, împăratul declară că sentința trebuie să fie executată. Cruțarea vieții fiului său ar fi însemnat din partea lui Saul o recunoaștere a

faptului că păcătuise când făcuse un jurământ pripit. Lucrul acesta ar fi fost umilitor pentru mândria sa. „Dumnezeu să Se poarte cu mine cu toată asprimea”, a sunat sentința înspăimântătoare, „dacă nu vei muri, Ionatane!” {PP 624.4}

Saul nu putea să pună pe seama sa onoarea biruinței, dar nădăjduia să fie onorat pentru râvna dovedită în păstrarea sfinteniei jurământului său. Chiar dacă însuși fiul său trebuia să moară, el dorea să-i sperie pe supușii săi menținând cu orice preț autoritatea împărătească. Doar cu puțin timp înainte, Saul se încumetase la Ghilgal, contrar poruncii lui Dumnezeu, să facă slujba de preot. Fiind mustrat de Samuel, se îndreptățise cu încăpățânare. Iar acum, când porunca sa fusese călcată fără să fi fost cunoscută, împăratul și tatăl îl condamnă pe fiul său la moarte. {PP 625.1}

Poporul nu s-a grăbit să împlinească sentința. Ridicându-se împotriva mâniei împăratului, ei au zis: „Ce! Să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta”. Mândrul conducător n-a îndrăznit să disprețuiască o astfel de unanimitate și viața lui Ionatan a fost cruțată. {PP 625.2}

Saul nu putea să se elibereze de simțământul că fiul său era mai iubit decât el atât de popor, cât și de Dumnezeu. Eliberarea lui Ionatan era o aspră mustrare a grabei și lipsei de chibzuință a împăratului. Îi stăruia în inimă presimțirea că blestemele se vor întoarce asupra propriului său cap. N-a mai continuat războiul cu filistenii, ci s-a întors prost dispus și nemulțumit. {PP 625.3}

Aceia care își scuză și își îndreptățesc păcatul sunt adesea cei dintâi care îl mustră și-l condamnă la alții. Ca și Saul, mulți își atrag dizgrația lui Dumnezeu, dar leapădă sfatul și disprețuiesc mustrarea. Chiar și atunci când sunt convinși că Domnul nu este cu ei, refuză să vadă în ei înșiși cauza necazurilor lor. Ei cultivă un duh de mândrie și de laudă de sine, în timp ce se dedau la judecăți crude și mustrări severe la adresa altora care sunt mai buni decât ei. Ar fi bine dacă acești oameni, care fac pe judecătorii, ar cugeta la următoarele cuvinte ale Domnului Hristos: „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura”. (Matei 7, 2.) {PP 625.4}

Aceia care caută să se înalțe pe ei înșiși vor fi aduși adesea în situații, în care să se dovedească adevăratul lor caracter. Așa cum a fost cazul lui Saul: propria lui purtare a convins poporul că faima imperială și onoarea regească îi erau mai scumpe decât dreptatea, bunătatea și îndurarea. În felul acesta, izraeliții și-au dat seama cât de mult au greșit când au lepădat conducerea pe care le-o dăduse Dumnezeu. Ei l-au schimbat pe profetul evlavios, ale cărui rugăciuni le aduceau binecuvântarea, pe un împărat care, în zelul său orb, invoca blestemul asupra lor. {PP 625.5}

Dacă nu s-ar fi interpus bărbații lui Israel, eliberatorul lor ar fi fost omorât din porunca împăratului. Cu câtă îndoială trebuie să fi urmat poporul acela conducerea lui Saul! Cât de amar trebuie să fi fost gândul că el fusese așezat pe tron chiar prin intervenția lor! Domnul are îndelungă răbdare cu rătăcirea oamenilor și le oferă prilejul tuturor să-și vadă păcatele și să se

lase de ele; dar, deși uneori s-ar părea că îngăduie ca aceia care disprețuiesc voia Sa și refuză avertismentele Lui să prospere, cu siguranță că, la timpul potrivit, El va dovedi nebunia lor. {PP 626.1}

Capitolul 61 — Lepădarea lui Saul

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 15.

Saul nu trecuse cu bine încercarea credinței și dezonorase serviciul divin în grelele împrejurări de la Ghilgal. El nu mai putea să-și îndrepte greșelile, dar Domnul dorea să-i mai ofere o ocazie pentru a învăța lecția încrederii necondiționate în Cuvântul Său și în ascultarea de poruncile Sale. {PP 627.1}

Când a fost mustrat de profet la Ghilgal, Saul nu vedea nimic rău în purtarea sa. Credea, mai degrabă, că fusese tratat nedrept și a căutat să-și îndreptățească purtarea, aducând scuze pentru faptele sale. De atunci, nu s-a mai întâlnit cu profetul. Samuel îl iubea pe Saul ca pe propriul său copil, iar Saul, cu temperamentul său cutezător și impulsiv, îl venera pe profet; dar nu primea mustrarea lui Samuel și, de aceea, căuta să fugă cât mai mult din calea lui. {PP 627.2}

Dar Domnul l-a trimis pe solul Său la Saul cu o altă solie. Împăratul ar mai fi putut să dovedească prin ascultare credincioșia sa față de Dumnezeu și să arate că e vrednic să stea în fruntea lui Israel. Samuel a venit la împărat și i-a adus cuvântul Domnului. Pentru ca împăratul să-și dea seama de importanța ascultării de poruncă, Samuel i-a spus lămurit că vorbește din însărcinarea dumnezeiască, prin aceeași autoritate care-l chemase pe Saul la domnie. Profetul zise: „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Mi-aduc aminte de ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. Du-te acum, bate pe Amalec, și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui, să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile». Amaleciții fuseseră primii care s-au împotrivit israeliților în pustie, întâmpinându-i cu război și, din cauza acestor păcate, cum și din cauza împotrivirii lor față de Dumnezeu și a josnicei lor închinări la idoli, Domnul rostise prin Moise hotărârea de osândire. Prin inspirație dumnezeiască, se înscrisese amintirea cruzimii lor față de Israel, împreună cu porunca: «Să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri; să nu uiți lucrul acesta.» (Deuteronom 25, 19.) Executarea acestei porunci fusese amânată timp de patru sute de ani; dar Amaleciții nu se îndepărtaseră de păcatele lor. Domnul știa că, dacă ar fi posibil, poporul acesta nelegiuit ar șterge de pe pământ atât pe poporul Său, cât și închinarea la adevăratul Dumnezeu. Venise acum timpul să se aducă la îndeplinire sentința aceasta amânată atât de mult. {PP 627.3}

Îndelunga răbdare pe care Dumnezeu o arată față de cei răi îi face pe oameni și mai cutezători în neascultarea lor; dar pedepsirea lor nu este mai puțin hotărâtă și nici mai puțin înspăimântătoare, chiar dacă este amânată multă vreme. «Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perațim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit». (Isaia 28, 21.) Pentru Dumnezeul nostru milos, lucrarea de pedepsire este ceva ciudat, nemaiauzit. «Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască». (Ezechiel 33,11.) Domnul este «plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, ... iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat». (Exod 34, 6.7.) Chiar dacă nu are plăcere de răzbunare, El va aduce judecata asupra călcătorilor Legii Sale.

El este nevoit să facă aceasta pentru a-i scăpa pe locuitorii pământului de o degenerare deplină și de o pierzare veșnică. Pentru a-i salva pe unii, trebuie să-i nimicească pe cei împietriți în păcate. «Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie, și nu lasă nepedepsit pe cel rău». (Naum 1, 3.) Prin faptele teribile ale dreptății, El va demonstra autoritatea Legii Sale desconsiderate. Și tocmai neplăcerea cu care este executată judecata este o dovadă despre grozăvia păcatului, care cere judecățile Sale, și despre asprimea pedepsei care îl așteaptă pe păcătos. {PP 628.1}

Dar în timp ce aplica dreptatea, Dumnezeu Se gândea și la milă. Trebuia ca Amaleciții să fie nimiciți, în timp ce cheniții, care locuiau în mijlocul lor, trebuia să fie cruțați. Cu toate că oamenii aceștia nu erau cu totul străini de idolatrie, erau totuși adoratori ai lui Dumnezeu și prietenoși cu izraeliții. Din seminția aceasta se trăgea cumnatul lui Moise, Hobab, care îi însoțise pe izraeliți în peregrinajul lor prin pustie și care le făcuse servicii prețioase prin cunoașterea ținutului. {PP 628.2}

De la înfrângerea filistenilor la Micmaș, Saul a făcut război cu moabiții, amoniții și edomiții, amaleciții și filistenii și, pretutindeni unde se îndrepta, brațul lui câștiga noi biruințe. Îndată ce a primit însărcinarea cu privire la amaleciți, a declarat război. La autoritatea sa se adăuga și aceea a profetului; fiind chemați la război, oamenii lui Israel s-au adunat sub steagurile sale. Expediția aceasta războinică nu trebuia să fie făcută pentru îmbogățire; izraeliții nu trebuia să-și însușească nici onoarea biruinței, nici prada. Ei trebuia să intre în război numai ca un act de ascultare față de Dumnezeu, cu scopul de a le aplica amaleciților pedeapsa Lui. Dumnezeu dorea ca toate națiunile să vadă soarta acestui popor care se împotrivise domniei Lui și totodată să vadă că sunt nimiciți chiar de poporul acela pe care-l disprețuiseră. {PP 628.3}

«Saul a bătut pe Amalec, de la Havila până la Șur, care este în fața Egiptului. A prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, și a nimicit cu desăvârșire tot poporul, trecându-l prin ascuțișul săbiei. Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag, și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii grași și tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvârșire și au nimicit numai tot ce era prost și nebăgat în seamă». {PP 629.1}

Biruința aceasta asupra amaleciților a fost cea mai strălucită din câte câștigase Saul și a slujit ca să-i stârnească mândria inimii — aceasta era cea mai mare primejdie a lui. Porunca divină, care îl osândea pe vrăjmaș la nimicire deplină, a fost îndeplinită numai în parte. Dornic de a-și slăvi întoarcerea sa biruitoare cu prezența unui prizonier împărătesc, Saul se încumetă să urmeze exemplul neamurilor înconjurătoare și, deci, îl cruță pe Agag, crudul și războinicul împărat al amaleciților. Poporul a păstrat cei mai buni boi și cele mai bune oi și animalele de povară și și-a scuzat păcatul, zicând că păstrase vitele pentru a le aduce ca jertfă Domnului. Intenția era totuși de a folosi aceste animale prădate doar ca să le înlocuiască pe ale lor. {PP 629.2}

Saul fusese pus acum la proba finală. Îngâmfata lui nesocotire a voinței lui Dumnezeu, prin care era hotărât să domnească independent, dovedea că nu i se putea încredința puterea împărătească; el nu putea fi un locțiitor al Domnului. În timp ce Saul și oastea lui se întorceau

plini de bucuria biruinței, acasă la Samuel, profetul, domnea cea mai mare îngrijorare. El primise de la Domnul o solie care condamna purtarea regelui: «Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele». Profetul a fost adânc îndurerat de purtarea împăratului răzvrătit și a plâns și s-a rugat toată noaptea, nădăjduind că va fi retrasă sentința îngrozitoare. {PP 629.3}

Părerea de rău a lui Dumnezeu nu este ca a omului. «Cel ce este tăria lui Israel nu minte, și nu Se căiește, căci nu este un om, ca să-I pară rău.» (1 Samuel 15, 29.) Părerea de rău a omului cuprinde în sine o schimbare a părerilor, părerea de rău a lui Dumnezeu, dimpotrivă, cuprinde o schimbare de stări și împrejurări. Omul poate să-și schimbe raporturile sale cu Dumnezeu prin faptul că împlinește condițiile prin care ajunge sub harul lui Dumnezeu sau poate ca, prin umblarea sa să se situeze în afara condițiilor acestui har; dar Domnul «este același ieri și azi și în veci.» (Evrei 13, 8.) Neascultarea lui Saul a schimbat raporturile sale cu Dumnezeu, dar condițiile de a fi primit de Dumnezeu au rămas aceleași; cerințele lui Dumnezeu nu s-au schimbat, căci la El nu este schimbare, nici umbră de mutare." (Iacov 1, 17.) {PP 630.1}

Cu inima rănită, profetul se ridică a doua zi ca să-l întâmpine pe împăratul pornit pe căi greșite. Samuel nădăjduia că Saul, după o matură chibzuință, va ajunge să-și recunoască păcatul și că, prin căință și umilință, va intra din nou în harul lui Dumnezeu. Dar, după ce s-a făcut primul pas pe calea neascultării, drumul devine ușor. Ajuns prin neascultare într-o stare de decădere, Saul a venit înaintea lui Samuel cu o minciună pe buze. El exclamă: „Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit cuvântul Domnului!" {PP 630.2}

Sunetele care izbiră auzul profetului mustrau susținerea mincinoasă a împăratului neascultător. La întrebarea directă: „Ce înseamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele, și mugetul acesta de boi pe care-l aud?", Saul răspunse: „Le-am adus de la amaleciți pentru că poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni ca să-i jertfească Domnului, Dumnezeului tău; iar pe celelalte le-am nimicit cu desăvârșire". Poporul ascultase de directivele lui Saul; dar pentru a se apăra, el era gata să arunce asupra lor păcatul neascultării sale. {PP 630.3}

Solia privitoare la lepădarea lui Saul provoca o durere de negrăit inimii lui Samuel. Solia trebuia să fie rostită în fața întregii oștiri a lui Israel, când ea era plină de mândrie și de triumfala cucerire a victoriei pe care o atribuia geniului militar al împăratului, deoarece Saul nu unise succesul lui Israel în această bătălie cu Dumnezeu; dar, când a văzut dovada răzvrătirii lui Saul, profetul a fost umplut de indignare, pentru că acela care fusese atât de mult favorizat de Dumnezeu ajunsese să calce porunca Cerului și să-l ducă pe Israel la păcat. Samuel nu s-a lăsat înșelat de cuvântarea împăratului. În durere amestecată cu indignare, el a spus: „Stai și-ți voi spune ce mi-a spus Domnul astă-noapte: «Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israel și nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?»" El i-a repetat porunca Domnului cu privire la Amalec și a întrebat care era cauza neascultării împăratului. {PP 630.4}

Saul stăruia cu încăpățânare în îndreptățirea de sine: „Am ascultat glasul Domnului, și m-am dus în calea în care mă trimitea Domnul. Am adus pe Agag, împăratul lui Amelec, și am

nimicit cu desăvârșire pe amaleciți; dar poporul a luat din pradă oi și boi, ca pârgă din ceea ce trebuia nimicit cu desăvârșire, ca să le jertfească Domnului Dumnezeului tău, la Ghilgal". {PP 631.1}

Prin cuvinte serioase și solemne, profetul a nimicit adăpostul minciunii și a rostit sentința fără drept de apel: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii. Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat". {PP 631.2}

Când a auzit împăratul cuvintele acestea îngrozitoare, a strigat: „Am păcătuit căci am călcat porunca Domnului și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor și i-am ascultat glasul". Înspăimântat de acuzațiile profetului, Saul și-a recunoscut purtarea pe care mai înainte o tăgăduise cu atâta încăpățânare; dar stăruia și mai departe să arunce vina asupra poporului, zicând că păcătuise de teama lui. {PP 631.3}

Nu durerea pentru păcat, ci teama de pedeapsă îl determina pe împăratul lui Israel să stăruiască pe lângă Samuel: „Acum, te rog, iartă-mi păcatul, întoarce-te cu mine ca să mă închin Domnului". Dacă Saul ar fi simțit adevărata căință, ar fi făcut o mărturisire publică a greșelilor sale; dar grija lui cea mai mare era să-și mențină autoritatea și să-și păstreze supunerea poporului. El cerea onoarea prezenței lui Samuel pentru a-și întări influența asupra națiunii. {PP 631.4}

„Nu mă voi întoarce cu tine", răspunse profetul. „Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, și Domnul te leapădă ca să nu mai fii împărat peste Israel". Când Samuel se întoarse ca să plece, împăratul, într-un acces de groază, îl apucă de manta pentru a-l ține pe loc, dar mantaua s-a rupt în mâna lui. La aceasta, profetul zise: „Domnul rupe astăzi domnia lui Israel deasupra ta și o dă altuia mai bun decât tine". {PP 632.1}

Saul era mai neliniștit de despărțirea de Samuel decât de despărțirea de Dumnezeu. El știa că poporul are mai multă încredere în profet decât în el. Saul și-a dat seama că, dacă din poruncă dumnezeiască altul va fi uns ca împărat, lui îi va fi cu neputință să-și mai susțină autoritatea. De teama unei revolte neîntârziate, dacă Samuel îl părăsea îndată, Saul l-a rugat pe profet să-l onoreze înaintea bătrânilor și a poporului, luând parte oficial la un serviciu divin. După porunca lui Dumnezeu, Samuel a ascultat de cererea împăratului pentru ca să nu se dea loc la o răscoală. Dar n-a rămas la serviciul divin decât ca un martor mut. {PP 632.2}

Mai era de îndeplinit o faptă aspră și grozavă a dreptății. Samuel trebuia să apere public onoarea lui Dumnezeu și să mustre purtarea lui Saul. Porunci ca împăratul amaleciților să fie adus înaintea lui. Dintre toți cei care au căzut loviți de sabia lui Israel, Agag era cel mai vinovat și cel mai nemilos; omul care îl urâse pe poporul lui Dumnezeu și căutase să-l ucidă, și a cărui influență susținuse cel mai mult închinarea la idoli, veni la porunca profetului, închipuindu-și că trecuse primejdia de moarte. Samuel declară: „După cum sabia ta a lăsat femei fără copii, tot așa și mama ta va fi lăsată fără copii între femei". „Și Samuel a tăiat pe Agag în bucăți înaintea

Domnului, la Ghilgal”. După aceea, Samuel s-a întors acasă, la Rama, iar Saul s-a dus la locuința lui, în Ghibea. O singură dată s-a mai întâlnit profetul cu împăratul după aceea. {PP 632.3}

Când a fost chemat la tron, Saul avea păreri umile despre însușirile sale și primea cu bucurie învățătura. Era lipsit de cunoștințe și experiență și avea grave defecte de caracter. Dar Domnul i-a dat Duhul Sfânt ca îndrumător și ajutor și l-a adus în situații în care putea să-și dezvolte însușirile necesare pentru a fi un conducător al lui Israel. Dacă ar fi rămas umilit și ar fi căutat fără încetare să fie condus de înțelepciunea divină, el ar fi fost capabil să-și îndeplinească cu succes și onoare datoriile înaltei lui chemări. Sub influența harului divin, fiecare însușire bună ar fi crescut, iar defectele și-ar fi pierdut puterea. Aceasta este lucrarea pe care vrea să o facă Domnul pentru toți aceia care I se predau Lui. Sunt mulți cei pe care El îi cheamă în poziții de răspundere în lucrarea Sa, deoarece au un duh umil și dispus să învețe. În providența Lui, îi aduce în situații în care să învețe de la El. El vrea să le descopere lipsurile lor de caracter și tuturor acelora care caută ajutorul Lui le va da putere să-și îndrepte greșelile. {PP 632.4}

Dar Saul, bizuindu-se pe înalta sa poziție, L-a dezonorat pe Dumnezeu prin necredință și neascultare. Cu toate că fusese umil și neîngâmfat la începutul chemării sale, succesul l-a făcut încrezător în sine. Chiar prima izbândă din timpul domniei sale îi stârnise mândria inimii, iar aceasta era cea mai mare primejdie a sa. Vitejia și talentul militar pe care le desfășurase la eliberarea cetății Iabes-Galaad au stârnit entuziasmul întregii națiuni. Poporul își onora împăratul și uita că el nu era decât unealta prin care lucrase Dumnezeu. Și, cu toate că la început Saul I-a atribuit lui Dumnezeu onoarea, mai târziu și-a atribuit sieși slava. A pierdut din vedere dependența lui de Dumnezeu și în inima lui s-a îndepărtat de Domnul. În felul acesta s-a pregătit calea pentru păcatul încumetării și pentru nelegiuirea de la Ghilgal. Aceeași încredere oarbă în sine l-a făcut să lepede mustrarea lui Samuel. Saul l-a recunoscut pe Samuel ca fiind un profet trimis de Dumnezeu; de aceea ar fi trebuit să primească mustrarea chiar dacă nu putea să vadă că păcătuise. Dacă ar fi fost dispus să-și recunoască greșelile, această experiență amară s-ar fi dovedit ca un adăpost pentru viitor. {PP 633.1}

Dacă atunci Domnul S-ar fi depărtat pentru totdeauna de la Saul, nu i-ar mai fi vorbit prin profetul Său, încredințându-i o însărcinare specială, pentru ca să poată îndrepta astfel greșelile trecutului. Când cineva care mărturisește a fi copil al lui Dumnezeu devine neglijent în împlinirea voinței Lui și, prin aceasta, îi influențează și pe alții să devină nelegiuiți și să disprețuiască poruncile Domnului, mai este totuși cu putință ca greșelile sale să fie transformate în biruințe, dacă primește mustrarea cu adevărată zdrobire de inimă și se întoarce la Dumnezeu cu umilință și credință. Adesea, smerirea înfrângerii se dovedește o biruință, prin aceea că ne arată cât de puțin capabili suntem să împlinim voia lui Dumnezeu fără ajutorul Lui. {PP 633.2}

Când a fugit de mustrarea trimisă prin Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu și a stăruit în încăpățânata lui îndreptățire de sine, Saul a lepădat unicul mijloc prin care Dumnezeu putea să lucreze pentru a-l scăpa de el însuși. El se despărțise de bună voie de Dumnezeu. Nu mai putea să primească ajutorul și călăuzirea lui Dumnezeu până nu se întorcea la El prin mărturisirea păcatului. {PP 633.3}

La Ghilgal, Saul dăduse aparența unei mari conștiinciozități când stătea înaintea oastei lui Israel și aducea jertfă lui Dumnezeu. Dar evlavia lui nu era adevărată. Un serviciu divin care se îndeplinea în opoziție directă cu porunca lui Dumnezeu nu servea decât la slăbirea mâinilor lui Saul, așezându-l în afara ajutorului pe care Dumnezeu era dispus să i-l acorde. {PP 634.1}

În expediția războinică împotriva lui Amalec, Saul credea că făcuse tot ce era important din ce îi poruncise Domnul; dar Domnul nu avea plăcere de o ascultare parțială și nici nu dorea să treacă cu vederea ceea ce era neglijat dintr-un motiv atât de vizibil. Dumnezeu nu le-a dat oamenilor libertatea să se abată de la cererile Sale. Domnul spusese lui Israel: „Să nu faceți ... fiecare ... ce-i place", ci „păzește și ascultă toate aceste lucruri pe care ți le poruncesc." (Deuteronom 12, 8.28.) Când ne hotărâm la un anumit fel de purtare, nu trebuie să ne întrebăm dacă ne aduce necaz, ci dacă este în acord cu voința lui Dumnezeu. „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte." (Proverbe 14, 12.) {PP 634.2}

„Ascultarea face mai mult decât jertfele". Jertfele, în ele însele, nu aveau nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele trebuia să exprime căința pentru păcat celui ce jertfea și credința lui în Hristos și să-l oblige la o viitoare ascultare față de Legea lui Dumnezeu. Dar fără pocăință, credință și ascultare din inimă, jertfele erau fără valoare. Când, în fățișă călcare a Legii lui Dumnezeu, a plănuit să aducă o jertfă din ceea ce fusese sortit de Dumnezeu nimicirii, Saul și-a dovedit prin aceasta, în chip lămurit, disprețul fățiș pentru autoritatea divină. Un astfel de serviciu divin avea să fie o ofensă pentru Cer. Dar câți se poartă în același fel, cu toate că au sub ochii lor păcatele lui Saul și urmările lor! În timp ce refuză să creadă și să asculte de cerințele lui Dumnezeu, ei stăruiesc să-I ofere serviciile lor formale de închinare. Dar Duhul lui Dumnezeu nu răspunde la un astfel de serviciu. Indiferent cât de zeloși ar fi în observarea ceremoniilor religioase, Domnul tot nu-i poate primi dacă ei stăruie mai departe în călcarea conștientă a vreuneia dintre poruncile Lui. {PP 634.3}

„Neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și trerafimii". Neascultarea a început cu Satana și orice neascultare față de Dumnezeu vine direct din influențele satanice. Aceia care se răscoală împotriva cârmuirii divine au încheiat legământ cu marele renegat, iar el își va folosi puterea și viclenia pentru a lua în robie simțurile și a duce în rătăcire mintea. El va face ca totul să se arate într-o lumină falsă. Ca și primii noștri părinți, toți aceia care se află sub vraja lui seducătoare văd numai marile privilegii pe care le pot câștiga prin neascultare. {PP 635.1}

Nu se poate da o dovadă mai lămurită cu privire la puterea înșelătoare a lui Satana, decât faptul că mulți care se lasă călăuziți de el în felul acesta se înșeală singuri, crezând că sunt în slujba lui Dumnezeu. Când s-au răzvrătit împotriva autorității lui Moise, Core, Datan și Abiram au crezut că se împotrivesc numai unui conducător omenesc, unui om ca și ei, și în cele din urmă credeau că, de fapt, Îi fac un serviciu lui Dumnezeu; dar, lepădând instrumentul ales de Dumnezeu, Îl lepădau pe Hristos și Îl defăimau pe Duhul lui Dumnezeu. În același fel, cărturarii și bătrânii iudeilor din timpul lui Hristos, care manifestau mult zel pentru onoarea lui Dumnezeu,

L-au răstignit pe Fiul Lui. Același duh domnește în inima acelora care și-au propus să-și urmeze propria voință, contrar voinței lui Dumnezeu. {PP 635.2}

Saul avusese dovada cea mai mare că Samuel era călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Faptul că el îndrăznea să desconsidere porunca lui Dumnezeu dată prin profet era contrar cerințelor rațiunii și ale unei judecăți sănătoase. Încumetarea lui fatală trebuie să fie pusă pe seama unei vrăjitorii satanice. Saul manifestase mult zel pentru desființarea idolatriei și a vrăjitoriei; totuși, în neascultarea sa față de porunca divină, era călăuzit de același duh al împotrivirii față de Dumnezeu și dominat în fapt de Satana, la fel ca vrăjitorii, iar cu prilejul mustrării sale, el adăugă la răzvrătire și încăpățânarea. N-ar fi putut aduce o ofensă mai gravă Duhului lui Dumnezeu, nici dacă s-ar fi unit pe față cu idolatrii. {PP 635.3}

Este un pas primejdios acela de a desconsidera mustrările și avertizările Cuvântului lui Dumnezeu sau ale Duhului Sfânt. Ca și Saul, mulți se predau ispitei, până ajung să fie orbi față de adevăratul caracter al păcatului. Ei se măgulesc cu gândul că au în vedere un scop bun și că n-au făcut nimic rău, atunci când se abat de la cerințele lui Dumnezeu. În felul acesta se împotrivesc Duhului harului divin, până când nu mai pot distinge glasul Lui și sunt lăsați pradă ispitelor pe care le-au ales. {PP 635.4}

În Saul, Dumnezeul lui Israel alesese un împărat după inima lor, cum spunea Samuel când a fost întărită împărăția lui Saul la Ghilgal: „Iată dar împăratul pe care l-ați ales”. (1 Samuel 12, 13.) Plăcut la înfățișare, având o statură nobilă și o purtare împărătească, el se potrivea în cele din afară cu ideile lor despre demnitatea imperială; iar vitejia și talentul lui în conducerea oștirii erau însușiri pe care ei le apreciau ca fiind cele mai bune pentru a-și asigura respectul și onoarea din partea celorlalte națiuni. Prea puțin îi interesa dacă împăratul lor are însușirile acelea înalte, singurele care îl făceau capabil să domnească cu dreptate și nepărtinire. Ei nu doreau pe cineva care să aibă adevărata noblețe de caracter, care să aibă iubire și temere de Dumnezeu. Ei nu ceruseră sfat de la Dumnezeu cu privire la însușirile pe care să le aibă împăratul lor, pentru a apăra caracterul lor deosebit, ca popor al lui Dumnezeu; ei nu căutau calea lui Dumnezeu, ci propria lor cale. De aceea Dumnezeu le-a dat un împărat așa cum îl doreau, un împărat al cărui caracter era o reflectare a propriului lor caracter. Inima lor nu era supusă Domnului și nici împăratul lor nu era călăuzit de harul lui Dumnezeu. Sub domnia acestui împărat, trebuia să se facă o experiență necesară pentru ca ei să vadă greșeala și să se poată întoarce iarăși la credincioșia față de Dumnezeu. {PP 636.1}

Și, cu toate acestea, după ce i-a încredințat lui Saul răspunderea împărăției, Domnul nu l-a lăsat singur. A lăsat Duhul Sfânt să Se odihnească asupra lui Saul, pentru a-i arăta cât era de slab și cât de mare nevoie avea de ajutorul divin. Iar dacă Saul s-ar fi încrezut în Dumnezeu, Domnul ar fi fost cu el. Atâta timp cât voința lui era stăpânită de voința lui Dumnezeu, câtă vreme se lăsa să fie educat de Duhul Lui, Dumnezeu putea să-i încununeze străduințele cu izbândă. Dar atunci când Saul a ales să lucreze independent de Dumnezeu, Domnul nu mai putea să fie conducătorul lui și a fost nevoit să-l dea la o parte. Apoi a chemat la tron „un om după inima Lui” (1 Samuel 13, 14), nu un om fără defecte de caracter, ci un om care, în loc să se încreadă în sine însuși, avea

să se încreadă în Dumnezeu și să se lase condus de Duhul Lui; care, atunci când păcătuia, avea să se supună mustrării și pedepsei. {PP 636.2}

Capitolul 62 — Ungerea lui David

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 16, 1-13.

La câțiva kilometri spre miazăzi de Ierusalim, „cetatea marelui Împărat”, se află Betleemul unde, cu peste o mie de ani înainte de a fi așezat în iesle pruncul Isus și a fi adorat de magii din răsărit, s-a născut David, fiul lui Isai. Cu secole înainte de arătarea Mântuitorului, David, copil fiind, își păzea turmele, în timp ce ele pășteau pe colinele care înconjurau Betleemul. Umilul păstoraș cânta cântece făcute de el, iar strunele harpei dădeau un acompaniament duios pentru melodia glasului lui proaspăt, tineresc. Domnul îl alesese pe David și-l pregătea, în timpul vieții sale singuratice cu turmele, pentru lucrarea pe care El a rânduit-o să-i fie încredințată în anii de mai târziu. {PP 637.1}

În timp ce David trăia retras viața umilă de păstor, Domnul Dumnezeu a vorbit despre el profetului Samuel: „Domnul a zis lui Samuel: «Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat, ca să nu mai domnească peste Israel? Umple-ți cornul cu untdelemn și du-te; te voi trimite la Isai, Betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat.... Să iei cu tine un vițel, și să zici: Vin să aduc o jertfă Domnului. Să poftești pe Isai la jertfă; Eu îți voi arăta ce trebuie să faci și Îmi vei unge pe acela care-ți voi spune să-l ungi». Samuel a făcut ce zisese Domnul, și s-a dus la Betleem. Bătrânii cetății au alergat înspăimântați înaintea lui și au zis: «Ce vestește venirea ta: ceva bun?» El a răspuns: «Da! Vin să aduc o jertfă Domnului»”. Bătrânii au fost invitați la jertfă, iar Samuel i-a chemat și pe Isai și pe fiii săi. Altarul a fost zidit, iar jertfa era gata. Întreaga familie a lui Isai era de față, afară de David, fiul cel mai tânăr, care fusese lăsat să pască oile; căci nu era lucru sigur să lași turma nepăzită. {PP 637.2}

La sfârșitul jertfei și înainte de a începe masa, Samuel a început cercetarea profetică a fiilor cu nobilă înfățișare ai lui Isai. Eliab era cel mai în vârstă și semăna cu Saul în ce privește înălțimea și frumusețea, mai mult decât ceilalți. Plăcutele trăsături ale feței lui și făptura lui frumoasă, bine dezvoltată, au atras asupra sa privirile profetului. În timp ce îi admira ținuta princiară, Samuel gândea în sine: „Negreșit, unsul Domnului este aici, înaintea Lui”, așteptând confirmarea divină ca să-l ungă. Dar Domnul nu Se uita la cele exterioare. Eliab nu se temea de Domnul. Dacă ar fi fost chemat la tron, ar fi fost un domnitor mândru și pretențios. Cuvântul Domnului către Samuel a fost: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ceea ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă”. Frumusețea exterioară nu poate face o inimă să fie plăcută înaintea Domnului. Înțelepciunea și superioritatea care se manifestă în caracter și în purtare arată adevărata frumusețe a omului; valoarea lăuntrică și superioritatea inimii fac să fim acceptați înaintea Domnului oștirilor. Cât de profund ar trebui să simțim noi acest adevăr atunci când ne judecăm pe noi înșine sau chiar pe alții! Să învățăm din greșeala lui Samuel cât de zadarnică este aprecierea care se bazează pe frumusețea fizionomiei sau a nobilei ținute a corpului. Să învățăm cât de incapabilă este înțelepciunea omenească, fără o specială iluminare cerească, de a pricepe tainele inimii sau a cuprinde sfaturile lui Dumnezeu. Gândurile și căile lui Dumnezeu cu privire la făpturile Sale sunt mai înalte decât mintea noastră mărginită, dar să fim siguri că toți copiii

Săi vor fi conduși exact în locul pentru care sunt calificați și vor fi făcuți în stare să aducă la îndeplinire chiar lucrarea încredințată mâinilor lor, dacă își supun voința lor voinței lui Dumnezeu, pentru ca planurile Sale binevoitoare să nu fie nimicite prin stricăciunea omenească. {PP 638.1}

Samuel nu l-a mai examinat pe Eliab și toți cei șase fii care erau prezenți la serviciul divin au fost observați pe rând de profet; dar față de nici unul dintre ei Domnul nu și-a făcut cunoscută alegerea. Cu dureroasă nesiguranță, Samuel privise la cel din urmă tânăr; profetul era pus într-o grea situație și încurcătură. El îl întrebă pe Isai: „Aceștia sunt toți fiii tăi?" Tatăl răspunse: „A mai rămas cel mai tânăr, dar paște oile". Samuel porunci să fie adus, spunând: „Nu vom ședea la masă până nu va veni aici". {PP 638.2}

Păstorul singuratic a fost surprins de neașteptata chemare a solului care îi spusese că profetul venise la Betleem și că trimisese după el. Cu uimire, el întrebă de ce dorea profetul și judecătorul lui Israel să-l vadă; dar, fără întârziere, ascultă chemarea. „Și el era cu păr bălai, cu ochi frumoși și fața frumoasă." Când Samuel, plin de satisfacție, l-a văzut pe păstorașul modest, cu trăsături bărbătești, cu statură frumoasă, glasul Domnului i-a spus profetului: „Scoală-te și unge-l, căci el este!" David se dovedise viteaz și credincios în umila slujbă de păstor și iată că Dumnezeu îl alesese drept conducător al poporului Său. „Samuel a luat cornul cu untdelemn, și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare". Profetul își îndeplinise lucrarea ce-i fusese încredințată și se întoarse cu inima ușoară la Rama. {PP 641.1}

Samuel nu-i descoperise nici măcar familiei lui Isai însărcinarea sa, iar ceremonia ungerii lui David se săvârșise în taină. Ea era pentru tânăr un semn al înaltei chemări care-l aștepta, pentru ca, în mijlocul întâmplărilor și primejdiilor anilor viitori, această cunoaștere să-l inspire să rămână credincios planului lui Dumnezeu ce urma să fie adus la îndeplinire prin viața sa. {PP 641.2}

Marea onoare acordată nu l-a făcut pe David să fie mândru. În pofida înaltei situații la care era chemat, își continuă liniștit ocupația și aștepta în pace până când planurile lui Dumnezeu urmau să se realizeze la timpul lor și în felul rânduit de El. La fel de umil și modest ca înainte de ungere, păstorașul se întoarse la colinele lui, păscând și păzind turmele la fel de blând ca și mai înainte. Dar, își compunea melodiile și cânta din harpă cu o nouă însuflețire. În fața ochilor săi se întindea o priveliște bogată în diverse frumuseți. Viile cu ciorchinii lor de aur străluceau în bătaia soarelui. Copacii pădurii, cu frunzele lor verzi, se unduiau în bătaia vântului. El privea soarele, care inunda cerul cu lumină, cum se ridica asemeni unui mire din odaia sa, bucurându-se ca un viteaz, care pornește la drum. În fața lui se ridicau mândrele vârfuri ale dealurilor, înălțându-se spre cer; departe, se zăreau stâncile golașe ale lanțului muntos al Moabului, iar deasupra tuturor se întindea bolta cerului, albastră și plăcută. Dincolo de toate acestea era Dumnezeu. Nu-L putea vedea, dar lucrările Lui erau pline de lauda Lui. Lumina zilei care îmbrăca în aur pădurea și muntele, livezile și apele, îi conducea gândurile la Părintele luminii de la care se coboară orice dar bun și desăvârșit. Descoperirile zilnice ale caracterului și maiestății

Creatorului umpleau inima tânărului poet de ardoare și bucurie. Admirându-L pe Dumnezeu și lucrările Lui, însușirile minții și inimii lui David sporeau și se întăreau pentru lucrarea lui de mai târziu. Zilnic, el ajungea într-o comuniune tot mai intimă cu Dumnezeu. Sufletul său pătrundea adâncimi tot mai mari, pentru a afla noi subiecte care să-i inspire cântecul și să-i trezească harpa. Melodia bogată a glasului său se revărsa în aer și răsuna pe dealuri, ca un răspuns la imnurile îngerilor din cer. {PP 641.3}

Cine ar putea să cântărească roadele anilor acelora de muncă și pribegie printre colinele singuratice? Legătura cu natura și cu Dumnezeu și grija pentru turmele sale umile trebuia nu numai să formeze caracterul lui David și să influențeze viața lui de mai târziu, ci, prin psalmii dulcelui cântăreț al lui Israel, trebuia să aprindă în toate veacurile viitoare iubirea și credința în inima poporului lui Dumnezeu și să-l apropie de inima veșnic iubitoare a Aceluia în care trăiesc toate făpturile Sale. {PP 642.1}

David a continuat să se pregătească în frumusețea și puterea anilor tinereții sale, pentru a ocupa o poziție înaltă între cei mai aleși oameni de pe pământ. Talentele sale — daruri prețioase de la Dumnezeu — erau folosite pentru a preamări slava Dătătorului. Ocaziile de meditație și de cercetare de sine au folosit pentru a-l îmbogăți cu acea înțelepciune și evlavie care-l făceau plăcut înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor. În timp ce admira desăvârșirea Creatorului său, o concepție mai clară despre Dumnezeu se deschidea înaintea sufletului său. Subiectele neclare se luminau, greutățile se lămureau, contrazicerile aparente se rezolvau și fiecare rază de lumină atrăgea noi expresii de admirație și tot mai dulci cântece de laudă, spre slava lui Dumnezeu și a Răscumpărătorului. Iubirea care-l anima, grijile care-l chinuiau, biruințele care-l însoțeau, toate erau subiecte ale cugetării sale active; și, privind la iubirea lui Dumnezeu în toate înlănțuirile vieții sale, inima lui izbucnea într-o și mai vie adorare și recunoștință, glasul lui izbucnea într-o melodie tot mai vie, harpa sa răsuna în imnuri tot mai voioase, iar păstorașul creștea din putere la putere, din cunoștință la cunoștință, deoarece Duhul Domnului era asupra lui. {PP 642.2}

Capitolul 63 — David și Goliat

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 16, 14-23; 17.

Când și-a dat seama că fusese lepădat de Dumnezeu și a simțit puterea cuvintelor de condamnare pe care i le adresase profetul, împăratul Saul s-a umplut de o furioasă revoltă și de deznădejde. Capul mândru al împăratului nu s-a plecat ca urmare a unei adevărate pocăințe. El nu-și dădea bine seama de adevăratul caracter al păcatului și nu și-a venit în fire pentru a începe o viață mai bună, ci a continuat să cugete la ceea ce el numea o nedreptate a lui Dumnezeu care-i răpea tronul și-i jefuia pe urmașii săi de moștenire. Mintea lui nu mai vedea altceva decât nenorocirea care se abătuse asupra casei lui. El se gândea că vitejia pe care o dovedise în înfrângerea dușmanilor putea să acopere păcatul neascultării. N-a primit cu blândețe mustrarea lui Dumnezeu, ci duhul lui trufaș l-a împins la deznădejde până acolo, încât a ajuns pe pragul nebuniei. Sfetnicii l-au îndemnat să-și ia în slujbă un cântăreț iscusit, nădăjduind că sunetele alinătoare ale unui instrument plăcut îi vor liniști duhul chinuit. Providența divină a condus lucrurile, așa ca David să fie adus la împărat ca un cântăreț iscusit la harpă. Acordurile sale alese, inspirate de Cer, au avut influența dorită. Melancolia care-l urmărea pe Saul și care se lăsase ca un nor întunecos asupra sufletului lui a fost îndepărtată. {PP 643.1}

Când serviciile lui la curtea lui Saul nu mai erau dorite, David se înapoia la turmele lui, printre coline, și își păstra mai departe simplitatea inimii și a purtării. De câte ori era nevoie, era chemat pentru a sluji înaintea împăratului și pentru a liniști duhul tulburat al monarhului, până ce duhul cel rău se îndepărta. Dar, cu toate că Saul arăta mare plăcere pentru David și cântecele lui, tânărul păstor se înapoia cu un simțământ de ușurare și de bucurie de la casa împăratului, pentru a se duce pe câmpiile și colinele vieții lui de păstor. {PP 643.2}

David creștea în bunăvoință înaintea Domnului și a oamenilor. I se dăduseră învățături cu privire la căile lui Dumnezeu și acum își pusese pe inimă să împlinească voia lui Dumnezeu pe deplin. Avea noi subiecte la care să mediteze. Fusese la curtea împăratului și văzuse răspunderile demnității imperiale, descoperise câteva dintre ispitele care cuprinseseră inima lui Saul și pătrunsese în câteva dintre tainele caracterului și purtării primului împărat al lui Israel. El a văzut că mărirea demnității imperiale era întunecată de un nor de griji și a recunoscut că familia lui Saul, în viața sa particulară, era departe de a fi fericită. Toate acestea făceau ca, în mintea celui care fusese uns ca viitor împărat peste Israel, să se ridice gânduri tulburi. Dar, când se pierdea în meditație adâncă și era chinuit de închipuiri tulburătoare, punea mâna pe harpă și făcea ca melodiile ei plăcute să-i înalțe gândurile la Autorul a tot ce este bun, iar norii întunecoși care păreau să acopere viitorul se împrăștiau. {PP 643.3}

Dumnezeu îl învățase pe David lecții de credință. După cum fusese educat Moise pentru lucrarea sa, tot astfel l-a pregătit Domnul și pe fiul lui Isai pentru a deveni conducătorul poporului Său ales. Prin lucrarea de priveghere asupra turmei, el a ajuns să înțeleagă grija pe care Marele Păstor o are pentru oile pășunii Sale. Colinele singuratice și prăpăstiile sălbatice pe unde pribegea David cu oile sale erau ascunzători ale animalelor de pradă. Nu rareori, din desișurile Iordanului

venea leul sau ursul din ascunzătorile lui de pe dealuri, furios de foame, gata ca să atace turmele. După obiceiurile de atunci, David nu era înarmat decât cu praștia și cu toiagul de păstor; cu toate acestea, de timpuriu a dat dovadă de putere și curaj în apărarea bunurilor încredințate lui. În descrierea de mai târziu a acestor întâmplări, el zicea: „Când un leu sau un urs venea să ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram”. (1 Samuel 17, 34.35.) Experiența în lucrurile acestea a pus la încercare inima lui David și a dezvoltat în el curaj, putere și credință. {PP 644.1}

Chiar înainte de a fi chemat la curtea lui Saul, David se distinsese prin fapte de bravură. Slujbașul care îi atrăsese atenția împăratului asupra lui a spus despre el că este „un om tare și voinic, vorbește bine, este frumos la chip”, apoi a adăugat: „Domnul este cu el”. (1 Samuel 16, 18.) {PP 644.2}

Când izraeliții au declarat război filistenilor, trei dintre fiii lui Isai s-au alăturat oștirii lui Saul; dar David rămăsese acasă. Totuși, după un timp, el s-a dus să viziteze tabăra lui Saul. Trimis de tatăl său, el trebuia să le ducă fraților săi mai mari o solie și un dar și să afle dacă sunt încă sănătoși și în siguranță. Dar, fără ca Isai să știe lucrul acesta, tânărul păstor avea o însărcinare mai mare. Oștile lui Israel erau în primejdie și David fusese condus de un înger pentru a-și salva poporul. {PP 644.3}

Apropiindu-se de oștire, David auzi zgomotul unei mari mișcări, ca la începutul unei încăierări. „Oștirea pornise să se așeze în rânduri de bătaie și scotea strigăte de război”. Israel și filistenii se înșiraseră oștire către oștire. David fugi spre locul unde era oastea și îi salută pe frații săi. În timp ce vorbea cu ei, apăru Goliat, apărătorul filistenilor, îi batjocori pe izraeliți și-i provocă să scoată din rândurile lor un om care să se lupte cu el. Își repetă provocarea și, când văzu că întregul Israel e cuprins de teamă și înțelese că provocarea filisteanului le fusese aruncată zi după zi, fără să se ridice vreun luptător pentru a-l aduce la tăcere pe lăudăros, David se aprinse de mânie. Ardea de zel să apere onoarea viului Dumnezeu și a poporului Său. {PP 645.1}

Oștirea lui Dumnezeu era descurajată. Tot avântul îi pierise. Fiecare zicea: „Ați văzut pe omul acesta înaintând? A înaintat ca să arunce ocară asupra lui Israel.” Plin de rușine și supărare, David strigă: „Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărască oștirea Dumnezeului celui viu?” {PP 645.2}

Eliab, fratele cel mare al lui David, cunoștea bine sentimentele care-l însuflețeau pe tânărul bărbat când a auzit aceste vorbe. Deși păstor, David dovedise o dârzenie, un curaj și o putere cum rar se vedeau; iar vizita tainică a lui Samuel în casa tatălui lor și tăcuta sa dispariție trezise în inima fraților lui bănuieli cu privire la adevăratul scop al vizitei. Gelozia lor a fost stârnită când au văzut că David este onorat mai mult decât ei și nu l-au mai privit cu respectul și iubirea pe care le merita datorită integrității și iubirii sale frățești. Nu vedeau în el decât un mic păstor, iar Eliab vedea în întrebarea pusă de el numai o mustrare pentru propria lui lașitate, pentru că el nu făcea nici o încercare pentru a-l aduce la tăcere pe uriașul filistenilor. Mânios, fratele mai vârstnic zise: „Pentru ce te-ai pogorât tu, și cui ai lăsat acele puține oi în pustie? Îți cunosc eu

mândria și răutatea inimii. Te-ai pogorât să vezi lupta". Plin de respect, dar hotărât, David răspunse: „Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?" {PP 645.3}

Cuvintele lui David au fost raportate împăratului care a cerut ca tânărul să fie adus înaintea lui. Saul ascultă uimit cuvintele păstorului care spuse: „Nimeni să nu-și piardă nădejdea din cauza filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el". Saul se străduia să-l oprească pe David de la hotărârea lui, dar tânărul nu s-a lăsat clintit. El răspunse în cuvinte nepretențioase, simple, povestind ce i se întâmplase în timp ce păzea oile tatălui său. El zise: „Domnul care m-a izbăvit din gheara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean". Și Saul i-a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine!" {PP 646.1}

Timp de patruzeci de zile, oastea lui Israel tremurase în fața provocărilor îngâmfate ale acestui filistean uriaș. Inima li se înmuia când vedeau ființa aceea uriașă care avea o înălțime de șase coți și o palmă. Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi care cântăreau cinci mii de sicli și avea niște turetci de aramă peste fluierele picioarelor și o pavăză de aramă între umeri. Îmbrăcămintea lui era din plăci de aramă care cădeau unele peste altele ca solzii de pește și se îmbinau așa de strâns, încât nu era cu putință să pătrundă prin platoșă vreo săgeată sau vreun vârf de lance. „Coada suliței lui era ca un sul de țesut și fierul suliței cântărea șase sute de sicli de fier. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui". {PP 646.2}

Dimineața și seara, Goliat se apropia de tabăra israeliților strigând: „Pentru ce ieșiți și vă așezați în șiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți un om care să se pogoare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri; dar dacă-l voi birui, și-l voi omorî eu, voi ne veți fi robi nouă și ne veți sluji." Filisteanul a mai zis: „Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om, ca să mă lupt cu el". {PP 646.3}

Cu toate că îi dăduse lui David aprobarea să primească provocarea lui Goliat, împăratul avea totuși puțină speranță că David va izbuti în inițiativa aceasta plină de îndrăzneală. S-a dat ordin ca tânărul să fie îmbrăcat cu armura personală a împăratului. Coiful greu de aramă a fost pus pe capul lui, iar corpul i-a fost îmbrăcat cu platoșa de metal; la mijloc i-a fost legată sabia împăratului. Echipat astfel, porni la drum, dar curând veni înapoi. Primul gând în inima privitorilor îngrijorați a fost că David se hotărâse să nu-și pună viața în primejdie, înfruntând un adversar atât de inegal. Dar lucrul acesta era departe de mintea viteazului tânăr. După ce se înapoie la Saul, ceru învoirea să scoată armura cea grea, zicând: „Nu pot să merg cu armătura aceasta căci nu sunt obișnuit cu ea". Scoase armura împărătească și, în schimb, luă în mână numai toiagul lui de păstor, traista și praștia lui simplă. După ce alese cinci pietre netede din pârâu, le așează în traistă și, cu praștia în mână, se apropie de filistean. Uriașul se înfățișă plin de dârzenie, așteptându-se să-l întâmpine pe cel mai tare dintre luptătorii lui Israel. Purtătorul de arme mergea înaintea sa și înfățișarea lui era astfel, încât părea că nimic nu-i va putea sta împotrivă. Apropiindu-se de David, văzu doar un tinerel care mai curând putea fi numit un copil. Fața lui David era rumenă de sănătate, iar trupul lui bine legat, neapărat de platoșă, se prezenta

bine; dar între silueta lui tinerească și trupul voluminos al uriașului era un contrast izbitor. {PP 646.4}

Goliat s-a umplut de uimire și s-a mâniat. „Ce!" a strigat el, „sunt câine, de vii la mine cu toiege?" Apoi l-a împroșcat pe David cu cele mai grozave înjurături de toți dumnezeii pe care-i cunoștea. Batjocoritor, strigă apoi: „Vino la mine, și-ți voi da carnea ta la păsările cerului și fiarele câmpului". {PP 647.1}

David nu se înspăimântă de uriașul apărător al filistenilor. Trecând înainte, i-a spus adversarului său: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî, și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie și nici prin suliță. Căci biruința este a Domnului. Și el vă dă în mâinile noastre". {PP 647.2}

Glasul său era lipsit de teamă, iar pe fața lui bălaie strălucea biruința și bucuria. Cuvântarea aceasta rostită cu glas limpede, melodios, străbătu lămurit prin aer până la miile de oameni care ascultau gata să pornească la luptă. Mânia lui Goliat ajunsese la culme. În furia lui, trânti pe spate viziera coifului care-i apăra fruntea și se năpusti asupra potrivnicului său pentru a se răzbuna pe el. Fiul lui Isai se pregăti să-și întâmpine vrăjmașul. „Îndată ce filisteanul a pornit să meargă înaintea lui, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului. Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte și piatra a intrat în fruntea filisteanului care a căzut cu fața la pământ." {PP 648.1}

Mare uimire s-a produs în rândurile ambelor oștiri. Toți crezuseră că David va fi omorât; dar când piatra, șuierând prin aer, ajunse la țintă, l-au văzut pe uriașul luptător cum tremură și își întinde brațele ca și cum ar fi fost lovit deodată de orbire. Uriașul se cutremură, se clătină și apoi căzu la pământ ca un stejar tăiat. David nu mai aștepta nici o clipă. Alergă spre trupul căzut al filisteanului și apucă cu mâinile sabia grea a lui Goliat. Cu o clipă mai înainte, uriașul se lăudase că, folosind sabia aceea, va despărți capul acestui tânăr de trup și că va da carnea sa păsărilor cerului. Iat-o acum cum se înalță prin aer și apoi capul tăiat al lăudărosului se rostogoli în nisip. Un strigăt de biruință se înălță din tabăra lui Israel. {PP 648.2}

Filistenii au fost apucați de groază, iar dezordinea care a urmat a dus la retragerea lor grăbită. Ecoul strigătului de biruință al evreilor răsună pe dealuri ca și cum s-ar fi prăbușit asupra vrăjmașilor puși pe fugă. „Și au pornit în urmărirea filistenilor până în vale și până la porțile Ecronului. Filistenii, răniți de moarte, au căzut pe drumul care ducea la Șaaraim până la Gat și până la Ecron. Și copiii lui Israel s-au întors de la urmărirea filistenilor, și le-au jefuit tabăra. David a luat capul filisteanului și l-a dus la Ierusalim și a pus armele filisteanului în cortul său". {PP 648.3}

Capitolul 64 — David ca fugar

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 18 până la 22.

După înfrângerea lui Goliat, Saul l-a reținut la sine pe David și nu l-a mai lăsat să se înapoieze la tatăl său. „Și de atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el”. Ionatan și David au făcut un legământ, de a se uni ca frați, iar fiul împăratului „a scos mantaua pe care o purta ca să i-o dea lui David; și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și cingătoarea lui”. Lui David i s-au încredințat răspunderi importante și, cu toate acestea, el și-a păstrat modestia și a câștigat simpatia atât a poporului, cât și a familiei împărătești. {PP 649.1}

„David se ducea și izbutea oriunde-l trimitea Saul; a fost pus de Saul în fruntea oamenilor de război”. David era prevăzător și credincios și era lucru vădit că binecuvântarea lui Dumnezeu îl însoțea. Saul își dădea seama din când în când cât de incapabil este să-l conducă pe Israel și a recunoscut că împărăția ar fi mai întărită dacă ar avea lângă sine pe cineva care primește îndrumări de la Dumnezeu. Și, întrucât David era binecuvântat și apărat de Domnul, se putea ca prezența sa să fie ca un scut pentru Saul, dacă mergea cu el la război. {PP 649.2}

Providența divină rânduise ca David să fie unit cu Saul. Poziția pe care David o avea la curte îi oferea ocazii ca să cunoască problemele conducerii în vederea pregătirii pentru viitoarea lui mărire. Aceasta îi dădea posibilitatea de a câștiga încrederea poporului. Dezamăgirile și greutățile ce s-au abătut asupra lui datorită vrăjmășiei lui Saul i-au dovedit cât este de dependent de Dumnezeu și câtă nevoie avea de a-și pune toată încrederea în El. Chiar și prietenia dintre Ionatan și David venea tot din providența lui Dumnezeu, pentru a apăra viața viitorului domnitor al lui Israel. În toate acestea, Dumnezeu și-a realizat intențiile pline de har atât față de David, cât și față de poporul Israel. {PP 649.3}

Cu toate acestea, Saul nu a rămas mult timp prietenos cu David. Când se întorcea împreună cu David de la lupta cu filistenii, s-a întâmplat că „femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel înaintea împăratului Saul, cântând și jucând”. O grupă cânta: „Saul a bătut miile lui”, iar o altă parte a corului, conducând cântarea mai departe, răspundea: „Iar David zecile lui de mii”. Demonul geloziei s-a furișat în inima împăratului. El s-a mâniat pentru că, în cântecul femeilor israelite, David a fost pus mai presus de el. În loc să-și înăbușe acest sentiment de invidie, el și-a dovedit slăbiciunea de caracter, strigând: „Lui David îi dau zece mii, și mie îmi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția”. {PP 650.1}

Un mare defect al caracterului lui Saul era dorința lui de a fi lăudat. Trăsătura aceasta avusese o influență stăpânitoare asupra gândirii și acțiunii lui; totul era caracterizat de această dorință după laudă și înălțare de sine. Măsura cu care măsura ce este drept și ce este nedrept era măsura nedemnă a entuziasmului aprobator al gloatelor. Nimeni nu se află în siguranță dacă trăiește pentru a fi plăcut oamenilor și nu caută mai întâi să fie plăcut lui Dumnezeu. Era ambiția lui Saul de a fi cel mai prețuit dintre toți oamenii și, când se cânta imnul acesta, în inima

împăratului s-a aprins convingerea sigură că David câștigase inima poporului și că va domni în locul lui. {PP 650.2}

Saul și-a deschis inima făcând loc duhului invidiei prin care sufletul lui a fost otrăvit. Împotriva învățăturilor pe care le primise de la profetul Samuel, și care arătau că Dumnezeu Își poate îndeplini voia fără ca cineva să-L poată împiedica, împăratul dovedi lămurit că nu avea o cunoaștere adevărată a planurilor sau puterii lui Dumnezeu. Cârmuitorul lui Israel și-a pus voința sa împotriva voinței Celui Infinit. În timp ce a condus împărăția lui Israel, Saul nu a învățat să se conducă pe sine însuși. A îngăduit ca judecata să-i fie stăpânită de înclinații, până când a fost cuprins de furia patimii. A ajuns să aibă accese de furie în care era gata să omoare pe oricine îndrăznea să se opună voinței sale. Din aceste accese cădea într-o stare de descurajare și dispreț de sine însuși, iar mustrările de conștiință îi chinuiau sufletul. {PP 650.3}

Îi plăcea să-l asculte pe David cum cânta la harpă și duhul cel rău părea că este alungat pentru un timp. Dar, într-o zi, pe când tânărul cânta înaintea lui și instrumentul său revărsa melodii dulci pentru a însoți glasul care cânta laude lui Dumnezeu, Saul aruncă deodată sulița asupra cântărețului, cu intenția de a-i pune capăt vieții. Prin intervenția lui Dumnezeu, David a fost salvat și a fugit nevătămat de mânia împăratului furios. {PP 650.4}

Pe măsură ce ura lui față de David creștea, Saul căuta tot mai mult un prilej să-l omoare; dar nici unul dintre aceste planuri ale sale împotriva unsului Domnului n-au izbutit. Saul s-a lăsat pradă duhului rău care-l stăpânea, în timp ce David se încredea în Acela care este puternic în sfat și în stare să elibereze. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbe 9, 10) și rugăciunea lui David era totdeauna îndreptată la Dumnezeu ca să poată umbla desăvârșit înaintea Lui. Pentru ca să poată scăpa de prezența rivalului său, împăratul „l-a îndepărtat de la el, și l-a pus mai mare peste o mie de oameni ... dar tot Israelul și Iuda iubeau pe David”. Poporul a văzut curând că David era o persoană competentă, iar problemele care îi erau încredințate erau rezolvate cu dibăcie și înțelepciune. Sfaturile tânărului bărbat erau înțelepte și pline de tact și s-au dovedit a fi sigure de urmat, în timp ce judecata lui Saul era câteodată lipsită de siguranță, iar hotărârile lui erau neînțelepte. {PP 651.1}

Dar, cu toate că urmărea fără încetare o ocazie pentru a-l nimici pe David, Saul se temea totuși de el, întrucât se vedea clar că Domnul este cu el. Caracterul fără vină al lui David trezea mânia împăratului; i se părea că însăși viața și prezența lui David erau o mustrare permanentă, deoarece o comparație a propriului său caracter cu al acestuia era în defavoarea sa. Invidia îl făcea pe Saul să se simtă nefericit și să-i expună primejdiei pe umilii supuși ai tronului său. Cât rău de nedescris a adus în lumea noastră această trăsătură rea de caracter! În inima lui Saul stăpânea aceeași dușmănie care l-a revoltat pe Cain împotriva fratelui său, deoarece faptele lui Abel erau drepte și Dumnezeu îl onora, în timp ce propriile sale fapte erau nedrepte și Domnul nu-l putea binecuvânta. Invidia este o fiică a mândriei și, dacă este adăpostită în inimă, conduce la ură și sfârșește prin răzbunare și ucidere. Satana își dovedea propriul său caracter când stârnea furia lui Saul împotriva aceluia care niciodată nu-i făcuse vreun rău. {PP 651.2}

Împăratul îl supraveghea de aproape pe David, nădăjduind să găsească un prilej de neatenție sau de pripire care să servească drept scuză pentru a-l face să cadă în dizgrație. El nu se putea simți mulțumit până nu-i lua viața tânărului bărbat și, cu toate acestea, dorea să apară înaintea națiunii ca fiind îndreptățit pentru fapta sa cea rea. I-a întins o cursă lui David, îndemnându-l să continue războiul împotriva filistenilor cu și mai mare intensitate, pentru aceasta, ca răsplată a vitejiei sale, făgăduindu-i mâna fiicei celei mai mari a familiei imperiale. Răspunsul modest al lui David la această ofertă a fost: „Cine sunt eu și ce este viața mea, ce este familia tatălui meu în Israel, ca să fiu ginerele împăratului?" Domnitorul își dovedi nesinceritatea prin aceea că a dat-o pe prințesă în căsătorie altuia. {PP 651.3}

Întrucât Mical, fiica cea mai tânără a lui Saul, era atașată de David, el a folosit aceasta pentru a atenta din nou la viața rivalului său. Tânărului i-a fost oferită mâna lui Mical cu condiția de a aduce dovada înfrângerii și omorârii unui anumit număr de vrăjmași ai națiunii. „Saul avea de gând să facă pe David să cadă în mâna filistenilor", dar Domnul l-a ocrotit pe servul Său. David se înapoie biruitor de la această luptă, pentru a deveni ginerele împăratului. „Mical, fiica lui Saul, iubea pe David", iar monarhul, furios, a văzut cum comploturile sale au avut ca rezultat înălțarea aceluia pe care el căuta să-l nimicească. Tot mai lămurit era pentru el că acesta era omul despre care Domnul spusese că e mai bun decât el și care trebuia să domnească în locul lui pe tronul lui Israel. Lăsând la o parte orice prefăcătorie, le porunci, lui Ionatan și slujitorilor curții sale, să-l ucidă pe omul pe care-l ura. {PP 652.1}

Ionatan i-a descoperit lui David intenția împăratului, poruncindu-i să se ascundă, în timp ce el dorea să-i ceară tatălui său cruțarea vieții eliberatorului lui Israel. El i-a prezentat împăratului tot ce făcuse David pentru a apăra onoarea și chiar viața națiunii și ce vină teribilă va fi asupra ucigașului aceluia de care Dumnezeu Se folosise pentru a împrăștia pe vrăjmașii lor. „Saul a ascultat glasul lui Ionatan și a jurat zicând: «Viu este Domnul, că David nu va muri!»" David a fost adus înaintea lui Saul și a slujit înaintea împăratului, cum făcuse mai înainte. {PP 652.2}

Din nou a început războiul dintre izraeliți și filisteni, iar David conducea oastea împotriva vrăjmașului. Evreii au câștigat o mare biruință, iar poporul împărăției lăuda înțelepciunea și vitejia lui David. Aceasta a dus la o nouă trezire a vechii uri a lui Saul față de el. În timp ce tânărul cânta înaintea lui și umplea palatul cu armonii dulci, Saul a fost biruit de patimă și a aruncat sulița spre David, cu gândul să-l pironească de perete; dar îngerul Domnului a abătut arma ucigătoare. David a scăpat și a fugit acasă. Saul a trimis spioni ca să-l prindă și să-l omoare dimineața, îndată ce va ieși afară din casă. {PP 652.3}

Mical i-a făcut cunoscut lui David planul tatălui ei. Ea i-a cerut să fugă pentru a-și scăpa viața și l-a coborât pe fereastră, ca să poată scăpa. David a fugit la Samuel, la Rama, și, fără să se teamă de supărarea împăratului, profetul l-a primit pe fugar. Casa lui Samuel era un loc pașnic în comparație cu palatul împărătesc. Aici, în mijlocul colinelor, venerabilul serv al lui Dumnezeu își continua lucrarea. O grupă de profeți era cu el; ei studiau în amănunțime voia lui Dumnezeu și ascultau cu respect cuvintele de învățătură ce porneau de pe buzele lui Samuel. Prețioase erau lecțiile pe care le învăța David de la învățătorul lui Israel! David nu credea că se va ordona

trupelor lui Saul să pătrundă în acest loc sfânt, dar nici un loc nu părea sfânt pentru duhul întunecat al împăratului ajuns la disperare. Relația lui David cu Samuel a stârnit invidia împăratului, care se temea că acela care era considerat de întregul Israel ca un profet al lui Dumnezeu va sprijini, cu influența sa, ridicarea rivalului său. Când împăratul a aflat unde se găsește David, a trimis slujitori să-l aducă la Ghibea, unde vroia să-și aducă la îndeplinire planul de a-l ucide. Oamenii au plecat la drum cu gândul de a-i lua viața lui David; dar Cineva mai mare decât Saul i-a luat în stăpânire. Ei au întâlnit îngeri nevăzuți, ca Balaam pe vremuri, când plecase să-l blesteme pe Israel. Ei au început să profetizeze despre cele ce urmau să se întâmple în viitor și au lăudat mărirea și slava Domnului. În acest fel Dumnezeu a abătut mânia oamenilor și a descoperit puterea Sa de a stăvili răul, iar pe servul Său l-a înconjurat cu o gardă de îngeri. {PP 653.1}

Vestea a ajuns la Saul, în timp ce el era nerăbdător să pună mâna pe David; dar, în loc să simtă mustrarea lui Dumnezeu, s-a înfuriat și mai tare și a trimis alți oameni. Și aceștia au fost luați în stăpânire de Duhul lui Dumnezeu, profetizând împreună cu cei dintâi. Pentru a treia oară a trimis împăratul soli, dar, când aceștia au ajuns la ceata profeților, puterea divină a coborât asupra lor și au profetizat și ei. Saul s-a hotărât să meargă el însuși acolo, căci nu mai izbutea să-și stăpânească sălbatica dușmănie. Era hotărât să nu mai aștepte o altă ocazie pentru a-l omorî pe David; intenționa ca, îndată ce va ajunge în apropierea lui, să-l omoare cu propria lui mână, oricare ar fi fost urmările. {PP 653.2}

Dar îngerul l-a întâmpinat pe cale, călăuzindu-l. Duhul lui Dumnezeu l-a luat sub stăpânirea Sa și, pe când își continua drumul, rostea rugăciuni către Dumnezeu, unite cu profetizări și cântări sfinte. El a profetizat despre venirea lui Mesia ca Mântuitor al omenirii. Sosind la locuința profetului, în Rama, și-a scos de pe el haina, care-i trăda funcția, și a rămas sub influența Duhului lui Dumnezeu toată ziua și toată noaptea, în fața lui Samuel și a ucenicilor lui. Oamenii s-au adunat pentru a vedea scena uimitoare și cele petrecute cu împăratul au fost povestite în toate locurile. Așa s-a întâmplat că, aproape de sfârșitul domniei lui, în Israel a apărut încă o dată proverbul că și Saul este între profeți. {PP 654.1}

Din nou, planul urmăritorului a eșuat. El l-a asigurat pe David că se împăcase cu el; dar acesta avea puțină încredere în pocăința împăratului. El a folosit această ocazie ca să scape, pentru ca să nu se schimbe ca mai înainte starea de spirit a împăratului. Inima îi era rănită și dorea tare mult să se întâlnească încă o dată cu prietenul său Ionatan. Conștient de nevinovăția sa, l-a căutat pe fiul împăratului și a făcut cel mai mișcător apel: „Ce am făcut eu?” întrebă el. „Care este nelegiuirea mea, care este păcatul meu înaintea tatălui tău, de vrea să-mi ia viața?” Ionatan credea că tatăl său renunțase la planurile sale și că nu mai intenționa să-l omoare pe David. Și Ionatan îi spuse: „Ferească Dumnezeu! Nu vei muri. Tatăl meu nu face nici un lucru, fie mare, fie mic, fără să-mi dea de știre; pentru ce mi-ar ascunde el lucrul acesta? Nu este nimic”. După minunata manifestare a puterii lui Dumnezeu, Ionatan nu putea crede că tatăl său i-ar mai putea face vreun rău lui David, deoarece aceasta ar fi însemnat o revoltă fățișă împotriva lui Dumnezeu. Dar David nu era convins. În cuvinte pătrunzătoare și pline de seriozitate, el i-a spus

lui Ionatan: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu este decât un pas între mine și moarte”. {PP 654.2}

La timp de lună nouă, se ținea în Israel câte o sărbătoare. Sărbătoarea aceasta a avut loc din nou, a doua zi după convorbirea dintre David și Ionatan. Se aștepta ca în ziua aceea amândoi tinerii să fie prezenți la masa împăratului; dar David se temea să participe și se înțelesese cu frații săi să-i viziteze la Betleem. La întoarcere, trebuia să stea ascuns într-o câmpie, nu departe de sala ospățului, iar Ionatan dorea să vadă ce efect va avea aceasta asupra lui Saul. Dacă întreba ce este cu fiul lui Isai, Ionatan trebuia să spună că David plecase acasă pentru a lua parte la jertfa adusă de familia tatălui său. Dacă împăratul nu s-ar fi arătat dușmănos, ci ar fi zis: „Bine!”, David ar fi urmat să se întoarcă fără întârziere la curte. Dar dacă se mânia din cauza absenței lui, aceasta ar fi fost un argument hotărâtor pentru ca David să fugă mai departe. {PP 654.3}

În prima zi a sărbătorii, împăratul n-a pus nici o întrebare cu privire la absența lui David; dar cum locul lui a fost gol și a doua zi, a întrebat: „Pentru ce n-a venit fiul lui Isai la masă nici ieri, nici azi?” Ionatan i-a răspuns lui Saul: „David mi-a cerut voie să se ducă la Betleem. El a zis: «Dă-mi drumul, te rog, căci avem în cetate o jertfă în familie și frate-meu mi-a spus lucrul acesta; deci dacă am căpătat trecere înaintea ta, dă-mi voie să mă duc în grabă să-mi văd frații». Pentru aceasta n-a venit la masa împăratului.” Cum auzi Saul cuvintele acestea, furia lui n-a mai putut fi stăpânită. A început să strige că, atâta timp cât David trăiește, Ionatan nu va putea ajunge la tron și a cerut să se trimită îndată după David ca să-l poată ucide. Din nou Ionatan a mijlocit pentru prietenul său, zicând: „Pentru ce să fie omorât? Ce a făcut?” Întrebarea aceasta l-a făcut pe Saul și mai satanic în furia lui, iar sulița care fusese pregătită pentru David a fost îndreptată acum asupra propriului său fiu. {PP 655.1}

Fiul împăratului era amărât și descurajat și, plecând din fața împăratului, n-a mai participat la ospăț. Sufletul lui era copleșit de durere când, la timpul hotărât, se duse la locul unde David aștepta să vadă ce intenții are împăratul față de el. Ei s-au îmbrățișat și au plâns cu amar. Întunecata patimă a împăratului își arunca umbrele asupra vieții tinerilor bărbați și ei nu găseau cuvânt pentru marea lor durere. Când s-au despărțit pentru a merge pe căi deosebite, David a auzit aceste ultime cuvinte ale lui Ionatan: „Du-te în pace, acum când am jurat amândoi, în Numele Domnului, zicând: «Domnul să fie pe vecie între mine și tine, între sămânța mea și sămânța ta»”. {PP 655.2}

Fiul împăratului s-a înapoiat la Ghibea, iar David s-a grăbit să ajungă la Nob, o cetate aflată doar la câteva mile și care aparținea și ea de seminția lui Beniamin. Cortul întâlnirii fusese mutat de la Silo în locul acesta și acolo slujea Ahimelec, marele preot. David nu știa unde să se ducă pentru a afla adăpost, decât la servul lui Dumnezeu. Marele preot l-a privit cu uimire când a venit grăbit și aparent singur, cu o față care trăda grijă și necaz. Îl întrebă ce-l aduce acolo. Tânărul bărbat era sub continua teamă că va fi descoperit și, fiind la strâmtorare, căuta să se prefacă. David i-a povestit preotului că fusese trimis de împărat cu o însărcinare tainică ce trebuia să fie îndeplinită foarte grabnic. Aici el a dovedit lipsă de credință în Dumnezeu, iar păcatul său a adus moartea marelui preot. Dacă David ar fi raportat lucrurile așa cum erau, Ahimelec ar fi știut ce

avea de făcut ca să-și apere viața. Dumnezeu cere ca poporul său să fie iubitor de adevăr chiar și în primejdiile cele mai mari. David l-a rugat pe preot să-i dea cinci pâini. Omul lui Dumnezeu nu avea la îndemână decât pâine sfințită, dar David a reușit să-i liniștească îngrijorările și să obțină pâinea pentru a-și potoli foamea. {PP 655.3}

Iată însă o nouă primejdie. Doeg, mai mare peste păstorii lui Saul, care primise credința evreilor, își aducea și el la îndeplinire voturile la locul de închinare. Văzându-l pe omul acesta, David s-a grăbit să-și găsească un alt loc de adăpost și să-și procure vreo armă cu care să se poată apăra la nevoie. L-a rugat pe Ahimelec să-i dea o sabie, dar acolo nu era decât sabia lui Goliat, care fusese păstrată ca amintire la cortul întâlnirii. David a răspuns: „Nu este alta ca ea, dă-mi-o!" Curajul i s-a însuflețit din nou când a apucat sabia de care se folosise odinioară pentru a-l ucide pe apărătorul filistenilor. {PP 656.1}

David a fugit la Achiș, împăratul din Gat, căci, se gândea el, va fi în mai mare siguranță în mijlocul dușmanilor poporului său decât în ținutul lui Saul. Dar i s-a spus lui Achiș că David era omul care, cu ani de zile mai înainte, îl omorâse pe apărătorul filistenilor, și acum chiar acela care căuta adăpost la dușmanii lui Israel se afla într-o mare primejdie. Dar, făcând pe nebunul, David i-a înșelat pe vrăjmașii săi și, în felul acesta, a scăpat. {PP 656.2}

Cea dintâi greșeală a lui David a fost necredința față de Dumnezeu, la Nob, iar a doua lui eroare a fost prefăcătoria înaintea lui Achiș. David a dat pe față trăsături nobile de caracter și capacitatea lui intelectuală câștigase de partea lui favoarea poporului; dar, când a fost pus la probă, credința lui s-a clătinat și s-au dovedit slăbiciuni omenești. În oricine vedea un spion și un trădător. Aflat într-o mare strâmtorare, David a privit cu ochiul neclintit al credinței la Dumnezeu și l-a biruit pe uriașul filistenilor. A crezut în Dumnezeu și a înaintat în Numele Său. Dar, fiind persecutat și urmărit, descumpănirea și necazul L-au ascuns dinaintea ochilor lui pe Tatăl ceresc. {PP 656.3}

Totuși, această întâmplare a slujit ca să-l învețe pe David înțelepciunea, deoarece l-a determinat să-și recunoască slăbiciunea și nevoia unei dependențe continue de Dumnezeu. O, cât de plăcută este blânda mângâiere a Duhului lui Dumnezeu, când vine la cei apăsați și deznădăjduiți, când îl încurajează pe cel cu inima zdrobită, îl întărește pe cel slab și dă curaj și sprijin servilor lui Dumnezeu puși la încercare! O, ce Dumnezeu avem noi, care se poartă iubitor cu cei căzuți în greșeală, iar în vremuri potrivnice, când suntem copleșiți de multe și grele necazuri, El Își arată răbdarea și bunătatea! {PP 657.1}

Orice greșeală săvârșită de copiii lui Dumnezeu trebuie pusă pe seama lipsei lor de credință. Când umbre înconjoară sufletul, când avem nevoie de lumină și călăuzire divină, trebuie să privim în sus; acolo e lumină dincolo de întuneric. David n-ar fi trebuit să-și piardă nici o clipă încrederea în Dumnezeu. Avea toate motivele să-și pună încrederea în El. Era unsul Domnului și, în toate timpurile de primejdie, fusese ocrotit de îngerii lui Dumnezeu; fusese înzestrat cu curaj pentru a săvârși lucruri minunate și, dacă și-ar fi mutat gândurile de la situațiile grele în care fusese adus, la puterea și maiestatea lui Dumnezeu, ar fi avut pace chiar și sub umbrele morții; cu încredere ar fi putut să repete făgăduința: „Pot să se munte munții, pot să se clatine

dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina". (Isaia 54, 10.) {PP 657.2}

David a căutat scăpare din cursele pe care i le întindea Saul, în munții lui Iuda. A reușit să ajungă cu bine în peștera Adulam, un loc care putea să fie apărat cu forțe puține împotriva unei mari oștiri. „Frații lui și toată casa tatălui său au aflat și s-au pogorât la el". Familia lui David nu mai putea să se simtă în siguranță, întrucât știa că, din cauza înrudirii cu David, Saul putea să arunce oricând asupra lor bănuielile sale nesocotite. Aflaseră și ei ceva ce urma să fie cunoscut de întregul Israel, și anume că Dumnezeu

l-a ales pe David ca viitor domnitor al poporului Său; și ei considerau că sunt în mai mare siguranță alături de el, cu toate că era un fugar ascuns într-o peșteră singuratică, decât în orice altă parte unde erau expuși furiei nebune a unui împărat gelos. {PP 658.3}

În peștera Adulam, familia se unise în iubire și armonie. Fiul lui Isai putea să compună și să reverse melodii din harpa sa: „Iată ce plăcut și dulce este să locuiască frații împreună". (Psalmii 133, 1.) El gustase amărăciunea neîncrederii propriilor frați, iar armonia care se așezase în locul vrajbei aducea bucurie în inima exilatului. Aici a alcătuit David Psalmii 57. {PP 658.1}

N-a durat mult până când și alții, care căutau să scape de oprimarea împăratului, s-au adăugat cetei lui David. Mulți își pierduseră încrederea în domnitorul lui Israel, căci ei puteau vedea că nu mai este condus de Duhul lui Dumnezeu. „Toți cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulțumiți, s-au strâns la el, și el a ajuns căpetenia lor. Astfel, s-au unit cu el aproape patru sute de oameni". Aici David avea o mică împărăție a sa, în care domneau ordinea și disciplina. Dar, chiar și în ascunzișul acesta greu de ajuns din munți, nu se simțea în siguranță, deoarece fără încetare primea dovezi că împăratul nu renunțase la planul de a-l ucide. {PP 658.2}

A găsit un adăpost pentru părinții săi la împăratul Moabului și, întrucât el fusese avertizat de un profet al Domnului de primejdia care-l aștepta, a fugit din ascunzătoarea sa, în pădurea Heret. Experiența prin care trecea David nu era zadarnică și nici nefolositoare. Dumnezeu i-a dat învățături care trebuia să-l facă în stare să devină un conducător militar înțelept și un împărat drept și milos. Împreună cu ceata lui de exilați, a fost pregătit să îndeplinească lucrarea pentru săvârșirea căreia Saul devenise cu totul incapabil din cauza patimii sale criminale și a oarbei sale nechibzuințe. Oamenii nu se pot abate de la sfaturile Domnului și, cu toate acestea, să mai păstreze acea pace și înțelepciune care să le îngăduie să acționeze drept și cumpănit. Nici o nebunie nu este atât de primejdioasă, atât de fără speranță, ca aceea de a urma înțelepciunea omenească, independent de înțelepciunea dumnezeiască. {PP 658.3}

Saul se pregătise să pună mâna pe David în peștera Adulam, dar, când a descoperit că David părăsise ascunzătoarea, s-a înfuriat nespus de mult. Fuga lui David era o taină pentru Saul. El nu putea să-și explice aceasta decât presupunând că în tabăra sa erau trădători care îl înștiințaseră pe David de apropierea și planurile sale. {PP 658.4}

El a susținut înaintea sfetnicilor că s-ar fi alcătuit o conspirație împotriva lui și, oferindu-le daruri bogate și poziții de onoare, i-a mituit ca să-i trădeze pe aceia din popor care ar fi prieteni

ai lui David. Doeg, edomitul, a devenit un pârâtor. Îndemnat de ambiție și lăcomie și plin de mânie împotriva preotului care-l mustrase pentru păcatele sale, a povestit despre vizita lui David la Ahimelec, înfățișând lucrurile într-o așa lumină, încât furia lui Saul împotriva omului lui Dumnezeu a fost aprinsă. Cuvintele acestei limbi răutăcioase, care arunca foc, au trezit cele mai rele sentimente în inima lui Saul. Înnebunit de furie, el a declarat că întreaga familie a preotului trebuia să moară. Nu numai Ahimelec, ci și membrii casei sale părintești, „optzeci și cinci de oameni care purtau efodul de in", au fost omorâți din ordinul împăratului de mâna criminală a lui Doeg. {PP 659.1}

„Saul a mai trecut prin ascuțișul săbiei cetatea preoțească Nob; bărbați și femei, copii și prunci, boi, măgari și oi; toți au căzut sub ascuțișul săbiei". Saul a putut face lucrul acesta sub stăpânirea lui Satana. Când Dumnezeu spuse că nelegiuirea amaleciților ajunsese la culme și-i poruncise să-i nimicească cu desăvârșire, a fost prea milos pentru a executa sentința divină și a cruțat ce fusese rânduit nimicirii; acum însă era în stare, fără o poruncă de la Dumnezeu, sub călăuzirea lui Satana, să lovească cu moartea pe preoții Domnului și să-i nimicească pe locuitorii cetății Nob. Așa este stricăciunea inimii omenești care respinge conducerea lui Dumnezeu. {PP 659.2}

Fapta aceasta a umplut întregul Israel de groază. Împăratul pe care ei îi aleseseră săvârșise o mare nelegiuire și se purtase după obiceiul împăraților celorlalte națiuni care nu se temeau de Dumnezeu. Chivotul legii era cu ei; dar preoții pe care-i consultau fuseseră omorâți cu sabia. Oare ce va mai urma? {PP 659.3}

Capitolul 65 — Mărinimia lui David

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 22, 20-23; 23-27.

După uciderea îngrozitoare a preoților Domnului de către Saul, „un fiu al lui Ahimelec, fiul lui Ahitub, a scăpat. Numele lui era Abiatar. A fugit la David și i-a spus că Saul a ucis pe preoții Domnului. David a zis lui Abiatar: «M-am gândit chiar în ziua aceea că Doeg, edomitul, fiind acolo, nu se putea să nu spună lui Saul. Eu sunt pricina morții tuturor sufletelor din casa tatălui tău. Rămâi cu mine, nu te teme de nimic, căci cel ce caută să ia viața mea, caută s-o ia și pe a ta; lângă mine vei fi bine păzit.» {PP 660.1}

Urmărit fără încetare de împărat, David nu-și afla nici un loc de liniște sau de siguranță. La Cheila, vitejii săi tovarăși scăpaseră cetatea din mâna filistenilor, dar nici între oamenii pe care-i salvaseră nu erau în siguranță. De la Cheila s-au retras în pustia Zif. {PP 660.2}

În timpul când erau foarte puține momente liniștite în viața lui, David a avut o plăcută surpriză, pricinuită de vizita neașteptată a lui Ionatan, care aflase de ascunzătoarea lui. Scumpe au fost clipele pe care le-au petrecut împreună acești doi prieteni! Ei și-au povestit diferitele lor experiențe, iar Ionatan i-a întărit inima lui David, spunând: «Nu te teme de nimic, căci mâna tatălui meu nu te va ajunge. Tu vei domni peste Israel, și eu voi fi al doilea după tine; tatăl meu Saul știe și el foarte bine lucrul acesta». Vorbind despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu față de David, fugarul persecutat a fost foarte mult întărit. «Au făcut iarăși legământ înaintea Domnului, și David a rămas în pădure, iar Ionatan s-a dus acasă.» {PP 660.3}

După vizita lui Ionatan, David și-a întărit sufletul cu imnuri de laudă și-și însoțea glasul cu harpa, cântând: {PP 660.4}

«La Domnul găsesc scăpare!

Cum puteți să-mi spuneți:

„Fugi în munții voștri, ca o pasăre?”

Căci iată că cei răi își încordează arcul.

Își potrivesc săgeata pe coardă,

Ca să tragă pe ascuns împotriva celor cu inima curată.

Și când se surpă temeliile,

Ce ar putea să mai facă cel neprihănit?

Domnul este în Templul Lui cel sfânt,

Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri,

Ochii Lui privesc și pleoapele lui cercetează pe fiii oamenilor.

Domnul cearcă pe cel neprihănit,

Dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia.»

(Psalmii 11, 1-5.) {PP 661.1}

Zifiții, în ale căror regiuni sălbatice fugise David de la Cheila, i-au trimis vorbă lui Saul, la Ghibea, că știu unde se află David și că vor să-l conducă pe împărat la ascunzătoarea lui. Dar David, care fusese înștiințat cu privire la uneltirile lor, și-a schimbat reședința și a căutat adăpost în munții dintre Maon și Marea Moartă. {PP 661.2}

Iarăși a fost înștiințat Saul: «„Iată că David este în pustia En — Ghedi." Saul a luat trei mii de oameni aleși din tot Israelul, și s-a dus să caute pe David și pe oamenii lui până pe stâncile țapilor sălbatici.» David nu avea decât șase sute de oameni, în timp ce Saul îl urmărea cu o oaste de trei mii de oameni. Într-o peșteră singuratică, fiul lui Isai și oamenii lui așteptau călăuzire dumnezeiască pentru a ști ce au de făcut. În timp ce Saul înainta prin munți, s-a retras și a intrat singur chiar în peștera în care se ascunsese David cu oamenii lui. Văzând lucrul acesta, oamenii lui David stăruiau să-l omoare pe Saul. Împăratul era acum în puterea lor, iar ei considerau că Dumnezeu Însuși îl dăduse pe dușman în mâinile lor, pentru a-l omorî. David era ispitit să privească lucrurile din acest punct de vedere; dar glasul conștiinței s-a trezit în el și a zis: «Nu te atinge de unsul Domnului.» {PP 661.3}

Oamenii lui David nu erau mulțumiți să-l lase în pace pe Saul și i-au amintit comandantului lor cuvintele lui Dumnezeu: «Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.» David s-a ridicat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul. Dar conștiința l-a chinuit după aceea chiar și pentru că stricase haina împăratului. {PP 661.4}

Saul s-a sculat după aceea și a ieșit din peșteră ca să-și continue cercetările când, spre surprinderea sa, un glas îi ajunse la ureche, zicând: «Împărate, domnul meu!» Se întoarse să vadă cine-l chema și iată că era fiul lui Isai, omul pe care de atâta timp dorea să-l aibă în puterea sa pentru a-l omorî. David se aplecă înaintea lui, recunoscându-l drept comandant al său. Apoi i se adresă lui Saul cu următoarele cuvinte: «David îți vrea răul? Vezi acum cu ochii tăi că Domnul te dăduse astăzi în mâinile mele, în peșteră. Oamenii mei mă îndemnau să te omor; dar te-am cruțat și am zis: „Nu voi pune mâna pe Domnul meu căci este unsul Domnului." Uite, părintele meu, uite colțul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ți-am tăiat colțul hainei și nu te-am ucis, să știi și să vezi că în purtarea mea nu este nici o răutate, nici răzvrătire și că n-am păcătuit împotriva ta. Totuși tu îmi întinzi curse ca să-mi iei viața.» {PP 662.1}

Când a auzit Saul cuvintele lui David, s-a rușinat și a trebuit să recunoască adevărul lor. Inima lui a fost adânc zguduită, recunoscând că a fost cu totul în puterea omului a cărui viață o ura. David stătea înaintea lui, conștient de nevinovăția sa. Înduioșat, Saul exclamă: «„Glasul tău este, fiule David?" Și Saul a ridicat glasul și a plâns.» Atunci i-a zis lui David: «Tu ești mai bun decât mine; căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău». Dacă întâlnește cineva pe vrăjmașul lui, îl lasă oare să-și urmeze drumul liniștit? Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta. Acum iată, știu că tu vei domni și că împărăția lui Israel va rămâne în mâinile tale".

Și David a făcut un legământ cu Saul, ca el să se poarte milostiv cu casa lui Saul și să nu-i șteargă numele când va domni peste Israel. {PP 662.2}

După aceea, întrucât David cunoștea purtarea lui Saul din trecut, nu putea să arate multă încredere în asigurările împăratului, nici să nădăjduiască în durabilitatea stării lui de căință. De aceea, când Saul s-a întors acasă, David a rămas în întăriturile prăpăstioase ale munților. {PP 662.3}

Dușmănia pe care o arată față de servii lui Dumnezeu aceia care s-au predat puterii lui Satana se transformă uneori într-un simțământ de împăcare și bunăvoință, dar schimbarea aceasta nu se dovedește totdeauna a fi dăinuitoare. După ce oameni rău intenționați au spus cuvinte și au făcut fapte rele împotriva servilor lui Dumnezeu, ei sunt uneori impresionați de o convingere profundă că au făcut răul. Duhul Domnului se luptă cu ei și ei își umilesc inima înaintea lui Dumnezeu și înaintea acelora a căror influență căutau să o nimicească și se poate ca ei să-și schimbe purtarea față de aceștia. Dar, îndată ce deschid din nou ușa pentru șoptirile celui rău, vechile îndoieli se trezesc, vechea dușmănie reînvie și pornesc la aceeași lucrare de care se căiseră și pe care o părăsiseră pentru un moment. Ei vorbesc iarăși de rău, acuzându-i și condamnându-i într-un mod aspru tocmai pe aceia cărora li s-au mărturisit cu multă umilință. După ce au pornit pe o astfel de cale, Satana se poate folosi de sufletul acestora cu și mai mare putere decât înainte, pentru că au păcătuit împotriva unei lumini mai mari. {PP 662.4}

Samuel a murit. Tot Israelul s-a adunat și l-a plâns și l-au îngropat în locuința lui, la Rama. Moartea lui Samuel a fost considerată de tot Israelul ca o pierdere ireparabilă. Moartea îl lovise pe un mare și bun profet, un judecător eminent, iar durerea națiunii era profundă și sinceră. Din tinerețe Samuel umblase înaintea lui Israel în curăție de inimă; cu toate că Saul fusese împăratul recunoscut, Samuel avea o influență mai puternică decât a lui, deoarece viața sa se deosebea prin sinceritate, ascultare și devotament. Citim că l-a judecat pe Israel în toate zilele vieții sale. {PP 663.1}

Când făceau comparație între purtarea lui Saul și a lui Samuel, izraeliții își dădeau seama ce greșeală au săvârșit când au dorit un împărat, ca să nu se deosebească de națiunile înconjurătoare. Mulți priveau cu îngrijorare la starea poporului care era tot mai mult infectat de nelegiuire și nereligiozitate. Exemplul conducătorului lor suprem exercita o influență cuprinzătoare; pe bună dreptate putea să plângă poporul, pentru că Samuel, profetul Domnului, murise. {PP 663.2}

Națiunea îl pierduse pe întemeietorul și conducătorul școlilor sfinte; dar aceasta nu era totul; îl pierduseră pe acela la care oamenii erau obișnuiți să meargă cu marile lor dureri, acela care continuu mijlocea la Dumnezeu pentru tot ce era mai bine pentru interesele lor. Rugăciunile de mijlocire ale lui Samuel oferiseră un simțământ de siguranță deoarece „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. (Iacov 5, 16.) Poporul simțea acum că Dumnezeu îl părăsește. Se părea că împăratul era aproape nebun. Dreptatea era sucită, ordinea era schimbată în haos. {PP 663.3}

Chiar în timpul când națiunea era frământată de lupte interne, când sfatul pașnic și temător de Dumnezeu al lui Samuel era mai necesar decât oricând, Dumnezeu i-a dat odihnă servului Său înaintat în vârstă. Amare erau gândurile israeliților când priveau îndelung la locul acela liniștit unde se odihnea el și când se gândeau la nebunia pe care o săvârșiseră când l-au lepădat de a mai fi cârmuitor; căci el stătuse într-o legătură atât de strânsă cu Cerul, încât părea că legase întregul Israel de tronul Domnului. Samuel îi învățase să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de El; dar acum, când era mort, își dădeau seama că fuseseră lăsați la bunul plac al unui împărat care se unise cu Satana și care urma să despartă poporul de Dumnezeu și de cer. {PP 664.1}

David n-a putut să fie prezent la înmormântarea lui Samuel; dar el a simțit durerea atât de adânc și atât de jalnic, cum numai un fiu sincer poate să simtă pentru tatăl său iubit. El știa că moartea lui Samuel mai rupsese o legătură care frâna oarecum purtarea lui Saul și el se simțea și mai puțin în siguranță decât pe vremea când trăia profetul. În timp ce atenția lui Saul era reținută de doliul pentru moartea lui Samuel, David a folosit ocazia pentru a căuta un loc de adăpost mai sigur și de aceea s-a mutat în pustia Paran. Aici a alcătuit Psalmii 120 și 121. În timp ce, în pustietatea aceasta, cugeta la faptul că profetul murise, iar împăratul era dușmanul său, el cânta: {PP 664.2}

„Ajutorul îmi vine de la Domnul, Care a făcut cerurile și pământul.

Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul;

Cel ce te păzește nu va dormita.

Iată că nu dormitează, nici nu doarme

Cel ce păzește pe Israel.

Domnul este păzitorul tău.

Domnul este umbra ta, pe mâna ta cea dreaptă.

De aceea nu te va bate soarele ziua,

Nici luna noaptea.

Domnul te va păzi de orice rău,

Îți va păzi sufletul.

Domnul te va păzi la plecare și la venire,

De acum și până în veac.”

(Psalmii 121, 2-8.) {PP 664.3}

În timp ce se aflau în pustia Paran, David și oamenii lui au apărat de jafurile tâlharilor oile și boii unui om bogat, cu numele Nabal, care avea acolo domenii întinse. Nabal era un descendent al lui Caleb, dar era un om grosolan și zgârcit. {PP 664.4}

Era pe timpul tunsului oilor, un timp de ospitalitate. David și oamenii lui erau în mare nevoie de hrană și, potrivit cu obiceiurile timpului, fiul lui Isai a trimis zece tineri la Nabal să-i ureze de bine în numele comandantului lor și să-i spună astfel în continuare: „Să trăiești în pace și pacea să fie în casa ta și cu tot ce este al tău. Și acum am auzit că tunzi oile. Păstorii tăi au fost cu noi; nu i-am ocărât și nu li s-a luat nimic în timpul cât au fost cu noi la Carmel. (Aici nu este vorba de muntele Carmel, ci de o localitate în ținutul lui Iuda, în apropiere de cetatea Maon.) Întreabă pe slujitorii tăi, și-ți vor spune. Să capete deci trecere tinerii aceștia înaintea ta, fiindcă venim într-o zi de bucurie. Dă dar, te rog, robilor tăi și fiului tău David, ce te lasă inima.” {PP 664.5}

David și oamenii lui fuseseră ca un zid de apărare pentru turmele lui Nabal, și acum acest om înstărit era rugat să dea ceva din belșugul lui, pentru a acoperi lipsurile acelora care-i făcuseră servicii atât de însemnate. David și oamenii lui ar fi putut să-și ia singuri din turmă și cirezi ce ar fi vrut, dar n-au făcut lucrul acesta. S-au purtat în mod onorabil. Cu toate acestea, bunătatea lor față de Nabal a fost zadarnică. Răspunsul pe care i l-a trimis lui David îl caracteriza: „Cine este David, și cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulți slujitori care fug de la stăpâni. Și să-mi iau eu pâinea, apa și vitele mele pe care le-am tăiat pentru tunzătorii mei și să le dau unor oameni care sunt de nu știu unde?” {PP 665.1}

Când tinerii s-au întors cu mâinile goale și i-au povestit lucrurile acestea, David s-a umplut de indignare. El le-a poruncit oamenilor săi să se pregătească de luptă; căci era hotărât să-l pedepsească pe omul care-i refuzase ceea ce pe bună dreptate i se cuvenea și care la nedreptate adăuga și batjocura. Hotărârea aceasta nejudecată era mai mult în conformitate cu caracterul lui Saul decât cu al lui David; dar fiul lui Isai mai avea de învățat lecții de răbdare în școala suferinței. {PP 665.2}

După ce Nabal i-a trimis de la el pe tinerii lui David, unul dintre slujitori a dat fuga la Abigail, soția lui Nabal, și i-a povestit ce se întâmplase. „Iată”, a zis el, „David a trimis din pustie niște soli să întrebe de sănătate pe stăpânul nostru și el s-a purtat rău cu ei. Și totuși oamenii aceștia au fost foarte buni cu noi; nu ne-au ocărât și nu ni s-a luat nimic în tot timpul cât am fost cu ei în câmp. Ne-au fost zid zi și noapte, în tot timpul cât am fost cu ei la păscutul turmelor. Să știi acum și vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru și a întregii lui case este hotărâtă.” {PP 665.3}

Fără să se mai sfătuiască cu soțul ei sau să-i spună ce are de gând, Abigail a pregătit o mare cantitate de alimente, a poruncit să fie puse pe măgari și le-a trimis înainte prin slujitori, în timp ce ea însăși a plecat să-i întâmpine pe oamenii lui David. Ea i-a întâlnit într-un loc retras, de pe coasta dealului. „Când a zărit Abigail pe David, s-a dat repede jos de pe măgar, a căzut cu fața la pământ înaintea lui David și s-a închinat până la pământ. Apoi, aruncându-se la picioarele lui, a zis: «Eu sunt vinovată, domnul meu! Îngăduie roabei tale să-ți vorbească la urechi, și ascultă cuvintele roabei tale.»” Abigail i se adresă lui David cu tot respectul cu care s-ar fi adresat unui împărat încoronat. Nabal strigase batjocoritor: „Cine este David?” Dar Abigail îl numea: „Domnul meu”. Prin cuvinte blânde a căutat să liniștească sentimentele lui iritate și a pledat pe lângă el în favoarea soțului ei. Fără multe vorbe sau mândrie, ci plină de înțelepciune și iubire

față de Dumnezeu, Abigail a dovedit puterea devotamentului ei față de familie, lămurindu-l pe David că purtarea neprietenoasă a soțului ei nu era o ofensă intenționată adusă persoanei lui, ci mai mult o simplă izbucnire a nefericitei sale naturi egoiste. {PP 666.1}

„Acum, domnul meu, viu este Domnul, și viu este sufletul tău, că Domnul te-a oprit să verși sânge și să te ajuți cu mâna ta. Vrăjmașii tăi, cei ce vor răul domnului meu, să fie ca Nabal!" Abigail nu-și însușea planul prin care căuta să-l abată pe David de la intențiile sale, ci a atribuit cinstea și onoarea lui Dumnezeu. Apoi, le-a oferit oamenilor lui David proviziile bogate ca jertfă de împăcare, stăruind mereu, ca și cum ea însăși ar fi fost aceea care ar fi stârnit atât de mult mânia comandantului: {PP 666.2}

„Iartă, te rog, vina roabei tale", zicea ea, „căci Domnul va face domnului meu o casă trainică; iartă, căci domnul meu poartă războaiele Domnului, și niciodată nu va fi răutate în tine." Abigail, indirect, l-a lăsat pe David să înțeleagă ce are de făcut. El trebuia să ducă războaiele Domnului. El nu trebuia să caute să se răzbune din cauza unor ofense personale, chiar dacă era urmărit ca trădător. Ea continuă: „Dacă se va ridica cineva ca să te urmărească și să vrea să-ți ia viața, sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul, Dumnezeul tău; «Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care ți l-a făgăduit și te va pune mai mare peste Israel, atunci nu va mai avea domnul meu nici mustrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta». (1 Samuel 25, 29-31.) {PP 666.3}

Cuvintele acestea nu puteau veni decât de pe buzele cuiva care le primise din înțelepciunea venită de sus. Evlavia Abigailei se arăta, ca și parfumul unei flori, cu totul inconștient, pe trăsăturile feței ei, în cuvintele și în purtarea ei. Duhul Fiului lui Dumnezeu sălășluia în inima ei. Vorbirea ei dreasă cu har, plină de amabilitate și pace, răspândea o influență cerească. David a fost cuprins de sentimente mai bune și s-a cutremurat, gândindu-se la urmările pe care le-ar fi putut avea planurile lui nechibzuite. «Ferice de cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!». (Matei 5, 9.) O, de ar fi cât mai mulți ca femeia aceasta israelită, care a domolit sentimentele iritate, a evitat porniri nechibzuite și, prin cuvinte liniștite și potrivite, a împiedicat săvârșirea unor mari rele. {PP 667.1}

O viață creștină sfințită răspândește totdeauna lumină, mângâiere și pace. Ea este caracterizată prin curăție, tact, simplitate și utilitate. Este stăpânită de iubirea aceea dezinteresată care sfințește influența. Este plină de Hristos și lasă o influență luminoasă în orice loc pe unde ar merge cel care o posedă. Abigail a fost un înțelept dojenitor și sfătuitor. Izbucnirea de mânie a lui David a fost nimicită de puterea influenței și raționamentului ei. El a fost convins că nu procedase cu înțelepciune și că își pierduse stăpânirea de sine. {PP 667.2}

A primit mustrarea cu inima umilită, după cum propriile-i cuvinte mărturiseau: «Lovească-mă cel neprihănit, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu». (Psalmii 141, 5.) El a mulțumit și a rostit binecuvântări pentru că ea l-a sfătuit după dreptate. Sunt mulți care, atunci când sunt mustrați, consideră ca vrednic de laudă faptul că primesc mustrarea fără să se

supere; dar cât de puțini sunt aceia care primesc mustrarea cu inimă recunoscătoare și îi binecuvântează pe aceia care caută să-i ferească de purtări rele! {PP 667.3}

Când s-a întors acasă, Abigail l-a găsit pe Nabal și pe oaspeții lui în bucuria unei mari petreceri care-i adusese într-o stare de beție. Doar a doua zi i-a povestit soțului ei ce se întâmplase cu prilejul întâlnirii ei cu David. Nabal avea o inimă lașă; și, atunci când și-a dat seama cât de aproape îl adusese nebunia lui de moarte, arăta ca lovit de paralizie. De teamă că David tot va căuta să-și satisfacă setea de răzbunare, a fost apucat de groază și a căzut într-o stare de inconștiență. După zece zile a murit. Viața pe care i-o dăduse Domnul fusese numai un blestem pentru lume. În mijlocul veseliei și semeției sale, Dumnezeu îi spusese ca și bogatului din pildă: «Chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul înapoi». (Luca 12, 20.) {PP 667.4}

Mai târziu, David a luat-o pe Abigail de soție. El era deja căsătorit cu o femeie, dar morala națiunilor din vremea sa i-a întunecat mintea și i-a influențat purtarea. Chiar oameni mari și buni au greșit, urmând obiceiurile lumii. Rezultatele nenorocite ale faptului că a luat mai multe soții s-au făcut simțite în toată viața lui David. {PP 668.1}

După moartea lui Samuel, David a fost lăsat în pace câteva luni. S-a înapoiat din nou în pustia zifiților; dar, trăgând nădejde că vor câștiga bunăvoința împăratului, vrăjmașii aceștia i-au destăinuit lui Saul ascunzătoarea lui David. Vestea aceasta a trezit din nou demonul patimii care dormitase în inima lui Saul. Din nou și-a adunat ostașii și a pornit împreună cu ei pentru a-l urmări pe David. Dar spionii prieteni i-au adus fiului lui Isai vestea că Saul este din nou pe urmele lui; cu un mic număr de oameni dintre cei ai lui, David s-a sculat pentru a cerceta locul unde se afla inamicul. Era noapte când, în înaintarea lor precaută, s-au lovit de tabără și au văzut înaintea lor corturile împăratului și ale însoțitorilor lui. Ei au rămas neobservați deoarece tabăra era cufundată în somn. David i-a invitat pe prietenii săi să aibă îndrăzneala de a merge cu el chiar în mijlocul vrăjmașilor săi. Ca răspuns la întrebarea: «Cine vrea să se pogoare cu mine în tabăra lui Saul?», Abișai a răspuns: «Eu mă voi pogorî cu tine.» {PP 668.2}

Ascunși de umbrele întunecoase ale dealurilor, David și însoțitorul său au pătruns în tabăra vrăjmașului. Tot căutând să se asigure de numărul exact al vrăjmașilor, l-au descoperit pe Saul care dormea; sulița era înfiptă în pământ și un ulcior de apă se afla la capul lui. Lângă el era culcat Abner, căpetenia oștirii lui, și de jur împrejur erau culcați soldații care dormeau un somn adânc. Abișai a ridicat sulița și i-a spus lui David: «Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă te rog să-l lovesc cu sulița mea și să-l pironesc dintr-o lovitură în pământ, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta.» El aștepta permisiunea, dar a auzit șoaptele: „„Nu-l omorî! Căci cine ar putea să pună mâna pe unsul Domnului și să rămână nepedepsit? «Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi; fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va pogorî într-un câmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului! Ia numai sulița de la căpătâiul lui, cu ulciorul cu apă și să plecăm.» David a luat sulița și ulciorul cu apă de la căpătâiul lui Saul și au plecat. Nimeni nu i-a văzut, nici n-a băgat de seamă nimic, și nimeni nu s-a sculat, căci Domnul îi cufundase pe toți într-un somn adânc.” Cât de ușor poate Domnul să-

l facă slab chiar și pe cel mai tare, să îndepărteze prudența chiar și a celui mai înțelept și să nimicească priceperea celui mai veghetor! {PP 668.3}

Când David a ajuns la o depărtare destul de mare de tabără, pentru a fi în afara pericolului, s-a urcat pe un vârf de munte și a strigat poporului și lui Abner: „«Oare nu ești tu bărbat? Și cine este ca tine în Israel? Pentru ce atunci n-ai păzit pe împăratul, stăpânul tău? Ce ai făcut nu este bine. Viu este Domnul că sunteți vrednici de moarte, căci n-ați vegheat asupra stăpânului vostru, asupra unsului Domnului. Uită-te acum unde este sulița împăratului și ulciorul cu apă de la căpătâiul lui.» Saul a recunoscut glasul lui David și a zis: «Glasul tău este, fiul meu David?» Și David a răspuns: «Glasul meu împărate, domnul meu!» Și a zis: «Pentru ce urmărește domnul meu pe robul tău? Ce-am făcut și cu ce sunt vinovat? Să binevoiască acum împăratul, domnul meu, să asculte cuvintele robului său.»” Și din nou mărturisi împăratul: „Am păcătuit, întoarce-te, fiul meu David, căci nu-ți voi mai face rău, fiindcă în ziua aceasta viața mea a fost scumpă înaintea ta. Am lucrat ca un nebun, și am făcut o mare greșeală.” David a răspuns: „Iată sulița împăratului; să vină unul din oamenii tăi s-o ia.” Cu toate că Saul făgăduise: „Nu-ți voi mai face rău”, totuși David nu s-a dus să i se predea. {PP 671.1}

Faptul că David îi cruțase pentru a doua oară viața, a făcut o impresie și mai profundă asupra inimii lui Saul și l-a determinat la o mărturisire și mai umilă a greșelilor sale. Era uimit și umilit de o astfel de manifestare de bunăvoință. La despărțirea lui de David, Saul a strigat: „Fii binecuvântat, fiul meu David! Tu vei face lucruri mari și vei birui!” Dar fiul lui Isai nu avea nici o nădejde că împăratul va rămâne mult timp în această stare de spirit. {PP 671.2}

David se îndoia de o împăcare cu Saul. I se părea inevitabil ca în cele din urmă să cadă pradă răutății împăratului și se hotărî din nou să caute adăpost în ținutul filistenilor. Cu cei șase sute de oameni de sub comanda sa, a trecut la Achiș, împăratul din Gat. {PP 672.1}

David, fără sfat de la Domnul, a tras concluzia că Saul își va îndeplini cu siguranță planurile ucigașe. Chiar și atunci când Saul îl urmărea și căuta să-l nimicească, Domnul intervenise pentru a-i asigura lui David împărăția. Se poate ca oamenii să nu înțeleagă căile lui Dumnezeu și, privind numai la înfățișare, ei consideră necazurile și încercările pe care Dumnezeu le îngăduie drept lucruri care sunt împotriva lor și urmăresc nimicirea lor. La fel și David privea la cele văzute, și nu la făgăduințele lui Dumnezeu. Se îndoia că va mai ajunge vreodată la tron. Încercările îndelungate îi obosiseră credința și-i istoviseră răbdarea. {PP 672.2}

Domnul nu-l trimitea pe David la filisteni pentru a căuta adăpost la cei mai înverșunați dușmani ai lui Israel. Tocmai națiunea aceasta trebuia, în cele din urmă, să fie considerată ca cel mai rău vrăjmaș al lui și totuși el alergase acolo pentru a afla ajutor la vreme de nevoie. După ce își pierduse încrederea în Saul și în cei care îi slujeau, s-a încrezut în mila vrăjmașilor poporului său. David era un comandant viteaz și se dovedise un războinic înțelept și biruitor; dar, când a trecut la filisteni, el a lucrat direct împotriva propriilor interese. Domnul îi poruncise să-și așeze stindardul în țara lui Iuda; dar lipsa de credință l-a determinat să părăsească locul unde îl așezase datoria. {PP 672.3}

Dumnezeu a fost dezonorat de lipsa de credință a lui David. Filistenii se temuseră de David mai mult decât se temeau de Saul și oștirea lui; și, prin faptul că s-a așezat sub protecția filistenilor, David le-a trădat acestora slăbiciunea propriului său popor. În felul acesta, el îi încuraja pe acești dușmani neobosiți să apese asupra lui Israel. David fusese uns ca să-l apere pe poporul lui Dumnezeu și Dumnezeu nu dorea ca servii Săi să-i încurajeze pe nelegiuiți, trădând slăbiciunile poporului Său, sau să le dea impresia că nu L-ar interesa bunul mers al acestuia. În afară de aceasta, David a trezit în frații săi impresia că trecuse la păgâni pentru a sluji dumnezeilor lor. Prin acest procedeu, a dat ocazia ca motivele lui să fie greșit interpretate și mulți au fost determinați să aibă prejudecăți în privința lui. El a fost călăuzit să facă exact ce dorea Satana, deoarece, atunci când a căutat adăpost la filisteni, a adus o mare bucurie în rândurile vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai poporului Său. David nu a renunțat să I se închine lui Dumnezeu și nici nu a încetat să fie devotat cauzei Lui; dar și-a sacrificat încrederea în El în ceea ce privește siguranța personală și, în felul acesta a întinat caracterul sincer și credincios pe care Dumnezeu îl cere de la servii săi. {PP 672.4}

David a fost primit cordial de împăratul filistenilor. Căldura cu care a fost salutat se datora în parte faptului că împăratul îl admira și în parte faptului că vanitatea lui era flatată, văzând un evreu care îi căuta protecția. Pe moșiile lui Achiș, David era la adăpost de trădare. El își adusese familia, gospodăria și bunurile și tot așa făcuseră și oamenii săi; după toate aparențele, el venise să se stabilească definitiv în țara filistenilor. Toate acestea îl lingușeau pe Achiș și el făgădui să-i apere pe izraeliții fugari. {PP 673.1}

La cererea lui David de a i se da o locuință la țară, departe de cetatea împărătească, împăratul i-a dat bucuros cetatea Țiclag ca domeniu al său. David și-a dat seama că ar fi fost primejdios pentru el și pentru oamenii săi să fie sub influența închinătorilor la idoli. Într-o cetate cu totul separată, care le fusese dată cu totul lor, puteau să se închine lui Dumnezeu cu mai multă libertate decât dacă ar fi rămas în Gat, unde obiceiurile păgânești s-ar fi dovedit numai un izvor de rele și de tulburări. {PP 673.2}

Pe când locuia în această cetate izolată, David a luptat cu ghețuriții și Amaleciții, dar nu a lăsat pe nici unul dintre ei cu viață, pentru a aduce vestea la Gat. Când se înapoia de la luptă, îl lăsa pe Achiș să înțeleagă că se luptase cu cei din propria sa națiune, cu oamenii din Iuda. Prin prefăcătoria aceasta, el era mijlocul de întărire a mâinii filistenilor, deoarece împăratul zicea: „S-a făcut urât poporului său Israel, și el va rămâne în slujba mea pe vecie”. David știa că este voia lui Dumnezeu ca triburile acelea păgâne să fie cu totul nimicite și mai știa că el este rânduit pentru a face această lucrare; dar nu umbla în sfatul Domnului când practica înșelăciunea. {PP 673.3}

„Pe vremea aceea filistenii și-au strâns taberele și au făcut o oștire ca să pornească cu război împotriva lui Israel. Achiș a zis lui David: «Să știi că vei veni cu mine la oștire, tu și oamenii tăi.»” David nu avea intenția de a ridica mâna sa împotriva poporului său; dar nu era lămurit pe ce drum să apuce, până când împrejurările aveau să-i arate datoria. El i-a răspuns evaziv împăratului și i-a zis: „Vei vedea ce va face robul tău”. Achiș a înțeles cuvintele acestea ca pe o

asigurare de sprijin în războiul ce se apropia și a făgăduit să-i dea multă cinste lui David și chiar un loc de frunte la curtea filistenilor. {PP 674.1}

Dar, deși credința lui se cam abătuse de la făgăduințele lui Dumnezeu, David tot își mai amintea că Samuel îl unsese ca împărat al lui Israel. El și-a amintit de biruințele pe care i le dăduse Dumnezeu asupra vrăjmașilor săi în trecut. El a privit din nou la îndurarea cea mare a lui Dumnezeu, care-l scăpase din mâna lui Saul, și s-a hotărât să nu trădeze sfânta sa însărcinare. Chiar dacă împăratul lui Israel căutase să-i ia viața, el nu dorea ca oastea sa să se unească cu cea a vrăjmașilor. {PP 674.2}

Capitulul 66 — Moartea lui Saul

S-a declarat din nou război între izraeliți și filisteni. „Filistenii s-au strâns și au venit de au tăbărât la Sunem”, în partea de miazănoapte a câmpiei Izreel, în timp ce Saul și oștile lui erau tăbărâți numai la câțiva kilometri depărtare, la poalele muntelui Ghilboa, la marginea de miazăzi a câmpiei. Pe câmpia aceasta, Ghedeon, însoțit de trei sute de oameni, pusese pe fugă oștile madianiților. Dar duhul care-l inspirase pe salvatorul lui Israel fusese cu totul diferit de acela care frământa acum inima împăratului. Ghedeon pornise puternic în credința în Dumnezeul cel tare al lui Iacov; dar Saul se simțea singur și lipsit de apărare, deoarece Dumnezeu îl părăsise. Privind la oastea filistenilor, „a fost cuprins de frică și un tremur puternic i-a apucat inima”. {PP 675.1}

Saul aflase că David și oastea lui erau cu filistenii și se aștepta ca fiul lui Isai să folosească ocazia pentru a se răzbuna pentru cele suferite. Împăratul era cuprins de o mare îngrijorare. Ceea ce făcuse ca națiunea să fie într-o primejdie atât de mare era propria lui pasiune nestăpânită, care-l mâna să-l ucidă pe alesul lui Dumnezeu. În timp ce se lăsase stăpânit cu totul de gândul urmăririi lui David, neglijase să-și apere împărăția. Folosindu-se de această situație de neatenție, filistenii au pătruns până în inima țării. În felul acesta, în timp ce Satana îl îndemna pe Saul să-și pună toate puterile în urmărirea lui David, ca să-l poată ucide, același duh rău îi inspira și pe filisteni să folosească ocazia pentru a-l nimici pe Saul și a subjuga poporul lui Dumnezeu. De câte ori nu folosește arhivrăjmașul aceleași metode viclene! El îndeamnă o oarecare inimă neconsacrată să aprindă invidia și cearta în biserică și, folosindu-se apoi de starea aceasta de dezbinare din poporul lui Dumnezeu, îi inspiră și pe agenții săi să lucreze la ruinarea acestuia. {PP 675.2}

A doua zi, Saul trebuia să dea piept cu filistenii în luptă. Umbrele soartei care-l aștepta se întindeau cu negurile lor de jur împrejur; Saul dorea ajutor și îndrumare. Dar în zadar căuta sfat de la Dumnezeu. „Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin proroci.” Domnul nu alungă niciodată un suflet care vine la el în sinceritate și umilință. Pentru ce s-a depărtat Domnul de Saul fără să-i răspundă? Împăratul, prin propriile sale acțiuni, pierduse binefacerile tuturor căilor de a-L întreba pe Dumnezeu. Lepădase sfatul profetului Samuel; îl exilase pe David, alesul lui Dumnezeu; îi ucisese pe preoții Domnului. Putea el să aștepte răspuns de la Dumnezeu când întrerupsese căile de legătură rânduite de Cer? Păcătuise împotriva Duhului harului pe care-L izgonise și nu i se mai putea oare răspunde prin visuri și descoperiri de la Domnul? Saul nu s-a întors la Dumnezeu cu umilință și pocăință. El nu căuta acum iertare de păcat și împăcare cu Dumnezeu, ci scăpare de vrăjmaș. Se despărțise de Dumnezeu prin propria lui încăpățânare și răscoală. Nu putea avea loc o întoarcere decât pe calea pocăinței și a sfâșierii de inimă; dar monarhul îngâmfat, în chinul său sufletesc și în disperarea sa, s-a hotărât să caute ajutor la un alt izvor. {PP 675.3}

„Atunci Saul a zis slujitorilor lui: «Căutați-mi o femeie care să cheme morții; ca să mă duc s-o întreb».” Saul cunoștea foarte bine caracterul necromanției. Ea fusese interzisă în mod categoric de Domnul și împotriva acelora care practicau această îndeletnicire nesfântă fusese

rostită sentința pedepsirii cu moartea. În timpul vieții lui Samuel, Saul ordonase să fie omorâți toți vrăjitorii și toți cei care aveau duhul ghicitului; dar acum, în culmea disperării, s-a hotărât să alerge chiar la oracolul pe care-l condamnase ca pe o urâciune. {PP 676.1}

I s-a spus împăratului că o femeie care avea duhul ghicitului trăia ascunsă la En-Dor. Femeia aceasta făcuse legământ cu Satana, să se predea stăpânirii lui, pentru ca el să-și îndeplinească planurile; iar în schimb, domnul întunericului săvârșea minuni pentru ea și-i dezvăluia lucruri tainice. {PP 676.2}

Schimbându-și hainele, Saul a plecat noaptea numai cu două ajutoare, pentru a afla ascunzătoarea vrăjitoarei. Vai, ce priveliște tristă! Împăratul lui Israel, dus de Satana ca rob acolo unde îi plăcea lui! Ce potecă întunecoasă pentru picioarele unui om este cea aleasă de cel care a stăruit în a-și alege singur calea, împotrivindu-se influențelor sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu! Ce sclavie este mai îngrozitoare ca aceea a omului care s-a predat stăpânirii celui mai rău dintre tirani — eul! Încrederea în Dumnezeu și ascultarea de voia Lui erau singurele condiții pe baza cărora Saul putea să fie împărat al lui Israel. Dacă ar fi împlinit condițiile acestea în decursul domniei, împărăția lui n-ar fi avut de ce să se teamă. Dumnezeu a fost Călăuzitorul lui, Cel Atotputernic ar fi fost scutul lui. Dumnezeu îl suportase multă vreme pe Saul și, cu toate că răzvrătirea și încăpățânarea lui aproape că aduseseră la tăcere glasul divin din sufletul lui, tot mai era prilej de pocăință. Dar când în mijlocul primejdiei s-a îndepărtat de Dumnezeu pentru a căuta lumina la un aliat al lui Satana, a rupt și ultima legătură care-l mai ținea unit cu Creatorul său; el se așezase pe deplin sub controlul acelei puteri demonice care de ani de zile lucrase asupra lui, aducându-l la marginea prăpastiei pieirii. {PP 676.3}

La adăpostul întunericului, Saul și slujitorii săi au străbătut câmpia și, trecând cu bine printre rândurile oștirii filistenilor, au traversat șirul de munți până la locuința izolată a vrăjitoarei din En-Dor. Aici se ascunsese femeia care avea duhul ghicitului, pentru ca în taină să poată continua vrăjitoriile ei idolatre. Chiar și așa deghizat cum era Saul, statura lui înaltă și manierele lui alese arătau că nu este un oștean de rând. Femeia bănuia că vizitatorul ei este Saul, iar darurile lui bogate i-au întărit bănuielile. La cererea lui: „Spune-mi viitorul chemând un mort și scoală-mi pe cine-ți voi spune”, femeia a răspuns: „Știi ce a făcut Saul, cum a nimicit din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghicesc viitorul; pentru ce dar întinzi o cursă vieții mele, ca să mă omori?” Atunci „Saul i-a jurat pe Domnul și a zis: «Viu este Domnul că nu ți se va întâmpla nici un rău pentru aceasta»”. Iar când ea l-a întrebat: „Pe cine vrei să-ți scol?”, el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel”. {PP 679.1}

După ce a rostit formulele ei magice, a spus: „«Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ» un bătrân care se scoală și este învelit cu o mantie”. Saul a înțeles că era Samuel și s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat». {PP 679.2}

Cel ce s-a arătat ca urmare a farmecelor magice ale vrăjitoarei nu era profetul sfânt al lui Dumnezeu. Samuel nu era de față la această vizită a duhurilor rele. Arătarea aceea supranaturală era produsă numai de puterea lui Satana. Lui îi era tot atât de ușor să ia înfățișarea lui Samuel,

cum i-a fost să ia chip de înger al luminii, când L-a ispitit pe Domnul Hristos în pustie. {PP 679.3}

Cele dintâi cuvinte pe care femeia i le-a spus împăratului sub vraja farmecelor ei au fost: «Pentru ce m-ai înșelat? Tu ești Saul!» Iată dar că primul lucru pe care l-a făcut duhul cel rău care luase chipul profetului a fost acela de a o înștiința în taină pe femeia aceasta nelegiuită de înșelăciunea a cărei victimă fusese. Solia adresată lui Saul din partea așa-zisului profet a fost: «Pentru ce m-ai tulburat chemându-mă?» Saul a răspuns: «Sunt într-o mare strâmtorare: filistenii îmi fac război, și Dumnezeu S-a depărtat de mine; nu mi-a răspuns nici prin prooroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac». {PP 680.1}

În timpul vieții lui Samuel, Saul îi disprețuise sfatul și fugise de mustrările lui. Dar acum, în clipa deznădejdii și nenorocirii, socotea că unica lui speranță era în sfatul profetului, iar pentru a sta de vorbă cu ambasadorul Cerului recurgea zadarnic la trimisul iadului. Saul se așezase cu totul sub puterea lui Satana; și acum, acela a cărui unică plăcere este de a aduce mizerie și ruină a folosit cât a putut mai mult această ocazie prielnică pentru a aduce pieirea asupra nefericitului împărat. Ca răspuns la întrebarea pusă cu chin de moarte de Saul, a venit solia îngrozitoare, ca fiind de pe buzele lui Samuel: {PP 680.2}

«Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău? Domnul îți face așa cum îți vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăția din mâinile tale și a dat-o altuia, lui David. N-ai ascultat de glasul Domnului și n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui; de aceea îți face Domnul așa astăzi. Și chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile filistenilor». {PP 680.3}

În tot cursul purtării sale răzvrătite, Saul a fost lingușit și înșelat de Satana. Lucrarea ispititorului este de a da impresia că păcatul e ceva foarte neînsemnat, de a face cărarea călcării Legii cât mai comodă și mai atrăgătoare, de a face mintea să fie oarbă față de avertismentele și amenințările Domnului. Satana, prin puterea lui amăgitoare, l-a făcut pe Saul să se îndreptățească atunci când a disprețuit mustrările și avertismentele lui Samuel. Dar acum, când se afla la mare strâmtorare, Satana s-a întors împotriva lui, înfățișându-i grozăvia păcatului și lipsa oricărei nădejdi de a mai fi iertat, pentru a-l duce la disperare. Nimic altceva n-ar fi putut să fie mai bine ales pentru a-i nimici curajul sau a-i tulbura mintea, a-l împinge la disperare și sinucidere. {PP 680.4}

Saul era istovit de oboseală și foame; era îngrozit și convins de vinovăție. Când prezicerea îngrozitoare a ajuns la cunoștința lui, trupul lui s-a cutremurat ca un stejar scuturat de furtună și s-a prăbușit la pământ. {PP 681.1}

Vrăjitoarea s-a înspăimântat. Împăratul lui Israel zăcea ca mort înaintea ei. Dacă va muri în casa ei, care aveau să fie urmările pentru ea? Îl rugă stăruitor să se ridice și să mănânce, spunând că, întrucât ea își pusese viața în primejdie pentru a-i împlini cererea, și el ar trebui să asculte de îndemnul ei și să-și salveze viața. Slujitorii lui s-au unit în această cerere și, în cele din urmă, Saul s-a învoit, iar femeia i-a pus înainte vițelul îngrășat și azime pregătite în grabă. Ce scenă!

În peștera sălbatică a unei vrăjitoare, care cu numai câteva clipe în urmă răsunase de cuvintele judecății în prezența împuternicitului lui Satana, acela care fusese uns din partea lui Dumnezeu ca împărat peste Israel lua masa, pregătindu-se pentru lupta de moarte a zilei ce se apropia. {PP 681.2}

Înainte de zorii zilei s-a întors cu slujitorii lui în tabăra lui Israel pentru a se pregăti în vederea luptei. Prin consultarea duhului întunericului, Saul s-a autodistrus. Apăsat de groaza disperării, era cu neputință pentru el să mai inspire curaj oștirii. Despărțit de Izvorul puterii, el nu era în stare să îndrume gândurile israeliților la Dumnezeu ca ajutor al lor. În felul acesta, prezicerea nefastă urma să fie adusă la îndeplinire. {PP 681.3}

Pe câmpia Sunem și pe coasta muntelui Ghilboa, oștile israeliților și armatele filistenilor s-au ciocnit în luptă de moarte. Cu toate că scena din peștera de la En-Dor alungase orice speranță din inima lui, Saul lupta cu furia deznădejdii pentru tron și împărăție. Dar zadarnic! «Bărbații lui Israel au luat-o la fugă dinaintea filistenilor și au căzut uciși pe muntele Ghilboa». Trei fii viteji ai împăratului au căzut alături de el. Arcașii s-au năpustit asupra lui Saul. El i-a văzut pe ostașii lui cum cad răpuși în jurul său și pe fiii săi tăiați cu sabia. El însuși rănit, nu mai putea nici să lupte, nici să fugă. Scăparea nu mai era cu putință și, hotărât fiind să nu cadă prins în mâinile filistenilor, i-a cerut celui ce îi purta armele: «Scoate-ți sabia și străpunge-mă». Întrucât omul s-a temut să ridice mâna împotriva unsului Domnului, Saul s-a sinucis, aruncându-se în propria sa sabie. {PP 681.4}

În felul acesta a pierit primul împărat al lui Israel, purtând asupra sa vinovăția sinuciderii. Viața lui fusese o înfrângere și el s-a coborât în mormânt acoperit de rușine și disperare, deoarece, împotriva voinței lui Dumnezeu, el pusese mai presus propria sa voință pervertită. {PP 682.1}

Vestea înfrângerii s-a răspândit în lung și în lat, aducând groază în tot Israelul. Oamenii au fugit de prin cetăți și filistenii au pus stăpânire pe ele netulburați. Domnia lui Saul, în independență față de Dumnezeu, s-a dovedit a fi aproape o ruină pentru poporul său. {PP 682.2}

În ziua următoare luptei, filistenii, umblând pe câmpul de bătaie pentru a-i jefui pe morți, au descoperit trupurile lui Saul și ale celor trei fii ai lui. Pentru a-și desăvârși triumful, au tăiat capul lui Saul și i-au luat armura; apoi atât capul, cât și armura, scăldate în sânge, au fost trimise în țara filistenilor ca trofeu al biruinței ca «să dea de veste prin toată țara filistenilor, în casele idolilor și în popor». Armura a fost pusă în cele din urmă «în casa Astarteelor», iar capul a fost spânzurat în templul lui Dragon. În felul acesta, slava victoriei era pusă în seama zeilor falși, iar numele Domnului era făcut de ocară. {PP 682.3}

Trupurile moarte ale lui Saul și ale fiilor săi au fost târâte la Bet-Șan, o cetate nu departe de Ghilboa și aproape de râul Iordan. Aici au fost spânzurate ca să fie mâncate de păsările de pradă. Dar oamenii viteji din Iabes-Galaad, amintindu-și de eliberarea cetății lor de către Saul în anii lui cei mai fericiți de la început, și-au dovedit acum recunoștința, salvând trupurile împăratului și ale prinților, și făcându-le o înmormântare onorabilă. Trecând Iordanul noaptea, «au luat de

pe zidurile Bet-Șanului trupul lui Saul și trupurile fiilor lui. Apoi s-au întors la Iabes, unde le-au ars; le-au luat oasele și le-au îngropat sub stejarul lui Iabes. și au postit șapte zile». În felul acesta, fapta nobilă săvârșită cu patruzeci de ani înainte a asigurat înmormântarea lui Saul și a fiilor lui de mâini duioase și miloase, în ceasul acela întunecat al înfrângerii și al ocării. {PP 682.4}

Capitolul 67 — Vrăjitoria în vechime și în timpurile moderne

Raportul biblic despre vizita lui Saul la femeia din En-Dor a fost un izvor de frământări pentru mulți cercetători ai Bibliei. Unii susțin că, de fapt, Samuel era prezent la întrevederea cu Saul, dar Biblia prezintă suficiente dovezi pentru o concluzie contrară. Dacă, așa cum s-a pretins de către unii, Samuel se afla în cer, trebuia să fie chemat oficial de acolo fie de puterea lui Dumnezeu, fie de puterea lui Satana. Nimeni nu poate crede nici măcar pentru o clipă că Satana ar fi avut puterea să-l cheme pe profetul cel sfânt al lui Dumnezeu din cer pentru a onora vrăjitoriile unei femei lepădate. Iarăși nu putem trage concluzia că Dumnezeu l-ar fi înviat pentru a se duce în peștera vrăjitoarei, deoarece Domnul chiar și până atunci refuzase să comunice cu Saul, prin vis, prin Urim, prin profeți (Vezi 1 Samuel 28, 6.) Acestea erau căile proprii de comunicare rânduite de Dumnezeu și El nu le-a trecut cu vederea pe acestea pentru a-și transmite solia prin agentul lui Satana. {PP 683.1}

Solia în sine este o dovadă îndestulătoare în ceea ce privește originea ei. Scopul ei nu era de a-l conduce pe Saul la pocăință, ci mai degrabă de a-l împinge la ruină; iar aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu, ci a lui Satana. Mai mult, faptul că Saul a întrebat-o pe o vrăjitoare este dat în Scriptură ca un motiv pentru care el a fost lepădat de Dumnezeu și dat nimicirii: «Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe Domnul; de aceea Domnul l-a omorât și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai». (1 Cronici 10, 13.14.) Aici se spune lămurit că Saul a întrebat spiritul de ghicire, și nu pe Domnul. El nu a stat de vorbă cu Samuel, profetul lui Dumnezeu, ci, prin mijlocirea vrăjitoarei, a avut o convorbire cu Satana. Satana nu putea să îl înfățișeze pe adevăratul Samuel, ci a întruchipat o imitație, care a slujit scopurilor lui de înșelăciune. {PP 683.2}

Aproape toate formele antice de magie și vrăjitorie se întemeiau pe credința comunicării cu cei morți. Aceia care practicau necromanția pretindeau că au legături cu duhurile celor plecați din lumea aceasta și că obțin prin ei cunoașterea evenimentelor viitoare. Obiceiul acesta de a-i întreba pe morți este amintit în profeția lui Isaia: «Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc”, răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?”» (Isaia 8, 19.) {PP 684.1}

Aceeași credință în comunicarea cu cei morți forma cheia de boltă a idolatriei păgânești. Zeii păgânilor erau socotiți ca fiind duhurile zeificate ale eroilor duși din lume. În consecință, religia păgânilor era un cult al morților. Lucrul acesta se vede lămurit din Scripturi. În raportul dat cu privire la păcatul lui Israel la Bet-Peor se spune: «Israel locuia la Sitim, și poporul a început să se dedea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor; poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a alipit de Baal-Peor, și Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel». (Numeri 25, 1-3.) Psalmistul ne spune căror zeități li se aduceau jertfe. Vorbind despre aceeași apostazie a israeliților, el zicea:

«Ei s-au alipit de Baal-Peor și au mâncat vite jertfite morților». (Psalmii 106, 28.) Prin urmare, se vede clar că erau jertfe aduse morților. {PP 684.2}

Zeificarea morților a deținut un loc de seamă în aproape fiecare sistem al păgânismului, ca și așa-zisa comunicare cu cei decedați. Se presupunea că zeii le comunicau oamenilor voința lor și, de asemenea, când li se cerea sfatul, erau gata să răspundă. Un astfel de caracter aveau faimoasele oracole din Grecia și de la Roma. {PP 684.3}

Credința în comunicarea cu cei morți mai există încă, chiar și în pretinsele țări creștine. Sub numele de spiritism, practica de a vorbi cu ființe care se pretind a fi duhuri ale celor decedați s-a răspândit foarte mult. Acesta este în așa fel calculat, încât să capteze simpatia celor care i-au pus în mormânt pe cei dragi ai lor. Uneori, duhurile se arată unor persoane sub înfățișarea prietenilor lor decedați și le povestesc întâmplări din viața lor, săvârșesc fapte pe care le săvârșeau în timpul vieții lor. În felul acesta, ei îi fac pe oameni să creadă că cei dragi sunt îngeri care zboară în jurul lor și care pot să comunice cu ei. Aceia care susțin astfel că sunt duhuri ale celor decedați sunt priviți cu oarecare idolatrie și, pentru mulți, cuvântul lor are mai multă greutate decât Cuvântul lui Dumnezeu. {PP 684.4}

Dimpotrivă, mulți privesc spiritismul ca o curată înșelătorie. Manifestările prin care acesta își susține pretențiile de a avea un caracter supranatural sunt puse pe seama înșelăciunii din partea mediumului. Chiar dacă este adevărat că rezultatele prestidigitației sunt adesea cotate ca manifestații adevărate, au existat, de asemenea, dovezi incontestabile de manifestări ale unei puteri supranaturale. Iar mulți dintre aceia care disprețuiesc spiritismul ca fiind rezultatul iscusinței sau șiretlicurilor, atunci când sunt puși față în față cu manifestări pe care nu le pot explica în felul amintit, ajung să-i recunoască pretențiile. {PP 685.1}

Spiritismul modern și formele vechi de vrăjitorie și de închinare la idoli — toate aceste forme având ca principiu vital comunicarea cu cei morți — sunt întemeiate pe acea primă minciună prin care Satana a înșelat-o pe Eva, în Eden: «Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el ... veți fi ca Dumnezeu» (Geneza 3, 4.5.) Fiind de asemenea bazate pe minciună și perpetuând-o, și ele sunt de la tatăl minciunilor. {PP 685.2}

Evreilor li se interzisese în mod hotărât să se îndeletnicească în vreun fel oarecare cu pretinsa comunicare cu morții. Dumnezeu a închis cu succes această poartă când a zis: «Cei morți nu știu nimic ... și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare». «Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile.» Iar Domnul i-a spus lui Israel: «Dacă cineva se duce la cei ce cheamă morții și la ghicitori, ca să curvească după ei, Îmi voi întoarce fața împotriva omului aceluia și-l voi nimici din mijlocul poporului lui». (Eclesiastul 9, 5.6; Psalmii 146, 4; Leviticul 20, 6.) {PP 685.3}

«Duhurile de ghicit» nu erau duhuri ale morților, ci îngeri răi, soli ai lui Satana. Vechea idolatrie, care după cum am văzut cuprinde în sine atât cultul morților, cât și pretinsa comunicare cu ei, e declarată de Biblie ca fiind cultul demonilor. Apostolul Pavel, avertizându-i pe frații săi să nu ia parte în nici un fel la idolatria vecinilor lor păgâni, spunea: «Ce jertfesc neamurile,

jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii». (1 Corinteni 10, 20.) Psalmistul, vorbind despre Israel, spunea că «și-au jertfit fiii și fiicele la idoli» (draci, trad. engl.), iar în versetul următor arată lămurit că i-au jertfit «idolilor Canaanului». (Psalmii 106, 37.38.) În așa numitul cult al morților, de fapt, ei se închinau demonilor. {PP 685.4}

Spiritismul modern, care se sprijină pe aceeași temelie, nu e decât o redeșteptare, sub o formă nouă, a vrăjitoriei și a închinării la demoni, pe care Dumnezeu le condamnase și le interzisese pe vremuri. El este prezis în Scripturi, care declară că «în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de la credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor». (1 Timotei 4, 1.) Pavel, în a doua lui epistolă către Tesaloniceni, arată lucrarea specială a lui Satana în spiritism, ca un eveniment care urmează să aibă loc foarte aproape de a doua venire a Domnului Hristos. Vorbind despre a doua venire a Domnului Hristos, el spune că va avea loc după lucrarea «Satanei cu tot felul de minciuni, semne și puteri mincinoase». (2 Tesaloniceni 2, 9.) Iar Petru, descriind primejdiile la care urma să fie expusă biserica în zilele sfârșitului, spune că, după cum au fost profeți mincinoși care l-au dus pe Israel la păcat, tot astfel vor fi și «învățători mincinoși care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat» Mulți îi vor urma în destrăbălările lor". (2 Petru 2, 1.2.) Aici, apostolul a scos în evidență una dintre caracteristicile de seamă ale învățătorilor spiritiști. Ei refuză să Îl recunoască pe Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Cu privire la astfel de învățători, prea iubitul Ioan spune: „Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl". (1 Ioan 2, 22.23.) Spiritismul, prin tăgăduirea lui Hristos, tăgăduiește atât pe Tatăl, cât și pe Fiul, iar Biblia îl declară ca fiind o manifestare a lui Antihrist. {PP 686.1}

Prin prezicerea soartei nenorocite a lui Saul, dată prin femeia din En-Dor, Satana urmărea să prindă în cursă întregul popor Israel. Nădăjduia că ei vor ajunge să aibă încredere în vrăjitori și că se vor duce să le ceară sfatul. În felul acesta, izraeliții aveau să se îndepărteze de Dumnezeu ca sfătuitor al lor și să se așeze sub călăuzirea lui Satana. Ademenirea prin care spiritismul atrage mulțimile este pretinsa lui putere de a trage la o parte vălul care acoperă viitorul și de a le descoperi oamenilor tainele pe care Dumnezeu le ține pecetluite. {PP 686.2}

Dumnezeu ne-a descoperit în Cuvântul Său marile evenimente viitoare — tot ce este necesar să știm — și ne-a dat o călăuzire sigură în mijlocul primejdiilor; dar scopul lui Satana este să nimicească încrederea oamenilor în Dumnezeu, să-i determine să fie nemulțumiți cu starea lor în viață, să-i facă să caute să cunoască ceea ce, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a ascuns de ochii lor și să disprețuiască ceea ce El le-a descoperit prin Cuvântul Său cel sfânt. {PP 687.1}

Mulți ajung să fie neliniștiți atunci când nu pot ști exact cum vor decurge lucrurile. Nu pot să sufere nesiguranța și, în nerăbdarea lor, refuză să aștepte pentru a vedea mântuirea lui Dumnezeu. Relele pe care și le închipuie venind îi fac să-și piardă firea. Ei dau frâu liber sentimentelor de răzvrătire și se zbat în chinuri pătimașe, căutând să priceapă ce n-a fost descoperit. Dacă s-ar încrede numai în Dumnezeu și ar priveghea în vederea rugăciunii, ar găsi

mângâiere divină. Duhul lor ar fi liniștit prin comunicarea cu Dumnezeu. Cei obosiți și împovărați ar afla odihnă pentru sufletele lor dacă ar merge numai la Isus; dar atunci când trec cu vederea mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru mângâierea lor și se îndreaptă spre alte izvoare, nădăjduind să afle ceea ce Dumnezeu ține ascuns ochilor lor, săvârșesc păcatul lui Saul și, prin aceasta, nu ajung să cunoască decât răul. {PP 687.2}

Lui Dumnezeu nu-I place calea aceasta și a spus-o în cuvintele cele mai clare. Graba plină de nerăbdare de a sfâșia vălul care acoperă viitorul dovedește lipsa de credință în Dumnezeu și lasă sufletul descoperit în fața șoptirilor arhiamăgitorului. Satana îi împinge pe oameni să-i consulte pe ghicitori; și, descoperindu-le lucruri ascunse din trecut, le insuflă încrederea în puterea lui de a prezice viitorul. Prin experiența câștigată în decursul veacurilor, el poate să judece de la cauză la efect și adesea să prezică cu oarecare exactitate, unele dintre evenimentele viitoare ale vieții omului. În felul acesta, izbutește să amăgească sărmanele suflete înșelate și să le atragă sub puterea stăpânirii lui, ducându-le într-o robie după voia lui. {PP 687.3}

Dumnezeu ne dă prin profetul Său avertizarea aceasta: „Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. (Isaia 8, 19.20.) {PP 687.4}

Se cuvine oare ca aceia care au un Dumnezeu sfânt, nemărginit în înțelepciune și putere, să meargă la ghicitori, a căror știință vine din trăirea în intimitate cu vrăjmașul Domnului nostru? Dumnezeu Însuși este lumina poporului Său; El îi îndeamnă să-și ațintească privirile prin credință spre mărirea care este ascunsă de privirile omului. Soarele Neprihănirii trimite raze de lumină în inimile lor; ei au lumina de la tronul Cerului și n-au nici o dorință de a se îndepărta de Izvorul luminii pentru a se duce la solii lui Satana. {PP 688.1}

Solia demonului către Saul, cu toate că era o osândire a păcatului și o profeție de pedeapsă, nu avea ca scop să producă o schimbare în bine în viața lui, ci să-l ducă la disperare și ruină. Cu toate acestea, adesea ispititorului îi convine, în vederea atingerii scopului său, să-i ademenească pe oameni prin lingușire la distrugere. Învățăturile zeilor-demoni din vechime cultivau cea mai josnică depravare. Învățăturile divine care condamnau păcatul și impuneau dreptatea erau înlăturate; adevărul era privit în chip ușuratic, iar depravarea era nu numai prezisă, ci chiar impusă. Spiritismul susține că nu există moarte, nu există păcat, nu există judecată și nici pedeapsă; că oamenii sunt semizei ce n-au căzut; că pofta este legea supremă și că omul are să dea socoteală numai față de sine însuși. Barierele așezate de Dumnezeu pentru a apăra adevărul, curăția și respectul sunt înlăturate și mulți sunt încurajați la păcat. Oare o astfel de învățătură nu sugerează o origine asemănătoare cu a cultului demonilor? {PP 688.2}

Domnul i-a arătat lui Israel urmările cultivării legăturilor cu duhurile rele, în urâciunile cananiților; ei erau fără iubire firească, închinători la idoli, desfrânați, ucigași, având gânduri murdare și purtări revoltătoare. Oamenii nu-și cunosc propria lor inimă, deoarece „inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea”. (Ieremia 17, 9.) Dar Dumnezeu înțelege

tendințele naturii stricate a omului. Pe timpuri, ca și acum, Satana urmărea să aducă stări de lucruri favorabile răzvrătirii, pentru ca poporul lui Dumnezeu să se facă tot atât de nesuferit înaintea lui Dumnezeu ca și canaaniții. Vrăjmașul sufletelor stă fără încetare la pândă pentru a trimite spre sufletul nostru torente nestăvilite de răutăți, pentru că dorește ca noi să fim distruși și osândiți înaintea lui Dumnezeu. {PP 688.3}

Satana voia cu tot dinadinsul să rămână stăpân peste Canaan; când acesta a fost făcut locuință pentru copiii lui Israel, iar Legea lui Dumnezeu a fost făcută legea țării, el l-a urât pe Israel cu o ură plină de cruzime și răutate și a uneltit nimicirea lui. Prin mijlocirea duhurilor rele, au fost introduși zei străini; iar din cauza abaterii, poporul ales a fost în cele din urmă alungat și împrăștiat din țara făgăduinței. Satana se străduiește să repete în zilele noastre istoria aceasta. Dumnezeu îi separă pe cei ai Săi de urâciunile lumii pentru ca ei să poată ține Legea Sa. Din cauza aceasta, turbarea „pârâșului fraților noștri" nu mai cunoaște margini. „Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme". (Apocalipsa 12, 10.12.) Adevăratul pământ al făgăduinței ne stă chiar în față și Satana e hotărât cu tot dinadinsul să-l nimicească pe poporul lui Dumnezeu și să-l despartă cu totul de moștenirea sa. Îndemnul: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită" n-a fost niciodată mai necesar ca acum. (Marcu 14, 38.) {PP 688.4}

Cuvântul lui Dumnezeu către vechiul Israel este spus și poporului Său din zilele noastre: „Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori; să nu-i întrebați ca să nu vă spurcați cu ei"; „căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului". (Leviticul 19, 31; Deuteronom 18, 21.) {PP 689.1}

Capitolul 68 — David la Țiclag

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 29; 30; 2 Samuel 1.

David și oamenii lui nu luaseră parte la lupta dintre Saul și filisteni, cu toate că au mers cu filistenii până pe câmpul de bătălie. Pe când cele două oștiri se pregăteau de luptă, fiul lui Isai se afla într-o mare încurcătură. Era de așteptat ca el să lupte de partea filistenilor. Dacă în timpul ciocnirii și-ar fi părăsit locul încredințat și s-ar fi retras din luptă, singur s-ar fi înfierat ca fiind nu numai laș, ci și nerecunoscător și trădător față de Achiș, care-l protejase și avusese încredere în el. Un astfel de comportament i-ar fi acoperit numele de rușine și l-ar fi expus mâniei vrăjmașilor lui, care erau mai de temut decât Saul. Cu toate acestea, nici pentru un moment nu putea consimți să lupte împotriva lui Israel. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, ar fi devenit un trădător față de țara sa — vrăjmaș al lui Dumnezeu și al poporului Său. Aceasta i-ar fi închis pentru veșnicie drumul spre tronul lui Israel; iar dacă Saul ar fi fost ucis în luptă, moartea lui ar fi fost pusă în seama lui David. {PP 690.1}

David a fost nevoit să recunoască faptul că greșise. Mult mai bine ar fi fost să-și caute adăpost în puternica fortăreață a lui Dumnezeu din munți decât la vrăjmașii declarați ai Domnului și ai poporului Său. Dar Domnul, în marea Lui îndurare, n-a pedepsit greșeala servului Său, lăsându-l singur pradă necazului și încurcăturilor; căci, cu toate că David, pierzându-și încrederea în puterea divină, se clătinase și se depărtase de calea strictei sincerități, totuși ținta inimii sale era să fie credincios față de Dumnezeu. În timp ce Satana și oastea lui erau preocupați să-l ajute pe vrăjmașul lui Dumnezeu și al lui Israel să plănuiască împotriva unui împărat care Îl părăsise pe Dumnezeu, îngeri ai Domnului lucrau la eliberarea lui David din primejdia în care căzuse. Soli cerești i-au influențat pe domnitorii filistenilor făcându-i să protesteze împotriva prezenței lui David și a oștirii lui în mijlocul armatei, în lupta care le stătea înainte. {PP 690.2}

„Ce caută evreii aceștia aici?” au strigat domnitorii filistenilor, punându-l în încurcătură pe Achiș. Acesta, nedorind să se despartă de un aliat atât de important, a răspuns: „Acesta este David, slujitorul lui Saul, împăratul lui Israel. De mult este cu mine și n-am găsit nici cel mai mic lucru de care să-l învinuiesc, de la venirea lui și până în ziua de azi”. {PP 691.1}

Dar domnitorii au cerut plini de mânie să se facă așa cum cereau ei: „Trimite înapoi pe omul acesta, ca să se întoarcă la locul unde l-ai așezat; să nu se pogoare cu noi pe câmpul de bătaie, ca să nu ne fie vrăjmaș în timpul luptei. Și cum ar putea să se facă omul acesta plăcut stăpânului său decât cu capetele oamenilor noștri? Nu este acesta David pentru care cântau jucând: «Saul și-a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii?»” Omorârea vestitului lor apărător și biruința lui Israel cu acel prilej erau încă proaspete în memoria domnitorilor filistenilor. Ei nu credeau că David va lupta împotriva propriului său popor; iar dacă, în focul bătăliei, ar fi fost alături de ei, ar fi putut să le facă un rău mai mare filistenilor decât toată oștirea lui Saul. {PP 691.2}

În felul acesta, Achiș a fost silit să cedeze și, chemându-l pe David, îi spuse: „Viu este Domnul, că ești un om curat la suflet, și-mi place să te văd mergând și venind cu mine în tabără, căci n-am găsit nimic rău în tine, de la venirea ta la mine până în ziua de azi; dar nu ești pe placul

domnitorilor. Întoarce-te dar și mergi în pace, ca să nu faci nimic neplăcut înaintea domnitorilor filistenilor". {PP 691.3}

De teamă să nu-și dezvăluie propriile sentimente, David a răspuns: „Dar ce am făcut și ce ai găsit în robul tău, de când sunt la tine până în ziua de azi, ca să nu merg să lupt împotriva domnului meu, împăratul?" {PP 691.4}

Răspunsul lui Achiș probabil că a produs un fior de rușine în inima lui David, când s-a gândit cât de nevrednice de un serv al Domnului erau înșelăciunile prin care se înjosise. „Știu că ești plăcut înaintea mea, ca un înger al lui Dumnezeu", zise împăratul; „dar domnitorii filistenilor au zis: «Să nu se suie cu noi la luptă». Astfel, scoală-te dis-de-dimineață, tu și slujitorii stăpânului tău, care au venit cu tine; sculați-vă dis-de-dimineață și plecați de îndată ce se va lumina". În felul acesta, cursa în care căzuse David a fost distrusă și el a fost liber. {PP 691.5}

După trei zile de drum, David și ai lui, în număr de șase sute de bărbați, au ajuns la Țiclag, casa lor filisteană. Dar în fața ochilor lor s-a înfățișat o priveliște a pustiirii. Amaleciții, profitând de absența lui David și a oastei lui, s-au răzbunat pentru incursiunile acestora pe pământul lor. Ei surprinseseră cetatea neapărată și, după ce au jefuit-o și au ars-o, au plecat luând ca robi femeile și copiii, împreună cu multă pradă. {PP 692.1}

Amuțiți de groază și uimire, David și oamenii lui au privit uluiți un timp în tăcere la ruinele înnegrite și fumegânde. Apoi, pe măsură ce simțeau pustiirea grozavă ce avusese loc, ostașii aceia deprinși cu războaiele „au ridicat glasul și au plâns până n-au mai putut plânge". {PP 692.2}

Și, cu prilejul acesta, David a primit mustrarea pentru lipsa de credință care-l îndemnase să se stabilească în mijlocul filistenilor. Acum avea prilejul să-și dea seama câtă siguranță se poate găsi printre vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului Său. Tovarășii lui David s-au întors împotriva lui, socotindu-l cauza nenorocirii. El provocase răzbunarea amaleciților, pentru că-i atacase; totuși, simțindu-se în prea mare siguranță în mijlocul vrăjmașilor, lăsase cetatea nepăzită. Înnebuniți de durere și furie, soldații săi erau acum gata să ia măsuri disperate și chiar l-au amenințat pe comandantul lor că-l omoară cu pietre. {PP 692.3}

David părea lipsit de orice ajutor pământesc. Tot ce-i era mai scump pe pământ îi fusese luat. Saul îl alungase din țară; filistenii îl alungaseră din tabără; Amaleciții îi jefuiseră cetatea; soțiile și copiii lui fuseseră făcuți prizonieri și propriii săi prieteni de încredere se uniseră împotriva lui și-l amenințau cu moartea. În ceasul acesta de mare strâmtorare, David, în loc să stăruiască în gândurile sale asupra acestor situații dureroase, a privit cu toată dragostea la Dumnezeu, căutând ajutor. El „s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul". El și-a reamintit viața sa din trecut. Când îl părăsise Domnul? Sufletul lui a fost înviorat, amintindu-și multele dovezi ale milei lui Dumnezeu. Tovarășii lui, prin nemulțumirea și nerăbdarea lor, au făcut ca necazurile să fie de două ori mai dureroase; dar omul lui Dumnezeu, având motive de întristare mai mari, s-a purtat bărbățește. „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine", glăsuia inima lui. (Psalmii

56, 3.) Cu toate că nici el nu putea să vadă vreo cale de a ieși din necaz, Dumnezeu putea să vadă o astfel de cale și urma să-i spună ce are de făcut. {PP 692.4}

Trimițând după preotul Abiatar, fiul lui Ahimelec, „David a întrebat pe Domnul: «Să urmăresc oastea aceasta? O voi ajunge?» Domnul i-a răspuns: «Urmărește-o, căci o vei ajunge și vei izbăvi totul»”. (1 Samuel 30, 8.) {PP 693.1}

La cuvintele acestea, a încetat agitația durerii și a mâniei. David și oștenii lui s-au ridicat îndată pentru a-l urmări pe vrăjmașul care se îndepărta. Marșul lor a fost atât de rapid, încât, aproape de Gaza, două sute de oameni au fost nevoiți să rămână din cauza oboselii excesive. Dar David și ceilalți patru sute au alergat mai departe, fără să se sperie de ceva. {PP 693.2}

Înaintând, au dat peste un sclav egiptean, care părea că este pe moarte din cauza oboselii și a foamei. După ce i s-a dat de mâncare și de băut, și-a venit iarăși în fire și au aflat că stăpânul lui amalecit, care făcea parte din oastea invadatoare, îl lăsase să moară. El a povestit cum se desfășuraseră incursiunea și jefuirea; apoi, primind asigurarea că nu va fi omorât și că nu va fi dat în mâna stăpânului său, s-a învoit să călăuzească ceata lui David la tabăra vrăjmașă. {PP 693.3}

Când au ajuns la locul de unde se putea vedea tabăra, li s-a înfățișat înaintea ochilor o scenă de chef și beție. Oastea biruitoare avea o mare petrecere. Amaleciții erau risipiți în tot ținutul, mâncând, bând și jucând în cinstea prăzii celei mari pe care o luaseră din țara filistenilor și din țara lui Iuda. Și s-a ordonat un atac imediat, urmăritorii aruncându-se cu furie asupra prăzii. Amaleciții au fost surprinși și au intrat în panică. Lupta a durat toată noaptea aceea și ziua următoare, până când aproape toată oastea vrăjmașă a fost ucisă. Numai o ceată de patru sute de oameni, călărind pe cămile, a izbutit să scape. Cuvântul Domnului se împlinise. „David a scăpat astfel tot ce luaseră Amaleciții și a scăpat și pe cele două neveste ale lui. Nu le-a lipsit nimeni, de la mic până la mare, nici fiu, nici fiică, nici un lucru din pradă, nimic din ce li se luase: David a adus înapoi totul.” {PP 693.4}

Când năvălise pe teritoriul amaleciților, David ucisese cu sabia pe toți locuitorii pe care-i întâlnise. Fără intervenția lui Dumnezeu, Amaleciții s-ar fi răzbunat, ucigându-i pe toți cei luați din Țiclag. Ei s-au hotărât însă să cruțe viața prizonierilor, în dorința de a-și spori onoarea triumfului, aducând acasă un mare număr de prizonieri, și pentru a-i vinde ca sclavi. În felul acesta, ei împliniseră involuntar și inconștient planul lui Dumnezeu, păstrându-i pe prizonieri nevătămați, pentru a fi înapoiați soților și părinților lor. Toate puterile de pe pământ sunt sub controlul Celui Veșnic. Cârmuitorului celui mai puternic, ca și persecutorului celui mai sălbatic, El le spune: „Până aici să vii, să nu treci mai departe”. (Iov 38, 11.) Puterea lui Dumnezeu este continuu folosită pentru a acționa împotriva slujitorilor răului. El lucrează fără încetare în mijlocul oamenilor, nu pentru nimicirea lor, ci pentru îndreptarea și susținerea lor. {PP 693.5}

Biruitorii au pornit foarte bucuroși spre casă. Ajungând la tovarășii lor care rămăseseră în urmă, cei mai egoiști și mai nesupuși dintre cei patru sute stăruiau ca aceia care nu luaseră parte la luptă să nu aibă nici o parte din pradă; că ar fi fost de ajuns pentru ei ca fiecare să-și ia înapoi

soția și copiii. Dar David n-a îngăduit un astfel de aranjament. „Să nu faceți așa, fraților”, a zis el, „cu ce ne-a dat Domnul.... Partea trebuie să fie aceeași atât pentru cel ce s-a coborât pe câmpul de bătaie, cât și pentru cel ce a rămas la calabalâcuri: s-o împărțim deopotrivă”. Așa s-a și făcut și, de atunci, a rămas o lege în Israel, ca toți aceia care au luat parte în chip vrednic de cinste la o campanie militară să primească aceeași măsură din pradă ca cei care au luptat efectiv. {PP 694.1}

În afară de reintrarea în posesia bunurilor luate de la Țiclag, David și ai săi au capturat mari turme și cirezi ale amaleciților. Acestea au fost numite „prada lui David”; iar după revenirea în Țiclag, el a trimis din prada acestor daruri bătrânilor din seminția sa, Iuda, ținând cont de toți aceia care fuseseră buni față de el și de tovarășii săi pe vremea când fuseseră constrânși să fugă din loc în loc pentru a-și scăpa viața. Bunătatea și simpatia lor, atât de scumpe pentru fugarul urmărit, au fost astfel recunoscute cu mulțumire. {PP 694.2}

Era a treia zi de când David și luptătorii săi se întorseseră la țiclag. În timp ce lucrau pentru a-și reface casele distruse, așteptau cu inima îngrijorată vești despre lupta care știau că se dăduse între Israel și filisteni. Deodată un sol intră în cetate, „cu hainele sfâșiate și cu capul presărat cu țărână”. (Vezi 2 Samuel 1, 2-16.) El a fost imediat dus înaintea lui David, în fața căruia s-a plecat cu respect, ca înaintea unui domn puternic, a cărui bunăvoință o cerea. Nerăbdător, David a întrebat despre felul în care a decurs lupta. Fugarul a început să povestească cum fusese înfrânt și ucis Saul și cum murise Ionatan. Dar el a mers mai departe și a relatat mai mult decât simpla desfășurare a faptelor. Închipuindu-și că David nutrea vrăjmășie față de persecutorul lui neobosit, desigur că străinul nădăjduia să câștige onoare dacă s-ar fi înfățișat ca fiind cel care-l omorâse pe împărat. Ca o laudă de sine, omul a povestit în continuare că, în decursul luptei, el a dat peste împăratul lui Israel care era rănit și încolțit de vrăjmașii lui și că, la cererea acestuia, l-a omorât. Coroana de pe capul lui și brățările de aur de la mâini i le adusese lui David. Fără îndoială că aștepta ca veștile acestea să fie primite cu explozii de bucurie și să i se dea o răsplată bogată pentru partea pe care o săvârșise. {PP 694.3}

Dar „David și-a apucat hainele și le-a sfâșiat, și toți oamenii care erau lângă el au făcut același lucru. Au jelit, au plâns și au postit până seara de durere pentru Saul, pentru fiul său Ionatan, pentru poporul Domnului, fiindcă fuseseră tăiați cu sabia”. {PP 695.1}

După ce a trecut prima impresie zguduitoare, produsă de vestea îngrozitoare, gândurile lui David s-au întors la solul străin și la crima de care era vinovat, potrivit propriilor cuvinte: „De unde ești?” Iar el a răspuns: „Sunt fiul unui străin, al unui amalecit”. David a zis: „Cum nu ți-a fost frică să pui mâna pe unsul Domnului și să-l omori?” De două ori îl avusese David pe Saul în mâna sa; dar, de câte ori fusese îndemnat să-l ucidă, el refuzase să ridice mâna împotriva aceluia care fusese consacrat, după porunca lui Dumnezeu, să cârmuiască peste Israel. Cu toate acestea, amalecitul nu se temea să se laude că îl ucisese pe împăratul lui Israel. El se acuzase de o crimă vrednică de moarte și pedeapsa a fost dată fără întârziere. David a spus: „Sângele tău să cadă asupra capului tău, căci gura ta a mărturisit împotriva ta, fiindcă ai zis: «Am omorât pe unsul Domnului!»” {PP 695.2}

Durerea lui David pricinuită de moartea lui Saul era sinceră și adâncă, făcând dovada generozității unei naturi nobile. El n-a tresăltat din cauza căderii inamicului său. Piedica ce-i oprea urcarea pe tronul lui Israel fusese înlăturată, dar el nu se bucura de faptul acesta. Moartea făcuse să se șteargă amintirea neîncrederii și cruzimii lui Saul și acum nimic nu-i mai venea în minte din viața lui decât ce era nobil și impunător. Numele lui Saul era legat de acela al lui Ionatan, a cărui prietenie fusese atât de sinceră și neegoistă. {PP 695.3}

Cântarea prin care David și-a exprimat sentimentele inimii a ajuns o comoară a națiunii sale și a poporului lui Dumnezeu din toate veacurile următoare: {PP 696.1}

„Fala ta, Israele, zace ucisă pe dealurile tale!

Cum au căzut vitejii!

Nu spuneți lucrul acesta în Gat,

Nu răspândiți vestea aceasta

În ulițele Ascalonului,

Ca să nu se bucure fetele filistenilor,

Ca să nu se laude fetele celor netăiați împrejur.

Munți din Ghilboa!

Nici rouă, nici ploaie să nu cadă peste voi!

Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârgă

Pentru darurile de mâncare!

Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor,

Scutul lui Saul, ca și când

N-ar fi fost uns cu untdelemn.

De la sângele celor răniți,

De la grăsimea celor mai voinici,

Arcul lui Ionatan nu da înapoi niciodată,

Și sabia lui Saul nu se învârtea niciodată în vânt.

Saul și Ionatan, care s-au plăcut

Și s-au iubit în timpul vieții lor

N-au fost despărțiți nici la moarte;

Erau mai ușori decât vulturii.

Mai tari decât leii.

Fiicele lui Israel! plângeți pe Saul,

Care vă îmbrăca cu stacojiu și alte podoabe,

Care vă punea găteli de aur pe hainele voastre!

Cum au căzut vitejii în mijlocul luptei!

Cum a murit Ionatan pe dealurile tale!

Mă doare după tine, frate Ionatane!

Tu erai plăcerea mea;

Dragostea ta pentru mine era minunată:

Mai presus de dragostea femeiască.

Cum au căzut vitejii!

Cum li s-au pierdut armele!”

(2 Samuel 1, 19-27.) {PP 696.2}

Capitolul 69 — David chemat la tron

Capitol bazat pe textele din 2 Samuel 2 până la 5, 5.

Moartea lui Saul a înlăturat toate primejdiile care făcuseră din David un exilat. Calea pentru a se întoarce în țara sa era acum deschisă. După trecerea zilelor de doliu după Saul și Ionatan, „David a întrebat pe Domnul: «Să mă sui în vreuna din cetățile lui Iuda?» Domnul i-a răspuns: «Suie-te». David a întrebat: «Unde să mă sui?» Și Domnul i-a răspuns: «La Hebron»”. Hebronul era situat la aproximativ treizeci de kilometri nord de Beer-Șeba și cam la mijlocul distanței dintre cetatea aceasta și viitoarea așezare a Ierusalimului. Înainte se numise Chiriat-Arba, cetatea lui Arba, tatăl lui Anac. Mai târziu, s-a numit Mamre, aici aflându-se locul de înmormântare a patriarhilor, „peștera de la Macpela”. Hebronul fusese partea de moștenire a lui Caleb, iar acum era cetatea cea mai de frunte din Iuda. Era situat într-o vale înconjurată de un ținut deluros fertil și de câmpii roditoare. Cele mai frumoase vii ale Palestinei se aflau în împrejurimile lui, precum și numeroase livezi de măslini și pomi fructiferi. {PP 697.1}

David și tovarășii lui s-au pregătit îndată să asculte de îndrumările primite de la Dumnezeu. Cei șase sute de oameni înarmați, împreună cu soțiile și copiii lor, turmele și cirezile lor, au pornit curând către Hebron. Când caravana a intrat în cetate, bărbații lui Iuda se pregăteau să-l salute pe David ca viitor împărat al lui Israel. Îndată s-au luat măsuri pentru încoronarea lui. „Au uns acolo pe David ca împărat peste casa lui Iuda”. Dar nu s-a făcut nici un efort pentru a impune cu forța autoritatea lui asupra celorlalte seminții. {PP 697.2}

Unul din cele dintâi acte ale monarhului proaspăt încoronat a fost acela de a-și exprima sentimentele de duioasă atenție față de memoria lui Saul și a lui Ionatan. La auzirea veștii despre fapta de vitejie a bărbaților din Iabes-Galaad, care salvaseră trupurile conducătorilor căzuți în luptă și care le făcuseră o înmormântare onorabilă, David a trimis o delegație la Iabes cu solia: „Binecuvântați să fiți de Domnul, fiindcă ați arătat astfel bunăvoință față de Saul, stăpânul vostru, și l-ați îngropat! și acum, Domnul să vă arate bunătate și credincioșie! Vă voi face și eu bine, pentru că v-ați purtat astfel”. Totodată, a anunțat urcarea lui pe tronul lui Iuda și i-a îndemnat la credincioșie pe aceia care se dovediseră atât de devotați. {PP 697.3}

Filistenii nu s-au opus acțiunii întreprinse de Iuda de a-l unge împărat pe David. Se împrieteniseră cu el în timpul exilului pentru a aduce prejudicii și slăbiciune împărăției lui Saul, iar acum nădăjduiau că datorită prieteniei arătate lui David creșterea puterii lui va fi în cele din urmă în folosul lor. Dar domnia lui David nu urma să fie lipsită de necazuri. O dată cu încoronarea a început tristul raport al conspirației și revoltei. David nu stătea pe un tron de uzurpator; Dumnezeu îl alesese să fie împărat al lui Israel și nu se manifestase nici neîncredere, nici opunere. Dar de-abia fusese recunoscută autoritatea lui de oamenii lui Iuda, când, prin influența lui Abner, Iș-Boșet, fiul lui Saul, a fost proclamat împărat și așezat pe un tron rival în Israel. {PP 698.1}

Iș-Boșet era doar un slab și incapabil reprezentant al casei lui Saul, în timp ce David era în mod excepțional calificat să poarte răspunderile împărăției. Abner, agentul principal în ridicarea

lui Iș-Boșet la puterea împărătească, fusese comandantul principal al oștirii lui Saul și era cel mai distins bărbat din Israel. Abner știa că David fusese rânduit de Domnul pentru tronul lui Israel, dar, pentru că îl urmărise și-l persecutase atâta vreme, nu era dispus ca fiul lui Isai să-i urmeze la tron lui Saul. {PP 698.2}

Împrejurările în care Abner fusese așezat au servit dezvoltării adevăratului său caracter și pentru a-l arăta ca fiind un om ambițios și lipsit de principii. El fusese intim legat cu Saul și influențat de spiritul împăratului să-l disprețuiască pe omul pe care Dumnezeu îl alesese să domnească peste Israel. Ura lui sporise de când David îi adresase o aspră dojană cu prilejul luării ulciorului cu apă și sulițeiei de lângă Saul, în timp ce acesta dormea în tabără. El își amintea cum strigase David în auzul împăratului și al poporului lui Israel: „Oare nu ești tu bărbat? Și cine este ca tine în Israel? Pentru ce n-ai păzit pe împărat, stăpânul tău? ... Ce ai făcut tu nu este bine. {PP 698.3}

Viu este Domnul, că sunteți vrednici de moarte, că n-ați vegheat asupra stăpânului vostru, asupra unsului Domnului". (1 Samuel 26, 15.16.) Mustrarea aceasta mocnise în pieptul lui și s-a hotărât să-și realizeze planul de răzbunare și să dea naștere la dezbinare în Israel, acțiune prin care căuta să se înalțe pe sine însuși. S-a folosit de reprezentantul fostei împărății pentru a-și realiza propriile sale ambiții și scopuri egoiste. El știa că poporul îl iubea pe Ionatan. Amintirea lui era scumpă pentru toți, iar campaniile de la început, pline de succes, ale lui Saul nu fuseseră uitate de oștire. Cu o stăruință vrednică de o cauză mai bună, acest conducător răzvrătit a mers mai departe pentru a-și realiza planurile. {PP 699.1}

Mahanaim, de cealaltă parte a Iordanului, a fost ales ca reședință împărătească, întrucât oferea cea mai mare siguranță în ceea ce privește atacul fie din partea lui David, fie din partea filistenilor. Aici a avut loc încoronarea lui Iș-Boșet. Domnia lui a fost primită mai întâi de semințiile de la răsărit de Iordan și în cele din urmă a fost extinsă asupra întregului Israel, în afară de Iuda. Timp de doi ani, fiul lui Saul s-a bucurat de onoruri în capitala izolată. Dar Abner, dorind să-și întindă puterea peste tot Israelul, s-a pregătit de un război agresiv. „Războiul a ținut mult între casa lui Saul și casa lui David. David era tot mai tare, și casa lui Saul mergea slăbind". {PP 699.2}

În cele din urmă, trădarea a răsturnat tronul pe care îl înălțaseră răutatea și ambiția. Abner, mâniat pe slabul și incapabilul Iș-Boșet, a dezertat și și-a oferit serviciile lui David pentru a aduce de partea sa toate semințiile lui Israel. Propunerile lui au fost primite de împărat și — în cinste — i s-a dat drumul să plece pentru a-și aduce planul la îndeplinire. Dar primirea frumoasă ce i s-a făcut unui războinic atât de viteaz și vestit a trezit invidia lui Ioab, căpetenia oștirii lui David. Exista între Abner și Ioab o dușmănie veche, întrucât cel dintâi îl omorâse pe Asael, fratele lui Ioab, în timpul războiului dintre Israel și Iuda. Acum Ioab, văzând un prilej de a răzbuna moartea fratelui său și de a se dispensa de un viitor rival, a folosit ocazia de a-l pândi și ucide pe Abner. {PP 699.3}

Auzind de atacul mișelesc, David a exclamat: „Nevinovat sunt eu și împărăția mea pe vecie, înaintea Domnului, de sângele lui Abner, fiul lui Ner. Sângele acesta să cadă asupra lui Ioab și

asupra întregii case a tatălui său". Având în vedere starea tulbure a împărăției, cum și puterea și poziția ucigașului — fratele lui Ioab, Abișai, fiind strâns unit cu el — David nu a putut să pedepsească crima, așa cum ar fi trebuit, dar și-a manifestat în public dezaprobarea față de fapta sângeroasă. Înmormântarea lui Abner a fost însoțită de onoruri publice. Oastea, cu Ioab în frunte, a fost chemată să ia parte la serviciile funebre cu hainele sfâșiate și îmbrăcați în sac. Împăratul și-a manifestat durerea, postind în ziua înmormântării. El mergea imediat după carul mortuar, ca și cum ar fi fost cel dintâi dintre cei ce poartă doliul; iar la mormânt a rostit o cuvântare de jale care era o mustrare aspră adusă ucigașilor. Împăratul a făcut următoarea cântare de jale pentru Abner: {PP 699.4}

„Să moară Abner cum moare un mișel?

N-aveai nici mâinile legate,

Nici picioarele puse în lanțuri,

Ai căzut cum cade cineva înaintea celor răi!" {PP 700.1}

Mărinimoasa recunoaștere din partea lui David a aceluia care îi fusese vrăjmașul cel mai aprig a câștigat încrederea și admirația întregului Israel. „Lucrul acesta a fost cunoscut și plăcut la tot poporul; toți au găsit că era bine ce făcuse împăratul. Tot poporul și tot Israelul au înțeles în ziua aceea că Abner, fiul lui Ner, nu fusese ucis din porunca împăratului." În cercul particular al sfetnicilor și slujitorilor săi de încredere, împăratul a vorbit despre crimă și, recunoscând faptul că-i este cu neputință să-l pedepsească pe criminal așa cum ar fi dorit, a mărturisit că îl lasă în seama dreptății lui Dumnezeu: „Nu știți că o căpetenie, un om mare, a căzut astăzi în Israel? Eu sunt încă slab, măcar că am primit ungerea împărătească; și oamenii aceștia, fiii Țeruiei, sunt prea puternici pentru mine. Domnul să răsplătească după răutatea lui celui ce a făcut răul!" {PP 700.2}

Abner fusese sincer în ofertele și expunerile lui față de David, cu toate că motivele lui erau josnice și egoiste. El se împotrivise cu insistență împăratului rânduit de Dumnezeu, nădăjduind să-și asigure pentru sine onoarea. Ceea ce îl făcuse să lepede cauza pe care o servise un timp atât de îndelungat era supărarea, mândria lezată și pasiunea; iar prin dezertarea sa în favoarea lui David, nădăjduia să i se dea locul cel mai important în slujba acestuia. Dacă ar fi izbutit în planurile lui, marea lui influență și lipsa de evlavie ar fi primejduit tronul lui David, cum și pacea și bunăstarea națiunii. {PP 700.3}

„Când a auzit fiul lui Saul că Abner a murit la Hebron, mâinile i-au rămas fără putere, și tot Israelul s-a înspăimântat." Era lucru ușor de înțeles că împărăția nu putea fi păstrată mai departe. În curând, un alt act de trădare a desăvârșit căderea puterii care pierea. Iș-Boșet a fost omorât în chip mișelesc de doi dintre căpitanii săi de oștire. Aceștia i-au tăiat capul și au alergat cu el la împăratul lui Iuda, nădăjduind că vor primi răsplată. {PP 700.4}

Ei s-au înfățișat înaintea lui David, mărturisind înspăimântătoarea lor crimă: „Iată capul lui Iș-Boșet, fiul lui Saul, vrăjmașul tău care voia să-ți ia viața; Domnul răzbună azi pe împărat,

domnul meu, împotriva lui Saul și împotriva neamului lui". Dar David, al cărui tron fusese statornicit de Dumnezeu și pe care Dumnezeu îl scăpase de vrăjmașii lui, nu dorea sprijinul trădării pentru a-și consolida puterea. El le-a povestit acestor ucigași ce soartă îl lovise pe acela care se lăudase că l-a ucis pe Saul. „Și când", a adăugat el, „niște răi au ucis pe un om nevinovat în casa lui și în patul lui, cu cât mai mult îi voi cere sângele din mâinile voastre și vă voi nimici de pe pământ. Și David a poruncit oamenilor lui să-i omoare.... Au luat apoi capul lui Iș-Boșet și l-au îngropat în mormântul lui Abner, la Hebron". {PP 701.1}

După moartea lui Iș-Boșet, dorința unanimă a conducătorilor lui Israel a fost ca David să fie împărat peste toate semințiile. „Toate semințiile au venit la David, în Hebron, și au zis: «Iată că noi suntem os din oasele tale și carne din carnea ta»". Ei au declarat: „Tu povățuiai și strângeai pe Israel. Domnul ți-a zis: «Tu vei paște pe poporul Meu Israel, și vei fi căpetenia lui Israel». Astfel toți bătrânii lui Israel au venit la împărat în Hebron, și împăratul David a făcut legământ cu ei la Hebron, înaintea Domnului". În felul acesta, prin providența divină, s-a deschis calea ca el să vină la tron. El nu avea de mulțumit ambiții personale, deoarece nu căutase onoarea la care ajunsese. {PP 701.2}

Peste opt mii de urmași ai lui Aaron și leviți îl așteptau pe David. Schimbarea produsă în sentimentele poporului era temeinică și hotărâtă. Revoluția era liniștită și demnă, corespunzătoare cu lucrarea cea mare pe care o săvârșeau. Aproape de jumătate de milion de oameni, foști supuși ai lui Saul, s-au strâns la Hebron și în împrejurimi. Dealurile și văile erau un furnicar de lume. Se stabilise timpul încoronării. Omul care fusese alungat de la curtea lui Saul, care fugise prin munți, dealuri și peșteri pentru a-și scăpa viața, stătea în fața clipei când urma să primească cea mai mare onoare pe care o poate primi omul de la semenii săi. Preoții și conducătorii, îmbrăcați în hainele sfintei lor slujbe, ofițerii și ostașii cu sulițele și coifurile scânteind, cum și străini de la mari depărtări așteptau să fie martori la încoronarea împăratului ales. David era îmbrăcat cu haina împărătească. Uleiul sfânt a fost turnat pe fruntea lui de către marele preot, deoarece ungerea din partea lui Samuel fusese profetică, arătând spre aceea care urma să aibă loc la consacrarea împăratului. Timpul venise și, printr-un ritual solemn, David a fost consacrat în slujba de locțiitor al lui Dumnezeu. Sceptrul i-a fost pus în mână. Legământul dreptei lui domnii a fost scris, iar poporul a depus jurământul de credință. Coroana a fost așezată pe fruntea lui, act cu care ceremonia solemnă se termina. Israel avea un împărat rânduit de Dumnezeu. Acela care așteptase cu răbdare ca Domnul să lucreze vedea acum împlinită făgăduința lui Dumnezeu. „David ajungea tot mai mare, și Domnul, Dumnezeul oștirilor, era cu el." (2 Samuel 5, 10.) {PP 701.3}

Capitolul 70 — Domnia lui David

Capitol bazat pe textele din 2 Samuel 5, 6-25; 6; 7; 9; 10.

Îndată ce a fost așezat pe tronul lui Israel, David a început să caute un loc mai potrivit pentru capitala regatului său. La treizeci de kilometri depărtare de Hebron, a fost ales un loc pentru a se așeza acolo viitoarea capitală a împărăției. Înainte ca Iosua să treacă cu oștile lui Israel peste Iordan, acest loc fusese numit Salem. În apropiere de locul acesta, Avraam își dovedise credincioșia față de Dumnezeu. Cu opt sute de ani înainte de încoronarea lui David, aici fusese locuința lui Melhisedec, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Avea o poziție centrală și era așezat la altitudine mai înaltă, fiind protejat de un lanț muntos de jur împrejur. Fiind la granița dintre Beniamin și Iuda, era în imediata apropiere de Efraim și se putea ajunge ușor aici și din celelalte seminții. {PP 703.1}

Pentru ca să fie stăpâni pe localitatea aceasta, a trebuit ca evreii să îndepărteze o rămășiță a canaaniților, care dețineau o poziție fortificată pe munții Sion și Moria. Cetățuia aceasta se numea Iebus, iar locuitorii erau cunoscuți ca iebusiți. Timp de sute de ani, Iebusul fusese socotit imposibil de cucerit; dar a fost asediat și cucerit de evrei sub comanda lui Ioab care, ca răsplată a vitejiei sale, a fost făcut căpetenia oștirii lui Israel. Iebusul a devenit acum capitală națională, iar numele lui păgân a fost schimbat în Ierusalim. {PP 703.2}

Hiram, domnitorul bogatei cetăți Tir, de pe țărmul Mării Mediterane, a căutat acum alianța cu împăratul lui Israel și l-a ajutat pe David să-și clădească un palat în Ierusalim. Au fost trimiși de la Tir reprezentanți însoțiți de arhitecți și meseriași, cum și coloane lungi de care încărcate cu lemn scump de cedru și alte materiale de preț. {PP 703.3}

Puterea crescândă a israeliților prin unirea lor sub domnia lui David, cucerirea cetății Iebus, cum și alianța cu Hiram, domnitorul Tirului, au trezit vrăjmășia filistenilor, care au invadat din nou țara cu o oaste puternică, întinzându-se în valea Refaim, la o foarte mică depărtare de Ierusalim. David se retrăsese cu oamenii lui în cetățuia Sionului pentru a aștepta îndrumare de la Dumnezeu. David L-a întrebat pe Domnul: „Să mă sui împotriva filistenilor? Îi vei da în mâinile mele?” Și Domnul i-a zis lui David: „Suie-te, căci voi da pe filisteni în mâinile tale.” (2 Samuel 5, 17-25.) {PP 703.4}

David s-a aruncat îndată asupra inamicului, l-a înfrânt și l-a zdrobit, luându-i idolii pe care-i adusese pentru a-și asigura biruința. Înfuriați de umilința înfrângerii, filistenii au adunat o oaste și mai mare și s-au întors la luptă. Și din nou „s-au răspândit în valea Refaim”. Din nou David L-a căutat pe Domnul și Marele „Eu Sunt” a luat conducerea oștirii lui Israel. {PP 704.1}

Dumnezeu l-a îndrumat pe David spunând: „Să nu te sui; ci ia-i pe la spate, și mergi asupra lor în dreptul duzilor. Când vei auzi un vuiet de pași în vârful duzilor să te grăbești, căci Domnul merge înaintea ta, ca să bați oștirea filistenilor.” Dacă, asemenea lui Saul, David și-ar fi ales propria sa cale, n-ar fi izbutit. Dar el a făcut așa cum îi poruncise Domnul și „oastea filistenilor

a fost bătută de la Gabaon până la Ghezer. Faima lui David s-a răspândit în toată țara, și Domnul l-a făcut de temut pentru toate neamurile". (1 Cronici 14, 16.17.) {PP 704.2}

Acum, după ce și-a întărit bine tronul și a scăpat de invaziile vrăjmașilor din afară, David a trecut la realizarea unui plan plăcut lui, și anume să aducă chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim. Mult timp chivotul rămăsese la Chiriat-Iearim, la vreo cincisprezece kilometri depărtare; dar era momentul potrivit ca cetatea care servea drept capitală a națiunii să fie onorată cu semnele prezenței divine. {PP 704.3}

David a invitat treizeci de mii de oameni aleși ai lui Israel, deoarece avea de gând să facă din ocazia aceasta o privelițte de mare bucurie și de impunătoare solemnitate. Oamenii au răspuns voios invitației. Marele preot împreună cu frații lui de slujbă sfântă, domnii și conducătorii semințiilor s-au adunat la Chiriat-Iearim. David ardea de zel sfânt. Chivotul a fost scos din casa lui Abinadab și așezat într-un car nou, tras de boi, iar cei doi fii ai săi însoțeau carul. {PP 704.4}

Bărbații lui Israel îl urmau strigând de bucurie și cântând cântece de preamărire, o mulțime de glasuri unindu-se cu melodia instrumentelor; „David și toată casa lui Israel cântau înaintea Domnului ... cu harpe, cu lăute, cu timpane, cu fluiere și cu țimbale". (2 Samuel 6, 5.) De mult timp nu mai văzuse Israel așa privelițte de triumf. Cu solemnă bucurie, marea procesiune mergea pe drumul ce ducea peste văi și dealuri, către cetatea sfântă. {PP 704.5}

Dar „când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza, și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui, și a murit acolo lângă chivotul lui Dumnezeu." O groază subită a apucat mulțimea bucuroasă. David a rămas înmărmurit și s-a temut grozav, în inima lui contestând dreptatea lui Dumnezeu. El a căutat să onoreze chivotul ca simbol al prezenței divine. Pentru ce, dar, a fost trimisă această pedeapsă grozavă pentru a schimba momentele acelea de bucurie în prilej de durere și doliu? Părându-i-se primejdios a păstra chivotul în apropierea sa, David s-a hotărât să-l lase acolo unde se afla. S-a găsit un loc potrivit pentru el în apropiere, în casa lui Obed-Edom din Gat. {PP 705.1}

Soarta lui Uza a fost o pedeapsă divină pentru călcarea celei mai clare porunci. Prin Moise, Domnul dăduse îndrumări speciale cu privire la transportarea chivotului. Numai preoții, urmașii lui Aaron, puteau să-l atingă sau să-l privească când era descoperit. Îndrumările divine spuneau astfel: „Fiii lui Chehat să vină la pornirea taberei ca să le ducă; dar să nu se atingă de lucrurile sfinte ca să nu moară". (Numeri 4, 15.) Preoții trebuia să acopere mai întâi chivotul și abia după aceea trebuia să vină chehatiții să-l ridice, apucând drugii așezați în inelele de pe laturile chivotului care nu trebuia să fie scoși niciodată. Gherșoniților și merariților, care aveau grija covoarelor, scândurilor și stâlpilor, li se dăduseră de către Moise care și boi pentru transportarea lucrurilor încredințate lor. „Dar n-a dat nici unul fiilor lui Chehat pentru că după cum cereau slujbele lor, ei trebuia să ducă lucrurile sfinte pe umeri". (Numeri 7, 9.) Iată dar că în transportarea chivotului de la Chiriat-Iearim s-a dovedit o nesocotire directă și de neiertat față de îndrumările Domnului. {PP 705.2}

David și poporul său se adunaseră pentru a înfăptui o lucrare sfântă și se devotaseră cu inima voioasă și binevoitoare; dar Domnul nu putea să primească slujba aceasta, întrucât nu era săvârșită după îndrumările Lui. Filistenii, care nu cunoșteau Legea lui Dumnezeu, așezaseră chivotul într-un car când l-au trimis înapoi la Israel, iar Domnul a primit osteneala lor. Dar izraeliții erau în posesia declarației lămurite a voinței lui Dumnezeu în toate problemele acestea, iar neglijarea acestor instrucțiuni din partea lor era dezonorantă pentru Dumnezeu. Asupra lui Uza zăcea marea vinovăție a încumetării. Călcarea Legii lui Dumnezeu micșorase simțământul lui cu privire la sfințenia ei și, fiind plin de păcate nemărturisite, se încumetase să atingă simbolul prezenței lui Dumnezeu, desconsiderând porunca divină. Dumnezeu nu poate primi o ascultare parțială, nu poate primi un fel neglijent de tratare a poruncilor Sale. Prin pedepsirea lui Uza, El dorea să imprime în mintea tuturor israeliților importanța unei stricte ascultări de cerințele Sale. În felul acesta, moartea acelui singur om, ducând tot poporul la pocăință, putea să evite necesitatea pedepsirii multor mii. {PP 705.3}

Dându-și seama că însăși inima sa nu stătea în totul bine față de Dumnezeu și, văzând lovitura dată lui Uza, David s-a temut de chivot ca nu cumva vreun păcat de-al său să atragă pedeapsa. Dar Obed-Edom, cu toate că se bucura cu îngrijorare, a salutat simbolul sfânt ca pe o garanție a bunăvoinței lui Dumnezeu față de cel ascultător. Tot Israelul avea acum atenția îndreptată către Obed-Edom din Gat și casa lui; toți așteptau să vadă ce are să se întâmple cu el. „Și Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și toată casa lui”. {PP 706.1}

Asupra lui David, mustrarea divină și-a împlinit lucrarea. El a fost făcut să-și dea seama, ca niciodată mai înainte, de sfințenia Legii lui Dumnezeu și de nevoia unei stricte ascultări. Favoarea arătată casei lui Obed-Edom l-a determinat din nou pe David să creadă că prezența chivotului ar putea aduce o binecuvântare pentru sine și pentru poporul său. {PP 706.2}

După trei luni, s-a hotărât să facă o nouă încercare de a muta chivotul, dar acum a fost foarte atent ca să îndeplinească în toate amănuntele îndrumările Domnului. Din nou au fost invitați toți bărbații de seamă ai națiunii și o mare adunare s-a strâns în jurul locuinței lui Obed-Edom. Cu o pioasă grijă, chivotul a fost acum așezat pe umerii bărbaților rânduiți de Dumnezeu, mulțimea s-a așezat în rânduri ordonate și, cu inima tremurândă, marea procesiune a pornit iarăși la drum. La fiecare șase pași, trâmbița anunța oprirea. După îndrumările date de David, se aduceau ca jertfă boi și viței îngrășați. Bucuria luă acum locul îngrijorării și groazei. Împăratul renunțase la hainele sale împărătești și se îmbrăcase într-un efod simplu de in, așa cum purtau preoții. Făcând acest lucru, el nu își atribuia funcții preoțești, căci efodul era uneori purtat și de alte persoane decât preoții. Dar la serviciul acesta dorea să se așeze, înaintea lui Dumnezeu, pe treaptă de egalitate cu supușii săi. În ziua aceea, închinarea trebuia să-I fie acordată doar lui Dumnezeu. El trebuia să fie singurul subiect al adorării. {PP 706.3}

Din nou pornea lunga coloană, iar muzica harpelor, alăutelor, trâmbițelor și timpanelor se înălța spre cer împreună cu melodia multor glasuri. „David juca din răsputeri înaintea Domnului”, în bucuria lui, ținând tactul cântecului. {PP 707.1}

Dansul lui David, în bucuria lui plină de evlavie, înaintea lui Dumnezeu a fost dat ca exemplu de către iubitorii de petreceri, ca îndreptățire a dansului modern; dar argumente de felul acesta nu se pot susține. În zilele noastre, dansul e însoțit de nebunii și petreceri nocturne. Sănătatea și moralitatea sunt sacrificate iubirii de petreceri. În mijlocul celor ce frecventează sălile de bal, Dumnezeu nu este un obiect al cugetării și al respectului; lor li s-ar părea că nu se cade ca la adunările lor să se facă rugăciuni și să se cânte cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare. Distracțiile care au tendința de a slăbi iubirea pentru cele sfinte și care scad plăcerea pentru serviciul lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini. Muzica și dansul împreună cu lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului n-au nici cea mai slabă asemănare cu desfrâul dansului modern. Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu și proslăvea Numele Lui cel sfânt. Celălalt este o născocire a lui Satana pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoreze. {PP 707.2}

Procesiunea triumfală se apropia de capitală, urmând simbolul sfânt al împăratului nevăzut. Deodată, o explozie de cântec a cerut santinelelor de pe ziduri să deschidă larg porțile cetății: {PP 707.3}

„Porți, ridicați-vă capetele;

Ridicați-vă, porți veșnice,

Ca să intre Împăratul slavei!” {PP 707.4}

O grupă de instrumentiști și coriști răspunse: {PP 707.5}

„Cine este acest Împărat al slavei?” {PP 707.6}

De la altă grupă veni răspunsul: {PP 707.7}

„Domnul cel tare și puternic,

Domnul cel viteaz în lupte.” {PP 707.8}

Apoi sute de voci, unindu-se, făceau să se amplifice corul triumfal: {PP 708.1}

„Porți, ridicați-vă capetele!

Ridicați-le porți veșnice,

Ca să intre Împăratul slavei!” {PP 708.2}

Din nou s-a auzit voioasa întrebare: „Cine este acest Împărat al slavei?” Iar glasul unei mari mulțimi, „ca vuietul multor ape”, a fost auzit răspunzând, plin de entuziasm: {PP 708.3}

„Domnul oștirilor,

El este Împăratul slavei!”

Psalmii 24, 7-10. {PP 708.4}

Apoi porțile s-au deschis larg, procesiunea a intrat și, cu respect sfânt, chivotul a fost așezat în cortul pregătit pentru primirea lui. Înaintea curții sfinte se ridicaseră altare pentru jertfe; fumul jertfelor de împăcare și al arderilor de tot, norii de tămâie, cântările de laudă și rugăciunile lui Israel se înălțau spre cer. Serviciul odată sfârșit, împăratul rosti o binecuvântare asupra poporului. Și apoi cu dărnicie împărătească, a poruncit să se împartă poporului mâncare și vin ca să se învioreze. {PP 708.5}

Toate semințiile au fost reprezentate la acest serviciu — oficierea celui mai sfânt eveniment care marcase domnia lui David. Spiritul inspirației divine odihnise asupra împăratului și acum, când ultimele raze ale soarelui în apus împodobeau cortul cu o aureolă de lumină, inima lui se înălța cu recunoștință către Dumnezeu pentru că semnul binecuvântat al prezenței Sale era atât de aproape de tronul lui Israel. {PP 708.6}

Adâncit în astfel de gânduri, David s-a întors la palatul său pentru ca „să-și binecuvânteze casa". Dar acolo se afla cineva care privise scena bucuriei cu alte gânduri decât acelea care însuflețiseră inima lui David. „Pe când chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fiica lui Saul, se uita pe fereastră și văzând pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima ei." În furia mâniei ei, n-a mai avut răbdare să aștepte întoarcerea lui David în palat și s-a dus afară ca să-l întâmpine, iar când el o salută cu vorbe frumoase, ea turnă un torent de cuvinte grele. Ironia vorbirii ei era aspră și tăioasă: {PP 708.7}

„Cu câtă cinste s-a purtat astăzi împăratul lui Israel, descoperindu-se înaintea slujnicelor supușilor lui, cum s-ar descoperi un om de nimic!" {PP 708.8}

David a înțeles că Mical disprețuise și dezonorase serviciul divin și a răspuns sever: „Înaintea Domnului care m-a ales mai presus de tatăl tău și de toată casa lui, ca să mă pună căpetenie peste poporul Domnului, peste Israel, înaintea Domnului am jucat. Vreau să mă arăt și mai de nimic decât de data aceasta și să mă înjosesc în ochii mei; totuși voi fi în cinste la slujnicele de care vorbești." La mustrarea lui David s-a adăugat și aceea a Domnului: din cauza mândriei și a încumetării ei, Mical „n-a avut copii până în ziua morții ei." {PP 711.1}

Ceremoniile solemne care însoțeau mutarea chivotului au făcut o impresie dăinuitoare asupra lui Israel, trezind un interes profund pentru serviciul sanctuarului, reînviindu-i râvna pentru Domnul. David s-a străduit prin mijloacele care-i stăteau la îndemână să adâncească impresiile acestea. Cântările au fost introduse ca o parte obișnuită a serviciului religios și David a compus psalmi nu numai pentru a fi folosiți de preoți la serviciul sanctuarului, ci și pentru a fi cântați de popor în timpul călătoriilor către altarul național, cu prilejul sărbătorilor anuale. Influența exercitată în felul acesta a fost foarte cuprinzătoare și a adus ca rezultat eliberarea națiunii de idolatrie. Multe dintre popoarele vecine, văzând prosperitatea lui Israel, au fost determinate să gândească bine despre Dumnezeul lui Israel, care făcuse lucruri atât de mari pentru poporul Său. {PP 711.2}

Cortul clădit de Moise, cu tot ce ținea de serviciul sanctuarului, în afară de chivot, era încă la Ghibea. Era planul lui David acela de a face din Ierusalim centrul religios al națiunii. El a

făcut un palat pentru sine și i se părea că nu era potrivit să lase chivotul lui Dumnezeu într-un cort. S-a hotărât deci să zidească pentru el un templu de o așa măreție, încât să arate cât de mult prețuiește Israel onoarea făcută națiunii de faptul că prezența Domnului, Împăratul lor, era în mijlocul lor. Spunându-i profetului Natan planul său, a primit un răspuns încurajator: „Du-te și fă tot ce ai pe inimă, căci Domnul este cu tine." {PP 711.3}

Dar, în aceeași noapte, cuvântul Domnului i-a vorbit lui Natan, încredințându-i o solie pentru împărat. David urma să fie lipsit de privilegiul de a construi o casă pentru Dumnezeu, dar i s-a dat asigurarea bunăvoinței lui Dumnezeu față de el, față de urmașii lui și față de împărăția lui Israel: „Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta, și ți-am făcut numele mare, ca numele celor mari de pe pământ; am dat un loc poporului Meu, lui Israel, și l-am sădit ca să locuiască în el și să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese cei răi ca mai înainte." {PP 711.4}

Însă, întrucât dorise să zidească o casă pentru Dumnezeu, lui David i s-a dat făgăduința: „Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă.... Eu îți voi ridica un urmaș după tine.... El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui." {PP 712.1}

Motivul pentru care David nu trebuia să clădească templul a fost arătat: „Tu ai vărsat prea mult sânge, și ai făcut mari războaie; de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu" Iată că ți se va naște un fiu, care va fi un om al odihnei, și căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur; „numele lui va fi Solomon (Pace) și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui. El va zidi o casă Numelui Meu". (1 Cronici 22, 8-10.) {PP 712.2}

Cu toate că dorința arzătoare a inimii lui nu a fost îndeplinită, David a primit solia cu recunoștință. „Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeule", a spus el, „și ce este casa mea de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta, Doamne, Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului tău și în viitor!" Și apoi și-a reînnoit legământul cu Dumnezeu. {PP 712.3}

David știa că ar fi fost o onoare pentru numele său și ar fi adăugat glorie la domnia lui dacă ar fi adus la îndeplinire lucrarea plănuită în inima sa; dar a fost gata să supună propria-i voință voinței lui Dumnezeu. Resemnarea plină de recunoștință, astfel manifestată, se vede rar chiar și între creștini. De câte ori aceia care au trecut de vârsta bărbăției se prind de nădejdea de a realiza vreo lucrare însemnată, de care inima lor este alipită, dar pe care nu sunt potriviți să o îndeplinească. Poate că Providența divină le vorbește ca și lui David, spunându-le că lucrarea pe care o doresc atât de mult nu le poate fi încredințată. Ei trebuie doar să pregătească drumul pentru ca altul să o îndeplinească. Dar, în loc să se supună recunoscători îndrumărilor divine, mulți se dau înapoi, socotindu-se neglijați și lepădați, și zic că, dacă nu pot săvârși acea unică lucrare pe care doresc să o facă, nu vor mai face nimic. Mulți se agață cu energie și disperare de răspunderi pe care nu sunt capabili să le ducă și se ostenesc zadarnic să realizeze o lucrare de care nu sunt capabili, în timp ce lucrarea pe care ar putea să o facă rămâne nefăcută. Iar din cauza acestei lipse de conlucrare din partea lor, o mai mare lucrare este împiedicată și zădărnicită. {PP 712.4}

David, în legământul său cu Ionatan, făgăduise că, atunci când va fi ajuns să aibă odihnă din partea vrăjmașilor săi, va arăta bunătate față de casa lui Saul. În prosperitatea sa, ținând seama de legământul său, împăratul întrebă: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?" I s-a vorbit despre un fiu al lui Ionatan, Mefiboșet, care fusese olog din copilărie. Cu ocazia înfrângerii lui Saul de către filisteni, la Izreel, doica, încercând să fugă cu el, îl lăsase să cadă și el rămăsese olog pentru toată viața. Acum David l-a invitat pe tânăr la curte și l-a primit cu bunăvoință. Moșiile particulare ale lui Saul i-au fost înapoiate pentru întreținerea casei lui, iar fiul lui Ionatan urma să fie oaspete permanent al împăratului, luând parte zilnic la masa împărătească. Din cauza celor povestite de vrăjmașii lui David, Mefiboșet fusese determinat să cultive o puternică prejudecată împotriva lui, considerându-l uzurpator; dar primirea generoasă și prietenoasă pe care i-a făcut-o domnitorul și continua lui bunătate au câștigat inima tânărului, care s-a atașat de David și, asemenea tatălui său Ionatan, a înțeles că interesul lui era unul și același cu al împăratului pe care-l alesese Dumnezeu. {PP 713.1}

După încoronarea lui David ca împărat al lui Israel, națiunea s-a bucurat de un timp lung de pace. Popoarele înconjurătoare, văzând tăria și unitatea împărăției, au ajuns curând să-și dea seama că este prudent să se abțină de la lupte fățișe; iar David, ocupat cu organizarea și dezvoltarea împărăției, a încetat războaiele și defensivele. În cele din urmă, totuși, a declarat război vechilor vrăjmași ai lui Israel, filistenii și moabiții, și, izbutind să-i înfrângă, și pe unii, și pe alții, i-a făcut tributari. {PP 713.2}

Apoi s-a format o largă coaliție a națiunilor înconjurătoare împotriva împărăției lui David, din care au pornit cele mai mari războaie, dar și cele mai mari victorii ale domniei lui, marcând cea mai cuprinzătoare creștere a puterii lui. Această alianță vrăjmașă, care de fapt a izbucnit numai din invidia față de puterea crescândă a lui David, n-a fost provocată de el. Iată împrejurările care au dus la crearea ei: {PP 713.3}

La Ierusalim sosise vestea morții lui Nahaș, împăratul amoniților, un domnitor care se arătase binevoitor față de David când acesta fugea din fața mâniei lui Saul. Acum, dorind să-și arate recunoștința și aprecierea pentru bunătatea dovedită față de el în zilele necazului său, David a trimis o delegație cu o solie de simpatie față de Hanun, fiul și urmașul împăratului amoniților. David a zis: „Voi arăta bunăvoință lui Hanun, fiul lui Nahaș, cum a arătat bunăvoință și tatăl lui față de mine". {PP 714.1}

Dar fapta lui prietenoasă a fost răstălmăcită. Amoniții Îl urau pe Dumnezeul cel adevărat și erau cei mai mari vrăjmași ai lui Israel. Amabilitatea aparentă a lui Nahaș față de David venea numai din vrăjmășia față de Saul, ca împărat al lui Israel. Solia lui David a fost interpretată rău de către sfetnicii lui Hanun. Ei i-au zis stăpânului lor, Hanun: „Crezi că David îți trimite oameni să te mângâie, ca să cinstească pe tatăl tău? Ori ca să cunoască și să cerceteze cetatea, ca s-o nimicească trimite el slujitorii la tine?" Tot prin sfatul sfetnicilor fusese determinat Nahaș, cu o jumătate de veac mai înainte, să le impună locuitorilor cetății Iabes-Galaad o condiție crudă, atunci când, fiind asediați de amoniți, căutau să obțină un legământ de pace. Nahaș ceruse să li se scoată tuturor ochiul drept. Amoniții își mai aminteau încă bine cum împăratul lui Israel

zădărnicise planul lor plin de cruzime și scăpase poporul pe care el dorise să-l umilească și să-l schilodească. Aceeași ură împotriva lui Israel îi insufla și acum. Ei nu puteau pricepe duhul de mărinimie care inspirase solia lui David. Atunci când stăpânește mintea oamenilor, Satana va trezi invidia și bănuiala care vor face să fie răstălmăcite chiar cele mai bune intenții. Ascultând de sfetnicii săi, Hanun îi consideră pe trimișii lui David ca spioni și-i umplu de ocară și batjocuri. {PP 714.2}

Se îngăduise ca amoniții să-și dea pe față gândurile rele ale inimii lor fără vreo reținere, pentru ca adevăratul lor caracter să fie descoperit înaintea lui David. Nu era voința lui Dumnezeu ca Israel să se alieze cu poporul acesta păgân și trădător. {PP 714.3}

În timpurile îndepărtate, ca și în prezent, funcția de ambasador era considerată ca ceva sacru. Prin această lege universală a popoarelor, se asigura persoanei protecția împotriva violenței sau insultei. Ambasadorul fiind un reprezentant al suveranului său, orice insultă ce i se aducea cerea o pedeapsă neîntârziată. Amoniții, știind că insulta adusă lui Israel va fi răzbunată cu siguranță, au făcut pregătiri pentru război. „Fiii lui Amon, au văzut că se făcuseră urâți lui David, și Hanun și fiii lui Amon au trimis o mie de talanți de argint să tocmească în slujba lor care și călăreți de la sirienii din Mesopotamia și de la sirienii din Maaca și din Țoba. Au tocmit treizeci și două de mii de care și pe împăratul din Maaca împreună cu poporul lui, care au venit și au tăbărât înaintea Medebei. Fiii lui Amon s-au strâns din cetățile lor și au mers la luptă”. (1 Cronici 19, 6.7.13.) {PP 714.4}

Era într-adevăr o alianță uriașă. Locuitorii ținutului dintre Eufrat și Marea Mediterană se aliaseră cu amoniții. Partea de miazănoapte și de răsărit a Canaanului era înconjurată de vrăjmași înarmați, uniți pentru a zdrobi împărăția lui Israel. {PP 715.1}

Evreii nu au așteptat ca țara lor să fie invadată. Oștile lor, sub comanda lui Ioab, au trecut Iordanul și au înaintat către capitala amoniților. În timp ce comandantul evreu își conducea oastea către câmpul de bătaie, căuta să o îmbărbăteze pentru luptă, zicând: „Fii tare, și să ne îmbărbătăm pentru poporul nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru și Domnul să facă ce va crede”. Oștile unite ale aliaților au fost înfrânte în cea dintâi luptă. Dar n-au fost bucuroși să stea liniștiți și, în anul următor, au reluat războiul. Împăratul Siriei și-a adunat oștile, amenințând pe Israel cu oștirea sa cea mare. Dându-și seama cât de multe depindeau de această bătălie, David însuși conduse lupta și, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, a adus o înfrângere atât de gravă aliaților, încât sirienii din Liban până la Eufrat nu numai că au încetat războiul, dar au devenit chiar tributari lui Israel. David a dus război împotriva amoniților, până ce au căzut cetățuile lor și întregul ținut a ajuns sub stăpânirea lui Israel. {PP 715.2}

Primejdiile care amenințau națiunea cu nimicire totală s-au dovedit, prin îndurarea lui Dumnezeu, a fi chiar mijlocul prin care ea s-a ridicat la o măreire fără precedent. Comemorând aceste minunate eliberări, David cânta: {PP 715.3}

„Trăiască Domnul și binecuvântată să fie Stânca mea!

Mărit să fie Dumnezeul mântuirii mele,

Dumnezeu, răzbunătorul meu, care îmi supune popoarele, și mă izbăvește de vrăjmașii mei!

Tu mă înalți mai presus de potrivnicii mei,

Mă scapi de omul asupritor.

De aceea, Doamne,

Te voi lăuda printre neamuri,

Voi cânta slava Numelui Său.

El dă mari izbăviri împăratului Său,

Și dă îndurare unsului Său:

Lui David și seminției lui, pe vecie".

Psalmii 18, 46-50. {PP 715.4}

De altfel, prin toate cântările lui David s-a imprimat în mintea poporului lui Israel gândul că Domnul era tăria și scăparea lor: {PP 716.1}

„Nu mărimea oștirii scapă pe împărat,

Nu mărimea puterii scapă pe viteaz;

Calul nu poate da chezășia biruinței,

Și toată vlaga lui nu dă izbăvirea."

„Dumnezeule, Tu ești Împăratul meu;

Poruncește izbăvirea lui Iacov!

Cu Tine doborâm pe vrăjmașii noștri,

Cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noștri,

Căci nu în arcul meu mă încred,

Nu sabia mea mă va scăpa;

Ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri,

Și dai de rușine pe cei ce ne urăsc."

„Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor;

Dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru"

(Psalmii 33, 16.17; 44,4-7;20,7.) {PP 716.2}

Împărăția lui Israel ajunsese în totul împlinirea făgăduinței date lui Avraam și mai târziu repetate lui Moise: „Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare,

râul Eufrat”. (Geneza 15, 18; Deuteronom 11, 22-25.) Israel devenise o națiune puternică, respectată și temută de popoarele înconjurătoare. Iar în împărăția sa, puterea lui David devenise foarte mare. El stăpânea, așa cum puțini domnitori au izbutit s-o facă, inima poporului său care îi era cu totul devotat. El Îl onorase pe Dumnezeu și Dumnezeu îl onora acum pe el. {PP 716.3}

Dar în mijlocul celei mai mari prosperități pândea primejdia. În timpul celei mai mari biruințe în afară, David era în cea mai mare primejdie și a trebuit să înfrunte cea mai umilitoare înfrângere. {PP 716.4}

Capitolul 71 — Păcatul și pocăința lui David

Capitol bazat pe textele din 2 Samuel 11; 12. {PP 717.1}

Biblia are puține cuvinte de spus pentru a-i lăuda pe oameni. Puțin spațiu se ia pentru a povesti chiar virtuțile celor mai buni oameni care au trăit vreodată. Tăcerea aceasta nu este fără un scop anume și nu este lipsită de învățătură. Toate însușirile bune pe care le au oamenii sunt darul lui Dumnezeu; faptele lor bune sunt săvârșite prin harul lui Dumnezeu, prin Domnul Hristos. Întrucât Îi datorează totul lui Dumnezeu, slava pentru tot ce sunt sau fac Îi aparține Lui; ei sunt instrumente în mâna Lui. Mai mult decât atât — așa după cum ne învață toate lecțiile din Biblie — este primejdios a-i lăuda sau a-i înălța pe oameni; căci, dacă cineva ajunge să creadă că nu mai depinde în totul de Dumnezeu, ci dimpotrivă se încrede în propria sa putere, este lucru sigur că el va cădea. Omul se luptă cu vrăjmași mai puternici decât este el. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6, 12.) Este cu neputință ca noi, prin propria noastră putere, să ducem lupta; și tot ce abate mintea de la Dumnezeu, tot ce duce la înălțare de sine sau încredere în sine pregătește în chip sigur calea pentru înfrângere. Cuvântul Scripturii imprimă în inima oamenilor lipsă de încredere în puterea omenească și încurajează încrederea în puterea divină. {PP 717.2}

Spiritul de încredere în sine și de încăpățânare a pregătit calea pentru căderea lui David. Lăudărosia vieții și viclenele ispite ale puterii și ale traiului luxos nu au rămas fără influență asupra lui. Legătura cu națiunile învecinate a exercitat, de asemenea, o influență spre rău. Potrivit practicilor care domneau printre domnitorii din Răsărit, abateri ce nu erau îngăduite la supuși rămâneau nepedepsite dacă erau săvârșite de conducători. Monarhul nu avea obligația de a exercita aceeași stăpânire de sine ca supușii săi. Toate acestea urmăreau să slăbească simțământul lui David cu privire la gravitatea nespus de mare a păcatului. Și, în loc să se sprijine în umilință pe puterea lui Dumnezeu, el a început să se încreadă în propria sa înțelepciune și putere. Din momentul în care Satana izbutește să despartă sufletul de Dumnezeu, unicul Izvor al puterii, el încearcă să trezească dorințele nesfinte ale naturii firești a omului. Lucrarea vrăjmașului nu se face pe neașteptate; la început, nu este bruscă, nici bătătoare la ochi, ci este o tainică subminare a citadelei principiului. Începe în lucruri care par a fi mărunte — neglijența de a fi sincer cu Dumnezeu și de a te sprijini în totul numai pe El, dispoziția de a urma obiceiurile și practicile lumii. {PP 717.3}

Înainte de a se termina războiul cu amoniții, David, lăsând comanda armatei în seama lui Ioab, s-a întors la Ierusalim. Sirienii se supuseseră deja lui Israel, iar înfrângerea deplină a amoniților părea sigură. David era înconjurat de roadele victoriei și de onorurile cârmuirii lui capabile și înțelepte. Tocmai acum, când se afla în momente de relaxare și neveghere, ispititorul a folosit ocazia pentru a-i ocupa mintea. Faptul că Dumnezeu și-l apropiase pe David atât de mult și dovedise atâta îndurare față de el ar fi trebuit să fie cel mai puternic îndemn pentru a-și păstra caracterul neîntinat. Dar când, în momente de răgaz și siguranță personală, a întrerupt legătura cu Dumnezeu, David a cedat în fața lui Satana și a adus asupra sufletului său pata

vinovăției. Tocmai el, conducătorul națiunii, rânduit de Cer, ales de Dumnezeu pentru a aplica Legea Sa, a nesocotit preceptele ei. El, care ar fi trebuit să fie groaza făcătorilor de rele, le-a întărit mâna prin propriile sale fapte. {PP 718.1}

În mijlocul primejdiilor vieții de mai înainte, în conștientă curăție de inimă, David a putut să încredințeze cazul său în mâna lui Dumnezeu. Domnul l-a călăuzit în siguranță peste nenumăratele curse întinse înaintea lui. Dar acum, vinovat și nepocăit, n-a cerut ajutor și îndrumare din partea Cerului și a căutat să iasă singur din primejdiile pe care le adusese păcatul. Bat-Șeba, a cărei fatală frumusețe se dovedise o cursă pentru împărat, era soția lui Urie hetitul, unul dintre cei mai viteji și conștiincioși ofițeri. Nimeni nu putea să prevadă care vor fi urmările descoperirii crimei. Legea lui Dumnezeu decreta moarte pentru vinovatul de adulter, iar soldatul cu spirit mândru, jignit atât de greu, s-ar fi putut răzbuna omorându-l pe împărat sau provocând națiunea la revoltă. {PP 718.2}

Orice sforțare pe care a făcut-o David pentru a-și ascunde vina s-a dovedit zadarnică. El se predase puterii lui Satana; primejdia îl înconjura, înaintea lui stătea dezonoarea, mai grozavă decât moartea. Nu era decât o singură cale de scăpare și, în disperarea lui, a fost împins să adauge omorul la adulter. Acela care uneltise nimicirea lui Saul căuta să-l ducă și pe David la pierzare. Cu toate că ispitele erau de alt soi, se asemănau în aceea că duceau la nerespectarea Legii lui Dumnezeu. David și-a făcut socoteala că, dacă Urie ar fi ucis de mâna vrăjmașilor în luptă, vinovăția morții lui n-ar fi putut fi pusă în seama sa. Bat-Șeba ar fi fost liberă să devină soția lui David, bănuiala ar fi putut fi înlăturată și onoarea împăratului avea să fie păstrată. {PP 718.3}

Urie a fost făcut purtătorul propriei sale sentințe de moarte. Prin el i-a fost trimisă lui Ioab o scrisoare cu porunca împăratului: „Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară”. (2 Samuel 11, 12.) Ioab, vinovat de ucidere cu premeditare, nu a pregetat să asculte instrucțiunile împăratului și Urie a murit de sabia copiilor lui Amon. {PP 719.1}

Până în acest moment, raportul vieții lui David, ca împărat, fusese așa cum puțini monarhi au ajuns să aibă. Despre el stă scris: „Făcea judecată și dreptate la tot poporul”. (2 Samuel 8, 15.) Cinstea lui câștigase încrederea și credincioșia întregului popor. Dar când s-a îndepărtat de Dumnezeu și s-a lăsat pradă celui rău, a devenit pe moment sluga lui Satana; cu toate acestea, el încă mai deținea poziția și autoritatea pe care i le dăduse Dumnezeu. De aceea, ascultarea pe care o pretindea punea în primejdie sufletul aceluia care i se supunea. Ioab, care asculta mai mult de împărat decât de Dumnezeu, a nesocotit Legea lui Dumnezeu pentru că împăratul poruncise astfel. {PP 719.2}

Puterea lui David era dată de Dumnezeu, dar pentru a fi exercitată în armonie cu Legea divină. Când el a ordonat lucruri contrare Legii lui Dumnezeu, ascultarea a devenit un păcat. „Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu” (Romani 13, 1), dar nu înseamnă să ascultăm de ele împotriva Legii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, scriind corintenilor, scoate în evidență principiul de care trebuie să fim călăuziți. El zice: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos”. (1 Corinteni 11, 1.) {PP 719.3}

Lui David i-a fost trimis un raport despre executarea ordinului său, dar ticluit cu atâta grijă, încât să nu fie amestecat nici Ioab, nici împăratul. Ioab „i-a dat solului următoarea poruncă: «Când vei istorisi împăratului toate amănuntele luptei, poate se va mânia.... Atunci să-i spui: „A murit și robul tău Urie, Hetitul”. Solul a plecat; și, la sosire, i-a istorisit lui David tot ce-i spusese Ioab». {PP 719.4}

Răspunsul împăratului a fost: «Iată ce să-i spui lui Ioab: „Nu te munci pentru întâmplarea aceasta, căci sabia doboară când pe unul când pe altul; bate cetatea cu putere, dărâm-o”. Și tu, îmbărbătează-l». {PP 720.1}

Bat-Șeba a ținut zilele obișnuite de jale pentru soțul ei, iar la sfârșitul lor, «David a trimis s-o ia și a primit-o în casa lui. Ea i-a fost nevastă». Acela a cărui conștiință sensibilă și înalt simț al onoarei nu i-au îngăduit, chiar când era în primejdie viața sa, să ridice mâna asupra unsului Domnului ajunsese la o degradare atât de mare, încât a fost în stare să nedreptățească și să ucidă pe unul dintre cei mai credincioși și mai viteji ostași ai săi, nădăjduind să se bucure netulburat de răsplata păcatului său. Vai! Cum s-a întunecat aurul cel curat! Cum s-a schimbat aurul cel mai ales! {PP 720.2}

De la început, Satana a zugrăvit înaintea oamenilor câștigul ce-ar rezulta din neascultare. În felul acesta i-a dus pe îngeri în rătăcire. Așa i-a ispitit pe Adam și pe Eva pentru a păcătui. Și tot așa îi îndepărtează pe mulți de la ascultarea de Dumnezeu. Cărarea neascultării este înfățișată ca vrednică de dorit; dar la urmă se vede că duce la moarte. (Proverbe 14, 12.) Ferice de aceia care, după ce s-au avântat pe calea aceasta, își dau seama cât de amare sunt roadele păcatului și se întorc de pe ea la timp. Dumnezeu, în mila Sa, nu l-a lăsat pe David să fie târât la o pierzare deplină prin plata înșelătoare a păcatului. {PP 720.3}

Chiar pentru binele lui Israel era nevoie ca Dumnezeu să intervină. Cu trecerea timpului, păcatul lui David cu Bat-Șeba a ajuns să fie cunoscut și a început să ia contur bănuiala că el uneltise omorârea lui Urie. Dumnezeu era dezonorat. El îl favorizase și îl înălțase pe David, dar păcatul acestuia reprezenta greșit caracterul Său și arunca ocară asupra Numelui Lui. Lucrul acesta tindea să scadă nivelul evlaviei în Israel și să micșoreze în mintea multora scârba față de păcat, în timp ce aceia care nu Îl iubeau pe Dumnezeu și nu se temeau de El se simțeau îndemnați la neascultare. {PP 720.4}

Profetul Natan a avut obligația să-i aducă lui David o solie de mustrare. Era o solie teribilă în severitatea ei. La puțini domnitori putea fi dusă o mustrare de felul acesta fără ca ea să atragă moartea sigură a solului. Natan a transmis sentința divină fără șovăire, dar cu înțelepciune cerească, încât a atras simpatia împăratului, i-a trezit conștiința și a scos chiar din gura lui sentința de moarte ce i se cuvenea. Apelând la David ca la cel care a fost rânduit de Dumnezeu să apere drepturile poporului Său, profetul a povestit o istorioară ce ilustra nedreptățirea și oprimarea care cereau satisfacție: {PP 720.5}

«Într-o cetate erau doi oameni», a început el, «unul bogat și altul sărac. Bogatul avea foarte multe oi și foarte mulți boi. Săracul n-avea nimic decât o mielușea, pe care o cumpărase; o hrănea

și o creștea la el împreună cu copiii lui; ea mânca din aceeași bucată de pâine cu el, bea din același pahar cu el, dormea la sânul lui și o privea ca pe fata lui. A venit un călător la omul bogat. Și bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau boii lui, ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el; ci a luat oaia săracului și a gătit-o pentru omul care venise la el». {PP 721.1}

David s-a aprins foarte tare de mânie și a zis: «Viu este Domnul că omul care a făcut acest lucru este vrednic de moarte. Și să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârșit fapta aceasta și nu a avut milă». (2 Samuel 12, 5.6.) {PP 721.2}

Natan și-a ațintit privirea asupra împăratului, apoi, înălțându-și mâna dreaptă spre cer, a declarat solemn: «Tu ești omul acesta!... Pentru ce dar», a zis el mai departe, «ai disprețuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui?» Cei vinovați pot să încerce, asemenea lui David, să ascundă de oameni crimele săvârșite; ei ar putea încerca să ascundă pentru totdeauna de privirea și cunoștința oamenilor și să îngroape pe veci fapta cea rea; dar «totul este gol și descoperit înaintea Aceluia cu care avem de-a face». (Evrei 4, 13.) «Nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit și nimic tăinuit care nu va fi cunoscut». (Matei 10, 26.) {PP 721.3}

Natan a declarat: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Eu te-am pus împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul.... Pentru ce dar ai disprețuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul; ai luat de nevastă pe nevastă-sa, și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon. Acum niciodată nu se va depărta sabia de casa ta.... Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta, și voi lua sub ochii tăi pe nevestele tale și le voi da altuia.... Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în fața lui Israel și în fața soarelui” ». {PP 721.4}

Mustrarea profetului a atins inima lui David; conștiința lui a fost trezită; vinovăția i s-a arătat în toată grozăvia ei. Sufletul lui s-a plecat în pocăință înaintea lui Dumnezeu. Cu buzele tremurânde a spus: «Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu». Tot răul pe care-l săvârșim lovește, pe lângă cel căruia îi facem rău, în Dumnezeu în primul rând. David a săvârșit un păcat îngrozitor față de Urie și Bat-șeba și își dădea seama foarte bine de aceasta. Dar nemărginit de mare era păcatul lui împotriva lui Dumnezeu. {PP 722.1}

Cu toate că nu s-ar fi găsit nimeni în Israel care să execute pedeapsa cu moartea împotriva unsului Domnului, David tremura ca nu cumva, vinovat și neiertat cum era, să fie lovit imediat de pedeapsa lui Dumnezeu. Dar, prin profet, i s-a dat solia: «Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri». Însă dreptatea trebuia împlinită. Pedeapsa cu moartea a fost transferată de la David, la fiul păcatului său. În felul acesta i se dădea împăratului prilej să se pocăiască, întrucât pentru el suferința și moartea copilului, ca parte a pedepsei, erau mult mai greu de suportat decât ar fi putut fi propria lui moarte. Profetul a zis: «Pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut va muri». {PP 722.2}

Când copilul s-a îmbolnăvit, David s-a rugat să-i fie cruțată viața, postind și umilindu-se din toată inima. S-a dezbrăcat de haina împărătească, și-a lăsat coroana la o parte și noapte după noapte a zăcut întins la pământ, mijlocind cu inima sfâșiată de durere pentru nevinovatul care

suferea din cauza vinovăției lui. «Bătrânii casei au stăruit de el să se scoale de la pământ; dar nu a voit». Adesea, când s-au rostit judecăți asupra unor cetăți sau persoane, umilința și pocăința au înlăturat pedeapsa și Cel Preamilostiv, grabnic la iertare, trimitea o solie de pace. Îmbărbătat de gândul acesta, David a stăruit în rugăciune atâta timp cât a trăit copilul. Aflând că a murit, s-a supus liniștit hotărârii dumnezeiești. Căzuse cea dintâi lovitură din acea pedeapsă pe care el însuși o socotise dreaptă; dar David, încrezându-se în mila lui Dumnezeu, nu era lipsit de mângâiere. {PP 722.3}

Citind istoria căderii lui David, foarte mulți au pus întrebarea: «Pentru ce a fost scris raportul acesta? Pentru ce a socotit Dumnezeu că e bine să descopere în fața lumii această parte întunecoasă a vieții unei persoane atât de onorate de Cer?» În mustrarea lui față de David, profetul a spus despre păcatul lui: «Ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta». În decursul generațiilor care au venit, necredincioșii au arătat spre caracterul lui David, care purta această pată neagră, și au strigat biruitori și în batjocură: «Iată bărbatul după voia lui Dumnezeu!». În felul acesta a fost aruncată ocară asupra religiei, Dumnezeu și Cuvântul Său au fost huliți, suflete s-au împietrit în necredință și mulți, sub mantaua evlaviei, au devenit îndrăzneți în păcat. {PP 722.4}

Dar istoria vieții lui David nu este o scuză pentru păcat. El a fost numit bărbat după inima lui Dumnezeu cât timp a umblat după sfatul lui Dumnezeu. Când a păcătuit, lucrul acesta a încetat să mai fie adevărat până ce s-a întors la Domnul prin pocăință. Cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit: «Fapta lui David n-a plăcut Domnului». (2 Samuel 11, 27.) Și Domnul i-a spus lui David prin profet: «Pentru ce dar ai disprețuit tu cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui?... Acum niciodată nu se va depărta sabia de casa ta, pentru că M-ai disprețuit». Cu toate că s-a pocăit de păcatul lui și a fost iertat și primit de Domnul, David a cules roadele aducătoare de ruină ale seminței semănate de el. Pedepsele venite asupra lui și asupra casei lui mărturisesc cât de respingător este păcatul pentru Dumnezeu. {PP 723.1}

Până aici, providența lui Dumnezeu îl apărase pe David de toate uneltirile vrăjmașilor săi și se manifestase îndeosebi în a-l înfrâna pe Saul. Dar neascultarea a schimbat legătura lui David cu Dumnezeu. Domnul nu putea să aprobe nedreptatea nicidecum. El nu putea să-și manifeste puterea pentru a-l apăra pe David de urmările păcatului său, așa cum îl apărase de vrăjmășia lui Saul. {PP 723.2}

O mare schimbare s-a petrecut chiar și în David. Era zdrobit sufletește pentru că își dădea seama de păcatul său și de cuprinzătoarea lui influență. Se simțea umilit înaintea propriilor săi supuși. Influența lui fusese slăbită. Până aici, prosperitatea lui fusese pusă pe seama conștiincioasei lui ascultări de poruncile Domnului. Dar acum, cunoscându-i păcatul, supușii erau ispitiți să păcătuiască mult mai fără frâu. Slăbiseră atât autoritatea lui în propria familie, cât și puterea de a cere ascultare și supunere de la fiii săi. Gândul că este vinovat îi ținea gura închisă când era cazul să mustre păcatul și îi slăbea brațul când trebuia să execute dreptatea în propria sa familie. Exemplul lui rău a avut influență asupra fiilor săi, iar Dumnezeu nu a intervenit pentru

a împiedica urmările. El îngăduia ca lucrurile să meargă pe drumul lor firesc, și astfel David era aspru mustrat. {PP 723.3}

Timp de aproape un an după abaterea sa, David a trăit într-o oarecare siguranță, după cum se părea; nu se arăta nici un semn al dezaprobării din partea lui Dumnezeu. Dar sentința divină plana deasupra lui. Repede și sigur se apropia ziua judecății și a răsplătirii, pe care nici un fel de pocăință nu le putea înlătura — chin sufletesc și ocară ce urmau să întunece întreaga lui viață de pe pământ. Aceia care, arătând spre exemplul lui David, încearcă să micșoreze vinovăția propriilor păcate, să învețe din raportul biblic că drumul păcatului este chinuitor de greu. Chiar dacă s-ar întoarce, asemenea lui David, de la calea lor cea rea, urmările păcatului, chiar și în viața aceasta, se va vedea că sunt amare și greu de suportat. {PP 723.4}

Dumnezeu voia ca istoria căderii lui David să servească drept avertizare, ca nici chiar aceia pe care El i-a binecuvântat și favorizat foarte mult să nu se simtă în siguranță și să neglijeze rugăciunea și vegherea. Și așa a și fost cu aceia care, în umilință, au căutat să învețe lecția pe care Dumnezeu vrea să o dea. Generație după generație, mii de oameni au ajuns în felul acesta să-și dea seama de primejdia în care se aflau și ei față de puterea ispititorului. Căderea lui David, om atât de mult onorat de Dumnezeu, a trezit în ei neîncredere față de eul personal. Ei și-au dat seama că numai Dumnezeu poate să-i susțină prin puterea Lui, prin credință. Știind că în El sunt puterea și siguranța lor, s-au temut să facă chiar numai un pas pe terenul lui Satana. {PP 724.1}

Chiar înainte ca sentința divină să fi fost rostită împotriva lui, David a început să culeagă roadele păcatului. Inima lui David nu mai avea liniște. Chinul sufletesc pe care l-a îndurat în tot timpul acesta este scos în evidență în Psalmii 32. El zice: {PP 724.2}

«Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!

Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea

Și în duhul căruia nu este viclenie!

Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate,

Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea;

Mi se usca vlaga, cum se usucă pământul de seceta verii.»

(Versetul 1-4.) {PP 724.3}

Iar Psalmii 51 este o mărturisire a pocăinței lui David, atunci când i-a fost adresată solia de mustrare din partea lui Dumnezeu: {PP 724.4}

«Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!

După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea,

Și curăță-mă de păcatul meu!

Căci îmi cunosc bine fărădelegile,

Și păcatul meu stă necurmat înaintea mea!

Curăță-mă cu isop, și voi fi curat;

Spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada.

Fă-mă să aud veselie și bucurie,

Și oasele, pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura.

Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele,

Șterge toate fărădelegile mele!

Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule,

Pune în mine un duh nou și statornic.

Nu mă lepăda de la Fața Ta,

Și nu lua de la mine Duhul Tău Cel Sfânt.

Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale,

Și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!

Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă.

Și păcătoșii se vor întoarce la Tine.

Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele!

Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat,

Și limba mea va lăuda îndurarea Ta».

(Versetul 1-14.) {PP 724.5}

Iată cum, într-o cântare sfântă, care urma să fie cântată în public, la adunările poporului, în fața curții — preoți și judecători, căpetenii și ostași războinici — și care urma să păstreze până la cea mai de pe urmă generație cunoștința abaterii lui, împăratul lui Israel își relata păcatul, pocăința, cum și nădejdea de iertare prin harul lui Dumnezeu. În loc să caute să-și ascundă vina, el dorea ca și alții să învețe din istoria tristă a căderii sale. {PP 725.1}

Pocăința lui David a fost sinceră și profundă. El n-a căutat să-și acopere crima. Rugăciunea lui nu era inspirată de dorința de a scăpa de pedepsele cu care era amenințat. Dar a văzut grozăvia păcatului său împotriva lui Dumnezeu, a văzut cât de murdar îi era sufletul și îi era scârbă de păcatul său. El nu se ruga numai pentru a i se ierta păcatul, ci și pentru a avea o inimă curată. David n-a părăsit lupta cuprins de disperare. În făgăduințele lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit, el a văzut dovada iertării și primirii sale. {PP 725.2}

«Dacă ai fi voit jertfe, și-aș fi adus;

Dar ție nu-și plac arderile de tot.

Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit;

Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.»

(Psalmii 51, 16.17.) {PP 725.3}

Cu toate că David căzuse, Domnul l-a ridicat. El era acum în comuniune mai strânsă cu Dumnezeu și într-o mai profundă împreună simțire cu semenii săi, decât înainte de cădere. În bucuria eliberării, el cânta: {PP 726.1}

«Atunci ți-am mărturisit păcatul meu,

Și nu mi-am ascuns fărădelegea.

Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!”

Și Tu ai iertat vina păcatului meu....

Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz,

Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.»

(Psalmii 32, 5-7.) {PP 726.2}

Mulți au murmurat împotriva a ceea ce ei au numit nedreptatea lui Dumnezeu când l-a cruțat pe David, a cărui vinovăție era atât de mare, după ce l-a lepădat pe Saul pentru ceea ce lor li se părea a fi păcate mult mai mici. Dar David s-a umilit și și-a mărturisit păcatul, în timp ce Saul a disprețuit mustrarea și și-a împietrit inima în nepocăință. {PP 726.3}

Această parte din istoria vieții lui David este plină de însemnătate pentru păcătosul care se pocăiește. Este una dintre cele mai puternice ilustrații care ne-au fost date cu privire la luptele și ispitele oamenilor și adevărata pocăință și credință în Domnul Isus Hristos. În toate timpurile până acum, aceasta s-a dovedit un izvor de încurajare pentru sufletele care, după ce au căzut în păcat, se zbat sub povara vinovăției. Mii de copii ai lui Dumnezeu care fuseseră ispitiți, când erau gata să se lase în voia disperării, și-au amintit cum sincera pocăință și mărturisire a lui David a fost primită de Dumnezeu, chiar dacă el a avut de suferit pentru abaterea lui; au prins curaj pentru a se pocăi și a încerca din nou să umble pe calea poruncilor lui Dumnezeu. {PP 726.4}

Acela care, sub mustrarea lui Dumnezeu, își umilește sufletul prin mărturisire și pocăință, asemenea lui David, poate fi sigur că există nădejde pentru el. Acela care, în credință, primește făgăduințele lui Dumnezeu va afla iertare. Domnul nu va lepăda nici un suflet care se pocăiește cu adevărat. El a dat făgăduința aceasta: «Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine». (Isaia 27, 5.) «Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând». (Isaia 55, 7.) {PP 726.5}

Capitolul 72 — Răscoala lui Absalom

Capitol bazat pe textele din 2 Samuel 13-19.

Să dea înapoi împătrit" — aceasta fusese sentința pe care David și-a dat-o fără să vrea, după ce ascultase parabola proorocului Natan; și avea să fie pedepsit potrivit cu propria sa sentință. Trebuia ca patru dintre fiii lui să moară, iar pierderea fiecăruia dintre ei era un rezultat al păcatului tatălui. {PP 727.1}

David a îngăduit ca josnica nelegiuire a lui Amnon, întâiul născut, să treacă nepedepsită și nemustrată. Legea cerea pedeapsa cu moartea pentru adulter, iar nelegiuirea perversă a lui Amnon făcea vinovăția lui de două ori mai mare. Dar David, simțindu-se vinovat de propriul său păcat, nu l-a adus pe vinovat înaintea justiției. Timp de doi ani, Absalom, protectorul natural al sorei sale atât de mult înjosite, și-a ascuns planul de răzbunare, dar numai pentru ca la sfârșit să dea o lovitură mai sigură. La o petrecere a fiilor împăratului, Amnon, vinovat de incest, beat fiind, a fost ucis la porunca fratelui lui. {PP 727.2}

O îndoită pedeapsă îl lovea pe David. I s-a adus vestea îngrozitoare: „«Absalom i-a ucis pe toți fiii împăratului și nu a mai rămas nici unul». Împăratul s-a sculat, și-a rupt hainele și s-a culcat pe pământ și toți slujitorii lui stăteau acolo cu hainele sfâșiate". Fiii împăratului, înapoindu-se înspăimântați la Ierusalim, i-au făcut cunoscut tatălui lor adevărul; numai Amnon fusese ucis; și ei „au ridicat glasul și au plâns; și împăratul și toți slujitorii lui au plâns mult". Dar Absalom a fugit la Talmai, împăratul Gherșurului, tatăl mamei sale. {PP 727.3}

Ca și ceilalți fii ai lui David, Amnon fusese lăsat să-și satisfacă poftele sale egoiste. El căutase să-și împlinească orice dorință a inimii, fără să țină seama de poruncile lui Dumnezeu. În pofida păcatului său mare, Dumnezeu avusese îndelungă răbdare față de el. Timp de doi ani i se dăduse prilej de pocăință; dar el a continuat să păcătuiască și, împovărat de vinovăție, a fost ucis, ca apoi să aștepte îngrozitorul tribunal al judecății. {PP 727.4}

David și-a neglijat datoria de a pedepsi crima lui Amnon și, din cauza purtării necredincioase a împăratului, care era în același timp și tată, și de asemenea din cauza lipsei de pocăință din partea fiului, Domnul a îngăduit ca evenimentele să meargă pe drumul lor firesc și nu l-a împiedicat pe Absalom. Dacă părinții sau conducătorii își neglijează datoria de a pedepsi nelegiuirea, Dumnezeu Însuși preia cazul. Puterea înfrânătoare este îndepărtată în oarecare măsură de la uneltele răului, așa încât apare un șir de împrejurări care pedepsesc păcatul prin păcat. {PP 728.1}

Urmările rele ale nedreptei îngăduințe din partea lui David față de Amnon nu se sfârșiseră, deoarece de aici a început înstrăinarea lui Absalom de tatăl său. După ce a fugit la Gheșur, David, socotind că crima fiului său cere o pedeapsă, a refuzat să-i îngăduie să se înapoieze. Iar acest fapt a avut ca rezultat înmulțirea, și nicidecum micșorarea relelor de neînlăturat în care se prinsese împăratul. Absalom, energic, ambițios și fără principii, îndepărtat de la treburile

împărăției din cauza exilului, a început în curând să pună la cale uneltiri primejdioase. {PP 728.2}

După doi ani, Ioab s-a hotărât să mijlocească o împăcare între tată și fiu. În scopul acesta, a obținut ajutorul unei femei din Tecoa, vestită pentru înțelepciunea ei. Învățată de Ioab, această femeie s-a înfățișat înaintea lui David ca fiind o văduvă ai cărei doi fii erau singura ei mângâiere și singurul ei sprijin. Într-o ceartă, unul dintre ei îl ucisese pe celălalt și acum toate rudele familiei cereau ca cel rămas în viață să fie dat în mâna răzbunătorului sângelui. Astfel, zicea mama: „Ei ar stinge și tăciunele care-mi mai rămâne, ca să nu lase bărbatului meu nici nume, nici urmaș viu pe fața pământului”. Inima împăratului a fost mișcată de rugămintea aceasta și a asigurat-o pe femeie de protecția împărătească a fiului ei. {PP 728.3}

După ce a primit de la el făgăduințe repetate că tânărului nu i se va întâmpla nimic, l-a rugat pe împărat să primească cu îngăduință cuvintele ei și i-a spus că a vorbit ca unul care este vinovat, întrucât nu chemase înapoi pe cel izgonit. „Trebuie negreșit să murim”, a zis ea, „și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui”. Această duioasă și mișcătoare zugrăvire a iubirii lui Dumnezeu față de păcătos — venind, după cât se vedea, din partea lui Ioab, soldatul aspru — este o dovadă covârșitoare a cunoașterii de către izraeliți a marilor adevăruri ale mântuirii. Simțind propria sa nevoie de harul lui Dumnezeu, împăratul nu a putut să reziste în fața acestei rugăminți. I s-a dat lui Ioab următoarea poruncă: „Du-te dar, de adu înapoi pe tânărul Absalom”. {PP 728.4}

I s-a îngăduit lui Absalom să se întoarcă la Ierusalim, dar nu i s-a permis să se arate la curte sau să-și vadă tatăl. David începuse să vadă efectele rele ale îngăduinței sale față de copii; și, oricât de duios l-ar fi iubit pe frumosul și capabilul său fiu, a crezut că este necesar, ca o lecție atât pentru Absalom, cât și pentru popor, să-și arate dezgustul față de o astfel de crimă. Absalom a trăit doi ani în casa lui, dar alungat de la curte. Sora lui locuia cu el, iar prezența ei păstra vie amintirea răului ireparabil pe care-l suferise. În inima poporului, prințul era privit mai mult ca un erou decât ca un vinovat. Având avantajul acesta, el s-a hotărât să câștige inima poporului. „Nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom, în privința frumuseții lui; din talpa piciorului până în creștetul capului, n-avea nici un cusur”. N-a fost un lucru înțelept din partea împăratului să lase un om ca Absalom — ambițios, impulsiv și pătimaș — să nutrească timp de doi ani nemulțumiri pentru niște nedreptăți închipuite. Faptul că David i-a îngăduit să vină la Ierusalim, fără să-i permită să se prezinte înaintea lui, a atras simpatia poporului de partea lui. {PP 729.1}

Având mereu în față amintirea propriei sale călcări a Legii lui Dumnezeu, David era ca paralizat din punct de vedere moral; părea slab și nehotărât, în timp ce înainte de păcat fusese curajos și hotărât. Influența lui înaintea poporului slăbise. Iar toate acestea înlesneau planurile fiului său ambițios. {PP 729.2}

Prin influența lui Ioab, Absalom a primit îngăduința să vină în fața tatălui său; dar, cu toată împăcarea formală, el și-a urmărit mai departe uneltirile ambițioase. Aproape că și-a luat rangul de împărat, având care și cai și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui. În timp ce împăratul

era din ce în ce mai dornic de singurătate și liniște, Absalom căuta în mod viclean să câștige favoarea poporului. {PP 729.3}

Influența atitudinii lui David, de nepăsare și nehotărâre, s-a extins și asupra supușilor săi; neglijența și delăsarea se dădeau pe față în administrarea justiției. Prin istețimea sa, Absalom întorcea spre folosul său orice pricină de nemulțumire. Acest bărbat cu înfățișarea aleasă putea fi văzut la poarta cetății în fiecare zi, loc unde o mulțime de oameni, cu plângerile lor, așteptau să prezinte nedreptățile ce li se făceau pentru a se lua măsuri de îndreptare. {PP 729.4}

Absalom se amesteca printre ei și le asculta plângerile, exprimându-și simpatia cu suferințele lor și regretul pentru incapacitatea conducerii. După ce asculta nemulțumirea cuiva din Israel, prințul spunea: „Iată, pricina ta este bună și dreaptă; dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta”; și adăuga: „«De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată, ar veni la mine și i-aș face dreptate». Și când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca și-l săruta”. {PP 730.1}

Întreținută de cuvintele viclene ale prințului, nemulțumirea față de conducere se întindea cu repeziciune. Laude la adresa lui Absalom se auzeau de la toți. În general, era privit ca moștenitorul împărăției; poporul îl privea cu mândrie, socotindu-l vrednic de situația aceea înaltă, și s-a trezit dorința ca el să ocupe tronul. „Absalom fura iubirea oamenilor lui Israel”. Cu toate acestea, împăratul, orbit de iubirea față de fiul său, nu bănuia nimic. Înfățișarea princiară pe care o luase Absalom era socotită de David ca o dovadă a intenției lui de a onora curtea — ca o expresie a bucuriei aduse la împăcare. {PP 730.2}

Mintea poporului fiind astfel pregătită pentru ceea ce urma să se întâmple, Absalom a trimis pe ascuns oameni aleși la toate semințiile ca să ia măsuri în vederea unei răscoale. Apoi, pentru a-și ascunde planurile de trădare, a îmbrăcat mantia devotamentului religios. Urma să se împlinească la Hebron un vot făcut de multă vreme, pe când se afla în exil. Absalom i-a cerut împăratului: „Dă-mi voie să mă duc la Hebron să împlinesc o juruință pe care am făcut-o Domnului. Căci robul tău a făcut o juruință când locuia la Gheșur, în Siria; și am zis: «Dacă mă va aduce Domnul înapoi la Ierusalim, voi da cinste Domnului»”. Tatăl, duios, mângâiat de această dovadă de evlavie din partea fiului său, l-a lăsat să plece, binecuvântându-l. Conspirația ajunsese la împlinire. Fapta fățarnică cu care Absalom își încorona lucrarea de până aici urmărea nu numai să închidă ochii împăratului, ci să sporească încrederea poporului și să-l împingă la răscoală împotriva împăratului ales de Dumnezeu. {PP 730.3}

Absalom a plecat la Hebron și au mers cu el „două sute de oameni din Ierusalim, care fuseseră poftiți ... și l-au însoțit în prostia lor, fără să știe nimic”. Oamenii aceștia au mers cu Absalom, fără să-și dea seama că iubirea lor față de fiu avea să-i împingă la răscoală împotriva tatălui. Ajungând la Hebron, Absalom l-a chemat pe Ahitofel, unul dintre sfetnicii lui David, un om vestit pentru iscusința lui, a cărui părere era socotită ca fiind atât de sigură ca și a unui oracol. Ahitofel s-a unit cu conspiratorii, iar sprijinul dat de el lucrării lui Absalom a făcut ca izbânda să pară sigură, atrăgând sub steagul lui mulți bărbați cu influență din toate părțile țării. Când a

sunat trâmbița pentru răscoală, iscoadele prințului din tot cuprinsul țării au răspândit vestea că Absalom s-a făcut împărat și s-a strâns mult popor la el. {PP 730.4}

Între timp, vestea alarmantă a ajuns la Ierusalim, la împărat. David s-a trezit deodată, văzând că rebeliunea izbucnește chiar lângă tronul lui. Fiul lui — pe care îl iubea și în care-și pusese încrederea — uneltise să-i ia coroana și, fără îndoială, chiar și viața. În fața primejdiei ce-i stătea înainte, David s-a scuturat de apăsarea care zăcuse atâta timp asupra lui și, în spiritul din tinerețe, s-a pregătit să întâmpine această groaznică situație. Absalom și-a adunat oștirea la Hebron, la o depărtare de numai treizeci de kilometri. Rebelii aveau să sosească curând la porțile Ierusalimului. {PP 731.1}

Din palatul său, David și-a privit capitala — „frumoasa înălțime, bucuria întregului pământ ... cetatea Marelui Împărat". (Psalmii 48, 2.) Se cutremura la gândul de a o expune la măcel și nimicire. Să cheme oare în ajutorul său pe supușii rămași credincioși tronului său și să facă o încercare de a păstra capitala? Să îngăduie ca Ierusalimul să fie inundat de sânge? El a luat hotărârea. Grozăviile războiului nu trebuia să cadă asupra cetății alese. Va părăsi Ierusalimul și în felul acesta va pune la încercare credincioșia poporului său, dându-i prilej să i se alăture pentru a-i veni în ajutor. În criza aceasta mare, datoria lui față de Dumnezeu și față de popor era să păstreze autoritatea cu care Cerul îl învestise. Rezultatul conflictului l-a lăsat în mâna lui Dumnezeu. {PP 731.2}

Cu smerenie și întristare, David a ieșit pe poarta cetății Ierusalimului, alungat de pe tronul său, din palatul său și de la chivotul lui Dumnezeu de revolta fiului său iubit. Poporul l-a urmat într-un șir lung, ca o tristă procesiune de înmormântare. Garda personală a lui David, cheretiții, peletiții și șase sute de gatiți, sub comanda lui Itai, îl însoțea pe împărat. Dar David, cu obișnuita lui lepădare de sine, nu putea consimți ca acești străini, care veniseră să găsească adăpost la el, să fie implicați în necazurile lui. și-a arătat uimirea pentru faptul că ei erau gata de sacrificiu pentru el. Apoi împăratul i-a spus lui Itai din Gat: „Pentru ce să vii și tu cu noi? Întoarce-te și rămâi cu împăratul, căci ești străin și ai fost surghiunit chiar din țara ta. De ieri ai venit, și azi să te fac să rătăcești cu noi încoace și încolo când nici eu nu știu unde să mă duc! Întoarce-te și ia pe frații tăi cu tine. Domnul să Se poarte cu bunătate și credincioșie!" {PP 731.3}

Itai a răspuns: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul în care va fi domnul meu, împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău". Oamenii aceștia trecuseră de la păgânism la servirea Domnului și acum își arătau cu noblețe credincioșia față de Dumnezeu și față de împărat. Cu inima plină de recunoștință, David a primit devotamentul lor față de cauza sa, care părea că se prăbușește, și au trecut cu toții peste pârâul Chedron, pe drumul care duce în pustie. {PP 732.1}

Convoiul s-a oprit din nou. Se apropia o grupă de oameni îmbrăcați în veșminte sacre. „Țadoc era și el acolo, și cu el toți leviții, ducând chivotul legământului lui Dumnezeu". Cei care mergeau cu David au socotit că acesta este un semn de bine. Prezența acestui simbol sfânt era pentru ei o garanție că, în cele din urmă, vor avea izbândă și vor birui. Aceasta putea să le inspire

curaj celor care i se alăturau împăratului. Lipsa lui din Ierusalim urma să aducă groaza în rândurile susținătorilor lui Absalom. {PP 732.2}

Văzând chivotul, inima lui David a tresăltat o clipă de bucurie și nădejde. Dar în curând i-au venit în minte alte gânduri. În calitatea sa de cârmuitor pus peste moștenirea lui Dumnezeu, avea o mare răspundere. Ceea ce trebuia să stea la locul cel mai de frunte în mintea împăratului lui Israel erau gloria lui Dumnezeu și interesul poporului, nu interesul său personal. Dumnezeu, care locuia între heruvimi, spusese despre Ierusalim: „Acesta este locul Meu de odihnă” (Psalmii 132, 14) și, fără autoritate divină, nici preotul, nici împăratul nu aveau dreptul să îndepărteze de acolo simbolul prezenței Lui. David mai știa că inima și viața lui trebuia să fie în armonie cu preceptele divine, căci altfel chivotul urma să fie mai mult un mijloc de înfrângere decât de izbândă. Păcatul lui cel mare îi stătea mereu înainte. El recunoștea în uneltirea aceasta o pedeapsă îndreptățită de la Dumnezeu. Se trăsese sabia care nu avea să se mai îndepărteze de casa lui. El nu știa care aveau să fie urmările luptei. Nu se cuvenea ca el să îndepărteze din capitala națiunii sfintele statute care întrupau voința divinului ei Suveran, constituția împărăției și temelia propășirii ei. {PP 732.3}

El i-a poruncit lui Țadoc: „Du chivotul lui Dumnezeu înapoi, în cetate. Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi și mă va face să văd chivotul și locașul Lui. Dar dacă va zice: «Nu-Mi place de tine», iată-mă, să facă ce va crede cu mine”. {PP 735.1}

David a adăugat: „Nu ești tu văzător?” — un om rânduit de Dumnezeu să-l învețe pe popor. „Întoarce-te în pace în cetate, cu fiul tău Ahimaaț, și cu Ionatan, fiul lui Abiatar, cei doi fii ai voștri. Vedeți, voi aștepta în câmpiile pustiei, până ce-mi vor veni vești din partea voastră”. Preoții puteau să-i facă servicii bune în cetate, aflând mișcările și planurile rebelilor și făcându-le cunoscut în taină împăratului, prin fiii lor Ahimaaț și Ionatan. {PP 735.2}

Pe când preoții plecau înapoi spre Ierusalim, o negură și mai deasă a căzut asupra mulțimii care se îndepărta. Împăratul era un fugar, ei înșiși lepădați, părăsiți chiar și de chivotul lui Dumnezeu; viitorul era întunecat de groază și prevestiri sumbre. „David a suit dealul măslinilor. Suia plângând și cu capul acoperit, și mergea cu picioarele goale; și toți cei ce erau cu el și-au acoperit capul și suiau plângând. Au venit și au spus lui David: «Ahitofel este împreună cu Absalom printre uneltitori»”. Din nou David a fost constrâns să vadă în aceste nenorociri urmările păcatului său. Trădarea lui Ahitofel, cel mai capabil și mai abil dintre conducătorii politici, pornea din răzbunare pentru rușinea făcută familiei prin dezonorarea Bat-Șebei, nepoata lui. {PP 735.3}

„Și David a zis: «Doamne, nimicește sfaturile lui Ahitofel!»” Ajungând pe vârful muntelui, împăratul s-a plecat în rugăciune, aruncând înaintea lui Dumnezeu povara sufletului său și cerând cu smerenie harul divin. Rugăciunea părea că a fost ascultată imediat. Hușai, architul, un sfetnic înțelept și capabil, care se dovedise un prieten credincios al lui David, a venit la el cu hainele sfâșiate și cu țărână presărată pe cap, ca să-și unească soarta cu soarta împăratului detronat și fugar. David a văzut, ca printr-o iluminare divină, că omul acesta credincios și neprefăcut era cel mai chemat să slujească interesele împăratului în consiliile capitalei. La cererea lui David, Hușai

s-a întors la Ierusalim pentru a-și oferi serviciile lui Absalom și pentru a nimici sfaturile viclene ale lui Ahitofel. {PP 735.4}

Având această rază de lumină în întuneric, împăratul și însoțitorii lui și-au urmat calea, coborând pe panta de răsărit a Muntelui Măslinilor, printr-un pustiu stâncos și nelocuit, prin locuri grele și pe cărări pietroase și prăpăstioase, către Iordan. „David ajunsese până la Bahurim. Și acolo a ieșit un om din familia și din casa lui Saul, numit Șimei, fiul lui Ghera. El înainta blestemând și aruncând cu pietre după David și după toți slujitorii împăratului David, în timp ce tot poporul și toți vitejii stăteau la dreapta și la stânga împăratului. Șimei vorbea astfel când blestema: «Du-te, du-te om al sângelui, om rău! Domnul face să cadă asupra ta pedeapsa pentru tot sângele casei lui Saul, al cărui scaun de domnie l-ai luat, și Domnul a dat împărăția în mâna fiului tău Absalom; și iată-te nenorocit, căci ești un om al sângelui!»” {PP 736.1}

În zilele când lui David îi mergea bine, Șimei nu arătase prin cuvânt sau fapte că nu ar fi un supus sincer. Dar, în clipele de nenorocire ale împăratului, acest beniamit și-a dat pe față adevăratul său caracter. El îl onorase pe David cât fusese pe tron, dar acum, când era năpăstuit, îl blestema. Josnic și egoist, îi socotea și pe alții ca având același caracter ca al lui și, mânat de Satana, își vărsa mânia peste capul celui mustrat de Dumnezeu. Spiritul care îndeamnă pe cineva să se bucure de amărăciunea altuia, să râdă de el și să-l necăjească în împrejurări ca acelea, este spiritul lui Satana. {PP 736.2}

Învinuirile aduse de Șimei lui David erau cu totul neadevărate — o vorbire de rău neîntemeiată și plină de răutate. David nu fusese vinovat de nici un rău față de Saul sau de casa lui. Atunci când Saul fusese în totul în mâinile lui și ar fi putut să-l ucidă, el n-a făcut decât să-i taie pulpana hainei și își făcea mustrări chiar pentru faptul că arătase lipsa aceasta de respect față de unsul Domnului. Existau dovezi izbitoare cu privire la respectul sfânt pe care David îl avea față de viața omenească, chiar atunci când era urmărit ca un animal de pradă. Într-o zi, pe când era în peștera Adulam, gândurile i s-au îndreptat spre libertatea netulburată a copilăriei lui și fugarul a spus: „Cine-mi va da să beau apă din fântâna de la poarta Betleemului?” (2 Samuel 23, 13-17.) Betleemul era pe vremea aceea în mâna filistenilor; dar trei dintre vitejii lui David au trecut prin tabăra filistenilor și i-au adus stăpânului lor apă de la Betleem. David n-a putut să bea. „Departe de mine”, a spus el, „să beau sângele oamenilor acestora care s-au dus cu primejdia vieții lor”. Și, cu respect, au turnat apa aceasta, ca pe o jertfă adusă lui Dumnezeu. David fusese războinic; o mare parte din viața lui fusese petrecută în mijlocul scenelor de violență; dar dintre toți cei care au avut de trecut prin împrejurări de felul acesta, puțini, de fapt, au fost atât de puțin atinși de influența de înăsprire și stricare a principiilor ca David. {PP 736.3}

Nepotul lui David, Abișai, unul dintre cei mai viteji conducători ai oștirii lui, n-a mai putut suferi cuvintele insultătoare ale lui Șimei. „Pentru ce”, a strigat el, „blastămă acest câine mort pe domnul meu împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul”. Dar împăratul l-a oprit. „Iată”, a zis el, „că fiul meu, care a ieșit din trupul meu, vrea să-mi ia viața, cu cât mai mult beniamitul acesta! Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis. Poate că Domnul Se va uita la necazul meu și-mi va face bine în locul blestemelor de azi”. {PP 737.1}

Conștiința îi spunea lui David adevăruri dureroase și umilitoare. În timp ce supușii lui credincioși se mirau de această răsturnare subită a soartei, pentru împărat nu era o taină. Deseori avusese presimțirea că va veni un timp ca acesta. Pentru el fusese de mirare că Dumnezeu a avut atât de multă îndelungă răbdare față de păcatele sale și că amânase atât de mult răsplata cuvenită. Iar acum, în fuga lui tristă și grăbită, cu picioarele goale, îmbrăcat în sac în locul hainelor împărătești, când vaietele celor ce-l urmau trezeau ecoul munților și când gândea la scumpa lui capitală — locul ce fusese scena păcatului său — el își amintea de bunătatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și nu era chiar fără nădejde. Simțea că Domnul totuși va lucra cu milă față de el. {PP 737.2}

Mulți răufăcători și-au scuzat păcatele, arătând greșelile lui David; dar cât de puțini sunt aceia care au dat pe față o pocăință și o umilință ca ale lui David! Cât de puțini ar fi suportat mustrarea și răsplata cu răbdarea și tăria pe care le-a arătat el! El își mărturisise păcatul și, timp de ani de zile, căutase să-și facă datoria ca un serv credincios al lui Dumnezeu; lucrase la dezvoltarea împărăției sale și, sub conducerea lui, aceasta ajunsese la o putere și prosperitate pe care nu le atinsese mai înainte. Adunase tezaure bogate de materiale pentru zidirea Casei Domnului; și acum, trebuia să se spulbere toată osteneala vieții lui? Trebuia ca roadele anilor de muncă devotată, străduințele geniului, evlaviei și cârmuirii înțelepte să treacă în mâinile fiului său trădător și dezordonat, care nu lua în considerație nici onoarea lui Dumnezeu, nici bunăstarea lui Israel? Cât de natural ar fi fost ca David să cârtească împotriva lui Dumnezeu în marea lui durere! {PP 737.3}

Dar el vedea că rădăcina necazurilor lui este în propriul său păcat. Cuvintele proorocului Mica redau spiritul care stăpânea inima lui David. „Chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui — până ce El îmi va apăra pricina și îmi va face dreptate”. (Mica 7, 8.9.) Și Domnul nu l-a părăsit pe David. Capitulul acesta din experiența lui, când, fiind insultat și lovit cu cruzime, a dovedit că este umil, neegoist, plin de lepădare de sine și supus, este unul dintre cele mai frumoase din întreaga lui viață. Cu adevărat, niciodată n-a fost cârmuitorul lui Israel mai mare înaintea Cerului ca în vremea aceasta de cea mai profundă manifestare vizibilă de umilință. {PP 738.1}

Dacă Dumnezeu ar fi îngăduit ca David să rămână nemustrat pentru păcatul lui și, cu toate că se abătuse de la poruncile divine, să rămână în pace și prosperitate pe tronul lui, scepticii și necredincioșii ar fi putut avea o scuză și ar fi putut să citeze viața lui David ca un reproș pentru religia Bibliei. Dar, îngăduind ca David să treacă prin cele prin care a trecut, Domnul arată că nu poate să îndreptățească păcatul. Iar istoria vieții lui David ne face în stare să vedem scopul deosebit pe care îl are în vedere Dumnezeu când Se ocupă de păcat; ea ne face în stare să urmărim, chiar prin pedepsele cele mai grele, realizarea planurilor Lui de har și de bunătate. El l-a trecut pe David pe sub toiag, dar nu l-a nimicit; cuptorul este pentru curățire, nu pentru nimicire. Domnul zice: „Dacă vor călca orânduirile Mele și nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiaua, și nelegiuirile cu lovituri; dar nu-Mi voi depărta deloc bunătatea de la ei, și nu-Mi voi face credincioșia de minciună”. (Psalmii 89, 31-33.) {PP 738.2}

Curând după plecarea lui David, Absalom a intrat în Ierusalim cu oștirea lui și, fără luptă, a ocupat cetățuia lui Israel. Hușai a fost printre primii care l-au salutat pe noul monarh încoronat, iar prințul a fost surprins și mulțumit de această ofertă de slujire din partea vechiului prieten și sfetnic al tatălui său. Absalom se simțea sigur de succes. Până aici uneltirile lui izbutiseră și, doritor să-și întărească domnia și să câștige încrederea națiunii, el l-a primit pe Hușai la curtea lui. {PP 738.3}

Absalom era înconjurat acum de o mare mulțime, care era însă compusă din oameni nedeprinși cu războiul. Până aici nu fuseseră puși să lupte. Ahitofel știa bine că situația lui David era departe de a fi deznădăjduită. O mare parte din popor îi era încă credincioasă; era înconjurat de ostași încercați care erau credincioși împăratului, iar oastea era comandată de generali iscusiți. Ahitofel știa că, după prima izbucnire de entuziasm în favoarea noului împărat, va veni o reacție. Dacă răscoala dădea greș, Absalom ar fi putut să se împace cu tatăl său; atunci Ahitofel, ca sfetnic principal, ar fi fost socotit ca fiind primul vinovat de rebeliune; asupra lui urma să cadă pedeapsa cea mai grea. Pentru ca să-l împiedice pe Absalom să renunțe, Ahitofel l-a sfătuit să facă un lucru care, în ochii mulțimii, ar fi făcut împăcarea imposibilă. Cu iscusință satanică, acest bărbat de stat, viclean și imoral, l-a îndemnat pe Absalom să adauge crima incestului la aceea a rebeliunii. În văzul întregului Israel, trebuia să intre la țiitoarele tatălui său, potrivit cu obiceiul națiunilor orientale, declarând în felul acesta că a urmat la tronul tatălui său. Iar Absalom a împlinit ticălosul lui plan. Astfel s-a realizat Cuvântul lui Dumnezeu, rostit față de David prin gura profetului: „Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta și voi lua sub ochii tăi pe nevestele tale și le voi da altuia.... Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în fața întregului Israel și în fața soarelui”. (2 Samuel 12, 11.12.) Nu se poate spune că Dumnezeu a dat îndemnul pentru aceste fapte nelegiuite; dar, din cauza păcatului lui David, El nu și-a mai folosit puterea pentru a le opri. {PP 738.4}

Ahitofel era prețuit foarte mult pentru înțelepciunea lui, dar era lipsit de lumina care vine de la Dumnezeu. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbe 9, 10) și pe aceasta Ahitofel nu o avea, căci altfel nu ar fi ajuns să-și asigure succesul trădării prin incest. Oamenii cu inima stricată uneltesc nelegiuiri, ca și cum n-ar fi o Providență atotcârmuitoare care să le strice planurile; dar „Cel ce șede în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei”. (Psalmii 2, 4.) Domnul zice: „Pentru că n-au iubit sfaturile Mele, și au nesocotit toate mustrările Mele; de aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde”. (Proverbe 1, 30-32.) {PP 739.1}

După ce izbutise în uneltirea de a-și asigura apărarea, Ahitofel a stăruit de Absalom să se pornească la o acțiune rapidă împotriva lui David. „Lasă-mă să aleg douăsprezece mii de oameni! Mă voi scula, și voi urmări pe David chiar în noaptea aceasta”, a zis el. „Îl voi lua pe neașteptate, când va fi obosit și va avea mâinile slăbite, îl voi înspăimânta și tot poporul care este cu el va fugi. Voi lovi numai pe împărat, și voi aduce înapoi la tine pe tot poporul”. Planul acesta a fost găsit bun de sfetnicii împăratului. Dacă ar fi fost urmat, David ar fi fost ucis fără îndoială, afară de cazul că Domnul ar fi intervenit să-l scape. Dar lucrurile erau conduse de o înțelepciune mai

mare decât a vestitului Ahitofel. Domnul hotărâse să nimicească planul lui Ahitofel, ca să aducă nenorocirea peste Absalom. {PP 739.2}

Hușai nu fusese chemat la consfătuire și nici el nu voise să meargă nechemat, pentru ca nu cumva să dea de bănuit că ar vrea să spioneze; dar, după terminarea adunării, Absalom, care prețuia foarte mult puterea de judecată a sfetnicului tatălui său, i-a spus și lui de planul lui Ahitofel. Hușai a văzut că, dacă s-ar fi urmat planul propus, David ar fi fost pierdut. și a zis: „De data aceasta, sfatul pe care ți l-a dat Ahitofel nu este bun”. Și a adăugat: „Tu cunoști vitejia tatălui tău și a oamenilor lui; sunt înfuriați ca o ursoaică de pe câmp, căreia i s-au luat puii. Tatăl tău este un om de război și nu va petrece noaptea cu poporul; iată, acum stă ascuns în vreo groapă sau în vreun alt loc!” El a susținut că, dacă oștile lui Absalom l-ar urmări pe David, nu ar pune mâna pe împărat; și, dacă ar suferi vreo înfrângere, aceasta ar duce la descurajare și s-ar produce mult rău pentru cauza lui Absalom. „Căci”, continuă el, „tot Israelul știe că tatăl tău este un viteaz și că are niște viteji cu el”. A propus un plan ademenitor pentru o fire egoistă și încrezută, doritoare de desfășurări falnice de putere: „Sfatul meu este dar ca tot Israelul să se strângă la tine, de la Dan până la Beer-Șeba, o mulțime ca nisipul de pe marginea mării. Și tu însuți să mergi la luptă. Dacă vom ajunge la el în vreun loc unde l-am găsi, vom cădea peste el cum cade roua pe pământ; și nu va scăpa nici unul, nici el, nici vreunul din oamenii care sunt cu el. Dacă va fugi într-o cetate, tot Israelul va aduce funii la cetatea aceasta și o vom trage în pârâu, până când nu va mai rămâne nici o piatră în ea”. {PP 740.1}

Absalom și toți oamenii lui Israel au zis: „Sfatul lui Hușai, arhitul, este mai bun decât sfatul lui Ahitofel”. Dar era cineva acolo care n-a fost înșelat — cineva care a văzut lămurit urmările greșelii fatale pe care o făcea Absalom. Ahitofel și-a dat seama că răsculații sunt pierduți. Și mai știa că, oricare ar fi fost soarta prințului, nu era nici o speranță pentru sfetnicul care îl îndemnase la crimele cele mai mari. Ahitofel îl încurajase pe Absalom la revoltă. Îl sfătuise să facă cea mai nelegiuită faptă pentru dezonoarea tatălui său; dăduse sfatul să fie ucis David și făcuse planul executării acestui sfat; tăiase și cea mai slabă posibilitate de împăcare cu împăratul; iar acum, un altul era prețuit mai mult decât el, și chiar de Absalom. Gelos, mânios și disperat, Ahitofel „a plecat acasă în cetatea lui. Și-a pus casa în rânduială, s-a spânzurat și a murit”. Iată sfârșitul înțelepciunii unui om care, cu toate darurile pe care le avea, nu a făcut din Dumnezeu sfetnicul lui. Satana îi amăgește pe oameni cu făgăduințe ademenitoare, dar la sfârșit oricine va vedea că „plata păcatului este moartea”. (Romani 6, 23.) {PP 741.1}

Hușai, nefiind sigur că planul său va fi urmat de împăratul nestatornic, n-a pierdut timpul, ci l-a înștiințat pe David să treacă fără întârziere dincolo de Iordan. Hușai le-a trimis o solie preoților, care aveau să o trimită prin fiii lor: „Ahitofel a dat cutare și cutare sfat lui Absalom și bătrânilor lui Israel, și eu i-am sfătuit cutare și cutare lucru. Acum, nu sta noaptea în câmpiile pustiei, ci du-te mai departe, ca nu cumva împăratul și tot poporul care este cu el să fie în primejdie să piară”. {PP 741.2}

Tinerii au fost bănuiți și urmăriți, dar au izbutit să-și îndeplinească sarcina primejdioasă. David, istovit din pricina oboselii și a durerii, după această primă zi de fugă, a primit înștiințarea că trebuie să treacă Iordanul în noaptea aceea, deoarece fiul lui căuta să-i ia viața. {PP 741.3}

Care erau sentimentele tatălui și împăratului, atât de crud frământat în primejdia aceasta îngrozitoare? Viteazul, omul războinic, împăratul al cărui cuvânt era lege, trădat de fiul său pe care-l iubise, pe care îl lăsase să-și împlinească poftele și în care se încrezuse în mod neînțelept, tratat rău și părăsit de supușii obligați față de el prin cele mai puternice legături de onoare și credință! În ce cuvinte și-a revărsat sentimentele inimii sale? În timpul celei mai grele încercări, inima lui s-a sprijinit pe Dumnezeu și a cântat: {PP 741.4}

„Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei!

Ce mulțime se scoală împotriva mea!

Cât de mulți zic despre mine:

«Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!»

Dar, Tu, Doamne, Tu ești scutul meu,

Tu ești slava mea și Tu îmi înalți capul!

Eu strig cu glasul meu către Domnul,

Și El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt.

Mă culc, adorm,

Și mă deștept iarăși, căci Domnul este sprijinul meu.

Nu mă tem de zecile de mii de popoare,

Care mă împresoară din toate părțile....

La Domnul este scăparea:

Binecuvântarea Ta să fie

Peste poporul Tău”

(Psalmii 3, 1-8.) {PP 742.1}

David și toți ai lui — luptători de stat, bătrâni și tineri, femei și copii — au trecut în puterea nopții apele adânci și repezi ale Iordanului. „Când se lumina de ziuă, nu rămăsese nici unul care să nu fi trecut Iordanul”. David și oștile lui s-au retras la Mahanaim, care fusese reședința regală a lui Iș-Boșet. Aceasta era o cetate puternică, întărită, înconjurată de un ținut muntos potrivit pentru retragere în caz de război. Ținutul era bine aprovizionat, iar oamenii erau susținători ai cauzei lui David. Aici s-au adunat mulți dintre cei ce erau de partea lui, iar șefii bogați de familii au adus ca dar provizii îmbelșugate, pe lângă alte lucruri trebuincioase. {PP 742.2}

Sfatul lui Hușai și-a atins scopul, dându-i lui David prilejul de a scăpa; dar prințul grăbit și năvalnic nu mai putea fi reținut și a plecat de grabă în urmărirea tatălui său. „Absalom a trecut Iordanul însoțit de toți bărbații lui Israel”. Absalom l-a pus în fruntea oștirii pe Amasa, fiul sorei lui David, Abigal. Oastea lui era numeroasă, dar nu disciplinată, și nu era pregătită bine ca să facă față întâlnirii cu ostașii experimentați ai tatălui său. {PP 742.3}

David și-a împărțit trupele în trei, sub comanda lui Ioab, a lui Abișai și a lui Gat. Avusese de gând să conducă el însuși oștirea în luptă; dar poporul s-a ridicat hotărât împotriva acestui plan, de asemenea ofițerii și sfetnicii. „Să nu ieși!” i-au zis ei, „căci dacă vom lua-o noi la fugă, luarea aminte nu se va îndrepta asupra noastră; și când vom cădea jumătate din noi, nu vor lua seama la noi; dar tu ești ca zece mii dintre noi, și acum este bine să ne vii în ajutor din cetate”. (2 Samuel 18, 3.4.) {PP 742.4}

De pe zidurile cetății se vedeau bine șirurile lungi ale oștirii rebelilor. Uzurpatorul era însoțit de o mare oștire, în comparație cu oștirea lui David care părea numai o mică grupă. Dar când a privit la forțele vrăjmașe, primul gând din mintea împăratului nu a fost nici la coroană, nici la împărăție, nici la propria lui viață, care depindea de felul cum se va da lupta. Inima tatălui era plină de iubire și milă pentru fiul său răsculat. În timp ce oștirea ieșea în rânduri pe porțile cetății, David îi încuraja pe ostașii săi credincioși, îndemnându-i să înainteze cu încrederea că Dumnezeul lui Israel le va da biruința. Dar nici măcar în împrejurarea aceasta nu a fost în stare să-și ascundă iubirea pe care o avea față de Absalom. Când Ioab, conducând prima coloană, a trecut prin fața împăratului, biruitorul din zeci de lupte și-a plecat mândrul său cap, ca să asculte ultimul îndemn din partea monarhului care îi spuse cu emoție în glas: „Pentru dragostea pe care o aveți față de mine, purtați-vă blând cu tânărul Absalom!”. Și Abișai și Itai au primit aceeași însărcinare: „Pentru dragostea pe care o aveți față de mine, purtați-vă blând cu tânărul Absalom!”. Dar purtarea de grijă a împăratului, care arăta că pentru el fiul era mai scump decât împărăția, mai scump decât supușii credincioși față de tronul lui, n-a făcut decât să sporească indignarea soldaților față de fiul acela pervers. {PP 743.1}

Locul unde s-a dat lupta a fost o pădure din apropierea Iordanului, în care marea oștire a lui Absalom era în dezavantaj. Trupele acestea nedisciplinate s-au încurcat prin desișurile și mlaștinile pădurii și n-au mai putut fi conduse. „Și poporul lui Israel a fost bătut de slujitorii lui David, și a fost o mare înfrângere în ziua aceea, ca douăzeci de mii de oameni”. Absalom, văzând că ziua fusese pierdută, s-a întors să fugă, dar i s-a prins capul între ramurile încurcate ale unui copac mare; măgarul a fugit de sub el și l-a lăsat să atârne fără speranța de a scăpa, pradă vrăjmașilor lui. În împrejurările acestea, a fost găsit de un ostaș care, de teama de a nu ajunge să-i fie neplăcut împăratului, l-a cruțat pe Absalom, dar i-a raportat lui Ioab ce văzuse. Ioab nu s-a simțit împiedicat de vreun scrupul. El fusese prieten cu Absalom și mijlocise de două ori împăcarea lui cu David, dar încrederea aceasta fusese trădată în mod rușinos. Dacă Absalom nu ar fi beneficiat de avantajele datorate mijlocirii lui Ioab, răscoala aceasta, cu toate grozăviile ei, nu ar fi avut loc. Acum stătea în puterea lui Ioab ca, dintr-o lovitură să-l nimicească pe promotorul tuturor acestor rele. „Și a luat trei săgeți în mână și le-a înfipt în inima lui Absalom....

Au luat pe Absalom, l-au aruncat într-o groapă mare din mijlocul pădurii și au pus peste el o grămadă foarte mare de pietre.” {PP 743.2}

Astfel au pierit instigatorii răscoalei din Israel. Ahitofel a murit de propria sa mână. Prințul Absalom, a cărui frumusețe fusese mândria lui Israel, a fost răpus în floarea tinereții, trupul lui mort aruncat într-o groapă și acoperit cu o grămadă de pietre, ca semn de ocară veșnică. În cursul vieții sale, Absalom își înălțase un monument scump în valea împăratului, dar unicul semn care arăta mormântul lui era acea grămadă de pietre din pustie. {PP 744.1}

Capul rebeliunii fiind ucis, Ioab și-a anunțat prin sunet de trâmbiță oștirea, să nu-i mai urmărească pe fugari, și s-au trimis îndată soli, ca să ducă vești împăratului. {PP 744.2}

Străjerul care era pe zidul cetății, privind către câmpul de bătălie, a descoperit un om care alerga. Curând a fost văzut încă unul. Când cel dintâi s-a apropiat, străjerul i-a spus împăratului, care aștepta lângă poartă: „Alergătura celui dintâi pare că e a lui Ahimaaț, fiul lui Țadoc”. Și împăratul a zis: „Este un om de bine, și aduce vești bune”. Ahimaaț a strigat și a zis împăratului: „Este bine de tot!” S-a închinat înaintea împăratului cu fața la pământ și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul tău, care a dat în mâinile noastre pe cei ce ridicau mâna împotriva domnului nostru împăratul”. La întrebarea îngrijorată a împăratului: „Tânărul Absalom este bine, sănătos?”, Ahimaaț a dat un răspuns nelămurit. {PP 744.3}

Al doilea sol a venit strigând: „Să afle domnul meu, împăratul, vestea cea bună! Astăzi Domnul ți-a făcut dreptate, scăpându-te din mâna tuturor celor ce se ridicau împotriva ta”. Din nou s-a auzit din gura împăratului întrebarea care-l frământa: „Tânărul Absalom este bine, sănătos?” Nefiind în stare să ascundă vestea cea rea, solul a răspuns: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmașii domnului meu, împăratul, și toți cei ce se ridică împotriva ta, ca să-ți facă rău!” Era de ajuns. David nu a mai întrebat nimic, ci, cu capul plecat, „s-a suit în odaia de sus a porții și a plâns. Pe când mergea, zicea: «Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu, Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu»”. {PP 744.4}

Înapoindu-se de pe câmpul de luptă, oștile biruitoare se apropiau de cetate, iar strigătele lor de biruință răsunau prin văile dintre dealuri. Dar, trecând de poarta cetății, strigătele lor amuțeau, steagurile lor se plecau și mergeau cu privirea plecată, asemănându-se mai mult cu unii care fuseseră înfrânți, și nu cu niște biruitori. Împăratul nu-i aștepta ca să le spună bun venit, iar din odaia de deasupra porții se auzea strigătul jalnic: „Fiul meu, Absalom! Absalom, fiul meu, fiul meu!” „Și, în ziua aceea, biruința s-a prefăcut în jale pentru tot poporul, căci în ziua aceea poporul auzea zicându-se: «Împăratul este mâhnit din pricina fiului său». În aceeași zi, poporul a intrat pe furiș, ca niște oameni rușinați că au fugit din luptă”. {PP 745.1}

Ioab a fost copleșit de indignare. Dumnezeu le dăduse pricină de triumf și de voie bună; cea mai mare răscoală care fusese cunoscută vreodată în Israel fusese înfrântă; și totuși, biruința aceasta s-a transformat în jale pentru acela a cărui crimă costase viața a mii de viteji. Căpetenia aceasta aspră și necioplită a dat buzna înaintea împăratului și i-a spus fără sfială: „Tu acoperi azi de rușine fața tuturor slujitorilor tăi care au scăpat azi viața ta, a fiilor tăi și a fetelor tale.... Tu

iubești pe cei ce te urăsc și urăști pe cei ce te iubesc, căci arăți azi că pentru tine nu sunt nici căpetenii, nici slujitori; și văd acum că dacă ar trăi Absalom și noi toți am fi murit în ziua aceasta, lucrul acesta ți-ar fi plăcut. Scoală-te dar, ieși și vorbește după inima slujitorilor tăi! Căci jur pe Domnul că, dacă nu ieși să te arăți, nu va rămâne un om cu tine în noaptea aceasta; și aceasta va fi o nenorocire mai mare pentru tine decât toate nenorocirile care ți s-au întâmplat din tinerețe până acum". {PP 745.2}

Oricât de tăioasă și crudă a fost mustrarea pentru împăratul lovit în inimă, David nu s-a supărat. Văzând că generalul său are dreptate, a coborât la poartă și, prin cuvinte de încurajare și laudă, i-a salutat pe bravii săi ostași în timp ce defilau prin fața lui. {PP 745.3}

{PP 745.4}

Capitolul 73 — Ultimii ani ai lui David

Capitol bazat pe textele din 2 Samuel 24; 1 Împărați 1; 1 Cronici 21; 28; 29.

Înfrângerea lui Absalom nu a adus îndată pace împărăției. Un număr atât de mare de oameni participase la răscoală, încât David nu s-a înapoiat în capitală și nu și-a reluat puterea fără o invitație din partea semințiilor. În starea de confuzie ce a urmat înfrângerii lui Absalom, nu a avut loc o acțiune grabnică și hotărâtă pentru a-l chema înapoi pe împărat, iar când Iuda a avut inițiativa de a-l aduce înapoi pe David, s-a trezit gelozia celorlalte semințiii, iscându-se o contra-revoluție. Totuși, aceasta a fost repede oprită și în Israel s-a restabilit pacea. {PP 746.1}

Istoria vieții lui David oferă una dintre mărturiile cele mai impresionante din câte s-au dat cu privire la primejdiile care amenință sufletul din partea puterii, a bogăției și a onorurilor lumești — lucruri care sunt dorite de oameni cu cea mai mare înfocare. Puțini au trecut prin experiențe mai potrivite pentru a-i pregăti să treacă cu bine prin astfel de încercări. Prima parte a vieții lui David, ca păstor, cu lecțiile ei de smerenie, de muncă plină de răbdare, de duioasă îngrijire pentru turmele sale, strânsa legătură cu natura, în singurătatea dealurilor, care-i dezvolta geniul muzical și poetic și-i îndruma gândurile către Creator, îndelunga disciplină a anilor petrecuți în pustie, care cerea curaj, tărie, răbdare și credință în Dumnezeu — toate acestea fuseseră rânduite de Dumnezeu ca pregătire pentru tronul lui Israel. David se bucurase de experiențe minunate în ce privește iubirea lui Dumnezeu și fusese înzestrat din belșug cu Duhul Său; în istoria vieții lui Saul, el văzuse cât de neajutorat este omul care se sprijină numai pe înțelepciunea omenească. Și, cu toate acestea, succesul și onorurile lumești i-au slăbit atât de mult caracterul, încât David a fost deseori înfrânt de ispititor. {PP 746.2}

Relațiile cu națiunile păgâne au dus la nașterea dorinței de a merge după obiceiurile lor naționale și au trezit ambiția după mărirea lumească. Israel, ca popor al Domnului, trebuia să fie onorat, dar, crescându-le mândria și încrederea îi ei înșiși, izraeliții nu fuseseră mulțumiți cu această întâietate. Se gândeau mai mult la poziția lor între celelalte națiuni. Spiritul acesta nu putea întârzia să-i atragă ispita. Cu dorința de a-și extinde stăpânirea asupra națiunilor străine prin cucerire, David s-a hotărât să-și sporească oștirea, cerând serviciu militar de la toți cei de vârstă corespunzătoare. Pentru aceasta, se simțea nevoia unui recensământ al populației. Ceea ce îl îndemna pe împărat să facă această lucrare era îngâmfarea și ambiția. Numărătoarea populației avea să arate contrastul dintre slăbiciunea împărăției când David s-a urcat pe tron și tăria și prosperitatea ei în timpul domniei lui. Lucrul acesta urma să contribuie și el la creșterea încrederii în sine, și așa destul de mare, atât a împăratului, cât și a poporului. Scriptura zice: „Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a aţâţat pe David să facă numărătoarea lui Israel”. Propășirea lui Israel în timpul lui David se datora binecuvântării lui Dumnezeu, și nu iscusinței împăratului sau tăriei oștirii lui. Dar sporirea puterii militare a împărăției urma să le dea națiunilor înconjurătoare impresia că încrederea lui Israel era în oștirile lui, și nu în puterea Domnului. {PP 746.3}

Cu toate că poporul era mândru de mărirea lui națională, n-a privit totuși cu plăcere planul lui David de a dezvolta atât de mult serviciul militar. Plănuita recrutare a dat naștere la multă nemulțumire; în consecință, s-a considerat necesar să fie folosiți ofițerii de armată în locul preoților și funcționarilor civili, care făcuseră până acum recensământul. Scopul urmărit era contrar principiului teocrației. Chiar și Ioab, cât era el de lipsit de scrupule, a vorbit împotrivă. El zise: „Domnul să facă pe poporul Lui încă de o sută de ori pe atâta! Împărate, domnul meu, nu sunt ei toți slujitorii domnului meu? Dar pentru ce cere domnul meu lucrul acesta? Pentru ce să facă pe Israel să păcătuiască astfel?" Împăratul a stăruit în porunca pe care o dădea lui Ioab și Ioab a plecat și a străbătut tot Israelul; apoi s-a întors la Ierusalim. Numărătoarea nu se încheiase când David și-a dat seama de păcatul lui. Condamnându-se singur, „el a zis lui Dumnezeu: «Am săvârșit un mare păcat făcând lucrul acesta! Acum iartă fărădelegea robului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun!»" A doua zi, profetul Gad a adus lui David următoarea solie: „Așa vorbește Domnul: «Primește: sau trei ani de foamete, sau trei luni în timpul cărora să fii nimicit de potrivnicii tăi și atins de sabia vrăjmașilor tăi, sau trei zile în timpul cărora sabia Domnului și ciuma să fie în țară și Îngerul Domnului să ducă nimicirea în tot ținutul lui Israel.» Vezi acum", zise proorocul, „ce trebuie să răspund Celui ce mă trimite". {PP 747.1}

Răspunsul împăratului a fost: „Sunt într-o mare strâmtorare. Oh! Mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nenumărate; dar să nu cad în mâinile oamenilor". (2 Samuel 24, 14.) {PP 748.1}

Țara a fost lovită cu ciumă, care a ucis șaptezeci de mii de oameni din Israel. Plaga încă nu pătrunsese în capitală, „când «David a ridicat ochii și a văzut pe îngerul Domnului stând între pământ și cer, și ținând în mână sabia scoasă și întoarsă împotriva Ierusalimului. Atunci David și bătrânii, îmbrăcați în saci, au căzut cu fața la pământ.» David rugă stăruitor pe Dumnezeu să cruțe pe Israel: «Oare n-am poruncit eu numărătoarea poporului? Eu am păcătuit și am făcut răul acesta, dar oile acestea, ce au făcut oare? Doamne, Dumnezeul meu, mâna ta să fie dar peste mine și peste casa tatălui meu și să nu piardă pe poporul Tău!» {PP 748.2}

Facerea recensământului dăduse naștere la nemulțumire în popor; cu toate acestea, ei cultivaseră aceleași păcate care îl conduseseră pe David la lucru. După cum, prin păcatul lui Absalom, Domnul îl lovise cu pedeapsă pe David, tot astfel, prin greșeala lui David, a pedepsit păcatele lui Israel. {PP 748.3}

Îngerul nimicitor se oprise în afara Ierusalimului. El stătea pe muntele Moria, «în aria lui Ornan, Iebusitul». Sfătuit de prooroc, David s-a dus pe munte și a zidit acolo un altar Domnului; «și a adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. A chemat pe Domnul și Domnul i-a răspuns prin foc, care s-a pogorât din cer pe altarul arderii de tot.» «Atunci Domnul a fost potolit față de țară și a încetat urgia deasupra lui Israel». (2 Samuel 24, 25.) {PP 748.4}

Locul unde s-a ridicat altarul, și care de acum înainte urma să fie considerat ca sfânt, i-a fost oferit de Ornan împăratului, ca un dar. Dar împăratul n-a vrut să-l primească astfel. «Vreau să-l cumpăr pe prețul lui în argint», zise el; «căci nu voi da Domnului ce este al tău și nu voi aduce o ardere de tot care să nu mă coste nimic. Și David a dat lui Ornan șase sute de sicli de aur

pentru locul ariei.» Locul acesta, memorabil pentru că aici zidise Avraam altarul pentru jertfirea fiului său, iar acum sfințit prin această mare izbăvire, a fost ales mai târziu ca loc unde să fie înălțat templul ridicat de Solomon. {PP 748.5}

Încă o umbră mai avea să se adune asupra ultimilor ani ai lui David. Ajunsese la vârsta de șaptezeci de ani. Greutățile și eforturile fizice din peregrinările tinereții, multele războaie, grijile și durerile de mai târziu secaseră fântâna vieții. Cu toate că mintea lui își păstrase limpezimea și vitalitatea, slăbiciunea și vârsta, cu nevoia lor după izolare, îl împiedicau să-și dea seama repede de ceea ce se petrecea în împărăție și din nou izbucni revolta, chiar la umbra tronului său. Din nou s-a dat pe față rodul îngăduinței părintești din partea lui David. Cel care aspira de data aceasta la tron a fost Adonia, care «era foarte frumos» la chip și în purtări, dar încăpățânat și lipsit de principii. În tinerețe nu prea fusese supus restricțiilor; căci «tatăl său nu-l mustrase niciodată în viața lui, zicând: „Pentru ce faci așa?”» Acum se revolta împotriva autorității lui Dumnezeu care îl rânduise pe Solomon la tron. Atât prin darurile naturale, cât și prin caracterul religios, Solomon era mai înzestrat decât fratele lui mai mare ca să ajungă domnitorul lui Israel; dar, cu toate că se arătase foarte lămurit pe cine alesese Dumnezeu, Adonia n-a rămas fără simpatizanți. Ioab, deși vinovat de multe crime, rămăsese până aici credincios tronului; dar acum se alipi la conspirația împotriva lui Solomon și tot așa făcu și preotul Abiatar. {PP 749.1}

Răscoala ajunsese la coacere; uneltitorii se adunaseră la o mare serbare chiar în afara cetății, pentru a-l proclama pe Adonia ca împărat, când fapta lor a fost anihilată de acțiunea grăbită a câtorva persoane credincioase, în fruntea cărora se aflau preotul Țadoc, proorocul Natan și Bat-Șeba, mama lui Solomon. Ei i-au prezentat împăratului starea de lucruri, amintindu-i de îndrumarea divină ca Solomon să urmeze la tron. David abdică în favoarea lui Solomon, care a fost imediat uns și proclamat împărat. Uneltirea a fost înfrântă. Fruntașii ei meritau pedeapsa cu moartea. Viața lui Abiatar a fost cruțată, din respect pentru slujba lui și pentru credincioșia lui anterioară față de David, dar a fost scos din slujba de mare preot, slujbă ce a trecut la urmașii lui Țadoc. Ioab și Adonia au fost cruțați deocamdată, dar, după moartea lui David, și-au luat pedeapsa pentru nelegiuirea lor. Executarea sentinței asupra fiului lui David completa împătrita sentință care mărturisea neplăcerea lui Dumnezeu față de păcatul tatălui. {PP 749.2}

Chiar de la începutul domniei lui David, unul dintre planurile lui cele mai îndrăgite fusese înălțarea unui templu pentru Domnul. Cu toate că nu-și îngăduise să-și realizeze planul, nu dovedise mai puțină râvnă și stăruință în favoarea lui. Adunase din belșug materiale prețioase — aur, argint, pietre de onix și pietre de felurite culori; marmură și lemn din cel mai scump. Iar acum, toate comorile acestea scumpe trebuia să le încredințeze altora, căci alte mâini trebuia să zidească locașul chivotului, simbolul prezenței lui Dumnezeu. {PP 750.1}

Înțelegând că i se apropie sfârșitul, împăratul îi chemă pe fruntașii din toate părțile împărăției și pe căpeteniile lui Israel ca să primească această moștenire. Dorea să le încredințeze cuvântul lui lăsat înainte de moarte și să câștige sprijinul lor pentru lucrarea cea mare care urma să fie îndeplinită. Din cauza slăbiciunii lui trupești, nimeni nu s-ar fi așteptat ca să ia parte personal la transferul acesta; dar inspirația lui Dumnezeu a venit asupra lui și el a fost în stare

să-i vorbească poporului pentru ultima dată, cu o căldură și o putere mai mare ca altădată. El le-a vorbit despre dorința lui de a zidi el însuși templul, cum și despre porunca Domnului ca lucrarea să-i fie încredințată fiului său, Solomon. Asigurarea de la Dumnezeu fusese: «Fiul tău Solomon Îmi va zidi casa și curțile; căci l-am ales ca fiu al Meu; și-i voi fi Tată. Îi voi întări împărăția pe vecie dacă se va ține, ca astăzi, de împlinirea poruncilor și orânduirilor Mele». «Acum», zise el, «înaintea întregului Israel, înaintea adunării Domnului, și în fața Dumnezeului nostru care vă aude, păziți și puneți-vă la inimă toate poruncile Dumnezeului vostru, ca să stăpâniți această bună țară și s-o lăsați de moștenire fiilor voștri după voi, pe vecie». {PP 750.2}

David învățase din viață cât de grea este calea celui care se depărtează de Dumnezeu. El simțise osânda adusă de călcarea Legii și culesese roadele abaterilor sale; cu toată inima dorea ca fruntașii lui Israel să fie credincioși față de Dumnezeu și ca Solomon să țină Legea lui Dumnezeu, abătându-se de la păcatele care slăbiseră autoritatea tatălui, îi chinuiseră viața și aduseseră ocară asupra Numelui lui Dumnezeu. David știa că se cerea de la Solomon smerenie din inimă, o continuă încredere în Dumnezeu și o veghere neîntreruptă, ca să poată sta împotriva ispitelor care urmau să-l atace, desigur, în poziția sa înaltă; căci personalitățile proeminente de felul acestora sunt ținta deosebită a curselor lui Satana. Întorcându-se către fiul său, recunoscut deja ca urmaș al său la tron, David zise: «Și tu fiule, Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău, și slujește-I din toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine. Dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie. Vezi acum că Domnul te-a ales, ca să zidești o casă care să-I slujească de Locaș sfânt. Întărește-te și lucrează.» {PP 750.3}

David i-a dat lui Solomon îndrumări amănunțite pentru construirea templului, cu planurile fiecărei părți și ale tuturor uneltelor de serviciu, așa cum i se descoperiseră lui prin inspirația divină. Solomon era încă tânăr și se sfia în fața purtării răspunderilor care îi reveneau cu prilejul zidirii templului și în conducerea poporului lui Dumnezeu. David îi spuse fiului său: «Întărește-te și îmbărbătează-te și lucrează; nu te teme și nu te spăimânta. Căci Domnul, Dumnezeul meu va fi cu tine. El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi.» {PP 751.1}

David a făcut apel din nou la adunare: «Fiul meu Solomon, singurul pe care l-a ales Dumnezeu, este tânăr și este plăpând și lucrarea este însemnată, căci casa aceasta nu este pentru un om, ci este pentru Domnul Dumnezeu.» El zise: «Mi-am întrebuințat toate puterile să pregătesc pentru casa Dumnezeului meu»” și trecu la enumerarea materialelor pe care le adunase. Mai mult, zise el: „În dragostea mea pentru casa Dumnezeului meu, dau casei Dumnezeului meu aurul și argintul pe care-l am, afară de tot ce am pregătit pentru casa sfântului locaș: trei mii de talanți de aur, în aur de Ofir, și șapte mii de talanți de argint curățit, pentru îmbrăcarea pereților clădirilor.” „Cine vrea”, întrebă el mulțimea adunată și care adusese daruri bogate, „cine vrea să-și mai aducă de bună voie astăzi darurile înaintea Domnului?” {PP 751.2}

Din partea adunării a venit răspunsul voios: „Căpeteniile caselor părintești, căpeteniile semințiilor lui Israel, căpeteniile peste mii și peste sute, și îngrijitorii averii împăratului au adus darurile lor de bunăvoie. Au dat pentru slujba casei lui Dumnezeu: cinci mii de talanți de aur,

zece mii de darici, zece mii de talanți de argint, optsprezece mii de talanți de aramă, și o sută de mii de talanți de fier. Cei ce aveau pietre scumpe le-au dat pentru vistieria Casei Domnului.... Poporul s-a bucurat de darurile lor de bună-voie, căci le dădeau cu dragă inimă Domnului, și împăratul David s-a bucurat mult." {PP 751.3}

„David a binecuvântat pe Domnul în fața întregii adunări. El a zis: «Binecuvântat să fii Tu din veac în veac, Doamne, Dumnezeul părintelui nostru Israel! A Ta este Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice! De la Tine vine bogăția și slava. Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile. Acum, Dumnezeul nostru, Te lăudăm și preamărim Numele Tău cel slăvit. Căci ce sunt eu, și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bună voie? Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem. Înaintea Ta noi suntem niște străini și venetici, ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra și fără nici o nădejde: Doamne, Dumnezeul nostru, din mâna Ta vin toate aceste bogății, pe care le-am pregătit ca să-Ți zidim Ție o casă, Ție, Numelui Tău celui sfânt, și ale Tale sunt toate. {PP 752.1}

Știu, Dumnezeule, că Tu cercetezi inima și că iubești curăția de inimă; de aceea Ți-am adus toate aceste daruri de bună voie în curăția inimii mele, și am văzut acum cu bucurie pe poporul Tău, care se află aici aducându-Ți de bună voie darurile lui. Doamne, Dumnezeul părinților noștri, Avraam, Isaac și Israel! Ține totdeauna în inima poporului Tău aceste porniri și aceste gânduri, și întărește-i inima în Tine. Dă fiului meu Solomon o inimă bună, ca să păzească poruncile Tale, învățăturile Tale și legile Tale, ca să limpezească toate aceste lucruri și să zidească el casa pentru care am făcut aceste pregătiri.» David a zis întregii adunări: «Binecuvântați pe Domnul, Dumnezeul vostru» și toată adunarea a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul părinților lor. Ei s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului." {PP 752.2}

Cu un adânc interes, împăratul adunase materialul prețios pentru construirea și înfrumusețarea templului. El compusese imnuri mărețe, care să răsune în viitor prin curțile lui. Acum inima i s-a umplut de bucurie în Dumnezeu, când căpeteniile caselor părintești și fruntașii lui Israel au răspuns atât de plăcut la apelul lui și s-au predat și pe ei înșiși în slujba aceasta atât de însemnată care le stătea înainte. După ce s-au predat pentru slujire, au făcut ceva mai mult: au sporit darurile, predând tezaurului părți din averile lor. David își simțise propria sa nevrednicie când adusese materialele pentru Casa lui Dumnezeu, iar dovezile de credincioșie arătate prin grabnicul răspuns al fruntașilor împărăției sale, când ei I-au consacrat Domnului cu inimă voioasă comorile lor și s-au predat în slujba Lui, l-au umplut de bucurie. Dar Dumnezeu era Cel care îi dăduse poporului Său această bunăvoință. El trebuia să fie proslăvit, nu omul. El le dăduse oamenilor bogățiile pământului, iar Duhul Sfânt îi făcuse binevoitori de a dărui comorile lor pentru templu. Toate erau ale Domnului; dacă iubirea Lui n-ar fi mișcat inimile oamenilor, zadarnice ar fi fost toate străduințele împăratului și templul nu s-ar fi putut zidi. {PP 752.3}

Tot ce primește omul din bogăția lui Dumnezeu este și mai departe al lui Dumnezeu. Tot ce a dăruit Dumnezeu ca lucruri frumoase și prețioase pe pământ le sunt date oamenilor pentru a-i pune la încercare — pentru a sonda adâncimea iubirii lor pentru El și a aprecierii lor față de îndurările Lui. Indiferent că sunt comori ale bogăției sau ale intelectului, ele trebuie să fie depuse ca un dar de bună voie la picioarele lui Isus, Dătătorul, zicând totuși ca și David: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem.” {PP 753.1}

Când a simțit că i se apropie moartea, povara de pe inima lui David era pentru Solomon și pentru împărăția lui Israel, a cărei prosperitate depindea în mare măsură de credincioșia împăratului. „A dat îndrumări fiului său, Solomon, zicând: «Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te, și fii om. Păzește poruncile Domnului, Dumnezeului tău, umblând în căile Lui, și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui, și învățăturile Lui, ... ca să izbutești în tot ce vei face și ori încotro te vei întoarce, și pentru ca Domnul să împlinească următoarele cuvinte pe care le-a rostit pentru mine: „Dacă fiii tăi vor lua seama la calea lor, umblând cu credincioșie înaintea Mea, din toată inima lor și din tot sufletul lor, nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel”».” (1 Împărați 2, 1-4.) {PP 753.2}

Cele din urmă cuvinte ale lui David, după cum se raportează, sunt o cântare — o cântare de încredere, de principii foarte înalte, de credință nepieritoare: {PP 754.1}

„Cuvântul lui David, fiul lui Isai,

Cuvântul unsului Dumnezeului lui Iacov,

Cuvântul cântărețului plăcut al lui Israel.

Duhul Domnului vorbește prin mine, ...

Cel ce împărățește în frica de Dumnezeu,

Este ca lumina dimineții, când răsare soarele,

În dimineața fără nori;

Ca razele soarelui după ploaie,

Care fac să încolțească din pământ verdeața;

Măcar că nu este așa casa mea

Înaintea lui Dumnezeu,

Totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic,

Bine întărit în toate privințele și tare.

Nu face El oare să răsară din el

Tot ce este spre bucuria

Și mântuirea mea?”

(2 Samuel 23, 1-5.) {PP 754.2}

Mare fusese căderea lui David, dar profundă fusese pocăința lui, aprinsă era iubirea lui și puternică-i era credința. Fusese iertat mult și, prin urmare, iubise mult. (Luca 7, 48.) {PP 754.3}

Psalmii lui David trec prin șirul experiențelor de la adâncimile recunoașterii vinovăției personale și osândirii de sine până la credința cea mai vie și legătura cea mai strânsă cu Dumnezeu. Descrierea vieții lui arată că păcatul nu poate aduce decât durere și ocară, dar că iubirea și mila lui Dumnezeu pot atinge adâncimi din cele mai mari, credința poate înălța sufletul care se pocăiește până la părtășia înfierii fiilor lui Dumnezeu. Din toate asigurările cuprinse în Cuvântul Său, aceasta este una dintre mărturiile cele mai vii despre credincioșia, dreptatea și îndurarea legământului lui Dumnezeu. {PP 754.4}

Omul „fuge și piere ca o umbră", dar Cuvântul Domnului nostru rămâne în veac. „Bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea lui pentru copiii copiilor lor, pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui ca să le împlinească" .(Iov 14, 2; Isaia 40, 8; Psalmii 103, 17.18.) {PP 754.5}

„Tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci". (Eclesiastul 3, 14.) {PP 754.6}

Pline de slavă sunt făgăduințele date lui David și casei lui, făgăduințe care țintesc către veacurile veșnice și își găsesc deplina lor împlinire în Domnul Hristos. Dumnezeu declară: {PP 754.7}

„Am jurat robului Meu David ... mâna Mea îl va sprijini, brațul Meu îl va întări.... Credincioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea, în dreapta lui râurile. El Îmi va zice: «Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!» Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea și legământul Meu îi va fi neclintit". (Psalmii 89, 3-28.) {PP 754.8}

„Îi voi face veșnică sămânța,

Și scaunul lui de domnie ca zilele cerurilor."

(Psalmii 89, 29.) {PP 754.9}

„El va face dreptate nenorociților poporului,

Va scăpa pe copiii săracului,

Și va zdrobi pe asupritor.

Ei se vor teme de Tine cât va fi soarele

Și cât se va arăta luna, din neam în neam;

În zilele lui va înflori cel neprihănit

Și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună.

El va stăpâni de la o mare la alta,

Și de la Râu până la marginile pământului.”

„Numele lui va dăinui pe vecie:

Cât soarele îi va ține numele.

Cu el se vor binecuvânta unii pe alții,

Și toate neamurile îl vor numi fericit.”

(Psalmii 72, 4-8.17.) {PP 754.10}

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl voi numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al păcii”. (Isaia 9, 6.) „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”. (Luca 1, 32.33.) {PP 754.11}

În Așteptarea Sfârșitului

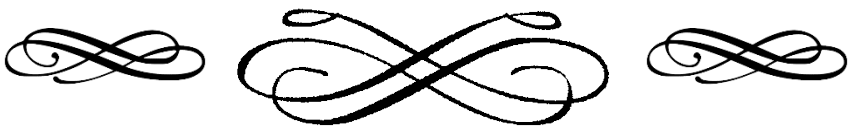

`